

ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိပုစ္ဆက, အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

ကျေးဇူးရှင်

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူအပ်သော

ဟေဠိုင်တရားတော်

သာသနာ - ၂၅၃၉၊ ကောဇာ - ၁၃၅၇၊ ခရစ် - ၁၉၉၅

ဆန္ဒသင်္ဂီတိပုစ္ဆက၊ အဂ္ဂပဟာပဏ္ဍိတ

ကျေးဇူးရှင်

မဟာဓဉ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူအပ်သော

မောဇ္ဈိမတရားတော်

သုတေသန-၂၅၃၉

ကောသလ-၁၃၅၇

၁၃၆-၁၉၉၅

(က)

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်(၈/၉၅) (၁၀)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်(၄၆/၉၅) (၁၁)

....

ပထမအကြိမ်

....

အုပ်ရေး-၁၀၀၀

....

၁၉၉၅-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ

....

အဖုံးရိုက်-စာပေပေါင်းကူးပုံနှိပ်တိုက်

....

စာအုပ်ချုပ်-အောင်မြင်နှင့်အဖွဲ့

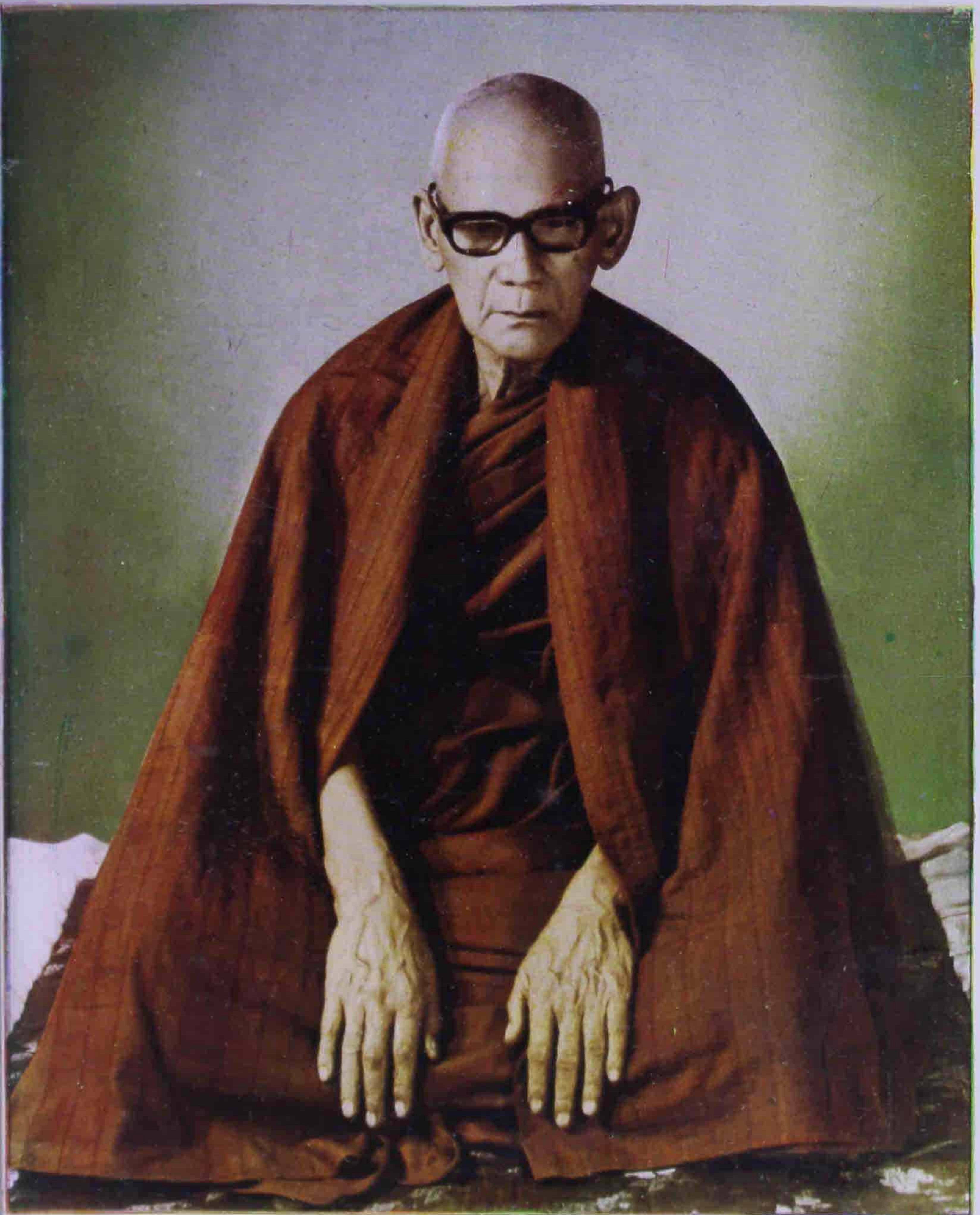
....

တန်ဖိုး-၁၅၀-ကျပ်

....

ဦးလှကြိုင်၊ ထုတ်ဝေသူမှတ်ပုံတင်အမှတ်(၂၄၈)၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ့နဂ္ဂဟ
အဖွဲ့ချုပ်၊ အမှတ်-၁၆၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၊ ပဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့က
ထုတ်ဝေ၍၊ ဦးတင်မောင် (၀၂၅၆-မြဲ)၊ စာပေပေါင်းကူးပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်-၆၄(စီ)၊ ကြာပဒုမ္မာလမ်း၊ ၃/ခ-ရပ်ကွက် (ငွေကြာရံရိပ်သာ)၊
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့က ပုံနှိပ်သည်။ (ဖုန်း-၅၆၅၉၁၅)

ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိ ပုစ္ဆက၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
နိုင်ငံတော်သြဝါဒါစရိယ၊ ကမ္ဘာသာသနာပြု
ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

သက်တော် (၇၈)နှစ်၊ သိက္ခာတော် (၅၈)ဝါ
၁၃-၈-၈၂ သောကြာနေ့တွင် ချီးမြှင့်ခဲ့သော နောက်ဆုံးပုံတော်
၁၄-၈-၈၂ စနေနေ့တွင် စုတိကမ္မဇရုပ် ချုပ်ငြိမ်းတော်မူသည်။

မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဝမြစ်စဉ် အကျဉ်း

ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိပုစ္ဆက၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မဟာစည် ဆရာတော် လောင်းလျာ သားပျာတနာကို ရွှေဘိုခရိုင်၊ ဆိပ်ခွန်ရွာ၌ အဘ ဦးကံတော်-အမိ ဒေါ်ရွှေအုပ်တို့မှ သက္ကရာဇ် ၁၂၆၄-ခုနှစ်၊ ဒုတိယ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၃)ရက်၊ သောကြာနေ့ (၂၉-၇-၁၉၀၄) တွင် ဖွားမြင်သည်။ ငယ်နာမည်မှာ မောင်သွင်ဖြစ်သည်။

အသက် (၁၂)နှစ် အရွယ်တွင် ရှင်သာမဏေ ဝတ်၍ သက်တော် (၂၀) တွင် ရဟန်းပြုသည်။ ပရိယတ္တိစာပေ နေ့ဝါ၊ ညဝါ ကျမ်းစာ အရပ်ရပ်ကို သင်ယူတော် မူခဲ့ပြီး ၁၃၀၃ ခုနှစ်တွင် “သာသနဓဇ သိရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ဆက်ကပ်ခံယူရရှိတော်မူသည်။

ငယ်ဆရာများ နှင့် တကွ မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင် ခင်မကန်တိုက်၌ ကျော်စောသော ဆရာတော်များထံ ပရိယတ္တိ ကျမ်းဂန်များ သင်ယူ ဆည်းပူးတော်မူခြင်း၊ သထုံမင်းကွန်း ဇေတဝန် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ ပဋိပတ်ကို နည်းခံ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် စွယ်စုံ ထူးချွန်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်တော်မူခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်သည် သိက္ခာတော် (၂၅) ဝါရ အထိ ဆိပ်ခွန်ရွာ မဟာစည်ကျောင်းနှင့် မော်လမြိုင် တောင်ဝိုင်း ကလေး တိုက်ကျောင်းတို့တွင် အခါအားလျော်စွာ သီတင်း သုံး၍ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ သင်ကြားပို့ချနည်းနာ ညွှန်ပြတော် မူခဲ့သည်။

၁၃၁၁-ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ကျော် (၆) ရက်နေ့ (၁၆-၁၁-၄၉) တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ-

(ဃ) မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘ ဝဖြစ်စဉ်အကျဉ်း

နဂ္ဂဟ အဖွဲ့ကြီး၏ ပင့်ဆောင် ကိုးကွယ်မှုဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ သာသနာ့ရိပ်သာသို့ ကြွရောက်တော်မူကာ ၁၃၁၁-ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်နေ့ (၄-၁၂-၄၉) မှစ၍ ယောဂီများအား ဝိပဿနာတရား ဟောကြား ပြသတော်မူခဲ့သည်။ ရိပ်သာ၏ အမည်သည်လည်း မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာဟု တွင်ခဲ့ လေသည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ၁၃၁၉-ခုနှစ်တွင် အဏ္ဏ- မဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့ဘိဆိပ်တော်ကို ဆက်ကပ် ခံယူ ရရှိတော် မူသည်။ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ပွဲတွင်ဆဋ္ဌသင်္ဂါတိပုစ္ဆကတာဝန် ကို ဆောင်ရွက်တော်မူသည်။ ၎င်းပြင် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာဩဿန သောဓက၊ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာဝန်ဆောင်အဖွဲ့-နိုင်ငံတော်ဩဝါဒါစရိယ စသည့် သာသနာ့တာဝန်အရပ်ရပ်ကိုလည်းစွမ်းစွမ်း တမန် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က ဆဋ္ဌ သင်္ဂါတိဝိသဇ္ဇကကား တိပိဋကဓရ ဆရာတော် အရှင်ဝိစိတ္တ သာရာဘိဝံသပင်တည်း။

၁၃၀၅-ခုနှစ် တွင် မဟာစည် ဆရာတော် စီရင် ရေးသားတော်မူသော ဝိပဿနာရှုနည်း ကျမ်းကြီးနှစ်တွဲမှာ ကျော်စောထင်ရှားလှပေသည်။

ဆက်လက်ပြုစုသော ကျမ်းများနှင့် ဟောတရားများ မှာ စာအုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာသော ကျမ်းစာအုပ်ပေါင်း (၇၀) ကျော် ရှိပေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် မြန်မာ နိုင်ငံအတွင်း မဟာစည်ဩဝါဒခံ ရိပ်သာခွဲပေါင်း (၃၀၀) ကျော်တည်ရှိခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်တွင်လည်း သာသနာပြု ရိပ်သာခွဲများကို တည်ထောင်ပေးတော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ပြသတော်မူသော ဝိပဿနာ တရား ပွားများ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ပြီးသူ ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ၊ ယောဂီ ဦးရေ (၇၀၀၀၀၀) ကျော် ရှိခဲ့လေသည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် အိန္ဒိယ၊ သီရိလင်္ကာ၊ နီပေါ၊ စင်္ကာပူ၊ မလေးရှား၊ ထိုင်း၊ ဗီယက်နမ်၊ ကမ္ဘောဒီး

ယား၊ လာအို၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဂျပန် စသော အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံ
များနှင့် ဥရောပ၊ အင်္ဂလန်၊ အမေရိက စသော အနောက်
နိုင်ငံများအပါအဝင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ပင့်ဖိတ်လျှောက်
ထားချက်များအရ ကြွရောက်တော်မူပြီးသည့် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓ
သာသနာတော် စည်ပင်ပြန့်ပွား ထွန်းကားရေးကို ဆောင်
ရွက်တော် မူခဲ့လေသည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် သက်တော် (၇၈) သိက္ခာ
တော် (၅၈) ဝါရရှိရာ ၁၃၄၄-ခုနှစ်၊ ဒုတိယ ဝါဆို
လပြည့်ကျော်(၁၀)ရက်နေ့ (၁၄-၈-၁၉၈၂) တွင် မဟာ
စည် သာသနာ့ရိပ်သာ စံကျောင်းတော်၌ ဘဝဇာတ်သိမ်း
ချုပ်ငြိမ်းတော်မူခဲ့ပါသည်။

ရှေးဦးစကားလက်စောင်

ပဉ္စရက် အဟံ ဝနာပိ သဗ္ဗေ၊

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး စံလွန်တော်မူပြီး နောက် အရေးကြီးသော တရားတော်ကြီးအချို့ ကျွန်ုပ်တို့လက်တွင် ကျန်ရှိကြောင်းနှင့် ၎င်းတရားတော်ကြီးများ စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးကို မည်ကဲ့သို့ ကြိုးစားခဲ့ပုံနှင့် ဆရာတော်ကြီး၏ တရားဟောစဉ်များ ကျမ်းစာအုပ် အဖြစ် ဖြစ်မြောက်ရေးတို့တွင် ပါဝင်ခဲ့သူ အချို့၏ အမည်များကို ၁၈-၇-၈၅ နေ့စွဲဖြင့် ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သော အာသီဝိသောပမသုတ် တရားတော်ကြီးတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

အနန္တကျေးဇူးတော်ရှင် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ နှုတ်တော်မှ နညတြံ နတ်သားအား ဟောကြားရာတွင် “သက်ရှိသတ္တဝါအပေါင်း၏ ချမ်းသာရေး အတွက် အားထားမှီခိုရာ အစစ်ဖြစ်သော ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါး တရားမှ လွဲ၍ ငါဘုရားမြင်တော်မူ”ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့ကြောင်းကိုလည်း နာကြားကြရဖူးပါသည်။

ယနေ့ ၁၃၅၇-ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ်(၉)ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့(၃၀-၁၁-၉၅)တွင် မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာကြီး၏ ရွှေရတုသဘင် အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသည့်အချိန်၊ အထူးသဖြင့် (၄၆)ကြိမ်မြောက် သြဝါဒ ခံယူ ပူဇော်ပွဲကြီးကို ၁၃၅၇-ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် (၂) ရက်၊ (၈-၁၂-၉၅)ရက်နေ့မှစ၍ (၃)ရက်တိုင် ဆင်နွှဲကြမည့် ပွဲကြီးအမီ ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေနိုင်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာရ အနုမောဒနာ ပြုရ ပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

အားလုံးသော သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာကြပါစေ။

ဦးသိန်းဟန်

ဘီအေ-ဘီအယ်လ်

မဟာစည်ယောဂီ

(အငြိမ်းစား တရားမ-တရားသူကြီး)

ရန်ကုန်မြို့

ဗောဇ္ဈင်တရားတော်

မာတိ ကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	သတိ သမ္မောဇ္ဈင်တရားတော်	၁
၂။	ခမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင် တရားတော်	၁၄
၃။	ဝီရိယ သမ္မောဇ္ဈင် တရားတော်	၄၉
၄။	ပီတိ သမ္မောဇ္ဈင် တရားတော်	၁၀၃
၅။	ပသာဒ္ဓိ သမ္မောဇ္ဈင် တရားတော်	၃၆၆
၆။	သမာဓိ သမ္မောဇ္ဈင် တရားတော်	၄၀၉
၇။	ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင် တရားတော်	၄၅၇

ဗောဇ္ဈင်္ဂတရားတော်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁၃၂၃-ခု (ဒု) ဝါဆိုလဆန်း (၈) ရက်နေ့

ဟောကြားသော

သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်္ဂ တရားတော်

သစ္စာလေးပါး သိမှု၏ အစိတ်အပိုင်းကိုလဲ ဗောဇ္ဈင်္ဂဟု ခေါ်သည်။
(၃-ဆုံ)

အဲဒီ သစ္စာလေးပါး သိမှုရဲ့အကြောင်း၊ အင်္ဂါဖြစ်တဲ့ တရားတွေ သစ္စာလေးပါးသိမှုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်တဲ့တရားတွေ အဲဒီတရားတွေဟာ ဗောဇ္ဈင်္ဂတရား၊ ဒီဗောဇ္ဈင်္ဂတရားတွေကို သဘောတရား အနေအားဖြင့် ရှုပြီးတော့ ဓမ္မာနုပဿနာဟာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြစ်ပါသလဲလို့ မြတ်စွာဘုရားကမေးပြီးတော့ ဓမ္မာနုပဿနာဖြစ်ပုံကို ဟောတယ်။ တစ်နေ့က တစ်ပုဒ်တော့ ပြီးသွားပါပြီ။

ဘိက္ခုဝေ-ရဟန်းကို၊ ဣဓ-ဤသဘာဝနာတော်၌၊ ဘိက္ခု-သံသရာဘေးကိုရှုမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သန္တံဝါအဇ္ဈတ္တံ-အဇ္ဈတ္တကိုယ်တူင်းသန္တာန်၌၊ သန္တံဝါ-သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်္ဂ-ထင်ရှားရှိသော သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်္ဂကိုလည်း၊ မေဂါ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တူင်းသန္တာန်၌၊ သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်္ဂါ-သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်သည်၊ အတ္တိ-ရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ။

မိမိသန္တာန်မှာ သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်ရှိရင် ဖြစ်ရင် ဖြစ်တယ်၊ ရှိမှန်း၊ ဖြစ်မှန်း၊ သိတယ်၊ သတိလေးရှိရင် ရှိမှန်း၊ သိတယ်၊ သတိမရှိလို့ရှိရင်လဲ မရှိမှန်း၊ သိတယ်၊ ဒါပါပဲ။ မရွှေမှတ်ဘဲနဲ့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ သတိ အမြဲ မရှိနေတာပါပဲ။ အမြဲမရှိနေတဲ့ဥစ္စာမှာ သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်မရှိဘူး။ သတိသမ္ဗောဇ္ဈင် မရှိဘူးလို့ ဒီလို ဆိုနေရုံနဲ့တော့ ဒီဓမ္မာနုပဿနာ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို ဆိုနေတာနဲ့ ဗောဇ္ဈင်္ဂက ဖောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ လိုရင်၊ ကတော့ ရှုနေရင်၊ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရှုနေရင်၊ သတိသမ္ဗောဇ္ဈင် ဖြစ်တဲ့အခါ ဖြစ်မှန်း၊ သိရတယ်။

မဖြစ်ရင်လဲ မဖြစ်မှန်းသိရမယ်။ ရှုနေရင်တော့ အမြဲတမ်း ဖြစ်နေတာပေါ့။ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း သတိသမ္မောဇ္ဈင်တွေ ဖြစ်နေတယ်။

အဲ-တစ်နေ့က ပြောတဲ့အတိုင်း ဒီဗောဇ္ဈင်တရားဟာ ဘယ်က စဖြစ်တုံးဆို ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က စဖြစ်တယ်တဲ့။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က စပြီးတော့ဖြစ်တယ်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် မရောက်သေးလို့ရှိရင် မဖြစ်သေးဘူး။ ပထမစပြီးရှုကာစ ပုဂ္ဂိုလ် နာမ်ရုပ်သဘောလေးသိရုံပဲရှိသေးတယ်။ သဘောသိအောင်ကောင် အင်မတန် ရှုရပါတယ်။ အစက တော်တော်နဲ့ကိုမသိဘူး။ အဲမှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းနာမ်ရုပ်ရဲ့သဘောလေးတွေသိတဲ့အခါ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ အကြောင်း အကျိုးပါဆက်ပြီးတော့ သိတဲ့အခါ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ အဖြစ်အပျက်က မသိသေးဘူး။ မသိသေးတော့ အဲဒီမှာဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ မရသေးဘူးလို့ဆိုရမှာပေါ့။

ဧနာက်သမ္မသနတို့၊ ဥဒယဗ္ဗယတို့ အဲဒီကနေပြီးတော့ အဖြစ်အပျက်တွေသိတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေ သိတာကစပြီးတော့ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ ရလာတယ်။ ဗောဇ္ဈင်လို့ နာမည်ရလာတယ်။ နာမရူပပရိစ္ဆေဒတောင် မရောက်သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိတယ်။ တရားလုံးလုံး အားမထုတ်ဘဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အဲဒါက ဗောဇ္ဈင်က မရဘူး။ သူ့မှာ ဗောဇ္ဈင် မရှိဘူး။ နာမ်ရုပ်ကိုတောင် ပိုင်းခြား မသိဘဲနဲ့ ဘာဝနာအလုပ်ကို လုံးလုံးအားမထုတ်ဘဲနဲ့ နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သန္တာန်မှာ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရားတွေ ဒါမရှိ၊ ရတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ အဋ္ဌကထာဆရာက “အာရဒ္ဓ ဝိပဿက တော ပဋ္ဌာယ”တဲ့ အာရဒ္ဓဝိပဿက ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ကနေပြီးတော့ စ, ရမယ်တဲ့။ ဗောဇ္ဈင်က သစ္စာ ၄-ပါး တရားသိတာက အဲဒီက စ, သိတာတဲ့။ ဆိုလိုပါတယ်။

ဒါပေမယ်လို့ သူနဲ့နီးစပ်တဲ့အတွက်ကြောင့် နာမ်ရုပ်ပိုင်းခြားသိတာလဲ အကြောင်းဖြစ်လို့ သူတို့လဲ ထည့်ပြီးတော့ ယူရတာပဲ။ ဓါကတော့အကြောင်းလေးဖြစ်လို့ ထည့်ယူရတာ အကျိုးဖြစ်တဲ့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က ဗောဇ္ဈင်ဟူသော အမည်ကို အကြောင်းဖြစ်တဲ့ နာမ်ရုပ် ပိုင်းခြားဖြစ်တဲ့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်၊ အဲဒီဉာဏ်တွေပေါ်မှာ တင်စားပြီးတော့ ဥပစာအားဖြင့် ယူရပါတယ်။ အဲဒီဗောဇ္ဈင်တရား သေသေချာချာ ဖြစ်ဘာကတော့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကစပြီးတော့ဖြစ်တယ်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က ရုပ်နာမ် အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေမှတ်လို့ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း အစနဲ့အဆုံးနဲ့ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိနေတဲ့အခါမှာ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းဟာ အမှတ် ရမှုလေးဟာ သတိသမ္မောဇ္ဈင်ပဲတဲ့။ ဒီသတိလေး အမှတ်ရတာလေးဖြစ်နေရင် ဖြစ်မှန်း သိနေတာပေါ့။ တစ်နေ့ကပြောခဲ့ပြီ။ သတိလေးကောင်းပုံလေး၊ ဒီရောက်တော့ တစ်ခါတည်း မမှတ်နိုင်တာကို မရှိဘူး။ အကုန်လုံး မှတ်နိုင်တယ်။ အကုန်လုံး

ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ပဲမြန်မြန် အကုန်လုံး လျှောက်ပြီးတော့ အမှတ်ရပြီး
တော့ သိနေတယ်။ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်တယ်။

မလွတ်စတမ်း၊ ဇောင့်ဖမ်းနေသည်။ တစ်နေ့က ဆောင်မုဒ်ကလေး
ရေးပေးထားတယ်။ “အပိလာနုလက္ခဏေ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂီ” သတိ
သမ္ပောဇ္ဈင်္ဂီ-သတိသမ္ပောဇ္ဈင်သည်။ အပိလာပနုလက္ခဏော-မပေါ်စေခြင်း၊
စုံးစုံးမြုတ်စေခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။

အာရုံပြုတတ်တဲ့ စိတ်ရဲ့နယ်ပယ်ကနေပြီး အပြင်ဘက်ကို မထွက်စေဘူး။
အာရုံပြုတတ်တဲ့ စိတ်ရဲ့နယ်ပယ်အတွင်းမှာ ငုံ့ပြီးတော့ ယူလိုက်တာ။ အာရုံကို
အတွင်းသွင်းပြီးသကာလ အာရုံပြုတယ်။ အဲဒါကို အပြင်ဘက် မထွက်စေဘူး။
စုံးစုံးမြုတ်စေတယ်။ ဒီထဲမှာ တစ်နေ့က ပြောတဲ့အထဲမှာ ခဲ(ဂဲ)ချလိုက်လေတဲ့
ရေအပြင်ဘက်ကို ထွက်မနေဘူး။ ရေထဲ တစ်ခါတည်း မြုတ်သွားတယ်။
ရေထဲမှာ ဘူးချလိုက်လို့ရှိရင် ဘူးတို့ တောလုံ့တို့ချလိုက်ရင် ရေထဲမဝင်ဘူး။
သူက ရေအပြင်ဘက် ထွက်နေတယ် ပေါ်နေတယ်။ ဒီ ဘူးများ ပေါ်သလို
အမှတ်သတိရဲ့အပြင်ဘက်ကို မထွက်ဘဲနဲ့ ကျောက်ခဲများ ချလိုက်ရင် ရေထဲ
မှာ မြုတ်သွားသလို တစ်ခါတည်း အမှတ်သတိရဲ့ အတွင်းမှာချည်း ထည့်ဖြစ်
နေတယ်။ အဲဒါဟာ သတိရဲ့သဘောပါပဲတဲ့။

တစ်စုံတစ်ခု ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ တစ်နေ့ကလဲ ပြောခဲ့တယ်။ တစ်စုံ
တစ်ခု ဝတ္ထုပစ္စည်း ချထား အဲ-သတိမေ့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီဝတ္ထုပစ္စည်းကို
မစဉ်းစားမိဘူး။ လုပ်ခြင်တာတွေ လုပ်ပြီးကိုင်ပြီးသကာလ ထသွားတဲ့အခါ
ဖြုတ်ကနဲဆိုထသွားတော့ အဲဒီဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ မေ့ကျန်နေသလိုသွားတာကို၊
အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့တုံး စိတ်အသိအာရုံထဲမှာ ဒီဝတ္ထုပစ္စည်းလေး ဝင်မနေလို့
အပြင်ဘက် ရောက်နေတယ်။ အဲဒါကို မေ့တယ်လို့ ခေါ်တာပဲ။ အေး-
ဝတ္ထုပစ္စည်း ချထားပြီးတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကားပြောတာပဲ လုပ်နေနေ
ကိုယ်ပစ္စည်းလေး ဒီနားချထားတယ်။ ငါ့နားရီလေးက ဒီနားချထားတယ်။
ဖောင်ဘိန့်လေး ဒီနား ချထားတယ်။ ပီ အဖိုးတန်ပစ္စည်းလေး ဒီနားချထား
တယ်။ လက်ကိုင်တဲ့ အိပ်ကလေး ဒီနား ချထားတယ်။ အမှတ်ရနေတယ်။
အမှတ်ရနေရင် ဒီဥစ္စာတွေဟာ အပြင်ဘက်မှာမထွက်ဘူး အတွင်းမှာ ဖြစ်နေ
တယ်။ အတွင်းမှာ သူက စိတ်ထဲမှာ ပေါ်နေတယ်။ ပေါ်နေတော့ ထသွားတဲ့
အခါမှာ မမေ့ဘူး။ ဒါလေးယူပြီးတော့ ထသွားတယ်။ အဲဒါ သတိက
အဲဒီလို သတိရှိရင် အာရုံဟာ အပြင်ဘက် မထွက်ဘူး။ စိတ်၏အာရုံထဲ စိတ်၏
နယ်ပယ်ထဲမှာ အတွင်းဘက်မှာ ရှိနေတယ်။

ညဉ့်အခါကာလ မီးထွန်းထားတယ်၊ မီးထွန်းထားတော့ မီး၏လင်း
နိုင်တဲ့ နယ်ပယ်ရှိတယ်၊ မလင်းနိုင်တဲ့ နယ်ပယ်ရှိတယ်၊ လင်းနိုင်တဲ့ နယ်ပယ်
အတွင်းရှိ ဥစ္စာတွေ အကုန်လုံး မြင်နေတာပဲ၊ လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်—
အကုန်လုံး မြင်နေတယ်၊ မလင်းနိုင်တဲ့ နယ်ပယ် အပြင်ဘက် မှောင်နေတဲ့ အပိုင်း
တွေက ဟာတွေ မမြင်ရဘူး၊ အဲဒါနဲ့လဲ ခတ်တူတူပါပဲ၊ သတိ၏အတွင်းဘက်မှာ
နေတယ်၊ အပြင်ဘက်မှာ နေတယ်၊ အပြင်ဘက်နေတဲ့ ဥစ္စာဟာ မေ့နေတယ်၊
အတွင်းဘက်နေတဲ့ ဥစ္စာက ဒါမမေ့တာပဲ၊ အဲဒါကိုလဲ ဒါ အပိလာပနမဗေပာ
စေဘူးတဲ့ အပြင်ဘက် မထွက်စေဘူး၊ အာရုံပြုတတ်တဲ့ စိတ်ရဲ့ နယ်ပယ်
အတွင်းမှာ စိုးစိုးမြတ်စေတတ်တဲ့ သဘောပါပဲတဲ့။

ဒါက သဒ္ဓါနည်းမို့ သဒ္ဓါနည်း၊ သဒ္ဓါနောက်လိုက်ပြီးတော့ သူ့ဟာ
ရှင်းအောင်လို့ ပြောနေရတာ သူခက်ပါတယ်၊ သဒ္ဓါက သူ့ဟာ သူပါဠိနဲ့
ဟိုခေတ်တုန်းကတော့ တော်တော်လွယ်လို့ ဖောဇာဏာတောနဲ့ တူပါရဲ့၊ သူ့ဟာ
အခုခေတ်တော့ သူ့နောက်လိုက်ပြီးတော့ ပြောနေရတော့ သိပ်ခက်နေ
ပါတယ်၊ ဘာသာတစ်ခုနဲ့ ဘာသာတစ်ခုဟာလဲပဲ အပြောင်းအလဲ အင်မ
တန်ခက်တယ်၊ သို့သော် ဘာ တစ်မျိုးစီပဲ မတူဘူး၊ မြန်မာစကားတွေလဲပဲ
ငယ်ငယ်က ပြောသာကြလို့ မဲ စာချိုစကားတွေဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရဘူး၊
သေသေချာချာလိုက်ပြီးတော့ စစ်ဆေးကြည့်လို့ ရှိရင် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရဘူး၊
ဘာသာခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတွက်ဟာ အတော်အမှတ်ရခက်မှာပဲ၊ အဲဒါလိုပဲ
ပါဠိကလဲ ဒီလိုပဲ သူ့နောက်လိုက်ရတာက တစ်ခါတစ်ခါကြ တော်တော် စိတ်
မောတယ် တော်တော်ခက်တယ်၊ အဲ-ဘုန်းကြီးက လွယ်ကူတဲ့နည်းနဲ့ ဒီမှာ
ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်။

“မလွတ်စတမ်း.... စောင့်ဖမ်း နေသည်” အဲဒါပါပဲ၊ အခုရုံတော့
ကျလာတိုင်း ကျလာတိုင်း ဘယ်ဟာမှ မလွတ်စေရဘူး စောင့်ပြီးတော့ ဖမ်း
နေတယ်၊ ကဲ ကဲ ဒါလေးဖဲ ဆိုပါဦး၊ တစ်နေ့ကလဲ ဆိုပြီးသားတွေပါပဲ၊
ကျေသွားတာပေါ့လေ။

မလွတ်စတမ်း စောင့်ဖမ်းနေသည်။ (ဆို-၃)

ဖြစ်ပျက်သရွေ့ မမေ့စေပြီ။ (ဆို-၃)

“အသမ္မောသရသော” အသမ္မောသရသော— မမေ့ခြင်းကိစ္စ ရှိပါ
တယ်တဲ့၊ သူ့ကိစ္စက၊ သူ့အလုပ်က၊ မမေ့တာပဲတဲ့၊ သတိရဲ့အလုပ်က မမေ့
တာပဲ၊ ဒါလဲ သူ့အလုပ် မမေ့တဲ့အလုပ် သူ့လုပ်နေတာပဲ၊ သူ့အလုပ်က
သူ့ကိစ္စက ဒါပဲ၊ သူ့သတ္တိဒါပဲရှိတယ်၊ အဲဒီတော့—

“ဖြစ်ပျက်သရွေ့-မမေ့စေပြီ”တဲ့၊ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းတရားတွေ ဘာမှသူက မမေ့စေရဘူး၊ မမေ့အောင် သူကဆောင်ရွက်နေတာကို၊ အဲတစ်စုံတစ်ခု ဝတ္ထုပစ္စည်းလေး ချသားတာ မမေ့အောင်ဟာလဲ သူပဲ ဆောင်ရွက်နေတာပဲ၊ သို့သော် ဟိုဟာကတော့ သာမညပေါ့လေ၊ လောကဝေါဟာရ သတိပဲ့၊ ကုသိုလ်ရယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ အမျိုးတော့တူတာပဲ၊ ကျမ်းဂန်တွေက နယ်ပယ်ခွဲထားလို့ တူတော့ခပ်တူတူပဲ၊ သတိရတယ်ဆိုတာ အတူတူပဲ၊ ခါပေမယ်ဆို အဲဒီဥစ္စာကတော့ လောကရေးရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတိရတာလေးတွေကြတော့ ကုသိုလ်ရယ်လို့ မဟုတ်လို့ ဒါတော့ သတိအတု ပဲတဲ့၊ အစစ်မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သတိပဋိရူပက သတိနဲ့တူတဲ့တရား၊ တူတော့နေတာပဲ၊ သို့သော် ကုသိုလ်သတိတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊

အဲ-အခု ကုသိုလ်ကောင်းမှုစိတ်တွေ ဖြစ်တိုင်း-ဖြစ်တိုင်းကတော့ သတိရတာတွေ အဲဒါတွေကတော့ ကုသိုလ်သတိပဲ့၊ ဘာဝနာမှာတော့ ပိုပြီးတော့ ထင်ရှားတယ်၊ ဘာဝနာအားထုတ်တဲ့အခါမှာ ဝိပဿနာရှုတဲ့ အခါမှာပဲ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းတရားတွေ လိုက်ပြီးစော့ရှုရတာ မမေ့ဘူး၊ အားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီသတိကမကောင်းသေးဘူး၊ မေ့နေတာတွေများနေတာပဲ၊ ဟိုဟာမေ့၊ ဒီဟာမေ့၊ ဟိုဟာမမှတ်မိ၊ ဒီဟာမမှတ်မိနဲ့ ဒီလိုလွတ်နေတယ်၊ အဲ သတိကောင်းလာတဲ့အခါကြာ ဘယ်ဟာမှ မမေ့တော့ဘူး၊ တကတည်း လာချင်ရာက လာတဲ့၊ ကျချင်ရာကျခဲ့မိနေတာကို ဟိုမြန်မာ ခြင်းခတ်တာတွေနဲ့ ခတ်တူတူပဲ၊ မြန်မာခြင်းခတ်ကောင်းပြီ ဆိုလို့ရှိရင် လူတွေ ဝိုင်းလည်ပြီးတော့ နေတယ်၊ ဘယ်ကလာလာ သူ့ဟာ အောက်မကျဘူး မိနေတယ်၊ တစ်ခါတည်း ဟိုကလာလိုက်၊ လာရာက တစ်ခါတည်း ဘယ်ဘက်နဲ့မိရင် ဘယ်ဘက်နဲ့ ခတ်လိုက်၊ ညာဘက်ကမိရင် ညာဘက်က ခတ်လိုက်၊ ခူးနဲ့တော်ရင် ခူးနဲ့၊ သူ့ဟာ နေရာကြံတယ်၊ တစ်ခါတည်းမိနေတာပဲ၊

အဲဒီလိုပဲ အမှတ်သတိကောင်းလာတဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်ကလာလာ လာရာကနေပြီးတော့ အမှတ်က ရနေတာပဲ၊ ဖောင်၊ ဟယ်၊ ပိန်တယ် မှတ်နေရင်း တစ်နေရာက ယားတာလေးဖြစ်ဖြစ် ပူတာလေးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ အဲဒါလေး မှတ်မိအောင်၊ အသံလေးက ဖြုတ်ခနဲ ကြားလိုက်ရင် အဲဒါလေး မှတ်မိတာပဲ၊ ဘာမှ သူက မေ့ရတာမရှိဘူး၊ အဲဒါဟာ သတိက သူ့ကိစ္စထူဆောင်ရွက်နေတာပဲ၊

ဖြစ်ပျက်သရွေ့ မမေ့စေပြီ “အသမ္မောသရသော” ဖြစ်ပျက်သရွေ့ မမေ့စေပြီတဲ့၊ ဝါသုရဲ့ ရသပဲတဲ့၊ သတိထင်ရှားလို့ရှိရင် ဒီနည်းတွေနဲ့ ထင်

ရှားတာ၊ မလွတ်စတမ်း စောင့်ဖမ်းနေတာနဲ့ တူတယ်တဲ့၊ မလွတ်စတမ်း စောင့်ပြီးတော့ လာတိုင်း လာတိုင်း တစ်ခါတည်း ခရဝမ်များ၊ တံခါး ပေါက်ကနေပြီး စောင့်ကြည့်နေတာလိုပဲ၊ ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်းတွေကို မလွတ်စတမ်း စောင့်ဖမ်းနေတာနဲ့လဲ တူတယ်၊ အဲဒီတော့—

ဖြစ်ပျက်သရွေ့ — မမေ့စေပြီ၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းကို မမေ့အောင်လို့ ဆောင်ရွက်နေတယ်၊ အလုပ် လုပ်နေတဲ့ အနေမျိုး သူက ထင်ရှားတယ်၊ “အာရက္ခပဇ္ဇ၊ ပဋ္ဌာနာ” စောင့်ရှောက်သောအားဖြင့် အစောင့်အနေအားဖြင့် လဲ ယောဂီညာဏ်ထဲမှာ ထင်ပါတယ်တဲ့၊ အစောင့်အရှောက် အပြင်ဘက်က အေးရန် အန္တရာယ်တွေ မဝင်ရအောင် အစောင့်အရှောက် အထိန်းအနေ အားဖြင့်လဲ ထင်ပါတယ်၊ ကလေးထိန်းနေတဲ့ ကလေးထိန်းများ လူကြီးတွေ ရှေ့ အမိဖြစ်ဖြစ်၊ အမိမဟုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖြစ် ကလေးထိန်းနေတယ်၊ ဒီ ကလေးဘေးအန္တရာယ်တွေ မရောက်အောင်လို့ဟာ သူက အမြဲတမ်း စောင့် ကြည့်နေတယ်၊ ဘာမှ မသိသေးတော့ ကလေးက ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်နဲ့ သွားလို့ရှိရင် အဲဒီဥစ္စာ လိမ့်ကျမှာပဲ၊ လိမ့်မကျအောင် ဂရုစိုက်နေရတယ်၊ ဒီတော့ မတော်တာတွေ ကောက်ပြီး စားလို့ရှိရင်လဲ တုတ်ချောင်းတွေ ဘာတွေ စားလို့ရှိရင် လည်ချောင်းထဲ ဘာထဲ တစ်ဆို့နေမှာစိုးလို့ မစား ရအောင် ဒါလဲ ဂရုစိုက်ရတာပဲ၊ အကုန်လုံး ဂရုစိုက်နေရတယ်၊ ဒီကလေး စောင့်နေရတယ်၊

အဲဒါလိုပဲ၊ ဒီသတိက စိတ်သန္တာန်မှာ မတော်တဲ့ တရားတွေ ကျ မလာရအောင် အကုသိုလ်တရားတွေ မကျရအောင် အမြဲတမ်း စောင့်နေရ တယ်၊ မြင်ရာကနေပြီး အကုသိုလ်မဖြစ်ရအောင်၊ ကြားရာက၊ နံရာက၊ စား ရာက အကုသိုလ်မဖြစ်ရအောင်၊ ကြားရာက၊ နံရာက၊ စားရာက အကုသိုလ် မဖြစ်ရအောင် တစ်ခါတည်း သူက လိုက်ပြီးတော့ စောင့်နေရတယ်၊ ဒါက တရားအားထုတ်လို့ အသားကြနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ပိုထင်ရှားတယ်၊ အသားကျနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မြင်ရာကဖြစ်စေ၊ ကြားရာကဖြစ်စေ၊ လောဘ တို့၊ ဒေါသတို့ ဖြစ်စရာ အကြောင်းလေးတွေ ရှိတာကို အဲဒါလေးတွေ ဖြစ် ဖို့ရာလေးတွေ အကြောင်းလေးတွေ ပေါ်လာရင်ဖြင့်ရင် မပြတ်အောင် ဒီက အမှတ်သတိလေးက မလစ်ရဘူး၊

တကယ်ဖြစ်မိလို့ရှိရင်လဲ အဲဒါ သတိရသွားတယ်၊ သတိရပြီးတော့ ငြိမ်းသွားတယ်၊ အင်မတန် နေရာကြံတယ်၊ အဲဒါတွေ အဖိုးဟန်တာပဲ၊ တရား အားထုတ်သားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒါသိပ်ပြီးတော့ အသုံးကြတာပဲ၊ တယ်နေရာ ကြံတယ်၊ တရားအားမထုတ်ခင်ကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သိမှ

မသိဘဲ၊ ဘယ်သူ့၊ နေမှန်း၊ မသိဘူး။ ဘာမှန်းမသိဘူး။ ကုသိုလ်မှန်းမသိဘူး။
 အကုသိုလ်မှန်း မသိဘူး။ ကောင်းတာမှန်း မသိ၊ မကောင်းတာမှန်း မသိ၊
 ပြောတော့လဲ ပြောနေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြောတာထဲကိုက ပြောတဲ့စိတ်
 ကိုက သူက ကုသိုလ်လဲ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်တာ။ သူ့ဟာ အဲဒါကိုပဲ ကုသိုလ်တွေ
 ထင်ပြီး ပြောချင်လဲ ပြောနေတာပဲ။ အခု တရားအားထုတ်ထားလို့ အသား
 ကျနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကြောတွေ မတော်တဲ့ စိတ်ကူးလေး၊ ဖြစ်မယ်ဆိုလို့ ရှိရင်
 မဖြစ်ခင်ကတည်းက သူကရွှေက တားလိုက်သလို ဖြစ်လာပြန်လို့ ရှိရင်လဲ ဖြစ်
 လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စိကနေပြီးတော့ တားလိုက်တယ်။ အထူးအားဖြင့်
 တော့ကို ဒေါသတို့ ဘာထို့ဖြစ်ရင် ပိုသိတယ်။

ဒေါသလေးဖြစ်၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလေး၊ စိတ်ထဲ ဖြစ်လာတာနဲ့
 တစ်ခါတည်း ဝင်တာ၊ လိုက်တာဆိုတော့ ဆက်မဖြစ်ရဘူး။ ငြိမ်းနေတယ်၊
 သိတ်နေရာကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် “အာရက္ခပစ္စုပ္ပန်နာ” အစောင့်
 အရှောက် အနေအားဖြင့် ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ်မှာ ထင်ရှားပါတယ်တဲ့။
 ဝိသတိကလေးဟာ အကျိုးမဲ့ မဖြစ်ရအောင်လို့ စောင့်ရှောက် နေတာနဲ့
 တူတယ်တဲ့။ အစောင့်အရှောက်အနေအားဖြင့် ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ရှားပါတယ်တဲ့။
 အစောင့်ကလေးကို အခု အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေထားတဲ့နေရာမှာ
 ဆိုဆိုရှိရင်ဖြင့် အစောင့်တွေဆိုတာ ထားရတယ်။ လက်နက်ကိုင် အစောင့်
 တွေနဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေ အရာရှိကြီးတွေဆိုရင်လဲ ဘေးရန် အန္တရာယ်
 မရှိရအောင်လို့ တစ်ခါတည်း အစောင့်တွေ ရှိရတယ်။ အဲဒါလိုပဲ သတိရှိ
 ရတယ်။ စိတ်သန္တာန်မှာ အကုသိုလ်တွေ၊ ကိလေသာတွေ မကြုံရအောင်
 စောင့်နေတဲ့ အနေမျိုးအားဖြင့် ထင်ရှားတယ်။

“အာရက္ခပစ္စုပ္ပန်နာ” ဒါသာ မဟုတ်သေးဘူးတဲ့။ “အာရမ္မဏာဘိ
 မုခဘာဝပစ္စုပ္ပန်နာဝါ” (၁၂) တစ်နည်းကား အာရမ္မဏာဝိသယာဘိ
 မုခဘာဝပစ္စုပ္ပန်နာ အာရုံသို့ ရှေးရွှေသည်၏ အဖြစ်ဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်
 ဉာဏ်မှာလဲ ထင်ရှားပါတယ်တဲ့။ အာရုံရွှေ၊ ရှေ့-အာရုံဆီကိုအမြဲလှည့်နေသလိုပဲ၊
 ဝိသတိက အာရုံကို ဖမ်းဖို့ရာ တစ်ခါတည်း ဖမ်းမလို့ တက်ကဲ ဖြစ်နေတယ်။
 အဲဒီအနေအားဖြင့်လဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထင်ရှားပါတယ်တဲ့။ ဒါကတော့
 ရှုကာစ အားထုတ်ကာစ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ သိတယ်။ သတိလေး ကောင်းလာ
 တော့ အာရုံဆီကိုလှည့်နေသလိုပဲ၊ အာရုံဆီကို ဖမ်းမလို့လှည့်နေသလို တစ်ခါ
 တည်း ပေါ်ထူပေါ်ထူဆီကို လိုက်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ဖမ်းနေတယ်။
 ငှက်ကလေးတွေများ၊ အစာကောက်တာနဲ့လဲ ခပ်ကုတူပဲ။ ငှက်ကလေးတွေ
 အစာကောက်တော့ အစာကို တစ်ခါတည်း နှုတ်သီးက လှည့်ပြီးတော့
 ဟိုကောက်သိုက် စီကောက်လိုက် (ဝေါက်-ဝေါက်-၃) လျှောက်ကောက်

နေတယ်။ အဲဒါလိုပဲ အာရုံဆီကို ရှေးရှုပြီးတော့နေတဲ့ နေရာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် ထင်ရှားပါတယ်တဲ့။

အာရုံရှေးရှု စောင့်မှုထင်သည်တဲ့။ အာရုံရှေးရှုသောအခါအားဖြင့်လဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်လဲထင်ရှားပါတယ်။ စောင့်ရှောက်တဲ့၊ အစောင့်အရှောက်အခါ အားဖြင့်လဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ထင်ရှားပါတယ်တဲ့။ ပစ္စုပ္ပန်ကို ကိုင်-ဒါလေး ဆိုရမယ်။

အာရုံရှေးရှု စောင့်မှုထင်သည်။ (၃)

မြတ်သတိ မှတ်သိဗောဇ္ဈင်မည်။ (၃)

အဲ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်မှာ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပ္ပန်တဲ့။ ဒါအင်မတန်ကို မှတ်သားဖွယ်ကောင်းတဲ့ဥစ္စာပါ။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အင်မတန် တော် တယ်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အင်မတန် နက်နဲတဲ့တရားတွေပဲ။ ကိုယ်တိုင်လဲပဲ သိလဲသိနိုင်တယ်။ နက်ပေမယ်လို့ မသိနိုင်ကာလဲမဟုတ်ဘူး။ တရားအားထုတ် ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိလဲသိနိုင်တယ်။ အင်မတန် ကောင်းတယ်။ အား မထုတ်ရင်တော့ သိဖို့တယ်မလွယ်လှဘူး။ ဆိုလို့ ကောင်းပေမယ်လို့ ပြောလို့ ကောင်းပေမယ်လို့ ကိုယ်တိုင်က အားမထုတ်ထားတော့ ကိုယ်တိုင်တွေ့မထား ရင် ဒါလေးတွေက သိဖို့ရာ တယ်မလွယ်လှဘူး။ ခက်ခက်ပဲ။ အဲဒီ သတိဟာ ဘာအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သလဲ ဆိုလို့ရှိရင် ယောနိသော မနသိကာရ ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတွေ-

ယထာစ အနုပ္ပန္နဿ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဿ ဥပ္ပါဒေါ ဟောတိ။
တဉ္စ ပဇာနာတိတဲ့။

ယထာစ- အကြင် အကြောင်းကြောင့်လဲ။ အနုပ္ပန္နဿ- သတိ သမ္ပောဇ္ဈင်ဿ-စောစောက မဖြစ်သေးသော သတိသမ္ပောဇ္ဈင်၏။ ဥပ္ပါဒေါ- ယခုအသစ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည်။ ဟောတိ-ဖြစ်၏။ တဉ္စ-ထိုအကြောင်း ကိုလည်း။ ပဇာနာတိ-သိ၏။ အစတုန်းက သတိသမ္ပောဇ္ဈင် မဖြစ်သေးဘူးတဲ့။ မဖြစ်သေးဘူး။ အဲဒီမဖြစ်သေးတဲ့ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်တွေ အခုဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို အဲဒီအကြောင်းလေး သိရမယ်။ အဲဒီအကြောင်းလေးက ယောနိသော မနသိကာရပဲတဲ့။ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းမှုပဲ။ သတိ သမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းမှုပဲ။ သတိသမ္ပောဇ္ဈင် ဖြစ်အောင် သတိဖြစ်အောင်လို့ ရှုမယ်။ မှတ်မိအောင်လို့ ရှုမယ်။ မမှတ်မိတာ မရှိစေရဘူး။

အကုန်လုံး မှတ်မိစေရမယ်၊ အမှတ်သတိကလေး၊ အမြဲမပြတ် ဖြစ်စေမယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ အားထုတ်နေတယ်၊ အဲဒီ နှလုံးသွင်းလေးရှိလို့ ဝဲ၊ ဒီနှလုံး သွင်းလေးက တစ်ခါတစ်ခါလျော့သွားတယ်၊ လျော့သွားတဲ့ အခါကြရင် အမှတ်တွေ နည်းသွားတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ သတိ သမ္ပောဇ္ဈင်မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလို ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလာပြီး အားထုတ် ပေါ့ပေါ့ ဆဆ တရားအားထုတ်နေရင် သတိသမ္ပောဇ္ဈင် မဖြစ်ဘူး၊ အေး-ရိရိသေသေ အားထုတ်နေမှ၊ ရိရိသေသေ အားထုတ်ပြီးတော့ နေတဲ့အခါကလ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်တယ်၊

အဋ္ဌကထာက အကြောင်းလေးပါးပြတယ်၊ သတိသမ္ပောဇ္ဈင် ရှိရ မယ်တဲ့၊ သတိမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်ရှောင်ရမယ်တဲ့၊ သတိရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရမယ်တဲ့၊ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်အောင်လို့ စိတ်ညွတ်ကိုင်စေ ရမယ်တဲ့၊ အဲ-အကြောင်းလေးပါး အဋ္ဌကထာမှာ ပြတယ်၊ အဲဒါတွေလဲ တစ်နေ့က ဆောင်ပုဒ်တွေ ပေးထားတယ်၊

သတိသမ္ပဇဉ်၊ အမြဲယှဉ်၊ ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ပါ၊ ဒါလဲ ဆိုကြဦးစို့၊ တနေ့ကသီတင်းက ကိုင်းညွတ်ရာလို့ ဆိုထားတယ်၊ တယ်မကောင်းသေးဘူး၊ ကဲ-ဆိုကြဦးစို့၊ “သတိသမ္ပဇဉ်၊ အမြဲယှဉ်၊ ထိုတွင် စိတ်ညွတ်ပါတဲ့”၊ သမ္ပဇဉ် လဲ အမြဲယှဉ်ပါစေတဲ့၊ ဒါလဲ အကြောင်းတစ်ခုပဲ၊ ထိုတွင်ဆိုတော့ ထိုသတိ သမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်ဖို့ရာ ဖြစ်ဖို့ရာ ကိစ္စအတွက် စိတ်ညွတ်ထားပါတဲ့၊ သွားရင်း ဖြစ်စေ၊ ရပ်ရင်းဖြစ်စေ၊ ထိုင်ရင်းဖြစ်စေ၊ လဲလျောင်း အိပ်ရင်းဖြစ်စေ၊ ကျေး ရင်းဖြစ်စေ၊ ဆန့်ရင်းဖြစ်စေ၊ ထိုင်ရင်းဖြစ်စေ၊ နားထောင်ရင်းဖြစ်စေ၊ စား ရင်းဖြစ်စေ၊ ဘယ်အချိန်မဆိုပေါ့လေ အမှတ်သတိလေး ဖြစ်စေမယ်လို့၊ အဲဒီ လို အမှတ်သတိလေး ဖြစ်အောင်လို့ ဟာ စိတ်ညွတ်ထားပါတဲ့ ဒါ အရေး ကြီးပါတယ်၊ ခုန ဟောနိသောမနသိကာရဆိုတာနဲ့ ဒါနဲ့ဟာ အတူတူပါပဲ၊ သဘောအားဖြင့် တူနေတာပဲ၊ အဲဒီ အကြောင်းလေးပါး ပြည့်စုံလို့ ရှိရင်ဖြင့် သတိသမ္ပောဇ္ဈင် ဖြစ်ပါတယ်တဲ့၊ ကိုင်း-ဆိုကြဦးစို့၊ ရဲ၊

သတိသမ္ပဇဉ်၊ အမြဲယှဉ်၊ ထိုတွင် စိတ်ညွတ်ပါတဲ့၊ (ဆို-၃)

မေ့သူရှောင်လွှဲ၊ မေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတိမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အမှတ်မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ရှောင်ကြဉ်ရမယ်တဲ့၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မပေါင်းသင်း မဆက်ဆံရဘူး၊ အတူမနေရဘူးလို့ ဆိုလိုပါတယ်၊ တစ်နေ့က အကျယ်တဝင့် ပြောပြီးပါပြီ၊ ကနေ့ဟော့ခေါင်းစဉ်မိရုံလေး ပြန်ပြောရတယ်၊ တစ်ချို့က အသစ်ပါနေလို့၊ အဲဒါပထမပိုင်းက နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ပြန်ပြောနေတယ်၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့အတူနေလို့ ရှိရင် ကမ္မဋ္ဌာန်ကျောင်းမှာ မမှတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရှိသေ

တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့နေလို့ရှိရင်အမှတ်တွေပျက်နေတာပဲ၊ ဟို-အတူနေရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
မှာ ပျက်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်
တိုင်းဟာ ဘယ်လိုနှလုံးသွင်းထားရမလဲ ဆိုရင် အဲဒီမေတ္တပုဂ္ဂိုလ် စာရင်းထဲ
မဝင်အောင်ပေါ့လေ၊ အဋ္ဌကထာဆရာက မေတ္တပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အတူမနေရဘူး
လို့ဆိုထားတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ မပေါင်းရဘူးတဲ့၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ မေတ္တပုဂ္ဂိုလ်နဲ့
မပေါင်းပါနဲ့တဲ့၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရှောင်ကြဉ်ရမယ်၊ သူများက ကိုယ့်ကို ရှောင်ရတယ်
ဆိုကတည်းက နေရာမကြဘူး၊ ကိုယ်ဟာ မကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ နာမည်ပျက်
စာရင်းထဲ ဝင်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ နာမည်ပျက် စာရင်းထဲ မဝင်ဖို့ရာ
အရေးကြီးတာကို၊ ကိုယ်ကသာ သူများ ရှောင်ချင်ရှောင်ရမယ်၊ သူများက
ကိုယ့်ရှောင်တယ်ဆိုတာဟာ နေရာမဘူး၊ အဲဒီလို မဖြစ်ရအောင် မမေတ္တ
ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အောင်လို့ ကြိုးစားဖို့ အရေးကြီးတာပေါ့လေ၊

နေရာတိုင်းနေရာတိုင်း မမေ့အောင် တစ်ခါတည်း မေ့မေ့လျော့လျော့
ပေါ့ပေါ့ဆဆနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ရာ အရေး
ကြီးမပါတယ်၊ ဧဓိသုရှောင်လို့၊ မေ့သူကိုရှောင်လို့ရမယ်၊ ဆတ်မြဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
မမေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို မေ့သူရှောင်လို့၊ သတိမြဲ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်ပါတဲ့၊ အဲ-သတိ
ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အမှတ်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ နေရင် ကိုယ်က
အမှတ်မကောင်းဘူး၊ သူများက အမှတ်ကောင်းတယ်၊ ရိုရိုသေသေ မှတ်နေ
တယ်၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့နေရင် တိုးတက်တယ်၊ တစ်နေ့ကလဲ ပြောပြီးပါပြီ၊
ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထုတွေနဲ့ ဘုန်းကြီး တစ်နေ့က တော်တော်ကျယ်ကျယ်ပြောပြီး
ပြီ၊ အဲဒါကလဲ တော်တော်ထင်ရှားပါတယ်၊ သူဟာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း
အားထုတ်နေလို့ရှိရင် အားကြစရာမရှိလို့ မတိုးတက်ဘူး၊ သူများတွေ ရိုရို
သေသေ အားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အတူနေရရင် တရားတွေ သိတ်
တိုးတက်လာ သူက အင်မတန်အောင်းတယ်၊ ကိုင်း-ဆိုရမယ်၊

မေ့သူရှောင်လို့၊ သတိမြဲ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်ပါ၊ (ဆို-၃)

သတိသမ္ပဇဉ် အမြဲယှဉ်ဆိုတာ အကြောင်းတစ်ခု နေရာတိုင်း၊ နေရာ
တိုင်း၊ သတိသမ္ပဇဉ်ယှဉ်အောင် အားထုတ်၊ ထိုတူင် ကိုင်းညွတ်ဆိုတာ နေရာ
တိုင်း၊ နေရာတိုင်း သတိရှိအောင်လို့ နှလုံးသွင်း ထားရမယ်တဲ့၊ မှတ်မိ
အောင်လို့ မေ့သူရှောင်လို့-အမှတ်မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အမှတ်မရှိသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေ အဲဒါတွေနဲ့ အတူတူမနေနဲ့တဲ့၊ သူတို့နဲ့ သတိမြဲတဲ့ သတိမြဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ရိုရိုသေသေ မှတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အမှတ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မှီဝဲပါတဲ့၊ ၄-ခုရှိ
တယ်၊ အဲဒါဟာ သတိဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရား ၄-ပါးပဲ၊ အရေးကြီး
တယ်၊ ၄-ခုစလုံးအရေးကြီးတာပဲ သူကအော်အောင်းတယ်၊ အဲဒါကြောင့်

အမှတ်ကောင်းချင်လို့ရှိရင် တရားအားထုတ်စ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အဲဒါတွေ အထူးဂရုစိုက်ရမယ်။ သတိဖြစ်ရေး အကြောင်းလေး ညွှန်သေးဌာနထားတဲ့၊ ပါဠိကတော့ ဘုရားဟော ပါဠိကတော့ ယောနိသော မနသိကာရ တစ်ခုပဲ အကြောင်းပြတယ်။ အဋ္ဌကထာက ၄ခု ပြတယ်။ တဲဒါ သတိဖြစ်ရေး- အကြောင်းလေး အကြောင်းက လေးခုရှိတာကို ညွှန်သေးသည်တဲ့။ ပါဠိ တော်နည်း မဟုတ်သေးဘဲနဲ့ ပါဠိတော်နည်းထဲ သူက ထုတ်ပြပါတယ်။ ထုတ်ပြပြီးတော့ အဋ္ဌကထာက သူ့နည်းအသစ်တွေ တစ်ခါတည်း ထုတ် ပြတယ်။ ကိုင်း ဆိုရမယ်-

သတိဖြစ်ရေး၊ အကြောင်းလေး၊ ညွှန်သေးဌာနထား ဆို(-၃)

ယထာစ ဥပ္ပန္နဿ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂဿ ဘာဝနာယ ပါရိပူရိ ဟောတိ တဉ္စပဇာနာတိ။

ယထာစ-အကြင်အကြောင်းကြောင့်လဲ၊ ဥပ္ပန္နဿ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂဿ- ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော သတိသမ္ပောဇ္ဈင်၏။ ဘာဝနာယ ပါရိပူရိ-ပွားများမှု၏ ပြည့်စုံခြင်းသည်။ ဟောတိ-ဖြစ်၏။ တဉ္စ-ထိုအကြောင်းကိုလည်း။ ပဇာနာတိ သိ၏။

သတိသမ္ပောဇ္ဈင် ပွားများမှုပြည့်စုံတာက ဘယ်ကြမ္မာ ပြည့်စုံသလဲ။ အရဟတ္တမဂ်ကြမ္မာ ပြည့်စုံတယ်တဲ့။ အဲဒီ အရဟတ္တမဂ် တည်းဟူသော အကြောင်းကိုလဲ သိပါတယ်တဲ့။ ယောနိပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒါက ရောက်မှသိမှာ ဒီဥစ္စာကတော့ မရောက်သေးခင်ကစာနဲ့ ဘာနဲ့ကျက်သိ ထားတာကတော့ ခါကတော့သူ့ဥစ္စာ ယောဂီအလုပ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ တရားထဲမှဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ခါကတော့ စာရင်းမဝင်ဘူး ဒီလို ကျက်သိထားရုံနဲ့ ပြီးမယ်ဆိုရင်တော့ အလွယ်သားပဲ။ မခက်ပါဘူး သူကတော့ တော်တော်လွယ်တဲ့ဥစ္စာပဲ။ အခု ဟာက သေသေချာချာ ကိုယ်တိုင်ရောက်ပြီးတော့ သိရမှာ သတိပွားများ မှုဟာ ပြည့်စုံသွားပြီလို့ ထစတုန်းက ဒီသတိဟာဖြစ်အောင်လို့၊ တင်မတန်ကို အားထုတ်လို့ နောက်ကြတော့ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲနဲ့ ဒီသတိဟာ ဘယ်နေ ရာမှ သတိမေ့တယ်လို့ မရှိဘူး။ ထကုန်လုံးသတိတွေ ထင်နေတယ်။ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ-

“သတာရက္ခေန စေတသာ ဝိဟရတိ” ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မှာ သတိ တည်းဟူသော အစောင့်အရှောက် အခါခပ်သိမ်း ရှိနေတယ်တဲ့။ ဒွါရ ၆-ပါးက အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ထကုန်လုံးတစ်ခါတည်း သတိတွေ

ထင်နေတယ်။ အဲဒီသတိတွေ ထင်နေတာက ဘယ်ကလာတုန်း၊ ဆို ဒီလိုအား ထုတ်လာရတာပဲ။ ပထမပုထုဇဉ်အဖြစ်ကစပြီး အားထုတ်လာရတာ ပုထုဇဉ် အဖြစ်က စ အားထုတ်လို့ သတိတွေ နည်းနည်းကောင်းလာတယ်။ ဒါက သောတာပန်ဖြစ်၊ အဲဒီကနေပြီး ဆက်အားထုတ်လာတော့ သကဒါဂါမ်ဖြစ် တိုးပြီးတော့ကောင်းလာတယ်။ သကဒါဂါမ်ကနေပြီး ဆက်အားထုတ်တော့ အနာဂါမ်ဖြစ် တိုးပြီးတော့ သတိတွေ ကောင်းလာတယ်။ အနာဂါမ်က ဆက်ပြီး အားထုတ်တော့ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတယ်။ အရဟတ္တမဂ်ကြတော့ အကုန်လုံးသတိတွေ ပြည့်စုံသွားတယ် ဘာမှမလိုတော့ဘူး။ ဘယ်နေရာလေး ဖြင့် လိုနေသေးတယ်လို့ ဒီလိုမရှိတော့ဘူး။

အဲဒီသတိ ပြည့်စုံသွားခြင်း၏ အကြောင်းကိုလဲပဲ သူသိသွားတယ်တဲ့။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ စီရောက်မှသိမှာ။ ဒါကတော့ အဲဒီ မရောက်သေးပေ မယ်လို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ခု-တရားအားထုတ်နေရင်းကို ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် လောက် ရောက်ရင်ကို တော်တော်သိလာပြီ။ ပွားများမှုဟာ တော်တော် ပြည့်စုံလာပြီ။ အစတုန်းက တရားအားမထုတ်ခင်တုန်းက ဖြစ်နေပုံနဲ့ တရား အားထုတ်တဲ့အခါကာလ ခုဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တော့ သတိကောင်းနေပုံ အင်မတန်ကိုကွာပါတယ် အများကြီးကိုကွာသွားပြီ။ တောင်ထိပ်စာစွန်ဆုံး မရောက်အောင် ဆိုစေကာမူပဲ သူ့ဟာ တော်တော်ကို မြေကြီးနဲ့ ပကတိ မြေပြင်နဲ့ စောင်ပေတက်ပြီးတော့ တောင်ပေတက်နေပြီးတော့ ငွ်ကြည့် လိုက်တာနဲ့ဟာ ကွာနေသလိုပဲ သူ့ဟာ အပုံပဲကွာနေပါတယ်။

အဲနောက်တရားအားထုတ်လို့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်ပြီး တော့ အချိုးကြသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကြတော့ နောင်ကို တရားအားမထုတ်ဘဲ ရပ်နေတဲ့အခါတွေတောင်မှ ဒီသတိတွေက တော်တော်ထင်တာများနေတယ်။ အဲဒါတွေဟာ တော်တော်ကောင်းတယ်။ အစတုန်းက တရားအားမထုတ်ခင် တုန်းက ဒီလိုသတိမျိုးတွေ ရှိမှမရှိဘဲ။ ဟောစာရ အလွတ်နေပေမယ်လို့ သတိ တွေက ဟိုကထင်၊ ဟိုဟာလေးသတိရ ဒီဇာလေးသတိရနဲ့ ရွှေက နေပြီး ဟာကနေသလိုပဲ။ မတော်တာများ မဖြစ်ဖို့ရာ သတိလေးတွေလိုက်ပြီးတော့ ဖြစ်နေတာ။ သတာရက္ခေနသတိတည်းဟူသော အစောင့် အရှောက်နဲ့ သတိ တည်းဟူသော အစောင့်အရှောက်ကလေး ပြည့်စုံနေတာ အဲသလောက်ဆို ရင်ကို တော်တော် ပြည့်စုံမှန်း သိလာပါပြီ။

ဒါပေမယ်လို့ အကုန်လုံးတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူက လွတ်တာတွေက တော့ရှိတယ်။ လွတ်မှန်းလဲ သိသေးတာကို၊ မမှတ်မိတာကို မေ့သွားတာနဲ့ လောဘက ဖြစ်လိုက်တာ၊ ဒေါသကဖြစ်လိုက်တာ၊ ဒါတွေလဲ သူ့ဟာက

တွေ့နေသေးတော့ ပြည့်စုံပြီလို့တော့ မဆိုရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ပထမ
စပြီးတော့ အရင်က တရားအားမထုတ်ဘူးသေးတဲ့ တခြေအနေနဲ့ ကြည့်
လိုက်ရင်တော့ အများကြီးကို ကွာနေပါပြီ။ အင်မတန်ကောင်းနေပါပြီ။
ပြည့်စုံသွားတယ်။ အဲ-ခုတော့ အယ်နေရာမှ လိုလေသေးမရှိဘူး။ အကုန်လုံး
ပြည့်စုံသွားတယ်တဲ့။ အဲဒါအရဟတ္တမဂ်ပဲတဲ့။ အဲဒီအရဟတ္တမဂ်တည်းဟူသော
အကြောင်းကိုယ်ပဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က သိသွားပါတယ်တဲ့။ ဘယ်တော့ သိမှာ
တုံးဆို အဲဒါကတော့ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်မှပဲသိမှာ။ ဒါက
တော့ ခု စောစောတော့ မသိနိုင်သေးဘူး....။

၁၃၂၃-ခု၊ ၄-ဝါဆိုလဆန်း (၈)ရက်နေ့ ဟောကြားသော

ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂတရားစော

သန္တံ ဝါ အဇ္ဈတ္တံ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ အတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ
ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါတိ ပဇာနာတိ၊ အသန္တံဝါ အဇ္ဈတ္တံ
ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ နတ္ထိ မေအဇ္ဈတ္တံ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါတိ
ပဇာနာတိ၊

အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၌ဖြစ်သော၊ သန္တံ-ထင်ရှားသော၊ ဓမ္မဝိစယ
သမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ ဝါ-ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂကိုမူလည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်
တိုင်းသန္တာန်၌၊ ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂ-ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ အတ္ထိ-
ရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏တုံ၊

အ-ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်- မိမိသန္တာန် ဖြစ်ပေတိုင်း ဖြစ်ပေတိုင်း
သိတယ်၊ မဖြစ်ပေတိုင်း မဖြစ်ပေတိုင်းသိတယ်၊ ခုနက နည်းအတိုင်းပါပဲ၊
သတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ရင် ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်တာပဲ၊ ဒီဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးက
တစ်ခုခြင်း ခွဲဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုဖြစ်ရင် အကုန်လုံးဖြစ်နေတာ၊
ခုနကပြောတဲ့ ဒီပီတိလေး တစ်ခုပဲ တစ်ခါတစ်ခါ မပါဘူး၊ ပီတိက အခါ
ခပ်သိမ်း မပါဘူး၊ ဥပေက္ခာ သဟဂုတ်စိတ်တွေနဲ့ ဝိပဿနာနေတဲ့အခါ၊
ပီတိမပါဘူး၊ ပီတိက တစ်ခါတစ်ရံမှပါတယ်၊ ပီတိပါစေကာမူလည်း တစ်ခါ
တစ်ခါ သိပ်မထင်ရှားဘူး၊ သူ့ဟာလွန်လွန်ကဲကဲ ဖြစ်တဲ့အခါမှ ထင်ရှား
တယ်၊ အဲဒါလေးတစ်ခုပဲ၊ ဒီပြင်ဟာဇ္ဇေကတော့ အကုန်လုံးပါနေတာပဲ၊

အဲ-သို့သော်လည်း ပီတိပဿနာဆိုတာကလဲပဲ အခါခပ်သိမ်း မထင်ရှား
ဘူး၊ ပါတော့ပါတယ်၊ မပါတော့မရှိဘူး၊ သူကတော့ အဲဒီဗောဇ္ဈင်တွေလဲ
ဖြစ်နေတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဧဝသနာဆိုတာ ဒီလိုတစ်ခုခြင်းဟောရတယ်၊
အကုန်လုံး-လုံးပြီးတော့ ဟောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကတော့ တစ်ခုခြင်း ဟောရ
တယ် သတိသမ္မောဇ္ဈင် ပွားများလို့ စုံပြီဆိုရင် ဒီပြင် ဗောဇ္ဈင်တွေလဲ ပြည့်စုံ
နေပါပြီ၊ ဟောစရာတောင် မလိုပါဘူး၊ ကုန်နေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်လို့ သူက
တစ်ခုခြင်း အကုန်လုံးစုံအောင်လို့ ဟောနေရတယ်၊ အဲ-ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်
တဲ့၊ ဓမ္မဝိစယ၊ ဓမ္မက-တရား၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ် အစရှိသော တရားတွေ

ပေါ့လေ၊ တိုက်ရိုက် ဟောတာကတော့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ပဲ ဟောထား ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်လို့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်မှ တစ်ပါး အဗျာကတတွေရော အကုန်လုံး ယူရမှာပါပဲ။ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေပါပဲ။ အတိုချုပ်ကတော့ သတိက ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေ အမှတ်ရနေတာ။ သတိက ဓမ္မဝိစယ ကုသိုလ်အကုသိုလ်မှန်၊ သိလို့ရှိရင် ဒီလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရုပ်နာမ်တွေ ကုသိုလ်အကုသိုလ်တွေ အဗျာကတတွေ အကုန်လုံးပဲ။ ဒုက္ခသစ္စာ ထိုက်တဲ့ တရားတွေ အကုန်လုံး အမှတ်ပြုတော့ သတိသမ္မောဇ္ဈင်က ဖြစ်နေတာ။ ခု သတိသမ္မောဇ္ဈင်နဲ့ တွဲပြီး ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မဝိစယက ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ် နှစ်ခုထဲဘွင် သိတယ်လို့ ဒီလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့က စိတ်စေတသိက် တရားတွေဆိုတာ တပေါင်းတည်းဖြစ်ရင် အာရုံအတူတူပဲ၊ အာရုံတူရတယ်၊ ကောရမ္မဏ-တဲ့၊ အာရုံတူရတယ်၊ ခွဲပြီး အာရုံပြုတာ မရှိဘူး။ အဲ-စိတ်က နေပြီး ရုပ် နာမ်တွေ အကုန်လုံး၊ အာရုံ ပြုထယ်ဆိုရင် ဆူနဲ့ ထွဲဖြစ်တဲ့ စေတသိက်တွေကလဲ အကုန်လုံး အာရုံပြုရတယ်၊ ဖဿ-ဏလဲ အကုန်လုံး အာရုံပြုရတယ်၊ ဝေဒနာကလဲ အကုန်လုံး အာရုံပြုရတယ်၊ သညာက၊ စေတနာက၊ စိတ်က အကုန်လုံး အာရုံပြုရတယ်။

အခု ဒီသတိကနေပြီး ရုပ်ရှုတဲ့အခါ ရုပ်အာရုံပြုရတယ်၊ နာမ်ရှုတဲ့ အခါ နာမ်အာရုံပြုရတယ်၊ ကုသိုလ်တရား အကုသိုလ်တရားတွေ ရှုတဲ့အခါ ကုသိုလ် အကုသိုလ်အာရုံပြုတယ်၊ အဗျာကတ ရှုတဲ့အခါ အဗျာကတအာရုံ ပြုတယ်၊ အကုန်လုံးပဲ အာရုံပြုတာ ဒီသတိက အဲ-သတိနဲ့ တွဲဖြစ်တဲ့ ပညာ စေတသိက်၊ ဉာဏ်၊ ဓမ္မဝိစယလို့လဲ ခေါ်တဲ့၊ ဒီစေတသိက်ကလဲ အကုန်လုံး အာရုံပြုရတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ဒေသနာမှာဟောထားတော့ ကုသလာ-ကုသလာ-ကုသိုလ် အကုသိုလ် တရားတဲ့၊ သာဝဇ္ဇာ နဝဇ္ဇာ-အပြစ်ရှိတဲ့ တရား၊ အပြစ်မရှိတဲ့ တရားတဲ့၊ မည်းညစ်တဲ့တရား၊ ဖြူစင်တရားတဲ့၊ ဒီလို ဟောထားတယ်၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တွေကိုလဲ တိုက်ရိုက် ပဓာနအားဖြင့် ဟောထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကုန်လုံးယူရမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ဓမ္မက ရုပ်နာမ် တရားတွေလို့ အကုန်လုံးယူရမယ်၊ ဝိစယက-စုံစမ်းဆင်ခြင်ပြီး သိတာတဲ့။

စူးစမ်း ဆင်ခြင်ဆိုပေမယ့်လို့ သိပ်ရှာနေရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခွဲခြမ်းပြီးတော့ သိလို့ပြောတာ၊ ခွဲခြမ်းတာကိုပဲ ဒီမယ်စူးစမ်းဆင်ခြင်တယ်လဲ ဆိုထားတယ်၊ စူးစမ်းတယ်၊ စုံစမ်းတယ်တဲ့၊ မြန်မာကောင်းရှိတယ် စုံစမ်းတယ်၊ စုံစမ်းတယ်ဆိုတာက မေးတာပဲ၊ မသိလို့မေးတာပဲ၊ ဘယ်သူတုံး၊ ဘယ်ဝါတုံး၊ ဘယ်ကနေပြီး၊ ဘယ်သွားရတုံး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲ၊ ဒီကို ဘယ်သူလာသလဲ၊

ဘာလုပ်သွားသလဲ-စသည့်ဖြင့်ပေါ့လေ။ ကိုယ်တိုင်မသိတာတွေ လျှောက်ပြီး တော့ စုံစမ်းတဲ့ဥစ္စာ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းတာ၊ အဲဒါက မေးတာပဲ။

စုံစမ်းတယ်ဆိုတာ မေးတာပဲ။ စူးစမ်းတယ်ဆိုတာက ဆင်ခြင်တာ၊ လိမ္မော်ပဲ။ သူက ဉာဏ်နဲ့ စူးစမ်းပြီး ဆင်ခြင်ပြီး သိတာ၊ သူများမေးနေတာ၊ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ဟာကို စိတ်ထဲတွင် ဉာဏ်ထဲတွင် ဆင်ခြင်ပြီး သကာလ သိတာကို စူးစမ်းတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီတော့ စူးစမ်းတာနဲ့ စုံစမ်းတာနဲ့ တခြားစီပဲ။ စုံစမ်းဆင်ခြင်သည် ဆိုရင် ဒါမဟုတ်ဘူးပဲ။ စုံစမ်းဆင်ခြင်တာ မဟုတ်ဘူး။ စူးစမ်းဆင်ခြင်တာ စုံစမ်းမေးမြန်းတယ်။ မေးမြန်းတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းတယ်။ မေးမြန်းတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းတယ်။ စုံစမ်းတယ်ဆိုတာ မေးမြန်း တာ အတူတူပဲ။ စူးစမ်းတယ်၊ ဆင်ခြင်တယ်ဆိုတာက အခုဟာက စူးစမ်းတာ စုံစမ်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဓမ္မဝိစယ-ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကိုစူးစမ်းဆင်ခြင်ပြီး သိတယ်။ ခွဲခြမ်းပြီးသိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ပင်စိနနလက္ခဏော ဓမ္မဝိစယ- သမ္မောဇ္ဈင်္ဂေါ၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂေါ - ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်သည်။ ပင်စိနန လက္ခဏော-ခွဲခြမ်းစူးစမ်းခြင်း လက္ခဏာရှိတယ်။ စူးစမ်းတယ်ဆိုတာ သိတာ ပါပဲ။ ခွဲခြမ်းစူးစမ်းခြင်းလက္ခဏာရှိ၏။ ဒီတော့ကို-

ရုပ်နာမ်ခွဲခြမ်း-စူးစမ်းသိသည်။ ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်စီထားတယ်။ ဒါပါဠိလိုဆိုတော့ ပါဠိသင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှ ပါဠိသင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ သူ့အနက် မထင်ရင် မသိဘူး။ အဲဒီတော့ မြန်မာလိုလေး၊ တိုတိုလေး မှတ် ဖို့ရာ ရုပ်နာမ်ခွဲခြမ်း၊ စူးစမ်းသိတယ်။ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်ရောက်တော့ ရုပ်နာမ်လေး ခွဲခြားပြီးတော့သိတာပဲ။ ရုပ်က တခြား နာမ်ကတခြား၊ ဖြစ်တာက တခြား၊ ပျက်တာက တခြား၊ ဒီလိုဖြစ်ရင် ဒီလို ပျက်တယ်။ ဒါ မမြဲတဲ့တရားပဲ။ ဒါ ဆင်းရဲပဲ။ ဒါပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်တဲ့ သဘောတရားပဲ။ တစ်ခုစီ၊ တစ်ခုစီ၊ တစ်ခါတည်း လက်နဲ့ ကောက်ကောက် ပြီးတော့ ကြည့်နာသလို အကုန်လုံးလျှောက်သိနေတယ်။ (ဒေါက်ခနဲ-၂) အကုန်လုံး သိနေတယ်။ အမှတ်ရတဲ့ သတိက အမှတ်ရပြီး၊ အမှတ်ရတဲ့ဥစ္စာလေ။ ဉာဏ်က လျှောက်ပြီးတော့ သိနေတယ်။ ဒီအထဲ သမာဓိတို့ ဘာတို့သိရှိတယ်။ တွဲလျက်ပဲ။ အဲဒီလို လျှောက်ပြီးတော့ သိနေတာ၊ အဲဒါ ခွဲခြမ်း စူးစမ်းပြီး တော့ သိတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ရုပ်နာမ်ခွဲခြမ်း-စူးစမ်းသိသည်။ ဒါ ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်ရုံလက္ခဏာပဲ ကိုင်း-ဆိုရမယ်။

ရုပ်နာမ်ခွဲခြမ်း-စူးစမ်းသိသည် (ဆို-၃)။

ဝိသယော ဘာသနရသော- ဝိသယဩဿာသန အာရုံကိုထွန်းပခြင်း ကံစွရှိတယ်တဲ့၊ အာရုံကို ထွန်းလင်းစေတယ်၊ ညဉ့်အခါကာလ မှောင်မိုက် နေတယ်၊ မီးနဲ့ထွန်းပြလိုက်လို့ရှိရင် အ-မီးရောင်ပီးအလင်းရောင် ပြန့်တဲ့ နေရာတွေမှာ အကုန်လုံး အရာဝတ္ထုတွေ မြင်ရတယ်၊ အဲဒါညအခါကာလ ခရီးသွားရင်မှောင်နေတဲ့အခါကာလကြလက်နှိပ်ခတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်ရတာကို လက်နှိပ်ခတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့ ဒီနေရာလုပ်ပဲ၊ ဒီနေရာကအနိမ့်ပဲ၊ ဒီနေရာက အမြင့်ပဲ၊ ဒီက တိုင်ရှိတယ်၊ ဒီက နံရံရှိတယ်၊ ဒီကတံခါးပေါက်ပဲ၊ ဒီက အဆင့်ကလေးရှိတယ် စသည်ဖြင့်အကုန်လုံးမြင်ရတာကို ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ ရမ်းသွားလို့ရှိရင် ကျင်းထဲမှာ ကျကုန်တယ်၊ မုံမတော်လို့ ရှိရင် တိုင်ပေ မယ်လို့ ငင်တိုက်တာပဲ၊ အဲဒီလိုမမြင်ရဘူး၊ မှောင်နေတယ်၊ အဲ-ခတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တဲ့အခါကြတော့ ဟိုမှာရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို ရှိတဲ့အတိုင်း အကုန်လုံး သိရမြင်ရတယ်၊ ဒီတော့ ဒီခတ်မီးရောင်က ရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေ ဖော်ပြတဲ့သဘောရှိတာကို၊ အဲဒါလိုပဲတဲ့ ဓမ္မဝိစယသမ္မေဇ္ဈင် ခေါ်တဲ့ဉာဏ်ပဲ ဝိပဿနာဉာဏ်ပါပဲ၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မေဇ္ဈင်က ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကို သူကဖော်ပြတဲ့ သဘောရှိတယ်တဲ့၊ ဖော်ပြတဲ့သဘော၊

သဘောမှန်များ ထင်ရှားပေသည်တဲ့၊ မှန်ကန်တဲ့သဘောတွေထင်ရှား စေတယ်၊ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ မောဟကတော့ အာရုံ၏သဘောတွေကိုဖုံးလွှမ်းတယ်၊ အာရုံ၏ သဘောတွေကို ဖုံးလွှမ်းဆိုတာ အာရုံ၏သဘောမှန်ကို မသိရဘူး၊ မြင်ရတဲ့အခါကာလမှာမျက်စိ ရုပ်ရယ်၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းရယ်၊ မြင်သိတဲ့သဘော ရယ်၊ ဒီတရားလေးတွေ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်သွားတယ်၊ အမှန် တွေပဲ၊ အဲဒါတွေကို အဝိဇ္ဇာကနေပြီး ဖုံးလိုက်တာ၊ မြင်ပြီးတာနဲ့ သူက ငါမြင်တယ်၊ ငါမျက်စိပဲ၊ မြင်ရတာက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါပဲ၊ ဒီလိုသွားတာကို နောက်ကနေပြီးတော့ မိရိုးဖလာအတိုင်း သူကသိသွားတယ်၊ အဲဒါက အတည်ဖြစ်နေတယ်၊ နောက်မှပြန်ပြီးတော့ စာပေကျမ်းဂန်စာရင်း၊ ရုပ်နာမ် တွေပဲ ဖြစ်ပျက်နေတာပဲဆိုပေမယ်လို့ မရဘူး၊ အဝိဇ္ဇာကဟိုမှာ အမှတ်ပြု သွားပြီ၊ အဲဒါမြင်ပြီးတိုင်း၊ မြင်ပြီးတိုင်းသူက နောက်ကနေပြီးတော့ အဲဒီ ပကတိ အသိတွေ လိုက်နေတယ်၊

ကြားပြီးတိုင်း၊ စားပြီးတိုင်း၊ နံပြီးတိုင်း၊ အကုန်လုံး အဲဒါဟာ အာရုံ၏ သဘောမှန်တွေကို ဖုံးလွှမ်းသွားတာတဲ့၊ (မမှတ်မိတိုင်း-၂) ဟာ အဲဒီ အာရုံ၏ သဘောမှန်တွေကို ဖုံးလွှမ်းနေတယ်၊ အဲဒီဟာ မဖြစ်ရဘောင်လို့ ခုရှုမှတ်နေရတာ၊ အခုရှုမှတ်တော့ကို မှတ်တိုင်း-မှတ်တိုင်း၊ အသိဉာဏ်လေး တွေဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအသိဉာဏ်လေးကတော့ ဘာတုံ့ဆိုရင် သဘောမှန်တွေကို

ထင်ရှားစေတာပဲတဲ့၊ ဝိသယော ဘာသနရယော-ဝိသယ အာရုံ၏သဘောမှန်
တွေကို၊ ဩဘာသန-ထွန်းလင်းစေတယ်တဲ့၊ ထင်ရှားစေတယ်၊

သဘောမှန်များ-ထင်ရှားစေသည်၊ ၁၊ သူ့ကိစ္စပဲတဲ့၊ ကိုင်း-ဆို
ရမယ်၊

သဘောမှန်များ-ထင်ရှားစေသည် (ဆို-၃)၊

သဘောမှန်များ-ထင်ရှားစေသည်၊ အသဓမ္မာဟ ပစ္စုပ္ပန်နော၊ မတွေ့
ဝေတဲ့တရား၊ အနောအားဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဉာဏ်မှာ ထင်ရှားပါတယ်တဲ့၊
ဘာများနဲ့တူသလဲဆိုရင်၊ ခရီးလမ်းတွေကြောနေတဲ့ ခရီးညွှန်များနဲ့တူတယ်တဲ့၊
ခရီးလမ်းကြောနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တောအရပ်တွေမှာ ခရီးလမ်းညွှန်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ရှိရတာကို၊ တောထဲဆိုတာ ရှေးတုန်းကလူတွေက တယ်သွားကြလာကြတာ
မဟုတ်ဘူး၊ အခုလဲပဲ တစ်ချို့ တောထဲ မရောက်ပါဘူး၊ ခုတောတွေကတော့
တောကဒဘာ့ခပ်ရှားရှား ဖြစ်နေအယ်၊ ခုထော့ကွင်းပြင်တွေများနေတာပဲ၊
ရှေးက တောတွေက အယုတ်တောကြီးတွေ ခုလဲ တောကြီးတွေရှိပါတယ်၊
လူအရောက်အပေါက် နည်းတဲ့နေရာတွေကြတော့ တောတွေရှိတယ်၊ အဲဒီ
ကြတော့ ဘယ်ကနေ ဘယ်သွားရမှန်းမသိဘူး၊ ဟိုရွာ-ဒီရွာရောက်အောင်
သွားဖို့ရာ တော်တော် ခဲယဉ်းတယ် မလွယ်ဘူး၊ သူက အဲဒီတောစခန်း၊
ကြေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကနေပြီး ခရီးညွှန်မှသာလျှင် သူ့အမှန်ကို ရောက်နိုင်တယ်၊

• ခရီးညွှန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ခေါ်ပြီးတော့ သွားရတယ်၊ အဲဒီတောသာမဟုတ်
ဘူး၊ မြို့ထဲခက်တာပဲ၊ မြို့လဲ တောကလူကနေပြီး ဟိုရွာ-ဒီရွာ၊ ဟိုမြို့ဒီမြို့က
နေပြီး ရန်ကုန်မြို့ရောက်လာရင် ဘယ်ကဘယ်သွားရမှန်း မသိဘူး၊ တစ်ချို့
သာသနာ့ရိပ်သာ လာဖို့ရာတောင် မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး အတော်လာရတယ်
ဆိုတာပဲ၊ သူ့ဟာ လာဖို့ရာ အတော်ခက်နေတယ် ဟုတ်မှာ ဘယ်ကဘယ်သွား
ရမှန်းမသိဘူး၊ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး၊ သွားဖို့ရာ သိပ်မလွယ်ဘူး၊
အဲဒါမြို့ကြီးတွေ ကြီးလေလေ သူတို့သွားဖို့ရာ ခက်တာပဲ၊ မြေပုံရှိရင်တော့
တော်မှာပေါ့လေ၊ မြေပုံအညွှန်းလေးဘာလေး ကြည့်သွားရရင်တော့တော်
ပါသေးတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လို့ရှိရင် သွားဖို့ရာ တော်တော်ခက်တယ်၊

အဲဒီတော့ ခရီးညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်က လမ်းပန်းစခန်းတွေ သူကသိနေတော့
သူက သိပြီးသားဟာကို သူ့ဘာခက်မှာတဲ့၊ သူကတော့လွယ်နေတာပေါ့၊
သူ့ဟာ အဲ-လာကြ လာကြဆိုပြီးတော့ ရွှေကခေါ်သွားတယ်၊ တစ်ချို့
ကတော့ပေါ့လေ၊ မြို့ဆိုရင်ထဲမြို့ ဘယ်မှ မျက်စိလယ်တယ်ဆို မရှိဘူး၊ သူသိ

ပြီးသားတွေ မျက်စိလည်တယ်လို့ အယ်ရှီလိမ့်မှာတုံး၊ အဲဒါလိုပဲတဲ့ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ် ပညာကလဲ ရုပ်နာမ် သဘောတရားတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ မျက်စိမလည်ဘူးပေ၊ သူတစ်ခါတည်း၊ ပထမအစတုန်းကဆို ရင် ရုပ်နာမ်တွေပေါ်မှာရော ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါတွေထင်-မြဲနေတယ်ထင်၊ ချမ်းသာနေတယ်၊ ကောင်းနေတယ်၊ ဒီလို ထင်နေတာကို အခု ခီဥဒယဗ္ဗသဉာဏ် ဖောက်လာတဲ့အခါ အသိဉာဏ်က တစ်ခါတည်း၊ မျက်စိလည်သွားသလို သိသွားတယ်၊ တစ်ခါတည်းရှင်းသွားတာ သူကရှင်းရှင်းသွားတယ်၊ ဟိုတုန်းက ထင်လာတာတွေနဲ့ တစ်ခြားစီပဲ၊

အခု တွေ့နေတာတွေက ဒီလိုတွေ့နေတာပဲ၊ ဟိုတုန်းက ဥစ္စာတွေက မဟုတ်တဲ့ဥစ္စာတွေ ထခုမှ အမှန်တွေ တွေတာပဲ၊ ဒီလိုဟာတွေပဲ ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း အမှန်အတိုင်း သိသွားတယ်၊ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ရှင်းပြီးတော့ သိသွားတယ် “အသမ္မောဟပစ္စုပ္ပန်နော” မတွေ့ဝေတဲ့သဘော၊ မတွေ့ဝေဆိုတာက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိတာပဲ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသွားတာကိုဆိုတယ်၊ ဝေးပြီးတော့ နေတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတွေ့ဝေနေတာက အလွဲသိတာကို တွေ့ဝေတယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ မောဟကိုတွေ့ဝေတယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အခု အများ နားလည်နေတာ တွေ့ဝေတယ်ဆိုတာကတော့ ဝေးပြီးတော့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုဖြစ်နေရင် ဒါကို တွေ့ဝေတယ်လို့ ဒီလိုအောက်မေ့တာကို၊ အဲ-အခု မောဟ တွေ့ဝေတယ်လို့ ပြန်ထားတဲ့နေရာ တွေ့ဝေတာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်သိနေတာ၊ သူက အလွဲတွေ သိနေရင် အဲဒါတွေ့ဝေနေတာပဲ၊ အဲ-မြဲတယ် ချမ်းသာတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါပဲ၊

ယောက်ျားပဲ၊ မိန်းမပဲ၊ အသက်ကောင်းပဲ စသည်ဖြင့် ဒီလို တကယ့် အဟုတ်အမှန်အစားဖြင့် သိနေတဲ့ ဥစ္စာတွေ အဲဒါတွေဟာ တွေ့ဝေနေတာ တွေ၊ အခု မတွေ့မဝေ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ အကုန်လုံး သိသွားတယ်တဲ့၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေဟာ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ ဒါတွေ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ (ရှင်းကနဲ-၂) တစ်ခါတည်း၊ ဟို-ဘူးသီးခရမ်းသီးများ ခားနဲ့ တုံးချလိုက်တဲ့အခါကာလဖြုတ်ခနဲ ပြတ်ပြတ်ပြီးသကားလဲ ရှင်းကနဲ ရှင်းကနဲ ကျသွားသလို အဲဒါလို (မှတ်တိုင်း-၂) တရားလေးဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ မမြဲတာလေးတွေ ရှင်းကနဲ ရှင်းကနဲ သိသွားတာ၊ ရှင်းပြီးတော့ မျက်စိနဲ့ ကြည့်သလိုရှင်းရှင်းပြီးတော့ သိသွားတယ်၊ အဲဆင်းရဲတွေပဲလို့ သိသွားတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါတွေ မဟုတ်တဲ့သဘောတရားတွေပဲလို့ သိသွားတယ်၊

တွေဝေမှုကင်း၊ ရှင်းရှင်းသိသည်တဲ့၊

ဒါဟာ သူ့ဟာ ပစ္စုပဋ္ဌာန်ပဲတဲ့၊ မတွေဝေ တစ်ခါတည်းရှင်းရှင်း၊
လင်းလင်း၊ ပြတ်ပြတ်သားသား၊ သိတတ်တဲ့ သဘောပဲတဲ့၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်
ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ရှားလာတယ်တဲ့၊

တွေဝေမှုကင်း၊ ရှင်းရှင်းသိသည် (ဆို-၃)

ဓမ္မဝိ မှတ်သိဗောဇ္ဈင်မည် (ဆို-၃)

အဲဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်တရားပဲ၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်တဲ့ ဓမ္မဝိစယ
သမ္မောဇ္ဈင်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာတဲ့၊ လက္ခဏာအားဖြင့်....

ရုပ်နာမ်ခွဲခြမ်း စူးစမ်းသိသည်၊ ရုပ်နာမ်ကို ခွဲခြားပြီးသကာလ အစ
အဆုံး စူးစမ်းဆင်ခြင် သိသွားတာပါပဲ၊ စူးစမ်းဆိုတာလဲ ဆင်ခြင်တယ်၊
သိတာခေါ်တာပဲ၊

ရုပ်နာမ်ခွဲခြမ်း စူးစမ်းသိသည် ဆိုတာ သူ့လက္ခဏာပဲ၊ သူ့ ရသ
အားဖြင့်ဆိုရင်....

သဘောမှန်များ....ထင်ရှားစေသည်တဲ့၊ * မှန်ကန်တဲ့ သဘောတွေ
ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို ထင်ရှားစေတာပဲတဲ့၊
မီးထွန်းပြလိုက်သလိုပဲ တစ်ခါတည်း ထင်ရှားအောင်လို့ သုက ဖော်ပြပြီး
တော့ ပေးတဲ့သဘောရှိတယ်၊

သဘောမှန်များ....ထင်ရှားစေသည်၊ အဲ-သူရဲ ပစ္စုပဋ္ဌာန်အားဖြင့်
ဘယ်လိုတဲ့ဆိုမည် -

တွေဝေမှုကင်း၊ ရှင်းရှင်းသိသည်၊ မတွေမဝေ ပြတ်ပြတ်သားသား
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တစ်ခါတည်း တိတိကျကျ သိသိ သွားတယ်တဲ့၊

ဓမ္မဝိ မှတ်သိဗောဇ္ဈင်မည်၊ အဲဒါဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်၊ ဒါဥဒယဗ္ဗယ
ဉာဏ်ကစပြီး ထင်ရှားတာ၊ နောက်အထက်ပိုင်းဉာဏ်တွေ အကုန်လုံး ထင်
ရှားတာပဲ၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကစပြီးတော့ ဒီဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင် ထင်ရှား
လာတယ်၊ ဒီအသိဉာဏ်ကို မှတ်တိုင်၊ မှတ်တိုင်၊ (ရှင်းကနဲ)၊ သိသိသွားတယ်၊

ယကားစ - အကြင် အကြောင်ကြောင့်လဲ၊ အနုပုန္ဒိယ ဓမ္မဝိစယ
သမ္မောဇ္ဈင်အ-ရှေးကမဖြစ်ပေ၊ သေးသော ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်၏၊ ဥပ္ပါဒေါ-
ဖြစ်ပေ၊ လာခြင်းသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တဉ္စ-ထိုအကြောင်းကိုလည်း
ပဇာနာတိ-သိ၏တဲ့၊

အဲဒီအကြောင်းက ဘာတုံးဆိုရင် ယောနိသော မနသိကာရပဲတဲ့၊ မြတ်စွာ ဘုရားဟောတဲ့ ဒေသနာကတော့ တစ်လုံးတည်းပဲ၊ အကုန်လုံး ယောနိသော မနသိကာရချည်းပဲ၊ အဲဒီဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်အောင်လို့ နှလုံးသွင်းမှုပဲတဲ့၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်အသိဉာဏ်ဖြစ်အောင်လို့ အားထုတ်မယ်၊ နှလုံးသွင်းမယ် လို့ ဒီလိုရွှေ့ကနေပြီးတော့ နှလုံးသွင်းထားတဲ့ ယောနိသော မနသိကာရ ဟာ အကြောင်း ၇-ပါး ပြထားတယ်၊ သူကတော့ အကြောင်း ၇-ပါး။

၁။ ပရိပုစ္ဆကထာ- မေးမြန်းထုတ်သည်၏ အဖြစ်တဲ့၊ မေးမြန်းရ မယ်တဲ့၊

၂။ ဝတ္ထု ဝိသတကြိယာ....ဝတ္ထုစင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကို ပြခြင်း၊ ဝတ္ထုစင်ကြယ်အောင်လို့ ပြတာကလဲ အသိဉာဏ် ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းပဲတဲ့၊ ဒါတွေက အသုံးကြတယ်နော်၊ တော်တော် ကြားတော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် သိပ်အသုံးကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက ဖြေဖြေခြင်းပြောနေတယ်၊ ဝတ္ထုဝိသတကြိယာ၊ [ပရိပုစ္ဆကထာ-မေးမြန်းတာ၊ ဝတ္ထုဝိသတကြိယာ-ဝတ္ထုစင်ကြယ် အောင်သို့ ပြတာ စင်ကြယ်အောင်လို့ သန့်ရှင်းအောင်လို့ ပြတာ၊]

၃။ ဣန္ဒြိယ သမတ္တာပဋိကာရကာ-ဣန္ဒြေ ညီမျှအောင်လို့ ပြတာတဲ့ ဣန္ဒြေညီမျှစေတာ၊ ဖြစ်ကသုံးခု၊

၄။ ဒုပ္ပညပုဂ္ဂသာ ပရိဝဇ္ဇနာ-ပညာမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကြည်ရှောင်ရမယ်၊

၅။ ပညဝန္တပုဂ္ဂလသေဝနာ-ပညာရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရမယ်တဲ့၊

၆။ ဂမ္ဘီရဉာဏစရိယ ပစ္စဝေက္ခနာ-နက်နဲသောဉာဏ်၏ ကျက်စားရာ ဖြစ်တဲ့ တရားတွေကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊ ဒီသုံးခု၊

၇။ တစဒိမုတ္တတာ-ထိုဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်အောင်လို့ ညှိတ်ကိုင်၊ သော စိတ်ရှိရမယ်တဲ့၊ ဒါကတော့ ခုနကထဲပါခဲ့ပါပြီ၊ ဒါလေးက တော့ အပိုစိတ်တိုင်း၊ အပိုစိတ်တိုင်းပါနေတာစိတ်ညှိတ်တိုင်း၊ ဒါကတော့၊ ပီတော့ ဒီမှာ ဆောင်ပုဒ်ကလေး၊ ပေးထားတယ်၊ ဆောင်ပုဒ် ပေး ပြီးမှ ဟောရမယ်၊

မေးမြန်းသန့်စင် ညီမျှယှဉ်တဲ့၊

မေးမြန်းရမယ်၊ သန့်စင်စေရမယ်၊ ဣန္ဒြေညီမျှနေရမယ်၊

မေးမြန်းသန့်စင်၊ ညီမျှယှဉ်၊ ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ပါ၊ စိကပထမအပိုင်းပါ၊
ကိုင်း-ဆိုရမယ်၊

မေးမြန်းသန့်စင်၊ ညီမျှယှဉ်၊ ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ပါ (ဆို-၃)

မေးမြန်းရမယ်တဲ့၊ မေးမြန်းရမယ်၊ ဆွေးနွေးရမယ်၊ ဘာတွေဆွေးနွေး
မေးမြန်း၊ ရမယ်ဆို ခန္ဓာတဲ့၊ အာယတနာ၊ ဓာတ်၊ သစ္စာတဲ့၊ ဣန္ဒြေထဲ့၊
ဗိုလ်တဲ့၊ ဗောဇ္ဈင်တဲ့၊ မဂ္ဂင်တဲ့၊ စွာန်တဲ့၊ သမထဝိပဿနာ တရားတွေတဲ့၊ အဲဒါ
တွေရဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ်နဲ့ စပ်ပြီးသကာလ မေးမြန်းရမယ်တဲ့၊ ဒါမသိ
သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မေးရမှာပေါ့လေ၊ သို့သော် များသောအားဖြင့် မသိတာတွေပဲ
များနေတယ်၊ အထူးအားဖြင့်တော့ ဗဟုသုတအတော်အတန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေက အရေးကြီးတယ်၊ ဗဟုသုတလုံးလုံး မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကိစ္စ
မရှိပါဘူး၊ သူက ဆရာသမားပြောဟောပြီး စိလိုအားထုတ်ရမယ်ဆို အား
ထုတ်နေရင် ပြီးတာပဲ၊

အေး-ဗဟုသုတ အတော် အတန် ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကိုယ်
သိတာလေးတွေကလဲ ရှိပြီးထားတော့ အဲဒါကိုသိတာနဲ့ ဟိုဟာနဲ့ကိုက်လို့ မရ၊
ဒီဟာနဲ့ ကိုက်လို့ မရဖြစ်ပြီးတော့ နေတော့ အဲဒီမှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်တတ်တယ်၊
ဒါကြောင့် စိလိုပုဂ္ဂိုလ်က မေးမြန်းရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ တရားနာ
ပေါ့လေ၊ ဟောပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက ဒါပြောနေရတာပဲ၊
ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက ဒါပြောရတယ်၊ ဗဟုသုတ အတော်အတန်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ကြတော့ အဲဒီစာနဲ့ပေးရှင်းပြီးတော့ ပြောရတယ်၊ ဒါခန္ဓာ၊ ဒါအာယတနာ၊
ဥပမာ-ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်မှတ်နေ၊ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် မှတ်နေတော့
ဗဟုသုတမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကြတော့ဟာ ဒီဆရာသမားတွေ ညွှန်ကြားနေ
တာတွေ ကောင်းတာပဲဆိုပြီးတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး၊ ဒီအတိုင်းမှတ်
နေတာပဲ၊ မှတ်နေရင်ပဲ ပြီးတာပဲ၊

ဖောင်းတာဟာ ဖောင်းတဲ့သဘော၊ ဖောင်းတာဟာ စာနဲ့ ပေး
ပြောရင် ဝါယောဓာတ်လို့ ပြောလဲမထူးပါဘူး၊ ဝါယောဓာတ်လို့ ပြောလဲ
နာမည်ပဲ၊ တောင့်တင်းတာ၊ ထောက်ကန်ဟာလို့ ပြောလဲနာမည်ပဲ၊ ဘာမှမထူး
ဘူး၊ ဒီဥစ္စာဒီဗိုက်ထဲကနေပြီး တောင့်လိုက် ဖင်းလိုက် ရွှေ့လိုက်ရှားထိုက်နဲ့
ဖြစ်နေတဲ့သဘောလေး သိရင်ပြီးတာပဲ၊ သူက အဲဒီသဘောမှန်လေ၊ သိဖို့က
အရေးကြီးတာကို၊ အဲဒီလိုအားထုတ်နေရင်ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ စာပေ
ဗဟုသုတနဲ့သင်ကြား ထုတ်သိပြီး အတော်အတန်လေး ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြတော့

သူကတော့ စာနဲ့ သူတတ်တာလေးနဲ့ထည့်ပြီးတော့ ယူတော့ နားမလည်ဘူး၊ သဘောမပေါက်ဘူး၊ အဲဒီလို ဇေဝဇဝါဖြစ်တတ်တယ်၊ ထဲဒါ မဖြစ်အောင်လို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက နည်းနည်း-နည်းနည်း ဟောပြောပေးနေရတယ်၊

ဘုန်းကြီးများ၊ တရားဟောတဲ့အခါလဲ ဒီလို နည်းနည်း-နည်းနည်း ထည့်ပြောရတယ်၊ အကုန်လုံးတော့လဲ လျှောက်မပြောနိုင်ဘူး၊ နည်းပြရုံလေး ပြောရတယ်၊ ဖောင်းတယ်ဆိုတာဟာ ဗိုက်ထဲကနေပြီးတော့ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောဓာတ်ပဲ၊ ဗိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကာယပဿာဒနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး သကာထ ဖြစ်လာတယ်၊ တိုက်ခိုက်တော့ ဗိုက်ထဲကနေပြီး တွေ့ထိတဲ့ ကာယ ဝိညာဏ်ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒါကို စိကနေပြီးတော့ စိတ်က-ကာယဝိညာဏ်က သိသွားတော့ အဲဒီကနေ မရှုမမှတ်လို့ ရှိရင် အဲဒါကို ငါပဲ ငါ့ဗိုက်ပဲ လှုပ်ထယ် စသည်ဖြင့် ဒီလိုစွဲလမ်းစွဲတော့ ရောက်ကုန်တယ်၊ အဲဒီလို မရောက်ရအောင်လို့ ဝိဖောင်းတက်လာတဲ့ သဘောလေး ရှိရတယ်၊ ဖောင်းတက်လာတဲ့သဘော လေးဟာ ဘာထဲဆိုရင် တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောဓာတ်၊ ဝါယော ဓာတ်ဆိုတော့ ခန္ဓာ ဖွဲ့လိုက်လို့ ရှိရင် ဒါ ရူပက္ခန္ဓာပဲ၊ ရုပ် ၂၈-ခုထဲက ဝါယောဆိုတာ ရုပ်တစ်ခုတဲ့၊ ဒါ ရူပက္ခန္ဓာခေါ်တယ်၊

အာယတန ဖွဲ့လိုက်လို့ ရှိရင် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတနပဲ၊ ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊ ဝိဓာတ်သုံးခုက ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတနာအတွေ့အထိရုပ်၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတန ခေါ်တယ်၊ ဓာတ် နဲ့ခွဲလိုက်လို့ ရှိရင် ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်ပဲ၊ သစ္စာနဲ့ ဖွဲ့လိုက်လို့ ရှိရင်ဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာ တရားပဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ တရား ၅-ပါး၊ အကုန်လုံး ဒုက္ခသစ္စာချည်းပဲ၊ ရုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝေဗဒနာဖြစ်ဖြစ်၊ သညာဖြစ်ဖြစ်၊ သင်္ခါရဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိညာဏ်ဖြစ်ဖြစ် လောကီတရားတွေဟူသမျှ အကုန်လုံး ဒုက္ခ သစ္စာ တရားချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာတရားပဲ၊ ဒီဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ် ဆိုတဲ့တရားလေးဟာ ဒုက္ခသစ္စာတရားချည်းပဲ၊ အဲဒီတော့ သူက ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်ကို သစ္စာဣန္ဒြေ၊ ဣန္ဒြေကတော့ကို ဒီဖောင်းတာထဲမှာ တော့ ဣန္ဒြေ မပါဘူး၊ ဣန္ဒြေ မရဘူး၊ သို့သော်လဲ တွေ့ထိတဲ့ ကိုယ်က တော့ ဣန္ဒြေထဲမှာ ကာယိန္ဒြေဖြစ်တယ်၊ အဲဒီ ဖောင်းတာကိုသိတဲ့ဥစ္စာကတော့ မနိန္ဒြေစိတ်က မနိန္ဒြေဖြစ်တယ်၊ ဒါတွေလျှောက်ထည့်ရင်တော့ ဣန္ဒြေရတယ်၊ ဟိုဖောင်းတာလေး သက်သက်ကတော့ ဣန္ဒြေ မဟုတ်ဘူး၊ ဣန္ဒြေထဲမှာ မပါဘူး၊ ကိုယ်ဆိုရင်လဲ ကိုယ်ထဲမှာလည်း မပါဘူး၊ ဗောဇ္ဈင်လဲသူမဟုတ်ဘူး၊ မဂ္ဂင်လဲ မဟုတ်ဘူး၊

ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီ ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့အခါ ကာလမှာ အမှတ်ရတဲ့ သတိက သတိသမ္ပောဇ္ဈင်ထရားပဲ၊ ဗိုလ် စားဖြင့် သတိဗိုလ်ပဲ၊

ဣန္ဒြေအားဖြင့် သတိန္ဒြေပဲ၊ ဝါလေးတွေ သူက ခွဲပြောတာကို နားမလည် ရင်လဲ မေးရတယ်။ နည်းနည်း ပြောလိုက်ရင်လဲ ရိပ်မိပါတယ်။ စာသင်စာ၊ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က တော်တော်ကြီး ရိပ်မိတယ်။ ဒီတရားတွေဟာ နာမည်တွေ ခွဲထား တာ အပြီးသတ်တော့ တရားလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ အမျိုးမျိုးခွဲထားတယ်။

သဝီလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ သတိပဋ္ဌာန်ကြတော့ သတိပဋ္ဌာန်လို့ ခေါ် တယ်။ ကာယနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် (ပ) ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ သတိ ပဋ္ဌာန် ၄ ပါးလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ မှတ်ရတာလေးပဲ၊ ဝါပဲအမှတ်ရတာ လေးကို သတိပဋ္ဌာန်လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ တစ်ခါ ဣန္ဒြေကြတော့ကို သတိန္ဒြေခေါ်ပြန်တယ်။ သူက တစ်ခါ ဗိုလ်နာမည်နဲ့ပေးတော့ သတိဗိုလ်လို့ ခေါ်ပြန်တယ်။ ဗောဇ္ဈင်နာမည်နဲ့ကျတော့ သတိသမ္မောဇ္ဈင်လို့ နာမည် ပေး ထားတယ်။ မဂ္ဂင်ထဲကျတော့ သမ္မာသတိမဂ္ဂင်ဆိုပြီး နာမည်ပေးထားတယ်။ သူ့ဟာ တရားလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ အမည်တွေ အမျိုးမျိုးတပ်ပြီးတော့ပြောနေ တာ၊ အဲဒါဟာ တစ်မှတ်တစ်မှတ်အတိုင်းမှာ အမှတ်ရတိုင်း၊ သတိဖြစ်တိုင်း၊ ဖြစ်တိုင်းဟာ သတိပဋ္ဌာန်လဲဖြစ်နေတာပဲ၊ ဣန္ဒြေလဲ ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဗိုလ်လဲပဲ သတိဗိုလ်ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဗောဇ္ဈင်လဲပဲ သတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်နေတယ်။ မဂ္ဂင်နဲ့ ပြောလို့ ရှိရင်လဲ သမ္မာသတိ မဂ္ဂင်ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီတရားတွေ ဖြစ်နေတာကို အဲဒီလိုဟာတွေ နားလည်အောင်လို့ ဆွေးနွေးရမယ်တဲ့၊ မေးမြန်းရမယ်တဲ့၊ နားလည်ရင်မေးပေါ့၊ သို့မဟုတ် ဆရာ ဆမားတွေက ပြောရင် အဲဒါ နားထောင်ရုံပဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက ပြောလဲ နားထောင်ရင်လဲ နားလည်တာပါပဲ၊ ခုလိုတရားဟောတဲ့အခါ နားဆောင်လို့ ရှိရင်လဲ နားလည်တာပါပဲ၊ အဲဒါကိုပြောတာပါ။ အဲသလို နားလည်သဘော ပေါက်သွားတော့ နောက် တရားအားထုတ်တဲ့အခါကြတော့ မှတ်တိုင်းမှတ် တိုင်း ဒီသတိလေးဖြစ်တာကိုတွေ့တော့ရှင်းသွားတာပေါ့၊ သူ့ဟာ ဝါလေးပဲ၊ ဒီဥစ္စာပဲ ဖောင်းတယ်ဆိုတာဟာ ရုပ်မဲ၊ (မှတ်တိုင်း ၂) ရုပ်တရားတွေ သိနေ တယ်။ အာယတနအားဖြင့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတန သိတယ်၊ ဓာတ်အားဖြင့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗ ဓာတ်တွေ သိတယ်၊ သစ္စာအားဖြင့် ဝုက္ခဆိုသစ္စတရားတွေ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း သိနေတာပဲ၊ ဣန္ဒြေအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် (မှတ်တိုင်း-၂) သတိန္ဒြေဖြစ်တယ်၊ (မှတ်တိုင်း-၂) သတိဗိုလ်ဖြစ်တယ်၊ (မှတ်တိုင်း-၂) သတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်တယ်၊ (မှတ်တိုင်း-၂) သမ္မာသတိမဂ္ဂင် ဖြစ်တယ်။ သူ သဘောပေါက်ပြီ၊ နားလည် သွားတာကို အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လို့ ဓမ္မဝိဇယ သမ္မောဇ္ဈင် အသိဉာဏ်လေး ဖြစ်သွားအောင်ပေါ့၊ အဲဒီ အသိဉာဏ်ဖြစ်အောင်ဟာ မေးမြန်းရမယ်တဲ့။

မေးမြန်းတာပါပဲ၊ သူက ဒီတက်ခွဲမယ်ဆိုရင်လဲ ခွဲစရာတော့ ရှိသေး တာပေါ့လေ၊ ဟိုမှာ အဲဒီခန္ဓာနဲ့ အာယတန၊ ဒီပြင် မှတ်စရာ အာရုံတွေ

တေးဇာတို့ ဆန့်တာတို့ မြင်တာ ကြားတာတွေ လျှောက်ပြောနေရင် အယ် ဆုံးနိုင်တော့မလဲ၊ အဲဒီအတိုင်း ခန္ဓာတွေ၊ အာယတနတွေ၊ ဓာတ်တွေ အစိပ် စိပ် အမှားမှားတွေ လျှောက်ပြောနေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ဒါအတူတူပဲ၊ ဒါထောက်ဆိုရင် နည်းသိပ္ပံတဲ့၊ အဲဒါ မေးမြန်းရမယ်တဲ့၊ နားမလည်လို့ရှိရင် ဒါလေ၊ ဘာပြုလို့ မှတ်ရတာတုံး၊ ဒီလိုမှတ်တော့ကို ဘယ်တရားကို သိတုံး၊ ဘယ်ဒေသနာနဲ့ ဆိုင်တုံး၊ မသိရင်မေးပေါ့၊ ဒါပဲမေးလို့ သဘောကျသွားရင် ပြီးတာပဲ၊

သဘောမကျရင် ဇေဝဇေဝါဖြစ်နေရင် နေရာမကြာဘူး၊ တရားမတိုးတက် ဘူး၊ ကောဠိ၊ ကောင်း၊ မမှတ်ဘူး၊ ရိုလဲမရှိသေးဘဲ၊ အဲ-မရှိသေးလို့ ရှိရင်တော့ မတိုးတက်ဘူး၊ တရားဟာ ရိုရှိသေးသေလုပ်မှ သူ့ကိုရှိသေးမှ တရားကလဲ ကိုယ် ကိုပြန်ပြီးတော့ တိုးတက်လာတာ၊ တရားကို ကိုယ်က ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မရှိ သေးဘူးဆိုရင် တရားကလည်း ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မရှိသေးဘူး၊ တရားမတက် တော့ဘဲ၊ ဝိညာဏကတော့ အဲဒီတော့သဘောမပေါက်လို့ရှိရင်ဖြင့် အဲဒါလေးက မေးရတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ မမေးဝံ့လို့ရှိရင်လဲ ဝိ ပြင်နားလည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ မေးကြည့်ပေါ့၊ သူဟာ အလွယ်သာပဲ၊ အဲဒီလိုမေးရမယ်တဲ့၊ နားမလည် ထာလေးတွေရှိရင် မေးမြန်းရမယ်တဲ့၊

ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊ အစွာ၊ ဣန္ဒြေ၊ ဗိုလ်၊ ဝေဇ္ဇင်၊ မဂ္ဂင်၊ ဈာန် တရားတွေထဲ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ပါတယ်၊ ဒီစာမှာ အာရုံကို ကြံစည် တဲ့ ဝိတက်ပါတယ်၊ စဉ်းစားထဲ ဝိစာရပါတယ်၊ အစ်ခါတစ်ရံကြဲ အမှတ် ကောင်းထဲထဲခါကြဲ ပီတိတွေဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒါက သိပ်ထင်ရှားတယ်၊ အဲ- မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာနေတာလေးက သုခပဲ၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အာရုံမှာစူးစိုက် တည်ကြည်ထားက သမာဓိပဲ၊ ဈာန်တရားတွေ ဒါတွေ ဈာန်ခေါ်တာပဲ၊ ဒါက ကာမာဝစရဈာန်တွေပေါ့၊ ဥပစာရဈာန်တွေ ခေါ် တယ်၊ ဟို-အပ္ပနာဈာန်တွေတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ သမထဝိပဿနာ တွေတဲ့၊ သမထဆိုတာက သမာဓိပဲ၊ (မှတ်တိုင်း-၂) စိတ်အာရုံမှာ ထည်ကြည် နေတာ သမာဓိပဲ၊ ဝိသမာဓိ၏ အစွမ်းကြောင့် ဝိသမာဓိကောင်းလာလို့ရှိရင် ဖြင့် ကိလေသာတွေ ငြိမ်းနေတယ်၊

အဓက ကြမ်းကြမ်း၊ တမ်းတမ်း၊ ဖြစ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဇာတွေ ဖြစ်တတ်တဲ့ဟာတွေ မဖြစ်ဘဲနဲ့ ငြိမ်းနေတယ်၊ တရား အားထုတ်ရာ စိတ် ကလေးတော်တော်သိပ်မွေ့ နေတယ်၊ နားတဲ့အခါလဲ တယ်မဖြစ်ဘူး၊ အတုနား ကဆိုရင် တရားအားမထုတ်ခင်ကဆိုရင် တောင်တောင် မြောက်မြောက်တွေ လျှောက်ပြီးတော့ ကြံနေတယ်၊ အဲဒီလို ကြိုးတိုကြမ်းကမ်း အကြံထွေ မတော်

တဲ့ အကြံတွေ အာတွေမျိုးဟာ အဲဒါတွေက တရားအားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ ငြိမ်းနေတာ၊ သူတို့ဟုတ်အားထုတ်ရင် ငြိမ်းမယ်၊ ကောင်းကောင်း အား မထုတ်လို့ မငြိမ်းတာတွေမတတ်နိုင်ဘူး၊ စိဉ္စော နေရာမကျသေးဘူး၊ အောက် မေ့နေရမှာပဲ၊ ငါအားထုတ်တာ အချိုးမကျသေးဘူးလို့ တောက်မေ့ရမှာပဲ၊ ငြိမ်းပါတယ်၊ သူက သမာဓိကြောင့် ငြိမ်းပြီးနေတာ၊

အိဝိပဿနာဆိုတာကတော့ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း သိနေတာလေးက ဝိပဿနာပဲ၊ ခု ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်ပါပဲ၊ အဲဒီဝိပဿနာအစွမ်းကြောင့် မှတ် တိုင်း မှတ်တိုင်း အာရုံလေးတွေ မှတ်မိတဲ့အာရုံလေးတွေနဲ့စပ်ပြီး ကိလေသာ တွေမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငြိမ်းနေတယ်၊ အဲဒါတွေကိုနားမလည်လို့ ရှိရင် မေးရမယ်တဲ့၊ ဒါလေးတွေ မေးမြန်း ဆွေးနွေးရမယ်တဲ့၊ မေးမြန်းဆွေးနွေးတော့ သဘော ကျသွားတော့ စိတ်ချလက်ချမှတ်လို့ ရှိရင် ဟိုမှာ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်တာ ပေါ့၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အမှတ်ရတဲ့ အာရုံလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား၊ သိ တဲ့၊ ဉာဏ်တွေ ဥပယဗ္ဗယက စပြီးတော့ ဉာဏ်တွေဖြစ်ပြီးတော့ လာတာ၊ ဝါ ကြောင့်-

မေးမြန်းသန့်စင်၊ သန့်စင်ဆိုတာကတော့ကို ဣန္ဒြိယ သမတ္တတာ၊ ဣန္ဒြိယ ကို စင်ကြယ်စေရမယ်တဲ့၊ ဝတ္ထုဝိသကြိယာ-ဝတ္ထုကို စင်ကြယ်စေရမယ်၊ ဝတ္ထုကအတိုင်းဝတ္ထု၊ အပြင်ဝတ္ထုရှိတယ်၊ အတွင်းဝတ္ထုကတော့ ကိုယ်၊ နှလုံး ပေါ့လေ၊ အပြင်ဝတ္ထုကတော့ အသုံးဆောင်တွေပေါ့၊ အဲ ကိုယ်တွင်းဝတ္ထုက ချေး(ဂျီး)ညွှတ်တွေနဲ့ ချွေးတွေသန့်တွေနဲ့ မစင်ကြယ်နေတဲ့အခါလဲ ဉာဏ် ကောင်းကောင်း မဖြစ်တတ်ဘူးတဲ့၊ အထူးအားဖြင့် အရေးကြီးတာကတော့ ဒေါသတွေများနေတယ်ဆိုတာ၊ ဒေါသများဆိုတာ ဝမ်းတွေဘာတွေမျှပ်ပြီး သကာလ နေတာပါပဲ၊

ဟုတ်တယ်-အဲဒါကတော့ တော်တော် မကောင်းတတ်ဘူး၊ ဒါကတော့ လူမကျန်းမမာတွေလဲဖြစ်တယ်၊ နောက် စိတ်တွေလဲ စနောင့်စနင်းတွေ ဖြစ် တတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ဓာတ်တွေ သိပ်ချုပ်ပြီးတော့ နေတဲ့အခါ ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒါ စင်ကြယ်အောင်လို့ဟာ ရေမိုး ချိုးတန် ချိုးပေါ့လေ၊ ယောက်ျားတွေဆိုလို့ ရှိရင် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ဘာတွေ ရွတ်ပြုနေတာကလဲ ရိပ်ပြုပြီးကော့ လုပ်ရတယ်၊ ဆံပင်ရိပ်တန်လဲရိပ်ပေါ့လေ၊ ဆံပင်ကရိပ်တဲ့ ဆံပင် ဆိုလို့ ရှိရင် အဲဒီတော့ စင်ကြယ်အောင်လုပ်ရတယ်၊ ကိုယ်ကိုသန့်ရှင်းအောင်လို့ နောက်ပြီးကော့ အဲဒီ ဓာတ်တွေ ဘာတွေ မျှပ်ပြုပြီး သကာလ ဒေါသတွေ များနေလို့ ရှိရင်လဲ အဲဒါ ဝမ်းနုတ်ဆေးတွေဘာတွေစားရမယ်တဲ့ အဋ္ဌကထာ က ပြတယ်၊ ဝမ်းနုတ်ဆေး အန်ဆေးပေးမယ်လို့ စားရမယ်ဆိုတာကို တချို့

ထန်ထုတ်မှဖြစ်တဲ့ဥစ္စာက အစာပကြာဘဲဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာတွေကြာ ဝီလီဟာရှိတာကို၊ ခါကတော့ ဆရာနဲ့လုပ်မှဖြစ်မှာ ကိုယ်ဟာကိုယ် ထင်ရာတွေလျှောက်လုပ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။

သူ့ဥစ္စာ အဲဒါကြောင့် အတွင်းက စင်ကြယ်သွားအောင်လို့ ဆေးနဲ့ဝါးနဲ့လဲ ပြုပြင်ပြီးသကာလပေးရမယ်တဲ့၊ ဒါကအတွင်းဝတ္ထု စင်ကြယ်အောင်လို့ အပြင်ဝတ္ထုကတော့ အဝတ်တွေဘာတွေ ညစ်နွမ်းနေလို့ ရှိရင်လဲ အဝတ်တွေ ချေး(ဂျီး)တွေ ညွှတ်တွေနဲ့ အနံ့အသက်တွေဘာတွေနဲ့ မသန့်မရှင်းဖြစ်နေရင် ဒါတွေကို လျှော်လိုက်ရမယ်တဲ့၊ နေရာထိုင်ခင်းတွေက ချေး(ဂျီး)တွေ ညွှတ်တွေနဲ့ရှုပ်နေလို့ ရှိရင်လဲ အဲဒါသန့်ရှင်းအောင်လို့ လုပ်ရမယ်၊ အမှိုက်တွေဘာတွေများနေရင် အမှိုက်ပေမယ့် လှည်းလိုက်ပေါ့လေ၊ ငါကထာ၊ အားထုတ်နေတာပဲဆိုပြီး အမှိုက်တွေ ဘာတွေ ဗလပူနဲ့ ခါကတော့ နေရာမကြာဘူး။

ဟိုအနီးအပါးမှာအထုပ်အပိုးတွေ ဘာတွေညာတွေ အိုးတွေခွက်တွေ သိပ်ရှုပ်တာလဲ ရှိတတ်တယ်၊ အဲဒါတွေလဲ မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဒါတွေလဲ ရှင်းတန်သမျှ ရှင်းအောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒီတော့ သန့်ရှင်းနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ကိုယ်တွင်းက စင်ကြယ်ရင် ပြင်မဝတ္ထုတွေကလဲ စင်ကြယ် သန့်ရှင်းပြီးတော့ နေလို့ရှိရင် အသိဉာဏ်တွေဟာ ထက်ထက်မြက်မြက်ဖြစ်တတ်ပါတယ်တဲ့၊ ဘာနဲ့တူလို့ဆိုလို့ရှိရင် ဆီမီးထွန်းရာမှာ မီးခွက်ကလဲ မစင်ကြယ်ဘူး၊ ချေး(ဂျီး)ညွှတ်တွေ ရှိနေမယ် မီးစာကလဲပဲ အဟောင်းညစ်နွမ်းတဲ့ မီးစာထွန်းထားမယ် ဆီကလဲ မကောင်းတဲ့ဆီပေါ့လေ၊ ရေနံချေးတွေ၊ ရှေးခေတ်တုန်းက ရေနံချေးတွေ ဘာတွေ ရှိတယ်၊ တညစ်ထကြေးချေးတွေနဲ့ ဒီထဲမှာ သဲတွေ ဖုန်တွေနဲ့ ပါလာတာတွေရှိတတ်ပါတယ်၊ မေ့တွေ ဘာတွေနဲ့ရင် ရောနေတာ ရှိတယ်။

အဲဒီဟာမျိုး မီးထွန်းလိုက်လို့ရှိရင် မီးခွက်ကလဲ မစင်ကြယ် ဆီကလဲ မစင်ကြယ် မီးစာကလဲမစင်ကြယ်ဆိုတော့ မီးဘောက်ဟာ မှန်မှန်ပဲ၊ ကောင်းကောင်း၊ မလင်းဘူး၊ မကြည်လင်ဘူး၊ အဲ မီးခွက်ကလဲ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ ဆီကလဲ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ ချေး(ဂျီး)ညွှတ်မရှိတဲ့ဆီ၊ မီးစာကလဲ သစ်သစ်လွင်လွင် တစ်ခါတည်း တညစ်ထကြေး မရှိဘဲ မီးစာအသစ်ထည့်ပြီး ထွန်းလိုက်ရင် မီးတောက်ကလေးဟာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒါလိုပဲတဲ့၊ ကိုယ်တွင်းက မစင်ကြယ်လို့ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်အပြင်က မစင်ကြယ်လို့ဖြစ်စေ၊ အတွင်း အပ နှစ်ပါးလုံး မစင်ကြယ်လို့ဖြစ်စေ အဲဒီလိုအခါမှာ ဉာဏ်များဟာ ထိုင်းမှိုင်းလေးလံပြီးတော့ နေတတ်တယ်တဲ့၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မဖြစ်တတ်ဘူးတဲ့၊ ခါကြောင့်မို့ ဉာဏ်မထက်တဲ့ အခါတွေမှာပေါ့လေ၊ ဘာတွေများ လိုနေပါလိမ့်လို့ နည်းနည်း ပါးပါး ပြင်ပေးရတယ်၊

ပြင်ပေးရင် ကောင်းလဲကောင်းသွားတတ်ပါတယ်။ အဖျင်းဆုံး၊ ခေမိုးချိုးပြီး
 တော့ မှတ်လိုက်ရင်ကို ကောင်းသွားတတ်ပါတယ်။ အိပ်ရာနေရာလေး၊ သန့်သန့်
 ရှင်းရှင်း ပြင်ပြီးတော့ မှတ်လိုက်ရင်လဲ ကောင်းသွားတတ်တယ်။ အဲဒါနာ
 ပြောတဲ့ ကိုယ်တိုင်းကနေပြီးတော့ ဓာတ်တွေဘာတွေ ချုပ်ပြုနေရင် အဲဒါက
 တော့ ဆေးလေးဘာလေး စားပြုပေးလိုက်ရင် ကောင်းသွားတတ်ပါတယ်။
 ပေါ့ပါးပြီးတော့ အသိဉာဏ်တွေတိုးတက်ပြီးတော့ သွားတတ်တယ်တဲ့၊ ဒါတဌ
 ကထာ ဆရာကပြောတာ၊ အဲဒါကြောင့် အတွင်းအပ ဝတ္ထု စင်ကြယ်စေ
 ရမယ်တဲ့။

မေးမြန်းသန့်စင် နှစ်ခုနော်၊ မေးမြန်းသန့်စင် ညီမျှယှဉ်တဲ့၊ အညီအမျှ
 ဖြစ်စေရမယ်တဲ့။ ဘာတွေတုံးဆို ဣန္ဒြိယ သမတ္တာ-ဣန္ဒြေတွေ ညီစေရမယ်တဲ့။
 ဣန္ဒြေက ၅-ပါး ရှိပါတယ်။ ဣန္ဒြေဆိုတာ အားလုံး ၂၂-ပါးရှိတယ်။ အဲဒါ
 တွေ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကတော့ ဣန္ဒြေ ၅-ပါး၊ သဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊
 သမာဓိန္ဒြေ၊ သတိန္ဒြေ၊ ပညိန္ဒြေ၊ ဒီ ၅-ခု၊ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊
 ပညာပါပဲ။

သဒ္ဓါ-ယုံကြည်မှု၊ ဝီရိယ-အားထုတ်မှု၊ သတိ-အမှတ်ရမှု၊ သမာဓိ-
 စူးစိုက်တည်ကြည်မှု၊ ပညာ-အသိဉာဏ်ပညာပဲ။ အဲဒီ ၅-ပါးသောအကြောင်း
 တွေ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုတဲ့ ၅ ပါးသော တရားတွေကို
 ဣန္ဒြေခေါ်တယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူ အစိုးရတာပေါ့၊ ယုံကြည်မှုကလဲ သူ့နေရာမှာ
 သူပဲ အစိုးရတယ်။ အားတက်မှု ဝီရိယကလဲ သူ့နေရာသူပဲ အစိုးရတယ်။

အဲဒီလို သူ့နေရာနဲ့သူ၊ သူ့နယ်ပယ်နဲ့သူ အစိုးရတာပဲ။ ဥပမာအားဖြင့်
 ဘယ်လိုတုံးဆိုလို့ ရှိရင် အခု လူ့လောကထဲမှာ အိမ်ထောင် ခမ်းနားတွေရှိနေ
 ကြတယ်။ အဲဒါ စီးပွားရေး၊ အလုပ်အကိုင်တွေ ခက်ခက်ခဲခဲတွေ လုပ်ဖို့ ကိုင်ဖို့
 ဆိုရင် ယောက်ျားတွေက သူ့နေရာနဲ့သူ အစိုးရပြီးတော့ သူပဲလုပ်နေတာပဲ။
 အိမ်တွင်းမှုတွေကြတော့လဲ ချက်ရေး၊ ပြုတ်ရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေးတွေ
 အဲဒါကြတော့ အိမ်သူဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အစိုးရနေတာပဲ။ သူပဲလုပ်နေတယ်။
 အဲဒါလိုပဲ။ သူက သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ သူ့နေရာနဲ့သူ အစိုးရလို့
 သူ့ဣန္ဒြေလို့ ခေါ်တယ်။

ဣန္ဒြိယဆိုတာ အစိုးရဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူ အစိုးရလို့
 သူ့ဣန္ဒြေလို့ခေါ်တယ်။ သဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ သဒ္ဓါ-ယုံကြည်မှုအစိုးရ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ-
 လုံ့လ အားထုတ်မှု အစိုးရ၊ သတိန္ဒြေ-အမှတ်ရမှု အစိုးရ၊ သမာဓိန္ဒြေ-စူးစိုက်
 တည်ကြည်မှု အစိုးရ၊ ပညိန္ဒြေ-သိမှုအစိုးရ သူ့နေရာနဲ့သူ အစိုးရနေတဲ့ တရား

၅-ခုရှိတယ်။ ကိုယ်ထဲမှာ ထဲစီ ၅-ခုသော တရားတွေကိုညီမျှစေရမယ်တဲ့။
 ဒီ၅-ခုသော တရားတွေ အစိုးရတွေတာ တစ်ခုခုက အစိုးရနေပြီတော့
 လွန်လွန်ကဲကဲတွေ ဖြစ်နေပြီတော့ အာဏာပြင်၊ ထန်နေလို့ရှိရင် ဒီပြင်ဟာ
 တွေက အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးတဲ့။ ဒီအစိုးရအဖွဲ့က ညီညွတ်နေရမှာကို
 မညီညွတ်ဘဲနဲ့ ခုကာလလဲ ဒီလိုပဲတစ်ခုခုက နေပြီသကာလ သူထင်တာတွေ
 သူလုပ်ပြီတော့ နေရင် ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘာမှ လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလို
 ဟာတွေရှိပါတယ်။ သူက အဲဒီလိုပဲ ခုတရားမှာလဲ မှတ်မှုထဲမှာလဲ ရှုမှတ်မှုတဲ့
 ဝိပဿနာထဲမှာလဲ အစိုးရက ၁ခုပါနေတယ်။ ဣန္ဒြိယတွေ အဲဒါတွေ ညီမျှစေရ
 မယ်တဲ့။ သဒ္ဓါက လွန်နေလို့ ရှိရင်လဲ နေရာမကြာဘူးတဲ့။ ဒီပြင်ဟာတွေ ဆာမှ
 မလုပ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ သူယုံကြည်မှုတွေ သိပ်ပြီတော့ ယုံနေတာပဲ။

တွေကရတွေ လျှောက်ယုံနေ အာမှ လုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အထူး
 တားဖြင့်တော့ သဒ္ဓါနဲ့ပညာဟာ ညီမျှရမယ်တဲ့။ သဒ္ဓါက ယုံကြည်မှု သိပ်တွေ
 ကရာတွေလဲ လျှောက်မယုံနဲ့ပေါ့။ ပညာကလဲ စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုတွေကရာတွေလဲ
 လျှောက်စူးစမ်းပြီတော့လဲ မနေနဲ့။ သူတို့နှစ်ခုက မျှရမယ်။ သဒ္ဓါက ဟား
 ကောင်းနေလို့ ရှိရင် မဆင်ခြင်တော့ဘူး။ သူက တွေကရာတွေ အကုန်လုံး
 လျှောက်ယုံတော့တာပဲ။ မြန်မာပြည်မှာ အများအားဖြင့်တော့ အဲဒါတွေများ
 ထယ်။ မြန်မာပြည်မှာ အများအားဖြင့် တွေကရာတွေလျှောက်ယုံတာများတယ်
 ဝါကြောင့်မို့ မြန်မာပြည်မှာ ဘာသာရေးနှင့်ဖြစ်စေ၊ ဂိုဏ်းဂဏနဲ့ဖြစ်စေ၊ ဗေဒင်
 ဆေးဝါးနဲ့ဖြစ်စေ၊ အဲဒါတွေ ယုံလွယ်တဲ့သူတွေက ပေါ်တော့ အဲဒါတွေ ဝါဒ
 ဖြန့်ပြီတော့ စီးပွားရှာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ်လိုက်တာ။ ဘာသာရေးနဲ့လဲ တောင်
 ပြော မမြောက်ပြော၊ ဂိုဏ်းထွက်လဲ တောင်ပြော မြောက်ပြော ပီလိုဟာတွေကို
 ထဲဒီလိုဟာတွေ သူတို့ပြောတာတွေ ဘာမှမစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲနဲ့ သိပ်ယုံတာကို။

ဟိုမှာ အသက်မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးများနဲ့ မိတ်ဆွေ
 ပါပဲ။ ဦးကုသလကပြောတယ် ဘုန်းကြီးနေတဲ့ ကျောင်းက ဘုန်းကြီးပါပဲ။
 သူဒကာမကြီးက တွေကရာတွေယုံတယ်။ တွေကရာတွေယုံတော့ ဟိုခေတ်ကာ
 လက ဂိုဏ်းတွေ ဘာတွေပေါ့လေ။ ဂိုဏ်းတွေ အာတွေနဲ့ တစ်ခါတည်း မင်း
 လောင်းလိုလို ဘာလိုလို ဒီလိုတွေ ဘာတွေ ရှိတာကို၊ အဲဒါတွေပေါ်ပေါ်လာ
 တော့ သူဒကာမကြီးက ယုံတော့ ဘာဖြစ်လိမ့်မယ် ညာဖြစ်လိမ့်မယ် ကြိမ်စာ
 တွေ ဘာတွေကလဲ ပါသေးတာကို။

ဟိုခေတ်တုန်းက ရွှေပေလွှာတွေ ဘာတွေနဲ့ မယုံလို့ ရှိရင် ဘာဖြစ်မယ်
 ညာဖြစ်မယ်နဲ့၊ ပီလို ချောက်လွန်ပြီတော့ ထားတာကို၊ အဲဒီတော့ ဒီစာတွေ
 မယုံဘူး၊ ပြောတဲ့အခါ ဘုန်းကြီးဆိုတော့ ဘုန်းကြီးက နည်းနည်း ဆင်ခြင်

တတ်တာကို၊ ဘုန်းကြီးဆိုတော့ ဆင်ခြင်တတ်ပြီးတော့လဲပဲ စဉ်းစားတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က တော်တော်နဲ့ တယ်လဲမယုံတတ်ဘူး။ တော်တော်စဉ်းစဉ်းစားစားမှ ယုတ္တိရှိမှ သူက ယုံတာကို၊ မိတော့ သူက မယုံဘူး။ မယုံတော့ သူ့ဒုက္ခက မကြီးက ယုံနေတော့ ကိုယ်တော်ခါလေးတစ်ခုတော့ ယုံစမ်းပါအုံးလို့ ပြောတယ်။ ဟာ-ကျုပ်ကစိတ်ကမှမယုံတာဗျ၊ အယံနယ်လုပ်ယုံလို့ ဖြစ်မလဲဆိုတော့ စိတ်ကမယုံတဲ့ဟာ ကျုပ်ကမယုံနိုင်ဘူး။ မယုံလို့ ရှိရင်ဖြင့် သူ့အမေက သူသား တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပါ၊ ဒါကြောင့်မို့ သူက စိတ်ထဲ သူကတော့ ယုံနေတာကို၊ ဒါမယုံလို့ ရှိရင် ဘာဖြစ်လိမ့်မယ် ဤဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ချောက်ထားတာရှိတယ်၊ အဲဒါနဲ့ သူသား မယုံလို့ ရှိရင် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ရချည့်ရဲ့ ဆိုပြီး သူကစိုးရိမ်လို့ ကိုယ်တော်လေး ဒါတစ်ခုတော့ယုံလိုက်ပါတော့၊ မယုံနိုင်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျုပ်က ဒါကတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲကမှ မယုံဘဲနဲ့ အယံနယ်လုပ် ယုံလို့ ဖြစ်မလဲ၊ ယုံဆိုတာဟုတ်တယ် ယုံဆိုတာ သူ့ဟာသူယုံမှ ဖြစ်တာ၊ သူများ ပြောလို့ ယုံပါဆိုလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူဥစ္စာ အဲဒါအရေးကြီးပါတယ်။

အဲဒါ လိုရင်းကတော့ သဒ္ဓါယုံကြည်မှုဟာ ခုနကပြောတဲ့ ဒကာမ ကြီးတို့ကတော့ တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ယုံနေတာ၊ ဘာမှ သူမစဉ်းစားဘူး၊ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား မစဉ်းစားဘူး၊ အဲဒီမစဉ်းစားဘဲနဲ့ တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ယုံလို့ ရှိရင်လဲ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ သူကတွေ့ကရာယုံပြီးပြီ၊ စဉ်းစားစရာမေး၊ ပညာမရှိတော့ ထစ်ခါတည်း၊ ပညာ တံခါးပိတ် နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သဒ္ဓါန္တေ-သဒ္ဓါတရား၊ လွန်ကဲနေလို့ ရှိရင်လဲ ပညိန္တေက အလုပ် မလုပ်ရဘူးကဲ့၊ ငါဌာန သူဟာနဲ့သူ ဝေအလုပ်လုပ်ရမှာကို၊ ဝေအလုပ် လုပ်ရမည့်ဥစ္စာ ပညိန္တေက သူတစ်ခုတည်းနဲ့ သူက တွေ့လိုက်တာနဲ့ယုံတယ်၊ ဟုတ်ပြီဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ပြီး ပညာက မစဉ်းစားရတော့ဘူး၊ ဒါ-ပြီးပါရော၊

တစ်ခါတည်း မဟုတ်တာတွေလဲ လျှောက်ပြီးလေ့ရ ယုံနေတာရှိတယ်၊ အဲဒါတွေ မြန်မာပြည်မှာ တော်တော်များပါတယ်၊ အခုဆေး စိတ်ဓာတ်ကို ကျကျနန အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အင်မတန်ကို ဟန်ကြပါတယ်၊ အင်မတန်ကို ကျေးဇူးများတယ်၊ မိလိမဟုတ်လို့ ရှိရင် ဟိုလိုလို့ ဒီလိုလိုနဲ့ ဒါတွေ ထော်ထော်ရှုပ်ပါတယ်၊ စိတ်ပျက်စရာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ သူကသူများ တွေ ပြောရတာလဲ တယ်မကောင်းဘူး။ အဲဒါတွေဟာ သဒ္ဓါ သက်သက်နဲ့ မဟုတ်တာတွေ ယုံကြည်ပြီးတော့ လုပ်နေတာတွေ မဟုတ်တာတွေ ပြော၊ ဘာမှ ကျေးဇူးမများဘူး၊ အင်မတန် အကျိုးမဲ့ဖြစ်ပါတယ်။

သဒ္ဓါအားကြီးလို့ ရှိရင် မုတ္တစာဂ တချိုးတနှိုး၊ အကျိုးမဲ့ယုံကြည်ခြင်း ဖြစ်တတ်ပါတယ် တဲ့၊ ယုံကြည်စရာ အကြောင်း မရှိဘဲနဲ့ ယုံလို့ ရှိရင်လဲပဲ

ထကျိုးမဲ့တွေ ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်တဲ့၊ ပညာက လွန်ကဲနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပညာ
 လွန်ကဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အကုန်လုံး စူးစမ်း ဆင်ခြင်မှုတွေ များနေတာ
 တစ်ချို့ ပညာလဲမတတ်ပါဘူး၊ စဉ်းစားတာ များနေတာပါပဲ၊ တကယ်ပညာ
 ကဖြင့် လွန်နေပါပြီ၊ တကယ် ဉာဏ်ပညာကတော့ မလွန်ဘူး၊ ခုလွန်တယ်
 ဆိုတာကတော့ စူးစမ်းတဲ့ဟာ ဆင်ခြင်တာတကယ်ပညာက အရဟတ္တမဂ်-
 အရဟတ္တဖိုလ်ထိအောင်အယ်လောက်တက်တက်လမ်းဆုံးနေတာပဲ၊ သူကတော့
 လွန်တယ်မရှိပါဘူး၊ ဉာဏ်အစစ်ကတော့ မလွန်ပါဘူး၊ သူ့တာ ဉာဏ်အစစ်
 မဟုတ်လို့ ဟိုကဆင်ခြင်တာတော့၊ ဆဲ-စဉ်းစားဆင်ခြင်တဲ့ ဥစ္စာတွေ ဝိတက်တို့
 အာတို့ နေမှာပေါ့လေ၊

ဒါတွေက စဉ်းစားဆင်ခြင်တဲ့ ဝိတက်၊ ဝိစာရတွေ၊ ဆဲဒါတွေ ဆဲဒီ
 ပညာတွေ လွန်ကဲနေလို့ရှိရင်လဲ သဒ္ဓါက အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူက
 တွေ့တရာ မယုံဘဲဟာကို၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်တယ်၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုနဲ့ချည်းပဲ လုပ်
 နေတယ်၊ ဥပမာ-ကုသိုလ်ကောင်းမှုဆိုတာဟာ ကုသိုလ်ဆိုတာဟာ စိတ်တူင်
 ဖြစ်တာပဲတဲ့၊ အဲဒီတော့စိတ်ထဲကကုသိုလ်စိတ်လုပ်လိုက်ရင် ကုသိုလ်ဖြစ်တာပဲ၊
 ဉာဏ်ကဒီလိုစူးစမ်းဆင်ခြင်ပေးတာကို၊ ထေရ်အဘိဓမ္မာတို့ ပရမတ်အမားတွေ
 ပေါ့လေ၊ ပရမတ်တွေ လွန်လွန်ကဲကဲယူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆဲဒါမျိုးတွေ ဖြစ်ထတ်
 တယ်၊ သူ့ဟာ ကုသလာဓမ္မာ ကုသိုလ်တရားဆိုတာ စိတ်တူင် ဖြစ်တာကို
 စိတ်တူင်ဖြစ်တော့ ဒါနဆိုလဲပဲ လှူဒါန်းတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ မရှိပေမယ်လို့လဲ
 စိတ်ကူးနဲ့ လှူလိုက်လို့ရှိရင် ဒါနမြောက်တာပါပဲ၊ ပြီးတာပါပဲ ဆိုပြီးတော့
 တစ်ခါတည်း အာမုလှူစရာထန်းစရာ တကယ်အလုပ်လုပ်စရာ မလိုဘူး၊ စိတ်
 ကူးနဲ့ချည်းပဲ လှူနေတယ်၊ ဟိုမှာ ဆုရားတွေပင့်ပြီးတော့ လှူလိုက်၊ သူက
 ယန်ကြတယ်၊ စိတ်ကူးနဲ့ချည်းလှူနေတာအင်မတန်သက်သာတယ်၊ ဟန်ကျတယ်
 လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေ အာမုမကုန်ဘူး၊ စိတ်ထဲတူင်အလှူကြီးတစ်ခုတော့ပြီးသွား
 ရော ပူဇော်ပွဲကြီးတစ်ခု လုပ်တာလဲ ဖြစ်တာပါပဲဆိုပြီး၊ အဲဒီ ဟိုဟာတွေလုပ်
 တတ်တယ်တဲ့၊ သူက ဒါ အဋ္ဌကထာက ပြောတာပါ၊ ဘုန်းကြီးကပြောတာ
 မဟုတ်ဘူး၊ အာနိတုနေသတုန်းဆိုတော့ ဘေသဇ္ဇ သမုဋ္ဌိဇော ရောဂေါဝိယ
 ဒုက္ခေ ကိစ္ဆော-တဲ့၊ ဆေးကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရောဂါမျိုးလိုပဲတဲ့၊ မူလရောဂါ ဆူ
 ဟာသုဖြစ်နေတာက ဆင့်လျော်တဲ့ဆေးနဲ့ ကုလိုက်ရင် လွယ်လွယ်ပဲလို့၊

ဆေး-ဆေးမှာပြီး ဖြစ်သွားတဲ့ရောဂါက အကုရခက်တယ်တဲ့၊ တဲဒါ
 များလို့ပဲတဲ့၊ ဉာဏ်ပညာတွေ စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုတွေက များနေရင်ဖြင့်ရင်စူးစမ်း
 ဆင်ခြင်မှုကြောင့် ဟိုစဉ်းစား၊ စိစဉ်းစားနဲ့ ခုနပြောတဲ့ ပရမတ် သဘောတွေ
 အာတွေ လွန်သွားတာပေါ့လေ၊ စဉ်းစားရုံနဲ့ စိတ်နှလုံးသွင်းရုံနဲ့ ဒါနထဲ
 မြောက်နိုင်တယ်၊ သိလယ်စံ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အာဝနာဆိုတဲ့ နှလုံးသွင်းရင်

ပြီးတာပါပဲ၊ တရားအားထုတ်ဖို့ မလိုပါဘူးဆို တစ်ချို့က အဟုတ်ကို ဟော
 နေတာ၊ အဟုတ်ကို ဟောနေတာ၊ အရပ်ထဲမှာ အခု ကြားကြားနေတယ်၊
 မလိုပါဘူးတဲ့၊ ဒီဥစ္စာ စိတ်နှလုံးသွင်းလိုက်လို့ရှိရင် ဒီဥစ္စာတွေ သိနေပြီးတာ
 ပါပဲ၊ အာမ တရားအားထုတ်ဖို့ မလိုဘူးဆိုပြီး ဒီလိုဟောတာကို၊ ဆဲဒီတော့
 ဒီလိုဟောတော့ တစ်ချို့ကလဲ ယုံမှားပဲ တစ်ချို့ကလဲပဲ ဆဲဒီလို အားမထုတ်
 ရတာကို သဘောကလဲ ခတ်ကြွကြွကို၊ သူဟာ အာမ မလုပ်ရတဲ့ဥစ္စာ သူဟာ
 သက်သက်သာသာပဲ ကောင်းတာပဲ အဲဒီတော့ သဘောကြပြီးတော့နေတယ်

ဒါတွေ အပြစ်တုံးဆိုတော့ မဂ်ဖိုလ်လမ်းပိတ်တယ်၊ အတော်ကြောက်
 စရာကောင်းတယ်၊ အဲဒါတွေ တရားအားထုတ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒါ-ဒါသိရင်
 တော်ပါပြီ၊ ဒါလေးနှလုံးသွင်းလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ အဲဒါကို သဘောကြပြီး
 ယုံနေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဒါသူအားမထုတ်တော့ဘူး၊ အားထုတ်လို့ရှိရင် ဖြစ်မည့်
 ကုသိုလ်တွေတောင်မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ ဟိုမဂ်ဖိုလ်တွေ ဆိုတာထားပါအုံးတော့၊
 သူဥစ္စာ အားထုတ်လို့ရှိရင်ဖြင့် ၁-ရက်လောက်အားထုတ်ရင် ၁-ရက်အတွင်း
 သူပါရမီကုသိုလ်ဖြစ်ရမှုကို ဆဲဒါကို မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ အားထုတ်ဖို့မလို ပါ
 ဘူးဆို၊ ဒါသဘောကြတော့ အားမထုတ်ဘဲနေတော့ အဲဒီလို နစ်နာပြီးတော့
 သွားတယ်၊ ဒါက ပညာတွေ လွန်နေတာ စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုတွေ လွန်နေတာ
 ဒီရုပ်တရား နာမ်တရားတွေ ဒီလိုစဉ်းစားလိုက်ရင် ဒီလိုသိနေမှပဲ၊ မထူးပါဘူး
 ဆိုပြီးတော့ သူက ဒီလိုထောက်မေ့နေတာကို၊ အေး-ကျမ်းဂန်ဒေသနာအရနဲ့
 အဘိဓမ္မာဒေသနာအရနဲ့ ရုတပ်ရားက ဒီလို နာမ်တရားကဒီလို ဒါ-ဒါပါပဲ၊
 ဆည်လောက်ပါပဲ၊ မထူးပါဘူး၊ ဒီလိုသိတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒါနဲ့ ပြီးပါပြီ
 ဆိုပြီးတော့ ဒီလိုအောက်မေ့တာကို၊ ဆဲဒါဉာဏ်တွေ လွန်နေတာတဲ့၊

ဘယ်- ဒီလိုနဲ့ ပြီးတာ ဟုတ်လိမ့်မှားတဲ့၊ ကိုယ်တိုင် သိဖို့ရာလိုဆေးတဲ့
 ဥစ္စာ သူတို့ဟာ ကျက်ထားတတ်တွေ ဟိုမှာ သူများပြောတာတွေနဲ့ စာအုပ်
 ထဲကဟာတွေ၊ သူလျှောက်ပြီးတော့ ပြောပြီးတော့ ဆဲဒီဟာ နားထောင်တဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေကသူပြောတဲ့ဟာတွေမှတ်ထားတာသိတယ်ဆိုပြောနေတာ တကယ်
 သိတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အေး-တကယ်သိဖို့ရာက လိုတယ်၊ တကယ်သိဖို့ရာလိုလို
 မြတ်စွာဘုရားက တရားအားထုတ်ဖို့ရာတွေ ဟောရတာပေ၊ မြတ်စွာဘုရားက
 တရားဟောရတယ်၊

ပထမပပြီးတော့ ဓမ္မစကြာ တရားဟောတယ်၊ ဓမ္မစကြာတရားဟော
 တော့ ရွှေဦးစွာ ရှင်ကောဏ္ဍညမထေရ် တရားနာနေရင်း တရားသဘောတွေ
 ပေါက်ပြီး အစဉ်အတိုင်းဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ အရိယာ မဂ်ဉာဏ်

ဖိုလ်ဉာဏ်ရောက် သောတာပန်ဖြစ်သွားတာကို၊ ရှင်ကောဇ္ဈညနဲ့တတူ တရား နာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ၄-ဦးရှိသေးတာကို၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ၅-ဦးထဲက ၄-ဦးကျန်နေ တယ်။ ဝပ္ပ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ မဟာနာမ်၊ အဿဇီ အဲဒီ ၄-ပါးက တရားနာရုံနဲ့ သူတို့မဂ် ဖိုလ်တရား မရသေးဘူး။ မရသေးတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားအားထုတ်ရတယ်။ အဲဒီကနေပြီးတော့ သူတို့ ဆက်ပြီးတော့ အားထုတ်နေတယ်။ တချို့ ဆွမ်းခံ မဆွားဘဲတောင် အားထုတ်နေကြတာ၊ အဲဒီလိုအားထုတ်ပြီးတော့ နေတော့မှ နောက် ၁-ရက်ကြာတော့ကို ဝပ္ပမထေရ်က သောတာပန် ဖြစ်တယ်။ နောက် ၂-ရက်မြောက်ကြာတော့မှ ဘဒ္ဒိယမထေရ်က သောတာပန်ဖြစ်တယ်။ ၃-ရက် မြောက်ကြာတော့မှ မဟာနာမ်မထေရ်က သောတာပန် ဖြစ်တယ်။ ၄-ရက် မြောက်ကြာတော့ အဿဇီမထေရ်က သောတာပန်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုအားထုတ် ပြီးတော့ ယူရတယ်။ အဲဒါဟာ အားမထုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလိုဟောလိုက်ရုံနဲ့ သိသွား ရုံနဲ့ပြီးပါပြီဆိုရင် ဘုရားက အားထုတ်ခိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အားထုတ်ခိုင်း နေဖို့ လိုမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားက ခဏခဏ ဟောမှာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါနဲ့ နားမလည်သေး နောက်တစ်ခါ ဟောလိုက်မှာပေါ့။

ပြီးတော့ ဟိုတုန်းက မြတ်စွာဘုရားက ဟောတာပဲ။ ဘုရားထက်ပိုပြီး ဘယ်သူ ကောင်းအောင် ဟောနိုင်လိမ့်မတုံး။ သူဟာ နားလည်အောင်လို့ ဘုရားက အဟောနိုင်ဆုံးပဲ။ ဘယ်လိုဟောရင် နားလည်မယ် ဆိုတာ ဒါ အကုန်လုံး ဘုရားက သိနေတာပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး ကောင်းအောင်တော့ ဘယ် သူမှ မဟောနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ တရားနာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ၄-ဦး ဆိုတာ တရားဦးကို နာရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေပါပဲ။ တကယ်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေ လောက ဘက်ကလဲ သူတို့တကယ် ပညာရှိတွေပဲ။ ပညာရှိကြီးတွေ ဟိုခေတ်တုန်းက ဝေဓကျမ်းတွေမှာ ကောင်းကောင်း တတ်မြောက်ပြီးတော့နေတဲ့ ဗြဟ္မဏ ပညာရှိကြီးတွေ တကယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ၊ ဉာဏ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ၊ အဲဒီတော့ ပါရမီ အနေအားဖြင့်လဲပဲ တရားဦးကို နာရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သာသနာဦးက အဦးဆုံး သောတာပန်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သူတို့ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေပဲ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် တွေလဲ အညံ့တွေမဟုတ်ဘူး။ သူက ဒီတော့ ဘုရားဟောတဲ့တရား သူတို့နား မလည်ဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ နားလည်မှာပဲ။

နားလည်ရုံနဲ့ သူက မပြီးသေးဘူး။ မပြီးသေးလို့ သူက အားထုတ်ရ တယ်။ နောက်အခါကာလတွေမှာလဲ မြတ်စွာဘုရားက တရားအားထုတ်ဖို့ရာ တိုက်တွန်းတော့ ရဟန်းတွေ ကောကျောင်း တောင်ကျောင်းမှာနေပြီး ဒီလို အားထုတ်ကြရတာပဲ။ အားထုတ်ပြီးတော့ တချို့ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ က လာပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ကြတယ်။

အနာဂါမ်စသည်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်းဟော့လျှောက်ကြတယ်၊
အဲဒါတွေ ဝတ္ထုကြောင်းတွေ၊ သက်သေသာဓကတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။

ဒီတော့ ဒီရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေ ဒီလိုနှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရုံနဲ့ ပြီးတယ် ဆိုတဲ့ဥစ္စာကတော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဥစ္စာ၊ ဒါပေမယ့်လို့လဲ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီလို စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ပြော-ဟောနေတာတွေ ရှိတယ်၊ ဒါဘာတုံးဆိုရင် ပညာတွေလွန်နေတာ၊ ပညာလဲပဲ ခုနကပြောတဲ့ ဝိပဿနာ ပညာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဥစ္စာ ဘာဝနာပညာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ-စူးစမ်းဆင်ခြင်တဲ့ သူတို့အထင် အမြင်နဲ့ စူးစမ်းဆင်ခြင်နေတဲ့ အသိဉာဏ်တွေပဲ၊ သေသေချာချာ တရားကိုယ် အရကောက်လိုက်လို့ ရှိရင်တော့ ဒါ ဝိတက်ဝိစာရတွေဖြစ်မှာပဲ၊ အဲဒီဟာတွေ လွန်နေလို့ရှိရင် ခုနကပြောတဲ့ သဒ္ဓါတရားက ယုံကြည်မှုက မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ ဒီလိုအားထုတ်ရင်ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်မှုမရောက်တော့ဘူးလား၊ ဟော-သဒ္ဓါတရားပျက်ကရော၊ သဒ္ဓါတရားအလုပ် မလုပ်ရတော့ဘူး။

အဲဒါကြောင့် သဒ္ဓါနဲ့ ပညာ ညီမျှစေရမယ်တဲ့၊ အဲဒါက တရားအား ထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီလိုစိတ်တွေ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒါ အရေးကြီးလို့ ပြောနေရတာ တရားအားထုတ်နေရင်းလဲပဲ ဒီလိုအားမထုတ်ဘဲနဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေ ခွဲလိုက်ရင် ပြီးမှာပါပဲလို့ စိတ်ထဲက ဆင်ခြင်သွားတတ်တယ်၊ အဲဒါတွေလဲ အများကြီးရှိတယ်၊ ဟိုမှာ ဗဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဲဒီလို ထင်တတ်တယ်၊ ဟာ-ဒို့ ခုမှတ်နေတာတွေက အဘိဓမ္မာကလာတဲ့အတိုင်းမစုံ သေးဘူး၊ မပြည့်စုံသေးဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုဟာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား ဆိုပြီးတော့ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုတွေဝင်လာ၊ အဲဒါနဲ့ သဒ္ဓါတရားမဖြစ်ရတော့ဘူး၊ ဒီလိုရှုရင် မှတ်ရင် ရှုမှတ်သိတာလေးဟာ သဘာဝအမှန်အတိုင်း သိတဲ့ အသိဉာဏ်ကလေးပဲလို့ ယုံကြည်ရမည့် သဒ္ဓါတရားတွေ မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ သူက အပေါ်ကနေ ပိတ်ထားလိုက်တာနဲ့ အဲဒါတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သူက စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု ဉာဏ်ပညာတွေ လွန်ကဲနေလို့ ရှိရင် သဒ္ဓါယုံကြည်မှုတွေဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ သဒ္ဓါနဲ့ပညာ ဟာ ညီမျှပါစေတဲ့ ယုံဆင့်ယုံထိုက်တာတွေ ယုံပေါ့လေ၊ စဉ်းစားတယ်ဆိုတော့ အဲဒီလို စဉ်းစားထိုက်တဲ့ဟာတွေစဉ်းစား၊ လုံးလုံး မစဉ်းစားဘဲနဲ့လဲ မနေနဲ့၊ ပြောတိုင်းပြောတိုင်းလဲ ပိုပြီးတော့မယုံနဲ့၊ အဲ-ပြောတိုင်းပြောတိုင်းအကုန်လုံး ပယ်ချပြီးသကာလ ကိုယ့်စဉ်းစားချက်ကလေးတင်ကိုလဲ အတည် ပြုပြီးတော့ မထားနဲ့၊ အသင့်ယုတ္တိရှိတာ အသင့် ယုတ္တိရှိတဲ့အတိုင်း လိုက်ပြီး သကာလ သူဟာ ယုံရဦးမှာကို၊ ယုံကြည်မှုနဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု ညီမျှပါစေတဲ့၊ သဒ္ဓါနဲ့

ပညာ ညီမျှပါစေတဲ့၊ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိ ညီမျှပါစေတဲ့၊ ဝီရိယက သိပ်ပြီး ကြောင့်ကြစိုက် အားထုတ်နေလို့ရှိရင်ထဲ သမာဓိ မဖြစ်ဘူး၊ သမာဓိမဖြစ်တော့ တရား မတိုးတက်ဘူး။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တုန်းက အရှင်သောဏ မထေရ်၊ သူသေဌေး သားပဲ၊ သူကတော့ သေဌေးသားမှထကယ်မျှမ်းသာတဲ့ သေဌေးသား၊ ငယ်ငယ် ကစပြီးစတင် သူဟာ မြေကြီးပေါ်တို့ ဘာတို့ နင်းဖူးပုံမရပါဘူး၊ ခြေထောက် ထွေများ နုပြီးတော့ နေလိုက်တာ တစ်ခါတည်း ခြေဖဝါးတွေက နေပြီးတော့ အမွှေးတွေတောင် ပေါက်နေတယ်ဆိုတယ်၊ အင်မတန် နူးညံ့နေတယ်၊ အိမ် ပေါ်တိုက်ပေါ်မှာ နေတော့ အင်မတန် နူးညံ့တဲ့ ကော်ဇော အခင်းတွေ ဘာတွေပေါ်မှာ နင်းပြီး သွားလာနေရတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ဘယ်လိုပဲ နုနု အချို့ တွေကရာလူတွေလဲ ပေါက်မယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူပေါက်တဲ့ အမျိုးအနွယ်မို့နဲ့တူပါရဲ့၊ သို့သော်လဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေ နေရင်တော့ ပေါက်နိုင်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီ နူးညံ့တဲ့အတွက်ကြောင့် ခြေဖဝါးတွေတောင် အမွှေးတွေက ပေါက်ပြီးတော့ နေတယ်တဲ့၊ ဒီသေဌေးသားက အင်မတန်ကို နူးညံ့တဲ့ သေဌေးသားပဲ၊ အဲဒါ နောက်အချိန်ကြတော့ကို မြတ်စွာဘုရားထံရောက်ပြီး တော့ လာတော့ ငေးရားဟောတော့၊ ဒီတရားဟာ ဖြစ်လို့လူ့ဘောင်နေပြီး အား ထုတ်လို့တော့ စင်စင်ကြယ်ကြယ် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စိတ်တိုင်း၊ စိတ်တိုင်း၊ စင်ကြယ် အောင် အားထုတ်ရတဲ့ ထရားပဲ။

ဒီတော့ကို သာသနာဘောင်ဝင်ပြီးရဟန်းပြုမှ ကောင်းမှာပဲလို့ ပလိ ဗောဓ ကင်းအောင် သာသနာဘောင်ဝင် ရဟန်းပြုမှ၊ ဟိုတုန်းက အံ့ဩစရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်၊ မြတ် စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားတွေ ကြားနာပြီးတော့ အင်မတန် ချမ်းသာနေတဲ့ သေဌေးသားတွေ သေဌေးတွေကနေပြီးတော့ သာသနာဘောင် ဝင်လာတာ အံ့ဩစရာ အင်မတန်ကိုကောင်းတယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ သာသနာဘောင်က လဲ အခုကလလို ပြည့်ပြည့်စုံစုံမဟုတ်ဘူး၊ လောကဘက်က ပြည့်စုံတာမဟုတ် ဘူး၊ တရားဘက်ကတော့ဖြင့် ဟိုတုန်းက မြင့်မြတ်တာပေါ့လေ၊ လောကဘက် ကနေပြီးတော့ ကျောင်းမရှိသေးဘူး၊ ဟိုတုန်းက သင်္ကန်းဝတ်ပြီးလို့ရှိရင် ကျောင်းနေစရာ မရှိဘူး၊ သစ်ပင်ထောက် နေရမယ်တဲ့၊ သင်္ကန်းကလဲပဲ ဟယ် သူကမှ၊ ဒကာတွေက သျှပို့ရာရယ်လို့ မရှိသေးဘူး၊ ပုံသင်္ကန်းကောက်ပြီး ဝတ် ရမယ်၊ ကျောင်းကလဲ သစ်ပင်ထောက် နေရမယ်၊ သင်္ကန်းကလဲ ပုံသင်္ကန်း ချာပြီးတော့ ဝတ်ရမယ်။

ဆွမ်းကလဲပဲ ဝီလိပင်ဖိတ်ပြီးဆွမ်းကျွေးတဲ့ စကားတွေဟာတွေရယ်လို့ ရှိကြတာ မဟုတ်သေးဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိတယ်။ သိပ်မရှိသေးဘူး။ စပါပေမယ်လို့ အချိန်တန်လို့ ရှိရင် ဆွမ်းခံပြီးစားရတယ်။ ဆွမ်းခံပြန်တော့လဲ အဲဒီတုန်းက သာသနာ့က ထွန်းပကာစ၊ စကားစ ဆိုတော့ သာသနာ့ အကြောင်းလဲ မသိသေးတော့ ဆွမ်းလောင်းမည့် လူတွေကလဲ သိပ်ပြီးတော့ ရှိလွှမယ် မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီလို အခါကာလကြီးမှာ မိမိတို့ လက်ရှိဖြစ်တဲ့ လောကစည်းစိမ်ကြီးတွေကို အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ သေဓဋ္ဌးစည်းစိမ်ကြီးတွေကို အကုန်လုံးစွန့်ပြီးတော့ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီး ရဟန်းပြုတာ တော်တော် အံ့သြစရာကောင်းတယ်။ အင်မတန် ကြည်ညိုစရာကောင်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြုရသလဲဆိုရင် သူတို့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း အစရှိသော သံသရာ ဆင်းရဲတွေ၊ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ တဏှာကို ထင်နေတာကို၊ ပါရမီကလဲရှိလို့ ပေါ့လေ၊ ပါရမီမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကြတော့ တာမှပြောလို့လဲ မထင်ပါဘူး။ ကြောက်ရမှန်းလဲ မသိပါဘူး။ သတ္တိအင်မတန်ကောင်းနေပါတယ်။ သူကလဲ ပါရမီရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ရှေးကပါရမီမျိုးစေ့ ရှိပြီးတော့ လာတော့ ယခု အကြောင်းကလေး၊ တစ်ခုခု ဓမ္မရ ကြားရလို့ ရှိရင် တစ်ခါတည်း သံဝေဂ တွေဖြစ်ပြီးတော့လာတယ်။ တရားနဲ့လုံးသွင်း အားထုတ်ဖို့ရာကိုလဲ လာတယ်။

အဲဒါကြောင့် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း အစရှိသော သံသရာ ဝဋ် ဆင်းရဲတွေ တစ်ခါတည်းလောလောဆယ် တွေ့ရတော့မယ်။ ဤသို့တစ်ခါ တည်းထင်ပြီးတော့ ဝဋ်ဆင်းရဲတွေက လွတ်မြောက်အောင်လို့ တရားအား ထုတ်ဖို့ရာ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ သာသနာ့ဘောင်ဝင် ရဟန်းပြုပြီးတော့ တရား အားထုတ်တာပဲ။ အားထုတ်တော့ခုနသေဓဋ္ဌးယားက နည်းနည်းအားထုတ် တာမဟုတ်ဘူး။ တင်းတင်းရင်းရင်း လွန်လွန်ကျွန်ကျွန်ကို အားထုတ်နေတာ၊ စကြံ့လျှောက်ပြီးတော့ အားထုတ်နေတာ၊ ဒိပြင်နေရာမှ နေတော့ သေဓဋ္ဌး သား ဆိုတော့ မျက်နှာကြီး ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ သူ့မိတ်ဆွေတွေရှိ တာကို၊ အဲဒီမိတ်ဆွေတွေက လာလာပြီးသကာလ စကားပြောနေခါကြောင့် မို့ သူက သင်္ချိုင်းမှာသွားနေတယ်၊ သင်္ချိုင်းဆိုတော့ လူတယ်မလာချင်ဘူး။ ခုကာလ သင်္ချိုင်းလို့ ဆိုရင်လဲ လာဦးမှာပါပဲ။

ရှေးတုန်းက သင်္ချိုင်းက အောထဲမှာ အဲဒီသင်္ချိုင်းဆိုတာ လူတယ် မသွားဝံ့ဘူး။ အဲ-တောထဲက သင်္ချိုင်းမှာ သူသွားပြီးတော့ နေတယ်။ သွား နေတော့ သူ့စိတ်ထဲအောက်မေ့တယ်။ ငါငယ်ငယ်ထည်းကစပြီး အင်မတန် ချမ်းချမ်းသာသာနေလာတာတို့၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့အားထုတ်လို့ တော့မဖြစ်ဘူး။

ငါတင်းထင်းရင်းရင်းတော့ အားထုတ်မှပဲဆိုပြီးတော့ စကြံလျှောက်ပြီးတော့ အားထုတ်တယ်။

ဘယ်လောက် အားထုတ်တုန်းဆို စကြံ လျှောက်ပါများတော့ ခြေထောက်ကလဲ နုတာကို၊ ခြေထောက်ကနုတော့ သွေးတွေ တစ်ခါတည်းထွက်တယ်။ အဲဒီသွေးတွေ ထွက်ပြီးတော့ သွေးတွေထွက်လဲ မလျော့ဘူး။ သွားနေတာပဲ သွားနေ မြက်တွေဘာတွေကို သွေးတွေလူးလဲနေတယ် ဆိုတာကို၊ အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားက ကြွသွားတယ်။ ကြွသွားတော့ ဟိုမှာ သူ စကြံ သွားတဲ့လမ်းကို မြတ်စွာဘုရား လျှောက်ပြီးတော့ ကြည့်တဲ့အခါကြတော့ သွေးစတွေဘာတွေနဲ့ လျှောက်ထားတာကိုတွေ့ရတယ်။ ဒီမှာ ဘယ်သူသွားသလဲဆိုတော့ အရှင်သောဏ စကြံသွားပါတယ်တဲ့ (အားထုတ်ပါတယ်တဲ့) ဒီလိုလျှောက်တာကို၊ ခါနဲ့ သောဏခေါ်ပြီးတော့မြတ်စွာဘုရားက သြဝါဒ ပေးရတယ်။

သောဏ-ထုံး၊ သင်ရှေးတုန်းက လူဖြစ်စဉ်အခါကာလတုန်းက စောင်း၊ အတတ်များ တတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လားတဲ့၊ စောင်းတီးတတ်တယ် မဟုတ်လားတဲ့၊ တီးတတ်ပါတယ်တဲ့၊ ဟိုတုန်းကသေဋ္ဌေးသားတွေဆိုတာ သူတို့ ဒီပြင် အာဇာလုပ်မှမလုပ်ပဲ၊ ခါပဲ သူတို့ပျော်ပါးပါး နေဖို့ရာ အတီးအမှုတ် တူရိယာတွေ အကအခုန်တွေ ခါတွေပဲ သင်ကြားလေ့လာကြတာကို၊ စီးပွားရေးတွေ ဘာတွေကလဲ သိပ် ကြောင့်ကြစိုက်ရတာမဟုတ်ဘူး။

ဟိုတုန်းက အင်မတန်ပြည့်စုံပြီးတော့ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒါကြောင့် သူတို့ တူရိယာပညာတွေက တတ်နေတယ်၊ စောင်း၊ အတတ် တတ်ပါတယ်၊ စောင်း၊ အတတ် တတ်လို့ ရှိရင်လဲ စောင်းကြိုးဟာလျော့လျော့လေးထားလို့ ရှိရင်ကော စားလို့ အသံကောင်းပါ့မလားတဲ့၊ တောင်းကောင်း၊ မမည်ဘူးတဲ့ ပြောတယ်။ သိပ်ပြီ၊ တင်းတင်းကြီး ဆွဲထားလိုက်ရင်ကော ဘယ်နဲ့နေတုံးတဲ့ ခါလဲ အသံမကောင်းဘူး။ သာသာယာယာ မရှိဘူးတဲ့၊ နို့ဘယ်လိုထားမှ ကောင်းတယ်ဆို၊ မလျော့မတင်းအောင်ကြည့်ပြီးတော့ ထားရတယ်။ အသံညှိ လိုက် တီးကြည့်လိုက်၊ တင်းကြည့်လိုက်၊ လျော့ကြည့်လိုက် ထော်လောက်တဲ့ နေရာ ထားရတာကို၊ မလျော့ မတင်း၊ အဲဒီလို ထားရပါတယ်တဲ့။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ငါဘုရားသာသနာမှာလဲ ဒီလိုပါပဲတဲ့၊ လျော့လွန်းအားကြိုးရင်လဲမဖြစ်ဘူးထုံး၊ လျော့နေလို့ရှိရင် သူ့ဟာတရားကို မဟက်ဘူး၊ ခုထုတ်အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တစ်ချို့ ယောဂီတွေ

လျော့တယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်၊ကျောင်း ရောက်လာကတည်းက လျော့နေတာမတတ်ဘူး။ (တစ်နေ့လဲဒီလို-၂) ကမ္မဋ္ဌာန်၊ဆရာတွေကိုက စိတ်ပျက်ယူရတယ်၊ တုတ်ချို၊ မတက်ဘဲနေတာ ရှိတယ်။

လျော့နေတာတွေ များသောအားဖြင့် ဘုန်းကြီးပိုင်းက လျော့တတ်တယ်။ ဘုန်းကြီးပိုင်းတွေ ဒုကာပိုင်းတွေက လျော့တတ်တယ်။ သူက စိတ်ကူးနဲ့ စဉ်းစား၊ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သက်ဆက်သာသာနဲ့ ဖြစ်မလာလို့၊ သူက အဲဒါ စိတ်ကူးဘက်ကို သူက အားကိုးပြီးတော့နေလို့ လျော့နေတယ်။ လုံ့လဝီရိယ သိပ်အားမထုတ်ဘူး။ ဒကာမတွေပိုင်းကတော့ စိတ်ကူးက သိပ်မကူးတတ်ဘဲ ဟာကို၊ သူ့ဟာ ဒီက ဆရာသမားက ပြောလိုက်တဲ့အတိုင်း အားထုတ်ရမယ်ဆို နင်းကန်ပြီးအားထုတ်လိုက်တော့ သူတို့သမာဓိ မြန်မြန်ဖြစ်တတ်တယ်။ သမာဓိ ဖြစ်ရင် ဉာဏ်ဖြစ်တာပဲ၊ သမာဓိမဖြစ်ရင် ဉာဏ်ကဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။

သမာဓိတော ဘိက္ခုဝေ ယထာဘူတံ ပဇာနာတိဆိုတာကယ့်ကိုဗုတ်အား၊ သမာဓိ မဖြစ်ဘဲနဲ့ ဉာဏ်က မဖြစ်ဘူး။ တစ်ချို့ တရားတွေက နှလုံးသွင်း၊ ဆင်ခြင်ယုံနဲ့ ဉာဏ်တွေဖြစ်တယ်။ အောက်မေ့တယ်၊ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မှတုံး၊ နှလုံးသွင်း၊ ဆင်ခြင်ရုံနဲ့ သမာဓိမှ မရှိသေးဘဲနဲ့ အဲဒီဟာက ဉာဏ်မှ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ သမာဓိကဖြစ်မှ ဉာဏ်ဖြစ်တာ၊ နှလုံးသွင်း၊ ဆင်ခြင်ရုံနဲ့ သင်ကြားလေ့လာပြီး ဖြစ်တာတွေက ဒါကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ သင်ကြားလေ့လာရင် သူကသိတာပဲ၊ ရုပ်တရား နာမ်တရား သဘောတွေ ဒါတွေ သိတာပဲ၊ အဲဒါတွေက ဉာဏ်မှမဟုတ်ဘဲနဲ့ မှတ်သားထားတာတွေ သညာတွေပဲ၊ အေး-ဉာဏ်အစစ်ကတော့ သမာဓိပေတီမှီပြီး ဖြစ်တာ၊

“သမာဓိတော ဘိက္ခုဝေ ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ” ဆိုတဲ့အတိုင်း သမာဓိ ဖြစ်မှဉာဏ်ဖြစ်မယ်၊ သမာဓိမဖြစ်ရင်ဉာဏ်မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီတော့ သမာဓိ ဖြစ်လောက်အောင်လို့ တစ်ခါတည်း တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်မှဖြစ်တာ အဲ-သိပ်ပြီးတော့ တင်းလွန်းအားကြီးလွန်းလို့ ရှိရင်လဲ မဖြစ်ဘူးတဲ့ သိပ်ပြီး တင်းလွန်း သိပ်ပြီးအားထုတ်လွန်း နေလို့ ရှိရင်လဲ အဲဒါလဲပဲ ကြောင့်ကြ ဗျာပါရတွေများလွန်းပြီးသကာလ ဟိုလိုအားထုတ်လိုက်မယ်၊ ဒီလို အားထုတ် လိုက်မယ်၊ ဟိုလိုမှတ်လိုက်မယ်၊ ဒီလိုမှတ်လိုက်မယ်၊ တရားအားထုတ်ဖို့ရာတွေ ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ ကြံစည်အားထုတ်နေတာနဲ့ ဟိုမှာအမှတ်တွေကလွတ် ကုန်ဧရာ၊ အဲဒီလိုလဲမဖြစ်ဘူး၊ ပျံ့လွင့်တယ်တဲ့၊

အဲဒီတော့ မလျော့မဘင်း ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းကို ဖြစ်ရင် မှတ်မယ်ယို၊ ကိုယ်ကခတ်မှန်မှန်ထားပြီး မှတ်ထားရတာကို၊ ဒါ လုံ့လဝီရိယတွေ လွန်နေတဲ့

အခါကာလပြောတာ၊ ထမ္ပာအားဖြင့်တော့ လွန်လွှဲပြင်ရတာ နည်းပါတယ်။
 လျော့လွှဲပြင်ရတာများတာ၊ လျော့လွှဲတိုက်တွန်းပေးမှာ၊ အာပဲဖြစ်ဖြစ် တုံး
 တိုက်တိုက် တိုင်တိုက်တိုက် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ရောဆိုပြီးတော့ နင်းကန်ပြီး အား
 ထုတ်လိုက်မှ တက်တတ်တယ်။ သူက ဆဲ-သိပ်အားထုတ်လွန်းအားကြီးလို့
 ပြန်လျော့ရတာကတော့ နည်းနည်းပါပါးတော့ရှိတယ်။ တစ်ချို့ သိပ်အား
 ထုတ်လွန်းကြီးလို့ နည်းနည်းပါပါးတော့ လျော့ရတာရှိပါတယ်။ တစ်ချို့
 မအိပ်မနေ သိပ်အားထုတ်လွန်းတော့ အိပ်လိုက်ပါဦးလို့ ခိုင်းရသေးတယ်။
 အဲဒီလိုဟာတွေလဲ ရှိပါလေ။

နည်းတော့ နည်းတယ်။ လျော့ရထဲပုဂ္ဂိုလ်က နည်းတယ်။ မလျော့
 ရထဲပုဂ္ဂိုလ်ကများတယ်။ အဲဒီလို မလျော့မအင်း အားထုတ်မှ ဖြစ်မယ်လို့
 မြတ်စွာဘုရားက စောင့်၊ ဥပမာနဲ့ညွှန်ကြားပြီးတော့ ဟောလို့ အဲဒီမှာ
 မလျော့မတင်း၊ အားထုတ်တော့ အရှင်ဆောမဏမထေရ်ဟာ ဝိပဿနာ
 ဉာဏ်တူအစဉ်အတိုင်းတက်ပြီးတော့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်
 သောတာပတ္တိမဂ်၊ သကဒါဂါမ်မဂ်၊ အနာဂါမ်မဂ်၊ အရဟတ္တမဂ် အစဉ်
 အတိုင်းပင်ဖိုလ်တက်ပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါဝီရိယနဲ့သမာဓိ
 ညီမျှရမယ်။ ဝီရိယလွန်နေရင် သမာဓိမဖြစ်ဘူး။

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်လဲပဲ သင်္ဂါယနာပွဲ ကျင်းပခါနီး သူ တရား
 အားထုတ်တာပဲ။ ဉာဏ်ချင်း တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြီးအောင်ဆိုပြီး နောက်
 တစ်နေ့ကြရင် သင်္ဂါယနာပွဲ ဝင်ရမှာကို၊ ပွဲမိ တစ်ခါတည်း ကြိုးစား အား
 ထုတ်လိုက်တာ တစ်ညလုံးစကြံလျှောက်ပြီး အားထုတ်တယ်။ ဟစ်ညလုံး
 စကြံလျှောက်အားထုတ်နေ တရားက မပြည့်စုံသေးဘူး။ မနက်လင်းကောနိ၊
 တောင် ထောက်နေပြီ တရားက မပြည့်စုံသေးဘူး။

ဒီတော့ ရှင်အာနန္ဒာက စဉ်းစားဆင်ခြင်တယ်။ အယ့်နှယ်လဲ မြတ်စွာ
 ဘုရားက အားထုတ်ရေး “ကတပုညောတိအာနန္ဒ” သင်ပြပြီးသောကောင်၊ မူ
 တွေ ရှိနေတာပဲတဲ့။ ပါရမီ ပြည့်စုံနေပါပြီတဲ့။ ကြိုးစားသာ ကြိုးစားပေ
 တော့တဲ့။ ကြိုးစားရစ်လို့ ဆိုရင်ဖြင့် “ခိပ္ပ” ဆောတိ ခိကာသဝေါ-မကြာခင်ပဲ
 ကိလေသာ အသဝေါကင်းတဲ့ ရဟန္တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လို့။ “မြတ်စွာဘုရားက
 မိန့်မှာထားခဲ့တယ်။ တဲဒါလေး သူနားထဲလဲကြား စိတ်ထဲလဲပေါ်လာတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို မိန့်ထားခဲ့တာပဲ။ ဘုရားဟောတဲ့ အမိန့်ရှိတဲ့
 စကားတော့ အမှန်ဖြစ်မှာပဲ ငါ ဘာဖြစ်လို့ ထရားမတက်ဘဲ ဖြစ်နေတာတုံး။
 စဉ်းစားတော့ ငါ့ဥစ္စာ လုံ့လဝီရိယတွေ များနေတာပဲလို့ စကြံလျှောက်
 တော့ ဝီရိယကများတယ်။ စကြံလျှောက်နေတော့ ဝီရိယတွေ ကာယိကဝီရိယ၊

စေတသိကဝီရိယဆိုတာ စင်္ကြံလျှောက်တဲ့ အခါမှာ နှစ်ခုလုံး ရနေတယ်၊ စေတသိကဝီရိယကတော့ စိတ်ထဲကနေပြီး မှတ်နိုင်အောင်လို့ ကြောင့်ကြ စိုက်ပေးနေတာ၊ ကာယိက ဝီရိယကတော့ ခြေထောက်ကြအောင် လှမ်း အောင်လို့ ကြောင့်ကြစိုက်ပေးနေတာရှိတာကို။

ကာယိယဝီရိယ၊ စေတသိကဝီရိယ ဘီးနှစ်ခုလုံး လည်နေတယ်လို့ ဆိုတာကို၊ အဲဒီတော့ ကြောင့်ကြစိုက်မှုတွေများနေထော့ စိတ်က သမာဓိက ကောင်းသင့်သလောက်မကောင်းဘူးပေါ့လေ ရသင့်သလောက်တော့ရတယ်၊ ဖြစ်သင့်သလောက်တော့ဖြစ်တယ်၊ သို့သော်လဲ သမာဓိအားထက် ဝီရိယအား က များနေတာ၊ အဲ-ဝီရိယနဲ့ သမာဓိအားမျှအောင်လို့ ဟာ အခန်းထဲဝင်ပြီး တော့ အားထုတ်လိုက်ဦးမှပဲလို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲဝင်၊ ဝင်ပြီးတော့ လွဲလိုက်တာ၊ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ပြီးသကာလ လွဲလိုက်တာ၊ ခုတင်ပေါ်ကထိုင်ပြီး ထလွဲလိုက်မှာခေါင်းကလဲခေါင်းအုံးပေါ်မရောက်သေးဘူး၊ ခြေထောက်ကလဲ မြေကြီးကတော့လွတ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် မြေကြီးနဲ့ခြေထောက်က လွတ်နေလို့ မတ်တတ်ရပ်နေတယ်လို့ ဒီလိုလဲမဆိုနိုင်ဘူး၊ ခုတင်ပေါ်မှာ တည့်တည့် မတ်မတ်ထိုင်တာ မဟုတ်လို့ ထိုင်နေတယ်လဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းက မရောက်သေးလို့ အိပ်နေတယ်လဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ သွားနေတာမဟုတ် တာကတော့ ထင်ရှားနေတယ်၊ အဲဒီအတွင်းမှာ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်တဲ့။

ဣရိယာပုတ် ၄-ပါးနဲ့လွတ်ပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်တယ်လို့ဆိုတာကို၊ သို့သော်လဲအိပ်ဆဲ ဣရိယာပုတ်ထဲပါတော့ပါဝင်နေပါတယ်၊ အဲဒါ ဣရိယာပုတ် တိတိကျကျမဟုတ်လို့ ဣရိယာပုတ် ၄-ပါးက လွတ်ပြီးတော့ အဲဒီ အတွင်း ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်၊ အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတယ်၊ တရားဟာ ဖြစ် ချင်ရင် သိပ်မကြာဘူး၊ မဖြစ်ချင်တော့ တစ်ညလုံးအားထုတ်နေတာ မဖြစ် ဘူး၊ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီကထိုင်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် လွဲလိုက်တဲ့အချိန်လေးမှာ ဒီမှာသမာဓိနဲ့ ဝီရိယမျှပြီးတော့ တရားက တက်သွားတာကို၊ ဟော-ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတယ်၊ သင်္ဂါယနာပွဲလဲ တစ်ခါတည်း အမိဝင်နိုင်တာပဲ။

မနက်ကြတော့ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ ကျင်းပတဲ့အခါ သွားနိုင်တယ်၊ ရဟန္တာအဖြစ်နဲ့ အင်မတန်နေရာကျတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သမာဓိနဲ့ဝီရိယ ညီ မျှဖို့ရာလိုပါတယ်၊ သမာဓိအားကြီးနေရင် ဝီရိယက လျော့နေတတ်တယ်၊ သမာဓိအားကြီးတာက ဘာတုံးဆိုတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေ၊ ထိုင်ပြီးတော့ဖြစ်စေ၊ အိပ်ပြီးတော့ဖြစ်စေ၊ လွယ်လွယ်ကူကူလေ၊ မှတ်နေတာရှိတယ်၊ တာရုံလေ၊ တစ်ခုတည်းပေါ့လေ၊ လွယ်လွယ်လေ။

၊ ဥပမာ (ထိုင်တယ်-၃) ဒီလိုတစ်ခုတည်းမှတ်နေရင် လွယ်ဟာပေါ့၊ သူ့
 ဥစ္စာ တစ်နေရာက ထိတာလေးတင် (ထိတယ်-၃) ဒီလိုမှတ်နေလဲ လွယ်တာပဲ၊
 လွယ်တော့ ကြောင့်ကြမစိုက်ရတော့ဘဲ၊ (တစ်ခါတည်းထိတာ-၃) တစ်ခါ
 တည်း မှတ်နေတော့ သိပ်လွယ်နေတာ၊ ခါတင် မဟုတ်ဘူး၊ အချိုးအစား
 တော်တော်ကြာလို့ တော်တော်နိုင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နိုင်နေရဲ့သားနဲ့ဖောင်းအာနဲ့
 ပိန်တာလေး၊ လွယ်လွယ်လေး မှတ်နေလို့ ရှိရင်လဲ မတက်ဘဲနဲ့ နေတတ်တယ်၊
 သူကလဲသူ ဟာလွယ်နေတာပါပဲ၊ ဖေရင်းလိုက် ပိန်လိုက် ခါလေးထင်ဆိုတော့
 ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲနဲ့ အားထုတ်ကာစတော့ ခါနှစ်ခုပဲ၊ တော်တော် အား
 ထုတ်ရပါတယ်၊ အစနဲ့အဆုံး ခါမိအောင် တော်တော် အားထုတ်ရတယ်၊
 အား-နိုင်နေပြီ၊ မှတ်လို့ကိုတော်တော်ကောင်းနေပြီဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဉာဏ်တွေလဲ
 ဖြစ်တန်သမျှဖြစ်နေပြီ၊ ဟိုမှာ ဥပယုဂ္ဂယဉာဏ်ဆီမှာပေါ့လေ၊ အဲဒီဉာဏ်ဆီ
 ရောက်နေပြီ၊ အဲဒီကြတော့ ကြောင့်ကြမစိုက်ဘဲနဲ့ ဒီလို လွယ်လွယ်လေးတင်
 မှတ်နေလို့ ရှိရင် အဲ သက်သက်သာသာလေး မှတ်နေလို့ ရှိရင် အမာဓိက များ
 ပြီးတော့ ဝီရိယ အားနည်းပြီးနေလို့ မတက်ဘဲနဲ့ နေတယ်၊

အဲဒါကြောင့် အာရုံတစ်ခုတည်း မှတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာမှတ်ပါများလို့
 မတက်နိုင်ဘူးဆိုရင် အာရုံနှစ်ခုလောက်ပေမယ့် တိုးတက်ပြီးတော့ မှတ်ပေါ့၊
 စိစိုလုပ်တာ ဝီရိယလေး၊ အားထုတ်ပေးရတာ ထိုင်ပြီးတော့ ငြိမ်နေတာနဲ့
 မတက်လို့ရှိရင် စင်္ကြံလေးဘာလေး လျှော့ဆဲပြီးတော့ မှတ်ရတယ်၊ အဲဒါ
 ဝီရိယတိုးအောင်လို့ အားထုတ်ရတယ်၊ အချိန်က နည်းနည်းအားထုတ်နေလို့
 မတက်လို့ရှိရင် အချိန် တိုးတက်ပြီးတော့ အားထုတ်ရတယ်၊ အဲဒီလို ဝီရိယ
 လေး တိုးတိုးပြီးတော့ အားထုတ်ရတယ်၊ သမာဓိနဲ့ ဝီရိယ မျှအောင် အား
 ထုတ်ရတယ်၊ ဝီရိယဟာ အားထုတ်လွန်းအားကြီးနေလို့ရှိရင်လဲ လျှော့ပေါ့၊
 ခါကတော့ လျှော့ရတဲ့ဥစ္စာ နည်းပါတယ်၊

အဲဒီလို ဝီရိယနဲ့ သမာဓိ ညီမျှရမယ်တဲ့၊ သဒ္ဓါနဲ့ ပညာ ညီမျှရမယ်တဲ့၊
 အဲဒါလေးခုဟာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီပြင်ကောက ဒီလောက် အရေးမကြီး
 ဘူး၊ သတိကတော့ ပိုတယ်လို့ မရှိဘူးတဲ့၊ သတိဆိုတာ အမှတ်ရမှုကတော့
 မှတ်နေရတယ်၊ ပိုပြီးတော့မှတ်နေရတယ်လို့ မရှိပါဘူးတဲ့၊ သူကတော့ဖြင့်
 လိုနေတာပဲရတယ်၊ ဒါကြောင့် သတိတော့ဖြင့် ပိုတယ်မရဘူး၊ ပြည့်စုံသည်
 ထက်ပြည့်စုံစောင့် အမှတ်တော့ဖြင့်ရင် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း အကုန်လုံး မှတ်
 နိုင်စောင့်ပဲ ကြိုးစားနေရမှပဲ၊

အဲဒီလို သဒ္ဓါနဲ့ ပညာ၊ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိ အဲဒီ ဣန္ဒြေထရားတွေ ညီမျှ
 အောင်လို့ အားထုတ်ရမယ်တဲ့၊ အယုတ်အလွန် ရှိနေတဲ့အခါကလဲ ညီမျှ

အောင်လို့ပြုပြင်ပေးရမယ် ခါကတော့ကိုယ်ဟာကိုယ်မပြုပြင်နိုင်ရင်က မဗ္ဗဌာန်း
 တရားနဲ့ အားထုတ်နေတဲ့အခါတွေ ကမဗ္ဗဌာန်း၊ ဆရာတွေက စဉ်းစားတယ်၊
 အာပြုလို့ မဆက်ပါလိမ့်မတုံး စဉ်းစားပြီးတော့ အဲဒါ လိုနေတာလေးတွေ၊
 စီကပြင်ပြင်ပြီးတော့ ပေးနေရတာကို၊ ဝီရိယ နည်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဝီရိယ
 များအောင်လို့ တိုးပြီးတော့အားထုတ်ခိုင်းရတယ်၊ ဝီရိယများနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 လဲနည်းနည်းမီးပါး လျှော့ပြီ အားထုတ်ခိုင်းရတယ်၊ ဒါ ရှားပါးတယ်၊
 လျှော့ပေးရတယ်၊ အဲ-စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုတွေ များနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မဆင်ခြင်ပါနဲ့၊
 မှတ်ရုံမှတ်ပါ၊ ဒါ ခဏခဏ ပြောရတယ်၊ ခါကတော့ အများဆုံး ပြောရ
 တာပဲ၊

စူးစမ်း ဆင်ခြင်စနစ်လို့ရှိရင် တရားမတက်ဘဲ နေလိမ့်မယ်၊ ခဏခဏ
 ပြောရတယ်၊ ထစ်ချို မကြိုက်ဘူး၊ ဆင်ခြင်တာလေးမှ မဆင်ခြင်ရဘူး၊ မဆင်
 ခြင်ရဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဉာဏ်ဖြစ်မလဲ သူကဒီလိုကို ဆင်ခြင်မှ သမ္မာ
 သက်ပွဆိုတာ မှန်ကန်စွာကြံစည်ခြင်း၊ ကောင်းစွာ ကြံစည်ခြင်း၊ သမ္မာသက်ပွ-
 ကြံမှ စဉ်းစားမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တစ်ချို့က ဒီလိုအောက်မေ့တာကို၊ အဲ-အဲ-
 ဒီလိုဆင်ခြင်တော့နဲ့ တက်နေရင် တရားမတက်ဘူး၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အဲဒါ
 တွေ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ဟာ စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုတွေများနေတာ၊ စူးစမ်းဆင်
 ခြင်မှုတွေမများနိုင်အောင်လို့ အားထုတ်ခိုင်းရတော့ သဒ္ဓါလွန်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ
 ရှိတယ်၊ သဒ္ဓါလွန်တာကတော့ ဥဒ္ဓယဗ္ဗယဉာဏ်တွေကြာ လွန်နေတတ်တယ်၊

ဥဒ္ဓယဗ္ဗယဉာဏ်တွေကြာ တရားတွေကောင်းပြီးတော့ သဒ္ဓါတရားတွေ၊
 ဖြစ်ပြီး ဟိုဟာလုပ်ချင် ဒီဟာလုပ်ချင် ထစ်ချိုကလဲ ကမဗ္ဗဌာန်းကျောင်းရောက်၊
 ကာစ တယ်မကြာသေးဘူး၊ သဒ္ဓါတရားတွေက ဖြစ်လာတာ တစ်ခါတည်း
 ဟိုဟာ ဒီဟာလုပ်ချင်၊ ကုသိုလ်တွေ ထပ်လုပ်ချင်တာကိုး၊ ကမဗ္ဗဌာန်းကျောင်းနဲ့
 စပ်ပြီး ဝေယျာဝစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ချင်၊ ဟိုလူ့အကျိုးဆောင်ချင်၊ ဒီလူ့
 အကျိုးဆောင်ချင်၊ ဟိုသွားတရားဟောချင်၊ ဒီသွားတရားဟောချင်၊ အဲဒီ
 လိုဟာတွေ သဒ္ဓါတရားတွေ များနေတာရှိတယ်၊

အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကြာရင် သဒ္ဓါတရားမများရအောင် မှတ်ခိုင်းရတယ်၊
 အဲဒါရှိပါတယ်၊ မကြာမကြာ ကမဗ္ဗဌာန်းဆရာတွေက ဒါလေးတွေညီမျှအောင်
 လို့ပြုပြင်ပြီးတော့ ပေးနေရတယ်၊ အဲဒါ ဣန္ဒြိယသမတ္တပဋိကာရဏာ၊

မေးမြန်းသန့်စင်-ညီမျှယှဉ်၊ ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ပါ၊

ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ပါ ဆိုတာကလဲ အသိဉာဏ် ဖြစ်ဖောင်လို့၊ ဉာဏ်
 ပညာထက်မြက်အောင်လို့ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း တရားတွေ အဖြစ်အပျက်တွေ
 ဖုန်စူ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာတွေ သိအောင်လို့ အားထုတ်မယ်လို့ နှလုံး

သွင်းပြီး သကာလထားရတယ်။ ထိုင်ရင်း-ရပ်ရင်း၊ နေရင်း-ထိုင်ရင်း၊ ဆွားရင်း-
လာရင်း၊ ဘယ်အချိန်မဆို အဲဒီအသိဉာဏ်ဖြစ်စေမယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့
အားထုတ်နေရမယ်။ အဲ-ထဒဓိမုတ္တာ-ဒုပ္ပည၊ ပုဂ္ဂလ ပရိဝဇ္ဇတာ ပညာမဲ့တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်ရှောင်ရမယ်လို့ ပညာမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှောင်ကြည့်ရမယ်တဲ့။
အဲ-အဆိုလေးက အရင်ဆိုဦးမယ်၊ ဆိုပြီး လိုက်ဆိုရမယ်။

ပညာမဲ့ကြည့်၊ ဉာဏ်ရှိယှဉ် ဉာဏ်မဲ့ကို ကြည့်ရမယ်။ ဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ကို မှီဝဲရမယ်၊ ဆည်းကပ်ရမယ်၊ ယှဉ်တွဲရမယ်။

ပညာမဲ့ကြည့် ဉာဏ်ရှိယှဉ်-ဆင်ခြင်နက်နဲရာ။

နက်နဲမှာဆိုတော့ တယ်မကောင်းဘူး။ နက်နဲရာ အဲ-နက်နဲတဲ့ တရား
တွေမှာ ဖြစ်တဲ့ဉာဏ်ပညာနဲ့ နက်နဲတဲ့တရားတွေ ဆင်ခြင်ရမယ်လို့ ဒီလိုဆိုလို
တာကို။ အဲဒါတွေ အကုန်လုံးပါအောင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ နက်နဲရာ တော်
ပါပြီ။ နက်နဲရာဖြစ်တဲ့ တရားတွေပဲတဲ့။ နက်နဲတဲ့ တရားတွေရှိတယ်။ ကဲ-ကဲ
ဆိုစမ်းပါဦး။

ဉာဏ်မဲ့ရှောင်ကြည့်၊ ဉာဏ်ရှိယှဉ် ဆင်ခြင်နက်နဲရာ။ (ဆို-၃)

အဲ-ဉာဏ်မဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှောင်ကြည့်ရမယ်။ ဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုယှဉ်ရမယ်။
မှီဝဲဆည်းကပ်ရမယ်။ နက်နဲတဲ့တရားတွေကို ဆင်ခြင်ရမယ်။ ဒီသုံးခုမပါပဲ၊ ဉာဏ်
မဲ့ဆိုတာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တုံးဆိုတော့ ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ် သစ္စာသဘော
တရားတွေမှာ ဉာဏ်မသက်ဝင်ဘူးသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့။

ခန္ဓ ဓာတု အာယတန ပဘောဒေသု ဓမ္မေသု အနောယာသ
ထညာနံ။

ခန္ဓာ အာယတနဓာတ်- ရရှိတဲ့တရားတွေ ခန္ဓာ ဓာတ် အာယတန
သစ္စာတရားမျိုးတွေပေါ့လေ။ အဲဒီတရားမျိုးတွေ အနောယာသထညာနံ-
မသက်ဝင်ဘူးတဲ့ဉာဏ်၊ မသက်ဝင်ဘူးသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ ကဲဒါဟာ ဒုဗ္ဗေဒ
ပုဂ္ဂလနံ-ပညာမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲတဲ့။ အဲ-ပညာမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်-ဉာဏ်မဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပါဠိက
တော့ ဒီလိုသုံးတာပဲ။ မြန်မာစကားနဲ့ဆိုရင် တော်တော်ကို ဒီလို အဆိုခံရတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အတော် မကျေနပ်စရာကောင်းတယ်။

ဉာဏ်မဲ့တဲ့ ဒုဗ္ဗေဒ-ပညာမဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်၊ ဉာဏ်မဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ် သူဟာ
စိတ်နာစရာ တော်တော်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သူဟာ ဒီလိုပဲ မပြော
ရင် ဒီပြင်နည်းနဲ့ ပြောလို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီလိုပြောရမှာပဲ။ ကဲ-ဉာဏ်မဲ့
တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ်တရားတွေမှာ ဉာဏ်မသက်ဝင်သေးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ ဒီတော့ မသက်ဝင်ဘူးသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီလိုမသင်မကြားလို့

စာပေဗဟုသုတ မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဆိုတာ မဟုတ်လားလို့ မေးစရာရှိတော့ သူက နောက်နားကမပါတယ်။ ဉာဏ်ရှိ ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြတော့ ဥဒယဗ္ဗယ ပညာယသမန္တာဂတပုဂ္ဂလသေဝနာတဲ့ ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရမယ်တဲ့ ပြောတယ်။

ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်က ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဒီတော့ ဒီဟာက ခန္ဓာ အာယတနဓာတ်တွေ မသက်ဝင်ဘူးဆိုတာထဲ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အနေနဲ့ မသက်ဝင်ဘူးတာ ဆိုလိုတာ၊ ဒါဆိုလိုတယ်။ ဒါနှစ်ခုက ပြောင်းပြန်ပဲ။ ပညာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အရကို ကောက်တော့ အာဇကောက်လဲဆို ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကောက်တယ်။ ပညာမဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကောက်တော့ ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်နဲ့ မပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပြောတာပဲ။ ဒီတော့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် မရောက် သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဒီအဋ္ဌကထာက အလိုအားဖြင့်ထော့ ဒုမ္မေဒ-ပညာမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ ဆိုလိုပါသည်။

သူက ဘယ်လိုပဲ လောကမှာ ပညာရှိကြီးတွေဖြစ်နေနေ၊ ဘာသန္တတွေ ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲဟတ်နေနေ၊ ကျမ်းပြုဆရာကြီး ဖြစ်နေနေ အဲဒီ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် မရောက်သေးရင် ဒုမ္မေဒ-ပညာမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထဲ ထည့်မှပဲ။ ထည့်မှလဲဖြစ်မှာ။ မထည့်ရင် မဖြစ်ဘူး။ ဘာပြုလို့တုံးဆို သူ့ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ် ကြီးတွေ ရှိနေပေမယ်လို့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် မှီဝဲလို့ ဒီမ္မေဝိစယ ဆမ္မေဇ္ဈင်ကဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြောတဲ့ဟောတဲ့ဟာတွေ လိုက်နာနေလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က အလွဲတွေ လျှောက်ပြောလို့ရှိရင် ပြီးပါရောပဲ။ ထရာအားထုတ်တာတွေ အလကားပါပဲပြောရင် ဒီလိုလဲ ပြောချင်ပြောမှာ-

ဟိုပညာရှိကြီးတွေကပြောတယ်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကိုယ်ကမဖြစ်ဖူးဘူး။ ဆိုလို့ရှိရင်လေ။ အေး၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ကောင်းကောင်း မဖြစ်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကို ကိုယ့်ထင်ကြေးနဲ့လျှောက်ပြီးသကာလ ဒီထိုအားထုတ်ရင် မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟိုထိုအားထုတ်ရင် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုပေမယ် ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးတယ်။ တဲ- သူလဲ အကိုးအကားတွေရှိတယ်။ သာဓကတွေတော့ ထုတ်ပြစားတယ်။ ပါဠိတွေ ဘာတွေတော့ သူရှိတာပဲ။ ရှိပေမယ်လို့ သူ့အယူနဲ့သူ ယူထားတာကို အဲဒီလိုလုပ်တတ်တယ်။ ဒီထို အားထုတ်လို့ရှိရင် ဒါရုပ်နာမ်တရား မသိနိုင်ဘူး။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ မသိနိုင်ဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စသည် ဖြင့် ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးတယ်။

အဲဒါ ပေးတာဘာတုံးဆိုရင် ကိုယ်တိုင်က စိဉာဏ်မျိုး မဖြစ်ဘူးလို့ မသိသေးဘဲဟာကို သူ့စိတ်ထဲက မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး

ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒီလိုဟောတယ် ခါကြောင့် အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မမှီဝဲရအူးတဲ့၊ ခါကလဲ အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ တကယ်အဆင်ကြီးမြီး ဆရာကြီးမှတ် ကိုးကွယ်နေရင် ပြီးပါရော၊ ပျက်ကဏ္ဍပဲ တစ်ခါတည်း။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်အောင်လို့ ကို အားမထုတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကိုယ်က ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ထိအောင်မှ အားမထုတ်ဘူးသေးဘဲ၊ တဲ-ရုပ်နာမ် အဖြစ်အပျက်တွေ သူမှ မသိဘဲပဲ။

သူမသိတော့ သူများတွေ သိနေတာတွေလဲ မသိဘူး၊ မှတ်ပြီးတော့ တော်ထော်ကြပ်ပါတယ်၊ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးများက ဒီကတည်းက ပြနေတယ်၊ ရုပ်နာမ်တရားတွေ အဖြစ်အပျက်တွေ ဒီမှာ ပြနေလို့ အားထုတ်နေတယ်၊ (ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း-၂) ကျေနပ်စေအောင် သိအားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ် မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိမှာပေါ့၊ သို့သော်လဲ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့တူကံရင် တစ်ရာမှာ ငါ့ဆယ်လောက်ကတော့ သူ့ဟာ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ သိပြီးတော့ ကိုယ့်မှာနဲ့ကိုယ် ကျေနပ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲများတယ်။

အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေအားဖြင့်ဆိုရင် ဒီလိုမှတ်နေခြင်းအားဖြင့် ရုပ်နာမ်တွေအဖြစ်အပျက်တွေအသေအချာ တွေ့တယ်ဆိုတာ ဘာမှ သူ့ဟာ ယုံမှားစရာ မရှိဘူး၊ ရှင်းနေတာပဲ၊ ခါပေမယ်လို့ အဲဒီလို ကျကျနန အားမထုတ်ဘူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီလို အားထုတ်တာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီးတော့ ပြောနေတာရှိတယ်။

အဲဒါ ဘာပြုလို့ ပြောလဲဆို သူ ဒီလိုမှမဖြစ်ဘူးဘဲဟာကို၊ ခါမဖြစ်ဘူးလို့ သူမသိလို့ ပြောနေတာ၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ ခါကြောင့် ဒီက ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင် ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ဆိုထားတယ်။

ခန္ဓာအာယတန ဓာတ်အစစ်အမှန်တွေ၊ ရုပ်နာမ် အဖြစ်အပျက်တွေကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် မသက်ဝင်နိုင်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ခါတွေဟာ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ၊ အဲ-ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ မမှီဝဲနဲ့တဲ့မမှီဝဲရင် ပျက်မယ်အဲ့၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီ သွားပြီးသကာလ ဆီးကပ် မှီဝဲနေလို့ ရှိရင် ခုနဒီတရား အားထုတ်ဖို့ မဆိုပါဘူးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ ဒီလိုဟာတွေ၊ သူက အဲဒါကို ယုံကြည်ပြီးသကာလ ဆည်းကပ် နှစ် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်မျိုးတွေ မဖြစ်ဘူး၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင် ဘယ်ရောက်တော့မတုံး၊ မရောက်နိုင်တော့ဘူး၊ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီလိုဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် မဖြစ်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်နဲ့တဲ့၊ မညွှမကင်းသလို့၊ မိတ်ဆွေအဖြစ် ပေါင်းသင်းတရားကတော့ ဝါကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဆရာထမား၊

ထပ်နှံ့ ပြောထား၊ သူက ဆရာသမားထပ်နှံ့ အားကိုး၊ အားထားပြုပြီး သကာလ သူ့ကို မှီဝဲဆည်းကပ် မလုပ်နဲ့တဲ့၊ အဲ-လုပ်လို့ရှိရင် ဘာဖြစ်မလဲဆို ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်စောင့် အားမထုတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်တဲ့၊

ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရမယ်တဲ့၊ ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရမယ်၊ ပေါင်း သင်းရမယ်၊ အဲ-ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ကျမ်းဂန်အိတ် ကျမ်းပြု အင်မတန် ထင်ရှားကျော်စောတဲ့ ပညာရှိပြီ၊ ဝီလီ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာက ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောတယ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မှီဝဲ ပါတဲ့၊ အဲဒါဆိုလို့ရှိရင် ယောဂီအချင်းချင်းပေးမယ်လို့လဲ ဒါကျေးဇူးသိပ်များ တယ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်-သေသေချာချာ ဖြစ်ဖူးတဲ့ ယောဂီတွေနဲ့ အတူတူ ပူးပေါင်းနေရရင် သိပ်နေရာကြာတာ၊ ယောဂီအသစ်တွေ ယောဂီအဟောင်းက မဂ်ဖိုလ် မရသေးဘူးထားပါဦးတော့၊ အဲဒါတွေကတော့ အမြင့်တွေ ထားပါ ဦးတော့၊ ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်လောက် ဖြစ်ဖူးတဲ့ ယောဂီကလေ၊ တရား အား မထုတ်ဘူးသေးတဲ့ ယောဂီတွေ အကူအညီတွေ အများကြီးပေးတယ်၊

ဘယ်လိုရှုရတယ်၊ ဘယ်လိုမှတ်ရတယ်၊ ဘယ်လိုကောင်းတယ် ဘယ်လို ဟာက မဟုတ်ဘူး၊ မကောင်းဘူး၊ စသည်ဖြင့် အမိန့်အတိုင်း၊ သူကညွှန်ကြား နိုင်တယ်၊ ဒါ အင်မတန် ကျေးဇူးများပါတယ်၊ သူက အဲဒါကို အဋ္ဌကထာ ဆရာက ဒီနေရာမှာတော့ကို "ပညဝန္တ ပုဂ္ဂလ သေဝနာ" ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတာပဲ၊ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်ရင် ပညာပဲ၊ ဒီထက် တိုး တက်ပြီးသကာလ အားထုတ်ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံရင်ကို ဒါပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ အဲဒီ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်သာ မှီဝဲနေရရင် ကောင်းတယ်၊

တရားအားထုတ်ရာမှာလဲ အဲဒီလို အမှတ်ကောင်းပြီးတော့ ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အတူတကွ နေရရင် သိပ်ကောင်းမှားပေါ့၊ ဟိုမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွေ အစတုန်းက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဘာမှ မတွေ့ ဘူး၊ မသိဘူးပေမယ့်သို့ အဲဒီတရားအားထုတ်ရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကြတော့မှ အဲဒီ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အတူ ရောနေရရင်လေ ယောဂီအသစ်တွေ သိပ်ကျေးဇူးများတယ်၊ အင်မတန် ကျေးဇူးများတယ်၊ သူက အမှတ်က ကောင်းနေတာကို၊ အမှတ် ကောင်းနေတော့ မေးစရာရှိရင် သွားပြီးတော့ မေးရတယ်၊ မမေးဘဲနဲ့လဲ ဟိုမှာ ချွတ်ယွင်းချက် ကလေး ဘာလေးရှိရင် သတိလဲပေးထုတ်ပါတယ်၊ သတိ မပေးတောင်မှ သူမှတ်နေ တာ အားထုတ်နေတာ မြင်ရတာနဲ့ကို အားကျပြီးတော့ အဲဒီတရားတွေဟာ ကောင်းတတ်ပါတယ်၊

နောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ထင်မတန် ကျေးဇူးများတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ် မှီဝဲပါတဲ့၊ ထဲ-ဉာဏ်မဲ့ ရှောင်ကြဉ်၊ ဉာဏ်ရှိယှဉ်-ဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရမယ်တဲ့၊ ဆင်ခြင်နက်နဲရာ၊ နက်နဲတဲ့ တရားတွေကို ဆင်ခြင်ပါတဲ့၊ နက်နဲတဲ့တရားတွေ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ် သစ္စာ၊ ဣန္ဒြေ ဆိုတဲ့ တရားကို ဆင်ခြင်ပါ။ အဲ-ကိုယ်တတ်သမျှ ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့လေ။

ဒါကတော့ မသိလို့ ရှိရင်လဲ ခုနက ဖာရဏ အတိုင်းပဲ မေးရမှာပေါ့၊ မေးမြန်းဆွေးနွေးကြည့်၊ ကောဇင်တာ မှတ်တော့ ဘာသိတုံး၊ မရွှေလို့ ရှိရင် ဘာဖြစ်တုံး၊ မသိရင် ဘာဖြစ်သတုံး၊ ဒါသဘောမပေါက်လို့ ရှိရင် မေးကြည့်ပေါ့၊ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြည့်ပေါ့၊ ပြောထုတ်အတိုင်း အဲဒါလေးတွေ ပါပဲ၊ နက်နဲတဲ့တရားလေးတွေကို ဆင်ခြင်ကြည့်ပါတဲ့၊ ဆင်ခြင်ကြည့်လို့ ရှိရင် ထဲ ဆင်ခြင်ရာက သဘောကြပြီး၊ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလမှာ ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်တွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ အခု ၇-ပါးစေ့ သွားပြီး မေးမြန်းသန့်စင်၊ ညီမျှယှဉ် ထိုက် စိတ်ညွတ်ပါထဲ့၊ ဒါက လေးခု-

မေးမြန်းက တစ်ခု၊ သန့်စင်က-တစ်ခု၊ ညီမျှယှဉ်က-တစ်ခု၊ ထိုက် စိတ်ညွတ်ပါ၊ ဒါကတစ်ခု၊ ၄ခု၊

ဉာဏ်မဲ့ရှောင်ကြဉ်-ဒါက တစ်ခု၊ ဉာဏ်ရှိယှဉ် ဆင်ခြင်နက်နဲရာ-ဒါက တစ်ခု၊ အားလုံး ၇-ခုရှိပြီ၊

ဉာဏ်ဖြစ်ပွားကြောင်း၊ ထဲ-ဉာဏ်ဖြစ်ပွားကြောင်း၊ ထာ၊ အားလုံး ၇-ပါး၊ ဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်းဟာ (၇)ပါး၊ အဲဒါပဲ၊ ဝိက အဋ္ဌကထာ ဆရာက ညွှန်ကြားပြီးတော့ထားတယ်၊ ညွှန်ကြား ဌာနထားတဲ့ ဆိုရမယ်၊

ဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်းများ ခုနစ်ပါး၊ ညွှန်ကြားဌာနထား၊ (ဆိုး၃)

ထဲ-အဋ္ဌကထာက ဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်း ၇-ပါး မြတ်စွာဘုရားဟောထု ပါဠိတော်ကကော့ ယောနိသောမနသိကာရ-ပဲတဲ့၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်ဉာဏ် ဖြစ်အောင်လို့ သင့်တင့်ဖောင် နှလုံးသွင်းခြင်း၊ ဉာဏ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းမယ်၊ အားထုတ်မယ်၊ ရှုမယ်၊ မှတ်မယ် ဝီရိယ နှလုံးသွင်းထားရင် ယောနိသော မနသိကာရဟာ အကြောင်း ကစ်ပါပဲ၊ ဒါပဲ ထုတ်ပြတယ်၊ အဋ္ဌကထာကတော့ ၇-ပါး ထုတ်ပြတယ်၊ ၇-ပါးလုံးပဲ ကျေးဇူးများတယ်၊ ဝီ-၇ပါးလုံးဟာ-

အဲ-ပေးမြန်းရမယ်၊ အတွင်း-အပ ဝတ္ထုစင်ကြယ်စေရမယ်၊ ဣန္ဒြေ
ငါးပါး၊ ညီမျှစေရမယ်၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင် ဉာဏ်ပညာ ဖြစ်တောင်လို့လဲ
စိတ်တိုင်း ညွတ်သားရမယ်၊ ဉာဏ်မဲ့ပုဂ္ဂိုလ်-ဥပယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ မပြည့်စုံသေးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆရာသမားအနေအားဖြင့် အားကိုးထားထားပြုပြီးတော့ မမှီဝဲ
ရဘူး၊ ဥပယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မှီဝဲရမယ်၊ ကလျာဏမိတ္တ
အဖြစ်ဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်းပဲ ဖြစ်စေ၊ ဒါကတော့ မှီဝဲရတဲ့ ဥစ္စာပဲ
ပြီ၊ တော့ နက်နဲတဲ့ ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ်တွေကိုလဲပဲ တတ်နိုင်သမျှ စဉ်းစား
ဆင်ခြင်ရမယ်၊

အဋ္ဌကထာက ၇-ပါးကို၊ အဲဒါ ဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်းတွေပဲတဲ့၊ ဓမ္မဝိစယ
သမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်ကြောင်းတရားတွေ အဲဒီ ၇ပါးသော တရားတွေဖြင့် အား
ထုတ်ကာစပုဂ္ဂိုလ်မှာ စိ ၇ပါးသောတရားတွေ ပြည့်စုံသမျှ ပြည့်စုံအောင်
အားထုတ်ပြီးတော့ ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင် ပွားရတာကို၊ ပွားလို့ ဥပယဗ္ဗယ
ဉာဏ်ကနေပြီးဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်တွေ အစဉ်အတိုင်း ဉာဏ်တွေယက်တက်
ပြီးသွားသေး၊ နောက်ဆုံး သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်၊ သကဂါမိမဂ်ဖိုလ်၊ အနာ
ဂါမိမဂ်ဖိုလ်၊ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ရောက်တော့ ဒီဉာဏ်ကို ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်
ပွားများခြင်းဟာပြည့်စုံသွားတာကို၊ အဲဒီ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင် ပွားများမှု
ပြည့်စုံခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်တာကတော့ အရဟတ္တမဂ်ကိုလဲပဲ သိပါတယ်
တဲ့၊ ဒါကတော့ ရောက်မှ သိမှာ၊ ခုနကလိုပဲ ရောက်မှ သိမှာ၊ အဲဒီရောက်
အောင်လဲ အားထုတ်ရမှာပဲ၊ ဗောဇ္ဈင် ၂-ပါးတော့ ပြီးသွားပါပြီ၊ သိမ်း
ဦးမှပဲ၊ တော်တော်ထဲ ကြာသွားပြီ၊ ကနေ အကေပဲ ပြန်ပြောနေတာနဲ့
အချိန်တွေက ကြာသွားပြီ၊ သိမ်းကြဦးစို့၊

ဗောဇ္ဈင်ပိုင်း ဓမ္မာနုပဿနာတရားတော်ကို ရှိသေစွာ နာခံမှတ်သား
သော ဓမ္မသဝနာ ကုသိုလ်စေတနာကံ၏ အစွမ်း အာနုဘော် တို့ကြောင့်
ယခု တရားနာပရိသတ်တို့သည် မိမိတို့သန္တာန်၌ ဗောဇ္ဈင်တရားကို တဖန်ဖန်
ပွားများ အားထုတ်နိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ ဝိပဿနာဉာဏ် အစဉ်၊ အရိယာမဂ်
ဉာဏ်အစဉ်ဖြင့် မိမိတို့လိုလားအပ်သည့်အတိုင်း ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းရာ
နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်ရ၍ မျက်မှောက် ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်
သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု...

ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင် တရားတော်

၁၃၂၃-ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၁ ရက်နေ့၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့၊

၁၃၂၃-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့ နံနက် နက်ဖြန်ခါ ကျလို့ရှိရင် မြတ်စွာဘုရား မညွတ်တော်မူတဲ့ သိက္ခာပုဒ်နှင့် အညီ ရတနံ၊ တော်တော် ဝါဆို-ဝါကပ်ပြီးသကာလ နေကြရလိမ့်မယ်တဲ့။ ဝါတွင်း ၃၀ လပတ်လုံး၊ အခြား တစ်ပါးကို မသွားဘဲနဲ့ သိက္ခာပုဒ်ကို ရိုသေသော အားဖြင့် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းပြီး နေကြရမယ်။ အဲဒီ ဝါဆို-ဝါကပ် အနီးဖြစ်တဲ့ လပြည့်နေ့ဖြစ်လို့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တတ်နိုင်သမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အများ ဆုံး ကြိုးစားအားထုတ်ပြီးသကာလ ပြုတဲ့နေ့ပဲ။ ဒါကြောင့် ယနေ့ ဆရာ ထမားတွေ ကန်တော့ကြ၊ မြတ်စွာဘုရား စေတီထော်မြတ်တော် သွားရောက် ပြီးစေ့ ပူဇော်ကြ၊ ကန်တော့ကြ၊ လှူဒါန်းကြ၊ ဥပုသ်သီတင်း သီလတွေလဲ ဆောက်တည်ကြ၊ ယနေ့တရားနာပရိသတ်တွေလဲ အများပဲဖြစ်လို့၊ ယနေ့ ဟောမည့်တရားကလဲ တရားနာပရိသတ်တွေ အများနဲ့နားလည်မှတ်သားဖို့ရာ ကောင်းတဲ့အလှည့်ကြနေတော့၊ စိကနေ့တော့ တရားအထူးပြောင်းပြီးမဟော ရပါဘူး။

ထစ်ခါတစ်ရံကြလို့ရှိရင် ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင်တရားဟောနေကြအလှည့်ကို ပြောင်းရသေးတယ်။ ဒီနေ့တော့ ပြောင်းဖို့မလိုပါဘူး လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်သီတင်းက စပြီးတော့ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်၊ ဓမ္မာနုပဿနာ ၅-ပိုင်းထဲက ဗောဇ္ဈင် ၇၀ ပါး တရားကို ရှုပုံ၊ ဗောဇ္ဈင် ဓမ္မာနုပဿနာ ၁၀ ရာကိုဟောလိုပြီးသွားပြီ၊ ဒုတိယသီတင်းက ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း ၈ ရက်နေ့က၊ ဒုတိယသီတင်းပတ်က ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇ္ဈင်အကြောင်းဟောပြီးသွားပြီ၊ ဗောဇ္ဈင် ၂၀ ပါးပြီးသွားပြီ၊ စိကနေ့ ဟောရမှာကတော့ ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင်အလှည့်တရား၊ စာရွက်ကလေး တွေ၊ ဆောင်ပုဒ်စာရွက်ကလေးတွေ ဝေထွေးတယ်။

ဒီတိုင်းဆိုတော့ တရားနာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရေးရမှတ်ရနဲ့ ငယ်လဲ မသေချာဘူးပေါ့လေ စာရွက်ကလေးနဲ့ဆိုတော့ သေချာတယ်၊ နောက်လဲ သိမ်းထားရတယ်၊ အိမ်ကျရင်လဲ ဒါ နားမလည်ပေမယ်လို့ ရိုရိုသေသေ သိမ်းထားရတယ်၊ ထစ်ခါတစ်ရံ ထုတ်ကြည့်၊ နားလည် ထလောက်နားလည်

သလာ။ မလည်ဘူးလား။ ဒီလိုလုပ်ရတယ်။ စဉ်းစားကြည့်၊ ဆွဲ၊ ခွေး၊ မေး
 မြန်၊ ကြည့်၊ တရားတော်တွေဟာ အင်မတန် ကောင်းတယ်။ သမ္မောဇ္ဈင်
 ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရားတွေ၊ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဒီလို
 ဆောင်ပုဒ်တွေဆိုတာ ထင်မတန် ရခဲတယ်။ ဒါသိမ်းထားရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့
 ဒီမှာ စာရွက်ကလေး ရိုက်ထားတယ်။ ဒီကနေ့ ဝိရိယသမ္မောဇ္ဈင်အကြောင်း
 ဟောရမယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သတိသမ္မောဇ္ဈင်အကြောင်း ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်
 အကြောင်း ဘာမှ မသိသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသော နည်းနည်း ထပ်ပြောဦးမှ
 ဖြစ်မှာပဲ။

ကထဉ္စ အိက္ခဝေ ဟိက္ခုဓမ္မေသု၊ ဓမ္မာနုပဿီ ဝိဟယတိ၊ သတ္တသု
 ဗောဇ္ဈင်္ဂေသု။

အိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ အိက္ခု-သံသရာဆေးကို ရှုမြင်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်
 ကထဉ္စ-ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့်၊ သတ္တသုဗောဇ္ဈင်္ဂေသု- ၇-ပါးဟုဆိုလျက်
 သော၊ ဓမ္မေသု-သဘောတရားတို့မှ၊ ဓမ္မာနုပဿီ-သဘောတရားမျှကို ရှုလေ့
 ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟရတိ-နေပါဘိသနည်း။

ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရားတွေကို ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်ဘဲ သဘော
 တရားမျှပဲလို့ ဣန္ဒြိယနှင့်အမှန်အတိုင်းရှုမြင်ပြီးတော့နေတဲ့ဥစ္စာ ဓမ္မာနုပဿနာ
 ဆဲဒီဓမ္မာနုပဿနာကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း၊ ရှုရပါသလဲ၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းပွားရ
 ပါသလဲလို့ ဤကဲ့သို့ မေးထားတယ်။ ဆဲဒီအထဲမှာ ဗောဇ္ဈင်သုတ်ဆိုတာ
 ပါတယ်။ ဗောဇ္ဈင်ဆိုတာဟာလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေက ကြားသိနေကြတာပါပဲ။
 နေမကောင်း၊ ထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် ဗောဇ္ဈင်တရား ကြားနာရင် ရောဂါ
 ဝေဒနာ ပျောက်တယ်ဆိုတာ အင်မတန်ကျော်စောနေတယ်။ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး
 တရားတွေ၊ အရှင်မဟာကဿပမထေရ်ကြီး မကျန်းမမာဖြစ်တဲ့အခါ မြတ်စွာ
 ဘုရားက ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားဟောတယ်။

ဆဲဒီဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားနာရတာနဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပျောက်
 သွားလိုက်တာ၊ နောက်ဒီရောဂါမျိုး ဘယ်တော့မှ မပေါ်တော့ဘူးတဲ့၊ တယ်
 နေရာကျတယ်။ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၊ အဂ္ဂသာဝကထဲက ဒုတိယအဂ္ဂသာဝက
 ရှင်သာရိပုတ္တရာပြီးရင် သူပဲ၊ ဘုရားပြီးတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ
 ပြီးတော့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ဆိုတော့ အင်မတန်ကို တန်ခိုးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ။
 ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကြီး နေမကောင်း၊ ထိုင်မကောင်းဖြစ်တော့လဲ မြတ်စွာ
 ဘုရားက ဒီဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားဟောတယ်။ ဆဲဒီဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရား
 နာရတာနဲ့ ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်သွားတယ်။ ယူပစ်သလိုကို ပျောက်သွား
 တယ်။ သိပ်နေရာကျတယ်။ ဒါဒီရောဂါ နောက်ပြန်မလာတော့ဘူး။ အမြန်

ပြတ် တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားတယ်၊ ဆယ်နေရာကျတယ်၊

အခါတစ်ပါးကြုံတော့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်မကျန်၊မာဖြစ်လို့ ဘုရားလဲသွားနဲ့သားနဲ့ပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားကတော့မျက်နှာကြီးမျက်နှာငယ် မလိုက်ဘူး၊ ဘုရားကိုဆိုပြီးသော့ ရောဂါဝေဒနာတွေက ရှောင်ရမယ်လို့၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူက ဘုရားလဲ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေပဲ ဒီတော့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေ ချွတ်ယွင်းထဲအခါ နေမကောင်း၊ ထိုင်မကောင်း ဖြစ်တာပဲ၊မဖြစ်ဘူးလို့ မဟုတ်ဘူး၊အေး၊ထူးတစကထော့ ဘာလဲဆိုတော့ရှေး ဘုန်းရှေးကံက ထူးလို့သူများထက်တော့ ထူးခြားသပေါ့၊ သူများထက် တော့ထူးခြားထယ် ကျန်းမာမှုတွေလဲမြတ်စွာဘုရားမှာအင်မတန်ကျန်းမာပါ တယ်၊ ကိုယ်ကိုမဲ့ညွှာဘဲနဲ့ ဗုဒ္ဓရသရိယာ အကျင့်တွေ ကျင့်ပြီး အင်မတန် အပင်ပန်းခံကျင့်တာတောင်မှ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊နောက် ပြန်ပြီး အစာအာယာဇ ဖြစ်ရာက နေ့အခါ ထာဟာရတွေ ပြန်စားလိုက်တော့ ပြန်ပြီး ရုပ်တွေပြည့် ပြီးလာတယ်၊ သူတစ်ပါးဆိုလို့ ရှိရင် နလံထူမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊

အဲဒီလို ထူးဆန်းသလောက်တော့လဲ ထူးပါတယ်၊ ရှေ့ဘုန်းရှေ့ကံ ကြောင့်ထူးတယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရားဖြစ်ပြီးသော့ နေတဲ့အထွက် ဉာဏ်ထူး တရားထူးတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေလို့ အဲဒါအကြောင်းပြုပြီးသော့ ပိုပြီးတော့ သန့် သန့်ပြန့်ပြန့် စင်စင်ကြယ်ကြယ် ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ဖြစ်နေတာ ထူးခြား ပါတယ်၊ ထူးခြားလို့ အခါတစ်ပါးမှာဆိုရင်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလောက်အောင် ရောဂါဝေဒနာတို့ ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီရောဂါဝေဒနာတွေဟာ ဖြစ်ပြီး လာတော့ ဆရာက ဒီရောဂါဝေဒနာတွေဟာ စိတိုင်း၊သားလို့ရှိရင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံမယ်၊ လူ့ပြောပြောလို့ရှိရင် ဒါသေမယ်ပေါ့လေ၊ သေလောက်တဲ့ဝေဒနာ တွေဖြစ်လာတယ်၊ ဒီတော့ တပည့်ပရိတ်တော်တွေကိုလဲ ငါဘယ်တော့ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်မယ်လို့ စောစောကလဲ မကြံညာရသေးဘူး၊ မပြောရ သေးဘူး၊ ဒီအချိန်ကာလဆိုရင် ဘုရားက တရားဟောမှ ကျွတ်သင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာလဲ ရှိနေတယ်၊ တပည့် သာဝကတွေကလဲ မကုန်သေးဘူး၊ မကုန်သေးသော့ ဒီအခါကာလ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုဖို့ရာ မကောင်းသေးဘူး၊ ဒီတော့ ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်အောင်လို့ ဘာဝနာနဲ့ ပယ်ရှားဦးမှပဲလို့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်တော် မူပြီးတော့ ဘာဝနာနဲ့ နှလုံးသွင်း၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတွေ ရှုလိုက်တော့ ရောဂါတွေ ပျောက်သွားတယ်၊

ပျောက်သွားကာမှဘယ်လောက်ပျောက်သွားသလဲဆိုတော့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံမှာကလဲ အချိန်က နီးနေတော့ ၄၀လ၊ ၄၀လတာကတိုင်း တစ်ခါတည်း ရောဂါဝေဒနာတွေလုံးလုံးကိုမဖြစ်တော့ဘူး၊ဝိပဿနာထရှိန်အဝါနဲ့ချက်ချင်း

ကုသိုလ်သွားတာ၊ ပျောက်တယ်၊ ယခု တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရောဂါ
ဝေဒနာ ပျောက်တာဟာ စင်တော့ပျောက်တာ၊ ဝိပဿနာ တန်ခိုးရှိတယ်၊
ဝိပဿနာအားကောင်းတယ်၊ အားကောင်းရင် ပျောက်တယ်၊ အားမကောင်း
ရင် မပျောက်ဘူးပေါ့၊ အဲ—မပျောက်သေးလို့ရှိရင် အားမကောင်းသေးလို့ပဲ၊
ကိုယ့်မှားဖြစ်တဲ့ရောဂါက အားကြီးနေတယ်၊ ဝိပဿနာက အားနည်းတယ်
ဆိုရင်တော့ မပျောက်ဘူးပေါ့၊ ရေနဲ့ မီးနဲ့လိုပဲ၊ ရေနဲ့မီးဟာ ရေက
မီးလောက်အားကြီးမှ မီးကို ငြိမ်းစေနိုင်တယ်၊ ရေက နည်းနည်းလေးနဲ့ဆို
ရင်တော့ မီးတွေ ဘယ်ငြိမ်းနိုင်မလဲ၊ မီးပုံကြီးထဲ ရေလေးတစ်ခွက်လောက်
သွားဖျန်းလို့ မငြိမ်းဘူး၊ မီးပုံကြီးငြိမ်းအောင်လို့ဟာ မီးပုံကြီးထက် ကြီး
မားတဲ့ရေတွေနဲ့ သွန်လောင်းလိုက်မှ ဒီတော့မှငြိမ်းမှာကို၊ အဲဒါလိုပဲ၊ ရောဂါ
ဝေဒနာ အကြီးအကျယ် ဖြစ်လာလို့ရှိရင် အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ ဝိပဿနာ
အင်အားနဲ့မှ ငြိမ်းနိုင်တယ်၊ သာမန်ဝိပဿနာနဲ့တော့ မငြိမ်းနိုင်ဘူး၊ အဲ—
မြတ်စွာဘုရားကတော့ ဝိပဿနာ အင်မတန် ကောင်းလို့ ငြိမ်းပြီးတော့
သွားပါတယ်၊

ဝါကြောင့် ထူးခြားသင့်သလောက်တော့လဲ ထူးခြားပါတယ်။ ဝါပေ
မယ်လို့ ရောဂါဝေဒနာ လုံးလုံးမဖြစ်ဘူးတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဆွေးနွေးသားနဲ့
ဖြစ်တာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ အပြင်ဘက်က ဘာသာတွေကတော့ ဘုရား ဆိုလို့
ရှိရင် ထာမ္မကို မဖြစ်ရဘူး။ ဘုရားဆိုလို့ရှိရင် သိတို့ ပြောတဲ့ ဓာတိုင်း
ဟုတ်လို့ရှိရင် သူက ကောင်းမှာလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဝါပေမယ်လို့ သူတို့
လို့သာပြောတာ။ ဒီဘုရားကြီးက ဖန်ဆင်းတယ်။ ဒီဘုရားကြီးက စာလုံးစုံ
သော သတ္တဝါတွေဖန်ဆင်းတယ်။ ကမ္ဘာကို ဖန်ဆင်း သူမှာတော့ ဘာမှလဲပဲ
ဒီရောဂါဝေဒနာတွေ မရှိဘူး။ ရုက္ခဆိုတာ ဘာမှ မရှိဘူးလို့ ဆိုပြီးတော့
သူတို့ သမုတ်ထားကြတယ်။

ဒါက ပထမတစ်ဆင့်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စိတ်ကူးတွေပဲ။ သူက ဘယ်သူမှလဲ
တွေ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှမတွေ့ဘူး။ ဒီလိုပဲ။ နောက်လူတွေကလဲပဲ ရွှေက
သွားရာနောက်က လိုက်ပြီးတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆနေကြတာကို။ စွဲလမ်း
နေကြတယ်။ ဒါအယူအဆ အစွဲအလမ်းပဲ။ မျက်မြင်အားဖြင့် ဆိုရင်တော့
ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါတွေမှာရုပ်နဲ့နာမ်ရှိတော့ စီရုပ်နဲ့နာမ်ဟာ အကြောင်းအဆင်
မသင့်လို့ ရှိရင်ချွတ်ယွင်းပျက်စီးတာကတော့ (ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း-၂) မှ သိနိုင်တယ်။
ချွတ်ယွင်းတာပဲ။ ပြုပြင်တဲ့နည်းနဲ့ ပြုပြင်လိုက်လို့ ရှိရင် သက်သာခွင့် ရတယ်။
ဒါလောကပါပဲ။ ဒါကြောင့် အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရား မကျန်၊မမာ
ဖြစ်ထော်မှုတဲ့ အခါကလ ကျတော့ အရှင်စုဉ်းဆိုတဲ့ ရဟန္တာမထေရ်

တစ်ပါးရှိတယ်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ညီပါပဲ။ သူကလဲအငယ်ထဲကအငယ်ဆုံးတော့၊ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ထက် ငယ်တာထဲ ရှိသေးတယ်။ အရှင်စုန္ဒမထေရ်က မြတ်စွာဘုရားထံရောက်လာတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက အရှင်စုန္ဒကို အမိန့်ရှိတယ်။

ပတိဘန္တ၊ တံ စုန္ဒ ဗောဇ္ဈင်္ဂံ - ထို၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂံဿ၊ စုန္ဒ-စုန္ဒရဟန်း၊ စုန္ဒချစ်သား၊ တံ-သင့်အား၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂါ - ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရားတို့သည်၊ ပတိဘန္တ-ထင်ရှားပါစေကုန်သတည်း၊ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေ သင်၏ ဉာဏ်ထဲမှာ ပေါ်ပါစေတဲ့၊ ရှေးတုန်းက စကားက တစ်မျိုး၊ ဘာသာခြား၊ စကားတွေနဲ့ မြန်မာစကားနဲ့ ဘာသာပြန်ရတာ ခက်ဆဲလို့ပဲ။ သူက ပါဠိ တစ်မျိုးဖြစ်တယ်။

ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေ သင့်မှာ ထင်ပါစေတဲ့၊ သူက ပြောတယ်။ သင့်မှာ ပေါ်ပါစေ၊ ဒါက ပြောတာထဲ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရားတွေကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါလို့ ပြောတာတဲ့၊ သူက ဟောတာလို့ ပြောတာတဲ့၊ အတော်ကွာနေတယ်။ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေ ထင်ပါစေဆိုတာနဲ့ ရွတ်ဖတ်ပါဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပြောင်းပြန်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဝါပေမယ် ဟိုခေတ်ကတော့ ဆဲဒီလိုပဲပြောတယ်။ အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့်တော့ မှန်တော့မှန်တယ်။ စိတ်ကူးထဲမှာ စိဟာတွေဖြစ်ပေါ်လာရင် ပြောချင်ဆိုချင်ဖြစ်လာတဲ့ ဥစ္စာ ထဲဝါပြောချင် ဆိုချင်ဖြစ်ရင် ပြောတော့တာပဲ။ ပပြောဘဲနေလို့ မရဘူး။ တချို့က တစ်ဦးက စကားပြောနေ-တစ်ဦးက ပြောချင်လှပြီ၊ သူစကား မဆုံးနိုင်လို့ ဒီကြားထဲ ဖြတ်တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်။ ထဲဝါမျိုးပဲ။ စိတ်ထဲမှာ ပြောချင် ဆိုချင်လေး၊ ထင်လာတာလေးကို အဲဒီကနေပြီး အရင်းခံကနေ သုံးနေတာကို။

အဲ-ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေ သင်၏ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ပါစေလို့ ဆိုတာ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါတဲ့ မြတ်စွာဘုရားက အမိန့်ရှိတော့ စုန္ဒမထေရ်က ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေဟောတယ်။ ဘုရားကို တရားဟောရတာ အဲဒီ မထေရ်တစ်ပါးပဲရှိတယ်။ ဘုရားက တရားနာတယ်။ စုန္ဒမထေရ်က ဟောတယ်။ သူဟာ မသိလို့ ဟောရတာထဲ မဟုတ်ဘူး။ မသိလို့ နာရတာထဲ မဟုတ်ဘူး။ သိသော်လည်း အဟောထက် နာတာက အရေးကြီးတယ်။ ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကဟောလို့ နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကနာတာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီအတိုင်း မြတ်စွာဘုရားက မဟောဘဲနဲ့ သူ့ဟာသူ ဆင်ခြင်လိုက်လျှင် ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေ ဉာဏ်ထဲ ထင်နေတာပဲ သိနေတာပဲ။

ဝါပေမယ်လို့ မဆင်ခြင်သေးဘူး။ အရှင်စုန္ဒကို အဟောခိုင်းပြီးတော့ နားထောင်ပြီးတော့ ဆင်ခြင်တယ်။ ဝါမှ တစ်ခါတည်း နှလုံးသွင်းလိုက်တော့

ဗောဓိပင်အောက် ရတနာပလ္လင်ထက်မှာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေပြီးတော့ ဝိပဿနာရှုစဉ် အခါကာလတုန်းက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ ပြန် ပေါ်လာတာကို ဟိုတုန်းက အားထုတ်ခါစက ထက်ထက်သန်သန် ဖြစ်လာ ပုံတွေ တစ်ခါတည်း ထက်ထက်သန်သန် တစ်ခါတည်းဖြစ်ပြီးတော့ ပေါ် လာတာ ဟိုတုန်းကလိုပဲ တရားအားထုတ်တုန်း အရဟတ္တပဂ်ဉာဏ်၊ အရဟတ္တ ဖိုလ်ဉာဏ်ရောက်စဉ် အခါကာလတုန်းက ဖြစ်တဲ့ ဗောဇ္ဈင်မျိုးတွေပဲ သန်သန် စွမ်းစွမ်းကြီးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်လာတော့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ကလည်း ပျောက်သွားရော၊ အရေးကြီးတယ်၊ တရားနာတာ အချို့က ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ စာအုပ်ထဲကြည့်လဲသိတာပဲ၊ စာအုပ်ထဲကြည့်လို့ သိတာကတစ်မျိုး၊ ဟောလို့ နာထာကတစ်မျိုး။

ဟာ-အချို့က အခုနေအခါတော့ ရိုကော်ဒါလေးနဲ့ အသံသွင်းထား တာက ရှိနေတာပဲ၊ တရားနာသူအဖို့မလိုပါဘူးဆိုပြီး တစ်နေ့က ဦးကျန်စုက ပြောတယ်။ ယခုကာလ တိတ်ရိုကော်ဒါတွေနဲ့ ဖမ်းထားတဲ့ တရားတွေက တော့ ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ခါပေမယ်၊ အချို့က တရားတွေ ပေါ့ သွားတယ်။ ဘယ်နှယ်တုံးဆို တရားနာသူအရအောင်ဆို၊ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တိတ်ရိုကော်ဒါနဲ့ ဖမ်းထားတာ တရား ရှိနေတာပဲဆိုပြီး တရားနာ မလာကြဘူး။ ပျင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့တော့ ဟုတ်တယ်၊ ခါပေမယ်၊ တူတော့ မဟူဘူး။ အချို့ အသံဖမ်းထားပြီး တရားနာတာက ထရားနာရင်းလဲ ဆေးလိပ်သောက်၊ ကွမ်းစား၊ စကားတွေပြော၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်မှာပါ၊ သူ ဥစ္စာ သိပ်ဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ထရားကို စိတ်ဝင်စားချင်မှ ဝင်စားမှာပါ၊ ယခု ဒီမှာ တရားနာ လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဘယ်တူမလဲ၊ မတူဘူး။ ဒီ တရားနာ လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တရားဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အခြေအနေလဲကြည့်တယ်။ ဟော ခဲ့တဲ့ အသံကိုလည်း နားထောင်တယ်၊ ပြီးတော့ ရိုသေသမှုတွေကလဲရှိတယ်။

တို့-ဒီတရားနာခြင်းအားဖြင့် လောကမှာလဲ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ကို ရမယ်၊ သံသရာဘဝတွေမှာလဲ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေကိုရမယ်၊ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ရောက်ရာရောက်ကြောင်၊ ဖြစ်တဲ့ တရားနည်းလမ်း၊ ဩဝါဒတွေလဲရမှာ ပဲလို့ဆိုပြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု (ဘာဟောမလဲ-၂) ဆိုပြီး ဒီလို နားစွင့်ပြီး ရိုရို သေသေ နားထောင်နေတာ၊ အပုံပဲကွာတယ်၊ မယုံရင် အိမ်ကျရင် အသံ ဖမ်းထားတာနဲ့ နာစမ်းကြည့်၊ ဘုန်းကြီးဟောတဲ့တရားပဲ၊ စမ်းကြည့်၊ ဒီတရား နာတုန်းက အသံတစ်မျိုး၊ ဒီတရား နာတုန်းကဖြစ်တဲ့စိတ်မျိုးတွေ ဟုတ်သေးရဲ့ လားလို့၊ မဟုတ်ဘူး၊ ခါတော့ သေသေချာချာပဲ၊ အဲဒါ အရေးကြီးပါတယ်။

ခါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင် ဆင်ခြင်လို့ရှိရင် သိ လျက်သားနဲ့ ဆင်ခြင်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ တရှင်စုနွှဲ တရားဟောခိုင်းသေးတယ်။

အရှင်စုန္ဒက ဟောရတယ်၊ ဟောတော့ ထဲဒီ ပောဇ္ဈင်တရားတွေ နာပြီးတော့ ခုနကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပောဇ္ဈင်တရားတွေဟိုတုန်းကဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပောဇ္ဈင်တရားတွေ ပြန်ပြီးပေါ်လာတာကို ပေါ်လာတော့ ရောဂါ ဝေဒနာတွေ ပျောက်သွားတယ်၊ အဲဒီတော့ ယခုတရားနာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ တစ်ချို့လဲ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပျောက်ချင်လဲပျောက်သွားမှာပါ၊ ပောဇ္ဈင် တရားတွေ နာရတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတွေ ဖြစ်ပြီး ပျောက်ချင်လဲ ပျောက်မှာပါပဲ၊ နောင်ကိုရောဂါဝေဒနာဖြစ်တဲ့ အခါကြိုလို့ရှိရင်လဲ ဒီတရားကို ပြန်နှလုံးသွင်းလိုက်လို့ရှိရင် ရောဂါဝေဒနာတွေပျောက်ရင်ပျောက်မယ်၊ သက်သာရင် သက်သာခွင့်ရမယ်၊ အဲဒီလို ကျေးဇူး များနိုင်တယ်၊ ထဲဝီက စာရွက်ကလေးတွေနဲ့ ထုတ်ရေးထားတာ၊ အင်မတန် ကျေးဇူးများပါတယ်၊

သန္တံ အဇ္ဈတ္တံ ဣမ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု၊ သန္တံဝါ အဇ္ဈတ္တံ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂံ အတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂါတိ ပဇာနာတိ၊
 အသန္တံ အဇ္ဈတ္တံ ယတိ သမ္ပောဇ္ဈင်္ဂံ နတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂါ ပဇာနာတိ၊

သတိသမ္ပောဇ္ဈင် မိမိသန္တာန်ဖြစ်ရင် ဖြစ်မှန်းသိရမယ်၊ မဖြစ်လျှင် မဖြစ်မှန်း သိရတယ်၊ အဲဒီ ပောဇ္ဈင်တရားတွေ ဘယ်ကစပြီး ဖြစ်သလဲဆိုလို့ ရှိရင် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က စဖြစ်တယ်၊ ပောဇ္ဈင်တရားဆိုတာ လွယ်လွယ်လေး ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ တရားအားထုတ်လို့ အစဉ်အတိုင်း တားထုတ်လို့ နာမ်ရပ်ပိုင်းခြားသိတာ၊ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ဖြစ်တယ်၊ ထဲဝီကနောက် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီမှာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ သုံးသပ်တဲ့ သမ္ပသနဉာဏ် ဆိုတာ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီက လွန်လာတော့ ဥဒယဗ္ဗယ အဖြစ်တပျက်ကလေးတွေ မြင်တယ်၊ အဲဒီဉာဏ်ကျမှ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်-ပောဇ္ဈင်တရားတွေက ဖြစ်တာ၊ အဲဒီဉာဏ်ရောက်နေထဲပုဂ္ဂိုလ်တော့ ဗုဒ္ဓတိတိ ပောဓိ၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် သိပါပြီ၊ သိနေလို့ သူ့ကို ပောဓိလို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ သိတဲ့ သူ့ရဲ့အကြောင်းအင်္ဂါတွေပဲတဲ့၊ ဒီပောဇ္ဈင်တရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံလို့ ဒီသစ္စာလေးပါး တရားကိုသိတာတဲ့၊ ဝိပဿနာဉာဏ် ကောင်းကောင်းဖြစ်လာတာ၊ သတိသမ္ပောဇ္ဈင် အစရှိတဲ့ ပောဇ္ဈင်တရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံလို့ ခါးအကြောင်းတရားတွေပဲ၊ အဲဒီပောဇ္ဈင်တရားတွေက သိသောသူ၏ အကြောင်းအင်္ဂါတွေပဲတဲ့၊ ဒီအကြောင်းအင်္ဂါတွေစုံမှပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လူဟာ မျက်စိရှိမှ မြင်နိုင်တယ်၊ မျက်စိမရှိ မမြင်နိုင်ဘူး၊ နားအင်္ဂါရှိမှ အသံလို ကြားနိုင်တယ်၊ နားအင်္ဂါ မရှိလျှင် မကြားနိုင်ဘူး၊ အဲဒါလိုပဲ၊ သစ္စာလေးပါး တရားကို သိတာဟာ သတိသမ္ပောဇ္ဈင် အစရှိသောအစိတ်အပိုင်း အကြောင်းအင်္ဂါလေးတွေရှိတယ်၊ အဲ - ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်ပြီးတော့ သတိ အစရှိတဲ့ တရားလေးတွေ

ပြည့်စုံနေမှ ဒီသစ္စာလေးပါးတရားက သိနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့က သိသောသူ၏အစိတ်အပိုင်းအင်္ဂါပဲ၊ ဗောဓိဿ အင်္ဂါ ဗောဇ္ဈင်္ဂါ၊ ဗောဓိဿ သိသောသူ၏သစ္စာလေးပါးကို သိသောသူ၏ အင်္ဂါ-အကြောင်းအင်္ဂါတို့ တည်း။ ဗောဇ္ဈင်္ဂါ-သစ္စာလေးပါးကို သိသူ၏ အကြောင်းအင်္ဂါ၊ ဒီမှာ ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်နော်၊ ဘုန်းကြီးက အကျယ် ဟောပြီးသားပါ၊ ဟိုတုံးက မနာရသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘာမှ မသိဘဲ နေမှားစိုးလို့ ပြန်ပြောနေရ ထာပါ၊ အချိန်တော့ နည်းနည်းတော့ ကုန်မှာပဲ၊ ကိုင်း-ဆိုရမယ်၊

သစ္စာလေးပါး သိသူ၏ အကြောင်းအင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်္ဂဟု ခေါ်သည်(ဆို-၃)

ပါဠိလိုက ဗောဇ္ဈင်္ဂ ဗောဇ္ဈင်္ဂမှာ ဇ-ဆေးဖြတ်ပြီး ဗောဇ္ဈင်လို့ မြန်မာ စကားလုပ်ထားတယ်၊ ဒီတော့ အဓိပ္ပာယ်တော့မသိဘူး၊ ဗောဇ္ဈင်ဆိုတာ ဘာတုံး၊ ဗောဇ္ဈင်ပါပဲ၊ ပြောရမှာပဲ၊ သူ-ဒါပဲ သိတာကိုး၊ အဲ-ခုတော့ သိသွားပြီ၊ ဗောဇ္ဈင်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ သစ္စာလေးပါး သိသူ၏ အကြောင်း အင်္ဂါပဲ၊ သစ္စာလေးပါးသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အကြောင်းအင်္ဂါ၊ ဒီအကြောင်း အင်္ဂါနဲ့ ပြည့်စုံလျှင် သစ္စာလေးပါးကို သိတယ်၊ ဒီအကြောင်းအင်္ဂါနှင့်မပြည့်စုံ လျှင် သစ္စာလေးပါး မသိဘူး၊ သစ္စာလေးပါး သိနေတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အကြောင်းအင်္ဂါရှိတယ်၊ သူ့မှာ သတိသမ္ပေဒဇ္ဇင် အစရှိတဲ့ ဗောဇ္ဈင် တရား တွေ ပြည့်စုံလို့တဲ့၊ ဒါကို ဆိုလိုတယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗောဓိဆိုတာက သစ္စာလေးပါးကို သိတဲ့တရားအပေါင်းပဲတဲ့၊ သိမှုပေါ့လေ၊ သစ္စာလေးပါး သိသူ၊ ဒါ-ဒုတိယ၊ သစ္စာလေးပါး သိမှု၏ အစိတ်အပိုင်းကိုလဲ ဗောဇ္ဈင်္ဂဟု ခေါ်သည်၊ ဒုတိယဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ် ဆိုရမယ်၊

သစ္စာလေးပါးသိမှု၏ အစိတ်အပိုင်းကိုလဲ ဗောဇ္ဈင်္ဂဟုခေါ်သည်။

အဲဒီတော့ ခု-တရားနာ ပရိသတ်တွေ နေရာကျသွားပြီ၊ ဗောဇ္ဈင် ဆိုတာဘာတုံးဆိုတာ နားလည်သွားပြီ၊ နားမလည်ကြဘူး ပြောသာပြောနေ တာ၊ ဗောဇ္ဈင်ဆိုတာ ပြောနေကြတာပဲ၊ ဗောဇ္ဈင်ဆိုတာ ဘာတုံးမသိဘူး၊ ခု-သိပြီ၊ ဘာလဲ သစ္စာလေးပါးသိသူ၏ အကြောင်းအင်္ဂါ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သစ္စာလေးပါးသိမှု၏ အစိတ်အပိုင်း၊ ဒါပဲ၊ အဲ-ဥဒယဥပယုတ္တဏ်ကစပြီးတော့ ရှုမှတ်တိုင်း-ရှုမှတ်တိုင်း ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ သစ္စာလေးပါးကိုသိနေတယ်၊ အဲဒီ သစ္စာလေးပါး သိတာဟာ ဒီအကြောင်းအင်္ဂါတွေနဲ့ပြည့်စုံမှသိတယ်၊ ဒီအစိတ် အပိုင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံမှသိတယ်၊

ခါကြောင့်မို့ ခါတွေကို ပောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်တဲ့။ ၇-ပါးရှိတယ်၊ သတိသမ္မောဇ္ဈင်၊ ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင် အစရှိသဖြင့် ၇-မျိုး ရှိပါတယ်။ ပောဇ္ဈင်မှာ ဂဏန်းလေးတွေနဲ့ ပြထားတယ်။ အဲဒီတစ်ပိုင်း-တစ်ပိုင်း၊ စာပိုင်း တစ်ပိုင်းဟာ တစ်ဂဏန်းဟာ ပောဇ္ဈင်တစ်ခုပဲ။ (က)-(ခ)ကတော့ အားလုံး အဟုက် နောက်ဘစ်ခါ (စ)ကစပြီးတော့ သတိသမ္မောဇ္ဈင်ကစပြီး ရှစ်လုံး ထည်းနဲ့ ပောဇ္ဈင်တစ်ခု၏ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန်ကို ဖော်ပြထား တယ်။ အဲခါတွေတော့ အကျယ် မပြောနိုင်တော့ဘူး။ အဲခါတွေ အကျယ်ပြော မယ်ဆိုရင် ဝီရိယ သမ္မောဇ္ဈင်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲ-သို့သော်လဲဆောင်ပုဒ် ကလေးတွေ၊ ခေါင်းစဉ်ကလေးတွေနည်းနည်းတော့ပြောသွားမယ်။

မလွတ်စေတန်၊ စောင့်ဖမ်းနေသည်။

သတိဆိုတာပေါ်လာသမျှအာရုံတွေကို မလွန်မပျောက် တစ်ခါသည်း စောင့်ပြီးတော့ ဖမ်းနေတာ။ တံခါပေါက်ကနေပြီး ဒရဝမ်က လာတိုင်းလာ တိုင်း အမှတ်ပြုပြီး သိပြီးကြည်ရှုနေသကဲ့သို့။ တောမုန်းမှာလဲ လယ်ကွင်းထဲ ချားမှာ ဗျိုင်းတွေဆိုတာရှိတယ်။ ရေစီးနေရာမှာ ကတုတ်ပေါက်-ဂတိုပေါက် ဆိုတာ၊ လယ်ကံဆင်းကနေပြီး ရေတွေဘာတွေ လွှတ်ထားတဲ့ အပေါက် ကလေးတွေ ရှိတယ်။ အဝင်အထွက် အပေါက်ကလေးတွေ၊ ဧကန်သလင်းဆီ ကျလို့ ရှိရင် ရေထဲမှာ ငါးတွေပါလာတယ်။ ခုတော့ မရှိသေးဘူးပေါ့။ အဲဒီ ငါးပါတာကို ကတုတ်ပေါက်ကနေပြီး ကောက်စားနေတာကို၊ ထို့အတူ ပေါ်လာသမျှ အာရုံတွေ ထစ်ခုမှ မလွတ်စေရဘူး။ အကုန်လုံးတစ်ခါတည်း မိနေတာသိနေတာ၊ အဲသည်လို အမှတ်ရနေတာကို သတိသမ္မောဇ္ဈင်လို့ ခေါ် ဟယ်။ ခါသူလက္ခဏာပဲ။

ပြီးတော့ ဖြစ်ပျက်သေ့ရွှေ မမေ့စေသည်။

ဖြစ်တိုင်း၊ ဖြစ်တိုင်း သူ-ဘာမှ မမေ့တော့ဘူးတဲ့။ မြင်တိုင်းလဲအမှတ်ရ တာပဲ။ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ ထမင်းစားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ ကွေးတိုင်း၊ ဆန့်တိုင်း၊ လှုပ်ရှားတိုင်း။ ဒွါရ ၆ပါးက ဖြစ်ပေါ်တာတွေ၊ အကုန်လုံး သူ-အမှတ်ရနေတာ။ ဥပယဉ္ဇယဉာဏ်ရောက်လျှင် အကုန်လုံး အမှတ်ရတယ်။ အားထုတ်ခါပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့အမှတ်မရနိုင်ဘူး။ မေ့သွားတာ အများကြီးပဲ။ ဥပယဉ္ဇယဉာဏ်ရောက်တော့ မေ့တာကို မရှိတော့ဘူး။ အကုန် သိနေတယ်။ သိပ်နေရာကျတာ၊ အံ့ဩစရာ သိပ်ကောင်းတာ၊ အားမထုတ်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိပ်မသိဘူး။

ဘေးက တစ်ချို့က တောင်ပြော၊ မြောက်ပြော၊ ရယ်စရာမောစရာတွေ ပြောချင်ပြောတာ၊ သယ်ဟုတ်မလဲ သူ့ဥစ္စာ ထရား စားထုတ်ကြည့်၊ အမှတ်တွေက သိပ်သိတာ၊ ဘာမှကို မလွတ်ရအောင် အကုန်လုံး လျှောက်ပြီး တော့ သူသွားတာပဲ။

ဘာနဲ့တူနေတဲ့ဆိုတော့၊ ခု-အများ၊ နားလည်တာကတော့ တူရိယာ တွေ ရှိပါတယ်၊ တူရိယာတွေဟာ အသံတွေ အမျိုးမျိုးပဲ၊ တယ်အလေ အကျင့် ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ခါတည်း အသံသေး၊ အသံကြီးတွေ တစ်ခါတည်း၊ ဗြဲတ်ဗြဲတ်ဆို လွတ်လိုက်တာတစ်ခါတည်း၊ စုံလို့ တစ်ခါတည်း၊ တီးသွားလိုက် တာ အင်မတန်ကို သူ့နေရာနဲ့သူအကွက်ကျနေတယ်၊ နိမ့်ရမည့်နေရာနိမ့်၊ မြင့်ရမည့်နေရာမြင့်၊ လက်က သူဟာ သေနေတာပဲ တယ်နေရာကျတယ်၊ ခုကလမှာ စာရိုက်တဲ့ တိုက်ပုံ ရိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လက်ထဲ သေနေတာပဲ၊ သူ့ဟာ သူ့ဟာသူ ဒေါက်-ဒေါက်-ဒေါက်နဲ့ သေနေတာပဲ၊ ဘာမှ မကြည့်ရဘူး၊ လက်က သူ့ဟာသူ သွားနေတာ၊ အဲဒါလိုပဲ အမှတ်သတိကလဲ အလေ အကျင့် လုပ်တော့ အဲဒါထက်ကောင်းတာပေါ့။

ဒါက အခုအကြမ်းပြင်းပြောရတာ၊ အမှတ် သတိကြ ခါထက်မြန် သေးတယ် သိပ်မြန်တာ၊ တစ်ခါတည်း၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ အကုန် လုံး လျှောက်လျှောက်ပြီးတော့ မှတ်မိနေတာ၊ မမေ့ဘူး၊ ဖြစ်ပျက်သရွှေ့ မမေ့စေသည့်၊ အာရုံရှေ့ရှေ့ စောင့်မှုထင်သည်၊ အာရုံရှေ့ရှေ့ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ကော်မာကလေး ပြထားတယ်၊ အာရုံရှေ့ရှေ့က တစ်ခုစောင့်မှုက တစ်ခု၊ နှစ်ခုရှိတယ်၊ အာရုံဆီကို မျက်နှာလှည့်ပြီး နေသလိုပါပဲတဲ့၊ အာရုံလာလို့ ရှိလျှင် ဖမ်းသလို ဘယ်ကလာလာ ဖမ်းမလို့ တစ်ခါတည်းသတိကလေးက အာရုံဆီကို ဦးတည်ပြီး ရှုနေသကဲ့သို့ ရှေးရှုအနေအားဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ပါတယ်။

ထစ်နည်းအားဖြင့် ဒွါရ ၆-ပါးက ကိလေသာတွေ အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်ရအောင်လို့ စောင့်ရှောက်နေတဲ့ အစောင့်၊ တံခါးစောင့်များလိုပေါ့ လေး၊ အဲဒီလိုလဲ ထင်ရှားပါတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ပစ္စုပ္ပန် နှစ်မျိုး ထုတ်ထား တယ်၊ ဒီနားမှာ ကော်မာကလေး တစ်ခု လိုသွားတယ်၊ အာရုံရှေ့ရှေ့ဆိုတာ တစ်ပိုဒ်၊ စောင့်မှုက တစ်ပိုဒ်၊ အာရုံရှေ့ရှေ့ထဲ အနေအားဖြင့် ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်၏ဉာဏ်မှာ ထင်တယ်၊ အဲ - စောင့်ရှောက်တဲ့ အနေအားဖြင့်လဲ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဉာဏ်ထဲမှာတင်တယ်တဲ့၊ ဒီသတိတရား၊ အဲဒါ မြတ်သတိ၊ မှတ်သိ ဗောဇ္ဈင်မည်၊ အဲဒါ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်စပြီးတော့ဖြစ်နေတဲ့သတိသမ္မောဇ္ဈင်ပါပဲ တဲ့၊ ကိုင် - ဆိုရမယ်။

မလွတ်စတမ်း စောင့်ဖမ်းနေသည်၊
 ဖြစ်ပျက်သရွေ့ မမေ့စေသည်၊
 အာရုံရှေးရှု စောင့်မှုထင်သည်၊
 မြတ်သတိ၊ မှတ်သိပောဇ္ဈင်မည်၊

ထိုဒီ ပောဇ္ဈင်က အဲဒီလက္ခဏာနဲ့ ရသနဲ့ ပဇ္ဇာပုဋ္ဌာန်နဲ့ဟာ အခြား ဆုံး။ ဒီထက်ခြားစရာ မရှိဘူး။ တော်ကြဦးစို့၊ အဲဒီ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်ဖို့ရာ အကြောင်းကတော့ မြတ်စွာဘုရားက ယောနိသော မနသိကာရ ပါပဲတဲ့။ ယောနိသော-သတိဖြစ်ဖို့အတွက် သတိဖြစ်စောင့်လို့ ကြပ်ကြပ် နှလုံးသွင်း မယ်၊ ရှုမယ်၊ မှတ်မယ်၊ ယောနိသောမနသိကာရ ဖြစ်နေလျှင် သတိသမ္ပောဇ္ဈင် တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဋ္ဌကထာကတော့ကို အကြောင်း လေးပါး ထုတ်ပြ ထားပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ယောနိသောမနသိကာရ တစ်ခုတည်းပဲ၊ ပောဇ္ဈင်တရား ၇-ပါးကို ယောနိသောမနသိကာရချည်းပဲ ထုတ်ထားပါတယ်။ ဆောင်ပုဒ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ သို့ဟာ ထင်ရှားနေလို့ အ-အဋ္ဌကထာက ပေးတဲ့ဟာတွေကတော့ လေးခုပဲ ရှိတယ်။ ၇-ခုလဲ ရှိတယ်။ ၁၁-ခုလဲရှိ တယ်။ သူ့အများကြီးပဲ။ ဒါတွေကတော့ ဆောင်ပုဒ် ပေးမှဖြစ်မှာပေါ့။

သတိသမ္ပုဇဉ် အမြဲယှဉ် ထိုထွင် စိတ်ညွတ်ရာ။

သတိသမ္ပုဇဉ် အမြဲယှဉ်နေရမယ်တဲ့။ ကိုယ်အမူအရာ ပြုတိုင်း၊ ပြုတိုင်း သတိသမ္ပုဇဉ် အမြဲယှဉ်နေရမယ်တဲ့။ ကွေတိုင်း ဆန့်တိုင်း လှုပ်ရှားတိုင်း သွားတိုင်းသွားတိုင်း၊ ဘာကိုယ်အမူအရာလှုပ်လှုပ် အဲဒီမှာ အမြဲတည့် အမှတ် ပြုပြီး လိုက်နေရမယ်။ အဲဒီလို လိုက်နေမယ်ဆိုလျှင်လဲ သတိဖြစ်ပါတယ် တဲ့။ ဟုတ်တယ်။ တရားအားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘယ်သတိ ကောင်းကောင်း ဖြစ်လိမ့်မှာတဲ့။ မဖြစ်ဘူး။ အဲ-ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း၊ ရောက်လို့ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားထုတ်ခါစ ကောင်းကောင်း မဖြစ်သေးဘူး။ အဲဒီက လိုက်ပါ များပြီတော့ တော်ကြာတော့ သတိတွေ ဖြစ်လာတယ်။

ထူးခြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်ဆို အတော် တွေလာပါတယ်။ အတော်ပဲ သိသိသာသာ ဖြစ်လာတယ်။ ၄-၅ ရက် ယောက်ကျတော့ တစ်ခါတည်း အကုန်လုံး ခုနက ပြောတဲ့အတိုင်း ဘာမှ အကြွင်းမရှိ အကုန်လုံး အမှတ်ရတယ်လို့ ထင်ရလောက်အောင် အပြည့်အစုံ ဖြစ်လာတယ် အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိပ်ထူးတစွာ များသောအားဖြင့်တော့ ၇-ရက်၊ ၈-ရက်၊ ၁၀-ရက်၊ ၁၅-ရက်တွေ ကျမှ ပိုပြီး ကောင်းတတ်ပါတယ်။ အဲဒါ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်နဲ့ အမြဲယှဉ်နေလို့ ရှိလျှင် သတိသမ္ပောဇ္ဈင်တရားတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်တဲ့။

အဲဒီတော့ ကိုယ်တင် စိတ်ညွတ်ရာ သတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ညွတ်
ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။ သတိသမ္မောဇ္ဈင်ကို ထိုင်ရင်း ဖြစ်ဖြစ်၊ စားရင်းဖြစ်ဖြစ်၊
သွားရင်းဖြစ်ဖြစ်၊ လာရင်းဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အချိန်မဆို ဖြစ်စေမယ်လို့ ရှုမှတ်မှု
ဖြစ်စေရမယ်လို့ နှလုံးသွင်းထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်တဲ့။

မေ့သူရှောင်လွှဲ၊ အဲ-အဲ- ဒီအပိုစိတ် ဆိုပါဦးတော့-

သတိသမ္မောဇ္ဈင် အမြဲယှဉ်၊ ကိုယ်တင်စိတ်ညွတ်ရာ၊

မေ့သူရှောင်လွှဲ၊ သတိမြဲ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်ပါ။

အဲ-အမှတ်မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ မေ့တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှောင်ကြဉ်ရမယ်တဲ့။
ထဲစိလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဆရာသမားအဖြစ်နဲ့ မမှီဝဲနဲ့လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ တရားထား
ထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အတူတူ ပူးပေါင်းရောနှောပြီးသဏ္ဌာန်
မနေနဲ့၊ အရပ်ထဲနေထိုင်အခါတော့ ဒါကတော့ ရှောင်ဖို့ မဖြစ်ပေဘူး။ ကိုယ်လဲ
မေ့သူလဲမေ့အကုန်လုံးအတူတူဖြစ်နေတာကို မည်သူမှအမှတ်ကောင်းကောင်း
မှတ်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အားထုတ်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်သူ့ဟာ ဘယ်
သူမှ ရှောင်စရာမလိုဘူး။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ထရာ၊ ထားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
တော့ တရားအားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ရှုမှတ်မှု မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ
မေ့တာ၊ မေ့ဆို သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျလို့ မေ့တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မမှတ်ဘဲ
နေလို့ ခပြာနေတာ၊ အဲသလို မေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့။ အဋ္ဌကထာက ဥပမာ
ပေးထားတယ်။

အတ္တနိက္ခိန္တကာက သဒိဓဿ၊ မုဋ္ဌသတိပုဂ္ဂလေ။

ထမင်းခဲအစားခဲကို လွှတ်ချတဲ့ ကျီးကန်းများကဲ့သို့ သတိမေ့တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။ ဖတ်စာထဲ ဖတ်ဖူးကြမှာပါပဲ။ ခွေးကလေးပြီးသော ကျီးကန်းကို
ချီးမွမ်းတော့ ကျီးကန်းက ပါးစပ်ထဲက ဒိန်ခဲ ရှိမှန်းမသိဘဲနဲ့ အမှတ်မရ
မေ့ပြီးတော့ သူက အသံနဲ့ရှုတ်ပြလိုက်တာဟု၊ အော်ပစ်လိုက်တာကို၊ မြေခွေးက
နေပြီးတော့ ကျီးကန်း အသံ သိပ်ကောင်းမှာဘဲ ဆိုပြီးတော့ ရုပ်အဆင်းက
ထင်မတန်လှတော့ အသံကလဲ သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ချီးကျူးလိုက်တော့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ချီးကျူးလျှင် သဘောကျထုတ်တာပဲ။ အဲဒီတော့ ဟုတ်မှန်း မသိ၊
မဟုတ်မှန်း မသိ ကိုယ် ကို သူများမြှောက်ပေးလို့ ရှိရင် ယုတ်တယ်လို့ ထင်လဲ
ထင်တတ်တယ်။

ဒါကြောင့် သူက တစ်ခါတည်း သူအသံမြည်ပြလိုက်တာကို ထမင်းခဲ
လွှတ်ကျ၊ ဒိန်ခဲလွှတ်ကျ အဲဒါ ပါးစပ်ထဲက ထမင်းခဲလွှတ်ကျလိမ့်မယ်ဆိုတာ
သတိမရဘူး၊ မရဘဲ မြည်လိုက်လို့ပေါ့လေ။ အဲဒီအာမဗျိုးကိုယူပြီးတော့တဲ့သလို

သတိမေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆရာတင်မထားနဲ့၊ ကလျာဏမိတ္တ
ထပြန်နဲ့ ထသွန်ကသင် အဆုံးအမ ဩဝါဒတွေ မယူနဲ့၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့
ရောနှောပြီး တရားတားထုတ်ပြီး မနေနဲ့လို့ ဒီလိုဆိုလိုပါတယ်။

အဲဒီတော့ ကပ်နေကလဲ ပြောပြီး ဒါကတော့ အဋ္ဌကထာဆရာက
လွန်လွန်းအားကြီးပါတယ်လို့ ထင်စရာကောင်းတယ်၊ ဒီလောက်မေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
တော့ မရှိပါဘူး။ ထင်စရာကောင်းတယ်၊ ဒီလောက်မေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တော့ မပါ
ဘူး။ ထင်စရာကောင်းတယ်၊ ဒီလောက်မေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘယ်ရှိမလဲ၊ ဒီလောက်
ထမင်းခဲလွတ်ကျလောက်အောင်တွေ့ မမေ့ပါဘူးလို့ ဒီလို ထင်စရာကောင်း
တယ်၊ မထင်ကြုံဘူးလား။ ထင်မနေနဲ့၊ ကိုယ်လဲပါနေတယ်၊ ပီထဲမှာ အဲဒီလို
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ သူများတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ရော ပါနေတယ်၊ တရား
အားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကုန်လုံး ဖြစ်နေတယ်၊ အကုန်လုံး မေ့နေတာပဲ၊
လက်လှုပ်တိုင်း၊ ခြေလှုပ်တိုင်း ဘယ်သူသတိရတုံး။ တရား အားမထုတ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်က သတိမရဘူး။ ခု သာသနာ့ရိပ်သာလာပြီး အားထုတ်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေ အားထုတ်နေဆဲပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သတိရမှာပေါ့၊ ပြင်ဘက်အရပ်ထဲက
ပုဂ္ဂိုလ်တွေသွားပြီး မေးကြည့်စမ်းပါ၊ တွေးတာများ၊ သယ်နှစ်ခါမှတ်မိတုံးလို့၊
တစ်ခါမှ မမှတ်မိဘူး။ စကားပြောတာ ဘယ်နှစ်ခါ မှတ်မိတုံး၊ တစ်ခါမှ
မမှတ်မိဘူး။

အဲဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့
အထူးပြောနေစရာ မလိုဘူး။ အဲသလိုမေ့နေတာတွေ၊ အဲဒီတော့ အဋ္ဌကထာ
ဆရာစပြာတာ မလွန်ဘူး။ မှန်တယ်၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မမှီဝဲပါနှင့်၊
ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မှီဝဲရမလဲဆိုတော့ သတိမြဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ခွါရ ၆-ပါးက
ပေTတိုင်းပေTတိုင်း အမှတ်ရပြီးတော့ သတိမပြတ် ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊
သတိစွဲမြဲနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မှီဝဲပါတဲ့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှာ သိပ်တရားအား
ထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အတူနေရလို့ရှိရင် သိပ်တိုးတက်တာ တရားတော့၊
ဒါတော့ ဘုန်းကြီးက အကျယ်ပြောပြီးပြီ၊ အဲဒါကိုဆိုတယ်၊ ဟုတ်လား။

မေ့သူရှောင်လွှဲ သတိမြဲ မှီဝဲဆည်းကပ်ပါ။

မေ့သူရှောင်လွှဲရမယ်တဲ့၊ သတိမြဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ၄၀ ခုရှိသွားပြီ၊
အတိသမ္ပဇဉ် အမြဲယှဉ်ကတစ်ခု၊ စိတ်ညွတ်တာကတစ်ခု၊ သတိသမ္မောဇ္ဈင်
ဖြစ်ဖို့ရာ စိတ်ညွတ်တာကတစ်ခု၊ မေ့သူရှောင်လွှဲရမယ်ဆိုတာ သတိမြဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
မှီဝဲ ဆည်းကပ်ပါဆိုတာက တစ်ခု၊ လေးခု၊ သတိပွားကြောင်းလေးမျိုး၊ အဋ္ဌ
ကထာမှာ ဆိုတယ်၊ သတိပွားဖို့ရာ၊ သတိသမ္ပဇဉ်ဖြစ်ဖို့ရာ အကြောင်းကတော့
ဝိလေးပါ၊ ပါပဲလို့အဋ္ဌကထာက ညွှန်ပြထားတယ်၊ အဲဒီအကြောင်း လေးပါးနဲ့

ပြည့်စုံအောင်လို့ အားထုတ်ပြီးတော့ သွားလို့ ရှိရင်ဖြင့်၊ သတိသမ္မောဇ္ဈင်တွေ ဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အရိယာ မဂ် ဖိုလ်တွေ အစဉ်အတိုင်း တက်ပြီးတော့ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်တဲ့အခါကျတော့ သတိသမ္မောဇ္ဈင် ပြည့်စုံ သွားပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ အဋ္ဌကထာ ဆရာက မိန့်ဆိုသွားတယ်၊ ကိုင်း-ခါနီဂုံး လေး ဆိုကြဦးစို့ရဲ့၊

သတိပဿနာရေ၊ အကြောင်းလေး၊ ညွှန်ဆေးအဋ္ဌကထာ၊

ဟော-ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင် ရောက်သွားပြီ၊ သတိသမ္မောဇ္ဈင်ပြီးတော့ ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်၊ ဓမ္မက-တရား၊ ဝိစယက-စူးစမ်းဆစ်ခြင်တယ်၊ စစ်ဆေး တယ်၊ စစ်ဆေးတယ်ဆိုတာ သိတာပါပဲ၊ အဲ-တရားကိုယ်အားဖြင့်လဲပညာတဲ့၊ အမောဟတဲ့၊ ဉာဏ်တဲ့၊ ဝိဇ္ဇာတဲ့၊ အတူတူပါပဲ ဒါတွေ၊ အသိဉာဏ်ကို ဓမ္မ ဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင် ခေါ်တယ်၊ ဥဒယဥယ ဉာဏ်မှစပြီးတော့ ဝိပဿနာဉာဏ် တွေပါပဲ၊ ဝိပဿနာ အခိုက်အတန့်ဆို ဝိပဿနာဉာဏ်၊ အရိယမဂ်ဉာဏ် အခိုက် အတန့်မှာတော့ အရိယမဂ်ဉာဏ်ပေါ့၊ အဲဒီဉာဏ်တွေဟာ ဓမ္မဝိစယလို့ ခေါ် တယ်၊ တရားတွေကို စူးစိုက် ဆင်ခြင်တယ်တဲ့၊ ဆင်ခြင်ဆိုပေမယ့် နဖူး လက်တင် တစ်မိမိနဲ့ ဆင်ခြင်တာ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ တချို့က ဒီလိုအောက် မေ့နေတာ၊ တွေးရှုမယ်၊ ဆင်ခြင်ရမယ်ဆိုတော့ တစ်မိမိနဲ့ တွေးပြီးတော့ သိလာမယ်၊ ဒီလိုအောက်မေ့နေတာကိုး၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒီလိုဆို ခက်ရောပေါ့၊ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကျတော့လဲ ဓမ္မဝိစယ ပါနေတာပဲ၊ အရိယာမဂ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန် အာရုံပြုပြီးတော့ အရိယာမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်လိုက်တာ၊ အဲဒါလဲ ဓမ္မဝိစယပဲ၊ အဲဒီမှာ နဖူးလက်တင်တွေးနေရမယ်ဆိုလျှင် ခက်ကရောပေါ့၊

စိတ်ကလေးက တစ်ကြိမ်တည်း ဖြတ်ခနဲဆို တစ်ချက်တည်း၊ သိသွား တာ အာမ္မ တွေးစရာမရှိဘူး၊ အာမ္မ စဉ်းစားနေစရာ မရှိဘူး၊ ဖြုတ်ခနဲဆို သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်တရား ဖြုတ်ခနဲဆို သိပြီးတော့ တစ်ချက်တည်းပြီး သွားတာ၊ လျှပ်စီးလက်လိုက်တာလိုပဲ၊ ပြီးသွားတာ၊ မြန်ကမြန်ပါတိနဲ့၊ တယ် တွေးနေရတာ ဟုတ်မလဲ၊ သိသွားတာပဲ၊ ဘူးခနဲ ပေါ်ပြီး သိသွားတာ၊ အဲဒါလိုပဲ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ရုပ်နာမ်တွေ အဖြစ်အပျက်တွေ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာတွေ တစ်ခါတည်း ရှင်းခနဲ၊ ပင်းခနဲ ပြတ်ပြတ်သားသား သေသေ ချာချာ သိသွားတာကို၊ ဒါ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင် ခေါ်တယ်၊

ဒါကြောင့် ရုပ်နာမ် ခွဲခြမ်း စူးစမ်းသိသည်၊ ရုပ်နာမ်ခွဲခြမ်းပြီးတော့ စူးစမ်းတယ်ဆိုတာ၊ စူးစမ်းတာဆိုတာနဲ့ စုံစမ်းတာ တခြားစီနော်၊ စုံစမ်းတာ က မေးတာ၊ စူးစမ်းတယ်ဆိုတာက ဆင်ခြင်တာပဲ၊ ရုပ်၊ နာမ် စုံစမ်း ခွဲခြမ်း သိသည်၊ ဆောင်ပုဒ် ပေးထားတယ်၊

သဘောမှန်များ ထင်ရှားစေသည်။ ဝိသယောဘာသန လက္ခဏာ-
အာရုံတွေကို၊ ဩဘာသန-ထင်လင်းစေတယ်တဲ့။ ထင်ရှား စေပါတယ်တဲ့။
ဒါကြောင့် သဘောမှန်များ ထာရုံ၏ သဘောမှန်တွေတဲ့။ ရုပ်တရား၊ နာမ်
တရားသဘောမှန်တွေ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်။ သဘောမှန် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခသဘော
မှန်တွေကို ဥဒယဌယ ဉာဏ်က စပြီးတော့ အသိဉာဏ်က သိသိပြီးတော့
တစ်ခါတည်း ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးထိုးပြသလိုပဲ။ ဒါက ဒီလိုကွ၊ ဒါမမြဲဘူး။ ဒီလို
ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုပျက်တယ်ပြသလိုပဲ။ ဗေဒီလို့ပဲ (ရှင်းကနဲ-၂) သိသွားတာကို၊
ဒါကြောင့် သူက သဘောမှန်များ ထင်ရှားစေသည်။ တွေဝေမှု ကင်း
ရှင်းရှင်းသိသည်။ မျက်စိလည် ပျောက်သွားသလိုပဲ တွေဝေမှုဘာမှ မရှိဘူး။
မသိတာမရှိဘူး။ အကုန်လုံး တိတိကျကျ။ အဲ-ရှင်းကနဲ ပြတ်ပြတ်သားသား
သိသိသွားတာကို၊ (မှတ်လိုက်-၂)တိုင်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ရှင်းပြီး
သိတယ်။ ရှင်းကနဲရှင်းကနဲ သိသိသွားတာကို၊ အဲဒါဟာ ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇ္ဈင်
ပဲတဲ့။ ကိုင်း-ဆိုရမယ်။

ရုပ်၊ နာမ်ခွဲခြမ်း စူးစမ်းသိသည်။
သဘောမှန်များ ထင်ရှားစေသည်။
တွေဝေမှုကင်း ရှင်းရှင်းသိသည်။
ဓမ္မဝိ မှတ်သိပေဇာဇ္ဈင်မည်။

ဗေဒီ ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇ္ဈင်မှာလဲ အကြောင်းကတော့ မြတ်စွာဘုရား
က ဟောတာကတော့ ယောနိသော မနသိကာရပါပဲ။ ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇ္ဈင်
ဖြစ်အောင်လို့ အသိဉာဏ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းမှုပါပဲတဲ့။ ဒွါရ ၆-ပါးက
ဖြစ်ဘိုင်းဖြစ်တိုင်း၊ ရုပ်၊ နာမ်တွေ အမှန်အတိုင်း သိအောင် နှလုံးသွင်းပြီး
နေလို့ရှိရင် ရှုမှတ်မှု ဖြစ်ပြီးတော့ ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇ္ဈင်တွေ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။
ဇာတိကထာကတော့ ၇-ပါးပြပါတယ်။ အဲဒါကိုလဲ ဆောင်ပုဒ် ပေးသား
တယ်။

မေးမြန်းသင့်စင်၊ ညီမျှယှဉ်၊ ထိုတွင်စိတ်ညွှတ်ရာ-တဲ့။

မေးမြန်းခြင်း၊ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ မသိတာ
ရှိရင် မေးမြန်းဖို့ပေါ့။ ယခုတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနမှာ မမေးမြန်းဘဲ ဆရာ
သမားတွေကို မဟာပြောပေးနေတာ အဲဒါကိုပြောတာ။ မေးမြန်းလို့ ဟော
ပြောလို့ရှိရင် ကြားနာပြီးတော့ ရှေးက မရှင်းတာတွေ ရှင်းသွားတာကို၊
ဥပမာ-ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် မှတ်တာဘာလဲ၊ မသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မှတ်ရ
သလဲ၊ ဒါမသိဘူး။ မသိရင် မေးပေါ့။ မမေးလဲ ဆရာတွေက ပြောလိမ့်မယ်။
သူက ဖောင်းတယ်ဆိုတာဟာ လောက ဝေါဟာရပဲ။ ဗိုက်ထဲက ထောင်တင်။

လှုပ်ရှားပြီးနေတဲ့ ဝါယော-ဖောဋ္ဌဗ္ဗ အာယတနပဲ၊ ဓာတ်ကားဖြင့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗ ဓာတ်ပဲ၊ ဝါယောဓာတ်ပဲ၊ သစ္စာအားဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာတရား၊ ဝါကြောင့် စိဉ္စတာကိုသိအောင်လို့ ရှုတာ၊

ဒုက္ခသစ္စံပရိညေယျံ-ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားသိရတယ်၊ ဒုက္ခသစ္စာတရား ဖြစ်တဲ့သဘော၊ ပျက်တဲ့သဘော၊ မမြဲတဲ့သဘောတွေနဲ့ ပိုင်းခြားပြီးသကာလ သိရတယ်၊ ဝါကြောင့် ပိုင်းခြားသိအောင်လို့ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်မှတ်ရတာ၊ စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက အချိန်ကာလအားလျော်စွာ ကြည့် ပြီးတော့ ဟောပြောပြသပြီးပေးရတယ်၊ အကယ်၍ မပြောရင်လဲ တပည့် တွေက မေးရတယ်၊ သဘောပေါက်သွားအောင်၊ ဒါ နောက်စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားအောင်၊ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေ အမှန် သိတာပေါ့၊ ဝါကြောင့် ဟိုလိုလား၊ ဝီလိုလားတူးနေလို့ရှိရင် အမှတ်ပျက် တယ်၊ ဝါကြောင့် ဟောရတယ်၊ အဲဒါ မေးမြန်းရမယ်၊ သန့်စင်တယ်တဲ့၊ ဝတ္ထုဝိသတကြိယာ- ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ ဝတ္ထုတွေ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေရမယ် တဲ့၊ ဉာဏ်မတက်တဲ့အခါကာလမှာ ကိုယ်တွင်းက ချေးညွှန် စသည် မသန့် ရှင်းနေလို့ရှိရင်လဲ ရေမိုးချိုး ကိုယ်ထဲကနေပြီး သတိ၊ ဒေါသ စသည်တွေ ရှိနေလို့ရှိရင်လဲ ဆေးဝါးစားပေါ့လေ၊ ဝမ်းနုတ်ဆေးတို့ ဘာတို့ စားပြီး တော့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ရမယ်၊

ပြင်ပက အဝတ်အထည်တွေ ညစ်နွမ်းနေလို့ရှိရင် နေရာထိုင်ခင်းတွေ ဘာတွေ မသန့်မရှင်းဖြစ်နေလို့ရှိရင် သန့်ရှင်းအောင်လုပ်၊ ဖွပ်ရမယ်၊ လျှော် ရမယ်၊ သုတ်သင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ အဲဒါလိုဟာတွေကို သန့်စင်အောင်လုပ်ပါတဲ့၊ ဒီလိုလုပ်လို့ရှိရင်လဲပဲ အသိဉာဏ်တွေဟာ စင်စင် ကြယ်ကြယ် ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ တစ်နေ့က အကျယ်ပြောပြီးပြီ၊ ခေါင်းစဉ် ကလေး အညီအမျှ ယှဉ်ရမယ်တဲ့၊ သဒ္ဓါ အစရှိသော ဣန္ဒြေ ၅-ပါး တရား တွေ ညီမျှပါစေတဲ့၊

တစ်ခုခုက လွန်ကဲနေရင် သဒ္ဓါတရား အားကြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီပြင်ဟာတွေ မဖြစ်ဘူး၊ သဒ္ဓါတရားတွေ သိပ်ကောင်းနေတော့ ယုံကြည် တာပဲ၊ ဝီရိယတို့၊ သတိတို့၊ ဉာဏ်တို့ဟာ သူ့အလုပ် မလုပ်ရတော့ဘူး၊ သဒ္ဓါ- ယုံကြည်လိုက်တာနဲ့ သူတစ်ခုတည်းကနေ ခေါင်းဆောင်လုပ်နေတာနဲ့ စိပြင် ဟာတွေ မလုပ်ရတော့ဘူး၊ ဘာနဲ့တူနေသလဲဆိုတော့ အိမ်တစ်အိမ်သည်း လူ ၅-ယောက်ရှိတဲ့ဥစ္စာ တစ်ဦးကနေပြီးဆော့ လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီးတော့ သူ ချည်းပဲ ထကုန်လုံးလုပ်၊ ဘာမဆို သူချည်းပဲလုပ်၊ ဘာမဆို ပြောစရာရှိလဲ သူချည်းပဲပြော၊ အေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘာမှ မလုပ်ရတော့ဘူး၊ အဲဒါလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်၊

အဲဒါကြောင့် သဒ္ဓါလဲ မလွန်စေရဘူး၊ ဝီရိယလဲ မလွန်စေရဘူး၊ သမာဓိလဲ မလွန်စေရဘူး၊ ပညာလဲ မလွန်စေရဘူးတဲ့၊ ဣန္ဒြေ ၅-ပါးဟာ တစ်ခုတစ်ခု မလွန်အောင်လို့ အားထုတ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ သူ့အချိန်ကျမှ ညီမျှတာပါပဲ၊ အဲ-တစ်ခုတစ်ခု လွန်နေတဲ့ဟာတော့ လျှော့ပစ်ပေးရတာရှိပါတယ်၊ အဲဒါလဲ လျှော့ပေးဖို့လဲ တစ်နေ့ကဟောပြီးပါပြီ၊ ဒီတော့ ထိုတွင် စိတ်ညွတ်ရာ ခုနကအတိုင်းပဲ၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်နေအောင်လို့ စိတ်ဟာညွတ်ထားပါတဲ့၊ အခါခပ်သိမ်း၊ ဘယ်အချိန်မဆို ထိုင်ရင်း၊ ထရင်း၊ သွားရင်း၊ လာရင်း၊ နေရာတကာမှာ မှတ်သိတဲ့ ဉာဏ်ကလေးဖြစ်နေအောင်(မှတ်တိုင်း-၂) ရုပ်၊ နာမ်တွေ အမြဲသိနေအောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိအောင်ဟာ စူးစိုက်ပြီးတော့ ရှုမှတ်အားထုတ်နေပါလို့ ဆိုလိုပါတယ်၊ ကိုင်း-ဒါကလေးတော့ ဆိုရဦးမယ်၊

မေးမြန်းသန့်စင်၊ ညီမျှယှဉ်၊ ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ရာ၊ (ဆို-၃)

ဉာဏ်မဲ့ရှောင်ကြဉ်၊ ဉာဏ်ရှိယှဉ်၊ ဆင်ခြင်နက်နဲမှာ၊ (ဆို-၃)

ဉာဏ်မဲ့-ဉာဏ်မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဓုဓမ္မဓပုဂ္ဂိုလ်-ဉာဏ်မဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဉာဏ်မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရှောင်ကြဉ်ရမယ်တဲ့၊ ယခု ခေတ်စားပြောဆိုနေကြတဲ့ ဖိုးသုညတွေလို့ ခေါ်တာပေါ့၊ ဉာဏ်မဲ့တဲ့ဟာတွေ ပညာမဲ့တယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှောင်ကြဉ်ပါတဲ့၊ အဲဒါက လောက ပညာမဲ့ တာကတစ်မျိုး၊ ယခုဟာကတော့ အာဝနာပညာမဲ့ကို ဆိုလိုတယ်၊ ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ် အစရှိသော နက်နဲသော တရားတွေမှာ မသက်ဝင်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုဆိုတယ်၊ ဒီတော့ ဉာဏ်မဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က တော်တော် များနေတယ် အတော်ကိုများတယ်၊ လောကမှာ ပညာရှိကြီး ထစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့်လဲ သူ့ကို ဓုဓမ္မဒတဲ့၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် မဖြစ်ဘူး၊ သူ ဓုဓမ္မဓထဲမှာပဲ ပညာမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဉာဏ်မဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထဲ ပါသွားတယ်၊

ပညာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်နေဦး၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် မဖြစ်ဘူးရင် သူလဲ ပါသွားတယ်၊ ပါလဲပါမှဖြစ်မယ်၊ အာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ ကျမ်းဆရာကြီး ဖြစ်နေပေမယ့်လို့ သူ့မှာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က ဖြစ်ဖူးတော့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အစစ်အမှန်တွေလဲ သူပယ်ပြီးတော့ ကျမ်းရေးဖျင် ရေးမယ်၊ သူမဟုတ်တာ တွေ လျှောက်ရေးချင်ရေးပယ်၊ သူတပည့်တွေကို ဒါမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ပြောချင်ပြောမယ်၊ တချို့ဓမ္မကထာတွေက တို့ကျမ်းတွေ တော့ တတ်နေတာပဲ၊ ကျမ်းတွေ တတ်လို့ တရားတွေမှ ဟောလိုက်တာ၊ အတိဓမ္မာတွေများ ကြေလို့၊ ဇာတိဓမ္မာသဘောတွေကိုစုံလို့၊ သူဟောလိုက်တာ ဟောပြီးပြီ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ အာပြောလဲဆိုတော့ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ မလိုပါဘူးတဲ့၊ ဒါသို့ရင်တော်ပြီတဲ့ ပြောမယ်၊

အဲဒါ သူတပည့်တွေက တချို့ ယုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိတာပေါ့လေ။ အဲဒီလိုယုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ခုကွဖြစ်တော့တာပဲ။ ဘာပြုလို့တုံးဆိုတော့ မလိုဘူးတော့ သူအားမထုတ်ဘူး။ အားမထုတ်ရင် ခုနကပြောတဲ့ ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်မရောက်ဘူးပေါ့။ အဲဒီ အဘိဓမ္မာတွေ ဟောပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုယ်က မရောက်ဘူးဘဲဟာကို၊ မရောက်ဘူးတော့ သူ မလိုဘူးဆင်တာ၊ မလိုဘူးလို့ ဟောလိုက်တော့ ယုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အားမထုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါ ခုကွရောက်ရအောင်ပဲ။ သွားရော။

အဲဒါကြောင့် ဉာဏ်မဲ့ရှောင်ကြဉ်၊ ဉာဏ်မဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှောင်ပါတဲ့။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆရာသမားအဖြစ်နဲ့ ကိုးကွယ်ပြီးတော့ မနေနဲ့တဲ့။ သူ့ကို အားကိုးယုံကြည်ပြီး မနေနဲ့တဲ့။ ဒီလိုဆိုလိုတယ်။ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီဥစ္စာ ဉာဏ်ရှိတဲ့ ပဏ္ဍိတ-ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေ ယှဉ်ပါတဲ့။ ပညာရှိပေမယ်လို့ ကျွမ်းကျင် တတ်ကြီးတွေ မဆိုလိုပါဘူးတဲ့။ တတ်ချင်တတ် မတတ်ချင်နေ၊ တတ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပြောတယ်။ ရုပ်, နာမ်အဖြစ်အပျက်တွေ သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။ တရားအားထုတ်လို့ ရုပ်, နာမ် အဖြစ်အပျက် သိတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် မှီဝဲပါတဲ့။

တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှ ဒါတွေ ကျေးဇူးများတယ်။ ယေခက်ျား ဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရား အားထုတ်လို့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ကောင်းကောင်းဖြစ်ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အတူကူနေပြီးတော့များ အားထုတ်လိုက်ရမင် သိပ်ကောင်းတာ။ သူက ညွှန်ကြားဖော်ရတယ်။ ဘယ်လို မှတ်ရတယ်။ ဘယ်လိုမှတ်တော့ ဘာဖြစ်တယ်။ အားတက်စရာ သိပ်ကောင်း တယ်။ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ် အာစာမှ မတတ်ဘူး။ အာမှကို မတတ်ဘူး။ စာကို ဖတ်ကို မဖတ်တတ်ဘူး။ ပြီးရောပဲ၊ ကုန်ရောပဲ၊ သူက တရားအားထုတ်ထား ထော့ ပြောတတ်တယ်။ တချို့က အဖြစ်အပျက်တွေ တစ်ခါတည်း အားရ စရာ သိပ်ကောင်းတာ။ ပျောက်လိုက်တာများ ဖြစ်ပျက်နေတာ ရိုးရိုးရွှေ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေ သူသိတော့ ပြောတယ်။ သူက အင်မတန် အားရစရာ ကောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ပညာရှိ ပဲတဲ့။

ဒါ စာတတ်ရင်တတ်၊ မတတ်ရင်နေ၊ စာတတ်ရင်တော့ ပိုကောင်း တာပေါ့လေ။ အဲဒီပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှီဝဲပါတဲ့။ ဉာဏ်မဲ့ရှောင်ကြဉ် ဉာဏ်ရှိယှဉ်၊ ဆင်ခြင်နက်နဲမှာ၊ နက်နဲတဲ့ တရားတွေကို ဆင်ခြင်ပါတဲ့။ ခန္ဓာအာယတန ဓာတ်တွေကိုလဲ စဉ်းစားပြီး ဆင်ခြင်ပါတဲ့။ ဒါက ဆင်ခြင်နိုင်ရင် ဆင်ခြင်ပေါ့ လေ။ မဆင်ခြင်နိုင်ရင်တော့ ယခုလိုတရားနာရတာပဲ။ အဲဒီမှာ ၇-ပါးရှိတယ်။

သုက မမ၊မြန်းကတစ်ခု၊ သန့်စင်ကတစ်ခု၊ ညီမျှယှဉ်ကတစ်ခု၊ ထိုတွင် စိတ်
ညွတ်ရာကတစ်ခု၊ ဉာဏ်မဲ့ရှောင်ကြဉ်ကတစ်ခု၊ ဉာဏ်ရှိယှဉ်၊ ဆင်ခြင်နက်နဲမှာတဲ့၊
၇-ခုရှိတယ်။

ဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်းများ ၇-ပါး ညွှန်ကြား၊ အဋ္ဌကထာ၊

ဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဓမ္မဝိစယ သမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်ကြောင်းတရား ၇-ပါး
ပဲတဲ့၊ အဋ္ဌကထာဆရာက ပြောတာလေ၊ ဒီ ၇-ပါးနဲ့ ပြည့်စုံအောင် တရား
အားထုတ်ရမယ်၊ အဲဒီလို အစဉ်အလိုက် အားထုတ်သွားလို့ရှိရင် အရိယာ
မဂ်ဉာဏ် အစဉ်အတိုင်းတက်ပြီးတော့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်
ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇ္ဈင်နှင့် ပြည့်စုံပြီး သွားပါလိမ့်မယ်
လို့ အဋ္ဌကထာဆရာက ဆိုထားတယ်၊ ကိုင်း-ဆိုရမယ်၊

ဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်းများ ၇-ပါး ညွှန်ကြား၊ ဌကထာ (ဆို-၃)၊

အဲဒါပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်သိတင်းက ဟောပြီးသား တရားတွေပါ၊ ယခု အသစ်
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နည်းနည်း ခေါင်းစဉ်ကလေးရအောင်လို့ ဘုန်းကြီးကပြောတာ၊
ယခု ယနေ့ အသစ်ဟောရမယ်၊ ရောက်လာပြီ၊ ၃-နံပါတ် ရောက်လာပြီ၊

သန္တံဝါအဇ္ဈတ္တံ ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင်၊ အတ္တိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ဝီရိယ
သမ္ပောဇ္ဈင်္ဂီတိ ပဇာနာတိ၊ အသန္တံဝါ အဇ္ဈတ္တံ ဝီရိယ သမ္ပောဇ္ဈင်္ဂီ
နတ္တိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂီ ပဇာနာတိ၊

အဇ္ဈတ္တံ-မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်သော သန္တံ-ထင်ရှားသော ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင်
ဝါ-ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင်ကိုလည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ-အတွင်းသန္တာန်၌၊ ဝီရိယ
သမ္ပောဇ္ဈင်္ဂီ-ကို၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏၊

မိမိသန္တာန် ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင် ဖြစ်ရင် ဖြစ်မှန်းသိတယ်တဲ့၊ မဖြစ်ရင်
မဖြစ်မှန်းသိတယ်၊ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော့
ဝီရိယ သမ္ပောဇ္ဈင် အမြဲမပြတ်ကင်းမဲ့နေတာပါပဲ၊ လောက ဝီရိယအော့တော့
ရှိတာပေါ့လေ၊ စီးပွားရေးတို့ ဘာတို့ အလုပ်အကိုင် အဲဒါတွေ ကြောင့်ကြ
ဗျာပါရတော့ လုံ့လတွေ တချို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ လုံ့လ ကောင်းချင်ရာ
ကောင်းပြီး မကောင်းချင်ရာ မကောင်းဘဲဖြစ်နေထိတ်တယ်၊ အဲဒီ ဘာဝနာ
ဘက်ကျတော့ လုံ့လဝီရိယ တချို့က မကောင်းဘူး၊ တချို့ လောက
တက်က လုံ့လဝီရိယ ကောင်းတော့ ဒီလူတော့ အားထုတ်လို့ရှိရင် တော်
တော် နေရာကျမှာပဲ၊ ယောက်မေ့နေမယ်၊ တယ်မပုတ်လှဘူး၊

တရား အားထုတ်တဲ့ နေရာကျတော့ ယခု လူမျိုး၊ ကနေအားပြင်
ဆိုရင် တချို့ လူမျိုးတွေဟာ လောကဘက်က လုံ့လဝီရိယ သိပ်ကောင်း

တယ်၊ တရားအားထုတ်ရာကျတော့ မြန်မာတွေလောက် သိပ် နေရာမကျဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ အတွေ့အားဖြင့် ပြောတာ၊ တခြားက လူမျိုးတွေက တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ လုံ့လဝီရိယ၊ လောကဘက်က လုံ့လဝီရိယ တွေ သိပ်ကောင်းပြီးတော့ သူတို့အားထုတ်လိုက်ရင်တော့ သိပ်နေရာမကျမယ် လို့ အောက်မေ့တယ်၊ တယ်မဟုတ်လှဘူး။ မြန်မာတွေအားထုတ်တာလောက် နေရာမကျဘူး။ တရားကျတော့ မြန်မာတွေက ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ် တယ်၊ လောကရေးရာတွေ ဘာမှ မလုပ်ချင်၊ ဖျင်းရင်သာ ဖျင်းရမယ်၊ တရား ကြံတော့ အော်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးက ချီးကျူးနေတာ ကိုယ် အမျိုးမို့လို့ ချီးကျူးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတကယ်ပြောတာပါ။ ခု တရားအားထုတ်ရာကြံ တော့ အဟုတ်ကို အော်တယ်၊ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ စာရင် တရားမှာတော့ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းပါတယ်၊ စွန့်စွန့်စားစားလဲ အားထုတ်ပါတယ်၊ တကယ်ကို အားထုတ်ကြတာပါပဲ။ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့လေ၊ အား မထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှိတော့ ရှိပါတယ်။

အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိပါတယ်၊ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါ ကာလမှာ ရှုတိုင်း၊ မှတ်တိုင်း ဝီရိယလေးဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဒီဝီရိယကလေးက နောက်ကနေပြီး တွန်းပေးနေသလိုပဲ(ဆွားကွ-၂)(လုပ်ကွ-၂)တစ်ခါတည်း တွန်းပေးနေတဲ့ ဒီဝီရိယကလေး ရှိတယ်၊ အဲဒီ အားကလေးနဲ့ ဒီအားလေး။ အားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သမာဓိဉာဏ်တွေ မကြာခင် တိုးတက်ပြီး သွားတာပဲ။ ဒါအရေးကြီးပါတယ်၊ ဝီရိယသိပ်အရေးကြီးတယ်၊ တရားအား ထုတ်ရာ အရေးကြီးတာက ဘုန်းကြီးများ၊ အကျဉ်းချုပ် အရေးကြီးတာမှတ် ထားတယ်၊ သဒ္ဓါတရားတို့၊ ယုံကြည်မှု၊ ယုံကြည်မှုလဲ အားထုတ်တယ်၊ ဒီလိုအားထုတ်ရင် ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရား၊ သဒ္ဓါ တရားပြီးတော့ ကိုယ့်ဆန္ဒ၊ ယုံကြည်ပေမယ့်လို့ စိတ်ဆန္ဒကလဲ ရှိဦးမှ၊ အား ထုတ်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒကလေးရှိမှ ဆန္ဒလဲ အရေးကြီးတယ်၊ ဆန္ဒထက်သန်မှ၊ ဆန္ဒပြီးတော့ ဘာလာလဲဆိုတော့ ဝီရိယပဲ အရေးကြီးတယ်။

သဒ္ဓါရယ်၊ ဆန္ဒရယ် ဝီရိယရယ်၊ ဒီသုံးခုဟာ ဖိုခုံလောက်ဆိုင်နေသလိုပဲ၊ သဒ္ဓါကလဲ ယုံကြည်မှုက မလိုဘူး၊ အကုန်လုံး ပြည့်စုံနေတယ်၊ ဆန္ဒကလဲ အားကောင်းနေတယ်၊ ဝီရိယကလဲ နင်လားငါလား မဖြစ်မနေ ဇွဲကောင်း ကောင်းနဲ့ အားထုတ်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒါ သတိတို့၊ သမာဓိတို့၊ ပညာတို့က ဖြစ်တော့တာပဲ၊ မဖြစ်ရင်ကို မနေတော့ဘူး၊ ဒါတွေဖြစ်တယ်၊ အရေးကြီး တာက သဒ္ဓါအား၊ ဆန္ဒအား၊ ဝီရိယအား၊ ဒီသုံးခုလိုပါတယ်၊ ယခုထရာ တွေ တာတွေဟောပြီး အားပေးရတာလဲပဲ အဲဒီ သဒ္ဓါရှိအောင်လို ဟောရ

တယ်၊ ဆန္ဒ အားထုတ်ချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒဖြစ်လာလျှင် ဟောရတယ်၊ ပြီးတော့ လုံ့လဝီရိယနဲ့ မပျင်းရိစရာဘဲလို့ စောစောကတော့ကို တရားတကယ်တန်း အားထုတ်မယ် ဆိုပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း ရောက်လာပြီးတော့ ကိုယ်ထင် သလောက်က မပေါက်တော့ ပျင်းပြီးတော့ လျှော့နေတာ ရှိတတ်တယ်၊ အဲဒါတွေထဲ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာတွေက အားပေးရတယ်၊ တစ်ချို့ မတတ် နိုင်တဲ့ ဘောဂိဇ္ဈေကျတော့ နေ့စဉ်နေ့စဉ် တိုက်တုန်းနေရတယ်၊ နှားမောင်း ဆလိုပဲ မောင်းနေရတယ်၊ အင်မတန်တိုက်တုန်းရတယ်၊

တစ်ချို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက စိတ်တောင် ပျက်တယ်၊ ငြိတယ် ဘုရား-တဲ့၊ ပျင်းစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ (တစ်နေ့လဲခါ.၂) အာမူလဲ မတက် ဘူးဆိုပြီးတော့ ပျင်းစရာ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ တစ်ချို့ ယောဂီ တွေကျတော့ အင်မတန် အားရဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်၊ ပြောတာက တစ်ခါတည်း၊ တစ်နေ့တစ်မျိုး၊ တစ်နေ့တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ချို့ တစ်နေ့ ၂မျိုး၊ ၄-မျိုးတောင် ပြောတယ်၊ တယ်နေရာကျတယ်၊ အဲဒါ ယောဂီ ကောင်း ကောင်းတွေ တွေ့ရဘော့ တရားမေးမြန်း စစ်ဆေး ဟောရတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာတွေက သိပ်ပျော်တယ် ရွှင်တယ်၊ နေရာကျနေတာကို၊ တပည့်နဲ့ကို နေရာကျနေတာပဲ၊

ဟောက မတက်ဘူးဆိုရင်ဘော့ ပျင်းလာတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ ကအဲဒါက အရေးကြီးပါတယ်၊ ဝီရိယဆိုတာ အရေးကြီးတယ်၊ ဝီရိယဟာ ရှိရင်ဖြင့် ရှိမှန်းသိတယ်တဲ့၊ မရှိရင်မရှိမှန်းသိတယ်၊ လျှော့ရင် လျှော့မှန်းသိပါ တယ်၊ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကဝီရိယ တစ်ခါတစ်ခါ လျှော့တယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ တင်းလာတယ်၊ တင်းတဲ့အခါမှာ အမှတ်ကလေးတွေ ကောင်းပါ တယ် လျှော့တဲ့အခါမှာ မကောင်းပါဘူး။

အဲဒီ ဝီရိယမှာလက္ခဏာရယ်၊ ရသရယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ရယ် ၃-ခုရှိတယ်၊ လက္ခဏာက အာတုံးဆိုလျှင် ဥဿာက လက္ခဏာ-အားထုတ်ခြင်းဟာ သု လက္ခဏာပဲ၊ ကြောင့်ကြ ပြုလုပ် အားထုတ်တတ်သည်၊ ကြောင့်ကြစိုက်ပြီး တော့ အားထုတ်တတ်တဲ့ သဘောပဲ၊ ဥပထမ္ဘနရသ-ထောက်ပံ့တတ်တယ်၊ အားပေးတတ်တယ်၊ စိတ်အားတက်၍ အားပေးတတ်သည်၊ အသန္တီရဏ ပစ္စုပ္ပန်-မဆုတ်နစ်တဲ့သဘော အနေအားဖြင့်ယောဂီဉာဏ်မှာထင်တယ်၊

ဝီရိယအားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အာလုပ်လုပ် မဆုတ်ဘူး နောက် ပြန်မဆုတ်ဘူး၊ မဖြစ်မနေ တစ်ခါကည်း၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင် အားထုတ် တာပဲ၊ လုံ့လဝီရိယ အားမကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ နည်းနည်းလေးလုပ်

ပြီးတော့ ဖြစ်သေးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး လျှော့ချထားတယ်။ ဝီရိယ အား
ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မဖြစ်မနေ ဝတ်ခါတည်း ဆုတ်ကိုမဆုတ်ဘူး၊
မပြီးမချင်း တစ်ခါတည်း ကြိုးစားအားထုတ်နေတာပဲ။ ရွှေသာတိုးနေတယ်၊
နောက်ကိုမဆုတ်ဘူး၊ အဲဒါ အသန္တိရဏ မကုန်ဆုတ်သော အနေအားဖြင့်
ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထင်တယ်တဲ့။ ဆောင်ပုဒ်ကလေး ဒီမှာ ပေးထားပါတယ်၊
ကိုင်း-ဆိုရမယ်၊ ရွှေနားကျ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊

ကြောင့်ကြပြုလုပ် အားထုတ်တတ်သည်၊
စိတ်အားတက်ရေး အားပေးတတ်သည်၊
မဆုတ်နစ်ဘဲ စိတ်ဗွေသန်သည်၊
ဝီရိယ မှတ်ကြ ပောဇ္ဈင်မည်၊

ဒီဝီရိယ ပောဇ္ဈင် ကြောင်းပဲ ဟောရမယ်၊ အဲဒီဝီရိယမှာ လက္ခဏာ
ဆိုတဲ့ တစ်ပိုဒ်ဟောတယ်၊ ကြောင့်ကြပြုလုပ်အားထုတ်တာပဲ၊ ကြောင့်ကြစိုက်
ကာ အားထုတ်တာဟာ ဝီရိယ၊ ဝီရိယဆိုတာ ပါပ ဝီရိယကတော့
ကောင်းတာလဲ ရှိတယ်၊ မကောင်းတာလဲ ရှိတယ်၊ အကုသိုလ်ဘက်ကလဲ
အကုသိုလ် အရေးတွေ လျှောက်ပြီး အားထုတ်နေတယ်၊ သူလဲဝီရိယပါပဲ၊
အကုသိုလ်ဝီရိယပါပဲ၊ ဒါနသီလ အစရှိသော အကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အား
ထုတ်နေတာကုသိုလ်ဝီရိယဘာသာနာရမ္မာတို့အခါကျတော့ကို (မှတ်တိုင်း-၂)
မှာ နောက်က တွန်းပေးနေသလို (မှတ်တိုင်း-၂) ရှုလိုက်-ရှုလိုက်၊ (မလျှော့
နဲ့-၂) နောက်ကနေတွန်းပေးနေသလိုပဲ၊ ကြောင့်ကြစိုက်နေတဲ့သဘော၊ အား
ထုတ်နေတဲ့သဘော၊ အချက်တိုင်း-အချက်တိုင်း ပါတယ်၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ
ကိုယ့်ဟာကို ထင်ရှားနေတာပဲ၊ အားထုတ်မှုလေးဟာ အားထုတ်တဲ့သဘော
လေးဟာ ထင်ရှားနေတာ၊ အဲဒါ ဝီရိယရဲ့လက္ခဏာပဲ၊

ကြောင့်ကြပြုလုပ် အားထုတ်တတ်သည်၊
စိတ်အားတက်ရေး အားပေးတတ်သည်၊

စိတ်အားမလျှော့စတင်လို့ အားပေးနေတဲ့သဘောပဲ၊ လူနှစ်ယောက်
ဟာတစ်ယောက်က စိတ်အားလျှော့လာလျှင် တစ်ယောက်က နေပြီးတော့
လုပ်ကွ-လုပ်ကွ၊ ဘာမှ အားလျှော့စရာမရှိဘူး၊ ဖြစ်တော့မှာ၊ ပြီးတော့မှာ
စသည်ဖြင့် ဒီလိုအားပေးနေသလိုပေါ့လေ၊ အဲဒီလိုပဲဝီရိယသာစိတ်စေတသိက်
တွေ အားမငယ်ရအောင် အားပေးနေတဲ့သဘောပဲ၊ အထက်က နေပြီးတွန်း
ပေးနေတဲ့ သဘောရှိတယ်၊ အဲဒါလဲ ထင်ရှားပါတယ်၊ သူကရသခေါ်တယ်၊

သူ့အလုပ်ဝီရိယက ဝါလုပ်နေတာ၊ ထိခါသူ့အလုပ်ပဲ၊ အားပေးနေတာပဲ၊ မဆုတ်နဲ့၊ မလျော့နဲ့၊ အားထုတ်လိုက်၊ အားထုတ်လျှင် ဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုအား ပေးနေတာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ်ထဲ အယုံနယ်ထင်တုံဆိုတော့ မဆုတ်နစ်တဲ့ အနေအားဖြင့်ထင်အယ်၊ ဝီရိယဟာ ဇွတ်ထရွတ်၊ အထင်းဆိုတဲ့သဘော၊ နောက် မဆုတ်တဲ့ သဘောထေးပဲလို့ ဒီလိုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ်ထဲ ထင်ရှားတယ်။

ဝါက အင်မတန် ထင်ရှားတဲ့ တရားတွေပါ၊ တရားအားထုတ်လျှင် ထင်ရှားတယ်၊ တရားအားမထုတ်လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ စဉ်းစားလိုက်လျှင် ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ကလေးတွေမှာ ဝီရိယက အဲဒီလိုပဲ အားထုတ်နေတဲ့ သဘောရှိတယ်၊ စိတ်ကိုအားတက်အောင် ပေးနေသူလိုပဲ၊ သူ့ရဲ့သဘော သတ္တိလေးထဲ ထင်ရှားတယ်၊ အဲဒီတော့ နောက်မဆုတ်တဲ့ သဘောလေးထဲ ထင်ရှားတာပဲ၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပေမယ့် ထင်ရှားပါတယ်၊ ယောဂီတွေ မှာတော့ မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်း ထင်ရှားနေတယ်၊ တဲဒါ ဝီရိယ သမ္ဘောဇ္ဈင် ခေါ်အယ်၊ အယ်ကစဖြစ်တုံး ဆိုလို့ရှိရင် ဥပယဗ္ဗယဉာဏ်က စဖြစ်တာပဲ၊ စောစောပိုင်းကလဲ၊ ဝီရိယဆိုတာရှိတာပေါ့၊ တရားအားမထုတ်ခင်ကလဲရှိတာပဲ အမှတ်တိုင်း၊ အမှတ်တိုင်း၊ အယ်ခါမဆိုရှိတာပဲ၊ ဝါပေမယ့်လဲ ပောဇ္ဈင်ထဲ စာရင်းမသွင်းဘူး၊ အဗ္ဗကထာ ဆရာက ပောဇ္ဈင်ထဲ အယ်ကျမှ စာရင်းသွင်း၊ တုံးဆိုတော့ ဥပယဗ္ဗယဉာဏ်ကျမှ စာရင်းသွင်းတယ်၊ အာဖြစ်လို့လဲဆို၊ အဲဒီ ကျမှ ပောဓိသစ္စာလေးပါးတရားကို အဲဒီကျမှ ကောင်းကောင်းသိတာကို။

ဝါကြောင့် သစ္စာလေးပါးကို သိသူ၏ အကြောင်းအင်္ဂါကိုပောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်၊ ဥပယဗ္ဗယဉာဏ်ကစပြီး ရှုတိုင်း-ရှုတိုင်း သစ္စာလေးပါးကို သိထဲ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖို့ရာ အကြောင်းဟာ ဝီရိယတစ်ပါးပါတယ်၊ သစ္စာလေးပါး သိမှု၏ အစိတ်အပိုင်း အင်္ဂါဟာ ဒီဝီရိယတစ်ပါးပါတယ်၊ ဝါကြောင့် သူ့ ပောဇ္ဈင်လို့ခေါ်အယ်တဲ့၊ အဲဒီပောဇ္ဈင်ဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်းဟာလဲအာရမ္မထ ဓာတ်၊ နိဗ္ဗမထဓာတ်၊ ပရက္ကမဓာတ်ဆိုတာရှိအယ်တဲ့၊ အာရမ္မထ၊ နိဗ္ဗမထ ယုဇ္ဈထ ဗုဒ္ဓသာသနော၊ ဗုဒ္ဓသာသနာနေ-မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်တိုင်း၌၊ အာရမ္မထ-အစပြု၍-အားထုတ်ခါ အစပြု၍ အားထုတ်ကြပါကုန်လေစွ၊ အားမထုတ်ရသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စပြီး အားထုတ်ပါတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားက ဩဝါပပေးတယ်၊ အားမထုတ်ရသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ငါတို့ မရသေးဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့အတိုင်း စရဦးမှာကို၊ စကို အားမထုတ်ရသေးဘူး၊ စပါတဲ့၊ အစပြုပြီး အားထုတ်ပါတဲ့၊

နိဗ္ဗမထ-ပျင်းရိမှုလက်တိုင်းမှ လွတ်ကင်းထမြောက်အောင် အားထုတ် ကြပါကုန်လော့၊ စပြီးအားထုတ်ရုံနဲ့ ပြီးမလားဆို မပြီးသေးဘူးတဲ့၊ မပျင်း

မရိဘဲနဲ့ကို တစ်ခါလည်း အားထုတ်မှု အမှတ်ကလေးတွေနဲ့ ပျော်ပြီး အမှတ်
 တွေ ကောင်းနေတာကို၊ အားထုတ်ပါတဲ့၊ အားထုတ်ခါစတော့ တရား
 အရသာ မပေါ်ဆေးဘူး။ အဲဒီတော့ တယ်မပျော်သေးဘူး။ တော်တော်နဲ့
 အမှတ်က မတိုးတက်လို့ ရှိရင် ပျင်းထဲပျင်းတတ်တယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်၊ ကျောင်းက
 ထွက်ချင်တဲ့စိတ်တွေလဲ ဖြစ်တတ်တယ်။

အဲဒါမျိုးတွေ လွန်မြောက်သွားအောင် အားထုတ်ရမယ်။ အားထုတ်
 ခါစမှာ သူတပြန်-ငါတပြန်ပဲ။ ပျင်းလို့က်ရင်း၊ တော်ကြာပျင်းတယ်မှတ်လို့က်
 ရင်း၊ မှတ်လို့က်ရရင်း၊ ရွှေတိုးသွားလို့က်ရင်း၊ တော်ကြာရင် ပျော်သလိုဖြစ်လာ
 ရင်း၊ တော်ကြာရင် ပျင်းလာရင်း၊ အဲဒါတွေ မှတ်ရရင်း ဖြစ်တတ်တယ်။
 ပြန်ကာလွန်ကာ မှတ်ရတယ်။ အဲဒီပျင်းရိမှု အစရှိတဲ့ အမှတ်မကောင်းတဲ့
 သဘောတွေ လွန်မြောက်သွားအောင် အားထုတ်လို့က်ပါတဲ့။ အဲဒါ နိဗ္ဗမထ
 ခေါ်တယ်။ လွန်မြောက်သွားပြီတဲ့။ အမှတ်တွေဖြင့်ကောင်းနေလျှင် ဥပယဗ္ဗယ
 ဉာဏ်ထဲက ကောင်းသွားတာ၊ အဲဒီကစပြီး ကောင်းသွားတာ၊ ကောင်းသွား
 ပြန်တော့တော်ပြီလား။ မတော်ရသေးဘူး။ နိဗ္ဗမထ-အဆင့်ဆင့်အားထုတ်ပါ
 ကုန်လော။

အာရမ္မထ နိဗ္ဗမထ-ယုဉ္ဇထကိုး၊ ယုဉ္ဇထ-မပြတ်မစဲ တမြဲအားထုတ်ကြ
 မပါကုန်လော။ ကိုယ်လို့တဲ့ပန်းတိုင် မရောက်မချင်း အားထုတ်တဲ့၊ အခု ဟို
 အပြေးပြိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အပြေးပြိုင်တာနှစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ သုံးယောက်ဖြစ်ဖြစ်
 ပြိုင်ပြေးကြတော့ ပထမတော့ ညီတူ ညာတူ သွားကြမှာ။ နောက်တော့
 နောက်ကျတဲ့သူလဲရှိလိမ့်မယ်။ ရွှေကလွန်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မိအောင် လိုက်ရ
 မယ်။ မိရုံတင်မက လွန်အောင်ပြေးရမယ်။ လွန်ရင် တော်ပလား။ လွန်တဲ့
 ဟိုဘက်ကိုတော်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ပန်းတိုင် ရောက်အောင် သွားမှ ဖြစ်မှာ။
 ပန်းတိုင်မရောက်ရင် ရှုံးဦးမှာပဲ အဲဒီလိုပဲ တစ်ခါတည်း ပျင်းရိမှု ထက်
 တွင်းက လွတ်ပြီးမှ အမှတ်တော့ ကောင်းပြီဆိုပြီးတော့ သက်တောင့်ဘက်သာ
 ဟာ ရမနေနဲ့ဦးတဲ့။ လမ်းဆုံး ပန်းတိုင်ရောက်အောင်တော့ အရိယာ မဂ်ဖိုလ်
 ရအောင် အားထုတ်ပြီး သွားပါတယ်တဲ့။ မပြတ်မစဲ အားထုတ်သွားပါ
 တယ်တဲ့။

အာရမ္မထ-အစ အားထုတ်ဖို့၊ နိဗ္ဗမထ-ပျင်းရိမှုအစရှိတဲ့ ကိလေသာ
 လက်တွင်းက ထွက်မြောက်သွားအောင် အားထုတ်၊ ဓုတိယအဆင့် ပရဂ္ဂမထ
 ဓာတ်ဆိုတာကိုတော့ နိဗ္ဗာန်မရောက်သည့်တိုင်အောင်ပြည့်စုံသွားအောင် အရိ
 ယမဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင်၊ လမ်းဆုံး ရောက်အောင်လို့ မပြတ်မစဲ
 အားထုတ်သွားပါတဲ့။ အဲဒီအဆင့်သုံးဆင့်ကို ဖြစ်အောင်လို့ ယောနိသော
 နေသိကာရ-နှလုံးသွင်းလေ့ရှိတယ်တဲ့။

ယခု ထမ္မာ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဲဒါပဲ။ ယောနိသော မနသိကာရနဲ့ တရားနာနေတာ၊ အားထုတ်ချင်လို့၊ အဲဒီတရားနာပြီးတဲ့အခါ အားထုတ်မယ်၊ တချို့ မစရသေးဘူး။ မစရသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကစပြီး အားထုတ်မယ်၊ နှလုံးသွင်းကို ယောနိသော မနသိကာရခေါ်တယ်၊ ပြီး အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ပျင်းရိမှု အစရှိသော ကိလေသာတွေက မကင်းသေးဘူး။ အမှတ်ကောင်းစောင့် ဥဒယဗွယဉာဏ်ကစပြီး အကောင်းတွေ ရောက်သွားအောင် တို့အားထုတ်မယ်၊ ဒါ နိဒ္ဒမထ-ရောက်အောင် အားထုတ်တဲ့ ယောနိသောမနသိကာရ၊ နိဒ္ဒမထ-ဖြစ်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ အမှတ်တော့ ကောင်းနေပြီ၊ ဒါပေမယ့်လို့ လိုလားအပ်တဲ့ ပန်းတိုင်တော့ မရောက်သေးဘူး။ အဲဒီရောက်အောင် အားထုတ်မယ်။

ဂျာမနိက ဝိကာမထင်ယောက် ဟိုမှာရောက်နေတယ်၊ အင်မတန်ဝီရိယ ကောင်းတယ်၊ သူက တစ်ခါတည်း ကိစ္စတွေ ပြီးအောင် တစ်ခါတည်း အားထုတ်ချင်တာတဲ့၊ မပြီးနိုင်လို့တဲ့၊ သူ ဉာဏ်လေးတယ်ဆိုပြီး အမှတ်က ကောင်းပါတယ်၊ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါသူက ကိစ္စတွေ မပြီးနိုင်လို့တဲ့၊ မနေ့က မြန်အောင်ဦးတင်က ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ ခေါ်လာတယ် ပြောတယ်၊ ဉာဏ်မလေးပါဘူးလို့ ပြောရတယ်၊ လေးလဲ မလေးပါဘူး။ တော်တော်အမှတ်ကောင်းနေတယ်၊ သူကတစ်ခါတည်းပြီးချင်တာကို ပြီးအောင် အားထုတ်ချင်တာ၊ အဲဒီလိုပြီးအောင်အားထုတ်မယ်၊ အပြည့်အစုံအားထုတ် မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးက ဒါလဲ ယောနိသော မနသိကာရလေးပဲ၊ အဲဒီ ယောနိသောမနသိကာရလေး ရှိနေလို့ အားထုတ်ဖြစ်တာပါပဲ။

ယောနိသော မနသိကာရလေးရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အားမထုတ်ရသေးဘူးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ အားထုတ်ဖြစ်အောင်လို့ လာပြီး အားထုတ်ရတယ်၊ တချို့ သိပ္ပံမအားတာထဲကနေပြီး ၃-၄-ရက်ဖြစ်စေ လာပြီးဩတ်ဩတ်ဆို လာပြီး အားထုတ်ကြတာရှိသေးတာကို ကိုယ့်အိမ်ကမအားတော့ အားလပ်တဲ့ အချိန်လေး ခွင့်ယူပြီးတော့ လာအားထုတ်ကြ၊ အားထုတ်စလေးဖြစ်အောင် လို့လာအားထုတ်ကြ၊ အားထုတ်စလေးဖြစ်မိတော့လဲ အမှတ်ကောင်းတဲ့ နေရာလေးရောက်လို့ အားထုတ်ကြ၊ အမှတ်ကောင်းတဲ့ နေရာရောက်တော့လည်း လမ်းဆုံးရောက်အောင် ဒီမှာတော့ ဉာဏ်စဉ်တရား နာရအောင်ဆိုပြီး အားထုတ်ကြတယ်၊ ဉာဏ်စဉ်တရား နာရလောက်အောင် အားထုတ်လျှင် တော်တော် ကောင်းနေပါပြီ၊ အဲဒီလောက်ဖြစ်အောင်ကို အားထုတ်ကြ။

အဲဒီကပြီးတော့လည်း ရွှေကို အားထုတ်စရာတွေကတော့ ရှိသေးတာပဲ၊ ထချို့ကလဲ ရွှေကို ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် ပြည့်စုံ

ဆယ့်ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ရသေးတာပဲ။ အဲဒီ ယောနိသောမနသိကာရ အရေးကြီးတယ်တဲ့။ ယောနိသော မနသိကာရရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ စိဝီရိယ သမ္မောဇ္ဈင် အားထုတ်မှုဖြစ်တာပဲတဲ့။ အဲဒီယောနိသောမနသိကာရကို ထချို က မရှိဘူး။ စပြီးအားထုတ်မယ်ဆိုတဲ့ နှလုံးသွင်းကိုမရှိဘူး။ ဘယ်ထိအောင် မရှိတုံးဆိုတော့ စပြီးအားထုတ်တာမပြောနဲ့ တရားနာ သွားဦးမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကိုမရှိဘူး။ အယ်ဖြစ်တော့မလဲ ဝီရိယမဖြစ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ယောနိသော မနသိကာရဟာ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းပဲတဲ့။ မြတ်စွာ ဘုရားက အကျဉ်းချုပ်ကို တစ်ခုတည်း ဟောထားပါတယ်။ အဋ္ဌကထာ ဆရာက ၁၁-ပါးတဲ့။ ထဲဒီ ၁၁-ပါး။ ဒါတွေပေးထားတယ်။ အပါယ်ဘေး ဆင်ခြင်၊ အာနိသင်၊ လမ်းစဉ်ရိုသေပါတဲ့။

ကိုင်း ဆိုပြီးမှ ဘုန်းကြီးကပြောမယ်။

အပါယ်ဘေးဆင်ခြင်၊ အာနိသင်၊ လမ်းစဉ်ရိုသေပါ။
ဆွမ်းကျွေးတုံ့ပြန်၊ အမွေခံ၊ ပြုရန်မြတ်ဆရာ၊
သာကီမျိုးတော်၊ ကျင့်သုံးပေး၊ ရှုမျှော်ဆင်ခြင်ပါ။
ပျင်းသူကိုကြည့်၊ ဇွဲကောင်းယှဉ်၊ ထိုတိုင်စိတ်ညွတ်ရာ၊
ပီတိပွားရန် ၁၁-တန် ထုတ်ပြန်ဌာနကထား။

အင်မတန်ကောင်းတဲ့စိစ္စမှာ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် သိပ်ပြီးကောင်းတယ်။ အားမထုတ်သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒါအင်မတန်ကောင်း ပါတယ်။ ဒီဟာတော့ တော်တော်လေးလေး ဟောတော့ ဟောရလိမ့်မယ်။ အချိန်တော့ ရကောင်းပါရဲ့ ဖောစရာတွေကလဲ အများကြီးပဲ။ အားပေး တရားပဲ။ အင်မတန်ကို ကောင်းတဲ့တရား။ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင် တရားကတော့ အပါယ်ဘေးဆင်ခြင်၊ အပါယ်ဘယ + ပစ္စဝေက္ခဏတာ၊ အပါယ်ဘေးကို ဆင်ခြင်သည့် စွန့်အဖြစ်ကလဲပဲ အကြောင်းတစ်ပါးပဲ။

အာနိသံသ ဓသ ဝိဓာ အကျိုး အာနိသင်ကို မြင်တာကလည်း အကြောင်းတစ်ပါးပဲ။

အပါယ်ဘေးဆင်ခြင်၊ အာနိသင်တဲ့။

၈ မနဝီထိပစ္စဝေက္ခဏတာ-မိမိသွားသော လမ်းစဉ်ကို ဆင်ခြင်ခြင်း။ ကိုယ်သွားနေ၊ ကိုယ်အားထုတ်နေတဲ့ လမ်းစဉ်ကို ဆင်ခြင်ခြင်း။ သုံးပိုင်းပေါ့။ နောက်ဟာတွေ တဖြည်းဖြည်း တစ်ခုချင်း၊ တစ်ခုချင်းပြောရမယ်။ အဲဒီ တော့ အပါယ်ဘေးကိုဆင်ခြင်ရမယ်တဲ့။ ဝီရိယက လျော့နေလို့ရှိရင် တရား အားထုတ်ချင်တဲ့စိတ် မရှိသေးဘူးဆိုလျှင် အပါယ်ဘေးဆင်ခြင်ပါ။ အားထုတ်

နေထဲပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အားထုတ်ရင်၊ ဝီရိယက လျော့နေရင် အပါယ်ဘေး ဆင်ခြင်ပါတဲ့၊ မလျော့ထဲ အခါတော့ ဆင်ခြင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ မလိုဘူး၊ လျော့မှ လုပ်ရတယ်၊

ဝီရိယလိုနေတဲ့အခါမှ ဝီရိယအစထဲက သိပ်ကောင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တောင် သွားမလုပ်ရဘူး၊ သွားလုပ်လျှင် ဝီရိယတွေ သိပ်လွန်သွားလျှင် ပြတ်တယ်၊ ဝီရိယလျော့တုံ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ လျော့ခိုင်းရဆေးတယ်၊ အဲဒီဝီရိယက လျော့နေတဲ့အခါမှာ တရားအားထုတ်လို့ထဲ စိတ်ဆန္ဒ မရှိဘူး၊ အားမထုတ် ချင်ဘဲ ပျင်းတယ်ဆိုရင် အပါယ်ဘေး ဆင်ခြင်ပါတဲ့၊ လူတွေက ဘေးရှိမှလဲ ကြောက်တယ်၊ ဘေးမရှိရင် မကြောက်ဘူး၊ ဘေးလဲမြင်မှ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေတော့ ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူးလို့ အောက်မေ့နေကြတာကို၊ ကြောက် စရာတွေက ရှိတယ်၊

ဘယ်အချိန် ထိပေါက်မလဲ၊ ဘယ်အချိန်သေမလဲ၊ မည်သူမှမသိဘူး၊ ဟို ရက်ကန့်၊ သည်မမေးခွန်းလေးပုဒ်ထဲမှာပါတယ်၊ ရက်ကန့်၊ သည်မလေးရက် ဖောက်ကလေးတွေ ဖောက်ပြီးတော့ သူ့အဖေဆီ ရက်ဖောက်တွေပို့မယ်လို့ ကပျာကယာနဲ့လာ၊ သူကလဲပဲ သုံးနှစ်ခလောက်ကစပြီး ဘုရားသြဝါဒ အဆုံး အမကိုယူပြီးတော့ မရဏာနုဿတိဏမ္မဋ္ဌာန်၊ ပွားများနေတာ၊ အဲ သူက ထရား ဟော မရိသတ်နားကပဲ ပြတ်သွားတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားကလဲ သူတရားဟော ဖို့ရာ သူ့အတွက်ကို တမင်တကာ လာရတယ်၊ ဆာဝတ္ထိပြည်က နေပြီးတော့ အာဠဝီမြို့ ယခုတော့ အာလာကပ္ပ ခေါ်တဲ့ နေရာပေါ့၊ အဲဒီကို လာရတယ်၊ စော်စော်ဝေးတယ်၊ အဲဒီမှာ ရက်ကန့်၊ သည်မကလေးကလဲ မလာဆေးတာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားက တရားမဟောသေးဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားက ထရားဟောလို့ရှိရင် တရားနာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထဲက အကျိုးရှိမှ ဟောတယ်၊ အလကား မဟောဘူး၊ သစ္စာလေးပါးတရား ကျွတ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိမှ ဟောတယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အဖျင်းဆုံး သရဏဂုံသီလ တည်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ အကျိုး ဝီလီရှိအံ့မှ၊ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘဲနဲ့ ဆိုရင် နာကောင်၊ ရံတော့ မဟောဘူး၊

တရားက အဲဒါ ယခုအရေးကြီးတာကတော့ အဲဒီ ရက်ကန့်၊ သည်မ ကလေး တရားထူးရမည့်အရေးကို မြင်တယ်၊ ဒီအခါမှ မရလို့ ရှိရင်လဲ သူကလဲပဲ သူကံက သေဖို့အချိန်ကနီးနေပြီ၊ အရေးကြီးလို့ မြတ်စွာဘုရားက တရားလာပြီးတော့ ဟောတာကို၊ ဒီအမျိုးအမီက သူ့အဖေ မှာလိုက်လို့ ရက်ဖောက်ကလေးတွေ ဖောက်ပြီး သူ့အဖေ ရက်ကန့်၊ ရက်ရာ ဌာနကို သွားပြီးတော့ပို့တယ်၊ ရက်ဖောက်ခြင်းကလေးနဲ့ ပရိသတ် အစွန့်အဖျား

ကနေလာတော့ မြတ်စွာဘုရားက ကြည့်လိုက်စော့ မြတ်စွာဘုရားဆီ သူ
လာပြီး အဝေးကနေ ရံရံသေသေပဲ ကန်တော့ပြီး ရပ်တည်ပြီး နေတုန်း၊
မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူတာကို။

သူငယ်မ ဆယ်ကလာသလဲ၊ ကုတောအာဂစ္ဆတိ-ဘယ်ကလာသလဲလို့
မေးတော့၊ နဇာနာမိ ဘန္တေ-မသိပါဘုရားတဲ့၊ ကုဟိံ ဂစ္ဆတိ-ဘယ်
သွားမလို့လဲ မေးတော့ နဇာနာမိ ဘန္တေ-မသိပါဘုရားတဲ့၊ သူက အိမ်က
လာတာပဲ၊ အိမ်ကလာတယ် မပြောဘူး၊ သွားမှာလဲ ရက်ကန်းရံငှာနကို
သွားမှာ၊ ဒါလဲ မပြောဘူး၊ နဇာနာမိ မသိပါဘူးလို့ ပြောတာကို၊ နဇာ-
နာသိ ဘဂိနီ-ချစ်သမီး၊ သူငယ်မ နင် မသိဘူးလားလို့၊ ဇာနာမိ ဘန္တေ-
သိပါတယ်ဘုရားလို့၊ ဇာနာမိ ဘဂိနီ-နင်သိရဲ့လားလို့ မေးတော့၊ နဇာနာမိ-
မသိပါဘုရားတဲ့၊ သူဟာ မြောင်ပြန် ဒီလိုဖြစ်နေတယ်၊

တရားနာ ပရိသတ်တွေက စိတ်ထဲမှာ တယ်သဘောမကျဘဲ မြစ်ကြ
တယ်၊ တီးတိုးတီးတိုးပြောကြတယ်၊ ဒီကလေးမကလေးဟာ ဘယ်နှယ်မဟုတ်
တာတွေ လျှောက်ပြောနေပါလိမ့်မလဲ၊ မြတ်စွာဘုရားကို အင်မတန်ရိုသေ
လေးစားရမည့်ဟာကို၊ ဘယ်ကလာသလဲဆို အိမ်ကလာတာ ပြောလိုက်ရော
ပေါ့၊ တပည့်တော် အိမ်ကလာတယ်၊ တယ်သွားမလို့လဲ၊ ရက်ကန်းရံသွား
မလို့ ပြောလိုက်ရောပေါ့၊ သူ သွားတဲ့ဟာ သူသိနေတာပဲ၊ နဇာနာမိ-မသိ
ပါလို့၊ မသိဘူးလားမေးတော့လဲ သူသိတယ်လို့ ပြောပြန်တယ်၊ သိသလား
မေးတော့ မသိဘူးပြောတယ်၊ ဘာတွေပြောနေမှန်း၊ မသိဘူးဆိုပြီးတော့
အပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့တာကို။

ဒီတော့မှ မြတ်စွာဘုရားက သူငယ်မကေးထိုး၊ နင်-ငါဘယ်ကလာ
သလဲလို့ မေးတယ်၊ နင်ဘယ်ကလာသလဲလို့ မေးတော့ သင်က မသိပါဘုရား
လို့ ဖြေတယ်၊ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ဖြေသလဲ ဆိုတော့ကော ကလေး
မလေးက ပြန်လျှောက်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားတဲ့-တပည့်တော်ဟာ အိမ်ကလာ
တယ်ဆိုတာကတော့ ဒါကတော့ အမှန်၊ ဘာမှ နက်နဲတဲ့ဥစ္စာ မဟုတ်ပါဘူး
တဲ့၊ (လူတိုင်း-၂) လဲ သိနေတာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက
အိမ်က လာတာတော့လဲ မေးစရာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်တဲ့၊ ဘုရား
ဆိုတာက အကျိုးမရှိတဲ့ စကားကို မပြောဘူး၊ သို့သော်လည်း မြန်မာထုံးစံ
ကတော့ ဘယ်ကလာသလဲ အိမ်ကလာတယ်၊ ဒါနဲ့ဆက်စကား ဖြစ်နေ
တယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်၊

ဘာသာခြားတွေ အနေအားဖြင့်ဆိုရင် ယခုကာလ တစ်ခြားနိုင်ငံက
တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကနေနှင့်တော့ ဘယ်ကလာသလဲလို့ မေးတာဟာ ဘာမှ

အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ မြန်မာမှာတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ ဘုရားအနေနဲ့တော့ သူဟာအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ သူကယူဆတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟာ အိမ်က လာတာတော့ မေးစရာမဟုတ်ဘူး။ မေးတာကတော့ ဘာထဲဆိုရင်ဖြင့် ဘယ် ဘဝကလာသလဲ မေးတာပဲတဲ့။ သူသဘောပေါက်တယ်။ အဲဒါကတော့ သိပ် ခက်တဲ့ဥစ္စာ အရေးကြီးတယ်။ ဘယ်ဘဝက လာသလဲဆိုတော့ တပည့်တော် ထယ်ဘဝက လာတယ်ဆိုတာ မသိဘူးတဲ့။ မသိလို့ မသိပါဘုရားလို့ တပည့် တော်က လျှောက်တယ်ဘုရားလို့ လျှောက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက သာဓု ခေါ်တယ်။

ဘုရားရည်ရှယ်ချက်ကထဲ ဒါပဲ။ အိမ်ကလာတဲ့ဟာကို ဘုရားကြီးပဲ။ မြတ်စွာဘုရား ဘယ်မေးလို့ ကောင်းလဲ။ အိမ်ကလာတာနဲ့ ဘယ်သွားမလဲ ရက်ကန်းရုံသွားလို့ ဒါတွေ မဟုတ်တာတွေ။ အဲဒါဘယ်ဟုတ်မလဲ။ လေး နက်တဲ့ဟာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မေးဖို့ရာမလိုဘူး။ ဒီကလေးမလေးက သဘော ပေါက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်ဘဝက လာသလဲလို့ အရှင်ဘုရားက မေးတာပဲလို့ ယူဆပါတယ်။ မသိလို့ မသိပါဘုရားလို့ ပြောပါတယ်ဘုရား။ ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက သာဓုခေါ်တယ်။ တစ်ခါ ဘယ်သွားမလို့ လဲဆို ဆာလဲ ရက်ကန်းရုံသွားမယ်ဆိုတာကလဲ မြတ်စွာဘုရားမေးစရာစကားမဟုတ် ပါဘူးတဲ့။ ဒါဟာ ဘာမှလဲ နက်နဲတဲ့ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဘဝကနေပြီး သွားလို့ရှိရင် နင်ဘယ်ဘဝသွားမှာလဲ။ လူဖြစ်မှာလား။ နတ်ဖြစ်မှာလား။ ရဲသွားမလား။ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သွားမလား။ ဒီလိုမေးတယ်လို့ တပည့်တော်က ထင်တယ်တဲ့။

အဲဒါ ဘယ်ဘဝသွားမယ်ဆိုတာ တပည့်တော်ကလဲ တိတိကျကျမသိ လို့ ဒါကြောင့် မသိပါဘုရားလို့ - ပြောပါတယ်ဘုရားလို့ လျှောက်လိုက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက သာဓုခေါ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား အဲ နင်မသိဘူးလားလို့ မေးပြန်တော့ အဲဒါမသိဘူးလားမေးတော့။ တပည့်တော်ကလည်း မရဏာ- နုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားများနေတော့ ဘယ်အချိန် သေမှန်းမသိဘူး။ (ဆေရ မယ်-၂) အမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းတော့ သေမယ်ဆိုတာ တပည့်တော်က သိနေတယ်။ သေရမယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလားလို့ မြတ်စွာဘုရားက မေး တယ်လို့ ယူဆတယ်။ တပည့်တော် သိလဲသိနေပါတယ်။ တစ်နေ့ကျ သေမှာပဲ။ ကြိုးကြိုးငယ်ငယ် သေမှာပဲ။ တစ်နေ့တစ်ချိန်ကျ သေမှာပဲဆိုတာ သိနေတယ်။ တပည့်တော်က သိနေလို့ သိပါတယ်ဘုရားလို့ ပြောတာပါပဲဘုရား။ ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက သာဓုခေါ်တယ်။

နင်သိရဲလားလို့ မေးပြန်တယ်။ အဲဒါ ဘယ်အချိန်သေမှာတိတိကျကျ သိရဲလားလို့ မေးတယ်လို့ ယူဆတယ်။ အဲဒါ တပည့်တော် တိတိကျကျ

တော့ မသိဘူး။ တစ်နေ့သေမယ်၊ ဘယ်အချိန်သေမယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ယခုလူတွေကလဲ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့လေ။ (လူတိုင်း-၂) တစ်နေ့ကျသေမယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ ငြင်းဆို မပြင်ဘူး။ သေမှာပဲ။ ကိုယ့်အဘိုးတွေ၊ အဖွားတွေ၊ ဘာတွေ၊ ညာတွေ၊ ကြီးတဲ့လူတွေ အကုန်လုံး သေကုန်ကြပြီ။ တချို့ အရိုးတောင်ဆွေ၊ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ယခု ရှိတဲ့လူတွေလဲ သေမှာပဲ။ ထိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လူတွေရော ဘုန်းကြီးတွေ ရော အကုန်လုံး တစ်နေ့ကျ သေမှာပဲ။ တော်တော်ကြာ အရိုးတောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ယခု ထင်ရှားရှိတယ်။ သေမှာကတော့ သေချာတယ်။ သို့သော်လည်း ဘယ်အချိန်သေရမယ်၊ နေ့သေရမယ်၊ ညသေ ရမယ်ဆိုတာ ဒါကတော့ မသိနိုင်ဘူး။ အံ့ဩစရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။

သေခြင်းတရားများ သေချင်တော့ ဖြုတ်ကနဲ သေသွားတာပဲ။ ကြောက်စရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်ပြီ။ သေတာ ကတော့ သိပ်အံ့ဩစရာမကောင်းဘူး။ တချို့(ဖြုန်းကနဲ-၂) သေသွားတာ အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဘယ်အချိန် သေရမယ်ဆိုတာ တပည့်တော်က မသိဘူးတဲ့။ မသိလို့ မသိပါဘုရားလို့ ပြော ပါတယ်။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက သာဓုခေါ်တယ်။ အဲဒီအပိုင်း လေးပိုင်းထဲ မှာ အရေးကြီးတာကတော့ ဘယ်ဘဝက လာတယ်ဆိုတာ မသိတာကတော့ ထားမပါဦးတော့။ ဘယ်အချိန်သေရမယ်ဆိုတာ အဲဒါဟာ အရေးကြီးတယ်။ သေမယ်ဆိုတာကလဲ အရေးကြီးတယ်။ သေပြီးတော့ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ဒါက သိပ်အရေးကြီးတယ်။

သေမှာကလဲ တစ်နေ့ကျသေမှာပဲ။ ဘယ်အချိန် သေရမယ် ဆိုတာလဲ မသိကြဘူး။ အသက်ငယ်တယ်လို့ လဲ စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး။ အသက်ကြီးပေ မယ့်လို့ သေချင်မှသေတာ။ သူ့ဥစ္စာက ကျန်းမာနေလဲ ဖြုန်းကနဲ သေချင် သေတယ်။ မကျန်းမာလို့ လူကြီးဖြစ်နေပေမယ့်လို့ အသက် ရှင်ချင် ရှင်နေ ထာပဲ။ သူက အကြပ်ကြီး အကုန်လုံးကို အရပ်ထဲမှသာ လျှောက်ကြည့်ကြ ပေတော့။ ဒီလိုဟာတွေ အများကြီးပဲ။ သေချင် (ဖြုန်းကနဲ-၂) သေတယ်။

ဒီတော့ သေမှာ ဘယ်အချိန်မှန်း မသိဘူးတဲ့။ သေပြီးရင် ဘယ်သွား မလဲ။ ဒါအရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။ အဲဒါအခက်ဆုံးပါပဲ။ သေပြီးရင် ဘယ် သွားမလဲ ခက်တယ်။ ဒီဟာ၊ အဲဒီတော့ သေပြီးရင်ဘယ်သွားမလဲက အရေး ကြီးတော့ သေပြီးရင် နတ်ပြည်သွားမယ်၊ လူ့ပြည်သွားမယ်၊ ဒီလိုပြောနိုင် အောင်ပေါ့လေ။ ကောင်းရာသွားမယ် ပြောနိုင်အောင် အားထုတ်ဖို့ အရေး ကြီးပါတယ်။ အဲဒါ အရေးကြီးပါတယ်။ အကယ်၍ သေပြီးလို့ ရှိရင်ကို

ကုသိုလ်ကောင်းမှုက ပြည့်စုံလို့ တကြောင်းမညီညွတ်လို့ ငရဲကျသွားပါပြီတဲ့ ငရဲဆိုတာလဲကျတယ်။ လွယ်လွယ်လေးရယ် သေခါနီးမှာ အကုသိုလ်လောကတွေနဲ့ စောပြီး သေသွားလို့ ရှိရင် တစ်ခါတည်း မျက်စိလေးမှိတ်ပြီးတော့ စုတေစိတ် ကလေး ကျတော့ပြန်တယ်ဆို ငရဲအိုးထဲ ရောက်သွားတာ။ ငရဲမီးတွေ အလုံလုံနဲ့ ငရဲမီးတွေ လောင်လို့ အဲဒီမှာ ရောက်သွားတာ။ အဲဒီလို ရောက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ အများကြီးပဲ ရှိနေတယ်။

ငရဲကို ရောက်နေတဲ့အခါကျ ငရဲမီးတွေ တဟုန်းဟုန်းနဲ့ လောင်နေတဲ့ အခါကာလရော တရားအားထုတ်လို့ ရဦးမလားတဲ့။ မရဘူး။ အားထုတ် ချင်ပေမယ့် မရဘူး။ မြတ်ဘုရား လက်ထက်တော် ကာလတုန်းက ရေဝတီ ဆိုတာ ရှိတယ်။ ရေဝတီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ သူ့အရှင်လတ်လတ်ကနေပြီး ဘီလူးကြီးတွေက ငရဲခေါ်သွားတယ်ဆိုတာကို ငရဲမှန်းသိလို့ သူ့ကိုငရဲထဲ ပစ်ချမယ်လို့ဆိုတော့ သူဟာ ကြောက်ရွာလွန်းလို့ လူ့ပြည် ပြန်ပို့ပါဦး။ လူ့ပြည်ရောက်လို့ရှိရင် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုပါမယ်။ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နေပါစော့မယ်လို့ တောင်းပန်တယ်။ တောင်းပန်လို့ မရတော့ဘူး။ အကုသိုလ်က အကျိုးပေးနေပြီ။

အဲဒီလိုပဲ ငရဲရောက်နေတဲ့အခါကျတော့ ငရဲထိန်းတွေထဲ ရှိတယ်။ ငရဲ ထိန်းတွေက နှိပ်စက်တဲ့ အခါကာလတွေ၊ နှိပ်စက်တာတွေ အမျိုးမျိုးတွေ ပါပဲ။ အဲဒါတွေ အကျယ်ချဲ့ပြီးတော့ ပြောမယ်ဆိုလို့ရှိရင် အချိန်က သိပ် မရဘူး။ စိကနေ့ မပြောသေးပါဘူး။ အဲဒါတွေပြောရင် အဲဒါတွေကဘင် တစ်နာရီလောက်ကြာမယ်။ ငရဲအကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောနေရင်တော် ပါပြီ။ အတိုချုပ်ပဲ တော်ပါပြီ။ ငရဲပီးတွေက တဟုန်းဟုန်း လောင်နေခဲ့သော် ငရဲထိန်းတွေက နှိပ်စက်ပြီးတော့ နေတဲ့အခါကာလတွေ အဲဒီလိုအခါကာလ တွေမှာ လူ့ပြည်ခဏသွားချင်ပါဘိတော့တယ်။ မြတ်စွာဘုရား တရားအား ထုတ်ချင်ပါဘိတော့တယ်လို့ တောင်းပန်လို့ မရဘူး။ ခွင့်တောင်းလို့ မရနိုင်ဘူး။ ယခုနေ့တော့ တရားအားထုတ်ချင်ရတယ်။ ယခုနေ့ ဘယ်လို အလုပ် မအား နေနေ အားအောင်လုပ်လို့ရှိရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့—

ခုကွ နုဘဝန္တကာလေ - ဆင်းရဲခုကွတွေ ခံစားနေသော အခါကာ လ၌၊ ဘာဝနံ-ဘာဝနာကို၊ ကာထု-ပြုခြင်းငှါ၊ န သက္ကာ-မစွမ်းနိုင်ဘူးတဲ့၊ အယ မေဝ ကာလော-ယခုအခါကာလသည်သာလျှင် သာဝနာကို အားထုတ် ဖို့ရာ အခါကာလပဲတဲ့။ စီလိုဆင်ခြင်မယ်။ ဒါကငရဲကို။ ငရဲဆိုတာကတော့ မမြင်ဘူးသားပါဦးတော့။ အဲဒါကတော့မမြင်လို့ တစ်ချို့က ငရဲမရှိဘူးလို့လဲ ပြောခြင်ပြောတာပဲ။ မမြင်လို့ ဘုန်းကြီးကဒါတွေမပြောတော့ပါဘူး။ တိုတိုပဲ တိရစ္ဆာန်တွေကတော့ မြင်ရတယ်။ တိရစ္ဆာန်ဆုံရောက်နေတဲ့ အခါကာလမှာ

တိရစ္ဆာန်တွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ငါးဖြစ်ပြီးသကာလ ပိုက်ထဲမှာမိ၊ မြူးထဲ
မှာ မိနေတော့ ဒုက္ခတွေ ဖောက်နေတာတွေရှိတယ်၊ ငှက်ကလေးတွေ ဖြစ်ပြီး
သကာလ ပိုက်ထဲရောက်တယ်၊ ကြက်ဖြစ်ပြီးသကာလ ကြက်ခြင်းထဲ ရောက်
ပြီးတော့ နေတာတွေရှိတယ်၊ အဲဒါတွေ ဒုက္ခရောက်နေတာ၊ ဝက်ဖြစ်ပြီး
သကာလ ဝက်ခြံထဲမှာ ဖောက်နေတာတွေရှိတယ်၊ အဲဒီလိုဟာတွေ၊ အဲဒါ
တွေဟာ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ သူတို့ အခွင့်ရပါဦးမလားတဲ့ ဘယ်ရမလဲ၊
နွားဖြစ်၊ ကျွဲဖြစ်နေလို့ နဖားကြိုးတွေနဲ့ တပ်ပြီးတော့ လှည်းတွေနဲ့ ထွန်တွေနဲ့
ရုန်းပြီး နေရတာတွေကို လူတွေက နှင်တန်းနဲ့ဘာနဲ့ ရိုက်နှက်ပြီး ခိုင်းတာကိုး။

တစ်ချို့က သိပ်ပြီးတော့ ကြမ်းတယ်၊ သိပ်ရိုက်နှက်တာပဲ၊ နှင်တံ
အဖျားမှာ၊ မြွေကစော့သိပ်မသိဘူး။ တောကပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့သိတယ်၊ နှင်
တံ အဖျားမှာ အပ်ကလေးတွေ ထည့်ထားသေးတယ်၊ အဲဒါတွေနဲ့ ထိုး
တာကိုး။ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

နွားက ပြောလဲမပြောနိုင်ဘူး၊ နေမကောင်းချင်လဲ နေမကောင်းနေ
မယ်၊ လူကမသိဘူး၊ နှင်းကန် ရိုက်နှက် ခိုင်းနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်နေမှန်းလဲ
မသိဘူး။ နေမကောင်းလို့လဲ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဆေးရုံတိုဘာတို့ ဆရာဝန်တွေနဲ့
ဘာတွေနဲ့ဘယ်ရှိမလဲ၊ နွား သူခမြာ ဒီလိုနေရတာပဲ၊ အင်မတန် ဓုတ္တရရောက်
တယ်၊ ပြီးတော့ ရေငတ်နေတဲ့အခါလဲရှိမယ်၊ သူကသိတာလဲမဟုတ်ဘူး။ ရေ
ငတ်တယ်မသိဘူး ခိုင်းတာပဲ၊ ရိုက်နှက်ပြီးတော့ခိုင်းတာပဲ၊ သူလဲ အစာဆာ
နေတဲ့အခါလဲ ရှိဦးမှာပဲ၊ အစာမကြေတဲ့ အခါလဲရှိမှာပဲ၊ အဲဒါ အာမ
မသိဘူး၊ လူက ခိုင်းစရာရှိတာ ခိုင်းမှာပဲ၊ အဲဒီလို အခါကာလတွေမှာ တရား
အားထုတ်ဖို့ရာ အခွင့်ရပါ့မလားတဲ့၊ မရနိုင်ဘူး။

အဲဒီလိုများသွားပြီးတော့ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကြောက်စရာကြီးပေါ့၊ အဲဒီ
လိုတိရစ္ဆာန်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့နေတဲ့အခါ တရားအားထုတ်ဖို့ရာမရနိုင်ဘူးတဲ့၊
ယခု တရားအားထုတ်ဖို့ရာ အခွင့်ရနေတဲ့ အခါကာလပဲလို့ နှလုံးသွင်းပြီး
တော့ အားပေးရမယ်၊ အားမထုတ်သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ တို့မသေခင် ဘယ်
အချိန်သေမှန်းလဲမသိဘူး၊ ဘယ်သွားရမှန်းလဲမသိဘူး ပုံမတော် တိရစ္ဆာန်
ဖြစ်နေလို့ ရှိရင် တရားအားထုတ်လို့ ရပါဦးမလား ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ယခုနေ
ကပဲ အခွင့်ရနေတဲ့အခါ အားထုတ်ဦးမှပဲ၊ ထောင်မြင်စောင့် အားထုတ်ဦး
မှပဲ၊ အားမထုတ်ဘဲ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အာရမ္မဓာတ် ပဌမစပြီးအားထုတ်တဲ့
လို့လဝီရိယဖြစ်အောင် အားပေးရမှာကို၊ အားထုတ်စပြုပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ကလဲပဲ လွန်မြောက်သွားအောင်၊ လွန်မြောက်ပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ မိမိ
တို့လိုအပ်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရောက်အောင် အားပေးရမှာကို၊ အားထုတ်ဖို့ရာ

အချိန်ကာလပဲ၊ အခွင့်ရနေတဲ့အခါကာလ(အားထုတ်အံ့မှ-၂) အခွင့်ကောင်း ရနေတာ၊ အင်မတန်ကံကောင်းလို့ ဒီလိုတရားတွေ အားထုတ်ခွင့် ရနေတာ ပဲလို့ အာရုံပြုပြီးတော့ တင်းတင်း၊ရင်းရင်း၊ အားထုတ်ရမှာကို၊ အရေးကြီး ပါတယ်၊ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်၊ အဲဒါ တိရစ္ဆာန်နဲ့ ဆင်ခြင်ပုံတဲ့၊

ထို့အတူ ပြိတ္တ-တွေဆိုတာကလဲ ရှိတယ်၊ အသုရကမ္မာ ဆိုတာလဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီတုံ့တုံ့ရောက်နေတဲ့အခါလဲ အားမထုတ်နိုင်ဘူး၊ အပါယ်လေး၊ ဘုံသာမဟုတ်ဘူး၊ လူ့ဘုံပေမယ့်လို့လဲ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဘဲနဲ့ တခြား၊ အာ သာတွေဖြစ်နေရင် ဘယ်အားထုတ်ခွင့်ရမတုံး၊ အားထုတ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ဖြစ်ဦးတော့ ဒီလို တရားအားထုတ်ဖို့ရာ တရားသံ မကြားရဘူး၊ အားထုတ်ဖို့ရာနေရာဌာနမရှိဘူး၊ သွန်သင်ညွှန်ပြမည့်ဆရာသမားမရှိဘူး၊ ဆိုတဲ့ နေရာကလူတွေလေ သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်၊ တချို့ တရားအားထုတ် ချင်ကြတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာလိုချင်ကြတာနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတည်ဆောက် ချင်ကြတာနဲ့၊ အဲဒီ သူတို့မှာလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကလဲ မရှိဘူး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ ကလဲမရနိုင်ဘူး၊ ဟောပြောမည့်ပုဂ္ဂိုလ်လဲမရှိဘူး၊ အားထုတ်စရာ နေရာဌာန ကလဲမရှိဘူး၊ အားထုတ်ချင်ရက်နဲ့ ၀ ချို့လဲ အိုပြီး သေကုန်ရှာကြတယ်၊ အင်မတန် သနားစရာကောင်းတယ်၊

ထဲဒီတော့ အကြောင်းညီညွတ်တဲ့အခါ အားထုတ်ရတာ ယခုဟာက တော့ ဒီမှာအပါယ်ဘေးတွေဆင်ခြင် အပါယ်ဘေးတွေပြတာ၊ အပါယ်ဘေး သာမဟုတ်ဘူး၊ အားမထုတ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေကို အများကြီးရှိတယ်၊ အပါယ်ဘေး မဟုတ်သေးဘဲနဲ့ ယခု လောကတွင်ပဲ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေပါ ပြီတဲ့ အားမထုတ်နိုင်ဘူး၊ မကျန်းမာတဲ့အခါ အားမထုတ်နိုင်ဘူး၊ ကိစ္စတွေ အင်မတန်ကိုအရေးကြီးနေတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေတဲ့အခါကျလိုရှိရင်လဲ အားမထုတ် နိုင်ဘူး၊ အကြောင်းတွေအကုန်လုံး ညီညွတ်တဲ့အခါမှ အားထုတ်နိုင်တာ၊ အားထုတ်နေဆဲပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အခွင့်ရနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီအချိန် အခွင့် ကလေးမှာ အလကားမဖြစ်စေဘဲနဲ့ အဲဒီအချိန်အခွင့်ကလေးကို ရသမျှတွေ အကုန်လုံးယူပြီးသကာလ ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ဖို့ရာ အင်မတန်အရေး ကြီးပါတယ်၊ အဲဒီလို အားပေးပြီးသကာလ အားထုတ်ပါတဲ့၊ အပါယ်ဘေး ဆင်ခြင်သွားလိုက်ဦးမှ ရှေ့ကို နိဗ္ဗာန်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ၁၁-ခုတောင်မနည်း သူ၊ ပြောစရာတွေအာနိသင်တဲ့၊ အာနိသံသ ၁သဝိဇာ-အကျိုးအာနိသင်ကိုလဲ ဆင်ခြင်ပါတဲ့၊ ဒီဝိပဿနာအာရုံအလုပ်ကို အားထုတ်လို့ အာအကျိုးတွေ ရမလဲ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အကျိုးကိုရတယ်၊

ဘုန်းကြီးက ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ရခြင်းစာအုပ်မှာ ရေးထားပါတယ်၊ တချို့က တရားအားထုတ်ရတာ ဘာမှန်းမသိဘူး၊ တရားအားထုတ်လို့ရှိရင်

ယခုပဲ အကြားအမြင်တွေ ပေါက်သလိုလို ဘာလိုလို ဒီအကျိုးတွေမှတ်
 နေတာ၊ တချို့ကစီးပွားဥစ္စာ လာဘ်လာဘတွေ တိုးထက်လာတော့ မလိုလို
 ဒီလိုထင်နေတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ တရားအားထုတ်ရတဲ့ဟာက ထိုရင်းက
 ကံလေသာငြိမ်းပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ပဲ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်
 ရောက်ဖို့ပဲ။ တရားအားထုတ်ရတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဝိပဿနာအာဝနာနဲ့အကျိုး
 ဟာဘာလို့ဆို၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရခြင်းဟာအကျိုးပဲတဲ့။ ကံလေသာငြိမ်းစေတတ်တဲ့
 မဂ်ဖိုလ်တွေဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုပြီး နိဗ္ဗာန်တွေ့သွားတယ်။ နိဗ္ဗာန်
 တွေ့သွားရင် ကံလေသာထွေငြိမ်း၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းပြီးတော့သွားတယ်တဲ့။
 အဲဒါ အကျိုးတွေပဲ။ ထိုဒီအကျိုးဟာ နည်းနည်းအကျိုးမဟုတ်ဘူး။ ယခု
 လောကမှာ ကြုံစားအားထုတ်ပြီး လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့အမှုတွေ အမျိုးမျိုးရှိ
 ပါတယ်။

တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားလောက်တဲ့ စားဖို့သောက်ဖို့ တစ်နေ့စာ
 လောက်ရတဲ့ ဇီလိုလုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေလဲရှိတယ်။ တစ်နေ့လုပ်ရင် ၂-၃-ရက်
 လောက် စားလောက်အောင်ရတဲ့ အလုပ်တွေလဲရှိတယ်။ တစ်နေ့ လုပ်ရင်
 တစ်လလောက် သုံးစွဲလို့ရတဲ့အာ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာရှိပါတယ်။ တချို့
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်နေ့လုပ်တာနဲ့ တစ်နှစ်လောက် သုံးလောက်အောင် ရတဲ့
 အလုပ်ကတော့ရှားပါလိမ့်မယ်။ ဒါကတော့ တစ်နေ့လုပ်တာနဲ့ တစ်သက်လုံး
 ကြီးပွားချမ်းသာပြီးနေအောင် အလုပ်ကတော့ မရှိသလောက်ပဲ နေမှာပါပဲ။
 ဒါပေမယ့်လို့ ကိုယ့်အလုပ်ကလေးနဲ့ကိုယ်တော့ ကြိုးစားတော့ ကြိုးစားနေ
 တာပဲ။ နေ့မအားညမအားပဲ စွန့်စွန့်စားစား အားထုတ်နေရတယ်။

သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဆိုတာ ဟကယ်ကိုမှန်တာပဲ။ စားရေး၊ သောက်ရေး၊
 နေရေး၊ ထိုင်ရေးဆိုတာဟာ တစ်နေ့လုပ်တစ်နေ့စား အလုပ်သမားတွေက
 လဲပဲအင်တိုက်အားတိုက် နင်းကန်ပြီးလုပ်နေရတာပဲ။ နေ့ရောညရော တစ်ခါ
 တည်းဒီအထဲကနေပြီးတော့ ပုံမတော်လို့ရှိရင် အကြောင်းမညီညွတ်တဲ့ ဆေး
 စရာအကြောင်းရှိ သေသွားတာပဲ။ ဒါလဲ စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ရတာပဲ။ အင်မ
 တန် အားထုတ်နေရတာ။ အဲဒီတော့ ဒီအလုပ်ကလေးတွေလုပ်သဖြင့် တစ်နေ့
 လုပ်မှတစ်နေ့စားရတာ၊ စိတ်ချမ်းသာမှုကလေးပဲ ဒီအလုပ်ဟာ ဘာမှ မကြီး
 ကျယ်ဘူး။ ဒီအကျိုးဟာ တစ်နေ့လုပ်ထို ဥပမာ တစ်လလောက် ထိုင်ပြီးစား
 နိုင်လောက်တဲ့ အလုပ်ဆိုရင်လဲပဲ တစ်လလောက် ချမ်းသာဖို့ရာ ရှိတယ်။ ဘာမှ
 မကြီးကျယ်ဘူး။ ဒီအကျိုးဟာ တစ်နေ့လုပ်လို့ တစ်သက်လုံး၊ တစ်ဘဝလုံး
 ချမ်းသာလောက်အောင်ဟာကတော့ မရှိပါဘူး။

အကယ်၍ ရှိတယ်ထားဦးတော့ တစ်သက်လုံး၊ တစ်ဘဝလုံးလောက်ပဲ
 ဘာမှ မကြီးကျယ်ပါဘူး။ ယခု အာဝနာအလုပ်ကို အားထုတ်လိုက်ရင်လေ

ဘယ်လောက်အကျိုးရသလဲဆိုရင် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း အစရှိသော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေမှ တစ်ဦးထွက်လာရလွယ်ကူသွားမှာ၊ နောင် ဘဝသံသရာတွေ တာမှကို မဖြစ်ရတော့ဘူး။ အကယ်၍ တရားစားမထုတ်လို့ မပြည့်စုံလို့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် မရောက်သေးဘူးဆိုရင် သေပြီးရင် ခုနကအပါယ်တုံ့ ရဲတုံ့ ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြိတ္တာဖြစ်နိုင်တယ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ လူပဲဖြစ်ဦးတော့ ဖြစ်ရာဘဝတွေမှာ ဆင်းရဲတွေလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အောက် တန်၊ ကျ၊ နောက်တန်၊ ကျတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူများနှိပ်စက်ခံရတဲ့ ဘဝတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။

စားစား၊ သောက်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေးတွေနဲ့ အင်မတန်ပင်ပန်းပြီး တော့ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်နိုင်တယ်။ အို၊ နာ၊ ဆင်းရဲရုက္ခတွေ တွေ နိုင်တယ်။ သေ-သေပြီးတော့နေရတဲ့ ဘဝဆင်းရဲတွေလဲ အများကြီးတွေသွား ဦးမယ်။ အဲဒါကြောင့်ပေါင်း မရမတုန်နိုင်အောင် တွေ့သွားမှာ၊ အဲဒီ တွေ သွားမည့်ဆင်းရဲတွေဟာယခုတရားစားထုတ်လိုက်တာနဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရသွား ပြီဆိုရင် အဲဒီဆင်းရဲတွေ အကုန်လုံးငြိမ်းသွားတာ၊ ဘယ်လောက် အဖိုးတန် သလဲ အင်မတန်အဖိုးတန်တာ၊ ဒါထက်အဖိုးတန်တာ ဘယ်ရှိမလဲ။

အဲဒီအကျိုးအာနိသင် အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ အကျိုးအာနိသင်ကြီးကို ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ ကလေးတော့ မရပေဘူးတဲ့၊ ဟင်းရွက်များစွာသလို ဟင်းသီးဟင်းရွက်များစွာသလိုတော့ လွယ်လွယ်ကူကူတော့ မရဖြစ်ပေဘူးတဲ့၊ ကြိုးစားရလိမ့်မယ်၊ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်မှ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီတော့ လုံ့လ-ဝီရိယနဲ့ ပြည့်စုံမှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီးတော့ အားပေးပြီးတော့ ဗီလိလဲ အားထုတ်ရမယ်၊ အဲဒါလဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ တရားစားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေမှာ အင်မတန်ကိုအရေးကြီးပါတယ်၊ လုံ့လ-ဝီရိယမလျှော့ဖို့ရာ တစ်နေ့ လုပ်လို့တစ်နေ့လောက် ချမ်းသာတဲ့အလုပ်၊ တစ်နေ့လုပ် တစ်လလောက်ချမ်း သာတဲ့အလုပ်၊ အလုပ်မျိုးတွေတောင် ဆက်စွန့်ကြိုးပမ်း နင်လား၊ ဝါလား၊ ကြိုးစား အားထုတ်နေကြသေးတာ၊ ဗီ ၇-ရက်လောက်ဖြစ်စေ၊ ၁၅-ရက် လောက်ဖြစ်စေ၊ တစ်လလောက်ဖြစ်စေ၊ အားထုတ်လို့ အပါယ်ဘေးတွေက လုံးဝလွတ်သွားမယ်တဲ့၊ အာဖြစ်လို့အားမထုတ်ဘဲနေရမလဲ၊ အားမထုတ်ချင်ဘဲ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ၊ သူက အားထုတ်ရမှာပေါ့၊ ကြိုးကြိုးစားစားဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတည်းစွန့်စားပြီး အားထုတ်စရာ အင်မတန်ကောင်းကောင်းပေါ့၊ အဲဒီလို အားပေးရမယ်တဲ့၊ အာနိသင် အကျိုးအာနိသင်ကို မြင်ခြင်းတဲ့။

အပါယ်ဘေးဆင်ခြင်၊ အာနိသင်၊ လမ်းစဉ်ရှိသေပါ.တဲ့။

လမ်းစဉ်ဆိုတာကမိမိသွားနေတဲ့လမ်း၊ အာဝနာလမ်းဆိုတာ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သွားနိုင်တာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ လောကမှာ ဘုန်းကံမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေမှာဆိုရင် လမ်းကောင်းမသွားရဘူး။ တောကြိုတောကြားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ဘယ်လမ်းကောင်း သွားရမှာလဲ။ ရန်ကုန်မြို့မှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို လမ်းကောင်းလမ်းမကြီး မသွားရဘူး။ ရွှံ့တွေဗွက်တွေထဲ ဖိလို သွားနေရ တာပဲ။ ဆူးတွေဘာတွေ စူးချင်လဲစူးတာပဲ။ ဖိလိုသွားနေရတာပဲ။ မသွားချင် လို့လဲ မပြစ်ဘူး။ ဖိလိုသွားနေရတာပဲ။ ထဲဒီမှာ ပစ်ချတာကို ကံကစဲဒီရန်ကုန် မြို့မှာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လမ်းကောင်းတွေနဲ့ သွားရတယ်။ လမ်းကောင်းတွေ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လမ်းတွေသွားရတာ။ တချို့က လမ်းတွေကန့်သတ် ထားတာရှိသေးတယ်။ ဖိလမ်းဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ မသွားရဘူးဆိုပြီး တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မသွားရဘူးဆိုပြီးတော့ ဖိလိုကန့်သတ်ထားတာ ရှိတယ်။

ထဲဒီလမ်းလဲပဲ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေမသွားရဘူး။ ခွင့်ပြုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှ သွား ရတယ်။ လက်မှတ်ရမှသွားရတယ်။ ယခုဘာဝနာလမ်းဆိုတာကတော့ ထဲဒီလို လောကပုဂ္ဂိုလ်တွေမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် အထက်တန်းကျတဲ့ ဘုရား- ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေ သွားထားတဲ့လမ်းတဲ့။ အားလုံး သောဘုရားတွေ၊ အားလုံးသောပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေ၊ အားလုံးသောရဟန္တာတွေ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလမ်းကြီး သွားရတာပဲ။ လမ်းမကြီးက သွားရတာ၊ နိဗ္ဗာန်သွား၊ ဒီလမ်းကသွားရတာပဲ။ ဒီပြတ်လမ်းက မသွားရဘူး။ ဒီလမ်းက မသွားဘဲ နိဗ္ဗာန်မရောက်ဘူး။ ထဲဒီတော့ ဘုရားရဟန္တာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ သွားထားတဲ့ လမ်းကောင်းလမ်းမကြီး၊ လမ်းကောင်း၊ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သွားနိုင်တဲ့ လမ်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီလမ်းကို ငါတို့သွားနေရတယ်။ ဒီလိုအား ပေးရမယ်။ မသွားဘူးသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ စဉ်းစားကြည့်။

ဘုရားသွားတဲ့လမ်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသွားတဲ့လမ်း၊ အရိယာသာဝကတွေ သွားတဲ့လမ်း၊ ဒို့မသွားရသေးဘူး။ ကံမကောင်းသေးဘူး။ ကံညံ့သေးတယ်။ ဖိလိုနှလုံးသွင်းရမှကို။ သွားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ဂုဏ်ယူရမှ၊ ဒို့သွားရပြီး သို့သော်လည်း သွားပေမယ့် လမ်းဆုံးဦးမှဖြစ်မှာကို။ လမ်းဆုံးအောင်သွား မှပဲ ထင်တယ်။ ဖိလိုသာ ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး သွားရမယ်။ လမ်းစဉ်ကို ရှိသေပါ။ ရှိရှိသေသေ ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။ အပါယ်ဘေးဆင်ခြင် အာနိသင်၊ လမ်းစဉ်ရှိသေပါ။ ဆွမ်းကျွေးတုံ့ပြန်၊ ဆိုလိုက်စမ်းပါဦး။

အပါယ်ဘေးဆင်ခြင်အာနိသင်၊ လမ်းစဉ်ရှိသေပါ။
ဆွမ်းကျွေးတုံ့ပြန်၊ ပိဏ္ဏပါတာပစ္စယတာ။

ဆွမ်းကိုတုံ့ပြန်၍ ပူဇော်ခြင်း ခါကထော့ ရဟန်းတွေနဲ့ ဆိုင်တယ်။
 ဒကာ-ဒကာမတွေနဲ့ နည်းနည်းဘော့ ဆိုင်တာပေါ့၊ အများကြီး မဆိုင်ဘူး။
 ဆွမ်းအကျိုးကို တုံ့ပြန်ပြီးတော့ ပူဇော်ပါတဲ့၊ ရဟန်းတော်တွေဆင်ခြင်ဖို့ရာ
 ရဟန်းတော်တွေ တရားအာမထုတ်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဆင်ခြင်စရာ
 တော့ကောင်းတာပဲ၊ ဆင်ခြင်စရာသိပ်ကောင်းတယ်။ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစား
 ကြည့် အင်မတန်ကိုကောင်း။ မိမိကိုဆွမ်းတို့၊ သင်္ကန်းတို့၊ ကျောင်းတို့၊
 ဆေးတို့ ပစ္စည်းလေးပါးတွေ လှူဒါန်းနေကြတာပဲ။ ဒကာ-ဒကာမတွေက
 ဗီပစ္စည်းတွေရအောင် အတော်ရှာရတာ၊ အလွန် ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း
 ရှာရတာ။

တောထဲ တောင်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုလျှင်လည်း သက်စွန့် ကြိုးပမ်း
 အားထုတ်ပြီး အမော့အပမ်းကြီးစွာနဲ့ အားထုတ်ရတာ၊ နေပူ မိုးရွာမရွာစ
 အားထုတ်ရတာ မြို့မှာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ တစ်ခါတည်း၊ ကင်မတန်ကိုကြောင့်
 ကြစိုက်နေရတာ၊ သွားရေ၊ လာရေ၊ ပြောရေ၊ ဆိုရေ၊ အတော်ကိုမအား
 ကြဘူး။ စိတ်ညစ်စရာတွေ၊ စိတ်ပူစရာတွေလည်း အင်မတန်များ။ ဟိုလူနဲ့
 ပူးပေါင်းရ၊ ဒီလူနဲ့ပူးပေါင်းရ၊ ဟိုလူကို သွားပြောရ၊ ဒီလူကိုသွားပြောရ
 စုကွဲတွေ တော်တော်ရောက်တယ်။

ဘုန်းကြီးက ကြည့်နေတယ်။ လူတွေအခြေအနေကို၊ တစ်ခါတစ်ခါ
 ဒီပုဂ္ဂိုလ်က လာလာပြီး ငြီးသေးတယ်။ လုပ်ရကိုင်ရတာတွေ အပေါက်အလမ်း
 မတည့်တော့ ဒုက္ခရောက်နေတော့ တငြိမ့်ထဲ ငြီးနေတာပဲ။ အဲဒါကြောင့်
 လောက အကြောင်းအရာ သိတန်သလောက်လဲ သိနေတယ်။ အင်မတန်
 ဆင်၊ဆင်၊ရဲရဲ အားထုတ်ရတာ၊ ဆင်၊ဆင်၊ရဲရဲ အားထုတ်ရတာ၊ အာပြုလို့
 တုံ့ဆိုရင် ကိုယ်အသုံးကျတာစားရဖို့ပဲ။ အသုံးကျတဲ့စားရဖို့ထဲက ကိုယ်တိုင်
 မသုံးသေးဘဲနဲ့ဆွမ်းဆိုလို့ ရှိရင်ထဲရဟန်းသံဃာတော်တွေကို အကောင်းထမ္မန့်
 တွေကိုလှူတယ်။ ထည့်တော့မဟုတ်ဘူး။ အပိုအလှူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တချို့
 လှူတယ်တန်းတယ် ဆိုပေမယ့်လို့ ကိုယ်မလိုချင်တာ ကိုယ်မသုံးချင်တာ
 ပေးတာကို။ ဒီလိုဟာရှိတယ်။ ခုဒကာ-ဒကာမတွေက ရဟန်းတော်တွေလှူ
 ဘာဟာ ဆွမ်းဆိုလျှင် အကောင်းဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးကိုလှူတာပဲ။ အကောင်းဆုံး
 လှူတာ သင်္ကန်းတို့၊ အဝတ်အထည်တို့ကလဲ အကောင်းတွေကိုပဲ။ လှူတယ်
 ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတွေဆို အကောင်းတွေချည်းပဲ။ ဘယ်မှာ သွားကြည့်
 ကြည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဟာ နည်းနည်းတော့ ကေငင်တာပဲ။ မှင်ထဲရွာထဲက
 အိမ်တွေထက်ကောင်းတာက များတယ်။ တောရွာတွေမှာသိသာတယ်။ တော

ရွာတွေမှာ အိမ်လေးတွေက ပုံတော်သလို ဆောက်နေကြတယ်။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းကတော့ ပြောင်ပြောင်လက်လက်ပဲ။ ဘယ်သူ့ကြည့်ကြည့် ကောင်း
ကောင်းကလေးတွေ ဆောက်ထားကြတယ်။

အဲဒီလို ကောသကမတွေက ရဟန်းသံဃာတွေကို လှူကြတန်းကြတာ
တာပြုလို့ ဇမ္ဗူတုံ၊ အမျိုးတော်လို့လား၊ အမေနဲ့သားမို့ လှူတာလား၊ အဖေနဲ့
သားမို့ လှူတာလား၊ ညီကို မောင်နှမမို့ လှူတာလား၊ သူငယ်ချင်းမို့ လှူတာ
လား၊ ရဟန်းသံဃာတွေလှူတဲ့အတွက် မိမိတို့မှာ လောကတွင် လုပ်နိုး
ဆောင်တာ အောင်မြင်ပါစေလို့ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ လှူတာလား။ အဲဒါ
တချို့က ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာ၊ တချို့က ဘုန်းကြီးတွေ ပေဒင်တွေ
ဘာတွေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ရှိတယ်။ ဒါတော့ ဘုန်းကြီးက စာရင်း
မသွင်းဘူး။ အကောင်ကို ခုပြောနေတာ။ အဲဒီ ရဟန်း သံဃာတွေကို
လူတွေအတွက် ထူးခြားနန္တရတွေရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုမျှော်လင့်လို့လား။ မဟုတ်ဘူး။
အမှန်တကယ်လိုလူလိုက်တဲ့ အတွက် အကျိုးရှိတယ်တဲ့။ စားဖို့သောက်ဖို့ရာလေး
တွေ မစားမသုံးဘဲနဲ့ လှူလိုက်လို့ရှိရင် တဝမျှားစွာလိုက်ပြီးတော့ ကောင်းကျိုး
ချမ်းသာ တွေ ဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးတော့လှူတာ။ ယုံကြည်ပြီးတော့ လှူတဲ့
ဥစ္စာကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က သယံကြည်တဲ့အတိုင်း ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံနေရင်
တော့ အကျိုးပေးတာပါပဲ။ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံနေရင် အကျိုးပေးတယ်။
ဥပမာအားဖြင့် မြေကွက်မှာ သစ်စေ့တို့၊ မျိုးစေ့တို့ စိုက်လိုက်လို့ရှိရင်ဖြင့်
အပင်ဟာ ထွားထွား ကြိုင်ကြိုင် ပေါက်လာပြီးတော့ လိုအပ်တဲ့ အပွင့်
အသီးတွေကို အလိုရှိတိုင်းရမယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီးတော့သစ်ပင်ကိုစိုက်ပျိုးလိုက်
တယ်။ မြေကကောင်းနေလို့ရှိရင်လဲ မှန်းတဲ့အတိုင်း အပွင့်အသီး တွေရတယ်။
မြေကညံ့နေ၊ ဩဇာမရှိတဲ့မြေဖြစ်နေ၊ စိုက်လိုက်တဲ့မျိုးစေ့က အညောင့်
မထွက်ဘဲ ဒီလိုဖြစ်တာ ရှိသေးတာကို။ အညောင့် ထွက်လာပြီး လိမ်သိ
လိမ်တိမ့်နဲ့ အပင်ဖြစ်လဲ ကောင်းကောင်း မပွင့်မသီးဘူး။ အဲဒါဆိုရင်တော့
စိုက်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာရင်ကျိုးတာပဲ၊ ဒုက္ခရောက်တာပဲ၊ ခက်တာပဲ။

အဲဒီလိုပဲကောသကမတွေက လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေကို လှူဒါန်းကြတာဖြင့်
အင်မတန် အကျိုးကျေးဇူးများလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီးတော့ လှူဒါန်းတယ်
လှူဒါန်းပြန်လဲ ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလှူတယ်။ မယုံကြည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
မလှူဒါန်းဘူး။ ကြည်ညိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များသောအားဖြင့် လှူဒါန်းတယ်။ အဲဒီ
တော့ အကြည်ညိုခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိုယ်ကြည်ညိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ယုံကြည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေ၊ ယုံကြည်တဲ့ ကြည်ညိုတဲ့အတိုင်း အကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်သွားဖို့
အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒါကိုလဲ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ချီကနေပြီးတော့ သိလ

သမာဓိတွေ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားတာ၊ မထုတ်ခဲ့လို့ ရှိရင် ငါ့ကို အားကိုးပြီး နေတဲ့ စကားစကားမတွေ့တော့ အလိုရှိတဲ့အကျိုးတွေတော့ ရကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါကြိုးစား အားထုတ်မှပဲရမယ်၊ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ လုံ့လ ဝိရိယ အားထုတ်မှု ရှိရမယ်တဲ့၊ အားမထုတ်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ အားထုတ်နေဆဲပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ပိုအရေးကြီးတယ်။

ပိုအရေးကြီးတော့ အဲဒီလို ဆင်ခြင်ပြီး အားထုတ်လိုက်တော့ အယ်သူ အကျိုးရှိတုံးဆိုတော့ အမှန်ကတော့ ကိုယ်ပဲအကျိုးရှိတာပဲ၊ သူများ အကျိုးရှိတာနည်းနည်း ကိုယ့်အကျိုးရှိတာ များများဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒါတော်တော် ကြာမှပြောရမယ်၊ အဲဒါအဋ္ဌကထာတုင် ထုတ်ပြတာ၊ အဋ္ဌကထာက ဝတ္ထု နှစ်ခုထုတ်တယ်၊ ပြောရဦးမယ်၊ နာရီကတော့ တော်တော်ကြာစွားပြီး ဝါပေမယ့် ကဿကလိုက်မှာနေတဲ့ အရှင်မိတ္တမထေရ် ဝတ္ထုတစ်ခု ထုတ်ထားတယ်၊ နောက်တစ်ခုက ပိဏ္ဍိပါတီယတိဏ္ဍ မထေရ် တစ်ခုထုတ်ထားတယ်။

ကဿကလိုက်မှာနေတဲ့ အရှင်မဟာမိတ္တမထေရ် ဝတ္ထုကတော့ အဋ္ဌကထာတွေ မြောက်မြားစွာမှာပါလို့ အများအားဖြင့် ကြားဖူးနားဝ ရှိဖူးတာတွေလဲ များပါတယ်၊ အဲဒါတော့တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းပဲပြောရမယ်၊ ကဿကလိုက်မှာ ရှင်မိတ္တဆိုတဲ့ မထေရ်တစ်ပါး တရားနှလုံးသွင်း အားထုတ်ပြီးတော့ နေတယ်တဲ့၊ ဆွမ်းခံရွာကစကားမကြီးတစ်ယောက်ကလဲသွားအဖြစ်နဲ့ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပြီးတော့နေတယ်၊ တစ်နေ့သင့်ကြတော့ စကားမကြီးက တောထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် သွားခူးသလား၊ ထင်းသွားကောက်သလား၊ ဒေသနာပြောတတ်ပါဘူး၊ ဆီးဆင်းရဲရဲနဲ့တူပါတယ်။

တောထဲသွားကာနီး သူ့သမီးကို မှာတယ်တဲ့၊ သမီး ဘယ်အိုလဲမှာ ဆန်ဟောင်းလေးတွေရှိတယ်နော်၊ အမွန်အမြတ်နဲ့ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဆန်ဟောင်းလေးတွေရှိတယ်၊ ထောပတ်ကဘယ်မှာထားတယ်၊ နွားနို့ကဘယ်မှာရှိတယ်၊ တင်လဲ သင်္ကြာက ဘယ်မှာရှိတယ်၊ အဲဒါလေးတွေ သင့်တော်ကောင်းမွန်အောင် ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ သင့်မောင်ကြီး ရှင်မိတ္တမထေရ် လာတဲ့အခါကြရင် လှူမစ်နော်၊ ဆွမ်းကပ်ရစ်၊ ငါတော့ တော-ကိစ္စရှိလို့ သွားရဦးမယ်၊ ငါတော့ မနက်ပိုင်းအတွက်ကတော့ ဟိုယခင် တစ်နေ့က ကုန်နေတဲ့ ထမင်းကျန်ပေါ့လေ၊ အဲဒီထမင်းကျန်နဲ့ ပုန့်၊ ရေနဲ့ မနက်အတွက်ကတော့ ငါစားပြီး ပြီးနို့ နေ့အတွက်ကျတော့ အယ်နယ်လုပ်ရမလဲ၊ ဟင်းအတွက်တော့ ငါပြန်လာလျှင် စားဖို့တော့ ဆန်ကဲ့နဲ့ ဟင်းရွက်နဲ့ ယာဂုကြိုထားလိုက်ပေါ့တဲ့၊ ဒါလေး ငါသောက်မယ်တဲ့ ပြောတယ်၊ အဲဒါကို အရှင်မိတ္တမထေရ်ကြီးက

ကြားတယ်တဲ့၊ ကြားတော့၊ စာချိုကလဲ ပကတိနားနဲ့ ကြားတယ်လို့၊ ပကတိ
 နားနဲ့တော့ မကြားနိုင်ဘူးထင်တယ်၊ သူ့အိမ်ထဲသူ ပြောတာကို အဘိညာဉ်နဲ့
 ကြားမှာပဲ၊ အဘိညာဉ်ရှိလို့၊ ကြားမှာ၊ ဒီတိုင်း၊ နားနဲ့ ကြားဖို့ကတော့ အခဲ
 ယဉ်းသာပဲ၊ သူ့အိမ်က သူပြောနေတာကို ကျောင်းနဲ့ အိမ်နဲ့ ဘယ်လောက်
 နီးနီး၊ ကြားစရာတော့ အကြောင်းမရှိဘူး၊ အိမ်ပေါက်ရောက်လို့၊ ကြားတယ်လဲ
 မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဒီဥစ္စာက ဟုတ်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘိညာဉ်နဲ့ ကြားမှာပဲ၊ အဲဒီလို
 ကြားတော့ မထေရ်ကြီးက စဉ်းစားတယ်တဲ့၊ ရှင်မိတ္တက တင်းဒကာမကြီးက
 ငါ့အတွက်တော့ ဆန်ကောင်းတွေ၊ ထောပတ်တို့၊ နို့တို့၊ သကြား၊၊ တစ်လုံးတို့၊
 အကောင်းတွေ ချက်ကပ်ဖို့မှာတယ်၊ သူ့အတွက်တော့လဲ ဘယ်ကြီးမိပဲ
 စားတယ် ပုန်းရည်နဲ့ စားတယ်၊ ပြီးတော့ ဆန်ကဲ့နှင့် ဟင်းရွက်ပြုတ်နဲ့ပြုတ်ပြီး
 တော့ ယာဂုံကလေး သောက်နေမယ်လို့ ဆိုတယ်တဲ့၊ ဒီက ဒကာမကြီးငါ့ကို
 ကြည့်ညှိပြီးတော့ အမှန်အမြတ်တွေ လူ့ဒါန၊ နေတာဟာ အာကြောင့်တုံး၊

ဝီလီလူ့ဒါနတဲ့ အတွက် သူ့မှာ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘတွေ ရမယ်လို့
 မျှော်လင့်တာလား၊ မဟုတ်ဘူးရာထူးငှာ နန္ဒရတွေရမယ်လို့မျှော်လင့်တာလား၊
 မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်အားဖြင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးတော့
 လှူတာပဲ၊ သူ့အလိုရှိတဲ့ အတိုင်း၊ အကျိုးအာနိသင်တွေကို ပြည့်စုံအောင်ဟာ
 ငါက သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေ အကုန်လုံးပြည့်စုံမှဖြစ်မယ်၊ ငါ အရဟတ္တမဂ်
 အရဟတ္တဖိုလ် မရောက်သေးမချင်း၊ အဲဒီ ဆွမ်းခံလဲ ငါ မသွားသေးဘူး-
 ဆိုပြီးတော့ တစ်ခါတည်း သပိတ်တွေ ချပြီးတော့ အခန်းထဲဝင်ပြီး ပြန်
 ထိုင်ပြီးတရားစားထုတ်လိုက်တယ်၊ တရားစားထုတ်လိုက်တော့ တစ်ခါတည်း
 သူကလဲ ပါရမီရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အစကတည်းက အဘိညာဉ်တွေ ရထားတာကို၊

အဲဒါ မကြာမီ အတွင်းမှာပဲ တစ်မနက် ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အစဉ်
 အတိုင်း တက်ပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်၊ ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့အခါကျ၊
 ဆင်ခြင်ပြီးတော့ မနက်ပိုင်းဖြစ်နေလို့ အဲဒီမှာဆွမ်းခံ သွားတယ် ဆိုတာကိုမှ
 အဲဒါ မိမိလှူသောဆွမ်းကို အတုနဲ့ပြန်၍ ပူဇော်သောအားဖြင့် အားထုတ်ဖို့ပဲ၊
 ဝီလီအားထုတ်တော့ လှူ ထဲ့ဒကာဒကာမတွေလဲ အကျိုးရှိတာပေါ့၊ မည်သူ
 ပို အကျိုးရှိမလဲဆိုလျှင် အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပိုအကျိုးရှိပါတယ်၊ လှူတဲ့
 ဒကာ ဒကာမတွေမှာ ဆွမ်းလှူလို့ ရရှိတဲ့အကျိုးတွေ လူချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်း
 သာကို ရတာဟာ နောက်မှပဲ၊ တရားစားထုတ်တဲ့ ရှင်မိတ္တမထေရ်ကြီးက
 ချက်ချင်း သူ ရဟန္တာဖြစ်သွားတာ၊ မော်လမြိုင်မှာ ဘုန်းကြီးများ ရှိတုန်း၊
 မော်လမြိုင်မှာ ဦးသံဃောဆိုတာ သူ့ရဲ့ဇာတိကတော့ မြင်းခြံကပါပဲ၊ ကြီးမှ
 ရဟန်းဖြစ် သားကြီးသမီးကြီးတွေနဲ့အိမ်ထောင်ကြီးနဲ့တူပါတယ်၊ သူ့မှာ ပစ္စည်း
 တွေဘာတွေလဲရှိတယ်၊ သားကြီး သမီးကြီးတွေနဲ့ပစ္စည်းတွေလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ

ပါပ၊ သံဝေဒရဗြဟ္မ၊ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ပြီးတော့ ၇၆-နှစ်၊ ၀၂ ၃၅-ပါဆင်
တယ် ပျံတော်မူသွားတယ်၊ သဒ္ဓါတရား၊ ကောင်းတယ်၊ တောထွက်ထဲတော့
ပထမတန်းပါပဲ၊ တောထွက်သာဆိုတယ် ငယ်ပြီတော့ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ သဒ္ဓါတရား၊
ကောင်းတယ်၊ ဘုန်းကြီးရော အားလုံး၊ ကြည့်ကြည့်ပြီး ကြည်ညိုကြပါတယ်၊
နေပုံထိုင်ပုံ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်၊

အမြဲတမ်း ဆွမ်းခံစားတယ်၊ ပျံတော်မူခါနီး၊ နှစ်လသုံးလလောက်
လားမသိဘူး၊ မထနိုင်ဘူး၊ လဲနေလို့ အဲဒါလောက်ပဲ ဆွမ်းမခံဘဲ နေတာ၊
ဒိပြင်ကဆိုလျှင်(နေ့တိုင်း ၂) ဆွမ်းခံနေတာပဲ၊ ဆွမ်းခံရွာကလဲ နီးနီးမဟုတ်
ဘူး၊ ဆွမ်းခံ ရွာကလဲ ဘုန်းကြီး အထင်ကတော့ နှစ်မိုင်ထက် မနည်းဘူး
ထင်တယ်ပါပဲ၊ ဆွမ်းခံရွာနဲ့ ကျောင်းနဲ့ကတော့ တော်တော် ဝေးပါတယ်၊
လမ်းလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဟုတ်ဘူး၊ နေ့စဉ် ဆွမ်းခံသွားပြီးတော့
ဆွမ်းခံစားနေတာပဲ၊ သူ့ဆီက စကားစကားမ ဖောက်လာလို့ ရှိလျှင် သူက
ဘာပြောသလဲ၊

ရောက်ရောက်ချင်း ခန္ဓာငါးပါးသိရဲ့လားလို့ စမေးတာကို ရပ်ရွာ
အကြောင်းတော့ မမေးဘူး၊ သိက ခန္ဓာငါးပါး သိရဲ့လား၊ မသိသေးဘူးလား
ဆိုပါဦး၊ ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာ ဆိုပြီး ဆိုခိုင်း ဆိုလို့ မရလျှင် ရေးထား
ခိုင်းတယ်၊ ဒါလေးကို ယူသွားတော့ဆိုပြီးတော့ ဒါလေးကို ပေးလိုက်သေး
တယ်၊ ဒါပဲ ပြီးပြီ၊ သွားတော့၊ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်၊ ဦးပဉ္စင်းတော့
ရောက်လာလို့ ရှိလျှင်လဲ သရုပ်ခွဲမေးတာပဲ၊ အဘိဓမ္မာလဲ သူက ကြေတယ်၊
ကြီးမှသာ ရဟန်းဖြစ်တယ် သင်္ဂြိုဟ်တုလဲ ငယ်ဖြူလေး၊ ညော့ လိုက်လို့ မမီဘူး၊
သူက ကြေတယ်၊ အင်မတန်ကို ကြေတယ်၊ သူကအမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းနေ
တာကို လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်ဦးတော့ ဟဲ့-ဦးပဉ္စင်း၊ ခုနေ ဘယ်ဝိညာဉ်
ဖြစ်သတဲ့၊ အာအာရုံပြုသလဲ ခံလိုလာတာကိုး၊ ဒီအနေမှာ ဆိုလို့ရှိလျှင်ဖြင့်
ဇိဝှါဝိညာဉ် ရသေ့ရုံကို အာရုံပြုပြီးတော့ ဇိဝှါဝိညာဉ်ဖြစ်တယ်၊ ခံလိုပြောမှ
သဘောကျတယ်၊

သူက ရုပ်၊ နာမ်တော့ သရုပ်ခွဲတာကို အဲဒီလို သူကရှိပါတယ်၊ သူက
ပြောတယ်၊ ဦးပဉ္စင်းတို့ စကားစကားမတော့အတွက် ငဲ့ပြီးတော့သိလဲ ကောင်း
ကောင်းကျင့်ကြ၊ သမာဓိပညာတော့လဲ တရားအားထုတ် ကျင့်ကြ၊ စကား
စကားမတော့ အကျိုးမျှားအောင်လို့ ကျင့်ကြ၊ ကျင့်ဆော့ ဘာဖြစ်တဲ့ဆိုလျှင်
စကားစကားမတော့ အကျိုးမျှားအောင်လို့ ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်က အကျိုးရနေ
တာ၊ သိပ်နေရာကျတာ၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ ချောင်တာ

စကော၊ ဒကာမတွေက လှူတဲ့ပစ္စည်းတွေ ချမ်းချမ်းသာသာ သုံးဆောင်လိနေရသေး။ သူ့ကို အကျိုးများအောင်လို့ ဆိုပြီး ကျင့်လိုက် ပြန်တော့လို့ ဘယ်သူက အကျိုးများသလဲ၊ ကိုယ်တော်တို့ အကျိုးများတာပဲ။ သူတို့က နည်းနည်းပါးပါး အကျိုးများတယ်။ သူပြောတာလဲဟုတ်တယ်။ သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပိုပြီးအကျိုးများတယ်။ အရှင်မိတ္တမထေရ် ကြီး ကြည့်ပါလား။ ဒကာမကြီး ကျေးဇူးများအောင်ဆိုပြီး တရားအားထုတ်တော့ လူ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒကာမကြီးက ရဟန္တာ မဖြစ်သေးဘူး။ နောက်တော့ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ ဘယ်တော့မှဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ အဲသလို အကျိုးများပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဟောဒီမှာ စိန့်ဝါတွင်းတရားအားထုတ်မည့် ကိုယ်တော်တို့တွေလဲ ဒကာဒကာမတွေကျေးဇူးများအောင်လို့ ဒကာဒကာမတွေဆွမ်းတွေ လောင်းကြတယ်။ အဲဒီ ဒကာဒကာမတွေကြည့်ပြီး အကျိုးများအောင်လို့ ဆိုပြီး ကြိုးပမ်းပြီးအားထုတ်ကြစမ်းပါ။ အားထုတ်လို့ ရှိရင် ဒကာဒကာမတွေ အကျိုးများအောင်ဆို အားထုတ်လိုက်ရင် အရှင်ဘုရားတို့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အစဉ်တိုင်းတက်ပြီး အကျိုးတွေ သိပ်များမှာပဲ။ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။

နောက် ပိဏ္ဏပါတိကတိဿမထေရ်၊ ဒါကတော့ တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားစရာယောင်ပါတယ်။ ဝတ္ထုကတော့ သိဟိဋ္ဌကဝတ္ထုပဲ။ ပိဏ္ဏပါတိကတိဿ မထေရ်ဆိုတာ မဟာဂါမ ဆိုတဲ့ ရွာက ထင်းရောင်းစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ထင်းရောင်းတော့သူ့ကို ဒါရုဘဏ္ဍမဟာတိဿလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါရုဆိုတာ ထင်း။ ဘဏ္ဍကပစ္စည်းပေါ့လေ။ ထင်းကုန်ရောင်းတဲ့ မဟာတိဿကတော့ မောင်တိဿကြီးလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့။ မဟာတိဿပါပဲ။ ဒါရုဘဏ္ဍ မဟာတိဿဆိုတဲ့ထင်းရောင်းသမားပေါ့လေ။ ထင်းခုတ်ပြီးတော့ ရောင်းရတာ၊ ထင်းရောင်နေတဲ့သူပါပဲ။ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် သူက ခေတ်ကာလက ဘယ်လိုတုံးဆိုတော့ ကာကဏ္ဍတိဿမင်းကြီး လက်ထက်ကလို့ ဆိုတာကိုး။ ကာကဏ္ဍတိဿမင်းကြီးဆိုတာကတော့ ခုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးရဲ့ အဖေကိုး။ ဘုရားသာသနာက အဲဒီ နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ ခန့်လောက်ရှိတယ်။ ထာမှမရှိသေးဘူး။

ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးလို့ အနှစ် ၄၀၀ လောက်ရှိဦးမှာ၊ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ ခေတ်ကြီးပါပဲ။ အဲဒီ ခေတ်တုံးက မဟာဂါမဆိုတာ သိဟိဋ္ဌကျွန်းမှာကိုး။ အရှေ့ထောင်ဘက်နားမှာရှိတယ်။ ခုတော့ မာဂမလို့ ခေါ်တယ်။ ရှေးက မဟာဂါမမြောက်ပိုင်းက ဧဠာရကျေးမင်းက ဧဠာရကျေးမင်းဆိုတာ တမယ်ပါပဲ။ ကပိလာဆိုတာ အမယ်ကုလားတွေပါပဲ။ တမယ်ကုလားမျိုး

တွေကို ခံစိ ခွေရကျေမင်းဆိုတာက အနောက်ပိုင်း၊ သိဟိုဠ် တစ်ကျွန်း၊
 လုံးကို အုပ်ချုပ်နေတာကို။ တောင်ပိုင်း၊ အရှေ့အပျား၊ လေးမှာ ကာကဝဏ္ဏ
 တိဿမင်းကြီးဆိုတာရှိတယ် မြန်မာပြည်က စော်ဘွား၊ လောက်တောင် ရှိချင်မှ
 ရှိမှာပါ။ အကျဉ်းလေးနဲ့တူပါတယ်။ သူ့နယ်ကလေးက ဒါလေးကတော့
 ချန်ထားတယ်။ သူကလဲပဲ အခွန်လေး ဆက်နေပုံရတယ်။ သူကြီးတစ်ပိုင်လို
 နေမှာပါပဲ။ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဒုဋ္ဌဂါမဏီ
 မင်းကြီး၏ အဖေပဲ။ အဲဒီ လက်ထက်တုန်းက ခံစိ မဟာဂါမ ဆိုတဲ့ ရွာက
 ဝါရုအဏ္ဏမဟာတိဿ ဆိုတဲ့ ဝကတစ်ယောက်ပေါ့။ ဆဲ-ထွက် တစ်နေ့ဆဋ္ဌ
 တော့ ပြီးတယ်။ သူခင်ပွန်းနဲ့ ရှင်မရေ-တို့လူဖြစ်ရတာ နေရာမကျပါဘူးဟ။
 လှူစရာတန်ဖိုးစရာကလဲ မရှိဘူး။ အလှူဝါန မလှူရဘဲနဲ့ အသက်ရှင်နေရတာ
 အလကားပဲ။ နေရာမကျဘူး။

မြတ်စွာဘုရားက ဆင်းရဲသားအလှူဝါနသိပ်ချီးမွမ်းတာ၊ ဆင်းရဲသား
 အလှူဝါန၊ ဆင်းရဲသားအဖြစ်နဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲအားထုတ်ပြီးတော့ အလှူဝါန
 တစ်ခုပြုရအောင်နေ့စဉ်နေ့စဉ် မလှူနိုင်တောင်မှ မကွဲကဆွမ်းဆိုတာ၁၅-ရက်
 တစ်ကြိမ် ဆွမ်းကပ်တာကို။ ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆွမ်းကျွေးတာပါပဲ။ ကြီးကြီး
 ကျယ်ကျယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရဟန်း တစ်ပါးကို လဆန်းပကွ လဆုတ်ပကွ၌
 တစ်ပါးနှစ်ပါး ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ဆွမ်းကျွေးတာပါပဲ။ ၁၅-ရက်
 တစ်ကြိမ် ကျွေးတာကို ပကွဲကဆွမ်း ခေါ်တယ်။ ခဲသလိုလှူပြီးတော့ တတ်
 နိုင်လို့ ရှိရင်ထဲ စာရေးတံ ဆွမ်းကလေးနဲ့ စာရေးတံမဲနှင့် မဲချပြီး သကာလ
 ဝီလိယလှူသောတာပေ! ဆွမ်းလှူတော့ဒီခါတုန်းက သာသနာကထိတင်မတန်
 ခေတ်ကောင်းတဲ့ခါကို၊ ခေတ်ကောင်းနေတော့ အလှူအတန်းတွေကလဲပေါ်နေ
 တော့ ကိုရင်ကလေးတွေက သူ့ဒီဝကမကြီးက လှူတဲ့ ဆွမ်းတွေ အလှူခံပြီး
 တော့ သွန်သွန်သွားတယ်။

သူ့ဆွမ်းဟာ မကောင်းပဲဟာကို။ ဆင်းရဲသားဆိုတော့ ဟင်းကလဲ
 မကောင်း၊ အာကလဲမကောင်း ကိုရင်လေးတွေဆိုတော့လဲကလေးငယ်ကလေး
 တွေဟာကို။ ဝကဝကမ သဗ္ဗါတရား စောင့်ရှောက်ရမှန်းသိတာမဟုတ်ဘဲ၊
 မသုံးနဲ့ဦးတော့ မမြင်ရာ သွန်သားလျှင် တော်သေးတာပေါ့။ သူကရွှေတွင်သွန်
 သွား။ ဝါပေမယ့်ဝကမကြီးကယောနိသောမနသိကာရကောင်းတယ်။ သွန်ပါ
 စေ၊ တိုက်ကောင်း၊ ကောင်းမလှူနိုင်လို့ပဲ။ တိုက်လို့နေတာပဲ။ ကောင်း၊ ကောင်း
 လှူနိုင်မှဟော်မှာပဲဆိုတော့ သူ့ခင်ပွန်းနဲ့ပြောတော့ ပြောရင်၊ ပြောရင်နှင့်
 မဟာတိဿက တို့အယ့်နယ်လုပ်ပြီးတော့ သံဃာတော်တွေ ရဟန်းတော်တွေ
 ရှင်သာမဏေတွေ သဘောကျအောင် တယ်လို့လုပ် လှူရမထဲလို့ ပြီးတဲ့

အခါကာလမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့သူက ရှင်က ပြောတာ နည်းကတော့ ရှိပါတယ်တဲ့၊ အလွယ်ပါပဲတဲ့၊ သားသမီး ရှိနေလျှင် မဆင်းရဲပါဘူး၊ ရှင်ထမ်းစီမှာ တစ်ယောက်ရှိနေတာပဲ၊ သမီးက တစ်ယောက်ရှိတာကိုး၊ သမီးဆို ခပ်ငယ်ငယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ အဲဒီတော့ ဒီသမီးကို သူများအိမ်မှာ အခိုင်းအစေထားလိုက်လို့ ရှိရင်ဖြင့် ငွေရမှာပဲ၊ ငွေ ၁၂-ကျပ်လောက် ရမှာပဲ၊ ၁၂-ကျပ်ရလျှင် နှားမတစ်ကောင်မယ်၊ နို့စားနှားမ တစ်ကောင်ဝယ်၊ ဝယ်ပြီးတော့ အဲဒီနှားနို့နဲ့ ဆွမ်းကပ်လို့ရှိလျှင် ကိုယ်တော်မတူ သဘောကျမှာပါပဲလို့ ဆိုတော့ စီမှာ သဘောကျ၊ သူ့သမီးကို ပစ္စည်းရှိတဲ့အိမ်တစ်အိမ်ကို အခိုင်းအစေသွားတာ၊ ပေါင်တာပေါ့လေ၊ အပေါင်ထားရတာ၊ ဟိုခေတ်တုန်းက ဥပဒေတွေကလဲ မရှိသေးပဲဟာကိုး၊ ခုခေတ်ဆိုလျှင် ထရားစွဲကောင်း စွဲလိမ့်မယ်၊ အပေါင်ထားပေမယ့် ၁၂-ကျပ်ရတယ်၊ တော်တော်တော့ ရှားတာပဲ၊ ၁၂-ကျပ်ပဲ ရတယ်၊ အဲဒီ ၁၂-ကျပ်နဲ့ နှားဝယ်တော့ နှားမတစ်ကောင် ကောင်းကောင်းတော့ ရပါတယ်၊ ရှေးငွေကလဲ အဖိုးတန်ပါတယ်၊

အဲဒီ နှားမ တစ်ကောင်ကနေပြီးတော့ နို့ညှစ်တော့ သူတို့သဒ္ဓါ တရားအားလျော်စွာ နှားမကလဲ နို့တွေ တင်မတန်ထွက်တယ်၊ မနက်ကို သုံးမာနီကာ ပါဠိလိုပြောရတာနော်၊ မြန်မာလိုပြောလို့ မပြစ်သေးဘူး၊ ရှေးဦးစွာ ပါဠိလိုပြောဦးမယ်၊ မနက်ကို သုံးမာနီကာ၊ ညနေ သုံးမာနီကာ၊ မာနီကာဆိုတာက အာသာတိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုလို့ရှိလျှင် တင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ နံနက်သုံးတင်းညသုံးတင်းဆိုတာမပါပဲ၊ ဒီတိုင်းတိုက်ရိုက်ပြန်လို့တော့မကောင်းဘူး၊ မာနီကာ၊ နှားက တစ်ကောင်တည်းက မနက်ကို နို့သုံးတင်းထွက်တယ်၊ ညနေသုံးတင်း ထွက်တယ် ဆိုတော့ ဒါကတော့ ခုခေတ်ကာလ လူတွေက ယုံမှားမဟုတ်ဘူး၊ သဒ္ဓါတရားအားလျော်စွာ ကံကြောင့် ဖြစ်တာပဲဟုဆိုလျှင် သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ယုံမှားပေါ့၊ သို့သော် များသောအားဖြင့် ယုံမယ်မထင်ဘူး၊

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးက သူများယုံလောက်အောင်လို့ အနက်တော့ ပြန်မှဖြစ်မှာ၊ မာနီကာက ချင်ခွက်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်၊ နှားနို့ချင်ခွက် နေမှာပေါ့၊ နှားနို့ချင်ခွက်နဲ့ သူများတစ်ခွက်လောက်ထွက်တဲ့ဥစွာ သူ့ဥစွာက သုံးခွက်လောက်ထွက်တာ၊ ဒီလိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ မနက် သုံးခွက်၊ ညနေသုံးခွက်၊ သူများတစ်ခွက်ထွက်တယ်၊ သူ့နှားမက သုံးခွက်ထွက်တယ်၊ ထွက်စရာရှိပါတယ်၊ အဲဒီက နှားနို့နဲ့ ထောပတ် ပြုလုပ်ပြီး သကာလ ဆွမ်းလှူတော့ အဲဒီခါကျတော့ မြတ်နိုးကြပါတယ်တဲ့၊ မြတ်နိုးကြလို့ ရက်ပေါင်းတော်တော်ကြာတဲ့ အခါကာလကျတော့ အဲဒီ ဒါရတဏှာ

မဟာတိဿဆိုတဲ့ ထင်ကုန်လည် စကားကြီးက ဧည့်စားတယ်။ ဒို့မှာ ဒို့သမီး
 လေးရှိလို့ သမီးလေး သူများအိမ်မှာ သွားထားပြီ။ ငွေ ၁၂-ကျပ်နဲ့ နား
 မကြီးဝယ်ရ၊ ဝိနာမကထွက်တဲ့ နားနဲ့ အကြောင်းပြုပြီးတော့ သံဃာတော်
 တွေကို မှန်မြတ်တဲ့ ဆွမ်းတွေလဲ လှူရတယ်။ စိတ်မညစ်ရဘူး။ မျက်နှာ မငယ်
 ရဘူး။ ရဟန်းသံဃာတွေလဲ မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် ဘုဉ်းပေးတယ်။ ဒို့သမီး
 ထဲ အင်မတန်ကျေးဇူး များတာပဲ။

သို့သော်လဲ သူများအိမ်မှာ နေရတော့ ဆင်းရဲရှာလိမ့်မယ်။ ဒို့သမီး
 အတွက် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပြန်ပြီးတော့ ငွေ ၁၂-ကျပ်နဲ့ ရွှေးရမှာပဲ။
 ငွေက မရှိဘူး။ ရွှေးနိုင်စေောင်လို့ အလုပ်တစ်ခုတော့ ထွက်လုပ်ဦးမှပဲ ဆိုပြီး
 ဝေပွန်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ ဝိစကာကြီးက တစ်ရပ်တစ်ရွာ သွားပြီးတော့
 ကြံစက်မှာသွားပြီး ကြံညစ်တဲ့စက်မှာ သွားလုပ်တယ်။ ကြံညစ်တဲ့အလုပ် လုပ်
 တော့ ခြောက်လလောက်လုပ်တော့ ငွေ ၁၂-ကျပ်ရတယ်။ တစ်လမှ ၂-ကျပ်
 ရတယ်။ တော်တော်တော့ ဆင်းရဲတယ်။ ခုခေတ်ကာလ ငွေတုင်းနက်တယ်။
 အဲဒီတုန်းကနဲ့ စာရင် မနက်ပါဘူး။ တစ်လလုပ်လျှင် ၂-ကျပ်ကတော့ မက
 ပါဘူးထင်ပါရဲ့။ ရမှာပါ။ တစ်လလုံးလုပ် ၂-ကျပ်ရတယ်။ ၆လလောက် ၁၂-
 ကျပ်ရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ တော်တော်တော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်ရှာရသားပဲ။
 အတော်ကို ဆင်းရဲတယ်။ အဲဒါနဲ့ ၁၂-ကျပ်ရတော့ ဒို့သမီး ရွှေးနိုင်လျှင်
 တော်ပါပြီဆိုပြီးတော့ ငွေ ၁၂-ကျပ်ကို အလုပ်ကလေး လုပ်ပြီးတော့ ပြန်
 လာတာကို။ ပြန်လာတော့ လမ်းကျတော့ အမွရိယဝိဟာရ-ရွှေကကျောင်း၊
 တိုက်က ကိုယ်တော်တစ်ပါးကလဲ အဲဒီ မဟာဂါမမှာရှိတဲ့ မဟာတိဿ၊
 တိဿမဟာရာမဆိုတဲ့ ကျောင်းတိုက်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ စေတီ အကြီးကြီးရှိပါ
 တယ်။ ခုလဲရှိပါတယ်။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းတည်တဲ့ မဟာစေတီတို့တက် အရင်ကျ
 ပါတယ်။ ရှိပါတယ်။ ဘုန်းကြီးများလဲ ရောက်ခဲ့တယ်။ တိဿမဟာရာမ ဆိုတဲ့
 ကျောင်းတိုက်မှာ ဘုန်းကြီးများက တစ်ညဉ့်အိပ်ခဲ့တာပဲ။

အဲဒီမှာ တိဿမဟာရာမ ကျောင်းတိုက် စေတီတော် ဘုရားပူဇော်
 အဲဒီတုန်းကလဲ စေတီက နည်းနည်း။ ဝိစေတီတစ်ခုလောက်ပဲ ကြီးကြီးကျယ်
 ကျယ်ရှိပုံရပါတယ်။ ဘုရားပူဇော်ရာ အမွရိယ ကျောင်းတိုက်ကို သွားတာ၊
 ကျောင်းတိုက်ကလဲ ဘယ်နားမှာဆိုတာ သိဟိုဠ်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ မသိဘူး။ ခန့်
 မှန်းကြတယ်။ အဲဒီနား နယ်ပယ် ခပ်နီးနီးမှာပဲ။ အမွရိယဆိုတာ အမွရ
 ဆိုတာကတော့ ကောင်းကင်ပဲ။ ကောင်းကင်ဆိုတော့ ကောင်းကင်မှာတည်ရှိ
 နေတဲ့ ကျောင်းဆိုတော့ တောင်ထိပ်ကျောင်းနဲ့တူပါတယ်။ တောင်ထိပ်မှာ
 ဆောက်ထားတော့ အောက် ဂနောကြည့်တော့ ကောင်းကင်ကျောင်းလို့ ခေါ်

မှာပေါ့၊ အဗ္ဗရိယ ဘုန်းကြီးအထင်ပေါ့လေ၊ သူဟာ ကျစ်တော့၊ ဘာတွေက
တော့ အယ်သုမ္ပုဋ်ထာ၊ တာ မရှိပါဘူး။ အဗ္ဗရိယ-ဆိုတာ အဗ္ဗရက ကောင်း
ကင် ကောင်းကင်ဆိုတော့ တောင်ထိပ်မှာနေတဲ့ကျောင်း၊ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ရွာတစ်ရွာက တောင်ထိပ်ကျောင်းလို့ ပြောပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျောင်း
တိုက်က ကိုယ်တော်တစ်ပါးက ဘုရားဖူးသွား၊ ဘုရားဖူးသွားတာထဲပဲ စိတ်
ဝင်စားစရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ရွှေကသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ခုကလ
တော့ ယာဉ်ရထားတွေကပေါ်တော့ ယာဉ်ရထားတွေနဲ့ သွားကြတာကို၊
ယာဉ်ရထားတွေနဲ့ သွားနေရုံတင်မကဘူး၊ ဇာတ်စရိတ်တွေ တာတွေ အိပ်ထဲ
ထည့်ပြီးတော့ ငွေတွေ ဘာတွေနဲ့ သွားကြတာကို၊ ဒီလိုပဲ သွားကြတာကို
ရဟန်းတော်များမှာ ဝတ္ထုငွေတွေလဲ မကိုင်ရဘူးဆိုပေမယ့် ခုတော့ ဒီလို
ကိုင်သွားနေကြတာပဲ။ ဝါထဲမြင်နေကြရုံ၊ နေတော့ လုပ်ကောင်းသလိုလဲ ဖြစ်
နေတယ်။ ဟိုတုန်းက ကိုယ်တော်တွေ မပါပါဘူးတဲ့၊ ခြေကျင် သွားရှာ
ကြတာပဲ။

အဲဒါဟာ အခုအားလုံးသော ရဟန်းတော်တွေလဲ နည်းယူပေါ့၊
ဘုန်းကြီးပြန်ပြောပါဦးမယ်၊ နည်းနည်းလေးပြန်ပြောချင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဂုဏ်
ဖော်တယ်လို့ လဲမအောင်းမေ့နဲ့၊ ဘုန်းကြီးကတရားအားထုတ်မယ်လို့ လာတုန်း၊
ကလေး၊ အဲဒီဝါက ၈-၀၂၊ ၈-၀၂ပဲရသေးတယ်။ မော်လမြိုင် ထောင်ဝိုင်း
ကျောင်းက နေပြီးတော့ ဦးတေဇဝန္တ ဆိုတဲ့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး၊ အဲဒီ
ဦးပဉ္စင်က ဘုန်းကြီးထက်ငယ်တယ်။ သူကကြီးမှ ရဟန်းဖြစ်တာ၊ သူက
ရထားရုံပိုင်တော့ဘာတွေလဲလုပ်ဖူးပါတယ်။ သူလဲဆတော့တူ တရားအားထုတ်
မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာကြတယ်။ မော်လမြိုင်က ထွက်လာတော့ မော်လမြိုင်
နေပြီးတော့ ဒကာတွေဘာတွေကနေပြီးတော့ ရထားလက်မှတ် ဝယ်လိုက်
တယ်။ ဇင်းကျိုက်ရထားလက်မှတ် ခံပေးလိုက်တော့ ရထားနဲ့ စီးလာကြ
တော့ ဇင်းကျိုက်ရောက်၊ သပိတ်နဲ့သင်္ကန်း ၃-ထည်နဲ့ ဝါပဲပါပါတယ်။
ဒီပြင်ဘာမှ မပါဘူး။

နောက် အဲဒီကနေရွှေဆက်ဖို့ရာ ရထားစရိတ်တွေတာတွေ ဘာမှမပါ
ပါဘူး။ ဘာမှကိုမပါဘူး၊ ဝါပဲ၊ စားရေးသောက်ရေးအတွက်က ဘာမှပြည့်စုံ
လို့ ဘာမှမပူဘူး၊ ရရင်စားမယ်၊ မရရင်နေတော့ဆိုပြီး ဆွမ်းခံစားမှာပဲ၊ ဒီတိုင်း
လာခဲ့ကြတာပဲ။ သင်္ကန်း ၃-ထည်နဲ့သပိတ်နဲ့ထွက်လာကြတယ်။ ဇင်းကျိုက်
ရောက်တော့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့စပ်ပြီးတော့ ဖိနပ်စီးမှုကလဲ လမ်းမှာရွာထဲ
ထွေးနိုင်တယ်ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးများ၊ ဖိနပ်တောင်မစီးဘူး၊ ဒီတိုင်း လာ
တာပဲ၊ မော်လမြိုင်မှာပဲထားခဲ့တယ်။ ဖိနပ်မစီးခဲ့ဘူး၊ ဖိနပ်မပါဘူး။ ဒီတိုင်း

လာတာ၊ မြို့ထဲရွာထဲ လျှောက်ပြီးတော့သွားတော့ အပြစ်ပြောစရာရှိနေလို့၊
 အဲဒါကြောင့်မို့ ဖိနပ်မပါဘူး။ ဇင်၊ ကျိုက်မှာဝင်ပြီး သကာလထရာ၊ တာ၊ ထုတ်
 ဖို့နေရာတွေဘာတွေ စုံစမ်းတော့ အဲဒီမှာမရှိဘူး။ လမ်းလျှောက်ပြီးလာတော့
 ရင်းငြိမ်ဆိုတာရောက်လာတယ်။ ရင်းငြိမ်ကနေပြီးတော့ ထစ်ခါ ဟိုဦးတေလ-
 ဝန္တရဲ့သိတဲ့ ဝကာတစ်ယောက်ကနေပြီးတော့ မော်တော်ကားနဲ့ပို့ လိုက်တော့
 သထုံရောက်ရော၊ သထုံရောက်တော့လဲ ဦးတေလဝန္တရဲ့ ဆွေမျိုးတွေရှိပါ
 တယ်။ ရှိဟော့ တစ်ခါရထားလက်မှတ် ခံပေးလိုက်တော့ ည-တောင်စောင်၊
 ဆိုတာရောက်၊ တောင်စောင်၊ က ဟိုဘက်တော့ ဘုန်းကြီးများ၊ လမ်းလျှောက်
 ဆော့ ကျိုက်ထိုက်ရောက်၊ ကျိုက်ထိုက်ကနေပြီး ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားလဲရောက်၊

အဲဒီကနေပြီးပြန်ပြီးသွားတော့ လမ်းလျှောက်သွားတယ်၊ ဘယ်ရောက်
 တုံးဆိုသထုံပြန်ရောက်၊ သထုံရောက်တော့မှ ဝင်ပြီးတရားအားထုတ်တာ၊ တစ်ခါ
 တစ်ရံခြေကျင်စွားရတယ်။ ၂-ရက်လောက်ဆက်ပြီးတော့လမ်းလျှောက်သွား
 ရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလဲပဲ ကားသမားကနေပြီး ကြွပါဘုရား၊ ကြွပါဘုရား
 ဆိုပြီးမေးတော့ တို့မှာပိုက်ဆံပေးစရာ မပါဘူး ပြောတော့၊ ကြွပါဘုရား
 ကုသိုလ်ပြုပါတယ်-ပြောထော့ အဲဒီလို-သွားထဲတစ်ခါရှိပါတယ်။ နည်းနည်း
 ပါ၊ ပါ၊ ရှိပါသယ်၊ ဝီလို့သွားတာပဲ၊ ထဲဝါတာမှမပါပါဘူး။ မြင်ခြံမှာလဲ ကိုယ်
 တော်လေးတစ်ပါးရှိပါတယ်။ ဦးတေတိကဆိုတာ၊ ဝီလို့ဘုန်းကြီးများ ဆိပ်
 ခုန်လာပြီး တရားအားထုတ်တယ်။ ဘာမှမပါဘူး။ သပိတ်နဲ့သင်္ကန်းနဲ့၊ ဝီလို့
 လမ်းလျှောက်သွားတာပဲ။

အဲဒီမှာ ဝကာတွေက ထစ်ချိုကကားနဲ့ပို့ လိုက်တာလဲရှိတယ်။ ဆွမ်းချိန်
 ကြလို့ရှိရင် ဆွမ်းကပ်တာရှိတယ်။ တော်တော်သတ္တိကောင်းပါတယ်။ သူလဲ
 တော်ပါတယ်။ သူက ရွှေကရဟန်းတော်ထွေ ဝီလို့သွားနေတာပဲ။ ခရီး
 ဧရိတ်တွေဘာတွေ ဆောင်သွားနေတာ တယ်ဟုတ်မလဲ။ အဲဒါက တင်မထန်
 စင်ကြယ်တယ် သူက။ အဲဒီလိုသွားတော့ ခုနက ဝါရဘဏ္ဍမဟာတို့သ-ဆိုတဲ့
 ဝကာကြီးကလဲပဲ သူက အဲဒီရဟန်း နောက်ကနေပြီးတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း
 ကနေပြီးတော့ ရွှေကရဟန်းတစ်ပါး သွားနေတာမြင်တော့ ရွှေကရဟန်း
 တစ်ပါးဝီလို့ ဝီရဟန်းနဲ့ သွားရလို့ရှိရင် တရားစကားလေးဘာလေးဆွေးနွေး
 သွားရ ကုသိုလ်ရတာပေါ့လေ။ ဇေယျာဝစ္စပြုစရာရှိလဲ ပြုရတောင်ဆိုပြီး
 သူ့အနားကိုသွားတယ်။ အပြေးလေ။ မိမိတောင်လိုက်လာပြီးတော့ ရဟန်း၊
 အနားကျတော့ အာလာပသလ္လာပ ပြောပြီးတော့ ပြေးပြေးလိုက်လာခဲ့တာ။

သွားရမ်း-သွားရင်းနဲ့ ထစ်ခါတည်း ဆွမ်းချိန်ရောက်လာတာကို မှန်း
 ထည့်ခါနီး ရောက်လာတယ်။ မှန်းထည့်ခါနီး ရောက်လာတော့ ကိုယ်တော်

ဆွမ်းစားချိန်တော့ရောက်လာပြီ၊ မွန်လဲ့သွားရင် ဆွမ်းစားရမှာမဟုတ်ဘူး။
အဲဒီလို စဉ်းစားထယ်၊ ဆွမ်းကပ်စရာတော့ ငွေတော့ပါထယ်၊ ဟိုတုန်းက
ဆိုင်တော့ဘာတော့ကလဲ ရှားပါထယ်။

ယခုနေ ဆွမ်းရောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များရှိရင် နေရာကျမှာပဲလို့ စိတ်ထဲက
ကူးတုံးရှိသေးထယ် လူတစ်ယောက်က ထမင်းထုပ်ကလေးနဲ့ ပေါ်လာတယ်၊
ထမင်းထုပ်ကလေးနဲ့ ပေါ်လာတော့ နေရာကျပြီဆိုပြီးတော့ လာစမ်းပါဦး၊
ဗျာ ဆရာကြီး၊ ခင်ဗျား၊ ထမင်းထုပ်ကို ကျုပ်ကိုရောင်းစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားထမင်း
ထုပ် တစ်ကျပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်၊ တမင်းထုပ်ရောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စဉ်းစား
တယ်၊ ငါ့ထမင်း တစ်ပဲတောင် မတန်ဘူး၊ ဟိုတုံးက ထမင်း တစ်ထုပ်ကလဲ
တစ်ပဲတောင် မတန်တော့ ငွေ အတော်တန်ဖိုးရှိနေတာကို။ ယခုကာလ ငွေ
တော့နဲ့တော့ အတော်ကွာနေပုံရတယ်၊ တစ်ပဲတောင်မတန်ဘူး၊ အဲဒါကိုသူက
တစ်ကျပ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ငါ့ရှေ့ရှောက် ဈေးတက်လို့ရှိရင် ခဉ်းမှာနဲ့
တူတယ်။

လူဆိုတာ ရရင်သိပ်လိုချင်တာကိုး၊ ရတိုင်း-ရတိုင်းရောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က
တော့ ဈေးမြင့်ပြီးတော့ရောင်းနေတာပဲ၊ မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျလို့ရှိရင် ဈေး
သည်တွေဟာ ဈေးပိုရောင်းတယ်၊ ဒါဖြင့် တစ်ကျပ်နဲ့မရောင်းနိုင်ဘူးဗျ-လို့
ဆိုတယ်၊ ဒါဖြင့်ကွာ ငါ-နှစ်ကျပ်ပေးမယ်ဆိုတယ်၊ နှစ်ကျပ်လဲ မရောင်း
နိုင်ဘူး၊ ၃-၄-၅-ကျပ် စသည်ဖြင့် ဈေးတက်လိုက်တာ ၁၂-ကျပ်ကုန်ရော၊
၁၂-ကျပ်လဲမရောင်းနိုင်သေးဘူးတဲ့၊ စားကွာ-ငါ့မှာရှိသေးရင်တော့ပေးပါ
သေးတယ် ငါ့မှာ ငွေကလဲ ၁၂-ကျပ်ပဲရှိတယ်၊ ငါ့ဟိုကိုယ်တော်တစ်ပါးလဲ
ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပဲ၊ ဒီအနား၊ ခဏနေပါဦးဘုရားဆိုပြီးထားခဲ့တယ်၊ မင်းဟာ
မရလို့ရှိရင် ငါ့ကျွေးရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီ ၁၂-ကျပ်နဲ့ပဲ ပေးပါတော့ကွာလို့
ထောင်းတောင်းပန်မန့်နဲ့ ဝယ်ယူရတယ်ဆိုတာကို၊ ဒီတော့မှ ဟိုလူကဝါထက်
တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ၁၂-ကျပ်ဆိုတာလဲ နည်းတာမဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ပဲ မတန်
တာ ၁၂-ကျပ်ရတာကို အင်မတန် ဝမ်းသာမှစပေါ့၊ သူ့မှာ အင်မတန် ငါ
ကံကောင်းတယ်၊ ငါ့ဇာတာ စန်းလက်သိပ်ကောင်းထယ်တောက်မေ့မှာပေါ့၊
အိမ်ကျရင် ဘယ်လောက်များ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ပြောနေမှန်း မသိဘူး။

ထဲဒီတော့ ဒီ ၁၂-ကျပ်နဲ့ဝယ်ရော၊ ဝယ်ပြီးတော့ အဲဒီဆွမ်းကို ရဟန်း
ကပ်၊ ရဟန်းကပ်တော့ ရဟန်းကလဲ ခီဆွမ်းထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ထဲနဲ့
ဒကာနဲ့သူနဲ့ စားရဦးမှာပဲ၊ ဒီတော့ တစ်ဝက်လောက်ကျတော့သူက လက်နဲ့
ကာတာကိုး၊ အရှင်ဘုရားတစ်ပါးစာတည်း ဒါကကုန်လုံးပဲ၊ စာလှူခံပါဆိုတော့
အကြောင်းရှိမှာပဲလေဆိုပြီးတော့ ရဟန်းကလဲ အကုန်လုံးစာလှူခံပြီးတော့

ဆွမ်းတုတ်၊ ပေးတယ်။ ဆွမ်းတုတ်၊ ပေးပြီးတော့မှ ခရီးသွားရင်တစ်ခါရဟန်းက ပေးပြန်တာကို။ ဓကာထု-ခုနစ် ဆွမ်းဟာ ဓကာတေ မစားထူ။ ကာမြစ် လို့တုံးတဲ့ မစားတဲ့အကြောင်း ရှိပါတယ်ဘုရားတဲ့။ တပည့်တော် ဝိဆုမ်းက အင်မတန် ခဲယဉ်းယဉ်း လှူရတာပဲတဲ့။ တပည့်တော်မှာ သမီးကလေး အပေါင်ထားခဲ့ရပုံတွေ၊ သူ ၆-လ အလုပ်လုပ်လာရပုံတွေ သူ့သမီးရွှေ၊ ဖိုရာ ငွေကလေးနဲ့ ဒီမှာဝယ်လာတာကို သူစားလို့ မတော်ပဲဟာကို၊ အဲဒါကြောင့် မစားတဲ့ အကြောင်းပြောတော့ ရဟန်းက တစ်ခါတည်း အတော် သံဝေဂ ရသွားတယ်။ ဆွမ်းဟာ အင်မတန်ကို ဆန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ဆွမ်းပဲ။ အင်မတန် ကို လေးနက်တဲ့ဆွမ်း။ ဝိဆုမ်းစားပြီးတော့ ဝိဆုမ်းဖို့ကြေအောင် ငါတော့ အားထုတ်ဦးမှပဲလို့ စဉ်းစားတယ်။

အားထုတ်မှ၊ အားမထုတ်လို့ မဖြစ်စေဘူး။ သပ္ပာယ် သင့်လျော်တဲ့ နေရာကျရင်တော့ ဆွမ်းဖို့ကြေအောင် ငါအားထုတ်မယ်လို့ စိတ်တစ်ခါ တည်းတင်းထားတယ်။ တိဿမဟာရာမဆိုတဲ့ ကျောင်းတိုက်ကတုန်းကြီးများ တဲဒီမှာ တည်းခဲတဲ့ကျောင်းပဲ။ တည်းခဲတုန်းကလဲ ဒီကျောင်းက ရွှေတုန်းက အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ကျောင်း။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေလာပြီးတော့ သီတင်း သုံးတဲ့ကျောင်း။ အင်မတန်ကို တစ်ခါတည်း အာရုံပြုစရာကောင်းတဲ့ ကျောင်း ပါပဲ။ စေတီတစ်ခုလဲရှိသေးတယ်။ တဲဒီ ကျောင်းရောက်တော့ နေရာညွှန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က နေရာညွှန်တဲ့နေရာ ချထားတဲ့နေရာမှာ သူဝင်နေ၊ ဝင်နေပြီးတော့ တစ်ခါတည်း တရားအားထုတ်တော့တာပဲ။

ကိလေသာ ကုန်ခန်း ရဟန္တာ မဖြစ်သေးမချင်၊ ယခုဖြင့် ငါတယ်မှလဲ မသွားဘူး။ ဆွမ်းလဲမစားဘူးဆိုပြီး တစ်ခါတည်း အားထုတ်တော့တာပဲ။ တစ်ရက်အားထုတ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဆွမ်းခံလဲမသွားဘူး။ ၂-ရက် ၃-ရက် အားထုတ်၊ ၄-၅-၆ ရက်အားထုတ်၊ ၇-ရက်အားထုတ်တော့ အကြောင်း အားလျော်စွာ ပါရမီကလည်း ရလို့ပေါ့သေး၊ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ ရဟန္တာ ဖြစ်တော့ သူဆင်ခြင်ကြည့်တယ်။ အသက်ရှည်ဦးမလား၊ လိုဆင်ခြင်ကြည့်တော့ အသက်တော့ မရှည်တော့ဘူးတဲ့။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဖို့ အချိန်ကျနေပြီ ဆိုတာ သိတော့မှဒီမှာ ခေါင်းလောင်းထိုးတာကို။

ခေါင်းလောင်းတိုးတော့ သံဃာတွေ စည်းဝေးပြီးတော့ ဘာပြုလို့ ထိုးထဲတဲ့ မေးတော့ တရှင်ဘုရား၊ အကြောင်းထူးတော့ မရှိပါဘူးတဲ့။ တရှင် ဘုရားတို့ ဗြဟ္မာတရား၏ သာသနာတော်မှာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ သံသယများရှိရင် တပည့်တော်ကို ပေးပါဘုရား။ ပီတော့ မထေရ်ကြီးဖြစ်တဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်ကနေပြီးတော့ ငါ့ရှင်တဲ့-သင်လို ပုဂ္ဂိုလ်ပေၤမှာသံသယမရှိပါဘူးတဲ့၊
 တကယ် ကြို၊ကြို၊စားစား၊ အားထုတ်တာကို အေးသေကြေကြေ အဟုတ်တဲ့
 အားထုတ်တာ၊ သံသယမရှိဘူးဆိုတော့ သင်ဘာပြုလို့ ဒီလောက်တောင်
 ကြို၊ကြို၊စားစား၊ အားထုတ်ရသလဲလို့မေးတော့မှ ပြန်ပြီးတော့မဟာဂါမက
 ဝါရုဘဏ္ဍာ မဟာတိဏ္ဍဆိုတဲ့ ဓကကြီးရှိတယ်၊ သူသမီးအတွက် ရွှေ၊ဖိုဏ္ဍု
 ၁၂-ကျပ်ရတောင် ၆-လအားထုတ်ပြီးလာတဲ့ ဆွမ်းကပ်တယ်၊

အဲဒါ အကြောင်းပြုပြီးတော့ဆွမ်းဖိုးကြေတောင်လို့ သူအားထုတ်တဲ့
 အကြောင်းတွေပြောတော့မှ သံသယတော်တွေက သာဓုခေၤကြတော့ကို၊အဲဒါ
 ပြောပြီးတော့ သူဆစ်ခါတည်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးတော့ သူကပရိနိဗ္ဗာန် စံသွား
 တယ်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားတော့ တိဏ္ဍမဟာရာမ ကျောင်းတိုက်မှ ရဟန်းထော်
 တစ်ပါး ပရိနိဗ္ဗာန်စံတယ်လို့ဆိုတာ ခုနကကောကဝဏ္ဏတိဏ္ဍမင်းကြီးက ကြား
 တော့ကို၊ ထွက်လာပြီးတော့ အခမ်းအနားတွေဘာတွေနဲ့ သင်္ဂြိုဟ်တာကို၊
 ပြာသာဒ်တွေဘာတွေလုပ်ပြီးတော့ပြင်ဆင်ပြီးတော့ အဲဒီမှာသင်္ဂြိုဟ်မည့်နေရာ
 သင်္ဂြိုဟ်မည့်ထင်းပုံပေၤတင်မည့်နေရာကို ရွှေ၊ကြ၊မကြတံကိုး၊ ရွှေ၊လို့မရဘူး၊
 ရဟန္တာမထေရ်က အဓိဋ္ဌာန်ပြုသွားတာကို၊ သူဆွမ်းကပ်တဲ့ ဓကကြီးမကိုင်
 လို့ရှိရင်ဖြင့် ဘယ်သူမှ မ၊မနေစေနဲ့ ဆိုပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသွားတယ်၊

ဒီတော့မှကောကဝဏ္ဏတိဏ္ဍမင်းကြီးကမေးတယ်၊ ဘယ်လိုမျှ၊အဓိဋ္ဌာန်
 ပြုသွားပါသလဲဘုရားလို့ မေးတယ်၊ ဘယ်လို အကြောင်း ရှိပါတလဲဆိုတော့
 အကျိုးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဆိုတော့ အဲဒါ ဝါရုဘဏ္ဍာ မဟာတိဏ္ဍဆိုတဲ့
 ဓကကြီးကိုရှာခေၤပြီးတော့ မေ့မြန်းကြည့်၊ မေးမြန်းကြည့်တော့ အကျိုး
 အကြောင်းတွေက မှန်နေတော့၊ ကြည့်စမ်းပါဦးဆိုတော့၊ အဲဒီ ကိုယ်ထော်
 ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာသွားကြည့်တော့၊ဟုတ်တဲ့အကြောင်းပြောတော့၊အဲဒါဖြင့်
 ဂုဏ်သရေရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အဝတ်ကောင်း၊ အဆင်ကောင်း၊ အဆင်တန်ဆာ
 ကောင်းတွေ ဝတ်ဆင်ခိုင်းပြီးတော့မှ အဲဒီမှာ သူကို အမခိုင်းရတာကိုး၊
 သူအမခိုင်းတော့ သူကလို့လို့ ကြံသွားတယ်၊ လက်နဲ့ထိလိုက်တာနဲ့ တစ်ခါ
 တည်း၊ အလောင်းထော်နဲ့ ပြာသာဒ်ကောင်းကင် တက်ပြီးသကာလ ထင်းပုံ
 ပေၤသို့ အလိုလိုရောက်လာတယ်၊ထင်းပုံပေၤလီ ရောက်သွားဧရာ၊ အရပ်
 လေးမျက်နှာကနေပြီးတော့ တေဘေဘေတ် လောင်သွားတာကို၊ မီးတွေ
 တစ်ခါတည်းထွက်ပြီးတော့လောင်တော့၊ အဲဒါတွေကို တွေ့ရတယ်၊

ဒီတော့ သူဝတ္ထုအကြောင်းကတော့ စာကတော့ ဒီလောက်ပဲ
 ပြထားတယ်၊ ဒီဓကကြီးကို ခုနကပြောတဲ့ ချီးမြှောက်တာတွေဘာတွေပဲမှာ

မပါဘူး။ ချီးမြှောက်တာတော့ရှိမှာပေါ့၊ ခါတွေမပြောတော့ဘူး၊ လိုရင်က
 တော့ စီမံဆွမ်းဖိုးကြေအောင်တာ၊ ထုတ်ပုံကလေးကို သာခံကပြထားဘယ်၊
 တဲဒီလို ရှေးတုန်းက တားထုတ်ဖူးတဲ့ ထုံးတမ်းရှိပါတယ်၊ အဲဒါ ပိဏ္ဏပါတာ
 ပစာယနတ္တာ-ဆွမ်းထုပ်ပူဇော်သောအားဖြင့် ကျင့်ခြင်းတဲ့၊ အဲဒါဟာ ဝိရိယ
 သဓမ္မာဇ္ဈင်္ဂေယျာစောကြောင်းတဲ့၊ တဲဒီလိုကျင့်တာ၊ ဘယ်သူကျေ၊ ငှါ၊ များ၊ သလဲ
 ဆိုတော့ တားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတာပဲ၊ သူကျေ၊ ငှါ၊ တွေ
 များ၊ များရှိတာပါပဲ၊ အရေးကြီးပါတယ်၊ ရှေ့ ယခု ရဟန်းတော်တွေ လဲပဲ
 အဲဒီလောက် မဟုတ်တောင်မှလဲ မိမိတို့ သမာဓိဉာဏ်တွေ တိုးသထက်တိုး
 အောင် ပြည့်စုံသထက် ပြည့်စုံအောင်ဟာ တို့ပစ္စည်းလေးပါး၊ လှူဒါန်းနေတဲ့
 ဓကာ ဓကာမတွေ အကျိုးရှိအောင်ဆိုပြီး၊ တဲဒီလိုစိတ်နှလုံး၊ တစ်ခါတည်းသန့်
 သန့်ရှင်းရှင်း၊ ထက်ထက်သန့်သန့်ထားပြီး၊ တားထုတ်ရင် အင်မတန် ကောင်း
 ပါတယ်၊

ဓကာ-ဓကာမတွေမှာလဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ထမ္ပာ၊ ကြီး၊ ဖြစ်ပြီး
 တော့ အကျိုးတွေ များပြီးသွားပါလိမ့်မယ်၊ ဝါယဇ္ဇမဟတ္တပစ္စေကဏတာ-
 အမွေခံအဖြစ်ကို ဆင်ခြင်ခြင်းတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အမွေခံဆိုတာ မဂ်ဖိုလ်
 နိဗ္ဗာန် ထရားအမွေကို အမွေခံရတာ အကောင်းဆုံးပေါ့၊ ရှေ့တွေ ငွေတွေ
 မိသဆွေမျိုးတွေရဲ့ အမွေတွေ ရတယ်ဆိုတာ ဝါလေးက ဘာမှပြောပလောက်
 ထာ မဟုတ်သေးဘူး၊ အံသရာဝဋ်ဆင်ရဲက လုံးလုံး လွတ်မြောက်ပြီးတော့
 သွားတဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရရှိရာ ဘုရားက ရတဲ့ အမွေဟာ အကောင်းဆုံးပဲ၊

လောက အမွေတောင်မှလဲ မိဘဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မကြံ့နပ်လို့ရှိရင်
 အမွေပြတ် ကြော်ငြာတာတွေ၊ ဝါတွေ သဘင်၊ စာထဲ ခဏခဏ ပါတယ်၊
 တရား၊ ကောင်းကောင်းမကျင့်ရင် မြတ်စွာဘုရား အမွေကလဲ မရပါဘူး၊
 ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကျင့်မှ ရမှာ၊ ဝိရိယနဲ့ ကြိုးစားမှ ရမှာ၊ ဒီတော့ဝိရိယနဲ့
 ကြိုးစားအားထုတ်မှပဲ မြတ်စွာဘုရားအမွေ ရအောင်၊ တရားအမွေ ရအောင်
 ကြိုးစားမယ် အားထုတ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ဓမ္မရမယ်တဲ့၊

သတ္တ၊ မယတ္တ ပစ္စေကဏဘာ-ဆရာမြင့်မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို ဆင်
 ခြင်္ဂါတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား တို့ဆရာဘုရားဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ လေး
 သင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ကာလပတ်လုံး ပါရမီတွေ ပြည့်ကျင့် ခဲ့ရတယ်၊
 ပဋိသန္ဓေနေတဲ့ အခါကာလ၊ ပွားမြင်တော်မူတဲ့အခါကာလ၊ တောထွက်တော်
 မူတဲ့ အခါကာလ၊ သစ္စာလေးပါး သိတဲ့အခါကာလ၊ ဓမ္မကြော တရား
 ဟောတဲ့အခါကာလ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတဲ့ အခါကာလတွေမှာ မြေကြီးများ၊ တုန်
 လှုပ်ပြီး၊ ဘန်ခိုးပြာဋိဟာထွေ တမျိုးမျိုးပြပြီးသကာလ သွားတယ်တဲ့၊ အင်

မတန်ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်၊ ဝါထက် ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ မရှိဘူး။

ဒီလို ထူးမြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တို့က အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် တို့ဆရာ တင်ပြီး တော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမတွေကို တိုအားထုတ်နေတာပဲလို့ မိမိဆရာ ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တွေကိုလဲ ငဲ့ပါတဲ့၊ အရေးကြီးတယ်၊ ဆရာ မကောင်း တပည့်ခေါင်း၊ တပည့် မကောင်း၊ ဆရာ ခေါင်း၊ တပည့်တွေ မကောင်းရင် ဆရာရော မကောင်းအားလို့ စွပ်စွဲစရာ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ တစ်ခါတစ်ခါ မြတ်စွာဘုရား ဟောတယ်၊ ဓမ္မဒါယာဓသုတ်မှာ ဓမ္မဒါယာဓ၊ ဓမ္မ ဘိက္ခုဝေ ဘဝထ-ချစ်သား ရဟန်းတို့တဲ့၊ သင်တို့ ထရားအမွေ ခံကြတဲ့၊ ပစ္စည်းအမွေကို မခံကြနဲ့တဲ့၊ တရားအမွေမခံဘဲ ပစ္စည်းအမွေ ခံရနဲ့ အားရ ကြေနပ်နေရင် တို့ကဲ့ရဲ့ခံရလိမ့်မယ်၊ ငါဘုရားလဲ ကဲ့ရဲ့ခံရလိမ့်မယ်၊ မြတ်စွာ ဘုရား တပည့်တွေ လာဘ်လာဘတွေ များအောင်လို့ ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်း ပြီး နေတာပဲလို့ ဆိုပြီးတော့ ငါဘုရားပါ ထိပါးပြီးသကာလ အစွပ်အစွဲ ခံရ လိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒီတော့ကို တရားအမွေခံကြဆိုပြီး ဆုံးမဩဝါဒပေးတယ်၊

မြတ်စွာဘုရား မြင့်မြတ်စင်ကြယ်ပုံကို ငဲ့ပြီးတော့လဲပဲ ကြိုးစားအား ထုတ်ပါတဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးဖို့ရာတွေ ဒါ အကျယ်ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောစရာပေါ့၊ အချိန်ကနည်းသွားပြီ၊ က-ရွှေသွားလိုက်ကြဦးစို့၊ ဝါလေး ဆိုလိုက်ကြဦး။

ဆွမ်းအကျိုးတုန့်ပြန်၊ မြတ်ဗွေခံ၊ ပြုရန်မြတ်ဆရာ၊ (ဆို.၃)

ဇာတိမဟတ္တ ပစ္စဝေက္ခဏတာ-အမျိုးဇာတ်မြင့်ပုံလဲ စဉ်းစားမိတဲ့၊ ဝါလဲ ရဟန်းတော်တွေနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်၊ သာသနာ့ဘောင် ရဟန်းပြုလိုက်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ထကျပုတ္တိယ ဝေတတာကို၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားသားတော်တဲ့၊ သာကီဝင်မင်းသား။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ အမျိုးခြင်းတူ သွားတာကို၊ သာကီဝင်မင်းမျိုး အသံဘိန္ဒုတ္တိယမင်းမျိုး၊ သာမန်မျိုးမဟုတ် အား၊ ဘုရားမျိုးသာကီဝင်မင်းပဲတဲ့ ဆိုပြီးတော့ အမျိုးကို ငဲ့သောအားဖြင့် ဒီအမျိုးထဲမှာ သာကီဝင်မင်းမျိုး ဖြစ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေပြီး လူပျင်းကြီးလုပ် နေ၊ ဘယ်ကောင်းမလဲလို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့လဲ ကြိုးစားအားထုတ်ပါတဲ့၊

ကျင့်သုံးဖော်တွေနှင့် သီတင်းသုံးဖော်တွေကလဲ လာမန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဟုတ်ဘူးထို၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ဝါတွေကျင့်သုံးဖော် တွေပေါ့လေ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမြင့်မြတ်ပုံ ငဲ့သောအားဖြင့်လဲ ကိုယ့်သီတင်း သုံးဖော်တွေကအမြင့်အမြတ်တွေကိုယ်ကညံဖျင်းကြီးဆိုရင်မကောင်းဘူးပေါ့၊

ကျောင်း၊ တစ်ကျောင်း၊ ထဲကထွက်ကယ်၊ ကျောင်း၊ တစ်ကျောင်း၊ ထဲက နာမည်ကောင်း၊ တွဲလူတွေက နာမည်ကောင်းနေပြီး ကိုယ်ကနာမည်ပျက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် နေရာမကျဘူးပေါ့။ ကိုယ့်အကြောင်းပြုပြီး တခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်နေမယ်၊ တစ်မိထဲက တစ်ဖထဲသား၊ တစ်အိမ်ထဲကလူ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက သူများတွေက ထူးချွန်ပြီး ကိုယ်ကအဖျင်းကြီး ဖြစ်နေရင် ဘယ်နေရာ ကျပါတော့မလဲ၊ ထဲဒီလို ကျင့်သုံးပေရ် ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်ဓမ္မာဂ္ဂလာန်၊ ရှင်မဟာကဿပ အစရှိသော လုံ့လဝီရိယနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထဲဝါတွေလဲ၊ ငဲ့ပြီးသကာလ ကြိုးစားစားထုတ်ပါတဲ့ ဆိုရမယ်။

သာကီမျိုးစော၊ ကျင့်သုံးပေရ်၊ ရှုမျှော်ဆင်ခြင်ပါ။ (ထို-၃)

ဓာ-ပျင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အားမထုတ်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထဲဝါတွေလဲ ကြည့်ပါတဲ့၊ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ အားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ထဲဝါတွေကိုလဲမှီဝဲပါ။ ယှဉ်ပါတဲ့၊ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်အောင်လဲ အားထုတ်မှုလုံ့လဝီရိယဖြစ်အောင်လဲ စိတ်ကိုင်ညွတ်ထားပါတဲ့၊ သွားရင်း၊ လာရင်း၊ နေရင်း၊ ထိုင်ရင်း၊ ဘယ်အချိန်မဆို လုံ့လဝီရိယ မလျော့စေရဘူးတဲ့၊ တစ်ခါတည်း လေးလံတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်း၊ ကွဲဟတ်ပြဲတတ်တဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို မ၊ ထားသကဲ့သို့ လုံ့လဝီရိယဟာ မကျဘဲနဲ့ တင်းထားရမယ်၊ မောင်းတင် ထားရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်၊ ကဲ-ဆိုကြရုံမယ်။

ပျင်းသူကိုကြည့်၊ ဇွဲကောင်းယှဉ်၊ ထိုတွင် စိတ်ညွတ်ရာ၊ (ဆို-၃)

ထဲဝါ ၁၁-ပါးရှိတယ်၊ အပါယ်ဘေး ဆင်ခြင်တာတစ်ခု၊ အာနိသင် ဆင်ခြင်တာကတစ်ခု၊ ဝိသယနာလမ်းစဉ် ဆင်ခြင်တာတစ်ခု၊ ဆွမ်းအကျိုးတုန့်ပြန်တာတစ်ခု၊ အမွေခံမြတ်ကို ဆင်ခြင်တာတစ်ခု၊ ဆရာမြတ်ပုံ ဆင်ခြင်တာတစ်ခု၊ သာကီအမျိုးမျိုးရိုးဇာတိမြတ်ပုံဆင်ခြင်တာကတစ်ခု၊ သီတန်းသုံးပေရ်ဖြစ်တဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်ဓမ္မာဂ္ဂလာန်၊ ရှင်မဟာကဿပ စသည်တို့ကို ဆင်ခြင်တာကတစ်ခု၊ ပြီးတော့ ပျင်းတဲ့လူကိုကြည့်ခြင်း၊ ဇွဲကောင်းတဲ့လူ၊ အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှီဝဲခြင်း၊ ထဲဝါက ၂-ခု၊ ပြီးတော့ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်အောင် စိတ်ညွတ်ပြီးတော့ ထားခြင်း၊ ဝါကတစ်ခု၊ အားလုံး ၁၁-ခုရှိတယ်၊ ဝီရိယပွားရန် ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင်ပွားပို့ရာ ၁၁-တန် ထုတ်ပြန်ဌာနကတော့၊ ကိုင်းဆို-

ဝီရိယပွားရန် ၁၁-တန်၊ ထုတ်ပြန်ဌာနကတော့၊ (ဆို-၃)

ဓာ ၁၁-ပါးသော အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ပြည့်စုံအောင် တိုက်တွန်း၊ အားထုတ်ပြီးသွားလို့ရှိရင် ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင် ထင်တိုင်းပွားပြီးတော့

အရိယမဂ်ဉာဏ်တွေ တစဉ်အတိုင်း ဆိုက်ရောက်ပြီတော့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ ဝိရိယပွားခြင်းကိစ္စ ကုန်သွားပါတယ်တဲ့။ အဲဒီလို ပြည့်စုံသွားစေရန် အားထုတ်ဖို့ရာပါပဲ။ ဝိနောတော်တော်ကြာသွားပြီ၊ ဝိနောတော်တော်လွန်သွားပြီ။ သိမ်းကြဉ်းစို့ရဲ့နောက်ရက်တွေကျမှပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ဆက်ပြီ။ ဟောရဉ်းမယ်။

ဤ ဗောဇ္ဈင် ဓမ္မာနုပဿနာတရားကို ရိုသေစွာ နာစံမှတ်သားရသော ဓမ္မသဝနာကုသိုလ်ကံစေတနာ၏ အစွမ်းအာနုဘော်တို့ကြောင့် ယခု တရားနာ ပရိသတ်အပေါင်း သူဇော်ကောင်းတို့သည် မိမိတို့သန္တာန်၌ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ ပွားများအားထုတ်ကြ၍ ဆင်ရဲခပ်သိမ်းတို့၏ ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်သို့ မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု... သာဓု... သာဓု...။

ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိ တရားစောဓိ

၁၃၂၃-ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၈ ရက်နေ့၊

သတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိ၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိ၊ ဝိရိယသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိ၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂိ ၃-ပါး ပြီးသွားပြီ၊ ယနေ့ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိ ဟောရမယ်၊

သန္တံ ဝါ 'အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိ' အတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိတိ ပဇာနာတိ၊ အသန္တံ ဝါ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိနတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိတိ ပဇာနာတိ၊

သန္တံ-ထင်ရှားရှိသော၊ အဇ္ဈတ္တံ-ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိ မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်သော ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိကို၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တူ ၊ သန္တာန်၌၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိ-ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏၊ အသန္တာ ဝါ အဇ္ဈတ္တံပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိနတ္ထိ မေ-ကိုယ်တူသန္တာန်၌ ဖြစ်သော ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိ ထင်ရှားမရှိသည်ကိုလည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တူသန္တာန်၌၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိ-ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ ဣတိ-ဤသို့-ပဇာနာတိ-သိ၏၊

ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိဖြစ်ရင် ဖြစ်မှန်းသိရမယ်၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိ မဖြစ်ရင်လဲ မဖြစ်မှန်းသိရမယ်၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိဆိုတာ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သူက လွယ်လွယ်ကူကူလေး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂိက ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဆဲ-တစ်နေ့ကပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂိဆိုတဲ့ တရားကိုက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကစပြီးတော့ဖြစ်တာကို၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကစပြီးဖြစ်တယ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် မရောက်သေးရင် ဝိဗောဇ္ဈင်္ဂိကတော့တွေဟာ မသိရသေးဘူး၊ မတွေ့ရသေးဘူးပေါ့၊ တာဖြစ်စဉ် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကမှစပြီး ဖြစ်ရသလဲဆိုရင် ဗောဇ္ဈင်္ဂိဆိုတဲ့ တရားက သာမာန်တရားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အောက်တန်းစား တရားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အထက်တန်းစား တရားတွေ၊ သစ္စာလေးပါး သိတဲ့သူ၏အကြောင်းကင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်္ဂိဟုခေါ်သည်၊ အဆုံးမှာ ပေးခဲ့တယ်၊

တစ်နေ့က ဆောင်ပုစိရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်နေ့က နာပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့သိမယ်၊ ဒီအထဲမယ် နည်းနည်းက ပါနေသေးတယ်၊ သို့သော် စာရွက်ကလဲ ဝီနေ့ ပေးစရာမရှိဘူး၊ ကုန်နေပြီ၊ သစ္စာလေးပါး သိသူ၏ အကြောင်းကင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်္ဂိဟုခေါ်သည်၊ သစ္စာလေးပါး သိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က

ပါဠိလို ဗောဓိ-သိတယ်တဲ့၊ ထင်္ဂါ၊ ဗောဓိနှင့် အင်္ဂါနှင့်တွဲလိုက်တော့ ဗောဇ္ဈင် သစ္စာလေးပါးသိတဲ့ သူရဲအကြောင်းအင်္ဂါဟာ ဗောဇ္ဈင်ပဲလို့၊ သစ္စာလေးပါး သိရင် ဒီတရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံမှပဲ သိနိုင်တယ်၊

အဲဒီတရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံလို့ရှိရင် သစ္စာလေးပါးကို သိတယ်၊ အဲဒီ တော့ ဒီသတိ အစရှိသော ၇-ပါးသော တရားတွေဟာ သစ္စာလေးပါး တရားသိသူ၏ အကြောင်းအင်္ဂါဖြစ်လို့ ဗောဇ္ဈင်လို့ ခေါ်ပါတယ်တဲ့၊ သစ္စာ လေးပါးသိတာက အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကစပြီးသိတာပဲ၊ သူထက်အောက်ကျတဲ့ ဉာဏ်တွေကတော့ ပြောလောက်ဆိုလောက် မသိသေး ဘူးပေါ့လေ၊ အောက်မှ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်-နာမ်ရုပ်ကို ပိုင်းခြားသိတယ်၊ သူလဲဒုက္ခသစ္စာတော့ ဒုက္ခသစ္စာပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိတာက မဟုတ်သေးဘူး။

ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကျတော့မှ ရုပ်တရားနာမ်တရားတွေ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သိနေတော့ ရုပ်တရားနာမ်တရားတွေ၏ ဖြစ်မှုကိုလဲသိတယ်၊ ပျက်မှုကိုလဲ သိတယ်၊ ရုပ်တရားတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရင် ဖြစ်ပေါ်လာတာကိုလဲ သိတာပဲ၊ ပျက်ဆွားတော့လဲ သွားတာကို သိတာပဲ၊ မှတ်တိုင်း-မှတ်တိုင်း၊ အစနဲ့အဆုံးနဲ့ အပိုင်း၊ အပိုင်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး ပျောက်သွား၊ သိပြီး ပျောက်သွား၊ အဲဒီလို သိနေတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတာက ဇာတိရုက္ခပဲ၊ ပျောက်သွားတာက တော့ မရဏဒုက္ခပဲ၊ အဲဒီတော့ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းတည်းဟူသော ဒုက္ခတွေ ဒီကစပြီး သိလာတာတဲ့၊ အဲဒီဒုက္ခတွေသိတော့ ဒီဒုက္ခတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သမယာမည့် ဖက္ခာတွေလဲ ငြိမ်းတယ်၊ သမုဒယကိုလဲ သိသွားတယ်ထုံး၊

သမုဒယ ငြိမ်းသွားတော့ သမုဒယ ဆက်သွယ်ခြင်းကင်းတဲ့ ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေလဲ မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ သူမဖြစ်ဘဲငြိမ်းသွားတာ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက် ပြုနေတာပဲ၊ မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်း၊ သိနေတာက မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်း၊ ဖြစ်ပေါ် လာတာပဲလို့ သိတယ်၊ ပျက်သွားတာကိုလဲသိတယ်၊ မမြဲတာလဲသိတယ်၊ မမြဲလို့ ဆင်းရဲဘယ်ဆိုတာလဲ သိတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်ထဲ့ သဘောတရားမျှ ဆိုတာကိုလဲ သိတယ်၊ အဲဒီလို အမှန်အတိုင်း သိနေတာတွေက ဒါကဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိပဲ၊ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမှူးရှိတဲ့ ဝိပဿနာမဂ္ဂင် တရားပေါ့၊ မဂ္ဂင်သစ္စာတရားတွေပဲ၊ ဒါကြောင့်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကစပြီးတော့ သစ္စာ လေးပါးတရားကို သိတယ်၊

အဲဒီလို သစ္စာလေးပါးတရား သိခြင်းအကြောင်းတွေကလဲ ဒီကစပြီး တော့ ပြည့်စုံတာ၊ ဒါကြောင့်မို့ သစ္စာလေးပါးသိသူ၏အကြောင်းအင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်ဟုခေါ်သည်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သစ္စာလေးပါးသိတယ်လို့ ဆိုတာ

သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လိုဆိုတာ တင်စားပြောရတာပဲ။ ပရမတ္ထအားဖြင့် သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရယ်လို့ မရှိဘူး။ သိသောတရားအပေါင်းဝဲရှိတယ်။ အကြောင်းညီညွတ်တဲ့အခါ ကာလမှာ သဘိ ဓမ္မဝိစယ အစရှိသော တရားတွေ စုပေါင်းပြီး ညီညွတ် ပြီးတော့ သိလို့ရှိရင် သစ္စာလေးပါးတရားကို သိသိပြီးသွားတယ်။ မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်း တစ်မှတ်ပြီး တစ်မှတ်၊ မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်း၊ တစ်မှတ် တစ်ခါ တစ်မှတ်တစ်ခါ သိတယ်။ အဲဒါ သိမှုအပေါင်းဝဲရှိတယ်။ သစ္စာလေးပါးသိမှု အပေါင်းဝဲ အစိတ်အပိုင်း သစ္စာလေးပါးသိမှုထဲက တစ်စိတ်ပေါ့လေ။ ၇-ခု စုမိတဲ့အခါသိတာကို ၇-ခုထဲက တစ်စိတ် အစိတ်အပိုင်း၊ ဝါကြောင့် သစ္စာ လေးပါးသိမှု၏ အစိတ်အပိုင်းကိုလဲ ဗောဇ္ဈင်ဟုခေါ်သည်။ ထစ်နေက ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်လေး ဓရထားတယ်။

အဲဒါကြောင့် သစ္စာလေးပါး သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၏ အကြောင်းအင်္ဂါမှာ သစ္စာလေးပါးသိမှု၏ အစိတ်အပိုင်း တရားတွေဆိုတာက ဥဒယဥပယုတ္တဏ်မှ စပြီးတော့ဖြစ်တော့ ဒီပီတိကလဲ တစ်ကမ္မ စပြီး ကောင်းကောင်းဖြစ်တာပဲ။ ဝါပေမယ်လို့ စိမရောက်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ဒီပီတိ သိရှိဖို့ နည်းနည်း ခဲယဉ်းတယ်။ ဝါကြောင့် ကျန်းဂန်တွေကပေမယ်လို့ ခပ်လွယ်လွယ်ကလေးပဲ ပြတယ် ယခုဘုန်းကြီးဟောမှာ ခပ်လွယ်လွယ်တွေ ပါလာလိမ့်မယ်။

ထဲဒီ ဥဒယဥပယုတ္တဏ်ရောက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ မှတ်စရာအာရုံ ကေးလေးတွေကလဲ သူ့အလိုလိုပဲ စိတ်ပေါ်မှာ လာဖြစ်ပေါ်လာနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ မှတ်စရာအာရုံကလေးတွေ ပထမရှုခါစပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဖောင်း တယ်။ ပိန်တယ် ဝါလေး ၂-ခုကို တော်တော်ကြိုပဲ ဂရုစိုက် ရှုနေရတယ်။ ဝါကကိုပဲ အခန့်မသင့် မေ့နေတာတွေရှိတယ်။ ဝါခြား စိတ်တွေထွက်သွား ရင်လဲ အဲဒါမှတ်မိဘဲနဲ့ တော်တော်ကြာမှစိတ်တွေ ဟိုရောက်နေပါလားလို့ အမှတ်ရတယ်။ ပီတော့ နောက်ကျနေတယ်။ ဒီကနေပြီး လက်ကလေး၊ ခြေက လေးကွေး လှုပ်ရှားလိုက်ပြန်လဲ အဲဒါမှတ်မိဘူး။ မေ့သွားပြန်ပြီ။ ထဲဒီလို မမှတ်မိတာတွေကများတယ်။ မြင်တာတွေ ကြားတာတွေဆိုတာတော့ တော် တော့ကို မမှတ်မိတာပါပဲ။

စခါစပုဂ္ဂိုလ်တွေက တော်တော်မမှတ်မိဘူး။ ထဲဒီ ဥဒယဥပယုတ္တဏ် ရောက်လာတဲ့ အခါကာလကျတော့ မှတ်စရာအာရုံကလေးတွေက သူ့ဟာ သူပေါ်လာတယ်။ (သူ့မှတ်ပါဦး-၂) (သူ့ရှုပါဦး-)လို့ အသိခံသလိုပဲ ဝင်ဝင်ပြီးတော့ အသိခံသလို အသိဉာဏ်မှာ ထိုးပြီးဝင်လာသလို ပေါ်လာ တယ်။ ဝါမှတ်သိမှုကလဲ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲနဲ့ သူ့အလိုလိုသိတယ်။ ပေါ် လာရင် သိသွားတာပဲ။ ထဲဒီလို သိစရာအာရုံကလဲ အလိုလိုပေါ် မှတ်သိမှု

သတိကလေးကလဲ မှတ်ရမည့်သတိလေးကလဲ သူ့အလိုလိုဖြစ်ပြီးတော့ ခဏ် သွားတယ်။ မှတ်ရမှုသတိဖြစ်တော့ မှတ်ရတဲ့အာရုံမှာ စိတ်တည့်ပြီးသမာဓိလို့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို အခါကာလမှာ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင် တရားတွေလဲ ဖြစ်ပါ တယ်လို့။

ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင် ဖြစ်စရာ အကြောင်းတွေကလဲ ဒီမှာရှိတယ်။ အစ တုန်းက အင်မတန်ခက်ခက်ခဲခဲ မှတ်နေရတာ၊ ယခုလွယ်လွယ်လေး မှတ်လို့ က ကောင်းလာတာကို၊ ထူးထူးခြားခြားကလဲသိရတယ်။ အရောင်အလင်းတွေလဲ ပေါ်ကြပါတယ်။ အရောင်အလင်းတွေ တစ်ချို့နည်းနည်း၊ တစ်ချို့များများ၊ တော်တော်ထင်ထင်ရှားရှားပဲ ပေါ်ကြပါတယ်။ အရောင်အလင်းတွေကလဲ ဖြစ်၊ တစ်ချို့ကတော့ ကိုယ်တိုင်က အရောင်အလင်းတွေက မတွေ့ဘူး။ တွေ့ကြုံသူများ အရောင်အလင်း တွေတာဟာ စိတ်ကူးတွေလို့ တစ်ချို့က ပြောကြတယ်။ သူတို့မှ တွေ့မှမတွေ့ဘဲ၊ သူတို့မတွေ့တာနဲ့ သူများတွေ့တာ တွေကို စိတ်ပျက်အောင် ပြောကြတယ်။

အဲဒါ အရောင်အလင်းတွေ တွေတဲ့စင်္ခရာ စိတ်ကူးတွေပါပဲ ဒီဥစ္စာ တွေက မှော်သဘောမျိုးပါပဲ၊ တာသဘောမျိုးပါပဲနဲ့ စိတ်ပျက်အောင်လို့ ဒီလိုလုပ်ပြောတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲရှိရတယ်။ သူတို့ အားမထုတ်ဘူး။ သူတို့အားထုတ်ပြန်လဲ ဒီလောက်ရောက်အောင် သူတို့အား မထုတ်ဘူး။ သူတို့ကမသိတော့ သူများသိတယ်ဆိုတာကို သူတို့မယုံဘူး။ အဲဒီ တော့ သူများကသိတယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ထက်ကလဲ သာနေတော့ အဲဒါတွေ မကြိုက်လို့ အဲဒါသူတို့က ပျက်ပျယ်အောင်လုပ်ပြီးတော့ ဖျက်ပြီးတော့ ပြော တတ်ကြတယ်။ အယ်က စိတ်ကူးဟုတ်ရမှာလဲ သူ့ဟာသူ ပေါ်လာတာ၊ စိတ်ကူးလို့ ကူးကြည့်စမ်းပါဦး။ ကိုယ်ပဲကူးကြည့်ပါဦး။ သူများကူးလို့ သူများ ထင်တယ်လို့ ပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကူးကြည့်စမ်းပါ။ စိတ်ကူးလို့ သူ့အလိုလို အရောင်အလင်း ဖြစ်ပေါ်မလာလို့ မပေါ်ပါဘူး။

သူ့သမာဓိနဲ့ သူ့အသိဉာဏ်နဲ့ သူ့အဆင့်ရောက်မှ ဖြစ်တာ၊ ပေါ်ခြင် တိုင်းလဲ ပေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အရောင်အလင်းတွေ တွေပွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တောင်မှ သူ့နေရာနဲ့သူတွေ့တာ၊ သူ့နေရာမဟုတ်တဲ့ အခါကျတော့ စဉ်း စားလို့ စိတ်ကူးလို့ လဲမရဘူး။ သူ့နေရာနဲ့သူပေါ်တာ၊ ပေါ်ချင်တိုင်းပေါ်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့သူ ပေါ်လို့ရတာ အဲဒါ ဒီဥပယဗ္ဗယ ဉာဏ်လောက် ရောက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ အရောင်အလင်းတွေကလဲ ပေါ်တယ်။ ပီတိတွေဖြစ်တယ်။ အင်း ပီတိကလဲ ကိုယ်တိုင်တွေ့မှ သိတယ်။ ကိုယ်တိုင်မတွေ့ဘူးရင် မသိဘူး။

ပီတိဆိုတာ သမ္မိယာယနလက္ခဏာ ပီတိအားဖြင့် နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ရောင်ရဲခြင်း၊ အားရခြင်းဟာ သူလက္ခဏာပဲတဲ့။ ဒီကလေးများ၊ ကလေးသူငယ်ကလေးတွေများဆိုလို့ရှိရင် ပိုက်ဆံလေး၊ အနည်းငယ်ရရင် ဝမ်းသာတာပဲ။ အားရတယ်။ အဖေအမေတွေက ပေးလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆွေမျိုးတွေက ပေးလို့ ဖဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒါအနည်းငယ် ပေးလိုက်ရင်ဖြင့် သူတို့မှာဝမ်းသာလို့၊ အားရလို့ နည်းနည်းကလေးဆိုရင် တော်တော်ကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျရင် နည်းနည်းကလေးနဲ့ အားမရကြဘူး။ တော်တော်များများမှ အားရတယ်။ တများကြီးရလေလေ သူကအားရလေလေပဲ။

အဲဒီလို လောကဘက်ကနေ ကြည့်တော့ ကိုယ်အလိုရှိအပ်တဲ့အတိုင်း အာရုံလေးတွေရတဲ့အခါကျတော့ နှစ်သိမ့်အားရ ဝမ်းမြောက်တဲ့သဘောတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ပီတိတွေပဲ။ ဝါပေမယ်လို့ လောကဘက်က နှစ်သိမ့်အားရ ဝမ်းမြောက်တာကတော့ ဒါက ဗောဇ္ဈင်က ဒီလိုမယုတ်ပါဘူး။ အများနားလည်စေောင်လို့ ပြောရတာ၊ ဒါကတော့ကို လောဘနဲ့ယှဉ်တဲ့ ပီတိတွေပဲ။ အကုသိုလ်ပီတိတွေ လောဘနဲ့ယှဉ်တဲ့ အကုသိုလ်ပီတိတွေဖြစ်တယ်။ သူက အားကြီးကြီးဖြစ်တဲ့အခါကလ သူကလဲ ထင်ရှားတယ်။ အဲဒါတစ်ချို့ပီတိတွေ အလွန်အကျွံဖြစ်ပြီးသကာလ သေတယ်လို့ တောင်ပြောသံကြားဖူးတာပဲ။ တစ်ချို့ တစ်ခါတည်း၊ လောင်းကစားတွေလုပ်ထားတာ ကိုယ်လောင်းတာက နိုင်ပြီဆိုတဲ့အနေ သိရတော့ တစ်ခါတည်း၊ ဝမ်းကိုသာပြီး ဝမ်းသာလို့ဆိုပြီး တစ်ချို့သေတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အဲဒါပြောသံကြားတာပဲ။ ဘုန်းကြီး တွေတော့ မတွေ့ဖူးဘူး။

အဲဒါလောကဘက်က ဝမ်းသာတာတွေရှိတယ်။ ဒီပီတိတွေပဲ။ ပီတရားအက်က ဝမ်းသာတာတွေဟာလဲပီတိတွေပါပဲ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေနဲ့စပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရတာတွေ ရှိတယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတော်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ မိမိတို့ပြုတဲ့ ကုသိုလ်ကို အကြောင်း ပြုပြီးတော့ ကောင်းမှုတွေအကြောင်းပြုပြီးတော့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာတွေ ဖြစ်ရတယ်။

ယခုလိုတရားဟောအရာ၊ နာနော့တဲ့အခါကလတွေမှာလဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပီတိတွေ ဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့တရားတွေကို ကြားရ နာရလို့ရှိရင် ပီတိတွေဖြစ်တယ်။ ဘုရားဟောတော်မူတဲ့ တရားတွေများ၊ ထနက်အဓိပ္ပာယ် မသိနဲ့ဦးတော့ ကြည့်ညို့ဘယ် ဖြစ်တဲ့ သာသာယာယာ အသံနဲ့ သာသာယာယာယာဆိုပေကို သိချင်သိတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခံခံညှာ၊ ညှာ၊ သာသာယာယာ အသံနဲ့ ရွတ်ဖတ်ပြီး နေတာတွေ ကြားရလို့ ရှိရင် ပီတိတွေဖြစ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့ ဒီဗုဒ္ဓကြော့ တရားတွေ ဆိုပါစေဘူး၊
အဲဒါတွေကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပီပီသသ ရွတ်ဖတ်နေတာ ကြားရရင်ကိုသမ္ဘာ
တရား ယားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ပီတိဖြစ်တယ်၊ တရားဟောတဲ့အခါ
ကာလတွေမှာလဲ ပီတိဖြစ်တယ်၊ အခုနက ရွတ်တဲ့ ပါဠိမျိုးတွေ မြတ်စွာဘုရား
ဟောတဲ့ တရားတွေ-

သန္တံဝါ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂံ အတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိ
သမ္ပောဇ္ဈင်္ဂါတိ ပဇာနာတိ၊

အသန္တံ ဝါ-အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂံ နတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိ
သမ္ပောဇ္ဈင်္ဂါတိ ပဇာနာတိ၊

အဲဒီလို ပါဠိကြားရုံနဲ့လဲ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခါတည်း နှစ်သိမ့်အားရပြီး
စိပ်တိတွေက ဖြစ်တတ်တယ်၊ သူက နှစ်သိမ့်ရောင်ရဲတဲ့ သဘောပဲ၊ ဝမ်းမြောက်
တဲ့သဘောပါပဲ၊ ခါသ္မလက္ခဏာပဲ၊ ဖရနရသ ပီတိသည် ဖရနရသ ပျံ့နှံ့စေ
ခြင်းကိစ္စရှိသည်၊ ပီတိဟာ နှစ်သိမ့်အားရမှုကလေး ဖြစ်လိုက်လို့ရှိရင် ကိုယ်
ထဲမှာ ရုပ်ကောင်း၊ ရုပ်သန့်တွေ ပျံ့နှံ့စေပါတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ခါ
တည်း၊ နှေးကနဲ့၊ အေးကနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့ပြီး သကာလ ထင်ရှား၊
တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်စိမ့်ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဝါဥဒယဗ္ဗဟဉာဏ်ရောက်ရင် သိပ်ထင်
ရှားတယ်၊

ဥဒယဗ္ဗဟဉာဏ်ရောက်တဲ့အခါကာလ စိပ်တိတွေဖြစ်တယ်၊ တစ်ခါတရံ
ခေါင်းကနေပြီး ကိုယ်ထဲမှာ သက်ဝင်ပြီး ပျံ့လာတဲ့အခါ တစ်ခါတည်း၊
ဘယ်လို ဖြစ်လာသလဲ မသိဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့သွားတယ် ဖျင်းကနဲ့ဆို
တစ်ခါတည်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့ပြီးသွားတတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတရံ အောက်
ပိုင်းကဖြစ်ပြီး တက်လာတတ်ပါတယ်၊ အောက်ပိုင်းကနေ တက်လာတာ
ရှိတယ်၊ အထက်ပိုင်းကနေ ဆင်းလာတာရှိတယ်၊ အင်း-ကိုယ်ထဲမှာ ထငြိမ့်
ငြိမ့် တစ်မိမ့်စိမ့်နဲ့၊ ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း၊ ကိုယ်ထဲဖြစ်လာလိုက်တာ
ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းရယ်လို့ မပြောတတ်ဘူး၊

အဲဒီ ပီတိတွေဟာ ပီတိဇရုပ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့သွားတာပဲ၊ ပီတိ
ကထော့ဘယ်ကနေဖြစ်လဲစိတ်က- နှလုံးကဖြစ်တာပါပဲ၊ ရှုမှတ်တဲ့စိတ်ကလေး
ကနေပြီး ရှုမှတ်တိုင်း၊ ရှုမှတ်တိုင်း ပကတိရုပ်ကို ရှုမှတ်လဲ ရုပ်ကနေ ဖြစ်တာ
တဲ့၊ နာမ်ကိုရှုမှတ်လဲ နာမ်ကနေပြီး ဖြစ်တာပဲတဲ့၊ ဖြစ်ရာ-ဖြစ်ရာကနေပြီး
ရှု ရှုရာကနေပြီးစော့ဖြစ်တာ၊

ယတော ယတော သမ္ပသတိ၊ ခန္ဓာနံ ဥပယဗ္ဗယံ ဇာတတေ
ပိတိပါမောဇ္ဇံ အမတံ ဝိဇာနတံ၊

(ရှုနည်းကျမ်း ဒုတွဲ ၁၈၆ မှ)

ယတော-ယတော-ထကြွင်ထကြွင် ရုပ်အဖို့ နာမ်အဖို့မှ၊ ခန္ဓာနံ-ခန္ဓာ
တို့၏၊ ဥပယဗ္ဗယံ-ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းကို၊ သမ္ပသတိ-သုံးသပ် ရှုမှတ်၏၊
တတောတတော-ထိုထိုသုံးသပ်တိုင်း၊ ရှုမှတ်တိုင်း၌ ရုပ်အဖို့ နာမ်အဖို့တို့မှ၊ ပိတိ
ပါမောဇ္ဇံ-နှစ်သိမ့်အားရခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို၊ လဘတိ-ရလေ၏၊ တံ-ထို
နှစ်သိမ့် အားရ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်၊ ဝိဇာနတံ-ရုပ်နာမ်၏ အဖြစ်
အပျက်ကို သိမြင်ကုန်သော ယောဂီပညာရှိတို့၏၊ အမတံ-အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကြီး
မပါပေတည်း။

မြတ်စွာဘုရားက မဗ္ဗပဒ္ဒမှာ ဟောထားတယ်၊ ဥပယဗ္ဗယဉာဏ်
ရောက်တဲ့အခါကာလကြတော့ မှတ်ရာကနေပြီးတော့ ပိတိတွေဖြစ်နေတယ်၊
ဖောင်းတယ်မှတ်လိုက်ရင် အဲဒီကလဲပဲ ပိတိရှင်းကနေဆုံ ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်၊ ပိန့်
တယ်မှတ်လိုက်လဲ ဝိဟာဖြစ်တာပဲ၊ လမ်းလျှောက်နေရင်းဆို ကြွဲတယ်ဆို
မှတ်လိုက်၊ လှမ်းတယ်မှတ်လိုက်လဲဖြစ်တယ်၊ ချတယ် မှတ်လိုက်လဲဖြစ်တာပဲ၊
ကွေ့တယ်မှတ်လဲဖြစ်၊ ဆန့်တယ်မှတ်လဲဖြစ်၊ မှတ်ရာ မှတ်ရာက နေပြီးတော့
ပိတိတွေဖြစ်နေတာ ကိုယ်ထဲမှာတစ်ခါတည်း၊ ဖျင်းကနဲ ဖျင်းကနဲ(စိမ့်ကနဲ-၂)
(ငြိမ့်ကနဲ-၂) ပိတိတွေ တစ်ခါတည်းပျံ့ပြီး၊ ပိတိနဲ့အစွမ်းကြောင့် ရုပ်တွေက
ပျံ့ပြီး၊ စိလိုဖြစ်နေတယ် (ရှုတိုင်း-၂) သော (စိတ္တုပ္ပါယ်တိုင်း-၂) ကနေ
ပြီးတော့ (မှတ်ချက်တိုင်း-၂) ကနေပြီးတော့ ပိတိတွေ ဖြစ်နေပါတယ်တဲ့၊
နှစ်သိမ့်အားရမှုတွေ ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်းတွေ ဖြစ်နေပါတယ်တဲ့၊

အဲဒါဟာ စိလိုရှုလို့၊ အားထုတ်လို့ ဖြစ်ပွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှသိမှာ၊ ခါတော့
မဖြစ်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ယခုပြောနေတာ အာမှန်းသိမှာကို မဟုတ်ဘူး၊
ယခု ပြောနေတာ အာမှန်းသိဘူး၊ သူက တရားကအခက်ကြီးပဲ၊ ကိုယ်
မတွေ့ဘူးရင်ခက်တယ်၊ တရားမပြောနဲ့တော့ ဒီပြင်ဟာတွေလဲ ခက်တာပါပဲ၊
မတွေ့ဘူးရင် မစားဘူးသေးတဲ့ မုန့်တစ်ခုရဲ့ အရသာကို မစားဘူးသေးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကဘယ်သိမလဲ၊ စားမှမစားဘူးပဲနဲ့ စားဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှသိတယ်၊ မစား
ဘူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မသိဘူး။

အဲဒီလိုပဲ ပိတိကလေးကို ဖြစ်ပွားမှသိတာပါပဲ၊ စာထဲပေထဲမှာတော့
ဝိပိဏ်အကြောင်းတွေ၊ ချီးကျူးတာတွေ၊ အမျှားကြီးရှိတာပေါ့၊ ခါတော့
ပြောလို့ပြောတတ်ပါတယ် ဟောလို့ဟောတတ်ပါတယ်၊ ဟောတတ်ကြပါ

တယ်၊ ကိုယ့်မှာ ဖြစ်ဖူးကြပလားဆိုရင်တော့ အားထုတ်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မဖြစ်ဘူး။ အားထုတ်ပြန်လဲ တော်ရုံအန်ရုံ အားထုတ်ရုံလဲ မဖြစ်ပါဘူး။ ဝီနေရာရောက်လာမှလဲဖြစ်တာ၊ ဥဗယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်မှဖြစ်တယ်၊ ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်း၊ ပီတိ-ပီတိပါမောဇ္ဇတရားတွေလဲဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီဟာအမြိုက်နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းဖြစ်လို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ရှေ့အဖို့ကတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်း၊ အာထုထဲခဲ ရတယ်၊ ဝီနေရာရောက်သွားတဲ့အခါ တစ်ခါတည်း ပီတိပါမောဇ္ဇတွေနဲ့ အင်မတန်ကို သက်သာခွင့်ရနေတယ်၊ နှစ်သိမ့်အားရပြီးတော့သကာလ အင်မတန်ကို သက်သာခွင့်ရပြီးတော့သွားပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုအားရပြီးတော့သွားခဲ တဲ့အတွက် ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ အားထုတ်ဖို့ရာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်အတွက် မခဲဟည်ဘူး။ အကယ်၍သာ ဒီလိုအားရစရာသာ မတွေ့လို့ရှိရင် ရှေ့ဆက် အားထုတ်ဖို့ရာ ခက်တယ်။

တောင်များ၊ တက်ရတဲ့အခါမှာ နေကလဲပူ၊ တောင်ကလဲမြင့်ဆိုရင် တောက်လျှောက် တစ်လျှောက်တည်း တက်သွားရမယ်ဆိုရင် တော်တော် ခက်တာပေါ့၊ သို့သော်လဲပဲ အဲဒီလို ခရီးလမ်းရှည်တဲ့ နေရာကျတော့ လမ်း၊ စခမ်းမှာ သစ်မင်ဖြစ်စေ၊ ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အဦးဖြစ်စေ နားစရာ၊ နေစရာလေး ရှိတတ်တယ်၊ အဲဒီနားစရာ နေစရာလေးမှာ ထမောထပန်းဖြေ နားပြီးတော့မှ တက်လို့ရှိရင်တော့ တက်လို့ပြုလို့ လွယ်တာပေါ့လေ။

အဲဒီလိုပဲ ဒီဥဗယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တဲ့အခါကာလ ပီတိတိနဲ့ သွားပြီး တော့ တွေ့တဲ့အခါမှာ အားတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပြည့်သွားတယ်၊ လမ်းခုလပ် မှာ နားစရာ စခမ်းလေးကို ရောက်မယ်ဆိုရင် တဆားဆုံးအောင် တရားအား ထုတ်ဖို့ ခတ်ခက်ခက်ပဲ၊ တရားအားထုတ်ရတာ ခလွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီ နေရာကလေးရောက်ပြီး စိတ်တွေက တစ်ခါတည်း အားတက်ပြီးတော့ တစ်ခါ တည်း ရှေ့ကို ဆရာသမားတွေက တိုက်တောင်မတိုက်တုန်းရဘူး။ သူ့ဟာသူ အားထုတ်ချင်ထိုစိတ်တွေ တစ်ခါတည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်ပြီးတော့ တကယ် အားထုတ်သွားတာပါပဲ၊ အင်မတန်နေရာကျတယ်။

ဝါကြောင့်မို့ ဥဗယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် အဖြစ် အပျက်တွေနဲ့ ဥဗယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ယောဂီပညာရှိတွေရဲ့ အမြိုက်နိဗ္ဗာန် ပဲတဲ့၊ အဲဒီ အမြိုက်နိဗ္ဗာန် မရောက်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ ရောက်ပူးအောင်လို့ အားထုတ်ဖို့လို့ပေါ့လေ၊ အဲဒီပီတိတွေဖြစ်လို့ရှိရင်တစ်ကိုယ်လုံး ဖျိုး၊ ဖျိုး၊ ဖျင်း၊

ဖွင့်၊ နဲ့ ပျံ့ပြားသကာလ နေလို့ ထိုင်လို့ လဲ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ ပီတိဟာ ဝါးမျိုးရှိပါတယ်။

ခုဒ္ဒိကာပီတိ၊ ခဏိကာပီတိ၊ ဩက္ကန္တိကာပီတိ၊ ဥဗ္ဗေဂါပီတိ၊ ဖရဏာပီတိလို့ ဝါးမျိုးရှိတယ်။ ခုဒ္ဒိကာပီတိဆိုတာကတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတယ်၊ မကြာဘူး သွက်တော့ ခဏလေးပါ။

ခဏိကာပီတိဆိုတာကတော့ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖျံ့၊ ဖျံ့၊ ဖျံ့၊ ဖျံ့၊ တွေ ထပ်ကာဆက်ပြီးတော့ ၁-ကြိမ်၊ ၂-ကြိမ်၊ ၃-ကြိမ်၊ ၄-ကြိမ်၊ ၅-ကြိမ် ဆက်ပြီးတော့ ဖြစ်သွားတယ်။ ဝါးမျိုး မကြာခင် ပျောက်သွားတယ်။ အကြာကြီးတော့ မတည်ဘူး။

ဩက္ကန္တိကာပီတိဆိုတာကတော့ အခုနကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းတောက်က ဖြစ်စေ၊ အထက်ကဖြစ်စေ ဖျံ့၊ ဖျံ့၊ ဖျံ့၊ ဖျံ့၊ နဲ့ ကိုယ်ထဲမှာသက်ဝင်ပြီးတော့ လာတာ၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ ဖြစ်ရင်၊ ဖြစ်ရင်၊ နဲ့ အတော်ကြာ၊ တော်တော်ကြာတော့ကို ယာပြီးရှင်းပြီး နေကောင်းထိုင်ကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါ တစ်ကိုယ်လုံး သက်ဝင်ပြီးတော့နေတာ၊ ဩက္ကန္တိကာပီတိတဲ့။

ဥဗ္ဗေဂါပီတိဆိုတာကတော့ ကိုယ်လက်တက် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတည်း ဖြစ်စေ၊ ရွှေ့လျားပြီးတော့ သွားတတ်တယ်၊ ကြွပြီးတော့လဲ တထပြီးသွားတတ်ပါတယ်။ လွန်စင်ပြီးတော့လဲသွားတတ်ပါတယ်။ ဒါက ဥဗ္ဗေဂါပီတိ ခေါ်တယ်။

ဖရဏာပီတိဆိုတာကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့ပြီးတော့ တငြိမ်ငြိမ် တစိမ့်စိမ့်တွေ ကောင်းပြီးတော့နေတာပဲ။ နယ်လို့ကောင်းမှန်း မသိဘူး။ စိမ့်စိမ့်စိမ့်စိမ့် မပြောနိုင်ဘူး။ ဘာမျှမလုပ်နိုင်၊ အားလဲ မထုတ်နိုင်ဘူး။ ကောင်းတဲ့အရသာကလေးပဲခံစားပြီးတော့နေတော့တာပဲ။ အဲဒါဖရဏာပီတိ ခေါ်တယ်။ ဖရဏာပီတိ ဂွမ်းဆီထဲဆိုပြီး စားတော့ပေတော့ ရေးကြတာကို စားတော့ဘာတွေ ရေးကြတာ၊ ဒီရောက်ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆို ဖရဏာပီတိ ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတာပဲ။ ဒီမရောက်သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိပ်ပြီးတော့ မသိဘူး။ ဖရဏာပီတိဆို အကြောင်းက တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့ပြီးတော့ တည်တယ်။ ဝါးကြောင့်မို့ ဖရဏာရသာပီတိ-ပီတိ-သည့်၊ ဖရဏရသာ-ပီတိရုပ်တို့ကို ပျံ့နှံ့စေခြင်း၊ ကိစ္စရှိ၏၊ ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့်တွေ ပျံ့နှံ့စေမှ တက်နိုင်စေပါတယ်တဲ့။

ဩဝဂ္ဂ ပစ္စုပ္ပန်-တက်ကြွသည်၏ အဖြစ်လျှင် ဣဏ္ဏိယ၊ ရှေ့ရှင်၊ ရှိ၏။ တက်ကြွနေတဲ့သဘောပဲ။ ယေဝဂီပုဂ္ဂိုလ်ဣဏ္ဏိယ ထင်တယ်။ ဒီဣဏ္ဏိ

ရောက်တဲ့အခါမှ၊ စိတ်ရောက်ကိုယ်ရော တစ်ခါတည်း၊ ပေါ်ပြီး၊ ကြွပြီးနေ
တယ်၊ ခပ်ကြွကြွဖြစ်နေတယ်၊ စိတ်ကလဲတစ်ခါတည်း၊ ခပ်မြောက်မြောက်
ခပ်ကြွကြွဖြစ်နေတယ်၊ အစတုန်းက ညို့နေတဲ့စိတ် တစ်ခါတည်း၊ ရွှင်ပြီး
ဘော့ ကြွတက်နေတယ်၊ ကိုယ်တွေကလဲ တစ်ခါတည်း၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ဖြစ်နေတယ်၊ အိပ်နေလို့ရှိရင်တောင်မှ အိပ်ရင်၊ မှတ်နေလို့ရှိရင် ခုစာနဲ့
မထိသလို ကိုယ့်စိတ်ထဲ ထင်ရတယ်၊ ပေါ့နေတယ်၊ အထက်ကိုမြှောက်တက်
နေသလိုပဲထင်ရတယ်၊ ထိုင်နေရင် အောက်က မထိသလို ထကယ်လဲ ထင်ရ
တတ်တယ်၊ ထိနေတောင်မှ တစ်ခါတည်း၊ အင်မတန် ပေါ့ပေါ့လေး၊ တစ်ခါ
တည်း၊ အောက်က လေမွေ့ ယာများပေါ် ထိုင်နေရသကဲ့သို့ ထိနေတောင်မှ
ပေါ့ပေါ့လေး၊ လေလာရင် လွင့်မှာလို့ပဲ ဒီနေရာ ပေါ့ပါးပြီး နေထယ်လို့ပဲ
ထင်တတ်တယ်၊ လမ်းလျှောက်နေရင်လဲ ဒီလိုပဲ၊ လမ်းလျှောက်နေလဲမြေကြီးနဲ့
မထိဘူးလို့ တောင်ပဲ ထင်ရတတ်တယ်၊ ဆဲ-ထိတယ်ထင်တောင်မှလဲ ပေါ့ပေါ့
လေး၊ ကိုယ်ထဲက ထစ်ခါတည်း၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး၊ ကြွလိုက်၊ လွှမ်းလိုက်၊
တစ်ခါတည်း၊ လေလို့ပဲ၊ သူ့ဟာသူ ရွေ့ရွေ့နေတာတွေဟာ အင်မတန်ကို
ထင်ရှားနေတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်
စိတ်တက်ကြွသည့် အနေအားဖြင့် ဖောဓိပုဂ္ဂိုလ်၏ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ပါတယ်၊
ထင်ပါတယ်တဲ့၊ ဒီပီတိဟာ ပီတိဆိုတာကိုယ်နဲ့စိတ် ပေါ့ပါး တက်ကြွနေတဲ့
သဘောပဲတဲ့၊ ယောဂီဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ပါတယ်၊ အဲဒါ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ရဲ့
လက္ခဏာ ရလ ပစ္စုပ္ပန်တွေပဲ၊ အဲဒါလေးဆိုရမယ်၊

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလဲမြောက်သည်၊ (၃-ခေါက်)၊
ရုပ်ကောင်း၊ ရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည် (၃)။

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလဲမြောက်သည်တဲ့၊ နှစ်သိမ့်ဘယ်၊ ရောင့်ရဲတယ်၊
ဝမ်းမြောက်တယ်ဆိုတာ ပီတိတွေပဲ၊ လောကဘက်က ကိုယ်လိုချင်တာတွေ
ကိစ္စတွေ ပြီးသွားလို့ရှိရင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတွေလဲရှိပါတယ်၊ အဲဒါတွေ
ကစော့ လောဘတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ အဲဒါကစော့ ကုသိုလ်တရားတွေ
မဟုတ်ဘူး၊ အကုသိုလ်တရားတွေပဲ၊ ယခုဟာကတော့ ဝိပဿနာ(ရှုတိုင်း-၂)
နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲပြီးတော့ကို ရှုရတဲ့တာရုံလေးနဲ့ နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲပြီးဝမ်းမြောက်
ပြီးတော့နေတာကို၊ နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲဝမ်းလဲမြောက်သည်၊ ရုပ်ကောင်း၊ ရုပ်သန့်
ပျံ့နှံ့စေသည်တဲ့၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရုပ်ကောင်း၊ ရုပ်သန့်တွေ ပျံ့နှံ့စေပါတယ်တဲ့၊

အဲဒီလို ရုပ်ကောင်း၊ ရုပ်သန့်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ပြီးတော့သွားလို့
ရောဂါဝေဒနာဆိုတာ ပျောက်တာ၊ တစ်နေ့ကပြောခဲ့တဲ့ ရှင်မဟာကဿပ
နေမကောင်း၊ ထိုင်မသာဖြစ်နေတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရား

ဟောတယ်၊ ဇာတိပေဇ္ဇာဇ္ဈင် ၇၀ပါ၊ တရားနာပြီးတော့ ရောဂါဝေဝနာတွေ ပျောက်သွားတယ်၊ ဇာတိလို ပျောက်တာဟာ အယ်ပုံအယ်နည်း ပျောက်သလဲ ဆိုအော့ ဒီပီတိကြောင့် ဖိပုံဖိနည်း ပျောက်တာ၊ အဲ-မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်တွေ၊ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဂေါ်ခေါ် ကဏ္ဍပမယာ သမ္ပဒက္ခာတော အာဝိကတော ဗဟုလိကတော အဘိညာယ သမ္ပောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ၊ စသည့်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောတာကို။

ကဏ္ဍပ-ချစ်သားကဏ္ဍပ၊ မယာ-ငါဘုရားသည်၊ သမ္ပဒက္ခာတော- ကောဉ်စွာ ဟောကြားအပ်သော မှန်ကန်စွာ ဟောကြားအပ်သော၊ သမ္ပ ဒက္ခာတော-ကိုယ်တိုင်သိပြီး နည်းအတိုင်းပင် မှန်ကန်စွာ ဟောကြားအပ် သော၊ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဂေါ်-အမှတ်ရမှု သတိတည်ဟူသော ပေဇ္ဇာဇ္ဈင် တရား ထည့်၊ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဂေါ်ခေါ်-သတိတည်ဟူသော သစ္စာလေးပါးတရားကို သိကြောင်း အင်္ဂါတရားတည်း။ အာဝိကတော-ဖြစ်စေအပ် ပွားစေအပ်သည် ရှိသော်၊ ဗဟုလိကတော့-အကြိမ်များစွာ လေ့လာအပ်သည်ရှိသော်၊ အဘိ ညာယ-ထူးသောဉာဏ်ဖြင့်သစ္စာလေးပါးတရားအလိုငှာ၊ သံဝတ္တတိ-ဖြစ်ပေ န်၊ သမ္ပောဓာယ-သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှာ၊ သံဝတ္တတိ-ဖြစ် ပေ၏၊ နိဗ္ဗာနာယ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းခြင်းငှာ၊ သံဝတ္တတိ-ဖြစ်ပေ၏၊ ဒီလို ဟောတာကို၊ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော့ ကိုယ်တိုင် တွေ့ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အတော်ကို စိတ်ကြည်နူးစရာကောင်းတာ၊ ဝါဘုန်းကြီးဟောတာ ဘုရားဟော တာလောက်တော့ အယ်ကောင်းမလဲ၊ ပြီးတော့ တရားနာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ရှင်မဟာကဏ္ဍပကြီးလောက်လဲပေဇ္ဇာဇ္ဈင်တရားတွေပြည့်ပြည့်စုံစုံတွေ့ထားတာ မဟုတ်တော့ ရှင်မဟာကဏ္ဍပကြီးလောက်လဲ အားရနှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်ကြမယ် တော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ညံ့၊ နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ညံ့၊ ၂-ညံ့ ဖြစ်နေတာကို သူ့ဥစ္စာ၊ အဲဒီတော့ ဟိုမှာ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတာ ကို၊ ဟောတော့ ကြည်ညိုစရာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ ဒီပါဠိကို ရွတ် လိုက်လို့ရှိရင်ဖြင့် ပါဠိ နားလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအဖို့မှာ တယ်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းတယ်၊

ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဂေါ်ခေါ် ကဏ္ဍပ မယာ သမ္ပဒက္ခာတော အာဝိ တော ဗဟုလိကတော့ အဘိညာယ သမ္ပောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ၊

အင်မတန်ကို ကြည်ညိုစရာကောင်းတယ်၊ သိပ်ကြည်နူးစရာ ကောင်း တယ်၊ တရားကလဲ ကိုယ်တိုင်လဲတွေ့ထားရင် သာပြီ၊ ကြည်နူးစရာ ကောင်း ခပေါ့၊ သတိသမ္ပောဇ္ဈင်တရား၊ အမှတ်ရမှု သတိသမ္ပောဇ္ဈင်တွေတဲ့၊ ဟိုနေ့က

ပြောခဲ့ပြီ၊ မလွတ်စတမ်း စောင့်ဖမ်းနေသည်။ ဒွါရ-၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း အာရုံတွေကို အယ်ဟာမှမမေ့ဘူး။ အကုန်ခေါက်ခနဲ၊ ခေါက်ခနဲနဲ့ လိုက်ပြီး ဖမ်းနေတယ်။ သတိတရားကလေးကို ဆွဲခါ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီသတိသမ္မောဇ္ဈင်တရားဟာ ဟိုဆစ်နေက ဟောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် အင်မတန် ကောင်းတာပဲ၊ သူကတော့ အကုန်လုံး သူကလျှောက်ပြီးတော့မှတ်မိနေတာပဲ၊ မမှတ်မိတာကို မရှိဘူး။ အဲဒီလိုနေတာတွေ ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးတာတယ်။ ရှင်မဟာကဿပ ကြီးက ကိုယ်တိုင် တွေ့ထားတာ၊ ယခုယောဂီတွေလဲ တွေ့တော့ တွေ့ဖူး ထားတာပဲ၊ အဲဒီတွေ့ဖူးထားတာ အဲဒီ ပီတိ သမ္မောဇ္ဈင် ဆွဲခါဟာတဲ့။

သမ္မာဒက္ခာတော - ကောင်းမွန်စွာ ဟောကြားအပ်သော ငါတုရား၊ ကောင်းကောင်း၊ ဟောထားတာတဲ့၊ ကောင်းကောင်း၊ ဟောဆိုတာ ဒီလိုကို၊ အမှန်အတိုင်း၊ ဟောထားတာတဲ့၊ မှတ်တာတာဖြစ်လို့ လဲကိုယ်တိုင်တွေ့ဆိုပြီးမှ ဟောထားတာတဲ့၊ ရန်၊ ဆပြီး တွေးပြီးလောတာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ယခုလောက မှာ အဟောအပြောသမားတွေဆိုတာ အများကြီးရှိတယ်။ အဟောအပြော သမားတွေဆိုတာ စိတ်ကူးစဉ်းစားပြီးသကာလ ဟောကြပြောကြတာ၊ ကိုယ် တိုင်မတွေ့ဘဲနဲ့လဲ ဟောနေကြတာပဲ၊ ကိုယ်တိုင်မလုပ်ရသေးဘဲနဲ့လဲ သူများ၊ ဆရာလုပ်ပြီး ဟောနေတာတွေ ပီလိုလဲရှိသေးတယ်။

တချို့ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ ကိုယ်တိုင်က ဟုတ်တိပတ်တိ တားထုတ်ထား တာမဟုတ်ဘူး၊ ဝါပေမယ်လို့ သူက ဆရာကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ လုပ်ပြီး ဒီလို ဟောပြောနေတာတွေရှိတယ်။ ကျမ်းစာအုပ်တွေ ရေးထုတ် ဘာလုပ်နဲ့ အံ့ဩစရာအင်မတန် ကောင်းတာပဲ၊ သူက စာထဲကနေပြီးတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူများလဲပဲ ပယ်လိုက်သေးတယ်။ မမှန်ဘူးဆိုပြီးတော့၊ သူ့လို တားထုတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ရီစရာလို့ အင်မတန် ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီလိုဟာတွေရှိတယ်။ အဲ- အခုမြတ်စွာဘုရားက မိလိမဟုတ် ဘူး။ သမ္မာဒက္ခာတော-ကောင်းစွာဟောထားတာ မှန်ကန်စွာဟောထားတယ်။

ကိုယ်တိုင်သိပြီးဟောထားတာ၊ ကိုယ်တိုင်မသိရင် ဘုရားက မဟောသေး ဘူး။ ကိုယ်တိုင်သိအောင်လို့ ကိုတစ်ခါတည်းဘုရားအဖြစ်ရောက်အောင်လို့ သေ သေချာချာကျင့်ပြီးတော့ ဗောဓိပင်အောက် ရတနာပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေထိုင်နေပြီးတော့ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကိုရှုလို့ အဲဒီမှာ ပီတိ သမ္မောဇ္ဈင်ကို ကိုယ်တိုင်ဖြစ်လာတာကို၊ နောက်ဆုံးနိဗ္ဗာန်ကို အမှတ်ရပြီး ထင်တယ်။ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်တွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ပြီးတော့မှ ငါတောင်မှ ရုတ်တရက် မဟောသေးပါဘူး။ နောက်မှဟောပါတယ်။

၇-ရက် ၇-လ၊ ၄၉-ရက်နေ့ပြီးထဲနောက် တရားဟောဖို့ရာ စဉ်းစား ပြီးတော့ထောင် ရုတ်တရက် မဟောရသေးပါဘူး။ ဟောဖို့အချိန် မကျ သေးလို့ ကဆုန်လပြည့် မဟောရသေးဘူး။ ဝါဆိုလပြည့်မှ ဟောရတာကို၊ ၂-လကြာ၊ ဘုရားဖြစ်ပြီး ၂-လလောက်နေမှ ဆဲဒီမှာ စိတ်ရူးကိုဟောတာ ကို၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ဘုရားကိုယ်တိုင် တွေ့ပြီးတော့ တွေ့တဲ့အတိုင်း၊ အမှန်တရားတွေဟောထားတယ်တဲ့၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဆိုတာ စိလိုအားထုတ် စိလိုဖြစ်တယ်၊ စိလို အားထုတ်ရင် စိလို ဖြစ်တတ်တယ်၊ စိလို သတိတရားဟာ စိလိုသတိဖြစ်လို့ရှိရင် ဒီသတိဟာ အစွာလေးပါးတရားတွေ အမှန်အတိုင်း၊ သိတယ်ဆိုတာ ဘုရားက ဟောထားတယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေကို မြတ်စွာဘုရားက အမှန်အတိုင်း၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးတော့ ဟောထားတဲ့ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်တရား ဝဲလို့ ဒီသတိသမ္မောဇ္ဈင်တရားဟာ ဘာဝိစော-ပွားစေအပ်သည်ရှိသော်၊ ဖြစ် စေအပ်သည်ရှိသော်၊ ဖြစ်စေအပ်တယ်ဆိုတာဘာလဲ၊ မိမိသန္တာန်ဖြစ်စေရမှာ၊ ကျက်ထားရုံနဲ့ မဟုတ်သေးဘူး။ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဆိုတာ (စိလိုတဲ့-၂) ကျက် ထားတာ၊ စိလိုလဲမဟုတ်သေးဘူး။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာရှိရမယ်၊ ပွားရမယ် ဘာဝနာပွားတယ်ဆိုတာ အဟုတ်ကိုပွားတယ်၊ ဘာဝနာဟာ ပဌမ တစ်ခါ ရှုတော့ ဖြစ်တာပဲရှိတယ်၊ မပွားသေးဘူး။ နောက်တစ်ခါရှုလိုက်တော့ ၂-ခု ဖြစ်လာတယ်၊ ပွားလာတယ်၊ နောက်တစ်ခါရှုလိုက် ၃-ခုဖြစ်လာပြီး တစ်ခု ပြီး တစ်ခု ပွားပြီး အဲဒီလိုဖြစ်လာတယ်၊ တစ်ခါမှတ်လို့ရှိရင် အမှတ်သတိ တစ်ခုဖြစ်တယ်။

ဖောင်းတယ်လို့ တစ်ခါမှတ်လိုက်ရင် တစ်ခါပွားလာတယ်၊ နောက် နောက်တစ်ခါ ပိနီတယ် မှတ်လိုက်ရင် ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ၂-ခု ဖြစ်လာတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဖောင်းတယ်မှတ်ရင် ၃-ခုဖြစ်လာတယ်၊ စိတ်ကူးတာဖြင့် စိတ် ကူးတယ်မှတ်လိုက်တော့ ၄-ခုဖြစ်လာတယ်၊ ဒီကနေပြီး လက်တွေ့ ဘာတွေ ကွေးလိုက်လို့ရှိရင် ကွေးတယ်မှတ်ရင် ၅-ခုဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ၊ (မှတ် တိုင်း-၂)သတိပွားနေတာ၊ ဒီသတိတွေဟာ ဘယ်လောက်ပွားရမလဲဆိုရင် ပြည့်စုံအောင်ပွားရမှာပဲ၊ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စိလိုအကြိမ်ပေါင်း ၁၀၀- ၉၀-လောက်နှင့် အရိယံမဂ်ကိုရောက်နိုင် စိလိုပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိပါတယ်၊ တချို့လဲ အကြိမ်ပေါင်း ၁၀၀၀-၂၀၀၀-လောက်နဲ့ ရောက်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိတယ်၊ တစ်သောင်းနှစ်သောင်းမှရောက်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိတယ်၊ တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်းမှ ရောက်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိတယ်၊ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဲဒါ တချို့လဲ တစ်ကုဋေလောက် မှတ်မှ ရောက်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိမှာပါပဲ၊ အဲဒီတော့ မိမိ ပါရမီအားလျော်စွာ

ဒါတွေပွားရမယ်၊ ပွားသထက်ပွားရမယ်၊ ပြည့်စုံလည်းပြည့်စုံစွာ မှတ်ရမယ်၊
 ထဲဒီလို၊ ဘာဝိတော-မိမိသန္တာန်ပွားစွဲလို့ရှိရင်၊ ဗဟုလိကတော-အကြိမ်
 များစွာ လုပ်ရမယ်တဲ့၊ တစ်ခုနှစ်ခုပွားရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ အကြိမ်များများ
 တရားမဆုံးမချင်း မပြည့်စုံမချင်း အကြိမ်များများ အားထုတ်လို့ရှိရင် ဘာဝိ
 တော ဗဟုလိကတော အတိညာယ-ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိပါတယ်၊ သစ္စာ
 လေးပါးထူးတော့ ထူးပြီးသိတယ်၊ သစ္စာလေးပါးတရားတွေကို ပီအတိုင်း၊
 ကျက်မှတ်ပြီးသိတော့ကို၊ ခါအထူးသိမဟုတ်သေး၊ ဝါက ကျက်မှတ်တဲ့စာပေ
 ကျမ်းဂန်တွေနဲ့ လေ့လာပြီး သိတာတွေ ရှိတာပေါ့၊ ဝါကတော့ လေ့လာ
 ကြည့် သိတာပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင်မှ ဒီသစ္စာလေးပါး
 ကို သူတို့ဗဟုသုတဖြစ်အောင်လို့ လေ့လာထားတာတွေရှိတယ်၊ တချို့ထဲ
 သိတာပဲ၊ လေ့လာထားလို့ တချို့က စာအုပ်တွေဘာတွေတောင်ရေးတယ်၊
 မြန်မာပြည်က ဗုဒ္ဓဘာသာတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးနေကြတော့
 နိုင်ငံခြားက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကရေးတယ်၊ သူတို့ရေးတာ မညံ့ဘူး၊ သူတို့က ထူး
 တော့ ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်တတ်တယ်၊ လူတွေမှာ ဘယ်ဟာလို့နော့တယ်၊
 ဘယ်ဟာကို သိနော့တယ်၊ ဘယ်ဟာ ရေးလို့ရှိရင် သဘောကျမယ်ဆိုတာ
 သူတို့က အတိုချုပ်ထုတ်တတ်တယ်၊

ဒီမှာ စာတွေ ပေတွေ သင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့လောက် နေရာ
 ကျအောင် ရေးတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ခပ်ရှားရှားပဲ၊ အင်း-သူတို့က ရေးတတ်
 တယ်၊ ကောက်နုတ်ချက်လုပ်တတ်တယ်၊ ထဲဒါ တချို့က ထဲဒီလို ရေးတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တချို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကောင်းကောင်း မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ပေ
 မယ်လို့ သူတို့လေ့လာတော့ သိတာပဲ၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို အထူးသိ
 မဟုတ်ဘူး၊ ဝါကလေ့လာလို့သိတာ၊ သင်ကြားသိတာပဲ၊ သင်ကြားသိတာ
 မျိုးက အထူးသိ မဟုတ်ဘူး၊ အထူးသိကတော့ကို ရှေးကမှတ်သားပြီးသိတာ
 ထက် ကိုယ်တိုင်ဉာဏ်နဲ့ကို တွေ့ပြီး အထူးသိရမှာကို၊ သစ္စာလေးပါးတရား
 တွေ၊ ဗုဒ္ဓတရားတွေတဲ့၊ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေတဲ့၊

စောမစဲ ဖြစ်ပြီးပျက်နေတဲ့ တရားတွေပဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင် တွေ့ရမှာ
 ရှုတိုင်းမှတ်တိုင်း ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တော့ ဒီလို သိတယ်၊ (မှတ်တိုင်း-၂)
 ဟာ ထစ်ခါတည်း အာရုံလေးတွေဟာ အသစ်အသစ်ကလေးတွေ ပေါ်
 လာတယ်၊ ခေါင်းထိုးဝန်လာသလိုပဲ၊ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီးတော့ ခေါင်းပြု
 လာသလိုပဲ၊ တစ်ခါတည်း ဆောင့်ပေါ်လာတာလေးတွေရတယ်၊ ဆုံးသွား
 တာလေးလွဲ သိတယ်၊ မီးတောက်ကလေးများ၊ ငြိမ်းသွားသလို ဟုတ်ကနဲ့
 ဟုတ်ကနဲ့၊ ထဲတစ်ခါတည်း ပျောက်ပြီး ငြိမ်းသွားသလိုပဲသိတယ်၊ (စ ပေါ်

သာလိုက် ဆုံးသွားလိုက်-၂) အဲဒါလေးတွေ (အပိုင်း-၂)လေးတွေ သိရတယ်၊ စီလိုသိရတာကိုး။

အဲဒါ အမှတ်ကောင်းတဲ့အခါကျထေရု ဒီအတိုင်း သိတာပဲ၊ ထချိုကလဲ စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်နေတာနဲ့ သူကသိလာတာ၊ ပိုကောင်းတယ်တောက်မေ့တာ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ စိတ်ကူး စဉ်းစားကြံစည်ပြီး သိတာက ခုနက သင်တာနဲ့ တူတူပဲ၊ ဒါက ဘာမျှထူးတာမဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားသိတာကတော့ ဒီလိုပဲ သိတာပဲ၊ စဉ်းစားသိတော့ သိသယမကင်းဘူး၊ သူကဒီလိုစဉ်းစားရင်စီလိုဖြစ်တာပဲ ဟိုလိုစဉ်းစားရင်လဲဟိုလိုဖြစ်တာပဲ၊ မမြဲဘူးလို့စဉ်းစားရင် မမြဲဘူးလို့ဖြစ်တယ်၊ မြဲတယ်လို့ စဉ်းစားရင် မြဲတယ်လို့ဖြစ်တယ်၊ အဲ-ရုပ်ထရာနာမ်တရားများ ရှိတယ်လို့ စဉ်းစားရင် ရုပ်တရားနာမ်ထရာများ ရှိတယ်လို့ စီလိုလဲဖြစ်တယ်၊ ရုပ်တရား နာမ်တရားများမဟုတ်ဘူး၊ တသက်ကောင်ကလေးတစ်ခုရှိသေးတယ်လို့ ဆဲသလိုစဉ်းစားရင် အဲဒါလေးက အတ္တဖြစ်လာတာ အဲဒါစဉ်းစားလို့၊ အဲဒါမသေချာဘူး၊ ဖြစ်ထိုရုပ်နာမ်လေးတွေကို (ပေတီတိုင်း-၂) ရှုနေတာ သေချာတယ်၊ တယ်ကမ္မ မရှိဘူး။

ကောယနာ-ထစ်စုတည်၊ ထစ်ကြောင်းတည်၊ သော လမ်းပဲလို့ ဟောတယ်၊ ကောယနာမရောင်-အရိယာမဝ်ဉာဏ်ကို ရောက်ဖို့ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုဖို့ရာ တစ်ကြောင်းတည်၊ သော လမ်းပဲတဲ့၊ ဒီအတိုင်းအမှတ်သတိနဲ့ တစ်ခါတည်း၊ ခွါရ ၆-ပါးဖြစ်ခိုက်စားပြင် ကိုယ်တမူတရာ၊ ဧဝေနာစိတ်တမူတရာ သဘောတရားထေ (ဖြစ်တိုင်း-၂) လိုက်ပြီး ရှုနေပါ၊ နောက်ကတကောက်ကောက် နောက်ကနေလိုက်ရှုနေပါ၊ အဲဒါလေးရှုပြီးမှတ်နေရလို့ ရှိရင်လဲ ရုပ်တရားနာမ်တရားတွေ ပိုင်းခြားပြီး သိတယ်၊ မသိလို့ ဘယ်ဖြစ်မသိ၊ သူဥစ္စာက ဒီရုပ်နာမ်တွေ တကောက်ကောက်လိုက်ရှုနေလို့ပဲ သိရောပေါ့၊ မရှုလို့မသိကြတဲ့ဥစ္စာပဲ၊

ထိုရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း လိုက်ပြီးတော့ လှန်လှော့ ကြည့်သလို လိုက်ကြည့်နေတာပဲ၊ ဒါက အာရုံပြုတဲ့တရာ၊ ဒါက အာရုံမပြုတတ်တဲ့တရာ၊ လူကိုယ်ထဲမှာ အာရုံမပြုတတ်တဲ့ ရုပ်တစ်မျိုးရှိတယ်၊ အာရုံပြုတတ်တဲ့ အာရုံသိတတ်တဲ့ နာမ်က တစ်မျိုးရှိတယ်၊ ဒါ ၂-မျိုးရှိတယ်၊ ဆိုရှုမှတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်နှယ် မသိဘဲနေပါ့မလဲ၊ တချို့က ဒါဒီလိုမှတ်နေလို့ မသိသေးဘူး၊ စီလိုရှိမသိတာကိုး၊ တစ်ခု ဒါ သူကလဲ ကောင်းကောင်း အားမထုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုပြောတဲ့လူရှိတယ်၊ သေသေချာချာလိုက်ပြီး ရှုရင် ဒါ သိတာပဲ၊ ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်လေးတွေရှုနေရင် အာရုံ မပြုလို့ အာရုံမသိတတ်တဲ့ရုပ်တရား ရုပ်ကိုကြီး သဘောကတစ်မျိုးပဲ၊ အာရုံပြုတတ်တဲ့အာရုံ

သိတတ်တဲ့ နာမ်တရားက တစ်မျိုးပဲ။ သူတို့ ၂-ခုဟာ ဟပ်လို့ကို မရဘူး။ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဘာမျှစပ်လို့ကို မရဘူး။ မြတ်စွာဘုရားက ဥပမာလေးပေးထားတယ်။ ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ တွဲပုံကလေး ဘယ်လို ပေးထားသလဲဆိုတော့ ပတ္တမြားရတနာ ရှိရတယ်။

ပတ္တမြားမှ သာမန်မဟုတ်ဘူး။ ဝေဠုရိယဝေဠုတို့ ပတ္တမြားရတနာ၊ ဝေဠုရိယပတ္တမြားရတနာ ဘယ်နှယ်နေတုံးဆိုတော့ မြန်မာက ကြောင်မျက်ရွဲလို့ပြန်တယ်။ ကြောင်မျက်ရွဲ-ဝါးစိမ်းအဆင်းလဲရှိတယ်တဲ့။ ဘုန်းကြီးကမသိလို့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မေးရသေးတယ် လက်စွပ်ကလေး ဘာလေးတွေမှာ ကြောင်မျက်ရွဲရှိတာကိုး။ အဲဒီစိမ်းစိမ်းပြာပြာ အဲဒါပဲပဲတဲ့။ ထိုကြောင်မျက်ရွဲပတ္တမြားရတနာရှိရတယ် ထိုကြောင်မျက်ရွဲပတ္တမြားရတနာရှိရတဲ့ ကြိုးကလေး၊ သိထားရတယ်။ ကြိုးကလေးပုတီးစေ့များ ကြိုးသိထားသလိုပေါ့လေ။ ပတ္တမြားရတနာထဲမှာ ကြိုးကလေးတပ်ထားတယ်။ ပတ္တမြားလုံးကလေးမှာပေါ့။

ပတ္တမြားကျောက်ကလေးမှာ အပေါက်ကလေးဖောက်ပြီးတော့ ကြိုးလေးနဲ့သိထားတယ်။ ဒီကြိုးလေးက အဝါနဲ့သိထားမယ်၊ အပြာနဲ့သိထားမယ်၊ အနီနဲ့သိထားမယ်၊ အမည်းနဲ့သိထားမယ်။ အဲဒီတော့ ပတ္တမြားရတနာက ကျောက်ကကျောက်အရောင်နဲ့ သူကတစ်မျိုးကို၊ ကြိုးကလေးအရောင်နဲ့ ကြိုးကလေးကတစ်မျိုး မျက်စိကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ မျက်စိအမြင်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကြည့်လိုက်လို့ ရှိရင်တဲ့။ ဘယ် နဲ့နေမလဲ။ ကျောက်ကလေး၊ ပတ္တမြားရတနာလေးက တစ်ခြား သိထားတဲ့ကြိုးကလေးကတစ်ခြားပဲတဲ့။ မကွဲပေဘူးလား ကွဲနေတာပဲ။ မျက်စိမူန်တုလူ သွားကြည့်ရင်တော့ ရောချင်ရောနေမယ်။ ဒါကတော့ မျက်စိကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရားက မျက်စိအမြင်ရှိသော စက္ခုမျက်စိကောင်းတဲ့လူကိုဆိုလိုတယ်။ မျက်စိမမူန်ဘူး။ ကြည့်ကြည့်လင်လင်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကြည့်လိုက်ရင် အဲဒါက ကျောက်ကလေးပဲ။

ဒါက ပတ္တမြားကျောက်ထဲမှာ သိထားတဲ့ ကြိုးကလေးပဲ။ ကြိုးကတစ်ခြားပဲ။ ပတ္တမြားကတစ်ခြားပဲ။ ကွဲပြားပြီးတော့ သိပါတယ်တဲ့။ မကြည့်ရင်တော့မသိဘူး။ ကြည့်ရင်သိမှာပေါ့ သူကမျက်စိမူန်ရင်လဲမသိဘူး။ မမူန်ရင်သိမှာပဲ။ အဲဒါလိုပဲ။ ယခု ဒွါရ ၆-ပါးကဖြစ်တိုင်း၊ ဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေ လိုက်ရှု၊ မျက်စိကမြင်တိုင်း၊ မြင်တိုင်းရှု၊ ကြားတိုင်း၊ ကြားတိုင်း ရှုတော့ ဘယ် နဲ့ဖြစ်လာတုံးဆိုတော့ ရုပ်အမူအရာတွေရှုမိရင်ရှုရတဲ့ ရုပ်ကတစ်မျိုးရှုလို့ သိတဲ့ နာမ်ကတစ်မျိုး။ ဒါကလေး ဖောင်းတယ်မှတ်လိုက်တော့ ဖောင်းတာလေးကရုပ်၊ သိဘာလေးကနာမ်ကို၊ ဖောင်းတာလေးလ ကျောက်ပတ္တမြား

လုံးလေးလို့ပဲ၊ သိတာကလေးက ကြိုးလေးလို့ပဲ၊ ကြိုးက ပတ္တမြားလုံးထဲမှာ ထားသလိုပဲ၊

အသိကလေးက ဟိုရောက်သွားတာကို၊ ဖောင်းတလေး၊ ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံကလေးပေါ် ရောက်သွားတယ်၊ မှတ်ရင်လဲ မိအတိုင်းပဲ၊ ကျေးတာက ရုပ်၊ သိတာကနာမ်၊ ကျေးတာက ကျောက်ပတ္တမြားလို့ပဲ၊ သိတာလေးက ကြိုးလေးလို့ပဲ ကဲ့ပြီသိတာကို၊ အဲဒီတော့ မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်း တစ်ခါတည်း၊ သိစရာအာရုံ ရုပ်နဲ့သိတဲ့စိတ်နာမ်၊ ကိုယ်ရုပ်နဲ့သိတဲ့စိတ်နာမ်၊ ဒါလေး ၂-ခုပဲ တွဲဖြစ်နေတာ၊ ဒီပြင်ဘာမျှလဲမရှိဘူး၊ ဒါ ၂-ခုပဲရှိတယ်၊ မရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေကတော့ ငါကောင်၊ သတ္တဝါကောင် တစ်ခုရှိသလိုပေါ့လေ၊ အပိုက လေးတစ်ခု ရှိသလိုလိုထင်ရတယ်၊ ကျေးအောင်လို့လုပ်တာ ငါပဲ၊ ဆန့် အောင်လို့ လုပ်တာငါပဲ၊ ထိုင်အောင် ထအောင်လို့ လုပ်တာငါပဲ၊ စိတ်ကူး စဉ်းစားတာငါပဲ၊ အကောင်၊ အဆိုး ခံစားတာငါပဲလို့၊ ငါလေး အသက် ကောင်လေး၊ သတ္တဝါကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိသလိုလိုထင်ရတယ်၊

တစ်သက်လုံး၊ ထစ်ဘဝလုံးတည်နေတဲ့ ငါကောင်၊ သတ္တဝါကောင် အသက်ကောင် ကလေးဟာ တစ်ခါတည်း၊ အမြဲတည်ရှိနေသလို ထင်နေ တာကို၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေက ရှုတဲ့အခါကျတော့ ရှုတိုင်း၊ ရှုတိုင်း ဘာတွေ တုံးဆိုတော့ သိစရာအာရုံနဲ့ သိစရာစိတ်နာမ် ကိုယ်ရုပ်နဲ့ သိတဲ့စိတ်နာမ်၊ ငါကလေး ၂-ခုရှိနေတာ၊ ဒီရုပ်နာမ်ရှိတာပဲ၊ ဘာမျှမရှိဘူးဆိုတာ ယောက် ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဟာသူပိုင်ခြားပြီး သိလေ့တယ်၊

နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒ-နာမ်ရုပ် ပိုင်းခြားသိတယ်၊ အဲဒါလောက်ဆိုရင်ကို အဘိညာဉ်-ထူးယောဉာဏ်နဲ့သိလာတာ၊ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီလောက်ကို မသိဘူး၊ ဇဝေဇဝါပဲ၊ တစ်ခါတည်း ရုပ်နာမ်ရှိတယ်ဆိုလို့ သာ ဒီလို အသာ လေးလိုက်နေရတာ၊ သူတို့စိတ်ထဲက ဒီလိုမထင်ဘူး၊ ရုပ်နာမ်မျှရှိတယ်လို့ မှတ်သားကျက်ထားရင်းပြောဟောနေ ဟောနေရင်းထဲ ငါကပြောနေတယ်၊ ငါကဟောနေတယ်၊ ငါစဉ်းစားနေတယ်၊ ဒီလိုက လိုက်နေတာကို၊ ဒီတော့ သူ့ခန္ဓာအထူးသိမဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရိုးသိပဲ၊ ယခုဟာက ပီတိသမ္ပောဒဋ္ဌင်္ဂဏထာဝရ လေးကို ပွားများလိုက်လို့ရှိရင် အကြိမ်များစွာ လေ့လာလိုက်လို့ရှိရင် သစ္စာလေးပါး အထူးသိဖို့တဲ့၊

သစ္စာလေးပါးဆိုတာ ပြောခဲ့တဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေပဲ၊ ဒွါရ ၆-ပါးကဖြစ်နေတဲ့တရားတွေ၊ ဥပါစါနက္ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရား တွေ၊ အဲဒါတွေကို အသုံးသိလာပါလိမ့်နော်၊ ပဌမဓရူးဦးစွာ ရုပ်တရားနဲ့

နာမ်တရားလေးတွေသိတယ်။ နောက်တော့ ဒီရုပ်နာမ်ကလေးတွေ ဖြစ်လိုက်
ပျက်လိုက်နဲ့ အနုနုကပြောတဲ့အတိုင်း ခေါင်းလေးပြုလာသလို ပေါ်လာ
လိုက်၊ ဆုံးသွားလိုက်၊ စပေါ်လာလိုက် ဆုံးသွားလိုက်၊ ဒါလေးသိတော့ စပြီး
ဆုံး စပြီးဆုံး၊ တစ်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလေးတွေ ဖြစ်နေတော့ မမြဲဘူးဆိုတာ အယ်
သုကလာပြီးပြေးဖို့လိုမလဲ၊ အာမျှယုံမှားစရာမရှိဘူး။ အဲဒါလဲ မမြဲတဲ့တရား
တွေချည်းပဲ အနိစ္စပဲလို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကသိတာပေါ့၊ ဟောပြောပြီးလို့ ရှိရင်လဲ၊
ဆင်းရဲတဲ့တရားပဲ၊ သူသဘောအတိုင်း သူဟာသူ ဖြစ်နေတဲ့တရားပဲ ဖြစ်
အောင် ငါလုပ်လို့ လဲမရဘူး။ သူကိုလုပ်တတ်တဲ့ ငါလဲမရှိဘူး၊ မပျက်အောင်လဲ
ထားဆီးလို့မရဘူး၊ သူအချိန်တန် အကြောင်းညီညွတ်ရင် ဖြစ်လာတာပဲ၊
ဖြစ်ပြီး သူဟာထူ ပျောက်သွားတာပဲ၊ သူသဘောအတိုင်းသူ ဖြစ်နေတဲ့
သဘောတရားပဲ၊ ဒီထဲမှာ ဖြစ်အောင်လို့ လုပ်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ မရှိဘူး၊
ပျက်တတ်သေတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့လဲမရှိဘူး၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတဲ့သဘော
မျှပဲလို့ သူကရှုရင်၊ ဒီလိုသဘောကျတာကို၊

အဲဒါက အနတ္တနုပဿနာဉာဏ်ခေါ်တယ်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ
သိတယ်၊ ဒါသိတာဘယ်သူသိတာတုံး၊ ဒုက္ခသစ္စာသိတာ၊ သိနေတာပဲ၊ ဒါ
ရှုတိုင်း၊ ရှုညှင်း ဒုက္ခသစ္စာသိနေတာပဲ၊ အဲဒီလို ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေ သိနေ
တော့ ဒီဖြစ်ပျက်နေတဲ့ မမြဲတဲ့တရား၊ ဆင်းရဲတဲ့တရား၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ
မဟုတ်တဲ့ သဘောတရားပေါ်မှာ သာယာနှစ်သက်မှု တောင့်တမှု တဏှာ
ဟာလဲ တစ်ခါတည်း ကင်းငြိမ်းပြီးသွားတယ်၊ အစတုံးက အကောင်းကြီး
ထင်လို့ သာယာသဘောကျနေတာ၊ ယခုတော့ဒါတွေသာယာစရာရှာလို့ကို
မရဘူး၊ မသာယာဘူး၊ တောင့်တမှုက အဲဒီအမှန်အတိုင်း သိတိုင်း၊ သိတိုင်း
ဟာ သာယာမှုတွေ ကင်းကင်းသွားတာ၊ သမုဒ္ဓဇာသစ္စာကို ပယ်နေတာ၊
ဒါသမုဒ္ဓဇာသစ္စာကို သိတယ်လို့ ပယ်ဆိုတာ ငြိမ်းတာပဲ၊ အမှန်သိတော့
အမှားသိတွေ ပျောက်သွားတယ်၊ အမှားသိတွေပျောက်သွားတယ်၊ အမှားသိ
တွေပျောက်သွားတော့ တွယ်တာမှုတွေ မဖြစ်ဘဲနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်း သွားတာကို၊
အဲဒါသမုဒ္ဓဇာသစ္စာ ပယ်တာတဲ့၊ ဒါသမုဒ္ဓဇာသစ္စာ သိတာလို့ခေါ်တယ်၊
ပဟာနုပဋိဝေဓ-ခေါ်တယ်၊

အဲဒီလိုသိလို့ ရှိရင် ဒီရုပ်နာမ်တွေနဲ့စပ်ပြီးတော့ဖြစ်မည့်ကိလေသာတွေ
မဖြစ်ရဘူးတဲ့၊ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတွေ မပွားရဘူး၊ ဆက်ပြီးဖြစ်မည့်
ဘဝသစ်တွေ ပဋိသန္ဓေဆင်းရဲတွေမဖြစ်ရဘူး၊ အဲဒါတွေဟာ ဘာတုံးဆိုတော့
ဆင်းရဲတွေငြိမ်းသွားတာတဲ့၊ အမှန်သိတိုင်း၊ သိတိုင်း ငြိမ်းသွားတယ်၊ ဖြစ်မည့်
ဆင်းရဲတွေမသိရင် အမှန်မသိလို့ရှိရင် အဲဒီအမှန်မသိခြင်း အကြောင်းပြုပြီး

တော့ ကိလေသာတွေ ဖြစ်မယ်၊ ကိလေသာတွေ ဖြစ်ရင် ကံတွေဖြစ်မယ်၊ ကံကနေပြီး ဘဝသစ်ထွေဖြစ်မယ်၊ ဖြစ်တာတော့ အိုရမယ်၊ နာရမယ်၊ သေရမယ်၊ ဆင်းရဲတွေ တသိတစ်ကန်ကြုံ၊ သွားနေတာ၊

ဇာတိဆင်းရဲတွေ သိတိုင်း၊ သိတိုင်း ငြိမ်နေတယ်၊ နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုနေတာပဲ၊ ဝိပဿနာက မျက်မှောက်ပြုတာ၊ ရှုတိုင်း၊ သိတိုင်း၊ အမှန်အတိုင်း သိနေတာလေးရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါက ဝိပဿနာ မဂ္ဂသစ္စာပဲတဲ့၊ ထဲဝါထိ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်တရားပဲတဲ့၊ ဒါ တဋ္ဌကထာကပြောတာ တုန်းကြီးက ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တုန်းကြီးက ကြံဖန်ပြီး ပြောနေတယ် မစောက်မေ့နဲ့၊ တဋ္ဌကထာကိုက ဥပယဗ္ဗယဉာဏ်မှာ သစ္စာလေးပါး သိပုံတွေ စီလိုပဲ ဖွင့်ပြတယ်၊ ထဲဝါဟော့ အဲဒီလိုသိတာဟာ ထူးသောဉာဏ်နဲ့ သိတာပဲ၊ ထဲဝါ ဥပယဗ္ဗယဉာဏ်ရှိသေးတယ်၊ ဥပယဗ္ဗယဉာဏ်ထက် ကြီးတဲ့ အထက်ဉာဏ်တွေ ကျတော့ ပိုသိတာပေါ့၊ နောက်ဆုံး အရိယ မဂ်ဉာဏ် ရောက်တဲ့ အခါကျ တော့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ တကယ်ကို တွေ့သွားတော့တာပဲ၊ အဲဒီကျတော့ ဆင်းရဲခပ်ဆိပ်၊ ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုတွေ့သွားတယ်၊ အဟုတ်ကိုတွေ့သွားတယ်၊ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုတာ၊ မျက်မှောက်ပြုပြီးသိလို့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ဆင်းရဲတွေဟာ အမြဲမကောင်းဘူးဆိုတာ ပိုင်းခြား ထိသွားတာ၊ အဲဒီ ဆင်းရဲတွေကပေါ်မှာ သာယာတပ်မက်တဲ့ တဏှာလဲ ငြိမ်းတန်ဆမျှ ငြိမ်းတယ်၊

ထဲဒီနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု တွေ့သွားတဲ့ ဥစ္စာက အရိယမဂ္ဂသစ္စာအစစ်ပဲ၊ အဲဒီတော့ သစ္စာလေးပါးတရားကို ထူးသောဉာဏ်နဲ့ သိတယ်ဆိုတာ စီလိုသိတာ၊ ဘာဝိတော-မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေတပ်သည် ရှိသော်၊ ဘာဝိတော-မိမိသန္တာန်၌ ပွားစေတပ်သည်ရှိသည်ရှိသော်၊ ဗဟုလိကတော-တကြိမ်မျှ၊ စွာ လေ့လာတပ်သည်ရှိသော်၊ အဘိညာဃ-သစ္စာလေးပါးတရားကို ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှာ၊ သံဝတ္ထတိ-ဖြစ်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်မဟာကဏ္ဍပကြီး၊ သစ္စာလေးပါး သိဖို့ရာပဲလို့ ဟောတော့ ရှင်မဟာကဏ္ဍပကြီးက သူဒီနည်းနဲ့သိလားတာကို အမှတ်သတိလေးနဲ့ ပီလို သိတော့ ဟိုတုန်းကသိခဲ့တာတွေ ပြန်ပြီးအသစ်ဖြစ်ပြီး ပေါ်လာတယ်၊ ဟိုတုန်းကသိခဲ့တာတွေ အသစ်ပြန်ပေါ်လာတယ်-

ယခုလူတွေမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကနေပြီးတော့ ပျော်ခဲ့ပါ၊ ခဲ့တာတို့ကို မိတ်ဆွေအချင်းချင်းဆိုပါလေ့၊ ငယ်ငယ်က ပျော်ခဲ့တာတွေကို အသက်က ၄-၅-၆၀-ရှိတော့ ထစ်ခါ ပြန်ပြီးတော့စမြဲ ခပ်ပြီး ပြန်ပြောလို့ရှိရင်

ထစ်ယာဏ်ကလဲ ဟိုတုန်းက ဘယ်သွားတာ-ဘယ်သွားကြတာ၊ ဘာတွေ ကြတယ်၊ ဘယ်လိုပျော်တာပဲညာပဲနဲ့ ဟိုတုန်းက-ငယ်ငယ်တုန်းကပြောခဲ့တာ လေးဟာ အသစ်လိုဖြစ်ပြီး ပေါ်လာတတ်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲပေါ့၊ ရှင်မဟာ ကဿပကြီးမှာ ပီတိသဓမ္မာဇ္ဈင်က သစ္စာလေးပါ၊ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိဖို့ရာ အကြောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားကနေပြီးဟောလိုက်တော့ တစ်ခါတည်း ဟိုတုန်းက ဝိပဿနာရှုတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပီတိသဓမ္မာဇ္ဈင်ဟာ ပူပူနွေးနွေး တစ်ခါတည်း ပေါ်လာတာကိုး။

အဘိညာ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့်သိခြင်းငှာ၊ သဓမ္မာဒါယ-သစ္စာလေးပါ၊ ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှာ၊ သစ္စာလေးပါဆိုတာ သိခဲ့တယ်၊ လူတွေဟာ ယခုသစ္စာလေးပါ၊ တွေ့တော့တွေ့နေတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်မသိလို့ မြင်ရတာ ကလဲ ခုကွသစ္စာပဲ၊ ခုကွထင်ရဲလား၊ မထင်ဘူးလား၊ မြင်တာက ဘဝလဲ ခုကွသစ္စာ ဆင်ရဲလားဆို မထင်ဘူး၊ အဲဒါ ထိုးထွင်းပြီးတော့ မသိလို့ မဖောက်ထွင်းနိုင်တာ၊ ဘယ်သူက ခံနေလဲဆို အဝိဇ္ဇာခံနေတယ်တဲ့၊ အဝိဇ္ဇာက ဖုံးနေတယ်၊ အဝိဇ္ဇာက ထယ်လိုဖုံးသလဲ၊ အဝိဇ္ဇာက အဝတ်များ၊ ဖုံးသလို လား၊ ဖျားနဲ့အုပ်ထားသလို ဖုံးသလား၊ အိုးများ၊ ထုပ်ပိတ်များ၊ စလောင်း များဖုံးသလို ဖုံးသလား၊ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်ပြီးတာနဲ့ ပကတိအသိတွေ ရောက်သွားတာ၊ မြင်မိတာနဲ့ ဩော်-ယောကျ်ားပဲ၊ မိန်းမပဲ၊ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါပဲ၊ ငါပဲ၊ သူပဲ၊ ဒီလိုသိသွားတာကိုး အဲဒါကအဝိဇ္ဇာပဲ။

အဝိဇ္ဇာနဲ့ တိုက်ရိုက်၊ အကုသိုလ် အဝိဇ္ဇာနဲ့ တိုက်ရိုက် သိတာကလဲ ရှိတယ်၊ အဝိဇ္ဇာ၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်တဲ့ ကုသိုလ်နဲ့ သိတာလဲ ရှိတယ်၊ ကုသိုလ်နဲ့သိလဲ မထူးဘူး၊ အဝိဇ္ဇာကိုယ်စားလှယ်ဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာလို့ ခေါ်ရ တာပဲ၊ အဲဒီလို သိသွားတာ၊ မြင်ပြီးရင် မိရိုးဖလာအတိုင်း သိရိုးသိစဉ် အတိုင်း ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ ဒီလိုသိတယ်၊ ကြားပြီးရင်လဲ ဒီလိုသိသွားတာပဲ၊ နံပြီး၊ စားပြီးရင်လဲ ဒီလိုသိတယ်၊ အဲဒါစဉ်းစားတိုင်း၊ စဉ်းစားတိုင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေအားဖြင့် ထင်မြင်သောအားဖြင့် ထင် နေတယ်၊ ချမ်းသာသောအားဖြင့်ထင်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါကောင်း၊ သူကောင်း၊ သတ္တဝါကောင်း ထင်ပြီးတော့ ထဲ-ကောင်းစား၊ ချမ်းသာအောင်လို့ ပြုစု၊ အားထုတ်မှုတွေ နောက်ကလိုက်လာတာ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံတွေဖြစ် စိကံက အကျိုးပေးတော့ အဝသစ်တွေဖြစ်ပြီးတော့ ဖြစ်ရာဘဝ အိုရ ဆင်းရဲ၊ နာရတယ်၊ ခုကွတွေ ရောက်နေတာ၊ အဲဒါဟာ သစ္စာလေးပါ၊ ထိုးထွင်း၍ မသိနိုင်တာပဲတဲ့။

ဒီအဝိဇ္ဇာခံနေလို့ အဲဒီ အဝိဇ္ဇာပယ်နေရတာ မြင်တိုင်း၊ မြင်တိုင်းမှတ်၊ အဝိဇ္ဇာ မလာခင် အဝိဇ္ဇာတွေထက် ဦးအောင် စိက မှတ်လို့ရတာကိုး၊ သတိ

လေ၊ သွင်းလိုက်ရတာကို။ သတိက ဒီကမထွင်းလိုက်လို့ရှိရင် ဟိုကအဝိဇ္ဇာက
ဝင်လိမ့်မယ်။ ဒီကြားထဲကလာတာ၊ ဟိုကန့်လန့်ကာ ချလိုက်စမ်း၊ ကြားထဲ
ကန့်လန့်ကာအမိတ်နဲ့ တိုးခံလိုက်တာ၊ ချပြီးတာနဲ့ အမှတ်မဲ့နေလိုက်လို့ရှိရင်
ပိတ်သွားပြီ၊ အဝိဇ္ဇာကဝါပဲ၊ သူပဲ ယောက်ျား၊ မိန်းမပဲ ဖြစ်ကုန်ဆော့ မရဘူး။
ပြင်လို့ မရတော့ကို ကြားပြီးလို့ရှိရင်လဲ မမှတ်ဘဲနေရင် ဒီအတိုင်းရောက်သွား
တာပဲ၊ ထဲ-ယခု အဲဒီအမိတ်အပင်တွေကို မရောက်အောင်လို့ မြင်မြင်ခြင်း၊
ဝီကနေပြီး အမှတ်ကလေးတွေလိုက်ထည့်တယ်။

အဲဒါကြောင့်၊ ဘာဝိတော-ပွားစေတပ်သည်ရှိသော်၊ ဗဟုလိကတော-
အကြိမ် များစွာ လေ့လာအပ်သည် ရှိသော်၊ သတိ သမ္မောဇ္ဈင်ဂီတိ-
သတိ သမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ အမှတ် ရမှု သတိ သမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ သမ္မော
ဝါသ-သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှာ၊ သံဝတ္တတိ-ဖြစ်ပါ၏။
ဝီသစ္စာလေးပါး တရားတွေကို ဖြစ်ပျက်နေလို့ ဆင်းရဲခြင်းတွေပဲလို့ စိလို
မှတ်တိုင်း၊ မှတ်ဘိုင်းမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကစပြီးတော့သိတယ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်မရောက်ခင်တော့
အဲဒီသမ္မသနဉာဏ်က အထော်အတန်သိလာတယ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကျတော့
ပိုသိတယ်၊ သိတာပေါ့၊ အဖြစ်အပျက်တရားတွေပဲ၊ ဆင်းရဲတွေပဲ၊ ဘာမျှ
အားမကိုးလောက်တဲ့ တရားတွေပဲ၊ ဘယ်အချိန်မဆို သေနိုင်တဲ့တရားတွေပဲ၊
စိလိုသိတာကို၊ အဲဒါအဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အကွယ်အကာကြီးကို ဖောက်
ထွင်းပြီးသကာလ သိသွားတာတဲ့ မှန်တာတွေ ထိုးထွင်းပြီးတော့သိတာ။

နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ၊ နိဗ္ဗာနာယ - ဆင်းရဲခပ်သိမ်း၊ ငြိမ်းခြင်းငှာ၊
သံဝတ္တတိ-သိ၏၊ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက် ပြုဖို့ရာဖြစ်ပါတယ်တဲ့၊ ရှင်မဟာကဿပ
ကြီးက စိလိုတာထုတ်လို့ နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက် သူတွေလာတာကို၊ ဒီလမ်း
နဲ့ပဲတွေ့လာတာ၊ စိတော့ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုဖို့ရာဟုတ်ပါတယ်လို့ ဟိုတုန်းက
အားထုတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုတစ်ခါတည်း ကိုယ်တိုင် တွေ့လာခဲ့တာတွေ ပြန်ပြီး
အသစ်လိုပေါ်လာတာကို၊ ပိတိစော့ ဖြစ်လာတာပေါ့၊ ပိတိတွေဖြစ်တာ တစ်
ခါတည်း၊ အားရတဲ့ပိတိတွေဖြစ် ပိတိသမ္မောဇ္ဈင်ဂီတိလို့ အတူပဲ။

ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်ဂီတိ ခေါ်ကဿပ မယာ သမ္မာဒက္ခာတော၊
ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော အဘိညာယ သမ္မောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ
သံဝတ္တတိ-

အဲဒီ တရားတွေကို စူးစမ်းဆင်ခြင်ပြီးသိတဲ့ ပိုင်းခြားခြင်း : ခွဲခြမ်းပြီးသိတဲ့
ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်လည်း ပွားများလို့ရှိရင် ထို့အတူပဲ၊ သစ္စာလေးပါး

တရားကို ထူးသောဉာဏ်နဲ့သိလို့၊ လို၊ထွင်းပြီးသိဖို့၊ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုဖို့၊
ဖြစ်ပါတယ်လို့၊ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားဟောလိုက်တော့ အဲဒါတွေလဲ ပြန်ပြီး
တော့ ပေါ်လာတယ်။

ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂါ ခေါ် ကဿပ မယာ သမ္ပဒဏှာတော
ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော အဘိညာယ သမ္ပောဒါယ၊ နိဗ္ဗာနာယ
သံဝတ္တတိ၊ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂါ ခေါ် ကဿပ မယာ သမ္ပဒဏှာတော
ဘာဝိတော ဗဟုလိကတော အဘိညာယ သမ္ပောဒါယ နိဗ္ဗာနာယ
သံဝတ္တတိ၊

ဟော-ဓမ္မဝိစယသမ္ပောဇ္ဈင်၊ ဝီရိယသမ္ပောဇ္ဈင်၊ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင် အဲဒီ
ဗောဇ္ဈင်တရားတွေထဲ ပွားများလို့ရှိရင် သစ္စာလေးပါး၊ ထိုးထွင်းဉာဏ်ဖြင့်
သိဖို့၊ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့်သိဖို့၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုဖို့ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့၊
မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားတယ်။ ဒီဗောဇ္ဈင်တရားတွေ၊ ဟိုတုန်းကဖြစ်ခဲ့တာ
တွေ ပြန်ပြီးပေါ်လာတာကို၊ အဲ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်တွေ ဖြစ်တယ်တဲ့၊ ကဲ-ပီတိ
သမ္ပောဇ္ဈင်တွေဖြစ်လိုက်တော့ ပီတိဇရုပ်တွေတစ်ကိုယ်လုံး ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်းနဲ့
ပြန်ပြီးတစ်ခါတည်း ဖြစ်သွားတာကို၊ အစကနေမကောင်းတဲ့ရုပ်တွေ ပျောက်
သွားတယ်။

ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ပုလင်းထဲမှာ လေတွေရှိနေတယ်၊ ပုလင်းထဲမှာ
လေတွေပြည့်နေတာကို၊ ရေထည့်လိုက်လို့ရှိရင် ရေက ခိုး ထည့်လိုက်ရင် အဲဒီ
လေက ၃-ပုံကျန်တော့တယ်၊ ခိုး ကို တစ်ပုံကထွက်သွားတယ်၊ ရေတစ်ဝက်
လောက် ထည့်လိုက်လို့ရှိရင် တစ်ဝက်လောက်က လေပဲ ထွက်သွားတယ်၊
လေးပုံသုံးပုံ ထည့်လိုက်လို့ရှိရင် ၃-ပုံလောက် ရေတွေရောက်သွားရော၊ ၃-ပုံ
လောက်က ထွက်သွားတယ်၊ ၁-ပုံလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အကုန်လုံး
နှုတ်ခမ်းထိအောင်ထည့်ရင် လေအစ်ခုမှမရှိတော့ဘူး၊ ကုန်ရောပဲ၊ ထွက်သွား
တာက အဲဒါလိုပဲ၊ ကိုယ်ထဲမှာ ပီတိဇရုပ်တွေကလဲ အကုန်လုံး တစ်ခါတည်း
တစ်မိမ့်မိမ့်နဲ့ပျံ့ပြီးတော့ ဖြစ်လိုက်တာပဲ မူလက ပျက်ပြီး ရုပ်တွေ ပျက်နေတဲ့
ခတ်တွေဖောက်ပြန်ပြီး ပျက်နေတဲ့ရုပ်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း တစ်ခါတည်း
ကုန်ကုန်သွားတာကို၊ ကုန်ဆိုတာ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ၊ (အသစ်-၂)
တွေ နောက်ထပ်ဖြစ်နေလို့ မကောင်းတဲ့ ရုပ်တွေလဲ ထပ်ကာ၊ ထပ်ကာ
ဖြစ်နေတယ်။

ဒီတော့ ယခု ပီတိဇရုပ်တွေက နောက်ကလိုက်ပြီးတော့ ဖြစ်လာတာ၊
တစ်ခါတည်း ရုပ်ကောင်း ရုပ်ဟောင်းတွေက မကောင်းတဲ့ဟာတွေက ကုန်

ကုန်သွားပြန်တော့ အသစ်ပြန်ပြီးတော့ မကောင်းတာတွေ မဖြစ်လာဘူး၊ အကောင်းကြည့် တစ်ခါတည်း၊ နောက်ကလိုက်ပြီး ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒါ ကျန်းမာသွားတာပဲ၊ ယခု ဆေးဝါးတွေလဲ စီအတိုင်းပဲ၊ မမြင်ရလို့၊ ထိုးတဲ့ ဆေးတွေရင် တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့ပြီးလို့ ဖြစ်သွားရင် ဆေးက ရုပ်ကောင်း တွေက ယခုပေးလိုက်တော့ ကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်ကောင်းတွေ ဆက်ပြီးတော့ ဖြစ်သွားတော့ မကောင်းတဲ့ရုပ်တွေ ပျောက်သွားတာ၊

နေကောင်း ထိုင်ကောင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ စားတဲ့ဆေးလဲ စီအတိုင်းပဲ၊ လိမ်းတဲ့ဆေးလဲ စီအတိုင်းပဲ ကိုယ်ထဲမှာပျံ့ပြီး ဆေးတွေ ပျံ့သွားတော့ ရုပ်ကောင်းတွေဖြစ်လာတော့ ရုပ်မကောင်းတာတွေက နောက်ထပ် အသစ် မဖြစ်ရဘဲနဲ့ ကုန်ကုန်သွားတာကို၊ ရုပ်ကောင်းတွေ ဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ တစ် ကိုယ်လုံးကောင်းသွားတာပဲ၊ ကျန်းမာသွား၊ နေကောင်း၊ ထိုင်ကောင်း ဖြစ် သွားတယ်၊

အဲဒါလိုပဲ၊ ယခု ပီတိတွေ ပျံ့ပြီးတော့သွားလို့ ရှင်မဟာကဿပ ကြီးလဲ တရားနာရင်း ရောဂါဝေဒနာတွေ ပျောက်သွားတယ်တဲ့ ထို့အတူ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်လဲ ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်တယ်တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ရှင်စုန္ဒ-ဟောတဲ့တရား နာပြီးတော့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပျောက်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါအများလဲ ကြားသိနေကြတယ်၊ ဒီဗောဇ္ဈင်တရား၊ တင်မတန် ကောင်းပါတယ်၊ သူက နာရတဲ့သူလဲ ကောင်းပါတယ်၊ အဲ- ယခု နေမကောင်း၊ ထိုင်မသာ ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အဲဒီတုန်းက ရှင် မဟာကဿပကြီး ရောဂါ ပျောက်ပုံတွေ ကိုယ်မှာ ဗောဇ္ဈင် တရားတွေ ကောင်းကောင်းမရှိခဲ့ဦးတော့ ရှင်မဟာကဿပကြီး ရောဂါပျောက်ပုံတွေ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ရောဂါပျောက်ပုံတွေ မြတ်စွာဘုရားက တရားနာပြီး ရောဂါပျောက်ပုံတွေ ရှင်စုန္ဒက တရားဟောနေပုံတွေ အဲဒါတွေ စိတ်ထဲ မှန်းပြီးတော့ အာရုံပြုလိုက်ရင် ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်တွေ ဖြစ်ဖို့ရာ အကြောင်း ရှိပါတယ်၊ ဖြစ်လဲဖြစ်စရာ တော်တော်ကောင်းပါတယ်၊

မြတ်စွာဘုရား တစ်ခါတည်း ရှင်မဟာကဿပကြီးအနားထိုင်ပြီးတော့ တရားဟောနေပုံ၊ ရှင်မဟာကဿပကြီးက တရားနာနေပုံ၊ နေမကောင်းရင် တစ်ခါတည်း ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကြီး အနားထိုင်ပြီး တရားနာနေပုံ၊ ရှင် မောဂ္ဂလာန် တရားနာနေပုံ၊ မြတ်စွာဘုရားထံနား ထိုင်ပြီးတော့ ရှင်စုန္ဒက တရားဟောနေပုံ၊ မြတ်စွာဘုရားက တရားနာနေပုံ၊ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်တွေ၊ ပီတိ တရားတွေ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်တွေ ဖြစ်လာပုံ၊ အဲဒါတွေ ပြန်စဉ်းစဉ်းလိုက်ရင် ကြည်ညိုစရာလဲ ကောင်းတယ်၊ နေမကောင်း ထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် တော်ရုံ တန်ရုံဟာတော့ဖြင့် ပျောက်သွားစရာ အကြောင်းရှိပါတယ်၊

အဲဒါ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလို စဉ်းစားရုံနဲ့ မဖြစ်လို့ရှိရင် အရွတ် အဖတ် ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဗောဇ္ဈင်တွေ ရွတ်ခိုင်းပေါ့။ ရွတ်ပြီးတော့ ဟာရုံပြု၊ ပါဠိသင်္ကသင်္က ရွတ်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပါဠိသင်္ကသင်္က ပီပီသသ ရွတ်မှကို၊ ဗလုံးဗထွေး၊ ရွတ်လို့တော့ မကောင်းဘူး။ အနက်ပါ ရွတ် တတ်လို့ရှိရင်လဲ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါ ပြောတတ်လို့ရှိရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ သူ့ဟာ၊ တဲဒါရွတ်ဖတ်ပြီးနေရင် အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့။

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလဲမြောက်သည်။

အဲ - နှစ်သိမ့် ရောင့်ရဲပြီး ဝမ်းမြောက်တဲ့ဥစ္စာ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ရုပ်ကောင်း၊ ရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်။ ရုပ်ကောင်း၊ ရုပ်သန့်တွေ ထစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့စေတာလဲ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ပဲ။ ကိုင်း-ဆိုရဦးမယ်။

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ၊ ဝမ်းလည်းမြေ့စက်သည်။

ရုပ်ကောင်း၊ ရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်။

ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက် ကြွတက်ထင်သည်

မြတ်ပီတိ မှတ်သိဗောဇ္ဈင်မည်။ (ဆို·၃)

ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက် ကြွတက်ထင်သည်။ ကိုယ်စိတ်တွေ ပေါ့ပါးပြီး တော့ ကြွဟက်နေတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်တဲ့။ အဲဒီအခါမှာ အဲဒါ စာရား၊ စာအထုတ်လို့ ပီတိဖြစ်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လက်တွေ့ပေါ့လေ။ ဒါတွေ ပေါ့ ပါးပြီးတော့ နေတာတွေ သိပ်ထင်ရှားပါတယ်။ အင်မတန်ကို ထင်ရှားတဲ့ ဥစ္စာတွေ၊ မတွေ့ဘူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မထင်ရှားဘူးတဲ့၊ တွေ့ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထင်ရှားအယ်။ ကိုယ်တွေ့တာတွေ ကြုံပြီးတော့ ဖြစ်နေတာ၊ တုန်းကြီးများ ဆိပ်ခွန်မှာတုန်းက တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားစားထုတ်ရင် ဒီပီတိတွေကြီး ဖြစ်လာတော့ သူတယ်နှယ်ပြောလဲဆိုတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ တစ်ခါတည်း အောက်ကိုမထိဘဲနဲ့ ကြုံနေတယ်လို့ ထင်တာကိုး။ ကြုံနေတယ် ထင်တော့ အေးကလူကို ကြည့်စမ်းပါဦးတဲ့၊ ငါ အေးကလူက ထိသေးရဲ့လား၊ အေးက ပုဂ္ဂိုလ်ကြည့်တော့လဲ ထိနေတယ်။

ဒါ သူ့စိတ်ထဲက ထင်နေတာကိုး။ သူ့ စိတ်ထဲက ထင်နေတော့ ထိနေ ပါတယ်ခင်ဗျား။ အေးကွာ မင်းတော့ထိ၊ ငါတော့ မထိဘဲဖြစ်နေတယ်။ လမ်း၊ လျှောက်နေပြန်လို့ ဒီလိုပဲ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါမြေကြီးထိမှ ထိသေးရဲ့လား။ အပေါ်မှာ အောက်ပေ၊ နေတာကိုး။ သူ့ဟာကတော့၊ လူကကြည့်တော့ ခင်ဗျား ဥစ္စာ ထိနေတာပါပဲ။ အေးကွာ မင်းတော့ ထိနေ ငါကတော့ မထိဘူး၊ ထင်နေတာ၊ သူ့ဟာ ကြွတက်နေတာကို၊ ပီတိဟာ အင်မတန်ကို ဆန်းကြယ် ပါတယ်။ အင်မတန် နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းတယ်။ အင်မတန် ကောင်းတဲ့

ဥစ္စာ စီရောက်လို့ရှိရင်အဲဒါပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်နေတာတဲ့၊ စာင်မတန်ကောင်း
တဲ့ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်၊ အဲဒီ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်က-

ယထာစ အနုပ္ပဿ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဿ ဥပ္ပါဒေါ ဟောတိ၊
ထဉ္စ ပဇာနာတိ၊ ယထာစ ဥမန္တဿ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဿ
ဘာဝနာယ ပါရိပုရိ ဟောတိ တဉ္စပဇာနာတိ၊

ယထာစ-အကြင်အကြောင်းကြောင့်လည်း၊ အနုပ္ပဿ ပီတိသမ္ပော
ဇ္ဈင်ဿ-မဖြစ်ပေါ်သေးသော ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်၏၊ ဥပ္ပါဒေါ-အသစ် ဖြစ်
ပေါ်လာခြင်းသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ ထဉ္စ-ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊ ပဇာနာတိ-
သိ၏၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင် ဘာကြောင့်ဖြစ်သလဲဆိုတာ သူက
သိတယ်တဲ့၊ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းကို သိတယ်၊ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်
ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းက ဘာလဲဆိုတော့၊ ဒီပီတိဖြစ်အောင်လို့ ယောနိသော
မနသိကာရ နှလုံးသွင်းမှုပါပဲတဲ့၊

အဲဒီ ပီတိဖြစ်အောင် ဝိပဿနာရှုမယ်လို့ ဝိပဿနာတရား၊ အာ၊ ထုတ်
မယ်လို့ စောစောက နှလုံးသွင်းပြီး ဝိပဿနာတရား၊ ရှုမယ် မှတ်မယ် ဖြစ်တိုင်း၊
ဖြစ်တိုင်း၊ ရှုမယ် မှတ်မယ် နှလုံးသွင်းထား၊ နှလုံးသွင်းတဲ့အတိုင်းလဲ ရှုမှတ်ပြီး
နေ အဲဒီမှတ်နေတာဟာ သူ့အကြောင်း၊ ရှုမှတ်ခြင်းကြောင့်ပဲဖြစ်လာတာ၊
ဒီဥစ္စာက ခံပြင် ဘုရား၊ အာရုံပြုဖြစ်တာ၊ ထရာ၊ အာရုံပြုဖြစ်တော့ကတော့
အကြောင်းတစ်မျိုးတော့ဖြစ်တာလဲ သူ၊ ယောနိသောမနသိကာရ၊ ထဲဒီဘုရား၊
ဂုဏ်တော့ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတဲ့အခါ ပီတိတော့ဖြစ်တယ်၊

တရားဂုဏ်တော့ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတဲ့အခါ ပီတိ
တော့ဖြစ်တယ်၊ သူလဲအဲဒီယောနိသောမနသိကာရဟာ ပီတိဖြစ်ခြင်းအကြောင်း
ပဲတဲ့၊ ဒီတော့ ပီတိဖြစ်ချင်လို့ရှိရင် အဲဒီ ယောနိသောမနသိကာရနဲ့ ဝိပဿနာ
သာ ရှုပေတော့တဲ့၊ ရှုလို့ရှိရင် ခါဖြစ်မှာပဲ၊ ခါ ဖြတ်စွာဘုရားနည်းပဲ၊ အဋ္ဌ
ကထာက သူ ပီတိဖြစ်ခြင်းအကြောင်း၊ ပြထားတယ်၊ ဘယ်နှစ်ပါးလဲဆိုတော့
ပီတိဖြစ်ခြင်းအကြောင်း၊ ဆယ်တစ်ပါး ပြထားတယ်၊

ဗုဒ္ဓါနုဿတိ-မြတ်စွာဘုရား၏ဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ခြင်း။

ဓမ္မာနုဿတိ-တရားမြတ်၏ဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ခြင်း။

သံဃာနုဿတိ-သံဃာတော်၏ဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ခြင်း။

သီလာနုဿတိ-သီလဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ခြင်း။

စာဂါနုဿတိ-စွန့်ကြဲခြင်း၏ဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ခြင်း။

စသည်ဖြင့်ပေါ့၊ ခါ တစ်ပိုဒ်စီထားတယ်၊ အဲဒါလေး တစ်ပိုဒ်ကို
ပြောရအောင် ဆောင်ပုဒ်ကလေး၊ တရင်ဆိုကြည့်ဖို့၊

ရတနာသုံးစုံ၊ သီလဂုဏ်၊ စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါ၊(ဆို-၃)၊

အဲဒီရတနာသုံးစုံ ရတနာ သုံးပါးရဲ့ဂုဏ်၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ၃-ပါးရဲ့ ဂုဏ် ၃-ခုပေါ့၊ သီလဂုဏ်တဲ့၊ မိမိ၏သီလ၊ စွန့်ပုံစွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းပုံ၊ အဲဒါငါးခု၊ အဲဒါ အကြောင်းတရား ငါးပါးပဲ၊ အဲဒါ ပီတိ ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းငါးပါးပဲ၊ ရတနာသုံးပုံ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ၃-ပါးထဲက မြတ်စွာဘုရားရဲ့ဂုဏ်တွေ အောက်မေ့ပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ- မြတ်စွာဘုရားဂုဏ်တို့၏ အဖန်ဖန် အောက်မေ့ဆင်ခြင်ခြင်း၊ ဘုရားဂုဏ်တော် ကို အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်အောက်မေ့ရမယ်၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ-ဆိုတာ ဘုရားဂုဏ်ကို ဆင်ခြင်တယ်၊ အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရတယ်၊ အဲ တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့တယ်၊ ဗုဒ္ဓါ နုဿတိ၊ ခဲမွှာနုဿတိ၊ ဒီလိုစိတ်နေတယ်၊ အဲဒါကတော့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ အစစ် တော့မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ၊ သို့သော် ရတော့ရတယ်၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဆိုတာ ဘုရားဂုဏ်ကိုအောက်မေ့ရတယ်၊

ဘုရားဂုဏ်တွေ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ စရိယဂုဏ်ရှိတယ်၊ ရူပကာယဂုဏ် ရှိတယ်၊ နာမကာယဂုဏ်ရှိတယ်၊ အဲဒီဂုဏ်တော်တွေ နှလုံးသွင်းရတယ်၊ မြတ်စွာ ဘုရား ပါရမီပြည့်ကျင့်စဉ်က ဘုရားအလောင်းတော် ဖြစ်စဉ်က ကျင့်ကြံခဲ့ တာတွေ စရိယဂုဏ်တွေ ခေါ်တယ်၊ အဲဒါတွေလဲ ကိုယ်တတ်သိဆင်ခြင် လိုက်လို့ရှိရင် ခါလဲပဲ ပီတိဖြစ်စရာ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား ရူပကာယဂုဏ်တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တင့်တယ်တော်မူပုံ၊ အဲယောကျ်ားမြတ် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်လက္ခဏာ ကြီးငယ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီးတော့ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆယ်နဲ့ တင့်တယ်တော်မူပုံ၊ အဲဒါကတော့ မှန်းပြီးတော့ ဆင်ခြင်ရမယ်၊ မြတ်စွာဘုရားကိုလဲ ဘယ်သူမှတွေ့ဖူးတာမဟုတ် တော့ စာထဲက ပါတဲ့အတိုင်း မှန်းဆင်ခြင်ရမှာပါပဲ၊ ဒါကတော့ဖြင့် နာမ ကာယဂုဏ်တဲ့၊ နာမကာယဂုဏ်ဆိုတာက ကိလေသာကင်းပုံ၊ သစ္စာလေးပါး သိပုံ စသည် နာမကာယဂုဏ်၊ အဲဒါကတော့ ကိုယ်တိုင် မသိဘူးသော်လဲ တရားတွေအားဖြင့်ထော့ တွေ့မှာပေါ့၊ တရား အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက၊ တရားပြည့်တဲ့အခါကာလတော့ ကိုယ်မှာကိလေသာကင်းသလို မြတ်စွာဘုရား မှာကင်းတယ်ဆိုဘာဟာ သိနိုင်တယ်၊ ကိုယ် ရွှေက မသိဘူးတာတွေကို သိတ ခဲ့လို့ပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား အလုံးစုံသိတယ်ဆိုတာ ခါတွေ့ကတော့ ကိုယ်တို့ တွေ့သိနိုင်တယ်၊ စိဉ္စာတွေ အဲဒီဂုဏ်တွေကို ဆင်ခြင်ရမယ်၊

အဲဒီဂုဏ်တွေ စရိယဂုဏ်တွေ ဘုရားအလောင်း ကျင့်ကြံခဲ့ပုံတွေကို ဆင်ခြင်မယ်လို့ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားဟာ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက် ကာလတုန်းက သုပေဓာဆိုတဲ့ အမျိုးသားလေးဖြစ်တယ်၊ အမျိုးအားဖြင့်

ပြဟ့်ကမျိုးပဲ၊ အများလဲသိတော့ သိပြီးသားပါပဲ၊ သို့သော်လည်း ပီတိသမ္ဘောဇ္ဈင်္ဂ ဖြစ်ဖို့ရာအတွက် ဘုန်းကြီး နည်းနည်းပြောမယ်၊ နည်းနည်းတော့ ပြောမယ်၊ များများတော့ မပြောဘူး၊ များများပြောရင် မပြီးဘူး။

ဒီဥစ္စာတွေ အဲဒီဘုရားလောင်း၊ ဇာတ်ဝတ္ထုတွေ ပြောနေရင် ဘယ်ပြီး မလဲ၊ တစ်ဝါတွင်းလုံး ဟောရင်တောင် ပြီးမယ်မဟုတ်ဘူး၊ အများပဲ၊ ခန့်တိုင်း ဟောလို့ကို မပြီ၊ သူဟာ အများကြီး၊ ကြည်ညိုစရာတွေ အများကြီး ရှိပါ တယ်၊ အဲဒီ သုမေဓာဆိုတဲ့ အမျိုးသားလေးဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သူမိဘတွေက ငယ် ရွယ်စဉ်မှာပဲ ဆုံးသွားတယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကလဲ ကုဋေပေါင်း၊ များစွာ ကြွယ်ဝပြီးတော့ အဲဒီ ကုဋေပေါင်း၊ များစွာ ကြွယ်ဝပြီးတော့ နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ သူမိဘတွေဆုံးပြီးတော့ သွားတယ် ဆုံးသွားကြတဲ့ အခါက လကျတော့ အဲဒီ သူပစ္စည်းတွေကို ပစ္စည်းထိမ်း၊ တဏှာထိမ်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူကို စာရင်း တင်ပြတယ်၊ အရှင်သုမေဓာ သတို့သားကလေး သင့်မိဘတွေ ဆုံးသွားကုန်ပြီ၊ ကွယ်လွန်ကုန်ပြီ၊ သင့်မိဘတွေ၏ အမွေအနှစ်ကို သင်လက်ခံပြီး သကာလ ပစ္စည်းတွေ စီမံဖို့ရာ ခန့်ခွဲဖို့ရာတဲ့၊ အဲဒီဟာတွေကို စာရင်းတင်ပြပါမည်ဆိုပြီး စာရင်းတင်ပြ၊ ပစ္စည်းတွေလိုက်ပြ၊ အဏှာတိုက်ထဲမှာ ခါက သင့်အဖေလက် တက်မှာတိုးပွားတဲ့ အဏှာတွေပဲ၊ ခါက သင့်အဘိုးလက်ထက်က အဏှာတွေ၊ ခါက သင့်အဘေးလက်ထက်က အဏှာတွေ၊ ခါက သင့်ရဲ့ အဖေရဲ့ အဖေ၊ လက်ထက်က အဏှာတွေ စသည်ဖြင့် ဝါတွေ လျှောက်ပြီးတော့ ပြောတယ်၊ စာရင်းရှိတာကို အဲ-ဘယ်သူ လက်ထက်ပစ္စည်း၊ ဘယ်သူ လက်ထက်က ပစ္စည်း၊ တစ်ခါတည်း၊ ခုနစ်ဆက်တိုင်အောင် စာရင်းမှတ်တမ်းရှိတာကို၊

အဲဒါတွေ လိုက်ပြီးတော့ပြတယ်၊ သုမေဓာသတို့သားက စဉ်းစား တယ်၊ ပစ္စည်းတွေစုဆောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ မရှိကြတော့ဘူး၊ ပစ္စည်း တွေကတော့ရှိနေတယ်၊ ပစ္စည်းစုဆောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စုဆောင်းပြီးတော့ သူတို့လဲ ယူ၍လဲ မသွားနိုင်ကြဘူး။

ဝါတွေ တိုသုံးမယ်၊ တိုစွဲမယ်ဆိုပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းကြ တယ်၊ မရမက ရအောင်လို့ ရှာဖွေပြီးစုဆောင်းကြတယ်၊ စုဆောင်းပြီးတော့ သူတို့လဲ မရှိကြတော့ဘူး၊ ဝါတွေသူတို့လဲ ယူ၍လဲ မသွားနိုင်ကြဘူး၊ ဒီတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်း၊ စုဆောင်းထားရတယ်၊ ကိုယ်တိုင်ယူ၍လဲ မသွားနိုင်တော့ ဝါသူတို့ဆုံရှုံ့နစ်နာတာပဲ၊ ဝါတွေ ပစ္စည်းတွေယူသွားမှ ဖြစ်တော့မှာပဲ၊

သူစဉ်းစားတယ်၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ယူသွားမလဲဆိုရင် ဝါတွေ ဝါစွန့် လွှတ်လှူဒါန်းပြီးတော့ ဝါတောထွက်ရသေ့ရဟန်းပြုမှာပါပဲလို့ အဲဒီလိုစဉ်းစား

တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုလို့ရှိရင် လောကဗျာ အိုခြင်းတရား၊ နာခြင်းတရား၊
 သေခြင်းတရားတွေ ဆိုတာရှိတယ်တဲ့၊ ငါမိဘတွေ၊ ဘိုးဘွားတွေ အကုန်လုံး
 အိုခြင်းတရားနှင့်တွေ့လို့၊ နာခြင်းတရားနှင့်တွေ့လို့၊ သေခြင်းတရားနှင့်တွေ့လို့
 အကုန်လုံးကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ၊ မရှိကြတော့ဘူး၊ ဒီတော့ဘိုးဘွားတွေ၊ ရွှေရွှေ
 သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အရိုးတောင်ရှိမှမဟုတ်တော့ဘူး။

အဲဒါ-ဘာမျှမရှိကြတော့ဘူးတဲ့၊ သူတို့ပစ္စည်းတွေသားရှိတော့တယ်၊ ဒီတော့
 အိုတတ်တဲ့တရားရှိရင် မအိုတတ်တဲ့တရားဟာလဲရှိရမှာပဲ၊ နာတတ်တဲ့တရား
 ရှိရင် မနာတတ်တဲ့တရားရှိရမှာပဲ၊ သေတတ်တဲ့တရားရှိရင် မသေတတ်တဲ့တရား
 လဲရှိရမှာပဲ၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကင်းတဲ့တရား ငါရှာမယ်လို့ သူစဉ်း
 စားတာကို အဲဒါကို ယခုကာလလို့ ဗုဒ္ဓဘာသာစာအုပ်တွေ၊ ဘာတွေလည်း
 ကြည့်ရှုပြီး စဉ်းစားတာမဟုတ်ဘူး၊ သူပင်ကိုယ်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားတာ၊ ယခု
 ကာလဆိုရင်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ အလွယ်သားပေါ့၊ ကျွမ်းစေတော့ အများ
 ကြီးရှိတာပဲ၊ သူများပြောတာ ဟောတာတွေလဲ ကြားနေရတာပဲ၊ အလွယ်
 သားပဲ၊

ဝါပေမယ်လို့ ယခုလူတွေက လွယ်လွန်းအားကြီးလို့ တယ်မစဉ်းစား
 ကြဘူး၊ လွယ်လွန်းနေတာနဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ အောက်မေ့နေတယ်၊ ဟိုတုန်းက
 တစ်ခါတည်း၊ ဘယ်သူမှ ပြောတာဟောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူပင်ကိုယ်ဉာဏ်နဲ့
 စဉ်းစားတာ၊ ပင်ကိုယ်ဉာဏ်နဲ့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားတွေကင်းတဲ့
 နိဗ္ဗာန်တရား ငါရှာမယ်လို့ သူစဉ်းစားပြီးစော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို တစ်ခါ
 တည်း၊ အကုန်လုံးစုန့်လွှတ်ပြီးတော့ သူတောထွက်တယ်၊ တောထွက်တော့
 တောထဲရောက်တဲ့အခါမှာလဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း၊ တရား
 နှလုံးသွင်းပြီးတော့ အားထုတ်လို့ ရှေ့ကလဲတရားအလောင်းဟာ ပါရမီ
 တွေက တော်တော်ရှိလာပုံတွေရတယ်၊

ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ သူ ၇-ရက်အတွင်းမှာဈာန်အဘိညာဉ်တွေ
 ရတယ်ဆိုတာကို၊ ၇-ရက်အတွင်း ဈာန်အဘိညာဉ် ရတယ်ဆိုသော နည်း
 နည်းမဟုတ်ဘူး၊ သူက ယခုကာလ ၇-ရက်မပြောနဲ့ အားထုတ်လို့ ဈာန်
 အဘိညာဉ်တွေမရနိုင်ဘူး၊ ဟိုမှာ သူ ၇-ရက်အတွင်းရတယ်၊ ပြီးတော့
 ဟိုတုန်းက စာအုပ်တွေဘာတွေမရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဈာန်အဘိညာဉ်တွေက
 ဘယ်လို အားထုတ်လို့ ရမယ်ဆိုတာ စာအုပ်ကြီးနဲ့ ကြည့်အားထုတ်တာ
 မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာသမားလဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ စိတ်ကူးအား
 ထုတ်တာ၊

အဲဒါနဲ့ တစ်ခါတည်း ၇-ရက်နဲ့ ဈာန် အဘိညာဉ်တွေ ရတယ်ဆိုတော့ တင်မတန်ထူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဟိုတုံးကတည်းကထူးပါလိမ့်၊ ဝေါဟာရဒိတ်မရသေးဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ဈာန်အဘိညာဉ်တွေနှင့် ဓမ္မလျော်ပြီးနေတုန်း၊ တစ်နေ့သောအခါ ကာလကျအော့ အဲဒီအခါမှာ ဒီပဏ်ရာမြတ်စွာဘုရားကလဲ ပွင့်ပြီးလာတယ်။

ဒီပဏ်ရာမြတ်စွာဘုရားပွင့်လာလို့ တစ်နေ့သောအခါကာလမှာ ပစ္စန္ဒရာဇ် အစွန်အဖျားကျတဲ့ တိုင်းနိုင်ငံတစ်ခုကပေါ့လေ။ မြို့တစ်ခုက ရမ္မာဝတီ ဆိုတဲ့မြို့တစ်ခုက အဲဒီမြို့ကနေပြီးတော့ လူတွေက မြတ်စွာဘုရားပင့်ဖိတ်ပြီး ခဟာ့ ဆွမ်းလှူကြမလို့ဆိုပဲ။ ဆွမ်းခံကြမလို့ ဆွမ်းခံကြဖို့ရန် လမ်းကမကောင်း၊ တာနဲ့ လမ်းပြင်နေကြတယ်။ လမ်းက ရှုံးတော့ ဗွက်တွေ ရှိပေလိမ့်မယ်။ ရှေးတုန်းက လမ်းပန်းဆိုတာ သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်သေးဘူး။ ယခုမှ လမ်းပန်းတွေကကောင်းတာ။ ရှုံးတော့ဗွက်တွေနဲ့ ပြီးတော့လဲ အစွန်အဖျားမြို့ဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံ မြို့နဲ့တူပါတယ်။ အဲဒီလမ်း ပြင်နေကြတယ်။ သုမေဓာရသေ့ကလဲ သူက ဈာန်အဘိညာဉ်တွေနဲ့ ကောင်းကင်ကနေပြီး ဟိုသွား၊ ဒီသွား၊ အကြောင်းကိစ္စအားလျော်စွာ သွားနေတာကို ဒီနေ့သွားတော့ကိုအောက်မှာ ဆူဆူနဲ့ အသံကြားတော့ အဲဒါ သူက အထက်ကောင်းကင်က ဆင်းလာတယ်။ ကောင်းကင်က ဆင်းလာပြီးတော့ လူတွေကိုမေးတယ်။ ဘယ်နှယ်တုံး မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲလို့ ဆူဆူနဲ့ မင်းတို့ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ ဟာ-ယခု လောကမှာ ဘုရားပွင့်တယ် (ဘုရားပွင့်တယ်-၂) ပွင့်တယ်ကြားတခန့် မေ့သွားတယ်ဆိုတော့ကို ပီတိဖြစ်လာတယ်။

ဘုရားပွင့်တယ် ဆိုတာဟာ ကြားလိုက်တာနဲ့ ပီတိဖြစ်တယ်။ သုဇ္ဈေကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီလို ဘုရားတို့၊ အရာတို့ ဒီလိုဥစ္စာတွေ ကြားရလို့ ရှိရင် ပီတိဖြစ်တယ်။ ဘုရားသာမန် ကြားတာတော့လဲ မဖြစ်ပေဘူး။ ဒီမှာ ဘုရားပွင့်တော်မူတယ် ဆိုတော့ ပီတိဖြစ်တာပေါ့။ ယခုကာလလဲ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လိုလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တရားကျင့်ကြံအားထုတ်ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အင်း-မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရရာရကြောင်းဖြစ်တဲ့ တရားတွေကို ဘယ်ဆရာတော်ကဖြင့် မဟာရနေတယ်၊ တယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြင့် လက်တွေ့ တစ်ခါတည်း ပြနေတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ ကြားလို့ ပီတိတွေအများကြီး ဖြစ်တယ်။ သူလဲပဲ အစတုန်းက ဝိနည်းရှာနေတာကို၊ အားထုတ်ချင်နေတာကို၊ အားမထုတ်ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အဖို့တော့ ဒီလိုမဖြစ်ဘူးပေါ့။ အားထုတ်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အဖို့ကတော့ အဲဒီလို ဝိနည်းနိဿယတွေ ကျကျနန ဟောပြောနေသတဲ့ဆိုလို့ ရှိရင် တစ်ခါတည်း ပီတိတွေအများကြီးဖြစ်တယ်။

ထဲဝါ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီးတော့ ပေးတေရ ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့ အကြောင်းပြောတော့ ဘုရားပွင့်တော်မူတယ်တဲ့၊ ဒီမှာ ခဲခါ သူတို့မြို့ကို ဆွမ်းခံကြဖို့တဲ့၊ ခဲခါ ဆွမ်းခံလမ်း မကောင်းလို့ ပြင်နေကြတယ်တဲ့၊ ဒီမှာ သုမေဓာရသေ့က ဒီလိုဆိုလို့ရှိရင် ငါလဲ ဒီအထဲမှာ ကုသိုလ်ပါဝင်ဦးမှပဲဆို သူလဲပဲ နေရာတစ်ခု ပေးပါဦး။ အကျွန်ုပ်လဲ နေရာတစ်ခုပေးပါ၊ ကျွန်ုပ် လည်း လမ်းပြင်ချင်ပါတယ်၊ သုမေဓာရသေ့က ပြောတာကိုး၊ ပြောတော့ လူတွေက စဉ်းစားတယ်၊ ရသေ့ကြီးဟာ တန်ခိုးကြီးတယ်၊ ဆူက ရသေ့ကြီး၊ သူက ကောင်းကင်လည်း ပျံနိုင်တဲ့ တန်ခိုးကြီးတယ်၊ ဒီတော့ ရသေ့ကြီး အတွက် အခက်ဆုံးနေရာ ပေးကြစို့ရဲ့၊ သူ့မှာ တန်ခိုးနဲ့ဆို လွယ်လွယ်လေး ပြီးသွားမှာပဲ ဆိုပြီးတော့ ရွံ့ဗွက်တွေ ထူပေ့ ဆိုတဲ့နေရာမှ မကောင်းဆုံးနေရာ သူ့ပေးတာကိုး။

လူတွေက တော်တော်သက်သာခံတဲ့ လူတွေပဲ၊ ဒီလို ကုသိုလ်များများ ရအောင်မလုပ်ဘူး၊ သက်သာခံတဲ့လူတွေ၊ ရသေ့ကြီးက သူတို့ မျှော်လင့်တဲ့ အတိုင်း မဟုတ်ဘူး၊ ရသေ့ကြီးကလဲ ပေါက်တူးနဲ့ တောင်နဲ့ ယူပြီးသကာလ သူက သူများလိုပဲ လုပ်တာပဲ၊ တန်ခိုးနဲ့ လုပ်လိုက်ရင်တော့ ဖြစ်တာပေါ့ သေ၊ ဒီနေရာတွေ အကုန်လုံး ရွံ့ဗွက်တွေပျောက်ပြီးတော့ကို ခြောက်သွေ့ ထဲမြေတွေ ဖြစ်စေ၊ သဲတွေဖြစ်စေ စသည်ဖြင့် တန်ခိုးနဲ့ ဖန်ဆင်းလို့ ရပါတယ်၊ အမြဲတမ်းသာ မရတာ ခဏတော့ ရတယ်၊ အမြဲတမ်း အစစ်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ အတုအပ ခဏတော့ ရတယ်၊ အာနိစ္စသလဲဆိုတော့ မျက်လှည့်နဲ့ တူတယ်၊ ခပ်တူတူနဲ့ တူပါတယ်၊ သူ့ဥစ္စာ တန်ခိုးကလဲပဲ တော်ရုံတော့ အသုံးချလို့ ရပါတယ်၊ အမြဲတမ်းတော့ အသုံးချလို့ မရဘူး၊ အဲဒီလို လုပ်လို့ ရပါတယ်၊ ရပေမယ်လို့ ဝါကို သူက မသုံးဘူး၊ အာဖြစ်လို့ ယဲဆိုတော့ ဒီလို လုပ်လို့ရှိရင် ကုသိုလ်ကရချင်လို့ လုပ်တာကိုး၊ ကုသိုလ်သိပ်မရဘူး၊ ထင်ပြီး ကုသိုလ်တွေရအောင် ကာယကံ ကုသိုလ်တွေ ထိထိရောက်ရောက် ရောက် အောင် ကိုယ်ထဲကို၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ အာမျှအသုံးမကျတဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတော့ သိချင်မှလဲ သိမယ်၊

ဒီနေရာမှာ ရသေ့က ဘုရားတရားထဲ မရသေးဘူး၊ သူ ဈာန် အဘိညာဉ်သာ ရနေတာ၊ ထဲဝါ သူ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေတော့ သူဆင် ခြင်တတ်ချင်မှ ဆင်ခြင်ချင်တတ်မယ်၊ အဲဒီ (အိုတတ်၊ နာတတ်၊ သေတတ်တဲ့ ကိုယ်ကြီးလို့ ဒီလိုတော့ သိမှာပဲ၊ ဒီကိုယ်ကြီးဟာ တစ်နေ့ကျ ပျက်သွား မှာပဲ၊

အဲဒီတော့ စိကိုယ်ကြီးထဲကနေပြီးတော့ အဖိုးတန်တဲ့ ကုသိုလ်တွေ ထုတ်ယူမယ်ဆိုတဲ့ အခန့် တစ်ခါတည်း၊ အပင်ပန်း ခံပြီးတော့ ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ဆောင်ရွက်တာကို။ သူများလိုပဲ မြေကြီးတောင်နဲ့ တစ်ခါတည်း၊ ထမ်းလေ့၊ ဒီလိုလုပ်နေတာကိုး၊ လုပ်နေတော့ သူမကောင်းဆုံး နေရာ ပေးထား၊ သူများက လူတွေအမျှကြီး၊ ဝိုင်းလုပ်တော့ သူများ နေရာတွေ တော့ ပြီးတာပေါ့၊ ရသေ့ကြီးပေးထားတဲ့ နေရာက ရသေ့ကြီး ရထားတဲ့ နေရာက တကယ်တမ်း မကောင်းဆုံးနေရာကလဲဖြစ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း၊ လုပ် နေတော့ အယ်ပြီးမလဲ၊ မပြီးဘူး၊ မပြီးတာလဲ ခပ်ကောင်း၊ ကောင်းပဲနဲ့ တူတယ်၊ ပြီးလို့ ရှိရင် သုခိပြင်နေရာသွားချင်လဲသွားမယ်၊ မပြီးတော့ ဘုရား ကြွလာသည့်တိုင်အောင် လုပ်ရတာ ရှိသေးတယ်၊ မပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း၊ တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး၊ ရသေ့ညအိပ်ရပုံမပေါ်ဘူး၊ အဲဒီမှာ မြေတွေ ဖို့ရတာကို။ အဲ-သူဖို့နေလို့ မပြီးသေးဘူးတဲ့၊ ပြီးလုခါနီး၊ လူတစ်ကိုယ် စာလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ လူတစ်ကိုယ်စာလောက် အဲဒီလောက်ကလေး ကျန်တဲ့အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားကလဲ အချိန်ကျလို့ ဆွမ်းခံ ကြွတာကို။ သံဃာတော် လေးသိန်းနဲ့ ကြွလာတယ်၊ အများကြီးပဲ၊

လေးသိန်းဆိုတာကို နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ လေးသိန်းဆိုတော့ တင်မ တန် အများကြီးပဲ၊ သံဃာတော်လေးသိန်း နောက်ပါ အရံသံဃာတော်တွေ ရဟန်းတွေချည်းပဲ၊ ဖြစ်မှပဲ၊ သံဃာတော်လေးသိန်းနဲ့ မြတ်စွာဘုရားက ကြွပြီးလာတော့ အင်မတန် ကြည်ညိုစရာ ကောင်းမှာပေါ့၊ တသိတစ်ဆန်း ကြီး၊ မြတ်စွာဘုရားကလဲဘုရားဖြစ်လို့၊ သုရား၏ရုပ်လက္ခဏာတွေနဲ့ တင့် တယ်စွာကြွလာတယ်၊ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တွေနဲ့ကြွတယ်၊ နောက် က သံဃာတော်တွေကလဲပဲ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာနတို့လို လက် ယာရံ၊ လက်ဝဲရံ မဟာသမ္ဘဝက အဂ္ဂသမ္ဘဝကတွေနှင့် တကွ ရဟန္တာတွေ နောက်ကလဲ တသိတစ်ဆန်းကြီး ကြွပြီးလာတယ်၊ အင်မတန် ကြည်ညိုစရာ ကောင်းမှာပေါ့၊ ယခုကာလတောင်မှ သပ်သပ် ယပ်ယပ် သံဃာတော်တွေ သင်္ကန်းရုံပြီး ကြည်ညိုဖွယ်ကြွလာလို့ရှိရင် အင်မတန် ကြည်ညိုစရာကောင်း တယ်၊ မကြည်ညိုတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့လဲ တချို့ ကဲ့ရဲ့ချင် ကဲ့ရဲ့မှာ၊ ဒီလိုလဲ ရှိတာပဲ၊

အင်း-ကြည်ညိုတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအဖို့မှာဆိုရင် သပ်သပ်ယပ်ယပ် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့အညီ ကြွပြီးလာရင် ကြည်ညိုစရာ အင်မ တန်ကောင်းတယ် သူက၊ အဲဒီတုန်းက မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဝ ကွ ရဟန္တာတွေကြွ လာတော့ အင်မတန်ကြည်ညိုစရာကောင်းမှာပေါ့၊ အဲဒီမှာ လူတွေရော

နတ်တွေရော ပူဇော်ပြီးသကာလ ပင့်လာကြတာကို သုပေဓာရှင်ရသေ့က သူ့နေရာကမပြီးသေးဘူး။ မြတ်စွာဘုရားကြွလာပြီ၊ ကြွလာတော့ ဗီဇတိုင်း ဆိုလို့ရှိရင် ငါ့နေရာမှာ မပြီးသေးဘူးတဲ့ ဒီမှာ ရွှံ့တွေရေတွေလဲ ရှိတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ရွှံ့ထဲရေထဲ ဆင်းသွားရတော့ မှာပဲ။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား ရွှံ့ထဲရေထဲတော့ မဆင်းစေဘူး။ ဒီတော့ ငါ့ကိုယ်ကို တံတားအဖြစ်နဲ့ ခင်းပြီးလှူလိုက်မယ်၊ ငါဒီဘဝ ဗီတစ်သက်ကို စွန့်ပြီးသကာလ လှူလိုက်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ သူက သူ့လျှော်စေ့ကို ရွှံ့ပေါ်ရေပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းပြီးတော့ တစ်ခါတည်း လက်အုပ်ချီပြီး ဝမ်း လျှားမှောက်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်တာကို မြတ်စွာဘုရားတဲ့ “ဆီယာတော်လေးသိန်းနှင့်တကွဘုရားတပည့်တော်ကိုယ်ပေါ်ကနေပြီးတော့ တပည့်တော်ကိုသနားသောအားဖြင့် နင်းပြီးတော့ ကြွတော်မူပါဘုရား”တဲ့။

ရွှံ့တွေရေတွေထဲကိုဆင်းတော်မမူပါနဲ့ ဆိုပြီးတော့ လျှောက်တာကို ဒါဟာ သေးသေးကွေးကွေး ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်ကြီးတဲ့ကုသိုလ်၊ အဓိကရ ကုသိုလ်ခေါ်တယ်၊ လွန်လွန်ကဲကဲ ပြုလို့ လွန်လွန်ကဲကဲ ပြုတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပဲပေါ့၊ ဘုရားအလောင်းများ ဗျာဒိတ်ရတယ်ဆိုတာ လွန်လွန်ကဲကဲပြုတဲ့ ကောင်းမှုရှိတယ်၊ တစ်ခုခုရှိတတ်တယ်၊ ဝါသေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နဲ့မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ နေ့နက်က တက်နင်းလိုက်မယ်ဆို စေ့ဖို့ရာပေါ့၊ ဗဲဝါ ရှင်သုပေဓာရသေ့လဲသိသားပဲ၊ ဒီလိုနင်းရင် သေမယ်ဆိုတာ၊ ဒါပေမယ့်လဲ သူသေချင်လဲ သေပေစေတော့ ဆိုပြီးတော့ တစ်ခါတည်းကိုစွန့်လှူတာ၊ အသက်ပါ စွန့်ပြီးလှူလိုက်တာ၊ သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ကောင်းမှုပဲ။

အဲဒီလို စွန့်ပြီးလှူရင်းနဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာအယ်ထိုဖြစ်သလဲ ဆိုရင် ငါဟာတဲ့ သူများထက်ထူးတယ်တဲ့၊ သဒ္ဓါတည်းဟူသော-သဒ္ဓါတရားဆိုတာ ငါ့လောကရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာသဒ္ဓါတရားကောင်းတယ်၊ ငါဟာလုံ့လ ငိုရိယကောင်းတယ်၊ ငါဟာသတိကောင်းတယ်၊ သူများ ဒီလောက သတိမကောင်းဘူး။ ငါဟာသမာဓိစိတ်တည်ကြည်မှုဟာ သူများထက်သာတယ်၊ သူများဘေ့ ဒီလောကမကောင်းကြဘူး။ ငါဟာစူးစမ်းဆင်ခြင်မှု ပညာတွေလဲပြည့်စုံတယ်၊ သူများထက်သာတယ်၊ အားကောင်းတယ်၊ ဝါခွန်အား၊ ကြီးငါးခုခေါ်တယ်၊ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယ၊ ပညာ ဣန္ဒြေငါးပါး။

ဗိုလ်ငါးပါးက ခွန်အားကြီးငါးခုတဲ့၊ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကုသိုလ်ရေးဘက်မှာ ဒီခွန်အားကြီးဟေ့က အရေးကြီးတယ်လောကဘက်မှာတော့

ကာယဗလတွေ အရေးကြီးတာပေါ့၊ ကာယဗလခွန်အား ကောင်းလို့ရှိရင် အလုပ်လုပ်လို့ရှိရင်လဲ တစ်ခါတည်း သူများထက် ထူးထူးချွန်ချွန် လုပ်နိုင် တယ်၊ အစ်ဦးနှင့်အစ်ဦး ရန်ဖြစ်ကြဦးတော့ ထိုးလိုက်မယ်သတ်လိုက်မယ်ဆိုလို့ ရှိရင် ကာယဗလအားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကနိုင်မှာပဲ၊ ကိုယ်ခွန်အားကြီးတာကို တရားကန် ကုသိုလ်အက်ကျတော့ ဝိခွန်အားက အသုံးချလို့မရဘူး၊ သဒ္ဓါ အစရှိသော သူတော်ကောင်း ခွန်အားတွေကမှ အသုံးချလို့ရတာ၊ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်၊

တစ်ခါက ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၊ ကပ္ပိယဒကာ တစ်ယောက်က လျှောက် တယ်၊ တပည့်တော်ရဟန်းခံချင်တယ်ဘုရား၊ ရဟန်းပြုချင်တယ်၊ ပြုပေးပါလို့ ရဟန်းခံတာ လွယ်လွယ်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းခွန်အားဗလကောင်းမှ ရဟန်းခံလို့ ဖြစ်တယ်လို့ပြောတော့ တပည့်တော်ဘုရား ခွန်အားဗလ ကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မဆို သတ်ရ သတ်ရ သတ်နိုင်တဲ့ခွန်အား သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဟိုခွန်အားမဟုတ်ဘူး၊

အင်း-သဒ္ဓါအစရှိသော ခွန်အားတွေဆိုတာ ဝိလိပြောတယ် ဘုန်းကြီး က ရဟန်းပြုတယ် ဆိုတာလဲ သဒ္ဓါတရား အရေးကြီးတယ်၊ သဒ္ဓါတရား ကောင်းမှ သဒ္ဓါတရား မကောင်းလို့ သင်္ကန်းဝတ်ပြီး တော်တော်ကြာ၊ တောက်တီးတောက်ထဲ လျှောက်လုပ်လို့ရှိရင် နေရာမကျဘူး၊ သဒ္ဓါတရားနဲ့ အလားတူတဲ့ ဝိရိယလဲပဲ ကောင်းမှ၊ ပြီးတော့ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေလဲ အားကောင်းမှ သာသနာ ကြီးပွားတာ အရေးကြီးပါတယ်၊ အဲဒီလို ခွန်အား တွေ ယခု သုဗေဓာရသေ့က စဉ်းစားတယ်၊ သဒ္ဓါအစရှိသော ခွန်အားတွေ ငါ့မှာ သူများထက် ပိုပြီးထူးခြား ပိုကောင်းနေတယ်၊ သူများတွေ ခွန်အား မရှိဘူး၊

အဲဒီတော့ ကျင်းထဲချိုင့်ထဲ ကျနေတဲ့ လူတစ်စုဆိုပါတော့ ဥပမာ- ကျင်းထဲ ချိုင့်ထဲ ချောက်ကမ်းပါးတို့ ဘာတို့ပေါ့လေ၊ လူတစ်စု ခရီးသွား ဖုတ်က မတော်ထဆ ကျင်းထဲချိုင့်ထဲ ရောက်သွား၊ အားနည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မတက်နိုင်ကြဘူး၊ အားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ခုန်တက်လိုက်မယ်ဆို ရတယ်၊ အားနည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မတက်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ ဆိုလို့ရှိရင် အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်ယောက် တည်း၊ ခုန်တက်သွားလို့ရှိရင် ကိုယ်နဲ့လွှာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မငဲ့ကွက်ရာရောက် မှာပဲ၊ စိတ်တော့က ဒီအားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အားမကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အားနဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ခါတည်း ထင်ရမယ်၊ အကုန်လုံး တင်ပြီးတော့မှ သူထစ်ခါတည်း အတူတူလွတ်မြောက်ပြီးသွားရမယ်၊

ဝါမှမဟုတ်ရင်လဲ ကိုယ်တပေတက်ပြီးတော့ တပေတက်နေပြီးတော့ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း မလွတ်ထေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကယ်တင်ရမယ်၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ လုပ်ရမယ်၊ ဒီလို မလုပ်ဘဲနဲ့ လျစ်လျူရှုပြီးတော့ ကိုယ် တစ်ကိုယ်လွတ် ရန်ထွက်သွားလို့ရှိရင် ဝါဟာ မငဲ့ကွက်ရာ ရောက်တာပေါ့၊

အဲဒီလိုပဲ စဉ်းစားတယ်၊ လောကထဲမှာ သတ္တဝါတွေဟာ ငါလို သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သံတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ တည်ဟူသော ခွန်အားတွေမရှိကြဘူးတဲ့၊ မရှိရှာကြလို့ သူတို့ကိုယ်တိုင်ဆော့ဆိုရင် သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားကို ထွက်လို့ မရှာနိုင်ကြဘူး၊

ဒီတော့ ဝါဟာ ခွန်အားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝါကိုယ်တိုင် သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းတရားတွေ ရှာမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ယခု ဒီပကံရာ မြတ်စွာဘုရားဟာ ငါလိုပဲ၊ သဒ္ဓါ၊ အစရှိသော တရားတွေနှင့် ပြည့်စုံလို့ပဲ၊ တရားထူးတွေ သူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးတော့ သတ္တဝါတွေ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားကို ဟောတယ်၊ ဟောပြီးသကာလ ကယ်တင်တော်မူတယ်၊ ဒီဆော့ ဝါလဲဘုရား ဖြစ်အောင် အားထုတ်ပြီးတော့သတ္တဝါတွေ ကယ်တင်မယ်လို့ ဒီလိုနှလုံးဆွင်းတာကို၊ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံမှ-ဒီပကံရာမြတ်စွာဘုရားထံမှ တစ်ခါတည်း ကျင့်သုံးလိုက်မယ်ဆိုရင် နေ့ချင်းညချင်းပဲ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ကို ရဖို့ရာ ရှိတယ်တဲ့၊

ရှိမေမယ်လို့ ကဲဒီဟာကို ငါမယူသေးဘူး၊ ဝါတစ်ကိုယ်လွတ်တော့ မသွားသေးဘူး၊ သတ္တဝါတွေကိုကယ်တင်ပြီးတော့ သတ္တဝါတွေနှင့်အတူတူပဲ နိဗ္ဗာန်ဝင်မယ်လို့ သုမေဓာရှင်ရသေ့က ဒီလိုစဉ်းစားတာကို၊

ကိံမေ ဧကေန တိဇ္ဈေန ပုရိသေန ထာမဓဿိနာ သဗ္ဗညုတံ ပါပုဏိတော သန္တာရေဿ သဓဓဝကံ၊

သုမေဓာရသေ့ စဉ်းစားတယ်၊ မေ-ငါ့အား၊ ထာမဓဿိနာ-အား၊ အစွမ်းကိုမြင်သော၊ မေ-ငါသည်၊ ဧကေန တိဇ္ဈေန-တစ်ဦးတည်း၊ ကူးမြောက်သဖြင့်၊ ကိံ-အယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ကိုယ်အားကိုယ် ယုံကြည်နေတဲ့ ပုပ္ဖိုလ်၊ အားကောင်းမွန်သိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်မြောက်သွားအောင် အားထုတ်လို့ ဘာအကျိုးရှိမလဲ၊ သဗ္ဗညုတံ ပါပုဏိတော သဓဓဝကံ သဗ္ဗညုတံ-သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့၊ ပါပုဏိတော-ရောက်အောင် အားထုတ်၍၊ သဓဓဝကံ-နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းကို၊ သန္တာရေဿ-သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်စေအံ့၊

ငါဟာ ဘုရားအဖြစ်ရောက်အောင် ဖားထုတ်ပြီးတော့ ဆုဓမ္မာဖြစ်ထဲ့ အခါကျတော့ ဝေနေယျသတ္တဝါတွေကို သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက် စေချင်တယ်လို့ လူရော နတ်ရော ဝေနေယျ သတ္တဝါတွေကို သံသရာဝဋ် ဆင်းရဲမှလွတ်မြောက်စေမယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ သူတို့အားဖြစ်ဖို့ရာစိတ်ညွှတ် တာကို၊ ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာ စိတ်ညွှတ်တယ်၊ စိတ်ညွှတ်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်တယ်၊

ဝီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ကြည့်ပြီးတော့ ရသေ့ ကြည့်လိုက်တော့ စောစောကတော့လဲ ဘုရားက သိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ ဝါပေမယ့် စဉ်းစား ဆင်ခြင်လိုက်တော့ “မိရသေ့ဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး။ နောင် လေး ဆယ့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကျရောက်ထဲ့အခါကာလ ကျလို့ရှိရင် မိရသေ့ဟာ ဂေါတမ အမည်ရှိသော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား။ ဝါကဲ့သို့သော ဘုရား ဧကန် ဖြစ်မည် ပုဂ္ဂိုလ်ပဲလို့ စိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပူဇော်ထိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”လို့ နှလုံးသွင်း ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း စာမိမှာ ဗျာဒိတ်များလဲ ပေးတယ်၊ ပေးပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက မနင်းပါဘူး။ ဘေးကကွင်းသွားပါတယ်၊ ရဟန်းတော်တွေ လဲပဲ၊ နောက်က ရဟန္တာတွေ မထေရ်မြတ်တွေလဲ နောက်က မြတ်စွာဘုရား၊ နောက်ကလိုက်ပြီး ကွင်းလိုက်သွားတာ၊ အရိအသေ ပြုသွားကြပါတယ်၊

နောက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘုရားအလောင်းပဲဆိုပြီးတော့ အရိအသေ ပြုဆိုတာ စိတ်ထဲက အရိအသေပြုတာဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ ရှိခိုးတာတွေ ဘာတွေ တော့ ယုတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ရဟန္တာတွေဆိုတော့ ရှိခိုးမယ်တော့ မဟုတ် ပေဘူး။

အဲဒီလို ပြုပြီးတော့ဘဲ ဝီကနေပြီးတော့ ပါရမီတွေ ဖြည့်ကျင့် လာရ တာကို။ ပါရမီတွေ ဝါနပါရမီ ဝါနဥပပါရမီ၊ ဝါနပရမတ္ထပါရမီ ၁၀ ပါးမှာ အပြားအားဖြင့် ၃၀-ရှိတယ်၊

ဝါနပါရမီဆိုတာ ရိုးရိုးပစ္စည်းတွေလှူဒါန်းတာ၊ ဝါနဥပပါရမီဆိုတာ ကတော့ ကိုယ်အင်္ဂါတွေပါ ချွတ်ယွင်းချင် ချွတ်ယွင်းပစေဆိုပြီးတော့ လှူဒါန်း တဲ့ ဥစ္စာတွေ၊ ဝါနပရမတ္ထပါရမီဆိုတာကတော့ အသက်ပါ သေချင်သေပစေ ဆိုပြီးတော့ လှူဒါန်းတာ၊ အဲဒီလို လှူဒါန်းတာ ဝါနမှာလဲ ၃-မျိုး၊ သီလ မှာလဲ ထို့အတူပဲ၊ ရိုးရိုးပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခံပြီတော့ သီလ ဆောက် ထည်တာ သီလပါရမီရိုးရိုး၊ ကိုယ်အင်္ဂါပါ ပျက်စီးခံပြီသကာလ သီလ ဆောက်တည်တာ၊ အသက်ပါစွန့်ပြီးသကာလ သီလဆောက်တည် ကျင့်သုံး တာ သီလပရမတ္ထပါရမီ၊ အဲဒီလိုပါရမီ ၃-မျိုး ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဝါနသီလ

အစရှိသော ပါရမီ ၁၀-ပါးတွေကို သူကပြည့်ကျင့်လာတာ၊ ဘဝတိုင်း-ဘဝတိုင်း၊ ပြည့်ကျင့်လာခဲ့ရတာ ဇာတ်နိပါတ်တွေ အများကြီးပဲ။

ဒီအထဲမှာ ဇာတ်နိပါတ်တွေမှာ တော်တော်ပဲ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းပြည့်ကျင့်ခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ချို့ ဇာတ်နိပါတ်တွေမှာဆိုရင် သူတပါးတွေ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုတွေ အများကြီးခံပြီးတော့ ပြည့်ကျင့်ခဲ့ရတယ်။ ဝါတွေဘာကြောင့်တုံးဆိုရင် သတ္တဝါတွေ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း၊ တရားကို ဟောချင်လို့၊ သတ္တဝါတွေငဲ့လို့၊ မငဲ့ဘဲနဲ့သာ သူ့ဟာသူ ကိုယ်လွတ်ကလေးသာ ရုန်းသွားမယ်ဆိုလို့ ရှိရင် ဟိုတုန်းကတည်းက သူဟာ နိဗ္ဗာန်ဝင်သွားဖို့ပဲ။

အဲ-မိမိကိုယ်တိုင် ကိုယ့်အနီးအပါးရောက်နေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးကို မယူသေးဘဲနဲ့ပေါ့လေ ယူလိုက်မယ်ဆိုလို့ ရှိရင် အဲဒီတုန်းက ရရဲသားနဲ့ မယူသေးဘဲနဲ့ စွန့်လွှတ်ပြီးတော့ သတ္တဝါတွေ ငဲ့သောအားဖြင့် သတ္တဝါတွေ သနားသောအားဖြင့် သတ္တဝါတွေ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်အောင်လို့ ကယ်တင်ချင်လွန်းလို့ ဘုရားဆုပန်ပြီးတော့ ပါရမီတွေ ပြည့်ကျင့်လာတာ၊ ကမ္ဘာပေါင်းကို မရေတွက်နိုင်လို့ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းကို သူဟာ အများကြီး (တစ်ကမ္ဘာ-၂) ဆိုရင် နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာမှာကို ဘဝပေါင်းအများကြီးရှိတာ၊ အဲဒီ ဘဝပေါင်းများစွာတွေမှာ မရေမတွက်နိုင်သော ဘဝတွေ အင်မတန် ပင်ပန်းဆင်းရဲခံပြီးတော့ ပါရမီတွေ ပြည့်ကျင့်ပြီးတော့ အဲဒီထဲမှာ ဇာတ်နိပါတ်တွေ သိသလောက် စဉ်းစားစရာပေါ့လေ။ ခန္တီဝါဒီဇာတ်မှာ သည်းခံရတာဆိုရင် အင်မတန်ကို သည်းခံရပါတယ်။ အဲဒီ ကလာဗုမင်းကနေပြီးတော့ သူ့တွေ့တော့ အသစ် ဘယ်ဝါစရှိသလဲ၊ သည်းခံခြင်း ဝါစရှိတယ်ဆိုတော့၊ သူက မလိုတဲ့ဟာကို မုန်းနေတော့ ရန်ခိုက်ဒေါသပြုလို့၊ ဇုဇိတ်ဆိုးပြီးနေတော့၊ အဲဒီ သည်းခံခြင်းဟာ ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ လက်မှာရှိသလား၊ လက်ဖြတ်၊ လက်ဖြတ်ထိ သည်းခံနေတာပဲ။ လက်ထဲမှာလဲ မရှိဘူး ဆိုပြန်တော့ ခြေထောက်ဖြတ်၊ တစ်ခါတည်း၊ ဟိုလှီးစီလှီးပေါ့လေ၊ တစ်ခါတည်း လျှောက်ပြီးတော့ ဘယ်မှာ နှလုံးထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတော့ သူနောက်ဆုံးကြာလို့ ရှိရင်ဖြင့် သူ တစ်ခါတည်း ရသေ့ကြီးကို မရိုမသေ့နဲ့ ခြေထောက်နဲ့ကန်ပြီးသွားတာပဲ။ ဟိုမှာ သေလုသေခါနီး ပြစ်နေတာကြီးကို၊

အဲဒီထိအောင် စိတ်မဆိုးဘဲနဲ့ သည်းခံရတာကို၊ သည်းခံဆိုတာ သိပ် မလွယ်ဘူး၊ ပြောတာလွယ်လွယ်ပဲ။ သည်းခံရင် ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် ပြောတယ်။ တစ်ကယ်သည်းခံဆိုကြတော့ တယ်မလွယ်ဘူး။ ကိုယ်က အစွမ်း သတ္တိမရှိရင်သာ၊ သတ္တိရှိလို့ရှိရင် သည်းခံရတာ တယ်မလွယ်ဘူး။ အစွမ်းသတ္တိ

မရှိရင်တော့လဲ ငွေခံရတာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီဥစ္စာတော့ဖြင့် စာစုမိသတ္တိ ရှိရဲသားနဲ့ သည်းခံရတာ တော်တော်မလွယ်ဘူး။

ဥပမာ လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ဆဲနေတယ်၊ ကိုယ်ကပြန်ဆဲမယ်ဆို ဆဲနိုင်နေတာ၊ ပါဝပ် ရှိနေတာ အဲဒါ သည်းခံဖို့ တယ်မလွယ်ဘူး၊ တယ်မခံတတ်ဘူး၊ ပြန်ပြောတတ်တယ်၊ တော်တော်မလွယ်ဘူး၊ ဟော- ဘုရားစာလောင်းက အဲဒါတွေ သည်းခံတာပဲတဲ့၊ ဒီသည်းခံတာ အာကြောင်း တုံ့ဆိုရင် ဘုရားအဖြစ် ရောက်ဖို့ရာတွေပဲ၊ ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်လာရတာ ဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်မှာဆိုရင်ဖြင့် ဝါနတွေ လှူဝါန၊ ရတာတွေဟာ အင် မတန်ကို ကြည်ညိုစရာ ကောင်းပါတယ်၊ အင်း-ကြေကဲ့စရာလဲ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်၊

ဆင်ဖြူထောင်ကြီးလှူဘော့ တိုင်းပြည်ကမကျေနပ်လို့ သူ့နှင်ထုတ်တော့၊ ဘောထဲသွားပြီးနေရာ၊ တောထဲသွားရင်၊ လာရင်၊ လမ်းမှာ တစ်ခါတည်း ရထားကမြင်၊ အလှူခံတဲ့လူနဲ့၊ ရထားအလှူခံတဲ့လူနဲ့၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ပေါ်လိုက်တာ အားမနာဘတ်ဘူး၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေက စာထဲ ဟိုမှာ ဒုက္ခ ရောက်လို့ ထွက်သွားရတဲ့ဥစ္စာ တစ်ခါတည်း မြင်၊ အလှူခံတဲ့လူက ခံတော့ ကံအားလျော်စွာ တောထဲက သမင်တွေက ရုန်းသွားတယ်၊ နောက်တော့ ရထားပေါ်အလှူခံလိုက်တော့၊ ဟော-မရှိတော့ဘူး၊ ခြေကျင် ဆင်၊ သွားရတယ်၊

သား၊ တော်တွေ၊ သမီးတော်တွေနဲ့ အစဗုဒ္ဓက ထီးနဲ့ နန်းနဲ့ ဘုရင် အင်မတန် အထက်တန်းကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သားလေးတွေ၊ ကမီးလေးတွေနှင့် မိဖုရား၊ ဒီလေးယောက်တည်း၊ တစ်ခါတည်း သူ့ခမျာတွေ တောလမ်းခရီးတွေ လမ်းလျှောက်ရတာကိုး။

ဟိုတုန်းက ရှင်ဘုရင်ဆိုတဲ့ အဆင့်ထန်းနဲ့တော့ အမြင့်ကြီးပေါ့၊ ယခု တော့ နှင်ထုတ်လိုက်လို့ သွားရတော့ သာမန် လူတစ်ယောက်အနေ ရောက် နေတာ၊ ဟို-မင်း၊ အ-နဲ့ စဉ်းစားရင်တော့ အဆင့်တန်းသိပ်မငယ်သေးဘူး၊ ဘုန်းကြီးမျှ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကစဉ်းစားတော့ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး တစ်ကိုယ် တည်း တောထဲ ထွက်သွားတယ် ဆိုပေမယ့်လို့ မင်းအနေနဲ့ စဉ်းစားတော့ သိပ်ပြီးတော့ မသိမ်ငယ်ဘူး၊ နောက်တော့ တော်တော် ကြီးလာတဲ့အခါ စဉ်းစားတော့ အောင်မယ် သူ့ခမျာ ကောဟော် အဆင့်အတန်းလျှော့သွား ရှာတာပဲလို့၊ သာမန် လူတစ်ယောက်၊ တကယ့် ဆင်၊ ရဲသား၊ တစ်ယောက် အနေနှင့် ရောက်သွားတာကိုး။ ကလေးတွေ၊ သားတော် သမီးလေးတွေ ပွေ့ချီပြီးတော့ သွားရတာကိုး။ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်ဖြင့် မျက်ရည်ကျဆို့ မဆုံးဘူးပေါ့၊

အဲဒီကတောထဲသွားနေတုန်း တစ်ခါ စွဲကောဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လာပြီး သားတော်၊ ဆမီးတော်တွေကို လာပြီး အလှူခံပြန်တယ်။ ဘာလုပ်ဖို့တုံးဆိုတော့ အစေခံလုပ်ဖို့တဲ့။ အင်း-တော်တော် ရက်စက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ အဲဒါတွေ ဘုရားအလောင်းတော့ လှူရတယ်။ လှူတာ အေ-င့်အေ-င့်အင်းအင်း၊ လှူတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ လှူတာ။ သူကဘုရားဖြစ်ချင်လို့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရဖို့ရာ လှူဒါန်းလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ရက်ရက်ရောရော ကုသိုလ်ကောင်းမှုပါရမီတွေကို ဖြည့်နိုင်လို့ သူက ဘုရားဖြစ်ပြီး လာရတာကိုး။

အဲဒါတွေ ပြန်ပြီး ဆင်ခြင်လိုက်ရင် မိမိတို့ ကိုးကွယ်ပြီးနေတဲ့မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ ဒီလိုချည်းတရားတွေကို ဒီလို-ဒီလို ကျင့်ပြီး ရှာခဲ့ရတာပဲ။ တို့ကိုးကွယ်နေတဲ့-တို့အားကိုးစရာဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ပုံအားဖြင့်လည်း အင်မတန်လူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ကြည်နူးဖွယ် အင်မတန်ကောင်းပါပေတယ်လို့ ပြန်စဉ်စားလိုက်ထိုရှိရင် ပီတိပါမောဇ္ဈတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးဘဝ စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ နောက်ဆုံးဘဝမှာ သိဝုတ္တမင်းသားကလေး ဖြစ်လာလိုက်၊ တဆယ့် ခြောက်နှစ်အရွယ်မှာ ယသော်ဓရာမင်းသမီးလေးနှင့် လက်ထပ်ပြီးတော့ သုဇ္ဈေဒန မင်းကြီးက သူ့ထီးနန်းကို လွှဲပြီးတော့ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ခံစားပြီးတော့ မောင်းမ ခြေရံတွေလဲပဲ အများကြီးပဲတဲ့။ စာထဲဆိုတော့ လေးသောင်းလို့ ဆိုတာပါပဲ။ အများကြီးပါပဲ။

အဲဒါနဲ့ ထီးနန်းစည်းစိမ်တွေ ခံစားပြီးတော့ အဲဒီလို စံစားပြီးတော့ နေရင်းက နှစ်ဆယ်နှစ်ကြီးနှစ်မြောက်မှာ သူအို၊ သူနာ၊ ထူသေ၊ ရဟန်းဆိုတဲ့ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို တွေ့မြင်တော့ သံဝေဂ အကြီးအကျယ် ရပြီးတော့ တစ်ခါတည်း တောထွက်တာကိုး။ ၂၉-ဆိုတာ သိပ်မကြီးသေးဘူး။ ယခုကာလ ၂၉-နှစ်ဆိုရင် ပျော်လို့ ကောင်းသေးတယ်။ ၂၉-ဆို အချို့က အခုကာလမှာ အထက်တန်း ပညာတွေသင်တဲ့ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုရင် ၂၉-မှာ ပညာသင်ရတုန်းပဲရှိသေးတယ်။ အဲဒီက မကျောင်းက ကောင်းကောင်းမထွက်ရသေးဘူး။ ဟိုနိုင်ငံခြား၊ ဒီနိုင်ငံခြားတွေ သွားပြီးဆကာလ ရုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးတွေ ရတောင်သင်ရသေးတယ်။ သင်ရတုန်းရှိသေးတယ်။ ပညာသင်လို့ ပြန်လာကာစ ရှိသေးရင် ဘယ်-တောထွက်ဖို့ရာ အဝေးကြီးရှိသေးတယ်။

တောထွက်ဖို့ရာ စိတ်မကူးနိုင်ပါဘူး။ တော်တော် မလွယ်တဲ့ ဥစ္စာ၊ တဲဟိုဟာ ထီးနန်းစည်းစိမ်တွေဆိုရင် ပြောစရာမရှိဘူး။ အခုကိုယ့်အိမ်ကလေးနဲ့ ကိုယ်တောင် တော်ရုံသင့်ရုံတောင်မှ တောထွက်ဖို့မလွယ်ဘူး။ သူ့ဥစ္စာ ခဲခဲယဉ်းစဉ်းပဲ။ သူ့ဥစ္စာ တော်တော်ခဲယဉ်းပါတယ်။ အဲ-ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့

ပြည့်စုံပြီးတော့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ၊ ဦးတော့ ဆင်းရဲသားတွေတောင် ခေ.ာ ထွက်ဖို့ရာ တော်တော်ခဲယဉ်းတယ်။ ဆင်းရဲသားတွေ တောထဲတောင်ထဲသွား။ လယ်ယာကိုင်၊ ကျွန်းလုပ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်ဘာမှပြည့်ပြည့်စုံစုံမဟုတ်သေးဘူး။ ဝီလီပဲလုပ်ကိုင်စားသောက်နေရတာ၊ အဲဒါဟာတောထွက်ဖို့ရန်စိတ်မကူးဘူး။ မကူးနိုင်ဘူး။ စိတ်ကူးပြန်လို့ ရှိရင်လဲတဲ့ တော်တော်ထောင်မြင်ခဲပါတယ်။

ကားနဲ့တူနေသလဲဆိုရင် မြတ်စွာဘုရား ဥပမာပေးထားတယ်။ ကားမရှိတဲ့ ဘီလို့ငှက်နဲ့ အားရှိတဲ့ဆင်ပြောင်ကြီးများနဲ့ ဥပမာပေးထားတယ်။ ကားမရှိတဲ့ ဘီလို့ငှက်များဟာတဲ့။ ဝီတော်ရုံကန်ရုံ နွယ်ကလေးများနဲ့ ချည်ထားသော်လည်း သူ့ခမျာ မရုန်းနိုင်ဘူးတဲ့။ ဆင်တုံးမနွယ်ကလေးတွေ သေးသေးကလေး၊ အမျှင်တွေရှိတယ်။ သေးသေးကလေးတွေ အဲဒါကလေးတွေနဲ့ ဥပမာပေးထားတယ်။ ဝီမှာ ဆင်တုံးမနွယ်ကလဲ တယ်မရှိဘူး။ နွယ်သေးသေး၊ ကားမရှိနိုင်ပါဘူး။ လက်နဲ့ ဆွဲလိုက်ရင် ပြတ်သွားပါတယ်။ ဝီဥစ္စာဘာမျှနိုင်တဲ့ ဥစ္စာလေးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါအမျှင်ကလေးနဲ့ ဘီလို့ငှက်ဟာဖြင့် မရုန်းနိုင်ဘူး။

ဝါပေမယ် ဘီလို့ငှက်ကပြောတယ်တဲ့။ သူနဲ့နက်စောစော အိပ်ရာထကတည်းက သူသိချင်းဆိုနေတာပဲတဲ့။ နဲ့နက်စောစောဆိုနေတာ။ ဝီ ဘီလို့ငှက်ဆိုတာ အကောင်လေးတွေပဲ။ အဲဒါ သူ့ကို နွား၊ ခဏ္ဍာင်၊ သားတွေ ဘာတွေကနေဖမ်းပြီး မိလို့ရှိရင် အဲဒါ ကြိုးကလေးနဲ့ ချည်ပြီး ကစားတယ်။ ဝီမှာ ချည်ထားလို့ ရှိရင် သူ့ခမျာမရုန်းနိုင်ဘူးတဲ့ ကြိုးက ခိုင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ သူ့ကိုက ကားမရှိလို့ ပါတဲ့။

အဲဒီလိုပဲတဲ့ သဗ္ဗဒါစရိယသော တရားတွေ၊ သူတော်ကောင်း၊ တရားတွေ အားနည်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ တောထွက်ဖို့ရာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ တောထွက်ဖို့မပြောနဲ့ သူတော်ကောင်းတရား ကျင့်သုံးအားထုတ်ဖို့ကို မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ တော်တော်ကို ဝန်လေးပါတယ်။ ဘာပြုလို့တုဲဆိုတော့ သံယောဇဉ်တွေ တွယ်လို့ရှိတာကို။

သံယောဇဉ်ထဲ ခိုင်လွန်းလို့ တော့မဟုတ်ဘူး။ အခုနကလိုပဲ ဝီလို့ငှက်က ကားငယ်နေလို့၊ သူ့အားကငယ်နေလို့၊ သူက ကားငယ်နေတာ၊ ဆင်ကြိုးများကျတော့ တစ်ခါတည်း တော်ရုံတန်ရုံ ကြိုးမားတဲ့ကြိုးနဲ့ ချည်ထားပေမယ်လို့၊ စိတ်တွေ မာန်ထွေထွေလားတဲ့အခါ ကျတော့ရုန်းဖြတ်လိုက်လို့ရှိရင် ပြတ်သွားတာပဲ။ သံကြိုးတော့မရပေဘူး။ သံကြိုးမဟုတ်တဲ့ ဥစ္စာလေးက ဟိုဒင်၊ အုံးဆံကြိုးတို့ဘာတို့ပေါ့။ အဲဒီလိုကြိုးကြိုးတွေနဲ့ ချည်ထားပေမယ်လို့ စိတ်ဆိုလားတဲ့အခါ၊ စိတ်မာန်ထွေထွေလားတဲ့အခါ ကျ ရုန်းလိုက်လို့ရှိရင် ပြတ်

သွားတာပဲတဲ့၊ ကြိုးကတော့အခိုင်ကြီးပါပဲတဲ့၊ ခိုင်ပေမယ်လို့ သူက အား
ကောင်းတယ်၊

အဲဒါလိုပဲ သဒ္ဓါအစရှိသော သူတော်ကောင်းတရားတွေ အား
ကောင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သံဃဃာဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့တွေ ဘာမျှ
မတွယ်တာနိုင်ပါဘူးတဲ့၊ အဲဒါလဲပဲ ဘုရားအလောင်းတော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို
ပြောတာ၊ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ-ဘုရားအလောင်းတော်
ပါရမီဖြည့်ကျင့်လာတာ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံးဖြည့်
ကျင့်လာခဲ့တာကို၊ အဲဒီတော့ သူ့စကားတောထွက်နေကျ ဒီလိုပဲ ချစ်ခင်
အပ်တဲ့ အိမ်သူအိမ်သား၊ သားမယားတွေဆွေတော် မျိုးတော်တွေ စွန့်ပစ်
နေကျကို၊ စွန့်ပစ်နေကျသူက၊ ရိုးနေတော့အားရနေတယ် လေးကျင့်သားရ
နေတယ်၊

ဒါကြောင့်မို့ သူကလဲ ၂၉-နှစ် သူများတွေ စိတ်မကူးဝံ့တဲ့ အကြံ
မျိုးနဲ့ တစ်ခါတည်း တောထွက်သွားတာ၊ တောထွက်တာက အာပြုလို့လဲ
ဆိုတော့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားတွေက လွတ်မြောက်အောင်လို့
ကျင့်သုံးအားထုတ်ဖို့ပဲ၊ ပျော်လို့ထွက်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါထွက်ပြီးတော့
တရားကျင့်သုံးတယ်၊ ဟိုဟိုဝီဝီမှာ လိုက်ပြီးတော့ တရားစုံစမ်း အာဇ္ဇာရ
ဥပဓကတို့ဆီမှာ စုံစမ်းလို့ အဲဒီကနေယဲ အားမရတာနဲ့ မိမိကိုယ်တိုင် တရား
ရှားခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ခရစရိယာ ကျင့်တယ်ဆိုတာ အစာအာဟာရတွေ
ဖြတ်လာပြီးသကာလ အဲဒီကနေပြီး ဒါတွေနဲ့လဲ မဟုတ်သေးဘူးဆိုပြီးတော့
နောက်မှ ပြန်ပြီးတော့ အင်အားဖြည့်ပြီး အာနာပါနဲ့ ဗျာနီများကို အားထုတ်
ပြီးတော့ အဲဒီကနောက် ဗောဓိပင်အောက် ရတနာပလ္လင်ထက် ထက်ဝယ်
ဖွဲ့ခွေသိုင်းနေပြီးသော ခန္ဓာငါးပါးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုရှုမှတ်၊ အဲဒီမှဘုရား
အဖြစ်ရောက်တာတဲ့၊

အဲဒါ ဘုရားအလောင်းတော် အင်မတန် ငြိမ်းချမ်းသာသာ ပြည့်ပြည့်
စုံစုံ နေရာကနေပြီး တောထွက်လာပုံ၊ ယခု ဘုန်းကြီးပြောတာ မစုံသေး
ပါဘူး၊ အကျဉ်းချုပ်ပြောရတယ်၊ တောထွက်လာပုံ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့လေ၊
ယခုလူတွေအခြေအနေနဲ့ လောကလူတွေဟာ သာသာယာယာနဲ့ ပြည့်ပြည့်
စုံစုံ ဖြစ်နေတဲ့အခါ အယ်လီစိတ်နေစိတ်ထား ဖြစ်နေသလဲ၊ အဲဒီအနေမျိုးနဲ့
ဘုရားအလောင်းတော် တောထွက်လာခဲ့ပုံ၊ တောထွက်ပြီးတော့ ဟိုတုန်းက
တောထွက်တယ်ဆိုတာ သက်သာတာမဟုတ်ဘူး၊

ယခုကာလဘုန်းကြီးတွေ ရဟန်းဝတ်တာ ကျောင်းတွေ၊ ကန်တွေ
စကား-စကားမတွေ့နဲ့ အပြည့်အစုံပဲ၊ အာမျှ မခဲယဉ်းဘူး၊ လွယ်လွယ်လေး

ဟာပဲ၊ ဟိုဟာနဲ့စာလို့ရှိရင် အပုံပဲကွာပါတယ်၊ ဟိုဥစ္စာ အောထဲတောင်ထဲ ပုံတော်သလိုနေရတာ၊ ကျောင်းတွေဘာတွေ ဘယ်ရှိမလဲ၊ စကားစကားမ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ဆွမ်းတွေဘာတွေထဲ ရှာပေ့ပြီ၊ သကာလ ပုံတော်သလို စား ရတာ၊

အဲဒီလိုအနေမျိုးနဲ့ တစ်ခါတည်း တရားတွေကျင့်သုံးလာတာ၊ အဲဒီလို ကျင့်သုံးပြီးတော့ ဘုရားအဖြစ်ကို ရောက်ပြီးတော့လာတယ်၊ ဒီတော့ ငါတို့ ကိုးကွယ်တဲ့၊ အားကိုး အားထားပြုတဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားဟာ ဤသို့ သော အကျင့်တွေကို ကျင့်သုံးပြီးတော့ သွားပါပေတယ်လို့ သတ္တဝါတွေ အတွက် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ဟော နိုင်ပြောနိုင်အောင်လို့ ဒီလိုကျင့်သုံးပြီးတော့ သွားပါပေတယ်၊ ကျင့်သုံးပြီး တော့ ဘုရားအဖြစ်ရောက်တော်မူပါပေတယ်လို့ ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ဂုဏ် တွေကိုစဉ်စားဆင်ခြင်လိုက်လို့ရှိရင် ပီတိသံခဝဂတွေ အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်၊

မိမိတို့အားကိုးရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က တော်ရုံဘန်ရုံ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန်ကို လေးနက်တဲ့၊ အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေရတာပဲလို့ အင်မတန်ကို အရတော်နေတာပဲလို့ စဉ်းစား လိုက်ရင် ပီတိသမ္ဗောဇ္ဈင်အများကြီးဖြစ်စရာကောင်းတယ်၊ အဲဒါဟာဓုဒ္ဓါနုဿ တိပဲ၊ အဲဒီ ဓုဒ္ဓါနုဿတိက ဒီလိုစဉ်းစားရမယ်၊ ဘုရားရဲ့အကြောင်းတွေ စဉ်း စားရမယ်၊ တစ်ခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ရူပကာယ-ကိုယ်တော်သပ္ပာယ်ပုံ၊ တင့် တယ်ပုံတွေကတော့ ၃၂-ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာတော်ကြီး ဆို တာက ဂဏန်းပဲ နားလည်တာကို၊ အဲဒါလဲပဲ သေသေချာချာ သိဖို့က သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး၊ သေသေချာချာ သိစေအောင်ပြောနေလဲ သိပ်အချိန် မရှိဘူး၊

အဲဒါ မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ သပ္ပာယ်တဲ့ ဘုရားပုံတော်ကြည့်ပြီး အားရ ပြုကြပေတော့၊ ဒါဟော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးကလဲ ဒီရုပ်ပုံတွေ ဘာတွေ သိပ်ပြီး မပြောတတ်ဘူး၊ အင်း-ယခု ရုပ်ပွားတော် တော်တော် သပ္ပာယ် ပါတယ်၊ တချို့ရုပ်ပွားတော်တွေကလဲ ပန်းရံဆရာတွေက ညံ့တော့ တယ် မသပ္ပာယ်ဘူး၊ အဲဒီအထဲမှာ ခက္ခိဏသင်္ခါ ထုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ပထမ တုန်းကသုဘာ တော်တော်ကို နေရာမကျဘူး၊ ကြည်ညိုဖွယ် မဖြစ်ဘူး၊ ဝါပေမယ့် ခက္ခိဏသင်္ခါက မီးတွေဘာတွေကွင်းတယ် ဆိုတာနဲ့ လူတွေက တော့ သိပ်ပြီး အလေးအမြတ်ပြုပြီး ကိုးကွယ်တော့ ဘုန်းကြီးများကတော့ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်မှာပဲ၊ သဒ္ဓါဘာကျတယ်၊ ဘုရားနဲ့အကုန်လုံး မတူစေကာမူ

တစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့တူပြီး ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်တဲ့ ဆင်းတုတော်တွေတော့ သဘောကျတာပဲ။

ဒါကြောင့် ဘုရားထုတဲ့ အခါကာလကျတော့ရင် တမြဲတမ်း သတိ ပေးနေရတယ်။ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် သပ္ပာယ်အောင်လို့ လုပ်ပါ။ ဘုရား ဟာ အာရုံပြုလို့ သိပ်မကောင်းဘဲ ဖြစ်နေမယ်။ ဘုရား အစစ်အမှန်က အင်မတန် ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းတယ်။ တယ်သူနဲ့မှ မတူအောင် သပ္ပာယ် ပြီးတော့နေတဲ့ ကိုယ်ကာယ အချို့အစားကြည့်ပြီး ယခု မတင့်တယ်ဘဲနဲ့ ပန်းရံက ထုထားရင် နေရာမကျဘူး။ အချို့ကျကျလုပ်ပါလို့ ဘုန်းကြီးများက တမြဲတမ်း သတိပေးနေရတယ်။ ဒီဘုရားက (ဖလ်ယဉ်ဓမ္မ၊ ရံအတွင်းမှ ဆင်းတု တော်ကို ရည်ညွှန်းသည်) တော့ တော်တော်ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းပါတယ်။

ထိမိပုံတော်တွေ ကြည့်ပြီးတော့ အာရုံပြုပေတော့ ဒါပဲ။ တဲဒါလဲပဲ ဘုရားပုံတော်တွေ ကြည့်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား ဗောဓိပင်အောက် ရတနာ ပလ္လင်ထက်မှာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေပြီးတော့ တရားနှလုံးသွင်းနေပုံကို အင်မတန် သပ္ပာယ်တဲ့ ရုပ်ပုံတော်နဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေပုံ အာရုံပြုလိုက်လို့ရှိရင် ထဲဒါ ထဲပဲ ဝုဒ္ဓါနုဿတိဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ဒါလဲ ဒါကတော့ ဘဂဝါဂုဏ်တော်ထဲ မှာပါဘယ်။ ဣဿရိယ ဓမ္မ ရသ သီရိ ကာမ ပယတ္ထ ဆိုတဲ့ ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးထဲမှာ သီရိဘုန်းတော်ထဲမှာ ပါတယ်။ ဘုရားကျက်သရေတော် ရှုပကာယ ကျက်သရေတော်နဲ့ ပြည့်စုံတော်မူဘယ်။ အဲဒီမှာပါဘယ်။

အများဆုံးကတော့ နာမကာယ ဂုဏ်တွေက အရေးကြီးပါတယ်။ နာမကာယ-နာမ်ဂုဏ်၊ အရဟံ-ဝါသနာနှင့်တကွ ဆောင့်ငါးရာ ကိလေသာ တညစ်အကြေးတို့မှ ကင်းဝေးတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား။ အဲဒါမှ ကြည် ညိုစရာကောင်းတာ။ ရုပ်ပုံတွေ သပ္ပာယ်တာရှိတာပဲ။ သူကတော့ သူများကို အကျိုးဆောင်ရွက်ဖို့ရာတွေက သိပ်များများမတတ်နိုင်ဘူး။ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်ရုံ မျှပဲ။ အဲဒီ နာမကာယဂုဏ်တွေက အင်မတန်ကို ကြည်ညိုစရာကောင်းပါတယ်။

နာမကာယဂုဏ်တွေ မြတ်စွာဘုရားက ကိလေသာကင်းပြီး လေတော့ သူတစ်ပါးတွေလဲ ကိလေသာကင်းအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်တာကို။ သူ ကိလေ သာကင်းသွားတော့ ကိုင်း-ကိုင်း ဒါလေး ဆိုကြဦးစို့ရဲ့။ မျက်စိမှိတ်ပြီး တော့ ဗောဓိပင်အောက် ရတနာပလ္လင်ပေါ် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေလို့ လောကကို အာရုံပြုပြီးတော့ ယခု ဒီကနေတော့ အနောက်ကျတာကို အိန္ဒိယထဲမှာ ဗောဓိပင်က အဲဒီဗောဓိပင်အောက်မှာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေပြီး အရှေ့ဘက်လောက

ဆိုတော့ မြန်မာပြည်ဘက် လှည့်ရက်ပါပဲ။ ဒီကစာရံယူလို့ ကောင်းပါတယ်။
ကဲ-ထိုင်ပြီးတော့ တရားနဲ့လုံးသွင်းခြင်း၊ ကိလေသာကင်းတဲ့ ဘုရားအဖြစ်ကို
ရောက်သွားပုံ၊ ကဲဝါလေး၊ နှလုံးသွင်းရမယ်။

အရဟံ-လောဘ၊ ဝေါသ၊ မောဟ-ဇာတိသော ကိလေသာတညွှတ်
အကြွေတို့မှ ကင်းဝေး စင်ကြယ်ထွက်မှုပေသော မြတ်စွာဘုရား။

(၃-ခေါက်)

ကဲ-အရဟံဆိုတာ ကိလေသာ အညွတ်အကြွေတွေမှ ကင်းဝေးစင်
ကြယ်တယ်တဲ့။ လောကမှာ သတ္တဝါတွေအများက လောဘဖြစ်စရာအာရုံနဲ့
တွေ့ရင်ဖြစ်တယ်။ မတွေ့သေးရင်တော့ မဖြစ်သေးဘူးပေါ့။ သူတော်ကောင်း
တရားတွေ နှလုံးသွင်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ လောဘအာရုံနဲ့ မတွေ့သေးလို့ရှိရင်
သူဟာ လောဘကင်းနေသလိုပေါ့။ လောဘကင်းနေသလိုပဲ။ သူက တော်
တော်ကိုဟန်ကျနေတယ်။ ဘာလို့-ဘာလို့-ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေက ထင်စရာပဲ။

ဘေး-လောဘဖြစ်စရာအာရုံနဲ့တွေ့လာပြီဆိုတော့သူလှုပ်လာပြီ၊ လိုချင်
စရာနဲ့တွေ့ရင် လိုချင်လာပြီ၊ နှစ်သက်စရာနဲ့တွေ့ရင် နှစ်သက်လာပြီ၊ သာယာ
စရာနဲ့တွေ့ရင် သာယာလာပြီ၊ တချို့ စိတ်တွင်းတွင်းမဟုတ်ဘူး။ နှုတ်ကကို
ပေါ်လာတယ်။ လောဘအရိပ်အယောင်တွေပေါ်လာတယ်။ ဆူက လောဘ
ရှိတော့ လောဘအရိပ်အရောင် စကားလေးကပြောလာတယ်။ ကိုယ်အမှုအရာ
လေးတွေက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ စသည်ပေါ့လေ။ ပြုံးတိုင်း ပြုံးတိုင်းတော့
မဟုတ်ဘူး။ ပြုံးတိုင်းပြုံးတိုင်း လောဘဖြစ်တယ်လို့ တချို့ကလဲ အောက်
မေ့နေဦးမယ်။ ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကိုယ်အမှုအရာကလဲ သူဟာ
မျက်နှာ စသည်ကနေပြီး လောဘဖြစ်လာလို့ရှိရင် လောဘတပ်မက်တဲ့ သာ
ယာသဘောနဲ့ တစ်မျိုးတမည် ပြောင်းလွဲလာတယ်။ ကဲဝါတွေ ဘေးက
ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အရိပ်အကဲ ဖမ်းတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိသွားတယ်။ ဝါက
အရေးကြီးတာပဲ။ သူက လောဘဖြစ်စရာရှိရင် တလောကလုံး လောဘဖြစ်ကြ
သာယာကြတယ်။

ဝေါသဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိလဲ ဝေါသဖြစ်တာပဲ။ ကဲ-ဝေါသဖြစ်စရာ
အကြောင်းမရှိသေးရင်တော့ အင်မတန် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိတယ်။
သီးခံတတ်တယ်။ တယ်ကောင်း၊ သဘောကောင်းတယ်။ ဒီလို ထင်ရတာကို
မြတ်စွာဘုရားဟောထားတဲ့ စာထဲပေထဲပါတာ ပြောမဖြစ်မယ်။ အလွတ်က
ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ စာထဲပေထဲပါတဲ့ ဝေဝေဟိကာဆိုတာ သာဝတ္ထိပြည်မှာ
ဝေဝေဟိကာဆိုတဲ့ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် ရွှေကပြန်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့အရပ်ထဲက

တယ်ချီးမွမ်းကြတယ်။ ဝေဒေဟိကာများ၊ စိတ်သဘော ကောင်းပါပေတယ်၊ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိပါပေတယ်၊ သည်းခံတတ်တယ်၊ စိတ်မဆိုးတတ်ဘူး၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သူတော်ကောင်းလေ၊ သူတော်ကောင်းမလေ၊ ပဲ စသည်ဖြင့် အရပ်ထဲက ချီးမွမ်းကြတယ်။

နောက်—သူ့အိမ်မှာ ရှေးတုန်းကတော့ ကျွန်မ ဒေါ်တာပေါ့လေ၊ ယခုတော့ အခိုင်းအစေသဘောမျိုးပါပဲ၊ ဒေါ်ပေမယ့် ဟိုတုန်းက ကျွန်မ ဆိုတာ အဟုတ်ကိုကျွန်မပဲ၊ ကျွန်မလဲ တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီကျွန်မက စဉ်းစားတယ်၊ တို့သခင်မကိုတော့ တယ်ချီးမွမ်းကြတယ်၊ သူဟာ အဟုတ်ပဲ ဒေါသမရှိလို့လား၊ သို့မဟုတ် ငါကပဲ အာဝဏ်ဓမ္မရာတို့ ကျေပွန်နေလို့လား၊ စမ်းကြည့်ဦးမှ ဆိုပြီးတော့၊

သူက အိပ်ရာကထနေကျ ခါတိုင်း၊ ခါတိုင်း နံနက်စောစောထပြီး အလုပ်လုပ်နေကျဟာ မလုပ်ဘဲနဲ့အိပ်နေဆိုတာကို၊ အိပ်နေတော့ ထဲဒီတော့ ဝေဒေဟိကာက အိပ်ရာက ထချိန်ထတော့ ခါတိုင်း၊ ခါတိုင်း လုပ်နေကျ အလုပ်တွေက မလုပ်ဘူး၊ အဲဒီကျွန်မနာမည်က ကာလီတဲ့၊ ကာလီယနေဘာဖြစ်နေပါလိမ့်မတုံး သူကပေးကြည့်တယ်၊ ဟေ့ ကာလီ နင်တာဖြစ်နေသလဲ လို့ မေးတော့ အိပ်ယာက မထသေးဘူးလား၊ ဆာဖြစ်နေသလဲလို့ မေးတော့ မထသေးဘူး၊ ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူးတဲ့၊ ဝေဒေဟိကာက နည်းနည်း၊ စိတ်ထဲမှာ မျက်ပြီး မျက်နှာလေး၊ ဘာလေး၊ ပျက်ပြီးလာတယ်၊ ဒီတော့ ကာလီကလဲ စုံစမ်းရေးကို ဒီတော့သိတာပေါ့၊ သူက စိတ်ဆိုးသွားပြီဆိုတာ ဒေါသဖြစ်တတ်တာပဲ၊ ဝတ္တရာတို့ကျေပွန်နေလို့ စိတ်မဆိုးတာ၊

ငါဆက်ပြီး စုံစမ်းလိုက်ဦးမှပဲ ဆိုပြီးတော့ နောက်တစ်ခါ နောက်တစ်ရက်လဲ ဒီလိုအိပ်နေတယ်၊ ဒီလိုပဲ၊ နောက်တစ်ခါမေးပြန်တော့ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်နေသလဲဆို ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး၊ နေမကောင်းလို့လား၊ မေးတော့ ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူးဆိုတော့ နှုတ်ကပြောလာတယ်တဲ့၊ ကာလီ နင်ဒီအချိန်တောင် မထသေးဘူး၊ ဘာမျှမဖြစ် ထပါမှပေါ့၊ စိတ်ထဲက စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်တဲ့ အလိုက် စကားလေးတွေလဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောနေတယ်၊ ငေါက်နဲ့ပြီး ပြောနေတယ်၊ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး စုံစမ်းလိုက်ဦးမှပဲဆိုပြီးတော့ နောက်ထပ်ရက်စုံစမ်းတော့ တံခါးကန့်လန့် တံခါးမင်းတုန်းနဲ့ တူပါတယ်၊ တံခါးမင်းတုန်းကလဲ သစ်သားတွေ ဘာတွေ ထိုးထိုးပေါ့၊ တဲခါနဲ့ ကောက်ပြီး ပေါက်လိုက်တာ၊ ခေါင်းကွဲသွားတယ်၊

ခေါင်းကွဲသွားတော့မှ ကာလီက အိမ်နားနီးချင်းထွေ လိုက်ပြီး တိုင်ကြားတယ်၊ ကြည့်ကြစမ်းပါဦး ရှင်မတို့၊ အင်မတန် သူတော်ကောင်းမလေ၊

ဆိုတဲ့ ဝေဇေဟိကာဟာ ခီလိုပဲတဲ့၊ အိပ်ဆုက မထရမလား၊ စောစောမထရ
မလားဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အိမ်ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ဥစ္စာကို
ဘာမျှ မဝံ့မညွှာဘဲနဲ့ခေါင်းကဲ့သွားအောင် တံခါးကန့်လန့်နဲ့ ပေါက်ရမလား၊
ဆိုပြီးတော့ လိုက်ပြီးတော့ တိုင်ကြားတော့ အရပ်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကဲ့ရဲ့ကြ
တယ်ဆိုတယ်၊ ဝေဇေဟိကာများ တယ်ကြမ်းပါလား၊ ကိုယ့်အိမ်က ကျွန်မ
တစ်ယောက်တည်း ရှိတာလို ဗီလောက် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆုံးမရမလား၊
ဝါတော့ လွန်လွန်းတယ်၊ မတရားဘူး၊ စသည်ဖြင့် ကဲ့ရဲ့ကြတာကို၊ ကဲ့ရဲ့
တာက လွယ်တယ်၊ ချီးမွမ်းဖို့ဟာကတော့ တော်တော်ခက်တယ်၊

ချီးမွမ်းစရာ ဂုဏ်တစ်ခုဖြစ်အောင် အင်မတန်ကိုလုပ်ရတယ်၊ တစ်သမတ်
တည်း၊ လုပ်သွားနိုင်မှ အဲဒါလေ၊ ပျက်သွားလို့ရှိရင် ပြီးရော၊ ပျက်ကရောပဲ၊
သူ့ဥစ္စာက အခရကြီးတယ်၊ ချီးမွမ်းဖို့ရာ တော်တော်ခဲယဉ်းတယ်၊ ကဲ့ရဲ့ဖို့
ဟာက လွယ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ဝေါသဖြစ်စရာအကြောင်း မပေါ်သေးရင်တော့
ဝေါသ မပေါ်သေးဘူးပေါ့၊

အဲဒါ ဥပမာလေ၊ ဝေါသဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိရင် ဝေါသက
ပေါ်လာရော၊ သူက မြွေဟောက်နဲ့တူတယ်၊ ဝေါသများဟာ၊ မြွေဟောက်
ဟာ သူ့ဟာသူ နေရင်တော့ ဝပ်နေတာပဲ၊ ခဲလေးနဲ့ သွားပေါက်လိုက်ရင်
ထောင်လာရော၊ ရှူ၊ ကနဲဆို ထောင်လာတယ်၊ ဝေါသက ထောင်လွယ်တယ်၊
ဖြုန်းကနဲဆို တစ်ခါတည်း၊ ထောင်လာတာ၊ ဘာမျှမလုပ်သေးရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊
သူ့ကို မခံချင်စရာ စကားလေ၊ ကစ်လုံးပြောလိုက်လို့ရှိရင် သူက ထလာ
တယ်၊ သူက ဝေါသက အင်မတန်ကို ထင်ရှားတယ်၊

အဲဒီတော့ လောကမှာ သတ္တဝါတွေက လောဘဖြစ်စရာရှိရင်လောဘ
ဖြစ်၊ ဝေါသဖြစ်စရာရှိရင် ဝေါသဖြစ်၊ မောဟဖြစ်စရာရှိရင်၊ မောဟဖြစ်၊
မောဟတို့၊ မာနတို့ စသည့် ဗိဟိတညစ်အကြွေတွေဟာ ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့၊
ဝါတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ငါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူတဲ့ ဖြတ်စွာဘုရားမှာ
လောဘ၊ ဝေါသ၊ မောဟ အစရှိသော ကိလေသာ အညစ်အကြွေတွေမှ
ကင်းနေတယ်တဲ့၊ ကိလေသာ အညစ်အကြွေတွေအယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး၊ လောဘ
ဖြစ်စရာ အာရုံနဲ့ ဘယ်လိုပဲတွေ့တွေ့ မဖြစ်၊ ဝေါသလဲမဖြစ်၊ မောဟလဲ
မဖြစ်၊ မာနလဲမဖြစ်၊ ဝါမှဝါသနာနဲ့ကို ကင်းတယ်၊ ရှေ့တုန်းက ပုထုဇဉ်
အဖြစ်ကနေပြီးတော့ လိုက်ပါလာတဲ့ အလေ့အလာ ဝါသနာတွေကို အကုန်
မရှိဘူး၊ သူ့ဥစ္စာ ကံသေသာ အရိပ်စာရောင်တွေ ဘာမျှ မရှိဘဲနဲ့ကို ကင်းနေ
တယ်၊ အင်မတန် ကြည်ညိုစရာကောင်းပါတယ်၊

အဲဒါကြောင့် အရဟံ ဝါသနာနှင့်တကွ တစ်ထောင့်ငါးရာကိုလေကာ
အညစ်အကြေးတို့မှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား၊ ကင်း
ဝေးစင်ကြယ်တော်မူပါပေတယ်။ ဝါသနာနှင့်တကွ တစ်ထောင့်ငါးရာကိုလေ
သောအညစ်အကြေးတို့မှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်ပါပေတယ်လို့ အဖန်ဖန်နှလုံးသွင်း
တယ်။ ကြည်ညိုစရာဖြစ်တာပေါ့။ ဒီလို ကြည်ညိုစရာ ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မြတ်စွာ
ဘုရားကိုပဲ ကိုကွယ်ဆည်းကပ်နေရတာကိုး။ ဒီဘုရား၊ ပီဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ
လာသနာတော်မှာ တကတဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ သရဏ
ဂုံအည်တဲ့ ဥပါသကာ-ဥပါသိကာမဖြစ်ရင်ရဟန်းဖြစ်ပြီး သကာလ ဒီဘုရားရဲ့
ဆုံးမဩဝါဒအတိုင်း ငါတို့ တရားကောင်းတွေ၊ ငါတို့ တကယ်ကို ကျင့်နေ
ရတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းတဲ့အခါကာလ ပီတိတွေဖြစ်တယ်။ တရားအားထုတ်
နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တာပေါ့။

အဲ-ကိလေသာ ကင်းတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားက ပေးထားတဲ့နည်း။
ကိလေသာကင်းထောင်လို့ တို့ကျင့်နေရတယ်။ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ တရား
တွေ တို့ကျင့်နေရတာပဲ။ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် သိပ်ပြီးတော့ အားရစရာကောင်း
တယ်။ ပီတိပါပမောဇ္ဇာတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါ-အဲဒီလို နှလုံးသွင်းရမယ်တဲ့၊
အဲဒါနှလုံးသွင်းပုံကလေးကမပြတ်သေးဘူး။ အချိန်ကတော်တော်ကုန်သွားပြီး
တရားသိမ်းပြီးမှ၊ တရားကအများကြီးကျန်နေပါသေးလား။ ကဲ-အဲဒီ အရဟံ
လဲ ဆိုပါဦးတော့-

အရဟံ-တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့မှ ကင်း
ဝေး စင်ကြယ်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ-ဝါသနာနှင့်တကွ တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာ အညစ်
အကြေးတို့မှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား။

အဲ-အဲဒါ ဗုဒ္ဓါနုဿတိပဲ။ နည်းနည်းလေးရှိသေးတယ်။ နောက်ကို
လည်း ဗုဒ္ဓါနုဿတိ-ပီတိခါတော့ ပြောဦးမှဖြစ်မယ်။ နောက် ဓမ္မာနုဿ
တိတို့၊ သံယာနုဿတိတို့၊ သီလနုဿတိ ဂုဏ်တို့ရတနာသုံးပါး။

ရတနာသုံးပုံ သီလဂုဏ်-စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါ။

စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဝါဒ်၊ တာတွေ့တဲ့ကောသကောမတွေအမြဲတမ်းလှူနေ
ရတာ။ အဲဒါတွေ နှလုံးသွင်းပုံတွေက အင်မတန်ကောင်းတယ်။ အင်မတန်
ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ပီတိသဓမ္မာဇ္ဈင်က ထော်တော့ကို ကောင်းတယ်။ ဒါ
ပြောပြခြင်း ဟောရမယ်။ ကိုင်း-ဆိုစမ်းပါဦးတော့။

ရတနာသုံးစုံ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါ၊

နတ်ဖြစ်ဖွယ်စု ငြိမ်းအေးမှု တွေးရှုစောင့်မေ့ပါ၊

ဝေဝတာနုဿတိ နတ်ဖြစ်စရာ ဖြစ်တဲ့ သူတော်ကောင်းတရားတွေ ကိုယ်ရှိနေတာတွေ ဆင်ခြင်ဖို့ ဝါကနောက်မှ ပြောမယ်၊ ငြိမ်းအေးမှုက ကိလေသာ ငြိမ်းအေးမှုတွေ ငြိမ်းသမျှလေးပေါ့၊ ဇာတိတွေကို ဆင်ခြင်ပါတဲ့၊ ငါးခုရယ်၊ နှစ်ခုရယ်၊ ခုနစ်ခုရှိသွားပြီ၊

မဲ့ခြောက်သူကြည်၊ စိုပြေယှဉ်၊ ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ရာ၊

တင်း-သဒ္ဓါတရားမဲ့ခြောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝိပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြည့်ရ မယ်၊ မပေါင်းနဲ့၊ ပီတိသဗ္ဗောဇ္ဈင်ဖြစ်တယ်၊ စိုပြည်ပြီးတော့ သဒ္ဓါတရား ပြည့်ဝပြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပေါင်း၊ မှီဝဲပါ၊ ပြီးတော့ ထိုတွင် စိတ်ညွတ်ရာ၊ ပီတိသဗ္ဗောဇ္ဈင်ဖြစ်ဖို့ရာ၊ ပီတိသဗ္ဗောဇ္ဈင် ဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်းတွေ ဝိလိနုလုံ၊ သွင်းပါတဲ့၊ နှလုံးသွင်းလိုက်တော့ ခုနက ခုနစ်ခုနဲ့ တစ်ဆယ်ဖြစ်သွားပြီ၊

ကြည်ညိုဖွယ်ညွှန်ကြား၊ သုတ္တန်များ၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပါ၊

ဇာ-ကြည်ညိုဖွယ် ညွှန်ပြတဲ့ သုတ္တန်တွေတဲ့၊ ထင်မတန် ကောင်းတယ်၊ ဇာတိတွေ ဟောရဦးမယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ သုတ်တွေ ရှိသေးတယ်၊ ဇာဒီ ဆုတ်တွေထဲက တချို့ဟောရမှာပေါ့၊ ဇာဒီတော့ ဝါတစ်ခု ထည့်လိုက်တော့ ဆယ်တစ်ခု ဖြစ်သွားရော၊

ပီတိပွားရန် ဆယ်တစ်တန် ထုတ်ပြန်အဋ္ဌကထာ၊

ဇာဒီတော့ နောက်သီတင်းကျမှ ဆက်ပြီး ဟောရမယ်၊ ဒီကနေ့ တရားသိမ်းဦးမှပဲ၊ ဤဗောဇ္ဈင် ကဏ္ဍကို နာခံ မှတ်သားရသော ဓမ္မသဝန ကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့၏ တစွမ်း အာနုဘော်တို့ကြောင့် ယခု တရားနာ ပရိသတ်အပေါင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့သည် မိမိတို့ သန္တာန်၌ ဗောဇ္ဈင် တရားတို့ကို ပွားများ အားထုတ်နိုင်ကြ၍၊ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ် တရိယာ မဂ်ဉာဏ်အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာမြတ်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု... သာဓု... သာဓု....၊

ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင် တရားစောဓိ

၁၃၂၃-ခု၊ ခုတိယဝါဆိုလကုယ်နေ့၊

ဗောဇ္ဈင် ဓမ္မာနုပဿနာ၊ တရားဟောလာတာ ဗောဇ္ဈင် ၃-ပုဒ်တွေ ပြီးသွားပါပြီ၊ တစ်နေ့က ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ကို ဟောတယ်၊ စပြီးတော့ဟော လာတာ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်၊ သူကလဲ မှတ်သားစရာတွေတွေရဲ့ ဘော်တော်ပါ တယ်၊ ဝီကနေလဲ ပြီးချင်မှ ပြီးဦးမယ်၊ ဒီနေ့ အဲဒီ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ပဲ ဆက်ပြီးတော့ ဟောရမယ်၊

သန္တံ ဝါ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂံ အတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိ သမ္ပောဇ္ဈင်္ဂေါတိ ပဇာနာတိ၊ အသန္တံ ဝါ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂံ နတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂေါတိ ပဇာနာတိ၊ ယထာစ အနုပန္နဿ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂဿ ဥပ္ပါဒေါ ဟောထိ တဉ္စပဇာနာတိ၊ ယထာစ ဥပ္ပန္နဿ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂဿ ဘာဝနာယ ပါရိပူရိဟောတိ၊ တဉ္စပဇာနာတိ၊

အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တိုင်၊ သန္တာန်၌ ဖြစ်သော၊ သန္တံ-ထင်ရှားရှိသော ပီတိ သမ္ပောဇ္ဈင်္ဂံ ဝါ-ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်တရားကိုလည်း၊ မေ-ငါ၏ ကိုယ်တိုင်၊ သန္တာန် ၌၊ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂေါ-နှစ်သိမ့်အားရမှုပီတိ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင် ထရားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-၏၊

ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်-မိမိသန္တာန် ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရတယ်၊ ပီတိ ဖြစ်ရင် ဖြစ်မှန်း သိတာပဲ၊ ထတိုချုပ်ကတော့ ခါပါပဲ၊ ပီတိဆိုတာ လောကနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်တဲ့ ပီတိထဲရှိတယ်၊ တရားနှင့် စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်တဲ့ ပီတိထဲရှိတယ်၊ လောကနှင့် စပ်ပြီး ဖြစ်တဲ့ ပီတိကတော့ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဟု မခေါ်ရပါဘူး၊ လောက စီးပွားရေး၊ သားရေးသမီးရေး၊ စာလုပ်အကိုင်အရေး၊ ကိစ္စတွေနှင့် စပ်ပြီး တော့ အောင်မြင်ထမြောက် ပြည့်စုံတာတွေ ထကြောင်းပြုပြီး နှစ်သိမ့် အားရမှု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိသောမနဿတွေ ဖြစ်တယ်၊

ဝါကတော့ လူတိုင်းလူတိုင်းပဲ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ဖြစ်ဖူးကြ တာ၊ ဖြစ်ဖူးကြတာပါပဲ၊ သူဟာ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် အကြောင်းအား

လျော်စွာ ပြည့်စုံတာကလေးတွေက ရှိတာကိုး။ ဥပမာကလေးပဲ ဆိုဦးတော့ စားစရာ မုန့်ကလေးရရင် သူ့မှာ ပီတိဖြစ်ရတာပဲ။ ကလေးဆိုလျှင် မုန့်လေးရလာလျှင် စားစရာရ ပီတိ ဖြစ်ရတာပဲ။ ဒီလိုတွေ အများကြီးကို ရှိပါတယ်။ အဲဒါ လောကဓားရာနှင့် စပ်ပြီး စောင်မြင်ထမြောက်လို့ ပြည့်စုံလို့ ကိုယ်အလိုရှိတာကလေးတွေ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ပီတိဖြစ်စရာတွေတာက အများကြီးရှိပါတယ်။ အဲဒီ ပီတိတွေက ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်လို့ မဆိုရဘူး။ သူက ကုသိုလ်တရားတွေလိုလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဟာတွေက အကုသိုလ်တရားတွေက များတယ်။ သို့သော် အပြစ်ကြီးတယ်လို့တော့ မဆိုရပါဘူး။ အပြစ်ကြီးတာကတော့ သူတစ်ပါးတွေ သေကြေပျက်စီးတာတွေနှင့် စပ်ပြီးတော့ အားရဝမ်းသာတွေ ဖြစ်ရင် အဲဒါတော့ အားရ ဝမ်းသာ ဖြစ်ရင် အပြစ်ကြီးမှာပဲကိုး။ ကိုယ်လိုအပ်သော ကိစ္စလေးတွေ တရားသဖြင့် စောင်မြင်မှုကလေးတွေကတော့ ဒါကတော့ အပြစ်တော့ သိပ် မကြီးလှပါဘူး။ အကုသိုလ်ပေမယ်လို့ သိပ်အပြစ်မကြီးပါဘူး။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနှင့်စပ်ပြီး ကုသိုလ်အမှုကိစ္စတွေနှင့် စပ်ပြီး စောင်မြင်ထမြောက်လို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာမှုကလေးတွေ ပီတိလေးတွေဖြစ်။ ဒါကတော့ ကုသိုလ်တရားတွေပဲ။

ဒါပေမယ့်လို့ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် အစစ်ကတော့ မဖြစ်သေးဘူးလို့ဆိုရမှာပဲ။ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် အစစ်ကတော့ ဥပယဗ္ဗယဉာဏ်က စပြီးတော့ ဖြစ်တယ်လို့ အဋ္ဌကထာကပြတယ်။ သို့သော်လဲ အဲဒီ ဥပယဗ္ဗယဉာဏ် မရောက်သေးခင်လဲ ရတနာသုံးပါးနှင့် စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်တဲ့ဥစ္စာတွေတော့ ဒီအထဲ ထည့်သွင်းရမှာပဲ။ ထည့်သွင်းမှပဲ ဖြစ်မယ်။ မသွင်းလို့ရှိရင် ဥပယဗ္ဗယ ရောက်ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အရှားသာ။ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ဟောစရာတောင် တော်တော် နည်းနုတယ်။ အာရုံဖြူစရာ အတော် နည်းသွားလိမ့်မယ်။ တရားအားထုတ်ဖူးလို့ ဥပယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ ဒီပီတိသမ္မောဇ္ဈင်က ထင်ထင်ရှားရှား ကိုယ်တိုင်တွေ့ရမှာပေါ့။ ဒီတော့ အဲဒါတောင် ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ဒီပြင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝမ်းသာစရာမရှိဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အဲ-ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနှင့်စပ်ပြီးဖြစ်တဲ့ ပီတိတွေလဲ ဒီမှာယူရမှာပဲ။

တရားအားထုတ်တဲ့ အခါမှာ ဆိုရင် အားထုတ်လို့ကောင်းရင် ပီတိကလေးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာလေးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါကလေးတွေ ဒီထဲသွင်းယူမှပဲ ဖြစ်မယ်။ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလ နှစ်သိမ့်အားရမှု ပီတိကလေးတွေ ဖြစ်တယ်တဲ့။ အဲဒီ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ကလေးတွေကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က သိတယ်။ သူက မသိလို့လဲ မဖြစ်ဘူး။ သူက အထင်ရှားကြီး ဖြစ်လာတာ၊ ပီတိက မသိမသားကလေး ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူက ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာတာ၊ သူကတော့ မသိလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့်-

အဇ္ဈတ္တ-ကိုယ်တွင်၊ သန္တာန်၌ ဖြစ်သော၊ သန္တ-ထင်ရှားရှိသော၊ ပီတိ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ ဝါ-ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်တရားကိုလည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တ-ကိုယ်တွင်၊ သန္တာန်၌၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ-နှစ်သိမ့်အာ၊ ရမူပီတိသမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏၊

လောလောဆယ် အမှတ်ကောင်းလို့ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေလည်း ရှိမှာပေါ့၊ ရှေ့က အမှတ်ကောင်းခဲ့ဖူးတုန်းက ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာတွေ လည်းရှိမှာပေါ့၊ အဲဒါပီတိသမ္မောဇ္ဈင်တွေပဲ၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်လျှင် ဖြစ်မှန်း သိရမယ်၊ ဝါတွေ့ရမယ်၊ ပီတိဖြစ်လာတာတွေက နှစ်သိမ့်တဲ့ သဘော၊ သဘောကျလျှင် သဘောကျတယ်၊ ဝမ်းမြောက်လျှင် ဝမ်းမြောက်တယ်၊ ဝါတွေ့ရတယ်၊ ဝါလေးကိုမရှုချင်ကြဘူး၊ ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ မရှုဘဲနေ ကြတယ်၊ ရှုရတယ်၊ အဲဒီလိုရှုရင်၊ ရှုရင်း ပျောက်လို့လဲ သွားတတ်တယ်၊ ပျောက်သွားလို့လည်း ဝမ်းမနည်းရဘူး၊ ပျောက်သွားရင် သူ့ထက်ကောင်း တဲ့ဟာတွေ ဖြစ်လာမှာပဲလို့ ဒီလို အောက်မေ့ထားရတယ်၊ မှတ်လိုက်ရင်း ပျောက်သွားလိုက်ရင်း၊ မှတ်လိုက်ရင်းပျောက်သွားရင်း၊ ပြီးတော့ ပြန်ပေါ် လာတယ်၊ ဒီလိုလဲရှိပါတယ်၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေါ်ပျောက် သွားတာကလေးပဲရှိတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့-

အဇ္ဈတ္တ-ကိုယ်တွင်၊ သန္တာန်၌ဖြစ်သော၊ အသန္တ-ထင်ရှားမရှိသော၊ ပီတိ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ ဝါ-ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ကိုလည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တ-ကိုယ်တွင်၊ သန္တာန်၌၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ-ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏၊

ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်မရှိရင်လဲ မရှိမှန်းသိတယ်၊ စောစောပိုင်းက အမှတ် မကောင်းသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ မရှိဘဲဖြစ်နေတာပါပဲ၊ အဲဒါ ပီတိက လေးဖြစ်ဖြစ်ပြီးတော့ အားနည်းလို့ ရှိရင်လည်း ပျောက်သွားတတ်တယ် ပျောက်ရင် မရှိရင် မရှိမှန်းသိတယ်၊ မှတ်လိုက်လို့ရှိရင် ပျောက်သွားတတ် တယ်၊ မှတ်လိုက်လို့ပျောက်သွားလျှင် ပျောက်သွားမှန်းသိတယ်၊ အများကြီး ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ တော်တော်နှင့် မပျောက်နိုင်ပါဘူး၊ ဝါပေမယ်လို့ အဲဒါ ဟာ ပျောက်သွားသည့်တိုင်အောင် အဲဒါလိုပဲ မှတ်ရတာပဲ၊ ကျော်လွန်သွား ကောင်လို့ ဒီပီတိတွေ မကျော်လွန်လို့ရှိရင် ဒီအဆင့်ကမတက်ဘူး၊ စိစာနာ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၊ အားရနှစ်သိမ့်တာတွေ ရှေ့မတိုးဘဲနှင့်ဖြစ်နေတတ် တယ်၊

ဝါကြောင့်မို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး အားရပြီး နေတာတွေ ရှိရတာပါပဲ၊ အဲဒီပီတိဟာလက္ခဏာအားဖြင့် သမ္ပိယဒယနလက္ခဏာ-နှစ်သက်

အားရခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်း လက္ခဏာရှိပါတယ်တဲ့။ သူရလာတဲ့
တာရုံကလေးနှင့် နှစ်သိမ့်အားရ ကျေနပ်ပြီးတော့ သိပ်ဝမ်းမြောက်ခြင်း
ထဘောရှိပါတယ် (ဖရဏရသာ) ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့်တွေကို ပျံ့နှံ့ပြီးစေခြင်း
ကိစ္စရှိပါတယ်တဲ့။ ပီတိဆိုတာ သူဖြစ်လာလို့ရှိရင် ကိုယ်တွင်းသန္တာန်မှာ ရုပ်
ကောင်းရုပ်သန့်တွေ ပျံ့နှံ့ပြီးတော့သွားတယ်။

အင်း-အခု နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ထိုးဆေးတွေရှိတယ်။ ထိုးလိုက်လို့
ရှိရင် တစ်ခါတည်း ဆေးထိုးလိုက်ရင် နွေးကနဲဆို ပျံ့ပျံ့သွားတယ်။ တစ်ကိုယ်
လုံး ဆေးထိုးဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှသိမယ်။ တစ်ခါတည်း ဖြန့်ခနဲဆို ပျံ့သွားတယ်။
ထဲခါများလို့ပဲ။ ပီတိဖြစ်လာတော့ ကိုယ်ထဲမှာ ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်းတွေ ပျံ့သွား
တယ်။ အောက်ပိုင်းကနေ အထက်ပိုင်းတက်လာတာလဲရှိတယ်။ အထက်ပိုင်း
ကနေ အောက်ပိုင်း ချလိုက်သလိုလည်း ရှိတယ်။ ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်းတွေ တစ်
ခါတည်း ကိုယ်မှာ စိမ့်စိမ့်ငြိမ့်ငြိမ့်နှင့် တစ်ခါတည်း အကောင်းတွေပါပဲ။
ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့ပြီးတော့ ပြာပြီးတော့ထွက်နေတယ်။ ခါကြောင့်
ဖရဏရသာ- ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေခြင်းကိစ္စ ရှိပါတယ်။ သြဗဂျ ပစ္စုပ္ပ
ဌာနာ-တက်ကြွနေတဲ့ သဘောတရားပဲ။ ကြွတက်နေတဲ့ သဘောတရား ပေ
တက်နေတဲ့ သဘောတရားပဲလို့ ထင်ရပါတယ်။

ပီတိဖြစ်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်ရော စိတ်ရော ပေါ့ပါးပြီးတော့ ကြွနေ
တယ်။ တစ်နေ့ကလည်း ပြောပြီးပါပြီ။ ခုဟာက နည်းနည်းအသစ်တော့
ပါလာမလားလို့။ အသစ်တွေ၊ တရားနာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အသစ်တွေပါလာလို့
နည်းနည်းဖြန့်ပြောနေရတယ်။ ကြွတက်နေတယ်။ တကယ်လဲ ကြွတက်ဘာလဲ
ရှိတယ်။ တကယ်မဟုတ်တောင်မှ စိတ်ထဲကကြွပြီး ပေါ့နေထယ်လို့ ထင်ရ
တယ်။ ပေါ့ပေါ့လေး ဖြစ်နေတယ်။ လေးလေး လံလံတွေ မဟုတ်ဘူး။
ဗမ်းလျှောက်ရင်လဲပဲ ပေါ့နေတာပဲ။ မြေကြီးနှင့် မထိသလိုပဲ ထင်ရတယ်။
လေဓမ္မယာပေတိများမှာ စပလိန်ပေတိများ နင်းပြီးသွားရသလို တစ်ခါတည်း
ပေါ့ပေါ့ပြီးသကာလ တက်လာတယ်။ ကျွဲကျသွားသလို တစ်ခါတစ်ခါ
ထင်ရတယ်။ ပီတိအနှမ်းသတ္တိတွေ၊ ခါကြောင့် သြဗဂ္ဂိကဘာဝေါ ပစ္စုပ္ပ
ဌာနာ-တက်ကြွလာသော သဘောတရားအနေ ကြွတက်နေသော သဘော
တရားအနေအားဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ပါတယ်တဲ့။ လက္ခဏာ-
ရသ ပစ္စုပ္ပဌာန်ကို တိုတိုနဲ့မှတ်ရအောင်လို့ ဝီမှာ လက်ဆောင်ပုဒ်ကလေး
တွေပေးထားတယ်။

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလည်းမြောက်သည်။

ခါလက္ခဏာပဲ၊ ပီတိဆိုတာ နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲခြင်းသဘော၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသဘောပါပဲ။ လောကဓေးရာနှင့် စပ်ပြီးတော့ အရနက နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်တာတွေလဲပဲ ပီတိတွေပဲ။ ခါပေမယ်လို့ ဗောဇ္ဈင်ထဲမှာထည့်မယူရဘူး။ ဗောဇ္ဈင်တရားနှင့်စပ်ပြီးတော့ မှတ်ရင်း၊ မှတ်ရင်း၊ တစ်ခါတည်း၊ မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်းကနေပြီး ဖျိုးခနဲ ဖျင်းခနဲ နှစ်သိမ့်အားရမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီလို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။

(ရှုနည်းကျမ်း၊ ဒု-တွဲ ၁၈၆)

“ယတောယတော သမ္မသတိ ဓန္ဓာနံ ဥဇယဗ္ဗယ်၊
လဘထေ ပီတိပါမုဋ္ဌံ၊ အမတံ တံ ဝိဇာနတံ”။

(ဓမ္မပဒပါဠိတော်-၆၇)

အဲဒီ ဝေသနာတော်အတိုင်း၊ ရုပ်အဖို့ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နာမ်အဖို့ကပဲဖြစ်ဖြစ် မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်း၊ မှတ်ရာကနေပြီးသကာက ဖျိုးခနဲ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်ပြီးတော့ ကိုယ်ထဲမှာ နှစ်သိမ့်အားရမှုတွေ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ လက်ကလေးကွေးရာကမှတ်လိုက် အဲဒီကဖြစ်တာပဲ။ ကိုယ်လှုပ်ရာကမှတ်လိုက် ရင်လဲဖြစ်တယ်။ ဖောင်းရပ်နီနီမှာ မှတ်ရင်လဲဖြစ်တယ်။ လမ်းလျှောက် နေရမ်းကြွတယ်၊ လှမ်းတယ် မှတ်တော့ကြွတယ်။ မှတ်တော့ဖြစ်တာပဲ။ လှမ်းတာမှတ်တော့ဖြစ်တာပဲ။ မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်းနေပြီးတော့ သူဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီနှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလည်း ဝမ်းမြောက်သည်တဲ့။ ဒါက ပီတိရဲ့အထည်ကိုယ်သဘောရင်း လက္ခဏာပဲ။ ကိုင်း-ဆိုရမယ်။

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလည်းမြောက်သည်။ (ဆို-၃.)
ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေလည်း။ (ဆို-၃)

အဲဒီ ပီတိဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ကိုယ်ထဲမှာတစ်ခါတည်း၊ ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်းနှင့် ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့်တွေ ပျံ့သွားတယ်။ ဒါကြောင့် တော်ရုံ တန်ရုံ ရောဂါဝေဒနာများ ပျောက်တယ်။ အင်မတန်ကြီးတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပျောက်တတ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားများ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံကာနီးနှစ်မှာ ဝါတွင်းပဲ။ အဲဒီ ဝေသာလီမြို့အနီး၊ ဝေဠုဝဆိုတဲ့ရွာမှာ ဝါကင်တဲ့အခါတုန်းက ရောဂါဝေဒနာ အကြီးအကျယ်ဖြစ်တယ်။ သက်တော်ကလဲ ၈၀-အသက်အရွယ် ရောက်နေပြန်တော့ ရောဂါဝေဒနာ အကြီးအကျယ် ဖြစ်တယ်။ အကြီးအကျယ်ဖြစ်တော့ မြတ်စွာဘုရားက ဆင်ခြင်တော်မူတယ်တဲ့။

ရောဂါဝေဒနာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တာပဲ။ ပီအတိုင်းသာ လွှတ်ထား၊ မယ်ဆိုရင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံရုံပဲရှိတယ် လောကဝေါဟာရနှင့် ငြေ ရမယ်ဆိုရင်

တော့သေရုံပဲရှိတော့ဘာပေါ့ သေသည်ဉာဏ် ပြင်းထန်လာတဲ့ ကြီးကျယ်တဲ့
 ရောဂါဝေဒနာကြီးတဲ့ကြီးကျယ်တဲ့သေလောက်တဲ့ရောဂါဝေဒနာလို့ဆိုပါ
 တယ်။ ဝါပေမယ်လို့ စောစောကလဲပဲ တပည့်ပရိသတ်တွေ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုမည်ဖြစ်
 ကြောင်းလဲ အကြောင်းကြားမှထားရသေးဘူး။ ဘုရားဆိုတော့ စောစော
 တင်ကြိုပြီး ပြောထားဦးမှာပဲ။ ပြောမှထားဘဲဖြုန်းကန် ဘုမသိဘမသိ ပရိ
 နိဗ္ဗာန်စံသွားလို့ ယမလျှော်ပေဘူး။ အဲဒါကြောင့် စိရောဂါဝေဒနာပျောက်
 ကင်းသွားအောင် တရားနဲ့ဖြေပျောက်ဦးမှပဲလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဝိပဿနာ
 ရှုတယ်။ အခါတိုင်လဲ ဝိပဿနာတရားဆို ဝိပဿနာအမြဲရှုနေတာပါ။ အမြဲ
 တမ်းဝိပဿနာရှု ဖလသမာပတ်ဝင်စား နေ့စဉ်နေ့စဉ် ကုဋေပေါင်းများစွာ
 နှစ်သိန်းလေးသောင်းထို့ ဆိုတာပဲ။ စာက ကုဋေပေါင်းများစွာ သမာ
 ပတ်တွေ ဝင်စားပြီးတော့ ဝိပဿနာစွာနဲ့ဟေ့ အမြဲတမ်းရှုနေတာပဲ။

ဝါပေမယ်ထို့ အဲဒီအခါမှာ အထူးသဖြင့် ရှုပါတယ်တဲ့။ ဘုရား
 အလောင်းတော် ဗောဓိပင်အောက် ရတနာပလ္လင်ထက်မှာ ဘုရားဖြစ်မည့်
 အခါကာလတုန်းကရှုတဲ့အနေမျိုးပေါ့လေ။ အကျယ်ဝိတ္တာရအားဖြင့်ဝိပဿနာ
 ရှုတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုဝိပဿနာရှုတော့ ရှုရင်းရှုရင်းနဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ မြင်ပြီး
 ရုပ်နာမ် အဖြစ်အပျက်တွေက စပြီးမြင်နေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေက မြင်တော့
 မြင်နေတာပဲ။ အခုတော့ ပိုပြီးမြင်တာပေါ့လေ။

အဲဒီမှာ ပီတိပဿန္တိဖြစ်၊ ဖလသမာပတ္တိတွေ ရောက်ပြီးတော့လဲ ပီတိ
 ပဿန္တိတွေ ဖြစ်မှာပါပဲ။ အဲဒီပီတိတရားတွေဖြစ်တော့ ရုပ်ကောင်း၊ ရုပ်ဆန့်
 ထွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ပြီးလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျန်းမာသွားတယ်။ ရောဂါ
 ဝေဒနာတွေ သူဟာသူ ပျောက်သွားတယ်။ အခုတချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတရား
 အားထုတ်လို့ ရောဂါပျောက်တာ ဒီပုံဒီနည်းပျောက်သွားတာတွေ၊ ဒီပီတိ
 တွေဖြစ်လို့ အဲဒါလို ရုပ်ကောင်း၊ ရုပ်ဆန့်စွာ ပျံ့နှံ့လေသည်။ အကြောင်း
 ညီညွတ်လျှင် ပျောက်တတ်တယ်။ အကြောင်းမညီညွတ်လျှင်လည်း မပျောက်
 ဘူးပေါ့။ ရောဂါဝေဒနာတွေအားကြီးနေတယ်ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ပီတိကမပြော
 ပလောက်ဆိုရင်တော့ မပျောက်ပေဘူး။ ဝါကတော့ ပီတိကအားနည်းနေ
 တာကိုး။ ဟိုကအဖျားဖြစ်ဆေးဆိုတာက အဖျားတော့ ပြတ်တတ်တာပဲ။

သို့ပေမယ့် ပီတိက အားနည်းနေတာကိုး။ အဖျားဖြစ်ဆေးဆိုတာ
 အဖျားတော့ ပျောက်တတ်တာပဲ။ သို့ပေမယ့်လို့ အချိုးအစားနှင့်ကျစေောင်
 စားမှ ပျောက်တယ်။ ဆေးက တစ်နေ့သုံးကြိမ်စမှ၊ ရမှ၊ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်

လောက စားစောင်မှ ပျောက်ချင်မှ ပျောက်မှား၊ တစ်ကြိမ် လောက ဆိုတော့ ဘယ်ပျောက်မလဲ၊ မပျောက်ဘူး၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ဆက်စားမှ ပျောက်မည့်ဥစ္စာ၊ တစ်ရက်လောက်စားရုံနဲ့ မပျောက်ဘူး၊ တစ်ခါ သူတချို့ အစား ပြည့်စုံမှ ပျောက်မယ်၊ ပီတိက ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်လောက် အောင်လဲ ထက်ထက်သန်သန် ဖြစ်လို့ရှိရင်လဲ ပျောက်သွားတာပဲ၊ ထက်ထက် သန်သန် မဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မပျောက်ဘူး။

ရုပ်ကောင်၊ ရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်။

ယော-ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက်၊ ကြွတက်ထင်သည်၊ ကိုယ်ရောစိတ်ရောမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်ပြီး၊ ကြွတက်ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ တကယ် ကြွတက်လဲ နေတတ်တယ်၊ ထစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဟုတ်ကို ကြွထက် နေတတ်တယ်၊ ကြွတက်နေတာလဲ ရှိတတ်တယ်၊ တစ်ဦးတလေလဲ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ တကယ်အမြင့်ကြီး၊ ကြွတက်နေတတ်တယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ တကယ်မကြံ့ခိုင်တော့ စိတ်ထဲမှာတော့ပေါ့ပြီး၊ ကြွတက်နေသည် ထင်ရတတ်တယ် ဆိုရမယ်။

ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက်၊ ကြွတက်ထင်သည်။

မြတ်ပီတိ မှတ်သိဗောဇ္ဈင်မည်။

အဲဒီပီတိဟာ ဗောဇ္ဈင်တဲ့၊ ဒီလိုဖြစ်လို့ပဲတဲ့၊ ပီတိဟာ ရှုရင်းမှန်ရင်းနဲ့ ရုပ်နာမ်အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေ သိပြီးတော့ စား၊ ရ ဝမ်းသာဝမ်းမြောက်မှုတွေ ကိုယ်ထဲ ဖျိုးဖျိုး၊ ဖျန်းဖျန်း တငြိမ်ငြိမ်တစိမ်စိမ်နဲ့ပေါ့ပါးပြီး ကြွတက်တဲ့ သဘောမျိုးတွေ ကိုယ်ထဲတွေတဲ့ ဥစ္စာဟာ ပီတိ သမ္မောဇ္ဈင်တွေပါပဲတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထကယ်အားထုတ်ရင် သိပ်မကြာဘူး၊ တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နှစ်ရက်သုံးရက်ဆို ပီတိနဲ့ တွေ့တာပဲ၊ အချို့လဲ ၄-၅-၆ ရက်နေမှတွေ့တယ်၊ ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ရင် ၇-ရက်တောင် မကြာဘူး၊ ၇-ရက် တောင် တွေ့တတ်ပါတယ်။

ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်လို့ရှိရင်ဝီရိယလျော့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ၁၄-၅-ရက် အရက် ၂၀-မတွေ့ဘဲပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိအေးတယ်၊ ဒီဥစ္စာကတော့ လျော့လျော့လေး၊ အားထုတ်နေတာကိုး၊ တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်လို့ရှိရင် ၇-ရက်အတွင်းမှာ ပီတိတွေ့ပါတယ်၊ ဧွေလဲတွေ့ပါတယ်၊ ဧါလောက်ကလေး၊ မတွေ့လို့ရှိရင် ဈေးတိုးတက်ဖို့အာမလွယ်ဘူး။

အင်မတန် တံဝိဇာနတ်-ရုပ်နာမ်အဖြစ်အပျက်တို့ကို သိမြင်တဲ့ဝိပဿနာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကြိုးပဲတဲ့၊ ပီပီတိလဲတွေ့ရင်ရှေ့တရား၊ စား၊

ထုတ်ဖို့ဟာတွေဟာ စိတ်တွေ အသစ်ဖြစ်ပြီးတော့ အားကောင်းသွားတယ်၊ အင်မတန် နေရာကျတယ်၊ ဒီပီတိလေးက အဲဒီပီတိဖြစ်ခြင်း၊ အကြောင်းကိုလဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က သိရတယ်။

ယထာစ-အကြင်အကြောင်းကြောင့်လဲ၊ အနုပုဗ္ဗဿ-အနုပုဗ္ဗာယ- မဖြစ်သေးသော၊ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဿ-ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်၏၊ ဥပ္ပါဒါ-အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည်၊ ဟောတိ-၏၊ တဉ္စ- ထိုအကြောင်းကိုလဲ၊ ပဇာနာတိ- သိ၏။

ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်က တာကြောင့်ဖြစ်သလဲဆိုတဲ့အကြောင်းကိုလဲ သိပါ တယ်တဲ့၊ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဟာ တာကြောင့်ဖြစ်တတ်သလဲဆိုရင် ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင် ဖြစ်တဲ့အကြောင်းထုတ်တော်ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီတုန်းတုန်းကို ဒီနည်းလမ်းမှန်ကန် စွာနှလုံးသွင်းရင် ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်တာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုဟောတယ် ယောနိဓော မနသိကာရ နည်းလမ်း၊ မှန်ကန်စွာ နှလုံးသွင်းနည်းလမ်းဆိုတာ သာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ပီတိဖြစ်လောက်အောင် ဝိပဿနာ ရှုတာတွေပါ၊ ရွှေ အဖို့ကနေပြီး ဝိပဿနာရှု၊ ပီတိဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်း၊ အဲဒီဥစ္စာမျိုး ပီတိ ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ အာရုံတွေ နှလုံးသွင်းပေးထိုရှိရင်လဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဝိပဿနာအချို့တကျ ရှုလို့ရှိရင်လဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ယောနိဓောမနသိကာရ တွေပဲ၊ အဋ္ဌကထာ ဆရာကဆော့ ပီတိဖြစ်ကြောင်း၊ တရား ဆယ်တစ်ပါး ထုတ်ပြထားတယ်၊ မှတ်သားစရာတွေကောင်းပါတယ်၊ ဝါတွေက အားထုတ် ရတဲ့တရားတွေပါပဲ၊ အဲဒါတွေ လွယ်လွယ်မှတ်ရအောင်၊ စိက ဆောင်ပုဒ်စပ် ထားတယ်၊ အစတစ်ပုဒ် မပြီးသေးဘူး။

ရတနာသုံးစုံ၊ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါ။

ဓုဒ္ဓါနုဿတိ-မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို အဖန် တလဲလဲ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရမယ်တဲ့၊ ဝါလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ခုပဲ၊ ဓမ္မနုဿတိ-ထုတ် တော်ရဲ့ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတွေလို့လဲ အဖန်တလဲလဲ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင် ရမယ်၊ သံဃာနုဿတိ-သံဃာတော်ရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေလဲပဲ အဖန်တလဲလဲ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရမယ်၊ သီလဂုဏ်-ပီတိ၏ သီလဂုဏ်တွေကိုလဲ အဖန် တလဲလဲ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရမယ်၊ စာဂါနုဿတိ-စွန့်ကြဲခြင်း၏ ဂုဏ်တော် တွေကိုလဲ အဖန်တလဲလဲ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရမယ်၊ ၅-ခု၊ ဒီအပုဒ်က ၅-ခုပါတယ်၊ အဲဒီ ၅-ခု စပြီးတော့ ဆိုကြဦးစို့ရဲ့၊ ဆိုပြီးမှ ပြောမယ်၊

ရတနာသုံးစုံ၊ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါ။ (ဆို)။

အဲဒီ ရတနာသုံးစုံ ရတနာသုံးပါးကို ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ ၃-ပါး အဲဒီဂုဏ်ကိုလဲ အောက်မေ့ပါတဲ့၊ ဓုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဓမ္မနုဿတိ၊ သံဃာ

နုဿတိ၊ ဝါကတော့ပါဠိပါပ၊ သီလဂုဏ်ဆိုတာ သီလာနုဿတိ-သီလဂုဏ်လဲ
 အောက်မေ့ပါ စာဂ-စွန့်ကြဲ ပေးကမ်းခဲ့ဖူးပုံဂုဏ်ကို အောက်မေ့ပါ၊ အဲဒါ
 တွေကိုအောက်မေ့နှလုံးဆွင်းအောက်မေ့ဆင်ခြင်၊ ဝါတွေက ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေပဲ၊
 ဘယ်အခါများအားထုတ်ရပါသလဲဆိုတော့ တရားအားထုတ်ရတာက နည်း
 နည်း မတိုးတက်ဘဲ နေတဲ့အခါတွေရှိတတ်တယ်၊ တရားအားထုတ်တာက မတိုး
 တက်ဘူး၊ ခြောက်သွေ့သွေ့ဖြစ်နေတယ်၊ အားရစရာ၊ ဝမ်းသာစရာ ဘာမှ
 မတွေ့ရတော့ မတိုးတက်ဘူးပေါ့၊

အဲဒီလိုအခါမှာ ပီတိဖြစ်အောင်လို့ အားထုတ်ရတယ်တဲ့၊ ပီတိကလေး
 များများပဟုတ်တောင် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ နှလုံး
 သွင်းလျှင် ဘုရားဂုဏ်ကိုဆင်ခြင်ပါတဲ့၊ တရားဂုဏ်၊ သံဃာဂုဏ်တွေ ကိုယ်သိ
 သမျှ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပါ၊ နောက် သီလတို့၊ စာဂတို့၊ ဝါတွေကတော့
 ကိုယ့်သန္တာန်ဖြစ်တဲ့ဥစ္စာတွေမို့ ဝါတွေမှမသိစရာမရှိဘူး၊ အဲဒါတော့ဆင်ခြင်
 လို့ကောင်းပါတယ်၊ တစ်နေ့က ဘုရားဂုဏ်ဆင်ခြင်ပုံ နည်းနည်းစပြု၊ မြတ်စွာ
 ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေဆိုတဲ့ ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးဆိုတာ အင်မတန်ကျယ်
 ဝန်းတယ်တဲ့၊ ကိုယ်သိသမျှ ဆင်ခြင်ရမှာပါပဲ ဗဟုသုတများထဲ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
 များများသိတာပေါ့၊ နည်းနည်းသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နည်းနည်းသိ၊ အချို့လဲ ဘုရား
 ဆိုလို့တာသိတာ၊ ဘာမှန်းညာမှန်းကိုမသိ၊ ဘုရားဆိုတော့ ဘယ်လိုဟာမျိုး
 ဆိုရင် သေသေချာချာမပြောတတ်ဘူး၊ ဗဟုသုတက အချို့ပုဂ္ဂိုလ် တာမျှရှိ
 တာမဟုတ်ဘူး၊ မိဘတွေက ဘုရားဆိုလို့ ဒီလို အောက်မေ့ ထားရတာပဲ၊
 ယုံကြည်သားရတာပဲ၊ ဘုရားဆိုတာ ဘယ်လိုဟာဆိုတာ သိရတာမဟုတ်ဘူး၊
 ဝါကြောင့် အတော်အတန်တော့ ဘုရားအကြောင်းထော့ လိထားစရာတော့
 ကောင်းတာပေါ့၊

အဲဒါသိအောင်လို့ တုန်းကြီးက အခု ပြေးပြေးခြင်း ပြောနေတာ၊
 မြတ်စွာဘုရားအကြောင်းကို အခုစီမှာ တရားနာနေထဲ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့
 အများအားဖြင့် သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲ၊ ဝါပေမယ်လို့ အဲဒီက ဗဟုသုတရပြီ၊
 ဟိုဘစ်ဆင့် မသိသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ပြောရတာပေါ့လေ၊
 ပြောဟောရတာပေါ့၊ ဘုရားဂုဏ်တွေဆိုတာ သုံးမျိုးရှိတယ်ထဲ၊ ဆင်ခြင်ရ
 တာ၊ စရိယဂုဏ်တွေတဲ့၊ ဘုရားအလောင်းတော် ဘဝကစပြီး ဘုရားဖြစ်
 ကြောင်းအကျင့်တွေ ကျင့်နေတယ်၊ ဘုရားဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်း တစ်နေ့က
 ပြောခဲ့ပြီ၊ သုမေဓာရသေ့အဖြစ်ကနေပြီးတော့ ပါရမီတွေဖြစ်တာ၊ အကျဉ်း
 ချုပ်၊ အဲဒါတွေကတော့ ဇာတ်ဝတ္ထုကြောင်းတွေ၊ ကြည်ညိုစရာ အင်မတန်
 ကောင်းတယ်၊ အချို့အချို့ ဝတ္ထုကြောင်းတွေမှာ မြတ်စွာဘုရား အင်မတန်ကို

ဆင်၊ရဲခံပြီးတော့ ပါရမီတွေကျင့်ရတယ်တဲ့၊ အင်မတန်တနစ်နာခံပြီးတော့ကျင့်ရတယ်၊ အားထုတ်ရတယ်၊ လောကတ္ထစရိယ- လောက၏ အကျိုးစီးပွား၊ သူများဟာတုတ် အများသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ချမ်းသာရတောင်လို့ ဆိုပြီးတော့ အကျိုးရှိအောင်လို့ ဆောင်ရွက်ရတယ်၊ ဉာတတ္ထစရိယ- ဆွေမျိုးတွေ မိမိနှင့် စပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ နီးစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ချမ်းသာအောင်လို့ စီလိုက်ကျင့်ရတာလဲ ရှိတယ်၊ ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယ- ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာအတွက် ကျင့်ရတာလဲရှိတယ်၊ ဒီသုံးမျိုး၊ အဲဒီသုံးမျိုးလုံးဟာ တရားအလောင်းတော် အချို့အချို့သော ဘဝတွေမှာ အများအတွက် အင်မတန်တနစ်နာခံပြီး စွန့်စွန့်စားစား ကျင့်ရတယ်၊ သိပ်အားထုတ်ရတယ်၊ တဲ-အချို့ ဇာတ်ဝတ္ထုတွေကျတော့ကို မိမိဆွေမျိုးတွေအတွက် စွန့်စွန့်စားစား ကျင့်ရတာရှိတယ်၊ ဘုရားဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်း ကျင့်ရတာတွေကတော့ အဝတိုင်းအတိုင်း ကျင့်ရတာ ထင်ရှားနေတာပဲ၊

ဘုရားဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်းတွေ ဒါနပါရမီဖြစ်စေ၊ သီလပါရမီဖြစ်စေ၊ နိက္ခမပါရမီဖြစ်စေ၊ ထူးထူးချွန်ချွန် ကျင့်သွားတာတွေဟာ ဇာတ်ဝတ္ထုတိုင်းလို့ပဲ ဆင်ရှားနေပါတယ်၊ အဲဒီ မြတ်စွာဘုရား ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပုံတွေကို လျှောက်ပြီး စဉ်းစားလိုက်လို့ရှိရင်၊ အင်မတန် ကြည်ညိုစရာ ကောင်းတယ်၊ နောက်ဆုံးဘဝမှာလဲ ထီးနန်းစည်စိမ်တွေစွန့်ပြီး တောထွက်၊ တောထဲမှာ တရားတွေ ကျင့်သုံးအားထုတ်ပြီးတော့ ၆-နှစ်ပတ်လုံး တရားရှာပြီးတော့ နေတယ်၊

ဒါတွေလဲ အင်မတန်ကြည်ညိုစရာကောင်းတယ်၊ တစ်နေ့ကတော့ချုပ် ပြောပြီးပါပြီ၊ အဲဒီလိုကျင့်လို့ သစ္စာ ၄-ပါးတရားတွေ အလုံးစုံ ကိုယ်တိုင် သိပြီး ဘုရားအဖြစ်ရောက်လာတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို၊ အဲဒီမြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားတဲ့ တရားတွေကို၊ ငါတို့ကျင့်နေရတာပဲဆိုတာ အားရစရာ သိပ် ကောင်းတာပဲ၊ ဟော်စွလျော်စွ ပုဂ္ဂိုလ်ဟောတဲ့တရားတွေမဟုတ်ဘူး၊ လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး မရေမတွက်နိုင်သော ဘဝတွေမှာ ပါရမီ ဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ်၊ စရိယသုံးပါး စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါးတွေကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ပြီး ကျင့်သုံးလာလို့ သစ္စာသေးပါးတရား အလုံးစုံ ကိုယ်တိုင်သိပြီး ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်၊ အဲဒီလို ကိုယ်တိုင်သိ၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီး ကိုယ်တိုင်သိပြီးမှ ဟောထားတဲ့တရားတွေ နည်းကောင်း၊ လမ်းကောင်းတွေ ကိုယ်တိုင်သိပြီးဟောထားတဲ့ တရားတွေပဲ၊

စိက အလွယ်တကူပဲ၊ သူများချက်ပြုတ်လို့ ခူးပေးပြီးသား၊ ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးသားလေးကို လက်ဆေးပြီးတော့စားရုံပဲ၊ အခုပုဂ္ဂိုလ် အင်မတန်လွယ်

နေဘာပဲ၊ အင်မတန် သက်သက်သာသာလဲပဲ ဘုရားလောင်းတော်မှ ဝိတရား
တွေကို ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာတတွက် တမျှ၊ ကြီး ကျင့်သုံးလာခဲ့ရတယ်။

နောက်ဆုံး ဘဝမှာကိုပဲ ၆-နှစ်တိုင်တိုင် အင်မတန်ဘဲ ခုက္ခရောက်
လာပြီ၊ ကျင့်လာခဲ့တယ်၊ လွယ်လွယ်လေး မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ကျင့်ပြီး
တော့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးတော့မှ တကယ် နည်းကောင်း၊ လမ်းကောင်းတွေ
ထုတ်ပြီးတော့ ထုတ်ဖော်ပြီးမှ ဟောထားတာ၊ အဲဒီ ဟောထားတဲ့ နည်း၊
လမ်းအတိုင်း လိုက်ပြီး ကျင့်ရတာလေးဟာ အင်မတန်ကို ဝမ်းသာစရာ
ကောင်းတယ်၊ ဒီတော့ ၁၀-ရက်၊ ၁၅-ရက်လောက် စသည်ဖြင့် အား
ထုတ်လို့ တရား မတိုးတက်သေးပေမယ့်လို့ ဘာမျှ အားဝယ်စရာ မရှိဘူး၊
ဟိုမှာ ဘုရားအလောင်း ကျင့်ရတာတွေနှင့်စာလို့ရှိရင် အသက်သာကြီးပဲ၊
အလွယ်တကူလေး ကျင့်နေရတာ၊ အင်မတန် ဟန်ကျနေတယ်၊ ဒီတော့ကို
မြတ်စွာဘုရားရဲ့ စရိယဂုဏ်တွေ ကျင့်ခဲ့ပုံတွေကို ပြန်ပြီးတော့ ဆင်ခြင်လိုက်
လို့ရှိရင် တစ်ခါတည်း စိတ်အားတွေ တက်လာတယ်၊ ပီတိတွေ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာစရာတွေ စိတ်အားထက်သန်စရာတွေ ဖြစ်လာတယ်။

တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရှေးက ရဟန်းတော်တစ်ပါး ရှိတယ်၊
မြတ်စွာဘုရားက ခုက္ခရစရိယာ ၆-နှစ်ဖြည့်ကျင့်လို့ သူ့ဆဲပဲ ၆-နှစ်ပတ်လုံး
တစ်ခါတည်း အိပ်ရာထဲမအိပ်ဘဲနဲ့ ကျင့်နေတယ်ဆိုတာကို၊ မြတ်စွာဘုရား
၆-နှစ်ပတ်လုံး ခုက္ခရစရိယာက ကျင့်တာကို ပူဇော်သောအားဖြင့် သူ့ဆဲပဲ
အိပ်ရာထဲမှာ မအိပ်ဘူး၊ အဲဒီလို ထိုင်တယ်၊ စင်္ကြံလျှောက်တယ်၊ ရပ်တယ်၊
ဣရိယာပုဒ် သုံးပါးနဲ့ပဲ တရားအားထုတ်၊ ရဟန်းတစ်ပါး အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်လဲ
နောက်ဆုံး ရဟန္တာဖြစ်သွားတာပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ဂုဏ်
စရိယဂုဏ်တွေကို ဆင်ခြင်လို့ရှိရင်လဲပဲ နှစ်သိမ့်အားရမှု ပီတိတွေ ဖြစ်တတ်
ပါတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ရူပကာယဂုဏ်၊ နာမကာယဂုဏ် ရူပကာယဂုဏ်ဆိုတာ
မြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်ကိုယ်ထော် တင့်တယ် သပ္ပာယ်ထော်မှုပုံ အချို့အစား
ကျပြီးတော့ ရူပကာယကိုယ်ထော်ဖြင့် တင့်တယ်ထော်မှုပုံ၊ သပ္ပာယ်ထော်မှုပုံ
အဲဒါကိုအားရုံပြုရမှာကို၊ ဒါကတော့ ဘုရားကိုကိုယ်တိုင်က မြင်ရတာမဟုတ်
တော့ မှန်၊ ဆပြီးတော့ အားရုံပြုရမှာပဲ၊ တင့်တင့်တယ်တယ် သပ္ပာယ်အောင်လို့
ထုံပြီးထားတဲ့ ဘုရားရုပ်ပုံတော်တွေ၊ ရေးဆွဲထားတဲ့ ဘုရားကာ၊ ရုပ်ပုံ
တော်တွေ အဲဒါတွေကြည့်ပြီးတော့ အဲဒီ ပုံမျိုးနဲ့ အတော်အတန် တူမှာပေါ့
လေ၊ ပုံကဆဲပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကတော့
မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အသောကမင်းကြီး (သီရိဓမ္မာသောက) မင်းကြီးမှာ မိဖုရား
ကြီး အသန္တမိတ္တာဆိုတာရှိတယ်၊ (အသန္တမိတ္တာလို့လဲ တစ်ချို့စာမူတွေက
ရှိတယ်) သန္တဆိုတော့ အဆက်အစပ်တွေ တံထောင်ဆစ်တို့၊ လက်ဆစ်တို့၊

လက်ကောက်အဆစ် ဖဲဒီလို အဆစ်တွေ သန္တိ သန္တိနိမိတ္တံ၊ အသန္တိနိမိတ္တံ ဆိုတော့ အရိပ်ရောင်ပေါ့လေ၊ အဆစ်ရဲ့ တတောင်ဆစ်တို့ အဆစ်တွေရဲ့ အရိပ်အရောင်လို့နေတာတို့၊ မညီမညွတ် ဖြစ်နေတာတို့၊ ဖဲဒါတွေ အရိပ် အရောင်တွေပေါ့၊ ဖဲဒီလို အရိပ်အရောင်ကို မရှိလို့၊ ဖဲဒီမိဖုရားဟာ အင် မတန် ချောမော ပြေပြစ်တဲ့ မိဖုရားနဲ့တူပါတယ်၊

မိဖုရားဆိုတော့ ချောမော ပြေပြစ်ရမှာပေါ့လေ၊ အသန္တိနိမိတ္တံ တဲ့ လက်မျှား၊ ဆန့်လို့ရှိရင် ဘယ်အနားက အဆစ်ရှိမှန်း မသိဘူးဆိုတာပဲ၊ ချောနေတယ်၊ ကျွေးလိုက်မှ မိအနားက အဆစ်ကိုသိရတယ်၊ ဖဲဒါ အသန္တိ နိမိတ္တအသန္တိမိတ္တံတဲ့၊(စာရေးသူများ)သိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားပဲ၊ ဖဲဒီ မိဖုရားကြီးဟာ တစ်ခါတော့ကို အသောကမင်းကြီးက သူက ရှေ့ ခြေကျင်းများနဲ့ စေလွှတ်ပြီးတော့ ကာလနဂါးကြီးကို ခေTယူတယ်လို့ဆို တာကို၊ စာထဲက ပါတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ယခုကာလ အတွေ့နဲ့ဆိုရင်တော့ ဘယ် လိုလုပ်မြင် ခေTပါလိမ့်မလဲလို့ စဉ်းစားစရာတော့ရှိတယ်၊

ဝါကတော့ ယခုကာလအနေနဲ့ တွေးလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဟိုတုန်းက ကာလကဟာ ဟိုတုန်းက၊ ယခုကာလကတစ်မျိုး ဟိုတုန်းကကလအနေနဲ့ ယခုကာလလို့ တွေးလို့လဲ မဖြစ်ပေဘူး၊ ဟိုတုန်းက အနေနဲ့ ယခုကာလလို့ စက်မှုကံရိယာတွေ လျှောက်တူးလို့ရှိရင် ယုံကြည် စရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတုန်းက ဘာမျှ မရှိစေ၊ထဲဟာကို၊ ထဲ-ယခု အနေနဲ့ကတော့လဲ ရှေးတုန်းက အခြေအနေကို စဉ်းစားလိုက်မယ် ဆိုရင် မရှေးတုန်းက အခြေအနေက တစ်မျိုးပဲ၊ ရှေးတုန်းက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သဒ္ဓါ သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေက တစ်မျိုး၊ ဟိုတုန်းကပုဂ္ဂိုလ်တွေက သဒ္ဓါ သီလ အစရှိသောဂုဏ်ကျေးဇူးတွေက အင်မတန် ထက်သန်တဲ့ ခေတ်ကာလ ကြီးဖြစ်တယ်၊

ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျိုးပေးတွေလဲ ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အင်မတန် ထူးခြားနေတဲ့ ခေတ်ကာလကြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဝါကြောင့် အသောကမင်းကြီးက ညူကောင်းမှုကုသိုလ်၏ အစွမ်းအားဖြင့် အထက် ကောင်းကင်းမှာလဲ တစ်ယူဇနာလောက် အစိုးရတယ်ဆိုတာကို၊ မြေကြီးထဲ တောင် တစ်ယူဇနာလောက် အစိုးရတယ်၊ ဖဲဒီတော့ ဒီကာလနဂါးကြီးက ညူနယ်ထဲဖြစ်ပြီးနေလို့ ကာလနဂါးကြီး လာအောင် သူ ဒီရှေ့ခြေကျင်းနဲ့ စေလွှတ်ပြီး ခေTလိုက်တယ်၊ ဖဲဒီလိုခေTလိုက်တဲ့အခါ ကာလနဂါးကြီးက လာရတယ်၊ လာတဲ့အခါကာလကြံမှ ဒီ ကာလနဂါးကြီးကလဲ အသက်ရှည် တယ်၊ ဘုရားလေးဆူစလုံး၊ အကုန်လုံး၊ မိတယ်လို့ပြောတယ်၊ အသက်ရှည်

တယ်နော်၊ နဂါးက နဂါးဆိုတာ မြေပဲ၊ ကောင်းတော့မကောင်းဘူး။ သွား
များဆုမတောင်းကြနဲ့ ကောင်းတော့မကောင်းဘူး။ မြေကြီးပဲ၊ ဘုရားလေးဆူ
စလုံး၊ သူက ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတယ်၊ ကိုယ်ဘိုင်တွေ့ရလဲ တွေ့ရတာရှိတာပဲ၊
သူကမြေကြီးဆိုတော့ ကျွတ်လဲမကျွတ်ပါဘူး။ အသက်ရှည်တာရှိတာပဲ၊ သိပ်
ပြီးတော့ အားရစရာမရှိပါဘူး၊ သို့သော်လဲသူ့မှာ အသက်ရှည်တာပဲ၊ ဝါး
ချီးကျူးစရာရှိတယ်။

ထဲဒီတော့ အသောကမင်းကြီးက နဂါးကြီးကို တောင်းပန်တယ်၊
အသင်နဂါးကြီးဟာတဲ့၊ ဘုရားလေးဆူတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်တွေကို မြင်ရတယ်ထုံး၊
ပုံသဏ္ဌာန်တွေ ကိုယ်တိုင်ကိုမြင်ရတယ်၊ မြင်ရတော့ အဲဒီပုံစံများ၊ ဖန်
ဆင်းပြီးပြပါလို့ ပြောတော့ နဂါးကြီးက သူတတ်နိုင်သမျှ ဖန်ဆင်းပြတယ်၊
တန်ခိုးလဲရှိတာကို၊ နတ်နဂါးဆိုတော့ ယခု ဝိကမြေတွေလိုတော့မဟုတ်ဘူး၊
မြေတွေက တန်ဖိုးမရှိဘူး။ ဖန်ဆင်းပြီးပြတာ အဲဒါပူးကြရတယ်၊ ကဲ-ခုနစ်
မိဖုရားကြီးလဲ ဖူးရတယ်၊ ဘုရားရုပ်ပုံတော်ကို ဖူးရတယ်၊ မြင်ရတယ်၊ မြင်
တော့ဘုရားစစ်မတွေ့ရသော်လဲပဲ အတုအပတွေ့ရတော့ သဒ္ဓါတရားဖြစ်စရာ
ပေါ့လေ၊ ပီတိတွေ့ဘာတွေ ဖြစ်စရာပေါ့၊

ဝါးထော်တော်များများ၊ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ မြင်ရ
တော့ ဟိုတရုပ်နိုင်ငံက သာသနာပြု ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဆိုရမှာပေါ့၊
တရုပ်သာသနာပြု ပဌမဖာဟိရန်၊ နောက်တစ်ခါထိုင်ဆင်လို့လဲ ခေါ်တယ်၊
ဟိရင်ဆင်လို့လဲခေါ်တယ်၊ သာသနာပြုဆရာတော်တစ်ပါးရှိတယ်၊ သူက
အင်မတန် တော်မာတယ်၊ အင်မတန်ကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း တစ်ခါတည်း၊
အိန္ဒိယသွားပြီးတော့ ဗုဒ္ဓအာသာစာပေတွေ သူလေ့လာတယ်၊ တတ်လဲတတ်
တယ်၊ ထယ်လဲ ဉာဏ်ကောင်းတာကိုသူက၊ ထယ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ သူက
တော့ မဟာယာနပဲ၊ မဟာယာန စာပေတွေရော၊ ထေရာဝါဒ စာပေတွေ
ရော သူ့အကုန်လုံးတတ်တယ်၊ ဟိုဗြဟ္မဏက စာပေတွေ ဟိန္ဒူတွေ ဘာတွေ
လောကစာပေ သူ့အကုန်လုံးတတ်တယ်၊ ပြိုင်ဆိုင်ပြောမယ်ဆိုရင် သူ့အကုန်
လုံးနိုင်တာပဲ၊ သူကတော့အကုန်လုံး ဘယ်သူမှမဘက်ပြိုင်နိုင်ဘူး၊ သူ့အင်မတန်
တတ်တဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးပါပဲ၊ သူ့အင်မတန်တတ်တယ်၊

အဲဒါထူးမှတ်တမ်းထဲမှာရေးတယ်၊ အိန္ဒိယအနောက်မြောက်ဆွယ်မှာ
ဘုရားရုပ်ပုံတော်ကို ဘုရားကထားခဲ့တယ်ဆိုတာကို၊ ဟိုရွှေခေတ်တုန်းက စီလီပဲ
အစွဲအလန်းရှိတယ်၊ ဝါးပါပဲ၊ အဲဒီနေရာကိုသူသွားပြီးဖူးတာကို၊ ဂူကြီးထဲဝင်
ပြီးတော့ဖူးရတယ်၊ ဂူကြီးထဲဝင်ပြီးတော့ဖူးတော့ သူခက်ခက် ခဲခဲသွားရ
မာတယ်၊

အဲဒါတွေ တော်ထော်စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ကောင်းပါတယ်။ ဘယ်သူမှလဲပဲ အဲဒီအခါတုန်းကမသွားဝံ့ဘူး။ လမ်းမှာ သူနိုးခေးပြ လူဆိုးတွေကလဲ ပေါ်ဆိုတာကို၊ ဟိုတုန်းကလဲ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့လူတွေ၊ အဲ ဘာမဟုတ်တာနဲ့လဲ သတ်ပြီးပစ္စည်းတွေယူတာပဲ။ ကြောက်စရာ တော်တော်ကောင်းတာပဲ အဲဒါ သူစွန့်စားသွားတာပဲ။ လမ်းမှာခေးပြတွေနဲ့တွေ့တယ်။ ခေးပြတွေနဲ့တွေ့တော့ ခေးပြတွေက သူ့ကိုဖမ်းတယ်။ ပြီးတော့လူဖွိုယက်ဖွိုရာ ဖမ်းတာပဲ။ ဖမ်းပြီး သူ့ကိုမေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလမ်းလာရသလဲလို့၊ သူတုရားဖူးချင်လို့ပဲ သူက ဘုရားရုပ်ပုံတော်ရှိတယ်ဆိုလို့ ဖူးချင်လို့၊ နို့ ဒီမှာ ခေးပြတွေရှိတာမရှိတာ မသိဘူးလားလို့ မေးတယ်။ ရှိတာသိပါတယ်တဲ့၊ သိပေမယ်လို့ ဘုရားဖူးချင် လို့ သေသေဆိုပြီး စွန့်ပြီးလာတာပါ။ ဒါနဲ့ သူအပြောကောင်းတာနဲ့ ခေးပြ တွေက သူတို့လဲဘုရားဖူးဆိုတော့ စရိတ်တော့ရှိတယ်၊ ဘုရားဖူးဆိုတော့သူတို့ လဲ ကြည့်ချင်တယ်၊ ကိုင်၊ သွားဆိုတော့ ဆက်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း လွှတ် လိုက်တယ်။

ဟိုကြံတော့ ဂူကြီးထဲ သူအကြွေးကြီးကန်တော့တယ်ဆိုပဲ။ ကန်တော့ရ မယ်ဆိုတော့ တစ်ခါတည်းပဲ ဝတ်ချလိုက် ကြည့်လိုက်၊ ကြည့်လိုက်၊ တစ်နာရီ လောက် လုပ်နေတာပဲ။ အရိပ်လောက်တောင် ဘုရားကမပေါ်ဘူး။ သူက ငါအင်မတန်ကံမကောင်းတာပဲဆိုပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီးတော့ စိတ်မ ဆိုးဘူး။ ထပ်ကာထပ်ကာလုပ်တော့မှ ဒီမှာ ဘုရားရုပ်ပုံတော်အရိပ် ပေါ်လာ တယ်ဆိုပဲ။ သူမှတ်တမီးထဲ ရေးထားတယ်။ အဲဒါဖူးရတယ်ဆိုပဲ။ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်၊ နတ်တွေပါပဲ။ နတ်တွေကပြသလားမပြောတတ်တော့ပါဘူး။ အဲဒါလဲပိတိပါမောဇ္ဇ ဖြစ်စရာပါပဲ။

ဘုရားမတွေ့ဘူး။ ရှေးကမတွေ့ဘူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဒီလို အရိပ်အရောင် တွေရလို့ရှိရင် အခု ပိတိပါမောဇ္ဇ ဖြစ်စရာပါပဲ။ နောက်ထစ်ခါတော့ကို အ သောကမင်းကြီးက ချိုင့်ကိုငှက်တွေထည့်တို့ချိုင့်ကိုစေလွှတ်ပြီးတော့ ကရဝိက် ငှက်၊ ဟိမဝန္တာက ကရဝိက်ကိုဆင့်ခေါ်ပြီးတော့ယူတယ်။ ဒီချိုင့်ကို မုဆိုးက သွားပြီးထားပါလိမ့်မယ်နဲ့ဘူပါတယ်။ အဲ-အဲဒီကတော့ ဒီကရဝိက်ငှက်ကြီး ရှိတဲ့နေရာကိုသွားပြီးထားလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူကဒီမှာထားတော့ ကရဝိက် ငှက်က အင်း-အသောကမင်းကြီးက ငါ့ကိုဆင့်ခေါ်တာပဲလို့ သိတယ်တဲ့။

အဲ သူတုန်းကံအားလျော်စွာဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့သိတယ်ဆိုတာမပြော တတ်ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ သူသိတာနဲ့ချိုင့်ထဲဝင်နေတော့ ယူလာတယ်။ ယူလာ တော့ နန်းတော်ပျောက်ထွေအခါကျတော့ ကရဝိက်ငှက်က အသံတယ်ကောင်

တယ်ပြောတာကို၊ စာထဲမှာ ဘုရားချီးကျူးတယ်၊ ဒီတော့ ကရဝိက်ငှက် သံနဲ့တူတယ်၊ ဒီလို ချီးကျူးတာကို၊ ဆုတောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ရုပ် အဆင်းဆိုလို့ရှိရင် တယ်လိုလှရပါလို့၏၊ အသံဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် အဲဒီ ကရဝိက် ငှက်အသံကဲ့သို့ ကောင်းရပါလို့၏ စသည်ဖြင့် ဒီလို ဆုတောင်းကြပါတယ်၊

ရေစက်ချ ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အဖွဲ့အနွဲ့တွေနှင့် သိပ်ပြီး ဆုတောင်းတယ်၊ သို့သော်လည်း ကရဝိက်ငှက်ဆိုတာ စာထဲမှာသာရှိတယ်၊ ဘယ်သူမှ တွေ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကရဝိက်ဖောင်ကြီးတွေ ဆိုတာတွေ ဒီမှာပဲ လုပ်ကြတယ်၊ ဝါလီမှန်းဆလုပ်တာ၊ ဘယ်သူမှ မြင်ဖူးတာ မဟုတ် ဘူး၊ အဲဒါဘယ်လိုငှက်လဲဆိုတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ငှက်က တကယ်အသံ ကောင်းတယ်ဆိုတယ်၊ ကရဝိက်ငှက်များ သူတို့က သရက်သီးစတဲ့ အဲဒီလို ကောင်းတဲ့အသံတွေစားပြီးတော့ တခါတည်း အားရဝမ်းသာဖြစ်ပြီးတော့ မြည်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဒီအသံများ ကြားရလို့ရှိရင်ဒီသားကောင်တွေ၊ ခြင်္သေ့၊ တို့ကျားတို့ကလိုက်လို့ ပြေးနေတဲ့သမင်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီ ပြေးနေရတဲ့ ရွှေက သမင်တွေဟာလဲ မပြေးနိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ ဒီအခါမှာ ဒီအသံကြားလို့ ရပ်ပြီး နားထောင်နေကြတယ် ဆိုတာကို၊ နောက်က လိုက်တဲ့ အကောင်တွေကလဲ ရွှေကို မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီအသံကို နားထောင်နေကြတယ် ဆိုတာကို၊ အဲဒီ လောက် ကောင်းတယ်၊ အင်မတန် ကောင်းတဲ့အသံနေမှာပေါ့၊

ဒီအသံဟာ တော်တော်ကို စိတ်ကို ဆွဲဆောင်တဲ့အသံ၊ အဲဒါ ဒီအသံ ကိုကြားချင်လို့ ဘုရားအသံဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုတာ၊ ကြား ချင်တာနှင့် ဝါကြောင့် ဒီကရဝိက်ငှက်ကို အသောကမင်းက ဆင့်ခေါ် ပြီးတော့ယူတော့ နန်းတော်ကို ရောက်တယ်၊ ရောက်လာတော့ တကတဲ ငှက်က မမြည်ဘူးတဲ့၊ မမြည်တော့ အမတ်ကြီးတွေကို မေးတော့ အမတ် ကြီးတွေက သူ့အဖော်မရှိလို့ပဲတဲ့၊ သူ့အဖော်ရှိမှ မြည်မယ်ဆိုတော့ ဝါနဲ့ အဖော်ရအောင် ဆိုပြီးတော့ လေးဘက်လေးထန်ကနေပြီး မှန်တွေ ထောင် ထားတယ်၊ ဒီတော့မှ အရိပ်ကတွေ့ရတော့မှ စိတ်ထဲ ပြောင်းလာတာကို၊ ငှက်က အဖော်တွေပဲ ဆိုပြီး အောက်မေ့ပြီးတော့ အဲသည်မှာ ကရဝိက် ငှက်က မြည်လိုက်တာ တယ်ကောင်းတယ်ဆိုတာကို၊

အသံက အဲဒီအသံကြားရသောမှ ခုနက အဆန္ဒမိတ္တဆိုတဲ့ မိဖုရား ကြီးက ဒီငှက်တောင်မှ ဒီလောက် အသံကောင်းတာပဲ၊ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား ဟာ ဒီငှက် အသံထက်တောင် ကောင်းတယ် ဆိုတော့ ဘုရားအသံဟော် ကတော့ ဝါထက်ပိုပြီးတော့ အများကြီးကို သာယာပြီး ကောင်းဦးမှာပဲလို့ အာရုံပြုရင်းနှင့် တစ်ခါတည်း ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်ပေါ်လာတာကို၊ အဲဒီအသံ တော်က နေပြီးတော့ ရွှေကလဲ ကလနဂါးကို အဆင်းတော်က မြင်သာ၊

တာ၊ စိဘော၊ အဆင်းတော်ရော၊ အသံတော်ရော အာရုံပြုပြီးတော့ ကြည်နူး ပြီး၊ စိတ်ကြည်နူးပြီး ပီတိတွေဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီပီတိတွေ ဝိပဿနာမှာရှုပြီး တော့ သောတာပန် ဖြစ်သွားတယ်လို့ဆိုတယ်။

တရားက ဖြစ်ချင်လဲ လွယ်လွယ်ပဲ၊ မဖြစ်ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ သိပ် အားထုတ်ရတယ်။ ဖြစ်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ လွယ်လွယ်ပဲ။ အဲဒါ ပီတိဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ အရေးကြီးပါတယ်။ ပီတိကလေးဖြစ်လာရင် အဲဒီပီတိလေး ရှုမှတ် ရတယ်။ ပီတိလေးမှတ်လိုက်ရင်း၊ ပျောက်သွားရင်း၊ ပီတိလေးမှတ်လိုက်ရင်း၊ ပျောက်သွားရင်း၊ အဲဒီပျောက် (သွားရင်း-၂) အဲဒါလေး (သိရင်း-၂) နဲ့ အရိယာမဂ်ဖိုလ်ဟာ စိဏကလေးအတွင်းမှာ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ရှေးက မိလိဖြစ်ဖူးတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။

ဖုဿဒေဝမထေရ်တို့၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ကတကန္တကာရဝါသီဆိုတာ ကရကန္တကာရအရပ်မှာနေတယ်။ အခေါ်ရခက်တယ်။ သူ့အရပ်က သီဟိုဠ် နာမည်တွေ၊ အဲ-အခေါ်ရခက်မှာပဲ။ ကရကန္တကာရအရပ်မှာ ခုနက ဖုဿ ဒေဝမထေရ် က မြတ်စွာဘုရား စေတီထောင်ရှိတော့ ကျောင်းထဲ ကျောင်း၊ အနီးအပါး စေတီနဲ့တူပါတယ်။ ဘယ်စေတီရယ်လို့တော့မပါဘူး။ သူ့ကျောင်း တိုက်နား၊ အဲဒီကရကန္တကာရအရပ်ယဲဘယ်အနားကဟာရယ်လို့ဆိုတာ အခု တော့ မမော်နိုင်တော့ဘူး။ စာထဲရှိတာ။

အဲဒီစေတီယင်ပြင်တော်ပေတို့မှာ သူကတံမြက်စည်းလွဲတာကို (တံမြက် စည်းလွဲ-၂) ပြီး နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တံမြက်စည်းလွဲပြီးတော့ ဘုရား အာရုံပြု ပီလိုလုပ်တာကိုး။ ပီလိုလုပ်တော့ တံမြက်စည်းလွဲပြီးကာရှိသေး။ ဟိုကန္တာက ဝင်လာတယ်။ နောက်ချေးတွေ ဟိုဗျဗိချ တစ်ခါတည်း၊ အဲဒါနဲ့ မသန့်မရှင်း၊ ဖြစ်တာနဲ့ ခါတွေကျုံးရတာနဲ့ တာနဲ့ အချိန်ကုန်ပြီး ဝါနဲ့ဆွမ်းခံသွားတော့ တရားနဲ့လုံးမသွင်းနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ သူက သိပ်ပြီး စိတ်က မကြည် မလင်ဘဲ ဖြစ်နေ၊ နောက်တစ်နေ့ထဲ တစ်ခါ ပီနွားက လာပြန်တာပဲ။ သူက အမှိုက်လွဲပြီး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဘုရားအာရုံပြုမယ်လို့ လုပ်ကာရှိသေး။ ဟိုကန္တာကဝင်လာ၊ နောက်ချေးတွေဈေးသွား၊ နွားကိုချောက်လို့မရဘူး။ တတ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဝါနဲ့ပဲ ဝါတွေ ကျုံးပစ်ရတာနဲ့တာနဲ့ သူ့မှာ အလုပ်တွေ အချိန်ကြာပြီးသကာလယူ အနှောက်အရှက်ဖြစ်နေတယ်။

နောက်တစ်ရက်တော့ လူတစ်ယောက်ပေတို့လာတယ်။ တစ်ခါတည်း၊ သူအမှိုက်လွဲပြီးလို့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း လုပ်ပြီးကာရှိသေး။ လူတစ်ယောက်က တစ်ခါတည်း ပုပုကွကွနဲ့ ခြေထောက်ခွင်ခွင်နဲ့ တပြင်ကလဲဆိုး၊ ငါလောက်

ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရှိဘူးဆိုတာပဲ။ တစ်ယူဇနာပတ်ဝန်းကျင်မှာ အတော် ဆိုးပုံ ရပါတယ်။ အဲဒီလိုလူဟာ ဘယ်တော့မှ သူမမြင်ဖူးဘူးတဲ့။ သူက ဒီတော့ ဖုဿဒေဝမထေရ်က စဉ်းစားတယ်တဲ့။ အော်-ဝိဉ္ဇစွာကတော့ လူဟုတ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေါစိတ်က မကြည်လင်စေောင်လို့ တထာနုလုံး သွင်းတာတွေ အလုပ်ပျက်အောင်လို့ ပေါ့နက်လန့်နောက်ယှက်တနဲ့တူပါတယ်တော့မို့ ပြီးတော့ ဟိုအရင်တစ်နေ့က နွားလဲ သူပဲနေမှာပါပဲလို့ စဉ်းစားပြီးတော့ မေးတယ်။ ဟေ-ဟေ မင်းက မာရ်နတ် မဟုတ်လားလို့ မေးတယ်။

အဲဒီတော့ မာရ်နတ်ကလဲ လိမ်တော့ မပြောဘူး။ (ဟုတ်ပါတယ်-၂) လို့ ပြောတယ်။ ဒါဖြင့် ဟုတ်ရင် နေစမ်းပါဦး။ ထသင်မာရ်နတ်က ဘုရား တွေဖူး တာပဲ။ မြတ်စွာဘုရား တွေဖူးတော့ ဘုရားရုပ်ပုံတော်တွေ ဘာတွေလဲ မှတ်မိ မှာပေါ့တဲ့။ အဲဒီရုပ်ပုံတော်မျိုး ဖန်ဆင်းပြီး ပြစမ်းပါဦး။ ကြည့်ချင်လွန်းလို့ ဆိုပြီး တောင်းပန်တယ်။ မာရ်နတ်ကိုပြောတော့ မာရ်နတ်က ဘုရားပုံတော်မျိုး တော့ ဘယ်ဖန်ဆင်းနိုင်မလဲတဲ့။ တော်ရုံတူမှာပဲတဲ့။ သူကထော်ရုံ တူမှာပဲ အကုန်လုံးတူအောင်တော့ မဖန်ဆင်းနိုင်ဘူးတဲ့ ဒီလိုပြောတယ်။

အဲဒါကြောင့် ယခုရှိတဲ့ ရုပ်ပုံတော်တွေကတော့ ဘုရား ပုံတော်နဲ့ တူအောင်လုပ်ဖို့ဟာ မလွယ်ဘူး။ တော်ရုံတူမှာပဲ။ ဒါဖြင့်လဲ တူတန်သမျှပေါ့ ယခု လူတွေ မြင်လဲ မြင်ဖူးကြတာမဟုတ်ဘူး။ လက်ရာကလဲ လက်ရာမြောက်မှ ဖြစ်တာ။ တူအောင်လုပ်ဖို့ဟာ တယ်မလွယ်ဘူး။ အဲဒါ တော်ရုံတူမှာပဲ။ ဒါဖြင့်လဲ တူတန်သမျှကိုတတ်နိုင်သမျှပြပါ။ ဖန်ဆင်းပြီးဆိုတော့။ ဒီမှာ သူက ဖန်ဆင်းပြီးပြတော့ မာရ်နတ်ဆိုတာ နတ်ဆိုတော့ တော်တော်တော့ ကောင်း ပါလိမ့်မယ်။

ယခုလက်သမားတွေ ပန်ရုံတွေထက်တော့တော်တော်မဲ့သာပါလိမ့်မယ်။ အရောင်အဝါတွေနဲ့ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်နဲ့ တင်မတန် တင့်တယ်တဲ့ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို မြင်ရတာကို။ အို-မြင်ရတော့ တစ်ခါတည်းတင်း မာရ်နတ်ဖန်ဆင်းတဲ့ဘုရားရုပ်ပုံပဲတဲ့။ မာရ်နတ်ဟာ ရာဂ၊ မောဟ ကိလေသာ မကင်းသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖန်ဆင်းပြတဲ့ပုံပဲ။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်မှာတော့ ရာဂ၊ မောဟ ကိလေသာတွေလဲကင်းပြီးနေတော့ ဒီဖန်ဆင်းပြတဲ့ ရုပ်ပုံတော် ထက် အများကြီး။ သပ္ပာယ်တော်မူဦးမှာပဲ တယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ရှိဦး မှာပဲ အဲဒါကိုနှလုံးသွင်းပြီးကြည့်တဲ့အခါမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိဖြစ် လာတာကို။ ရင်ထဲကနေပြီးတော့ အဲဒါမှာလဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ ပီတိဆိုတော့ တစ်မျိုးပဲ။ အဲ နှစ်သက်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလွဲမြောက်သည် ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရုပ်

ကောင်း၊ ရုပ်သန့်ပျံ့နှံ့ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့ပြီးဖြစ်၊ ဇာတိလိုဖြစ်လာပြီး၊ ဝိပဿနာ ရှုနည်းသိထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မို့ပေါ့လေ၊ ဝိပဿနာရှုနည်း မသိလို့ရှိရင် ပီတိဖြစ် ဖြစ်ရုံရှိတာပဲ၊

အဲ-ရှေ့ဘာမျှ တရားတက်စရာလဲမရှိဘူး၊ အဲဝိပဿနာရှုနည်းသိတော့ ပီတိဖြစ်လာလို့ရှိရင် ပီတိကိုမှတ်ရတယ်၊ ပီတိတွေ တစ်ခါတည်း ဖျိုးဖျိုး ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်လာရင် နှစ်သိမ့်တယ်၊ နှစ်သိမ့်တယ်၊ ဇာတိလိုဖြစ်တယ်၊ ဟိုလို ဖြစ်တယ်၊ လိုရင်းတော့(သိရုံ-၂)လေးပါပဲ၊ နောက်ကလိုက်ပြီး အမည်မတပ် လို့ရှိရင်လဲနောက်လိုက်ပြီးတော့ ဖြစ်ရင်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း လိုက်ပြီးတော့ ရှုလိုက် ရုံပါပဲ၊ အဲဒီလိုရှုတော့ ဒီပီတိလေးတွေဟာ (အပြတ်ပြတ်-၂) တွေ ဖြစ်တယ် ထင်တာကို၊ ဝိပဿနာမရှုတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီပီတိရဲ့ အပြတ်အပြတ် ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ငါက နှစ်သိမ့်အားရ နေတယ်၊ ဝမ်းမြောက် နေတယ်၊ ငါကောင်းနေတယ်၊ ဒီလိုထင်မှာပေါ့၊

အဲဒီလိုဆိုလို့ရှိရင် တရားတော့မတက်ဘူး၊ ကုသိုလ်ရရုံပဲရှိမယ်၊ အခု တော့ နောက်ကနေပြီးတော့ ဝိပဿနာမှတ်လိုက်တော့ နှစ်သက် တား၊ရမှု လေးတွေက (အပြတ်-၂၊ ဖြစ်ပြီးတော့ပြတ်လိုက်ပျောက်လိုက်(ပျောက်သွား လိုက်-၂)ဖြစ်ပြီးတော့ မမြဲတာ၊ အဲဒါလို (ရှုရင်း-၂)နဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ် အတိုင်းတက်ပြီး အဲဒီ (ဖုဿဝေဝ) မထေရ် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတယ်တဲ့၊ ရဟန္တာဖြစ်သွားတော့ မာရ်နတ်က ဖြုတ်ခနဲဆိုသွက် ပကတိ(ဖန်ဆင်းတဲ့ ၂)း ဘုရားပုံဖျောက်ပြီး ပကတိနတ်ပုံစံပြန်ရောက်ပြီးတော့ ပြောတယ်တဲ့၊ အရှင် ဘုရားတပည့်တော်ကိုလိမ်တာပဲ၊ လှည့်စားတာပဲလို့ ပြောတယ်၊ လှည့်စား ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ရုပ်ပုံပြပါဆိုပြီးတော့ တရားနှလုံးသွင်းပြ သူက တရားတွေ၊ ထရားတွေ တက်သွားတာကို၊ သိပ်တက်သွားတော့ သူက မဖြစ်စေချင်တဲ့ အဲဒါတွေဖြစ်ကုန်တော့ သူ့ကိုလှည့်စားသလိုပဲထို၊ အဲဒီတော့ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ အဲဒီမထေရ်က ပြန်ပြောတယ်၊

မာရ်နတ်တဲ့ သင့်ကိုဘာလှည့်စားစရာရှိလဲတဲ့၊ ငါဘုရားဂုဏ်ကို အာရုံ ပြုပြီးငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့အလုပ်၊ ငါ့လုပ်တာပဲ၊ ငါ့မင်းလှည့်စားတာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆိုပြီးတော့ပြောတယ်၊ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား၏ ရူပကာယဂုဏ်တွေတော့ ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်အောင်လို့ ရှုနိုင်လို့ရှိရင်လဲ နှစ်သိမ့်အားရဝမ်းမြောက်တဲ့ ပီတိတွေဖြစ်ပြီး အဲဒီပီတိကို ဝိပဿနာရှုပြီးတော့ မဂ်ဖိုလ်ဆိုတာ ရောက်ပြီး သွားနိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ကို တစ်နေ့က ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း တတ်နိုင်သမျှအား ထုတ်မှုပြုပေါ့လေ၊ မြတ်စွာဘုရား ဗောဓိပင်အောက် ရတနာပလ္လင်ထက်မှာ

ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွဲ နေထိုင်နေပြီး ဘုရားဖြစ်တော်မူပုံကို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ရင် ဆုရားရုပ်ပုံတော်နှလုံးသွင်းရမှာကို။

အဲဒါနဲ့စပ်ပြီးတော့ အထူးမှတ်သားစရာ၊ စဉ်းစားစရာလဲ ရှိပါတယ်။ ဘုရားပုံတော်ဆိုတာကတော့ ဟိုမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တုန်းကလဲ ဘုရားကိုယ်တော်က ထင်ရှားရှိနေတော့၊ ရုပ်ပုံတွေဘယ်သူမှ မလုပ်ကြပါဘူးတဲ့။ ဘယ်သူမှလုပ်ပြီးကိုးကွယ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားလို့ သိတဲ့အခါမှာ ဆို မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ကြ ပူဇော်ကြတာပဲ။ မရှိတဲ့အခါလဲ ဘုရားအာရုံပြုပြီးတော့ သူတို့ အရိုအသေပြုကြမှာပေါ့၊ ခါပါပဲ။

ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီးသွားကာစကလဲ ဘုရားပုံတော်တွေတော့ မရှိသေးဘူး။ နောက် ဘယ်လောက်ကနေစပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတယ်လို့ တဲဒါ အတိအကျတော့မရှိသေးဘူး။ မွှေးသောကမင်းကြီး လက်ထက်တုန်းကတော့ ဘုရားရုပ်ပုံတော်တွေမရှိဘူး။ အဲဒီဟာ နောက်ကျမှ ဖြစ်လာတာ။ ဘုရားပုံတော်တွေနောက်ကျမှ သာသနာတော်နှစ် ၃၀၀-၄၀၀-ကမှ စပြီးတော့ ဘုရားပုံတော်တွေ ဖြစ်လာပုံရတယ်နဲ့တူပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဘုရားပုံတော်တွေကို အာရုံပြုတဲ့အခါ ကာလမှာ အမှန်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀)အဲဒီလို ကာလတုန်းက လောကမှာ မြတ်စွာဘုရားဟာ ခါနဲ့အတိအကျမတူသော်လည်းဘဲ သင်္ကန်းတော်ကိုင်ပုံ၊ အချိုးအစား အနေအထိုင်၊ အချိုးအစား အနေအထိုင်ကတော့ အတော်အတန်တူသင့်သမျှဟာ ဒီပုံစံမျိုးပဲလို့ အာရုံပြုနိုင်၊ ဟိုတုန်းကရှိတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကိုမှန်းပြီးသကာလ အာရုံပြုနိုင်ဖို့ရာပုံတော်ကြီးတွေလုပ်ထားကြတယ်။

အဲဒါ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ အခါကာလတွေ ခါဘုရားကို အာရုံပြုရတယ်။ ဘုရား ရုပ်ပုံတူင် ဒီလိုမပြီးသေးဘူး။ ဒီတုင်ရပ်ထားတာကတော့ သူဟာ သိပ်ပြီးမပြည့်စုံဘူးပေါ့၊ ဒါဆိုလို့ရှိရင် တချို့တချို့ရုပ်ပုံကို ရှိခိုးတဲ့ခေတ်က ကြာလှပြီ၊ အင်မတန်ရှေ့တုန်းကဟည်းက၊ အင်မတန်ရှေ့ကြတဲ့ခေတ်ထဲကရုပ်ပုံအမျိုးမျိုးတွေ ရှိခိုးလာကြတယ်။

ယခုလဲ ဘာသာအမျိုးမျိုးတွေရှိတယ်။ နတ်ရုပ်တွေ ရှိခိုးတာရှိတယ်။ အင်း-ဆင်ရုပ်တွေရှိခိုးတာရှိတယ်။ မြင်းရုပ်တွေ ရှိခိုးတာရှိတယ်။ နွားရုပ်ရှိခိုးတာရှိတယ်။ ခွေးရုပ်ရှိခိုးတာရှိတယ်။ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ အရုပ်တွေ ရှိခိုးလာကြတာ။ အဲဒါတွေကိုတိုက်ဖျက်တဲ့ဆက်ကလဲရှိတယ်တဲ့။ ဒီအရုပ်တွေရှိခိုးတာ

အလကားပဲဆိုပြီးတော့ အဲဒါရှိတယ်၊ အဲဒီအရပ်တွေ ရှိခိုးထဲဟာကို မုန့်တဲ့
 ဘာသာအယူဝါဒ ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဗုဒ္ဓဘာသာတွေလဲ အရပ် ရှိခိုးကြဲ
 တာပဲလို့ စီလိုအောက်မေ့ကြဲတယ်၊ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဲဒီလိုပဲ ဟုတ်
 ချစ်မှလဲ ဟုတ်မယ်၊ အမှန်ပြောလို့ထော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဝါပေမယ် မုန့်ဆဲ ရှိခိုး
 ရမှာကတော့ တုရားအစစ်ကို အာရုံပြုရမယ်၊ သက်တော် ထင်ရှားရှိတော်မူ
 ထဲ့ ဟို-နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-ကျော် ကာလတုန်းက သစ္စာလေးပါး တရား
 တွေ ကိုယ်တိုင် သိသွားတဲ့၊ တရားတွေကို ဟောကြားပြီးတော့ ထားခဲ့တဲ့
 မြတ်စွာဘုရားအစစ်ကို အာရုံပြုပြီး ရှိခိုးရတယ်၊ ပူဇော်ရတယ်၊ ဆီမီး၊ ပန်း၊
 နံ့သာ စသည်ဖြင့် ပူဇော်ရတယ်၊

အဲ-အရေးကြီးတာကတော့ နာမကာယဂုဏ်က ပိုအရေးကြီးပါတယ်၊
 နာမကာယ ဂုဏ်ကတော့ နာမ်တရားတွေရဲ့ ဂုဏ်ပဲ၊ အဲ-နာမ်တရားတွေမှာ
 အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်တော့ ကိလေသာကင်းတဲ့ဂုဏ် အလုံးစုံသောတရားတွေ
 သိအံ့ဂုဏ်၊ ဝါနှစ်ခုလောက်ဆိုရင် လုံလောက်နေပါပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားက
 အလုံးစုံကို သိတယ်၊ အဲ-ကိလေသာ အညစ်အကြေးတွေမှ ကင်းဝေး စင်
 ကြယ်တော်မူတယ်၊ ဒီဂုဏ်လေးခုလောက် ဆိုရင် လုံလောက် နေပါတယ်၊
 ဝါလောက်ဆိုရင် ကြည်ညိုစရာကောင်းလှပါပြီ၊ အဲဒီ နာမကာယဂုဏ်တွေကို
 ကတော့ ယခုပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ သိနိုင်တယ်၊

ယခုပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ တရားနှလုံးသွင်း၊ အားထုတ်တဲ့ အခါကလေးမှာ
 ဟို-ရွှေက မသိဘူးသေးတဲ့ တရားတွေ သိလာတာကို၊ ဆင်းရဲတဲ့တရားတွေ
 ဆင်းရဲတရားတွေဆိုတာ သိရတယ်၊ ဆင်းရဲကြောင်း၊ တရားတွေဆိုတာ သိရ
 တယ်၊ အင်း-အဲဒါတွေ သိပြီးတော့ ဆင်းရဲ ငြိမ်းရာတရားလဲ နောက်ဆုံး
 သိလာတယ်၊ ဆင်းရဲ ငြိမ်းရာရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ အကျင့်ကလဲ အားထုတ်
 နေတော့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးတော့ သစ္စာလေးပါး တရားတွေကို ကိုယ်တိုင်
 သိနေတာ၊

ဒီတော့ အဲဒါတွေ သိပြီးတော့ စိတ်အညစ်အကြေး ကင်းတယ်ဆို
 တာကို၊ တရားအဆင့်အတန်း၊ အားလျော်စွာ ကင်းတန်သမျှကင်း၊ ငြိမ်းတန်
 သမျှ ငြိမ်းပြီးသွားတယ်၊ အဲဒါတွေ ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတယ်၊ ဝါကြောင့်
 မြတ်စွာဘုရား၏ နာမကာယဂုဏ်တော်တွေကတော့ ယခု ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ တွေ့
 ရပါတယ်၊ ဒီဌာပေ သောဘဂဝါ-မိဒ္ဓေတော် ဝေါတမီက ပြန်လျှောက်
 တယ်၊ အန္တေ-မြတ်စွာဘုရား၊ သောဘဂဝါ-တုန်းတော် ခြောက်ပါးနှင့်
 ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို၊ ပေ- အကျွန်ုပ်သည်၊ ဒီဌာ-တွေ့မြင်
 ရပါပြီ အရှင်ဘုရား၊

အင်း-မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော် တွေ့ပြီတဲ့၊ တွေ့ပြီပါပြီတဲ့၊ ဒီလို လျှောက်တယ်၊ ဒါ လောကဘက်ကနေကြည့်ရင် ဘာထူးဆန်းမလဲ၊ မိဒွေးတော် ဂေါတမီဟာ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကလေး၊ မွေးကာစကတည်းက သူ့မယ်တော်မာယာ အမိရင်းက ၇-ရက်ရှိတဲ့ အခါမှာ ကွယ်လွန်သွားတော့ မိဒွေးတော်ဂေါတမီက မယ်တော်မာယာရဲ့ ညီကို၊ ကဲ-သူက ယူပြီးသကာလ သားအဖြစ်နဲ့ သူပဲ နို့တိုက်ပြီး မွေးလာတာပဲ၊ နို့တိုက်လို့ တကလဲ ကြီးပြင်းတဲ့အခါကာလ ထီးနန်းစည်စိမ် သုံးဆောင် ခံစားနေတယ်၊ ဒါလဲပဲ အာဒမမယ်တော်ရယ် သားတော်ရယ်လို့ ဝီလီအချင်းချင်း၊ တသိအမှတ်ပြုပြီး တော့ ဝီလီတွေနေကြတာပဲ၊

နောက် တောထွက်သွား၊ နောက် ဘုရားဖြစ်လာ၊ အဲဒါ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော် တွေ့ပါပြီလို့ ဆိုတာ၊ ဘာမျှ လောက အကြောင်းနှင့် ဘာမျှ မထူးဆန်းဘူး၊ သိနေတာ ကြာကြာလှနေ မတွေ့ဘူးကို ဆိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားစစ် ဘုရားမှန်ပဲဆိုတာ တပည့်တော် တွေ့ပါပြီလို့ ဝီလီလျှောက်တာကိုး၊ ဒါက တရားတွေမှ တွေ့တယ်၊ တရားမတွေ့ရင်တော့ ဘုရားမှန်၊ ဘာမှန်း ဘယ်သိမလဲ၊ ဒီဟထော်စရာနဲ့ ဖခင် သုပ္ပဗုဒ္ဓဆိုတာ ရှိတယ်၊

အင်း-လူတုန်းက အနေနဲ့ ဟောမယ်ဆိုရင် ဘုရားအလောင်းတော်ရဲ့ ယောက္ခမပေါ့၊ သုပ္ပဗုဒ္ဓဆိုတာ ရှင်ဒေဝဝတ်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ယသော်စရာရဲ့ မောင်ပဲ၊ ဘုရားယောက်ဖပဲ၊ ဘုရားလောင်းရဲ့ ယောက်ဖ၊ သူတို့ဟာ ဘုရားလောင်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက သိနေတာပဲ၊ သိနေပေမယ့်လို့ အဲဒါ ဘုရားပဲဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်မတွေ့ဘူး၊ အဲဒီလို မတွေ့တော့ ဘုရားအစစ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် မတွေ့ဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်အနေအားဖြင့် မြင်တွေ့နေတာပေါ့၊ သို့ပေမယ့် ဘုရားအစစ်အမှန် သူတို့ မသိဘူး၊ မသိတော့ မရိုမသေပြုကြ၊ ပြစ်မှားကြတယ်၊ ပြစ်မှားကြတော့ သူတို့ ရှင်ဒေဝဝတ်ကလဲပဲ မြေမျိုပြီး တော့ အဝီစိငရဲကျသွားတယ်၊ သုပ္ပဗုဒ္ဓကလဲ ဝီလီပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံ ကြတဲ့လမ်းမှာ ပိတ်ထားလို့ အဲဒါလဲပဲ ၇-ရက်ကြာတဲ့ အခါကာလမှာ သူတို့ မြေမျိုပြီး ငရဲကျသွားတယ်၊

အဲဒါ စု ဘုရားမတွေ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပကတိ မျက်စိနဲ့ မြင်ပေမယ့် လို့ တွေ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ပကတိမျက်စိနဲ့ မမြင်သော်လဲ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားကို တွေ့လို့ရှိရင် တွေ့ပါတယ်တဲ့၊ ခဲမှံ ပဏတော မံပဿတိ၊ ခဲမှံ တရားကို၊ ပဿတော တွေ့မြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မ- ငါဘုရားကို တွေ့မြင်ရင် ဘုရားကို တွေ့တာပဲ၊ ယခုတရား အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တရား

အားထုတ်လို့ ရုပ်တရားနဲ့နာမ်တရားတွေကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတယ်ဆိုရင် ဗီဇ စတွေ့ရတယ်။

ပထမတုန်းက ရုပ်တရား နာမ်တရားဆိုတာ ပြောသံကြားပဲ ရှိသေးတာကိုး။ စာပေကျမ်းဂန် သင်ထားတဲ့ ပြောသံကြားပဲ။ ကိုယ်တိုင်တွေ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်နှင့်နာမ်၊ ရုပ်တရားက ၂၀-ခုရှိတယ်လို့ ရေတွက် ပြတတ်ပါတယ်။ ပဿာဝရုပ် ၅-ပါး၊ အဲဒီလိုလျှောက်ပြီး ရေတွက်ပြီး ပြတတ်ပါတယ်။ ပြောထဲပြောတတ်ပါတယ်။ ဟောလဲ ဟောတတ်ပါတယ်။ ရုပ်ကလွှာပုံတွေ ဖွဲ့မယ်ဆိုရင်လဲ ဖွဲ့ပြီး ပြတတ်ပါတယ်။ အဲ-နာမ်တရားမှာလဲ စိတ်တစ်ခု ယုတ် ၉၀၊ အဲဒီလိုစေတသိက် ဒွေပညာသ ၅၂-ပါးလို့၊ အဲဒီလို စသည်ဖြင့် လဲပဲ သင်ကြားထားလို့ရှိရင် ခါတွေ ပြောလဲ ပြောတတ်ပါတယ်။ ဟောလဲ ဟောတတ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေ ဝိထိကျပုံတွေလဲပဲ အဲဒီလို လေ့လာထားလို့ ရှိရင် သိနိုင်ပါတယ်။ ခါပေမယ့် စိတ်ကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်နှင့်နာမ်နဲ့ကို တွဲပြီးတော့ ဖြစ်နေတယ်။ ရုပ်နှင့်နာမ် ၂-ခုဆိုတာတော့ အရားအားထုတ်မှ သိတယ်။ ကိုယ်တိုင်အားထုတ်မှ မထုတ်ဘဲနဲ့ ဗီတိုင်၊ စာသင်ရုံနဲ့သိတာမဟုတ်သေးဘူး။ မသေချာဘူး။ ၈၀၀၀၀၀ပဲရှိသေးတာပဲ။

အေး-စိမ့်မြင်ကြားတွေမြင်တယ်ဆိုတာတွေဟာငါ့ကောင်လိုလို၊ အဆက် ကောင်လိုလို၊ ငါ့ကောင် အသက်ကောင်ကစာဟုတ်လေသေး။ စာထဲကပြောတဲ့ ရုပ်နာမ် ၂-မျိုးရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လေလားဆိုတာ သိပ်ပြီးတော့ မကွဲပြားဘူး။ အေး-ဝိပဿနာရှုလို့ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်ကလေးတွေ ရှိတော့ ဒီမှာရုပ်နှင့်နာမ်ကွဲလာတယ်။ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း၊ မှတ်သိစရာရုပ်ကတစ်မျိုး။ မှတ်သိနေတဲ့ စိတ်နာမ်လေးကတစ်မျိုး။ ဖောင်းတယ် မှတ်လိုက်ရင် ဖောင်း တက်လာတဲ့ ရုပ်ကလေးကတစ်မျိုး။ ဖောင်းတယ်လို့ သိနေထဲနာမ်ကလေးက တစ်မျိုး။ ခါလေး နှစ်ခုရှိတယ်။ စိမ့်မြင် တာမှမရှိဘူး။ ဟေတုန်းကတော့ ဖောင်းထာနှင့်တကွတစ်ကိုယ်လုံးကလေးငါ့ပဲ၊ နှလုံးသွင်းရင်သိနေတာကငါပဲ၊ ဖောင်းတာ တစ်ကိုယ်လုံးနဲ့သိ၊ နှလုံးသွင်းသိနေတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ တစ်ကိုယ် တည်းပဲ၊ စိလိုထင်နေတာကိုး။

အေး-တရားကောင်းကောင်းအားမထုတ်ဘူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေးကြည့် လျှင် အဲဒီတိုင်းပြောမှာပဲ၊ စိတ်တိုင်းပဲပြေတယ်၊ ရိုးရိုးဆိုရင် တဲဒီတိုင်းပဲ ပြေတယ်။ အဲဒါ ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ မကွဲဘဲ ဖြစ်နေတာ၊ အခု ရှုမှတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ တော့ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်လိုက်တော့ဖောင်းလွှာတာကတစ်ခု၊ ဖောင်းတယ်လို့ သိတာကတစ်ခု၊ သူတို့ ၂-ခု ရောလို့လဲမရဘူး။ ဟစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဘာမျှ မတူဘူး။ တစ်ခြားစီဖြစ်နေတယ်။ သူဟာဖောင်းတက်လာတာက အာရုံ မသိ

ထက်တို့တရား၊ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့ စိတ်ကလေးက အာရုံသိတတ်တို့တရား၊ ဧါဇီ ၂-ခုဟာ တွဲဖြစ်နေတယ်၊ ပိန်တယ်မှတ်ရင်လဲ ဧါတိုင်ပဲ၊ ထိုင်တယ် မှတ်ရင်လဲ ဧါတိုင်ပဲ၊ ထိတယ်မှတ်ရင်လဲ ဧါတိုင်ပဲ၊ ကွေးထယ်မှတ်ရင်လဲ ဧါတိုင်ပဲ၊ ဆန့်တယ်မှတ်ရင်လဲ ဧါတိုင်ပဲ၊ ကွေးတဲ့ရုပ်က တခြား၊ သိတဲ့စိတ်ကထစ်ခြား၊ ဘယ်တခါမဆို ကိုယ်ရုပ်ကတစ်ခြား၊ သိနေတဲ့စိတ်ကလေးကတစ်ခြားပဲ၊ ဧရာလို့ ကိုမရဘူး၊ ကိုယ်ရုပ်ကတစ်ခြား၊ ကိုယ်ရုပ်နဲ့သိနေတာလေးနဲ့ ဧရာရသေးတယ်ဆိုရင် တဲခါ မကွဲသေးဘူး၊ မကွဲသေးလို့ ဧရာနေသေးတာ၊ အဲ-ဝိပဿနာရှုမှတ်လို့ ဒီရုပ်နာမ်ကွဲလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဧရာလို့ကို မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီလိုကွဲနေပါတယ် ဧါ အသေအချာကွဲနေတယ်၊ အားထုတ်ဘူးတဲ့၊ တချို့ကတော့ သူတို့ထင်တဲ့အတိုင်း၊ ရမ်း၊ ရမ်း၊ ပြီး စုပ်စွဲတယ်၊ ဒီလို တချို့ပုဂ္ဂိုလ်က နာမ်ရုပ်တောင်မကွဲဘူးဆိုပြီးတော့ တချို့က ပြောတယ်၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ သူတို့သိမှမသိဘဲနဲ့၊ ဘယ်နဲ့ကွဲမလဲ နာမ်ရုပ်က၊ ဧါနာမ်ရုပ် ၂-ပဲရှိတယ်၊ နာမ်ရုပ် ၂-ခုမကွဲလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အဲ-သိစရာအာရုံနဲ့ သိတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ်ရုပ်နဲ့သိတဲ့စိတ်၊ ဧါ ၂-ခုဟာ တစ်ခါတည်း သေသေချာချာ ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ၂-ရက်နေ ကွဲတာပေါ့၊ ဧါတွေ သေသေချာချာ ကွဲလာတယ်၊ သိလာတယ်၊ အာစာမှမထတ်သူကကွဲတယ်၊ တချို့ကစာမတတ်ရင် ဖြစ်ပါ့မလားတဲ့၊ ဒီလိုလဲမေးစရာရှိတယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်၊ စာတတ်တာက တခြားပဲ၊ အားထုတ်တာက တခြားပဲ၊ ဘုရားလက်ထက်တုန်းက မြတ်စွာဘုရား ဟောလို့ တရားနာပြီး အကျွတ်တရားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စာတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တော်တော်နည်းပါးလိမ့်မယ်၊

အိန္ဒြိယနိုင်ငံက ယခုထက်ထိပဲ စာတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အင်မတန် နည်းနေတာပဲ၊ ဟိုခေတ်တုန်းကဆို စာတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သိပ်နည်းမှာပေါ့၊ စာသင်ကျောင်းတို့ဘာတို့ တယ်ရှိပုံမရပါဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးလောက် ရှိတာနဲ့တူတယ်၊ ဧါလဲပဲ အင်မတန် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လောက်ပဲ သင်နိုင်တာနဲ့တူပါတယ်၊ များသောအားဖြင့် ဆင်းရဲသားတွေက ဟိုခေတ်တုန်းက ဘာမျှတတ်ပုံမရပါဘူး၊ ရေးကို ရေးထတ်ပုံ မရပါဘူး၊ စာမတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ များပါတယ်၊

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားကလဲ နောက်မှပွင့်လာရတော့ ဘုရားက တဲဒီမှာ ဟောရတာပဲ၊ ယခုကာလလို့ သင်္ဂြိုဟ်တို့ဘာတို့ အဘိဓမ္မာတွေ ဘယ်ရှိလိမ့်ဦးမှာလဲ၊ ယခုသင်္ဂြိုဟ်တောင်မှ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ပေါ်လာတာ၊ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီးတဲ့နောက် သိဟိုဠ်ကျွန်းကျမှ သိဟိုဠ်ကျွန်းသောသနာ ထွန်းကားလို့ တော်တော်လေးနောက်ပိုင်းကျမှ ရေးထားထားပဲ၊ ဒီတော့ ဘုရား

လက်ထက်တုန်းကပုဂ္ဂိုလ်တွေ များသောအားဖြင့် စာမတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
များပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားတွေကြားနာနဲ့လုံးသွင်း အားထုတ်လို့
ရုပ်နာမ်တွေကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေသိမြင်ပြီးတော့ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား
တွေ ရသွားကြတာပဲ။ ယခု ဒီမှာယောဂီတွေလဲ အဲဒီလိုပါပဲ။ တရားအား
ထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအင်း-စာတတ်ရင်တော့ပိုကောင်းတာပေါ့လေ။ စာမတတ်
လဲဖြစ်တာပဲ။ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ရင်ဖြစ်တာပဲ။ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း
သိနေတဲ့စိတ်က အာရုံကတခြား၊ မှတ်သိနေတဲ့ စိတ်ကလေးက တခြား၊
ကိုယ်ရုပ်ကတခြား၊ သိထုံစိတ်ကတခြား။ ခွဲမှတ်နေ၊ ဒါလေး ၂-ခုပဲရှိတာပဲ။
တစ်ခါတည်း လက်နဲ့ကိုင်ကြည့်သလိုပဲ။ ဟိုကတစ်ခု ဒီကတစ်ခု ကဲ့နေတယ်။
ရောလို့ကိုမရဘူး။ အဲဒီလို နာမိရုပ်ကလေး ကွဲပြားသိလာတာကို နာမရူပ
ပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ခေါ်တယ်။ ထဲဒီကစပြီးတော့ တရားတွေလေးတာ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားက နာမိနှင့်ရုပ် ရှိတယ်လို့ ဟောတယ်။

အင်း- ဟောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ဟုတ်သားပဲ။ နာမိနှင့်ရုပ်ပဲ ရှိတာ
ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမရှိဘူး။ ဒီလိုသိလာတာကို။ ဒီလိုသိတော့ ဒီတရားဟာ မှန်
တယ်။ ဒီတရားကိုဟောတဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာလဲပဲ။ ဒီတရားတွေကို ကိုယ်တိုင်
သိပြီးဟောထားတော့မှန်တယ်။ ဟလုံးစုံသိတဲ့ဘုရားဆိုတာ ဟုတ်ပါပေတယ်။
ဒီကစပြီးတော့ နည်းနည်းသိတယ်။ နည်းနည်းဝိုးတိုးဝါးတာရှိသေးတယ်။
သိပ်မသေချာသေးဘူး။ ဟောပြီးတော့ ဒီရုပ်နာမ်တွေက မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း
ပေါ် မှတ်ပြီးရင်ပျောက်၊ မမြဲတာတွေကို တွေ့လာတယ်။ ဘယ်ဟာမှတည်
နေတာမရှိဘူး။

အတုတုန်းက တစ်ခုတည်း တည်နေတယ် အောက်မေ့တာကို။
ယခုတည်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဖောင်းတာလေးလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ
ပိန်တာလေးလဲပေါ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ။ သိတာလေးလဲပေါ်ပြီးပျောက်
သွားတာပဲ။ ကျွေးတာ-ဆန့်တာတွေ သူ့အခိုက်အတန့်နှင့်သူပေါ်ပြီးပျောက်
သွားတာပဲ။ စိတ်ကူး စဉ်းစားကြည့်စဉ် ဒါလေးတွေလဲ သူ့အခိုက်အတန့်
မှာပဲ ပေါ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ။ ကိုယ်ထဲမှာနာကြင်ကိုက်ခဲမှု အစရှိသဖြင့်
စေတနာကလေးတွေကလဲပဲ။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တစ်ခုပြီးတစ်ခု (နာလိုက်ရင်း
ပျောက်လိုက်ရင်း-၂) တစ်ခုစီတစ်ခုစီပဲ ဘာမျှတည်တံ့နေတာမရှိဘူး။ အဲဒီတော့
ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားလို့ မမြဲတဲ့တရားကြီးပဲ။

မှတ်ရင်းမှတ်ရင်း။ ဒီတစ်ခါမှာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူ့ဟာသူသဘော
ကြတယ်။ အင်း-မမြဲလို့ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည်နဲ့ဆင်းရဲချည်ပဲတဲ့။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ

မဟုတ်တဲ့ သဘောတရားတွေလို့ ရှုရင်၊မှတ်ရင်၊ သဘောကျပြီးသိတယ်၊တဲ့ဒီ လိုသိလာတော့ ဘုရားကိုပိုပြီးတော့ တွေ့လာတာပေါ့၊ မြတ်စွာဘုရားက မမြဲတဲ့ တရားကြီးပဲ ဟောတယ်၊ ဧကမစဲ ဖြစ်ပျက်တဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေကြီး ပဲလို့ ဟောတယ်၊

သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာ၊ ယဒါပညာယ၊ ပဿတိ၊

သဗ္ဗေ-အလုံးစုံကုန်သော၊ သင်္ခါရာ-ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား၊ သင်္ခါရ တရားတို့သည်၊ အနိစ္စာ-မမြဲကုန်၊ဣတိ-ဤသို့၊ယဒါ-အကြင်အခါ၌၊ပညာ-သ- ဝိပဿနာပညာဖြင့်၊ ပဿတိ-တွေ့မြင်၏၊

အလုံးစုံသောတရားတွေ မမြဲဘူးလို့ တွေ့ရမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားဟော ထားတယ်၊ ဟောတဲ့အတိုင်းပဲ တွေ့လာတာကိုး။

အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ ဥပ္ပါဒေယ ဓမ္မိနော၊

သင်္ခါရာ-ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်၊ ဥပ္ပါဒေယ ဓမ္မိနော-ဖြစ်ခြင်း၊ပျက်ခြင်း၊ သဘောရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အနိစ္စာဝတ-မမြဲလေ ကုန်တော့တကား။

ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေချည်းပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားတယ်၊ အင်း-အဲဒီ ဟောတဲ့အတိုင်း ယခုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က သူတွေ့လာတာကိုဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ ပျက်လိုက်ဖြစ်လိုက်၊ တစ်ပိုင်းတစ်စ တစ်ပိုင်းစီ မမြဲတာလေ၊ သူတွေ့လာတယ် ဒီတရားဟောထားတဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဒီတရားတွေ သူ ကိုယ်တိုင်သိပြီး ဟောထားတာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားဟာ အလုံးစုံသော တရား တွေဆိုက မှန်ပါပေတယ်၊ ဟုတ်ပါပေတယ်လို့ ဗုဒ္ဓက တရားစစ် တရားမှန်ကို ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားတွေ တိုးတက်ခိုင်မြဲလာတာဟာ ဘုရားတွေလို့ မြင်လာ တာပဲ အဲ-နောက်ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ အစဉ်အတိုင်း တက်ပြီးတော့ ရုပ်နာမ် သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်တရားရောက်သွားတော့ သေသေချာချာ တွေ့တာပေါ့၊ သေသေချာချာတွေ့တော့ ဘုရားက အလုံးစုံသော တရားတွေကို တွေ့တယ် ဆိုတာ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ သိသွားတယ်၊

ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓေါ-တရား အလုံးစုံကို အကုန်အစင် သိမြင်တော် မူသပ သောမြတ်စွာဘုရား၊ ဘုရားကိုအာရုံပြုပေါ့ဟုတ်လား၊ အဲ-တရားတွေထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားကိုယ်သိတဲ့အတိုင်း၊မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသိပြီးတော့ ဟောထားခဲ့တာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားက တရားစစ်တရားမှန်ကိုဗောဓိပင်အောက် ရတနာပလ္လင်ပေါ်မှာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေပြီး၊ဝိတရား၊ နှလုံးသွင်းလို့ သစ္စာ လေးပါသိ၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်နေပုံ၊ ထိုထိုအရပ်ဒေသတွေမှာ သမာပတ်

ဝင်စားပြီးနေပုံ၊ ထိုထိုအရပ်ဒေသတွေမှာ ပရိတ်သတ်ကြီးလေးပါ၊ အလယ် ခေါင်မှာပဲ မားမားမတ်မတ်ထိုင်နေတော်မူပြီးတော့ တရားဟောနေပုံ၊ တရား ပုံတော် စိတ်ထဲက မှန်ပြီးတော့-

ဗုဒ္ဓေါ- တရားအလုံးစုံကို အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား။

ဒီတရားတွေ အကုန်လုံး သိပြီးတော့ ဟောထားတာပဲ၊ သိပြီး ဟော ထားတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ နည်းနိဿိသွေ့ တို့ကျင့်ပြီးတော့နေရတာပဲ၊ ကဲဒီလို အာရုံပြုလိုက်တော့ စိတ်အားတွေ တက်လာတယ်၊ ယခုလောကမှာ သာသနာ တွေ အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ ဘာသာတွေ အမျိုးမျိုး၊ အရင်းစာမြစ် လိုက်ကြည့်လို့ ရှိရင် ဘာသာ တီထွင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အခြေစာမြစ်ဟာ ဘာမျှယုတ္တိမရှိဘူး။ လေ့လာဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိမှာပဲ၊ ဘုန်းကြီးလဲ နည်းနည်းတော့ လေ့လာ ထားတယ်။

တစ်ချို့က တရားတွေဟောနေတော့ သူတို့ဟာလဲ ကြည့်ထားဦးမှဆို လေ့လာထားရတယ်၊ သူတို့က ပထမ ဘာမျှကို ခြေခြေမြစ်မြစ် မရှိဘူး။ သူတို့ ထင်တာလေးတွေ၊ မြင်တာလေးတွေ၊ သဘောကျလာတာလေးတွေနဲ့ တစ်ခါ တည်း ဟောကြ၊ ပြောကြတာပဲ၊ တစ်ချို့ နေထွက်တာ၊ နေဝင်အာကလေး နဲ့ကို အဲဒါကြည့်ပြီးတော့ အကောင်းနဲ့အဆိုး ၂-ခုပဲ ရှိတာပဲ၊ အဲဒါဟာ အကောင်း၊ တစ်ချို့လဲ ကောင်းတဲ့နတ်က ဖန်ဆင်းတဲ့ဘုရားထွဲပဲခေါ်တာပေါ့၊ မကောင်းတာလဲ မကောင်းတဲ့ဘုရားက ဖန်ဆင်းတယ်ဆိုပြီးတော့ အကောင်း၊ အဆိုးတွေကို ၂-မျိုး ဖန်ဆင်းတာ ခါပဲရှိတယ်ဆိုပြီး သူတို့ စိတ်ထင်တွေကို လျှောက်ဟောတာကို။

ဖန်ဆင်းတဲ့ နတ်လဲ သူတွေတာမဟုတ်ဘူး။ ဖန်ဆင်းတာလဲ တွေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ နေဝင်တာကြည့်ပြီး ဟောတယ်၊ အံ့ဩစရာတော့ တော်တော် ကောင်းတယ်၊ ဝါပေမယ့်လဲ သူ့ဟာနဲ့ သူတော့လဲ တော်တော်တော့ ကြီးပွား တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ သူတို့စဉ်းစားလို့ ရတာလေးတွေကို မှတည်ပြီး ဟောတော့ အဲဒါလေးတွေ ယုံကြည်ပြီးတော့ နောက်ဘာသာကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်၊ ဘာသာကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတာပဲ၊ ဝါတွေ ဘာမျှမဟုတ်ဘူး။ ဘာမျှမဟုတ်တဲ့ ဟာတွေ လိုက်နာပြီး ကျင့်နေတော့ ကြောက်စရာလဲ အလွန်တစ်ရာ ကောင်း ပါတယ်။

သံသရာထဲမှာ ကျင်လည်ပြီးနေလို့ ဒီလိုနေရာတွေရောက်၊ ဒီလိုဟာတွေ ဘယ်လောက်များ ကျင့်သွားမှန်းမသိဘူး။ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အင်း- ရှေ့ကလဲ အဲဒီလို ဘာသာအယူဝါဒတွေနှင့် ဒီလိုဘာသာအယူဝါဒတွေ

ဘယ်လောက်များကျင့်လို့ ဘယ်လောက်စုက္ခ ရောက်ခဲ့ပြီလဲမသိဘူး။ နောက်
လဲပဲ ဒီတရားသာ မရသေးလို့ရှိရင် အဲဒီဟာတွေလဲ ဘယ်လောက် အထိ
ဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းတယ်။

ယခုနေအခါကာလ ဒီဘဝမှာဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်
တွေကြားလို့ ဘုရားကိုယ်တိုင်တွေ့ ကိုယ်တိုင်သိပြီး ထရားတွေဟောလို့ ဒီလို
ဟောထားတဲ့ တရားတွေကျင့်ရလို့ ဟိုအင်မတန် ကံကောင်းလို့ ကျင့်ရ
တစွဲလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သိပ်ပြီး အားရစရာ
ကောင်းတယ်။ အချို့ အားမထုတ်နိုင်သေးဘူး။ အားထုတ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိပြီး
အားမထုတ်နိုင်သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဝါလောက်မကောင်းသေးဘူး။ ငါအင်
မတန် ကံကောင်းနေတာလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် ပီတိတွေ အများကြီး
ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ကိုင်း-ကိုင်း ဆိုရမယ်။

ဗုဒ္ဓေါ-သစ္စာ ၄-ပါး တရားအလုံးစုံကို အကုန်အစင် သိမြင်
တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား။ (၃-ခေါက်)

အေး- မြတ်စွာဘုရားဆိုတာ သစ္စာ ၄-ပါး တရားအလုံးစုံကို သိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘုရားလို့ ခေါ်ရတယ်။ ဝါပါပဲ။ ဘုရားက သတ္တဝါတွေကို ကောင်း
အောင် ဆိုးအောင်လို့ ဖန်ဆင်းပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ တရားအလုံးစုံကို
သိရုံပဲရှိတယ်။ ဖန်ဆင်းစီမံပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ အကယ်၍ ယုံ
ကြည်ဝံ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ရှိပါတယ်လို့ ပြောလို့ရှိရင် ဆက်ပြီး စဉ်းစားဖို့ရာ လိုလာ
ပါတယ်။ အဲ-ဘုရားက ဖန်ဆင်းပေးတယ်ဆိုရင် အဲဒီဖန်ဆင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို
သူက ဘယ်တုန်းက ပေါ်လာတာတုန်း။ သူ့ကို ဘယ်လူက ဖန်ဆင်းလို့ သူက
ဖြစ်လာရတာလဲ၊ စဉ်းစားရမှာကို။ စဉ်းစားရင် ထဲဒါကခက်တယ်။

တစ်ခါက ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ရထားပေါ်မှာ ခရီးသွားရင်း
အဲဒီလိုပဲ၊ ဆာသာခြား တရားဟောဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့်တွေ့တယ်။ တွေ့တော့
တရားဟောဆရာကြီးက ဒီဘုန်းကြီးကိုချွတ်မလို့ ထရားဟောမယ်လို့ စလိုက်
တယ်။ ဒီဆရာတော်ကြီးကို ဘုန်းကြီး-ဘုန်းကြီးတို့ဘာသာမှာ သံသရာများ
စာစရှိရဲ့လား။ ဘယ်ကစပြီးတော့ လူတွေ၊ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်လာသလဲ၊
တရားဟောဆရာကြီးက မေးတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးကလဲ စာတတ်
ပေတတ်ကြီးပါပဲ။ တရားဟောလဲ တရားဟောတတ်တဲ့ စာတတ် ပေတတ်
ဗဟုသုတရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါပဲ။ ထဲဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောထိဆို ဘုန်းကြီးတို့
ဘာသာမှာတော့ ဒီလိုဘယ်ကစတယ်ဘာရယ်လို့ ဒီလို့မရှိဘူးလို့ပြောတယ်။ မရှိ
လို့ရှိရင် မရှိတာနဲ့ ရှိတာနဲ့ ဘယ်ဟာကောင်းသလဲ သူက မေးတယ်။ ဒါက

တော့ စာပေကမရှိဘူးပြောတာ ရှိအောင်လို့လဲ ရှာလို့မရတော့ မရှိဘူးလို့ ထားရတာပဲ။ ရှိရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒီတော့ တရားဟောဆရာ ကြီးက သူလိုတဲ့အကွက်တော့ ရောက်လာပြီလို့ ပီလို အောက်မေ့ပုံရတယ်။ ဘုန်းကြီး ကျုပ်တို့ဘာသာကတော့ရှိတယ်၊ ဒီလို အစချီလိုက်တယ်၊ ဘယ်က စသတုန်း၊ ကောင်းတာပေါ့၊ အစရှိရင်ဘယ်ကစသလဲ၊ ကျုပ်တို့ဘာသာက ဆရာသခင်က ဖန်ဆင်းတာပဲလို့ အကုန်လုံး သတ္တဝါထွေရော၊ လောကကြီး ရော၊ ဘုရားသခင်ဖန်ဆင်းလို့ ဖြစ်လာတာ ဘုရားသခင်ကစတာပဲ ပြော တော့၊ ဆရာတော်ကြီးက ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝါပြင့် နေစမ်းပါဦး၊ တဲဒီဘုရားသခင်ကြီးကြော့ဘု ဘယ်သူကဖန်ဆင်းသလဲ၊ သူကတော့ ဘယ်က ခပြီ၊ ဖြစ်လာသလဲ။

ဒီတော့ တရားဟောဆရာကြီးက ဘုန်းကြီး တဲဒါက ခပ်ခက်ခက်ပါပဲ လို့ ပြောတယ်၊ သူလဲပဲ အစမှမရှိပဲဟာကို၊ အကယ်၍ တဲဒီဘုရားသခင်ကြီးက ဖန်ဆင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ ရှိရင် အဲဒီဖန်ဆင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လိုက်ရဦးမှာ၊ သူ့ဘယ်သူ က ဖန်ဆင်းတုန်း၊ အဲဒီလိုလျှောက်လိုက်လို့ မီးခိုးမဆုံး မီးမဆုံး ဘယ်ကမှ စ၍မရဘူး၊ စလိုက်လို့ရှိရင် အဲဒါဒုက္ခဖြစ်ကရောပဲ၊ ဒီတော့ကို အစမရှာ တာပဲ အေးတယ်၊ ရှာနေလို့လဲပဲ ဘာကပေါ်တယ်ဆိုလို့လဲပဲ ယုံကြည်ဖို့ရာ အခက်ကြီးမှာကို။

ဟိုတထက်တရပ်မှာ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်၊ သူက ဒီလိုပဲ သူကလဲ အစမရှိတာ မကောင်းဘူးဆိုပြီး အစရှိအောင် ရှာတာကို၊ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်နည်းနှင့် အဝိဇ္ဇာဟာ အနုနှင့်အရင့် ၂-ခုရှိတယ်ဆိုပြီး သူကအဝိဇ္ဇာ အနု၊ အင်္ဂါကောင်းကောင်းတွေ အကုန်လုံးရှိနေတယ်၊ အဝိဇ္ဇာအနု၊ ဒီတော့ သူက ဥပါဒ် ဌီ ဘင် မရောက်သေးဘူးဆိုတာကို၊ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ၊ အကြံက ဥပါဒ် ဌီ ဘင် မရောက်သေးဘူး၊ တဲဒီကအဝိဇ္ဇာအနုကနေပြီး ဝိဇ္ဇာရင့်လာမှ ဥပါဒ် ဌီ ဘင်နှင့် ဝိဇ္ဇာတွေဖြစ်လာ၊ အဲဒီကမှ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာသင်္ခါရာ စီလို ဖြစ်လာမှာ၊ စီလိုဖြစ်ပြီးတော့လာတော့ စီမှာ တဖြေးဖြေးနဲ့ သူက ပစ္စယ ဝိညာဏ် ပဋိသန္ဓေဖြစ်ပြီး တဝတော့ဘာတွေဖြစ်လာ၊ အဲဒီ အဝိဇ္ဇာအနုခတ်က တလောကလုံးအကုန်လုံး ပျံ့နှံ့ပြီးတော့ အစဉ်ထာဝရရှိနေတယ်ဆိုပြီး သူက စီလိုကြံတာကို၊ သူကစီလိုကြံလို့ သူ့ဝါဒကို ဘုန်းကြီးဟာ စာထဲပေထဲကလဲ မရှိ ဘယ်တော့မှလဲမရှိတော့ ယုံတာက ယုံကြည်ဖို့တော့ အခက်သာ၊ တယ် နဲ့ရယ်လို့တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သူသဘောကျလို့ ကြံထားတာ၊ အစမရှိဘူး ဆိုတာ အစရှာလို့ရှိရင် ဒုက္ခရောက်ယုံရှိတာပဲ၊ ဘာမျှကျေးဇူးမရှိဘူး။

မြတ်စွာဘုရားဟောတယ်၊ အဲဒီအစရှာဖို့မလိုတူးတဲ့ လိုတာက ယခု လောလောဆယ်ရှိနေတဲ့ ဒုက္ခတွေငြိမ်းအောင် လုပ်ဖို့ဟာလိုတယ်၊ ဥပမာဟာ၊

ဖြင့် ဘာတုန်းဆိုလို့ရှိရင် လူတစ်ယောက်၊ မြားမှန်ပူးတဲ့ လူတစ်ယောက်က မြားကလဲ အဆိပ်ပါတဲ့မြား၊ တဲစီတော့ မြားမှန်တော့ကို မြားမှန်ခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူမြားကို မြန်မြန်နှုတ်ပြီး ကုဗ္ဗိရာ လိုလားတာကို။

တဲ-ဆရာက ဆေးဆရာက ကုမလို့ လာတယ်၊ မြားနှုတ်ပြီးတော့ ဆေး ကုမလို့ လာတော့ မြားမှန်ခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောတယ် ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ဆေးကုမယ်ဆိုရင် ကျုပ်မေးတာတွေ အကုန်လုံး ပြောနိုင်မှ အကုန်မယ်၊ နို့မို့လို့ရှိရင် ကျုပ်စိတ်မချဘူး၊ ခင်ဗျားဥစ္စာ ကျုပ်စိတ်မချဘူး၊ ကျုပ်ကို မှန်တဲ့မြားဟာ အဲဒါဟာဘာသားလဲ၊ ဘာသားလုပ်ထားတဲ့ မြားလဲ အဲဒါ သိချင်တယ် ဒီအထဲမှာ ထည့်တဲ့ အဆိပ်ကလဲဘယ်ကနေပြီး ထုတ်လာတဲ့ အဆိပ်လဲ ဘယ်တောကလဲ၊ မြားက ယခုဝါးလုပ်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် တဲစီဝါးက တယ်ကပေါက်တဲ့ ဝါးလဲ၊ တယ်တရပ်က ဖြစ်တာလဲ၊ ဒီဝါးကဘယ်အနား ကနေပြီး ပေါက်သလဲ အဲဒါကျုပ်သိချင်တယ်၊ နောက်ဒီမြားကို လုပ်တဲ့လူ ကလဲ ဘာတုံး လူမျိုးကလဲ ခတ္တိယမျိုးလား၊ ဗြဟ္မဏမျိုးလား၊ သုဒ္ဓမ္မမျိုးလား၊ ဘယ်အမျိုးလဲ၊ ဘယ်သူက လုပ်တာလဲ ဘိချင်တယ်၊

ပြီးတော့ အဲဒီမြားဖြစ်တော့ သူ့မှာ လေးကြိုးပါဦးမယ်၊ စီလေးကြိုး ကလဲ ချည်ကြိုးလား၊ သို့မဟုတ် သားရေကြိုးလား၊ အဲဒါ ကျုပ်သိချင်တယ် လို့ တဲစီချည်ကြိုးဆိုလို့ရှိရင်အဲဒီကြိုးကလဲ ဘယ်ကနေ တယ် ဝါးခင်က ထွက်လဲ ဘယ်သူကလုပ်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သိချင်တယ်၊ အဲဒီလူမျိုးရဲ့ အမျိုး အမည်ရော ဘာတွေရော အကုန်လုံးသိချင်တယ်၊

ဒီတော့ သားရေက လုပ်တယ်ဆိုရင် ဝါးသားရေဟာ ဘာသားရေတုန်း၊ နွားသားရေလား၊ ကျွဲသားရေလား၊ ဆိတ်သားရေလား၊ ဘာသားရေလဲအဲဒါ ကျုပ်သိချင်တယ်ဗျား၊ ဒီသားရေဟာ ဘယ်သူက လုပ်တယ် တာလဲ သိချင် တယ်၊ လေးကိုင်းကလဲ ဘာလဲဝါးကိုင်းလား၊ သစ်သား၊ ကိုင်းလားအဲဒါတွေ ကျုပ်သိချင်တယ်၊ ဝါး၊ သစ်သားကလဲ ဝါးဆိုဝါး၊ သစ်သားဆိုရင် သစ်သား၊ တယ်တောက ပေါက်သလဲဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်၊ အဲဒါတွေ ခင်ဗျားအကုန် လုံးပြောနိုင်မှ အကုန်နိုင်မယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့၊ ပြောလို့ရှိရင် ဆရာက ပြောနိုင် ပါမလားတဲ့၊ မပြောနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒီဥစ္စာတော့ တာဝန်မခံနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဆရာက ဒါတွေ ဘယ်လိုက်ပြီး စုံစမ်းပြီးပြောနိုင်မလဲ မပြောနိုင်ဘူး၊ မပြောနိုင်လို့ ဆေးကုမခံလို့ရှိရင် ဓာတ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆေးကုမခံလို့ရှိရင် အဲဒီမြားမှန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သေရုံရှိတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ်မှမကုတ်နိုင်ဘူးတဲ့၊

အရေးကြီးတာက ဘာလဲဆိုရင် မြားမှန်တာဟုတ်ပြီ မြားလဲ မှန်နေ ပြီ၊ အသားထဲမှာ အဆိပ်ထက်နေပြီ၊ အဲဒါတွေမှန်ပြီ၊ မြားနှုတ်ရမယ်၊ နုတ်ပြီး

ဝိအဆိပ်တွေ ပြေတဲ့ဆေး၊ ထည့်ပေးရမယ်၊ ဝိအနာ ပျောက်စေနိုင်တဲ့ ဆေး၊ ထည့်ပေးရမယ်၊ လိုနေတာက ဓါပဟာ၊ ဟိုဟာတွေက မြား၊ ဘာနဲ့ လုပ်တယ်၊ လေး၊ ဘာနဲ့လုပ်တယ်၊ သားရေကြိုး၊ ဘာနဲ့လုပ်တယ်၊ ဘယ်သူက လုပ်လဲ၊ ဘယ်သူကပစ်လဲ ဆိုတာတွေက အပိုတွေပဲ၊ အဲဒါတွေလိုက်နေလို့ ဆေးကုဖို့ဟာနဲ့ ဘာမျှ မဆိုင်ဘူးတဲ့၊ ဝိဥစ္စာ အဲသလိုပဲ၊

ယခု သတ္တဝါတွေမှာ လောလောဆယ်ဆယ် ရှိနေတာက ရုပ် နာမ် တရားတွေ မပြတ်နေတာရှိတယ်၊ ဒုက္ခတရားတွေရှိတယ်၊ ဒီ ရုပ်နာမ်တရား တွေ မပြတ်ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရုပ်နာမ်တရားတွေမှာ သာယာ မှလေးရှိနေတယ်၊ တဏှာ ရှိနေတယ် အဲဒီ သမုဒယသစ္စာရှိနေတယ်၊ အဲဒီ သမုဒယသစ္စာကြောင့် ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီ သမုဒယသစ္စာကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခ သစ္စာတရားတွေ ငြိမ်းသွားအောင်လို့ ဟာ ငြိမ်းဖို့ဟာအားထုတ်ဖို့လိုတာပဲတဲ့၊

ဟိုရှေးရှေးသော အဝတွေက ဘာတွေဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ ဘယ်က လော ခဲ့တယ်၊ ဘာဘာညာညာ ဆိုတာတွေလိုက်လို့ မမီတဲ့ဟာတွေ၊ တကယ်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်က မီလို့ သိတယ်ဆိုဦးတော့ တခြားပုဂ္ဂိုလ်ယုံကြည်ဖို့ဟာ ခက်တယ်၊ ခက်တာပေါ့၊ မြတ်စွာဘုရားက သူက သိလို့ပဲ ဟောထားတာ ဆိုဦးတော့ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေ ယုံဖို့ခက်တယ်၊ မခက်ဘူးလား၊ ဘုရားဟာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ သူ့ဥစ္စာ တော်သလို ဟောသွားတာပါလား၊ စီလိုလဲထင်မှာပေါ့၊ ဝိတော့ လက်လှမ်း မမီတာတွေ၊ မသိတာတွေ လျှောက်ဟောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူက အဲဒါကြောင့် အရေးကြီးတာက ရှေးက ဟာတွေလိုက်နေဖို့မလိုပါဘူးတဲ့၊ ရှေးကတော့ရှိတော့ရှိမှာပေါ့၊ နေကပြောတဲ့ လေးတို့၊ မြားတို့လုပ်တဲ့ဥစ္စာတွေဟာ ရှိတော့ရှိတာပေါ့၊ ရှိပေမယ့်အဲလဲဒါတွေ လိုက်ရတာမလိုဘူးတဲ့၊

ယခုလိုဒါက ဘာတုံးဆိုလို့ရှိရင် မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ တရားတွေတဲ့၊ ဒါက လက်ငင်းရှိနေပြီတဲ့၊ မြားမှန်သလိုပဲ၊ ဒီဒုက္ခသစ္စာတရား တွေ၊ ဆင်းရဲတရားတွေ ငြိမ်းဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ ဘဝ ထပ်ခါဖြစ်ရင် ဖြစ်ရာဘဝမှာ အိုရမယ်၊ နာရမယ်၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးရမယ်၊ ငိုကြွေးရမယ်၊ ကိုယ် ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲတွေဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒါတွေ အရေးကြီးတယ်၊ ဒါတွေကို သိမှု တွေ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ သာယာမှု မဖြစ်လို့ရှိရင် ဘဝထပ်မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်၊ ယခုလောကမှာလဲတစ်စုံတစ်ခုကို နှစ်သက်သာယာလို့ရှိရင် နှစ်သက်သာယာတဲ့အာရုံနဲ့ ဝပ်ပြီယော့ ကြောင့်ကြ စိုက်ရတာကို နှစ်သက် သာယာတဲ့ အာရုံမရှိရင် ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘူး၊

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တုန်းက ဒကာတစ်ယောက်က မြတ်စွာဘုရားကိုလျှောက်တယ်။ ထပည့်တော်ဘုရားတဲ့၊ တပည့်တော် တစ်ထိုင်အတွင်းပဲ ပီဆင်းရဲနဲ့ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်းတရားတွေ တပည့်တော် သိချင်တယ်တဲ့။ အဲဒါဟောပါဆိုတော့ ဘုရားက ဒကာထံ ငါ့အတိတ်အစအကြောင်းတွေ လျှောက်ပြီးတော့ဟောရင် မင်းမသိဘူးတဲ့။ ငါ့အတိတ်ဘဝက မင်းဘယ်က အတိတ်အဝက ဘယ်လိုဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ဟောလို့ရှိရင် အဲဒါတွေ မင်းမသိဘူးတဲ့၊ မသိတော့၊ ငါ့ဟောလို့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူးလဲ။ ဆားလိုက်မှဖြစ်မှာ နောက်တစ်ခါ တနာဂတ်ဘဝတွေ မင်းတယ်အကြောင်းကြောင့် ဘာဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ လျှောက်ဟောလို့ရှိရင် ငါသိပေမယ်လို့ မင်းကယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေလဲဟောလို့ မဖြစ်ဘူး။ စီတော့ကို တစ်ထိုင်အတွင်း နားလည်တာဟောမှ ဆိုပြီးတော့ သူဟောတယ်။

မင်း အိမ်ရှင်မရှိတယ်တဲ့၊ မင်းမှာ သားကလေး ရှိတယ်တဲ့ ၊ အဲဒီတော့ မင်းအိမ်ရှင်မနှင့် မင်းမတွေ့ခင်တုန်းကတဲ့၊ အဲဒီအိမ်ရှင်မကို ချစ်ခြင်း၊ ခင်ခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်း၊ သာယာခြင်းရှိခဲ့လားတဲ့၊ မရှိပါဘူးဘုရားတဲ့၊ လူချင်းမှ မတွေ့ရသေးဘဲ ဘယ်ရှိမလဲတဲ့ ဒီဥစ္စာကတော့၊ အဲဒီတော့ နောက်တွေ့တော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတွေ့တော့ ချစ်ကြခင်ကြတယ်။ ချစ်ခင်ပြီးတော့ အခုနေကာလဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီအိမ်ရှင်မတစ်စုံတစ်ရာဆင်းရဲဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ ထဲတခြားသောလူတွေကနိုင်ထက်ကလူ နှိပ်စက်ပြီးတော့ နှိပ်စက်မယ်၊ သတ်ကြဲမယ်၊ ဖြတ်ကြဲမယ်ဆိုလို့ရှိရင် မင်းစိတ်ထဲဘယ်နဲ့နေမလဲ၊ မြတ်စွာဘုရားကမေးတယ်။

ဒါကတော့ဘုရား၊ ဒါကတော့အများကြီးဒုက္ခရောက်မှာပါတဲ့၊ ဖုံမတော်အသက်တောင်မှ သေပါသေးတယ်တုရား။ အဲဒါအင်း-ဘယ်ကလာတာတုန်း၊ အဲဒီဥစ္စာ မင်းဘယ်ကလာတာတုန်း၊ မင်းအစတုန်းကသိခဲ့လား၊ အင်းအိမ်ရှင်မနှင့် မတွေ့ခင်တုန်းက ဒီလိုဖြစ်ပါ့မလားတဲ့၊ ထဲဒါ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ အခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်သလဲ၊ ဒါ သူ့ခင်မင်တုယ်တာမှရှိလို့ ဖြစ်တာ၊ အေး-အဲဒါသူ့အကြောင်းကြောင့်တဲ့၊ ခင်မင်တုယ်တာမှရှိရင် ဒုက္ခဖြစ်တယ်တဲ့၊ ဒါလက်ငင်းဟောတာကိုး၊ လက်ငင်းဟောတာအရေးကြီးတယ်၊ စီခင်မင်တုယ်တာမှ ဖြုတ်ဖို့ရာအရေးကြီးနေတာ၊ တပ်မက်နှစ်သက် သာယာတာတွေ ရှိသတဲ့၊ မင်း သားကလေးရှိလို့ရှိရင် မင်း သားကလေးဟာ မရသေးဘူးတဲ့၊ မရသေးခင်က မင်းသားလေးနှင့် အကြောင်းပြုပြီး ချစ်ခင် တုယ်တာမှ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ထားမရသေးခင်က သားကြောင့် ငါ့သားငါ့ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ဖြစ်မလဲမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းသားရှိမှမရှိဘဲ၊ မရှိသေးဘဲနဲ့ အဲဒီအိမ်ရှင်မနဲ့ အိမ်

အိမ်ထောင် မကျသေး၊ခင်တုန်းက၊ မကျသေး၊ခင်တာဆိုရင် သား၊ ချစ်စရာ
ဘယ်ရှိမလဲ၊ သား၊မရှိသေး၊ နောက် သား၊လေး၊ရလာ၊ သား၊လေး၊ရစော့တဲ့ဒီ
သား၊လေး၊ ချစ်ခင်သာယာမှု မရှိဘူးလားတဲ့၊ သား၊လေး၊ဆိုပြီးတော့ရှိပါတယ်၊

ထဲဒီသား၊လေး၊ အခုနေကာလမှာ အကြောင်းမသင့်လို့ သူတစ်ပါးက
သတ်လို့၊ဖြတ်လို့၊ အဘိဓုက္ခရောက်သွားမယ်၊ ရွှေမျက်မှောက်မှာပဲ နိပ်စက်
ကြမယ်ဆိုရင် မင်းဘယ်နဲ့နေမလဲ၊ ဝါတုရားတဲ့၊ အများကြီး ဓုက္ခရောက်မှာ
ပါမဲ၊ တပည့်တော်တို့ ဆေးကောင်းသေပါလိမ့်မယ်၊ ထဲဝါ အာကြောင့်တဲ့။
ဝါ ချစ်လို့ပဲ၊ ထဲဒီတော့ တင်း-ချစ်ခြင်း၊ ခင်ခြင်း တည်းဟူသော သာယာ
ခြင်း၊ တစ်ဖက်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆင်းရဲတွေ ဖြစ်တယ်တဲ့၊
ထဲဝါနဲ့ ထင်ရှားရောပေါ့၊ ဖြစ်ရတယ်၊ နောက်ကို မင်းကိုရပ်ရွာထဲမှာတို့ ချစ်ခင်
နှင်းနှီထို ဆွေမျိုး၊ မိတ်ဆွေတွေလဲ ရှိတယ်တဲ့၊ မချစ်ခင် မရင်းနှီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ
ရှိတယ်၊ မချစ်ခင်မရင်းနှီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးဒုက္ခဖြစ်လို့ သေ
ကြေကုန်လို့ရှိရင် မင်းစိတ်ထဲဘယ်နဲ့နေမလဲတဲ့၊ အာမျှမဖြစ်လှဘူးတဲ့၊ သူစိတ်ထဲ
နေသာထိုင်သာရှိပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ အဲဒီချစ်ခင်ရင်းနှီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်စုံတစ်ရာ
ဘေးဒုက္ခ ရောက်သွားမယ်ဆိုရင် မင်းစိတ်ထဲ ဘယ်နဲ့နေမှာလဲ၊ အဲဝါ ဘုရား၊
ဝါကတော့ စိတ်ဒုက္ခရောက်မှာပါ၊ အများကြီး ရောက်မှာပါပဲ၊ တစ်ဖက်က
အာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဝါလဲပဲ ချစ်ခင်မှုရှိလို့ပဲဆိုတာ ဖြစ်စွာဘုရားက
ဟောရတာကိုး။

ထဲဝါ ခင်မင်တူယ်တာမှု ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံးဟာ အစမှာထပ်ကာ
ထပ်ကာဖြစ်ပြီး အိုခြင်း၊ သေခြင်း စသည့် စိတ်ဆင်းရဲမှုဆိုတာ တွေ့နေတယ်၊
အိုခြင်း၊ သေခြင်း၊ နာခြင်း စသည့် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေ ငြိမ်းဖို့ရာလို့
အရေးကြီး၊ ဘာလဲဆိုရင် ခင်မင်တူယ်တာ သာယာမှု ကိလေသာ မဖြစ်
စေောင်လို့ အားထုတ်ဖို့ရာ အရေးကြီးတာကိုး၊ အဲဝါ ဒွါရ ၆-ပါးက
ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေကို မရှုလို့ ဖြစ်ခိုက်ပျက်ခိုက် အဲဝါတွေကို
ထန်စွာ၊ ဒုက္ခ မသိလို့ရှိရင်ဖြင့် အဲဒီတရားတွေနှင့်စပ်ပြီး ခင်မင်တူယ်တာမှုတွေ
ဖြစ်နေတယ်၊ မရသေးတာတွေ ရချင်တယ်၊ ရပြီးတော့ သာယာနှစ်သက်
တယ်၊ ဝီလို့ဖြစ်နေတာ၊

ထဲဝါကြောင့် ဝီတရားတွေကို သိရစေောင်လို့ ဝီပဿနာ ရှုရတယ်၊
ဝီပဿနာရှုတော့ ယခု ရှုတိုင်းမှတ်တိုင်းတာ ဟုတ်လား၊ ရုပ်နဲ့ နာမ်လေး၊
ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိတယ်၊ ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတာတွေဆိုတာ သိတယ်၊ ဖြစ်ပြီး
တော့ ပျက်သွားတာလေး၊ ပိတ်ကလေးက မိဖြစ်ပြီးပျက်သွားတာလေးတွေ
ဟာ၊ ချစ်စရာလား၊ ပုန်းစရာလား၊ အားမကိုးစရာလား၊ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊

ယခုလူထွေဟာ ချစ်ခင် နှစ်သက် သာယာနေတာတွေဟာ အမြဲတည့်နေ တယ်ထင်လို့၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားရင် မရှိတော့ဘူး။

ဥပမာ- ညလျှပ်စီးလက်တယ်၊ မိုးရွာတဲ့အခါ လျှပ်စီးလက်တယ်၊ အဲ-လက်သွားတာလေးတော့ လက်တုန်းတော့ သူကကောင်းတယ်၊ လက်ခနဲ လင်းသွားတာကို။ သို့သော် လက်သွားတာတွေဖြစ်ပြီးတော့ ပျောက်သွား တော့ကို အဲဒီတုန်းက လက်သွားတဲ့ဥစ္စာလေးကို ကိုယ်သိမ်းပိုက်ထားတာလဲ မရှိတော့ အာမျှသာယာစရာမရှိဘူး။ ငါလင်းတာလက်တက်ကလေး ရှိနေတာ ပဲလို့ အာရုံပြုပြီးတော့ ဂုဏ်ယူစရာလဲမရှိဘူး။ ဝမ်းမြောက်စရာလဲ မရှိဘူး။ အာမျှ တွယ်တာစရာမရှိဘူး။ အဲသလိုပဲ မိမိသန္တာန်ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တရား တွေ ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာမသိတော့ အမြဲတမ်းတည့်နေတယ် ထင်တော့ကို စါလေးအာရုံပြုပြီးတော့ ငါ့လက်ပဲ၊ ငါ့ခြေပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ပဲ၊ ငါ့သားပဲ၊ ငါ့ သမီးပဲ၊ ငါ့မစ္စည်းပဲ၊ ငါ့ဥစ္စာပဲ စသည်ဖြင့် စါတွေဟာ အစဉ်ထာဝရရှိတယ် အောက်မေ့ပြီးတော့ စါတွေ အားကိုးနေကြတာကိုး၊ ယခုလဲ ရှိနေတယ်၊ နောင်လဲ ရှိနေဦးမှာပဲ၊ နောက် ဘဝဘဝတွေလဲ စီလိုရှိပြီး စဉ်းစားနေဦး မှာပဲဆိုဆော့ သာယာစရာ နှစ်သက်စရာတွေ၊ အားကိုးစရာတွေ ဖြစ်တယ်၊ (ဖြစ်တိုင်း) ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်ပေါ်တဲ့ တရားတွေဟာ ဖြစ်ပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်း၊ ဖြစ်ပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်း၊ မမြဲဘူးဆိုတာ ကိုယ်တိုင် တွေ့ပြီးတော့သိနေရင် နှစ်သက်သာယာစရာမရှိဘူး။

ယခု ဝိပဿနာရှုလို့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေ ဘာတွေ တွေ့ထုံအခါ ကြုံတော့ ဖြစ်ပျက်ဆင်းရဲတရားတွေပဲလို့ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတာတွေ မသိ လို့ရှိရင် သာယာတာဟာ ဆင်းရဲကြောင်းတရားပေါ့၊ ခင်မင်တွယ်တာစရာ၊ သာယာစရာရယ်လို့ မရှိ၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ၊ ယခုချက်ခြင်း ဒီသာယာမှု ငြိမ်းသွားတာ၊ အဲဒါဟာ တစင်္ဂအားဖြင့်ငြိမ်းတာပဲ၊ အဲဒီလို ငြိမ်းသွားပြီး နောက် ဆက်ဖြစ်ပျက်မှုနဲ့စပ်ပြီးတော့ တွေ့ရတဲ့အာရုံတွေနှင့်စပ်ပြီး သူက ကောင်းစားအောင် ကြိုးစားအားထုတ်မည့်အမှုတွေ၊ ကံတွေမတွေ့ရဘူး၊ ဒီကံ ကစပြီး နှစ်သက်ပြီး တကျိုးပေးမည့်ဘဝတွေ မဖြစ်ရဘူး။ အဲဒါတွေလဲ အစဉ် ထာဝရငြိမ်းနေတယ်၊ ဒါတွေတစင်္ဂအားဖြင့် ငြိမ်းသွားတာ၊ အဲဒီ ရှုတိုင်းမှတ် တိုင်းဖြစ်ပျက်နေလို့ မမြဲဘူး၊ ဆင်းရဲမှုတွေကြီးပဲလို့ဆင်းရဲမှုတွေပဲလို့သဘောကျ နေတာ၊ ဒါက ဝိပဿနာ မဂ္ဂသစ္စာ ဝိပဿနာပဲ၊ သစ္စာ ၄-ပါး တရားတွေ မှာ မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်း သိနေတာ၊

အဲဒါ သစ္စာလေးပါးတရား၊ ဝိလောကသိရင်ကို မြတ်စွာဘုရားဟာ ဒီတရားတွေ၊ ဆင်းရဲတရားတွေကိုလဲ ထိတယ်၊ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်တဲ့ သာယာ

နှစ်သက်မှုကိုလဲ သိတယ်၊ ဝါငြိမ်းတဲ့တရားကိုလဲ သိတယ်၊ ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်တဲ့ ရှုမှု၊သိမှု တို့စိဉာဏ်မျိုးတွေကိုလဲ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တိုင်သိတယ်၊ စိသစ္စာ လေးပါး တရားတွေကို ကိုယ်တိုင်သိပြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတာပဲ၊ ထိစိနည်းအတိုင်း တို့တောင် နည်းနည်းအားထုတ်လို့ နည်းနည်း သိလာပြီ၊ နောက် ဆက်အားထုတ်လို့ရှိရင် အများကြီး သိဦးမယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ ဉာဏ်ထဲမှာရှင်းပြီးသဘောပေါက်လာတယ်၊အဲဒီလို သဘောပေါက်လာတာ၊ အဲဒါ တရားတွေတာပဲ၊ ကိုင်း-ကိုင်း ဆိုရမယ်၊

ဗုဒ္ဓေါ-သစ္စာလေးပါး တရားအလုံးစုံကို အကုန်အစင်သိမြင်တော် မူပေသော မြတ်စွာဘုရား၊(၃-ခေါက်)

ဇာတိ-တရားအလုံးစုံကိုသိတဲ့ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ နည်းနိဿယအတိုင်း မိမိတို့ တားထုတ်နေရပါပေတယ်လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်တုအခါ စိတ်ထဲ တော်တော်ကို မြတ်နိုးစရာဖြစ်ပြီး ပိတိပါမောဇ္ဇတွေ ဖြစ်တတ်တယ်ထုံး အဲဒါကြောင့်မို့ စိမ့်မှာ ရတနာသုံးစုံ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါဘူး၊ ရတနာ သုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကို တရားဂုဏ်တွေအောက်မေ့ပုံ၊ နောက် တရားဂုဏ် အောက်မေ့ပုံကို ဟိုထစ်နေကပြောခဲ့တဲ့ ကိလေသာ ကင်းငြိမ်းပုံကလေး မြတ်စွာဘုရားဟော ထရာကျင့်သုံးပြီး ကိလေသာတွေ ကင်းငြိမ်းနေတယ်၊ မျက်မှောက်မျက်ကွယ် ဘယ်အခါမျှ လောဘမဖြစ်ဘူး၊ ဓေါသမဖြစ်ဘူး၊ မောဟမဖြစ်ဘူး၊ မာန မဖြစ်ဘူး၊ ဝိဒ္ဓိဝိစိကိစ္ဆာစသည့် စိတ်အညစ်အကြေးတွေ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ သတ္တဝါတွေဟာ အများအားဖြင့် နှစ်သက်သာယာစရာရှိရင် နှစ်သက်ကြ၊ သာယာကြတာပဲ၊ မုန့်စရာရှိရင် မုန့်ကြ၊ စိတ်ဆိုးကြတာပဲ၊ ဝေါသဖြစ် ကြတာပဲ၊ ထင်း-ဂုဏ်ယူစရာရှိရင်လဲ မာနဖြစ်ကြတာပဲ၊

ဒီအဲလို လောကကြီးထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားဟော နှစ်သက်စရာတွေ တယ် လော့က်ကောင်းကောင်း၊ သာယာနှစ်သက်မှု မရှိဘူး၊ မျက်မှောက် အများ ရှေ့မှာလဲ နှစ်သက်သာယာမှုမရှိဘူး၊ အများမျက်ကွယ်မှာလဲ ကိုယ်တစ်ကိုယ် တည်း နေတဲ့အခါ နှစ်သက် သာယာမှု အဖြစ်ကို မရှိဘူး၊ မဖြစ်တတ်တဲ့ သား ကာဖြစ်နေတယ်၊ သာယာမှု လုံးလုံးမဖြစ်ပဲနဲ့ ငြိမ်းနေတယ်၊စိတ်ဆိုးစရာ ကာရံမဟုတ် ဘယ်လောက် မကောင်းတာတွေနဲ့ တွေ့တွေ့ စိတ်ဆိုးမှု၊ စိတ်ညစ်မှု၊ နှလုံးမသာယာမှု ဝေါသတွေမဖြစ်ဘူး၊ ဂုဏ်ယူစရာတွေ ကယ်လောက်ပဲရှိမနေ ရှိနေ၊ ထဲဝါတွေနဲ့စပ်ပြီး ငါပဲဆိုပြီး၊ ဂုဏ်ယူပြီး မာနဖြစ်တာတွေ မရှိဘူး၊ စိက်လေသာတွေဟာ အကုန်လုံး ကင်းပြီးနေတော့ ဝါကလဲကြည်ညိုစရာပဲ၊

ထဲဝါလဲပဲ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်တိုင် တွေ့ဟန်သမျှ တွေ့နိုင်တယ်၊ တရားအားမထုတ်ခင်ကဖြစ်နေတာ၊ တားထုတ်တဲ့ဟာခါကာလ

စိတ်ဟာ တော်တော်ကွာပါသည်။ ထော်ထော်ကလေး၊ အားထုတ်မိရင်ကို စိတ်တွေက ထော်ထော်သီလာသည်။ တော်တော်ငြိမ်သက်လာသည်။ သိမ်မွေ့လာသည်။ ဖြစ်လာသည်။ တရားထူး မရသေးဘူး၊ ထားဦးတော့ပေါ့၊ အဲဒီလောဆယ်၊ ဝေါသရယ်၊ အကျယ်အကျယ်ထွေသိပ်မဖြစ်ဘူး။ နည်းနည်းသက်သာမှုရနေတယ်။ တစ်ကံအားဖြင့် သက်သာခွင့် ရနေတယ်။ တရား အထူးကို ရသွားပြီ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တော်တော်လဲ သက်သာခွင့် ရသွားတယ်။ ထောက်တည့်ရာရသွားတယ်။

အဲဒီတော့ မိမိသန္တာန်မှာ တရားနှလုံးသွင်း၊ အားထုတ်လို့ ကိလေသာ ငြိမ်းတန်သမျှ ငြိမ်းတဲ့ တရားရတာနဲ့ တဲဒါနဲ့ ထော်-မြတ်စွာဘုရား စီတရားဟောခဲ့တယ်။ ကိလေသာ ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်တဲ့ တရားတွေ၊ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ပြီးတော့ တကယ်ငြိမ်းစေတတ်တဲ့စိတ်ဆေးကောင်း၊ ငါးကောင်း၊ နည်းကောင်းတွေနဲ့ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားခဲ့တာပဲ။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ တရားနည်းလမ်း။ တစ်ကံအားထုတ်နေရတာပဲ။ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲတွေမှာ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေ ငြိမ်းစေနိုင်တဲ့ နည်းကောင်း လမ်းကောင်း တွေတာ။ ဝါကျင့်ကြံ အားထုတ်နေရတာပဲလို့ အာရုံပြုတဲ့အခါမှာ ပီတိပါမောဇ္ဇာတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ထိုဝါကြောင့်မို့ ထဲဝါလဲ နှလုံးသွင်းရမယ်။ အဲဒီတစ်နေ့ကဆိုပြီးသာ။ ဒါကတော့-

အရဟံ-လောဘ၊ ဝေါသ၊ မောဟ အစရှိသော ကိလေသာအညစ်အကြေးတို့မှ ကင်းဝေး စင်ကြယ်ထွေမှီပေသော မြတ်စွာဘုရား။
(၃-ခေါက်ဆို)

အဲဒီလောဘ၊ ဝေါသ၊ မောဟ အစရှိသော စိတ်အညစ်အကြေးတွေတဲ့၊ ဝါတွေက တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အားလုံးတော့မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်းတန်သမျှဟော ငြိမ်းပါတယ်။ သို့သော်လဲ တော်တော်သက်သာမယ်။ အဲဒါကလေးတွေသိရတော့ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဒီကိလေသာတွေ လုံးဝကင်းငြိမ်းနေတယ်ဆိုတော့ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်မကင်းတော့နှင့် ကိုယ်မငြိမ်းတာနဲ့ ဘုရား ငြိမ်းတယ်ဆိုတာကို ကြည်ညိုစရာ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို ကိလေသာငြိမ်းစေတတ်တဲ့ အကျင့်တွေ မြတ်စွာဘုရား ဟောခဲ့လို့ တစ်ကယ် ကိလေသာငြိမ်းစေတဲ့ နည်းကောင်းလမ်းမှန်တွေ ငါအားထုတ်နေရတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းတဲ့ အခါမှာ ပီတိတရားတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ ပီတိဖြစ်ကြောင်းတရားပဲတဲ့။ ရတနာ ၃-စုံ၊ သီလဂုဏ်၊ စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါတဲ့၊ ဝါလေးဆိုတာတယ်။

ရတနာသုံးစုံ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါ။ (၃-ခေါက်)

ထဲ-ဘုရားဂုဏ်တွေ လျှောက်ဟောနေလို့ မပြီးဆေးဘူး။ တရားဂုဏ်
 ဆူးဦးမှပြစ်မှား၊ နောက်ဟောစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ တရား
 ဂုဏ်တွေဘဲ၊ သွားကွာတော့ ဘဝဝတာ ခံမော၊ ဘဝဝတာ-မြတ်စွာဘုရား
 သခင်သည်။ ခမ္မော-တရားတော်ကို ကောင်းမွန်စွာ ဟောကြားတော်မူအပ်
 ပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဟောတယ်တဲ့၊ (ဘာ
 သာတိုင်း-၂)က ကိုယ့်ဘာသာ ဟောထားတဲ့ တရားတွေဟာ သူတို့ဘုရား
 သခင် ဟောတယ်လို့ ဖဲဆိုတယ်။ ကောင်းကောင်းဟောထားတယ်လို့ ပြောကြ
 မှာပါပဲ။ မကောင်းကြောင်း ဟောတယ်လို့ ဘယ်သူမျှ ပြောမှာမဟုတ်
 ဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာကလဲ မြတ်စွာဘုရားဟာ ကောင်းကောင်း ဟောတယ်၊
 ကောင်းကောင်း ဟောထားတယ်၊ ဘယ်သူ့ဟာက ဟုတ်တယ်ဆိုတဲ့ဟာ
 ဘယ်လိုလုပ်စစ်မယ်ဆိုရင် အဲဒါအရေးကြီးတယ် ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဖို့ရာက
 တော့ အရေးကြီးတယ်။

အဲဒီတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကိလေသာတွေ ငြိမ်းစေနိုင်တဲ့
 တရားဆိုရင် ကောင်းကောင်းဟောထားပဲ။ လောဘငြိမ်းအောင်၊ ဒေါသ
 မောဟငြိမ်းအောင် ဝီရိယဟောရင် ကောင်းကောင်း ဟောတာပဲ။ မြတ်စွာ
 ဘုရားလက်ထက်တော် ကာလတုန်းက ဒကာတစ်ဦးက ရှင်အာနန္ဒာကိုပေး
 တော့ ရှင်အာနန္ဒာတဲ့၊ ကောင်းကောင်းဟောတယ်လို့ ဆိုတယ်တဲ့၊ ဒီတော့
 အရှင်ဘုရားကို တရားကောင်းကောင်း ဟောတယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်
 ကောင်းကောင်းဟောတယ်လို့ ဆိုရသလဲဆိုတော့ ဒကာကလေး ဗုဒ္ဓဘာသာ
 မဟုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလွတ်ဘာသာခြား ပုဂ္ဂိုလ်က ပေးတော့ အဲဒီတော့
 အရှင်အာနန္ဒာက ဝါဖြင့် ဒကာသဘောကျသလို ဖြေတာပေါ့၊ ဖြေတာ
 ပေါ့တဲ့၊ မေးခွန်းထုတ်ပြီးတော့ မေးခွန်းထုတ်ပြီး သူ့ဟာသူအဖြေပေါ်လာ
 ပါတယ်။ လောဘဆိုတာ ကောင်းရဲလားတဲ့၊ ဒီလောဘဟာ လိုချင်တပ်မက်
 မောတာကောင်းရဲလားဒကာ လောဘရမက် တပ်မက်မောကြီးရစ် အားကြီး
 လို့ရှိရင် ကိုယ်အလိုပြည့်အောင်လို့ဟာ သူတစ်ပါးတွေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊
 ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်အလိုရှိအောင်တော့ လုပ်ကြတာ၊ လောဘအား
 ကြီးအောင်၊ လောဘ တယ်အားမကြီးရင်တော့ တယ်မလုပ်ထိုက်ပါဘူး။
 ထယ်လောဘအားနည်းရင် အားနည်းလို့ ဆိုလို့ရှိရင်တော့ သူတစ်ပါး တို့၏
 သတ်ခြင်း၊ ပြတ်ခြင်း၊ ခိုးခြင်း၊ ပြုခြင်း။ ဝီရိယဟာတော့ သိပ်မဟုတ်ပါဘူး။ သူက
 အဲ-အားကြီးတော့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်တယ်၊ တပ်ခြင်းလောဘတွေ များလာ
 တယ်၊ အာမေသိဘူး။ တယ်လူမှ မငဲ့နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီပြင်ဟာတွေကို
 မပြောထားနဲ့၊ သားသမီးနှင့်မိဘတောင်မှ တည့်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဥစ္စာဆိုလို့
 ရှိရင် သားသမီးတွေက မိမိတွေလဲမငဲ့ဘူး။ လောဘ အားကြီးလာပြီဆိုမှ

တော့ ကိုယ်ထင်တာလုပ်တော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ မိဘတွေနှင့် သားသမီး တွေနှင့် အဆင်မပြေမှုတွေ ဖြစ်ခြင်းရှိပါတယ်။ သတင်းစာထဲ ခဏခဏပါနေ တယ်။ အချို့လဲ ကဲ့ကြံတာပဲ။ ခဏခဏပါတယ်။

မိဘတွေ သားသမီး ဆုံးမလို့ မရဘဲနဲ့ ထင်တာတွေလုပ်၊ အဲဒါတွေနဲ့ပဲ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်တာတွေလဲ အများကြီးပါပဲ။ သူ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ လဲပဲ ပြုန်းတီးပျက်စီးတော့ ဆုံးမလို့ မရ၊ ခုကွတွေအများကြီးရောက်ပါတယ်။ လောဘ အားကြီးလာလို့ ရှိရင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့အကျိုး ကိုယ့်ဟာပြီးရောဆိုပြီး ဘယ်သူမှ တယ်ငဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်တယ်။ အခု သူများဥစ္စာတွေ ခိုးတိုက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လောဘပါပဲ။ လက်သယ် ရှာလိုက်တော့ ဒီလောဘပါပဲ။ ရှေးက ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက ပြောတယ်။ လူကတော့ မဆိုးရှာပါဘူးတဲ့။ လူကတော့ကောင်းရှာပါတယ်။ အဲ-သူ့မျှော ဒါပေမယ့် သူ့ထန္တာန်က လောဘကဆိုးနေရှာလို့ လောဘဆိုးနေတော့-

လောဘခိုင်းတိုင်း သူ့မျှောလုပ်နေရတာ တယ်သနားစရာ ကောင်း တယ်။ သနားစရာကောင်းဆိုတာ သူ့ဥစ္စာ သတ္တဝါတွေကဆိုးတယ်။ မိုက် ထယ်ဆိုပြီးတော့ အပြစ်တင်ကြတာကို။ လူက သိပ်ဆိုးတာမဟုတ်ဘူး။ အခု နာက လောဘတွေကဆိုးနေတာ။ လောဘတွေက ခိုးဆိုရင် ခိုးရတာပေါ့။ လူ့ဆိုရင်လူ၊ အဲဒီလိုစကားတွေကို သင်တဲ့စကားတွေလဲပြော၊ ယဉ်ကျေးတဲ့ စကားတွေလဲပြောဦးဆို ပြောရတာပေါ့။ ခက်အယ်။ မရှက်မကြောက်ကို ပြောရတာ။ လောဘတိုက်တုန်းခိုင်းလို့ လုပ်နေရတာ။ ထို့အတူပဲ၊ ဒေါသလဲ သူကခိုင်းရာလုပ်နေရတာပဲ။ မောဟကလဲ မသိတော့ ထင်မိထင်ရာ အကုန် လုံးလျှောက်လုပ်၊ အဲဒီလိုလုပ်တော့ တစ်ဖက်သားတွေ အင်မတန်ဒုက္ခရောက် တယ်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး အများဆုံးဒုက္ခရောက်နေတာ သူတို့ပဲ။ သူတို့ ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေတာ။ ယခု အကြီးအကျယ် တစ်နိုင်ငံနဲ့ တစ်နိုင်ငံ စစ်ပွဲကြီးတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ သူတို့ပဲ။ လက်သယ်ရှာလို့ရှိရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ သူတို့ကြောင့်ဖြစ်နေတာ။

အဲဒါ သေသေချာချာ မျက်စိကိုဖွင့်ပြီး အကျယ်ခွဲ ကြည့်လိုက်လို့ ရှိရင် ဒီလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ အင်မတန်ဆိုးတဲ့ တရားတွေ။ သတ္တဝါ တွေ သန္တာန်က လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ နတ်ပစ်လိုက်မယ် ဆိုရင် အဆိပ်အတောက်မရှိဘဲ အင်မတန်ကောင်းနေမယ်။ လူကောင်း၊ သူကောင်း ချည်းပဲနေမှာ။ အဲဒီတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မကောင်းတဲ့ တရား ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့် လောဘဟာ ကောင်းသလား၊ မကောင်းသလား၊ မေးတော့ ဒုကာက လောဘဟာ မကောင်းဘူးဘုရားတဲ့။ လောဘ အား

ကြီးလို့ရှိရင် သူများတွေ ခုက္ခရောက်တာပဲ၊ ကိုယ်လို့ ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နေတာ၊ ဟုတ်တယ် သူများအကျိုး၊ ဒုက္ခရောက်အောင်ဆိုရင် ကိုယ့်အကျိုး၊ လဲ ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်၊ ကိုယ့်အကျိုးလဲဒုက္ခရောက်တာပဲ၊ ငွေစနဲ့ကျတော့ ရင် ယခုလောကတုင်ပဲ မတော်မသင့် ရာဇဓိပတိတွေ ပြုပြီးတော့ လောက တုင် ချက်ချင်း ဒုက္ခရောက်တာတွေ ရှိတယ်။

တစ်ချို့များတော်တော် အံ့သြစရာကောင်းတယ်၊ သက်သက်သူများ၊ ဒုက္ခရောက်ဖို့ရာ သူ့ဟာသူ ကစတုန်းက လူကောင်၊ ယခုတော့ဒုက္ခရောက်ပြီ၊ သူများအိမ်သွားပြီ၊ ခိုးလိုက်လို့၊ ချက်ချင်းဟိုမှာ ပုလိပ်နဲ့မိလို့၊ စီတော့ ခိုးပြီ၊ ဘာမှသုံးလဲမသုံးရ၊ ရလဲမရသေးဘဲနဲ့ ထောင်ကျနေပြီ၊ စီလိုဟာတွေ ရှိတုန်းကို၊ ကိုယ့်ကိုယ် ဒုက္ခပေးတာ ဒီလိုဟာတွေ အများကြီးရှိတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ တစ်ခါ တစ်ခါ သတင်းစာထဲ ဖတ်ရင်း၊ ဖတ်ရင်းနဲ့၊ ဩဂ်-တယ်ဒိုင်စက်တဲ့တရားပါလား၊၊ တယ်ဒုက္ခရောက်ပါလားလို့၊ ဧည့်စား၊ မိတယ်၊ အဲဒီလိုကို အကျိုးရှိအောင် လုပ်ရင်းလုပ်ရင်းနဲ့ ကိုယ်ဒုက္ခရောက် တာ၊ လောလောဆယ်ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်၊ လောလောဆယ် ဒုက္ခမရောက် တောင် သံသရာမှာ ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်၊ လောကမှာတော့ ပုံတော်လို့ရှိရင် တချို့လဲပဲ ကံအားလျော်စွာ လွတ်နေတာ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ အဲဒါ ကြောင့် လောဘဟာ မိမိအကျိုးလဲပျက်စီးစေဖန် လုပ်တတ်ပါတယ်၊ သူ တစ်ပါး အကျိုးလဲ ပျက်စီးစေခင်လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ဝေါသဟာ ကောင်း သလား၊ မကောင်းသလားဆို စိတ်တိုင်းပဲ၊ မောဟကောင်းသလား၊ မကောင်း ဘူးလား၊ စိတ်တိုင်းပဲ၊ ကိုယ့်အကျိုး သူ့အကျိုး ပျက်စေတတ်ပါတယ်တဲ့၊ စီတော့ လောဘ၊ ဝေါသ၊ ငြိမ်းအောင် ကျင့်ထို အကျင့်ဟာ ကောင်း သလား၊ မကောင်းသလားဆိုတော့ လောဘ၊ ဝေါသ၊ မောဟငြိမ်းအောင် ဟောတဲ့တရားဟာ ကောင်းသလား၊ မကောင်းဘူးလား၊ ပြောတော့ ကောင်း တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ၊ လောဘငြိမ်းစေတတ်တဲ့ တရားဒေသနာ နည်းလမ်း တွေကို ဟောပြောဖို့ဆိုတာ ကောင်းတယ်လို့ ယူရမယ်။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့ တရားတွေဟာ လောဘ၊ ဝေါသ၊ မောဟ မပြန်အောင် ဟောနေတာပဲ၊ တချို့ တချို့ စာသားတရားတွေ ကလဲ လောဘ၊ ဝေါသ၊ မောဟတရားတွေ ငြိမ်းအောင်ဟောတဲ့ တရားတွေ ရှိတော့ရှိကြမှာပဲ၊ ဝါပေမယ်လို့ နည်းလမ်းက တကယ် ငြိမ်းစေတတ်တဲ့ နည်းလမ်းက မပြည့်စုံလို့ ဖြစ်နေတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံသိမှ တစ်ဖက်က ပြည့်စုံ တယ်၊ ဝါပေမယ်အချိုးတကျ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ သိလကထဲ အမျိုးမျိုးတွေ ယူထားတော့ ဥပမာဆိုရင် ဘုရားလက်ထက်က နိဂနန္ဒနာထပုတ္တကြီးဆိုတာ

ရှိပါတယ်။ မကောင်းမှုမပြုရဘူးတဲ့၊ သူတစ်ပါးအသက်ကို မသတ်ရဘူးတဲ့၊ ဟောပြောတယ်။ ဝါပေမယ်၊ သူများအသက် မသတ်ရဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ကောင်းထဲ့ဥစ္စာ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့တူတယ်။

ဝါပေမယ်လို့ သူတစ်ပါးအသက်ဆိုတာက သူ့ဟာက လွန်နေတာကို။ တွေ့ကရာအသက်တွေ လုပ်ထားတာ၊ သစ်ပင်တွေလဲအသက်တွေ၊ မြက်ပင်တွေလဲအသက်တွေ၊ ရေကစပြီး အသက်တွေ လုပ်ထားတော့ ခက်တာပေါ့ သူ့ဥစ္စာ၊ အဲဒါကျင့်ဖို့ရာ ဟုတ်လဲမဟုတ်တဲ့ဥစ္စာတွေကို။ ဣန္ဒြေတစ်ပါးရှိတဲ့ထတ္တဝါ၊ ၂-ပါးရှိတဲ့သတ္တဝါ သူပညတ်ထားတာကို။ အဲဒါကရေကစပြီးတော့ လူကသတ္တဝါတွေလုပ်ထားတော့ ရေတောင်မသောက်ရဘူး။ ရေမချိုးရဘူး။ ရေမသောက်ဘူး။ ရေနှေးမကျီရဘူး။ ခက်တာပေါ့၊ စားဖို့သောက်ဖို့ အင်မတန်ခက်သွားတယ်။ အဲဒီလို တရားတွေလဲရှိပါတယ်။

အဲ-တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကကောင်းပေမယ့် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကသူ့ဥစ္စာက အချိုးမကျဘဲဖြစ်နေတယ်။ နောက် အဲဒီတစ်ဖက်က လုပ်ငန်းက မှန်သင့်သလောက် မှန်နေသော်လဲ သမာဓိ လုပ်ငန်းကျရင် ချွတ်ယွင်းနေတာတွေ နေရာမကျဘူး။ မကျပြန်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ချို့ သမာဓိကလဲပဲမှန်တာလေးတွေရှိပါတယ်။ ဟစ်ချို့ကလဲ စျားနံအဘိညာဉ်ရနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီသမာဓိက မှန်နေပေမယ့်လို့ ပညာစခန်းကျတော့ဝိပဿနာပညာဆိုတာက မရှိဘဲဖြစ်နေတယ်။ ရုပ်နာမ်တွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အဲဒါတွေ ကြုံတော့ မသိဘူး။ အဲဒါက သာသနာပမှာ မရှိဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားမှာ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သာသနာပ အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟောနေတာကတော့ တချို့တချို့ ထော်တော် ကောင်းတာတွေလဲ ပါပါတယ်။

တချို့ကတော့ လုံးလုံးက မကောင်းတာ ပြောင်းပြန် နေတာလဲရှိတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့တရားလို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တကယ်ငြိမ်းစေတတ်တဲ့ တရားမဟုတ်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့ တရားကတော့ သီလနှင့် ပရိယုဋ္ဌာန် ကိလေသာ - လောဘအကြမ်းစားတွေ ငြိမ်းနေတယ်။ သမာဓိအကျင့်ရှိရင် သီလနှင့် ဝီတိက္ကမကိလေသာတွေ အကြမ်းစားတွေငြိမ်းတယ်။ သမာဓိနှင့် ပရိယုဋ္ဌာန် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အကြမ်းစားတွေ ကိလေသာတွေ ငြိမ်းတယ်။ အဲ-ပညာနှင့်အနုသယခေင်တို့ အနုစာ၊ ကိလေသာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ဝါတွေကအခြေအမြစ်ကစပြီးတော့ငြိမ်းတယ်။ အဲဒီလိုငြိမ်းအောင်လို့ ကျင့်ရတာ။

ဒီတရားတွေ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတယ်၊ လောဘငြိမ်းအောင်၊
ဒေါသငြိမ်းအောင်၊ မောဟငြိမ်းအောင် ကောင်းစွာ ဟောထားတဲ့ တရား
ပဲလို့ဆိုတော့ ဝိကာ သဘောကျသွားတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့ ထရား
တွေ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းအောင် ဟောတားတဲ့ ထရားတွေ
တကယ်ကို ကင်းစေနိုင်တဲ့ တရားဆိုတော့ ကောင်းကောင်း၊ ဟောထားတဲ့
ထရားတွေပဲလို့ဆိုတာ ရှင်းပြီတော့ သွားပါတယ်။

သန္တိဋ္ဌိကော-ကျင့်ကြံထားထုတ်လျှင် ကောင်းစွာမုချ ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်
နိုင်သော တရားတော်မြတ် ပါပေတည်း။ ဘဂဝတော-မြတ်စွာဘုရားသည်၊
(သွားကွာစော.၂) ကောင်းစွာဟောကြားအပ်သော ဓမ္မော-တရားတော်မြတ်
ပါပေတည်း။ သန္တိဋ္ဌိကော-ကျင့်ကြံအားထုတ်က မုချကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်နိုင်
သော တရားတော်မြတ်ပါပေတည်း။ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတဲ့ တရားက
ကျင့်လျှင် ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတယ်၊ တရားသိလို့ ဟောထားတာပဲတဲ့၊ ဘုရား
ဟောလို့ ယုံရတာပဲလို့ ဘုရားယုံပြီးတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံရမယ်လို့ ဒီလို
မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံကြည့်ပါတဲ့၊ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ရင် ကိုယ်တိုင်
တွေ့ရပါတယ်။

သောကမ္မာ ဘုန်းကြီးကလဲ ပြောနေကြပါပဲ၊ ပေ၀လူတို့တဲ့ ဥပမာ-
ဆားယာ ငန်တယ်၊ လျှာပေ၀တင်ကြည့်ရင် လူတိုင်းလူတိုင်း သိနိုင်ပါတယ်၊
သကြားဟာ ချိုတယ်၊ လျှာပေ၀တင်ကြည့်၊ လူတိုင်းလူတိုင်း သိနိုင်ပါတယ်၊
တဲဒါလိုပဲ မြတ်စွာဘုရား ထရားတော်က ကျင့်ကြည့်ရင် အယ်သုမဆို
ကိုယ်တိုင် တွေ့နိုင်တဲ့တရားတဲ့၊ မျက်နှာကြီးဝယ် မလိုက်ဘူး၊ ဟာ-ဗီပုဂ္ဂိုလ်
ကတော့ အမျိုးအစားအားဖြင့် ညံ့တယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိဘူး။ ဂုဏ်သိမ်
နိမ့်တယ်၊ သူကိုတော့ဖြင့် ငါ တရားထသိပေးလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ဒီလိုမရှိပါဘူး။
ဗီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ထူထူးဌာနန္တရ ကြီးတယ်၊ တထက်တန်းကျတယ်၊ သူ့ကို
တရားက မြန်မြန်သိမယ်၊ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ မကျင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘုရားက
ဘာမျှ အသိမလုပ်ဘူး။ ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အသိလုပ်တာပဲ၊ ဗီပုဂ္ဂိုလ်က ဗဟုသုတ
မရှိဘူးဆိုပြီးတော့လဲ ဗဟုသုတမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလဲ ဒီလို ပစ်မထားပါဘူး။
ဗီပုဂ္ဂိုလ်က ဗဟုသုတတွေ များတယ်ဆိုပြီးတော့ ဗီပုဂ္ဂိုလ် မျက်နှာမလိုက်ဘူး။
ကျင့်မှတဲ့၊ ကောင်းကောင်းကျင့်မှ ဗီမ္မာလာပြီး တရားအားထုတ်တဲ့ တချို့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဗဟုသုတများတယ်ဆိုပြီးတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ အားထုတ်နေ၊ တရား
ကတက်ဘူး။

တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဗဟုသုတ မရှိပေမယ့်လို့ ဆရာသမား ပြောတဲ့
အတိုင်း နင်းကန်ပြီးအားထုတ်တာကိုး။ သူက တရားတက်တာပေါ့၊ ဝါဒ

တချို့က သံသယတောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်နှယ် ဗဟုသုတမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
 တွေက တရားက အတက်မြန်တယ်။ စာပေ ကျမ်းဂန် ဗဟုသုတ ရှိတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တရားမတက်ဘူး။ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား။ စိတော့ ဘယ်မဟုတ်
 ဘဲနေပါ့မလဲ သူ့အားမထုတ်ဘဲ သူ့ဟာ တရားက သူ့ကို အားထုတ်မှဖြစ်
 တာ။ ဆေးလိပ်၊ နေမကောင်း၊ ထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့ အခါကာလ ဆရာတွေက
 ဆေးပေးတယ်။ မြန်မာဆရာတွေကလဲ ပေးတာပဲ။ ဆရာဝန်တွေကလဲ ပေး
 တာပဲ။ သူပေးတဲ့ဆေး စားမှ သုံးဆောင်မှ မစား၊ မသုံးဆောင်ဘဲ နေလို့ရှိ
 ရင် ဘယ်ရောဂါ ပျောက်မလဲ။ သူပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်မှ ဖြစ်တာ။ အဲဒီလိုပဲ။

တရားကလဲ သူ့ကျင့်မှတဲ့။ သူ့ကို ကျင့်လို့ရှိရင် ကိုယ်တိုင် မတွန့်နိုင်တဲ့
 တရားပါပဲ။ သူများပြောလို့ ယုံရတဲ့ တရားမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ကျင့် ကိုယ်
 တိုင်တွေ့တဲ့တရားမဲ့တဲ့။ ယခု ဝိပဿနာက သိပ်ထင်ရှားတယ်။ ဒီပြင်ဟာတွေ
 ကံဘော့ သိပ်မသိသာသေးဘူး။ ဝိပဿနာက အင်မတန်ကို ထင်ရှားတယ်။
 ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လို့ရှိရင် ရှေးက မသိရသေးတဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်
 တရားတွေကို ကိုယ်တိုင်သိလာတာ။ ရှုတိုင်းမှတ်တိုင်း၊ ရုပ်နှင့်နာမ်နှစ်ခုရှိတယ်
 ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်တွေ့လို့ ခဏမစဲ(ဖြစ်ပြီး-၂)ပျောက်သွားတဲ့ မမြဲတဲ့ တရား
 တွေ ကိုယ်တိုင်တွေ့တယ်။ ကိုယ်တိုင်မတွေ့သေးလို့ရှိရင်တွေ့အောင်အားမထုတ်
 သေးလို့ ဘဲတွေ့အောင်အားထုတ်ရင် ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတဲ့တရား။ သဒ္ဓိဋ္ဌိဏော-
 ကျင့်ကြံတားထုတ်က မုချကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်အပ်သော တရားတော်မြတ်ပါ
 ပေတည်း။

အဲ-ငါတို့ကျင့်နေတဲ့တရားဟာ ကိုယ်တိုင်ကျင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့တဲ့ တရား
 ပဲလို့ တခြားသောဘာသာတရားတွေများလို့ဘုရားသခင်ပုံပြီးယုံရတာမဟုတ်
 ဘူး။ တချို့ ဘာသာက သိပ်ခြောက်ထားတယ်။ ဘုရားသခင်ဟောတဲ့ တရား
 ယုံရမယ်။ မယုံလို့ရှိရင် ငရဲဈာန်ဆိုတဲ့ ဒီလိုကို။ တစ်ခါတည်း ခြောက်ထား
 တာကိုး စိတော့စဉ်းတောင့်မစဉ်းစားဝံ့ဘူး။ မယုံဘဲနဲ့ စဉ်းစားလိုက်ရင်ငရဲကျ
 သွားမှာကြောက်တာနဲ့ မစဉ်းစားဝံ့ဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ သိပ်ခြောက်
 တာ။ အင်း-ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင် ကျင့်မှတဲ့။
 ကိုယ်တိုင်ကျင့်ရင် ကိုယ်တိုင်တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ အကျိုးရှိသလား၊ ကောင်းသ
 လား၊ မကောင်းသလားဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပဲသိပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ကိုယ်တိုင်သိနိုင်
 ထဲ့တရားပဲ။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့တရားပါ။ ဝါမှ တရားဆိုတဲ့အတိုင်း တရား
 မယ်။ မတရားမဟုတ်ဘူး။ တရားလမ်းမှန်ကြွယ်။ မျှတတယ်။ အဲဒီတော့
 အဲဒီတရားက ဘာတရားတုန်းဆိုလို့ရှိရင် မဂ်တရား၊ ဖိုဇ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရား၊
 မဂ်ဖိုဇ်နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ကြောင်းတရား။ ကျင့်တဲ့ အကျင့်စာရား။ စိတရားတွေ

ကတဲ့၊ အဲဒီတရားတွေကို ယခု အာရုံပြုပြီးတော့ ဆိုရမယ်၊ ဘုရားရဟန္တာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ သန္တာန်မှာရှိတယ်၊ မဂ်တရား ဖိုလ်တရားတွေ မဂ် ၄-ပါး၊ ဖိုလ် ၄-ပါး၊ နိဗ္ဗာန်တရားကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့သန္တာန်မှာ ပဋိပတ် အကျင့်တရားတွေရှိတယ်။

အဲဒီ အကျင့်တရားတွေ မိမိတို့ကျင့်ရင် မိမိသန္တာန်မှာ ဒီတရားရှိနေတာပဲ၊ စာတွေအပြုပြီး တရားဆိုတာ ဗီရိယဲမှာသာ လှောင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေရာရာမှာ စေတီကြီးထဲ၊ အောင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ တရားဆိုတာ ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေသန္တာန်မှာရှိတာ၊ မကျင့်ရင်မရှိဘူး၊ မကျင့်ရင်ဘယ်သူ့ သန္တာန်မှမရှိဘူး ဗီရိယဲထဲမှာ စာအုပ်တွေက ဒေသနာတွေပဲ၊ ဟောထားတာတွေ အဲဒါတွေက တစ်မျိုးပဲ၊ ကျင့်ဖို့နည်းလမ်းကို ညွှန်ပြရုံလောက်ပဲ၊ တကယ်ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သီလကျင့်ချင်ရင် သီလအကျင့်တရားကိုယ်သန္တာန်မှာ တည်တာပဲ၊ သမာဓိ ကျင့်ချင်ရင် သမာဓိ အကျင့်တရား တည်တာပဲ၊ ဝိပဿနာ ကျင့်ချင်ရင် ဝိပဿန အကျင့်တရားတွေ တည်နေတာပဲ၊ အဲဒါ ဝိပဿနာအကျင့် အစဉ်အတိုင်း တက်သွားတော့ အရိယာမဂ် ရောက်ရင် အရိယာမဂ်က မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်တယ်။

အရိယာဖိုလ်ရောက်ရင် ဖိုလ်တရား မိမိသန္တာန်မှာဖြစ်တယ်၊ နိဗ္ဗာန်လဲ မျက်မှောက်ပြုရော၊ အဲဒီကို ရောက်အောင်လဲ ယခု အားထုတ်နေရတာပေါ့၊ ဘုရားရဟန္တာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သန္တာန် တရားကျင့်သုံးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ပဋိပတ် အကျင့်တရားတွေ မဂ်တရား ဖိုလ်တရားတွေဟာ ကိုယ်တိုင်ကျင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့တဲ့ တရားတွေပဲလို့ အဲဒါတွေအာရုံပြုပြီး နှလုံးသွင်းရမယ်၊ ဆိုရမယ်။

သန္တိဋ္ဌိကော-ကျင့်ကြံအားထုတ်က မုချကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်နိုင်သော တရားတော်မြတ်ပါပေတကား၊ (၃-ခေါက်ဆို)

အေး.... မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတဲ့ တရားပေါ်တွေဟာ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ရင် ကိုယ်တိုင် တွေ့နိုင်တဲ့တရား၊ အဲဒီလို ကိုယ်တိုင်ကျင့်ရင် ကိုယ်တိုင် တွေ့တဲ့ တရားတွေ အားထုတ်နေရတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းတဲ့အခါ အင်မတန်ကို အားတက်စရာကောင်းပါတယ်။ တရားတွေကို နှလုံးသွင်းလိုက်တဲ့ အခါမှာ မိမိတွေဖြစ်ပြီးတော့ကိုယ်တိုင်ကျင့်ရင်ကိုယ်တိုင်တွေ့မည့်တရားတွေအကြောင်း ညီညွတ်ရင်၊ တစ်ထိုင်အတွင်းလဲ တွေ့နိုင်တယ်၊ တစ်နေ့အတွင်းမှာလဲ တွေ့နိုင်တယ်၊ တစ်ညအတွင်းမှာလဲ တွေ့နိုင်တယ်၊ တစ်ရက်အတွင်းလဲ တွေ့နိုင်တယ်၊ နှစ်ရက်အတွင်းလဲ တွေ့နိုင်တယ်၊ မကြာခင် တွေ့မှာပဲလို့ တွေ့ဖို့ရာ တရားတွေ အကြောင်းမညီညွတ်သေးလို့ မတွေ့တာပဲ၊ တစ်နေ့ကျရင် တွေ့မှာပဲ။

ကိုယ်တိုင်ကျင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့နိုင်တဲ့တရား၊ အဲဒါ ငါကျင့်နေရတာပဲ ဒီလို ကျင့်ရတာဟာ ရှေးက ပြခဲ့တဲ့ ပါရမီ ကုသိုလ်ကံတွေနှင့် ပြည့်စုံလို့ ငါ ယခု ကျင့်နေရတာပဲလို့ တရားဂုဏ်တွေ နှလုံးသွင်းလိုက်တဲ့အခါ စိတ် တွေက ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဖြစ်တယ်၊ စိတ်အားလျှော့နေတဲ့အခါမှာ အားပေး ရတာပေါ့၊ ဒီပြင်ထဲ တရားဂုဏ်တွေက နှလုံးသွင်းစရာတွေအများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါလို ၂-ခု ၃-ခုလောက်တော့ နှလုံး သွင်းလိုက်မှ ဖြစ်မယ်။ နောက် သံဃာဂုဏ်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဒီတစ်ပုဒ်က မပြီးနိုင်ပါပဲ၊ နောက် သီလဂုဏ်တွေ စွန့်ကြဲပုံတွေ ဒါတွေအများကြီး ရှိသေးတယ်။

ဒီကနေ့တော့ ဒီတရားဂုဏ်နဲ့ပဲ နောက် တစ်ပုဒ် ၂-ပုဒ်လောက် နှလုံး သွင်းဦးမှပဲ။ “အကာလိကော- အချိန်အခါအခွင့် မဆိုင်းဘဲနှင့် အသင့် လက် ငင်း ချက်ခြင်း အကျိုးပေးတတ်သော တရားပဲ၊ တစ်ချို့က နောက်ဘဝကျမှ တစ်ချို့က ဒီလိုရှိတာကိုး၊ နောက်ဘဝကျမှသေပြီးတဲ့နောက်မှ ဘုရားသခင်က ကယ်မယ် စသည်နှင့် ဒီလိုပြောတယ်၊ အဲဒါ မျက်မှောက်တော့ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ မသိနိုင်ဘူး၊ ကယ်မှန်း မကယ်မှန်းထဲ မသိသေးဘူး၊ သေပြီးမှ ကယ်မယ်ဆိုတာ အဲဒါကတော့ တာဝန်တော့ တော်တော်သက်သာတာပါပဲ၊ ဟိုဒင်းလိုပဲ၊ တချို့တချို့ ပေဒင်ဆရာတွေဟောတယ်၊ နောက်အနှစ်ပေါင်းတစ်သိန်းလောက် ကြာတဲ့အခါ ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ပေါ့။

အဲဒါ သိပ်နေရာကျတယ်၊ မှားပြန်တော့လဲ ဘယ်သူမှ မဝေဖန်ဘူး၊ ပြီးရော၊ အနှစ်တစ်သိန်း ဘယ်သူကမှလဲ စောင့်ပြီး မကြည့်နိုင်ဘူး၊ ဒီဥစ္စာ ကမ္ဘာကြီးပျက်လိမ့်မယ် ဟောလိုဟော၊ တယ်နေရာကျတယ် သူ့ဥစ္စာ ဘယ် သူကမျှ မပြောနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ၊ သေပြီးတဲ့နောက်မှဆိုတော့ ဟုတ်သလား မဟုတ်သလား ခက်သားပေါ့၊ ဘယ်သူမှ မှားတယ် မှန်တယ် မပြောနိုင်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ အကာလိကော-အချိန်အခါ မဆိုင်းဘဲ အသင့်လက်ငင်း အကျိုးပေးတာတဲ့၊ ယခုကျင့် ယခုအကျိုးရတယ်၊ ဒါပဲ၊ အဲဒါ စင်စစ်အကျိုးရတာကတော့ အရိယာမဂ်ပြီးရင် အရိယာဖိုလ် အကျိုး ချက်ချင်းရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီပြင်တရားတွေလဲ ဒါလိုပဲသူ့ဥစ္စာ၊ ယခုကျင့် ရင် ယခုပဲအကျိုးတွေကရတယ်၊ ယခုသီလအကျင့်ကျင့်ရင် သီလနဲ့စပ်တဲ့အကျိုး တွေဟာ ယခုလောလောဆယ် ရပါတယ်၊ သီလနဲ့စပ်တဲ့အကျိုးတွေရ၊ သီလ ကျင့်ခြင်း အကြောင်းပြုပြီး စိတ်နှလုံး သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ခြင်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ရခြင်း သီလ စင်ကြယ်တဲ့ အခါမှာ တွေ့နေရတယ်၊ ဒါကစပြီး အကျိုးလေးတွေရနေတယ်၊ အများကြီးကဲ့ရဲ့ဖွယ်မရှိဘူး၊ ချီးမွမ်းဖွယ်နဲ့ ပြည့်စုံ တယ်၊ ဒီအကျိုးလေးတွေရတယ်၊ သမာဓိအကျင့်ကျင့်လို့ရှိရင် စိတ်တွေပျံ့လွင့်ပြီး

နေတဲ့ဥစ္စာမှ မပျံ့လွင့်ဘဲနဲ့ စိတ်ကံလေးကတစ်ခါတည်း ငြိမ်ငြိမ်ပြီး တည်ပြီး သိမ်မွေ့နေတယ်။ ငြိမ်သက်မှုရတယ်။ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုရတယ်။ သမာဓိ အကျင့် များများကျင့်လေလေ များများသက်သာခွင့် ရလေလေ။ ဝိပဿနာ ဘာဝနာအကျင့်ကို ကျင့်ပြန်လို့ ရှိရင်လဲ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေ ဖြစ်ပျက် တွေ့သိတယ်ဆိုတာ ယခုချက်ခြင်းသိတာ။ တကယ်အားထုတ်လို့ရှိရင် တကယ် သိတာ။ ယခုသိတာပဲ။

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ယခု အဲဒါသိသွားတယ်။ နောက် ရုပ်နာမ် သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်တရားဆိုတာ ယခုပဲသိတာ။ တကယ်အားထုတ်လို့ရှိရင် ယခုပဲပြည့်စုံတဲ့ အခါကာလမှာ သိသွားတယ်။ နောက်ဘဝတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အကာလိကော- အချိန်အခါအခွင့် မဆိုင်းလင့်ပဲ အသင့် လက် ငင်း ချက်ချင်းချက်ချင်း အကျိုးပေးတတ်သောတရားတော်မြတ်ပါပေတကား။ အချိန်အခါအခွင့်မဆိုင်းဘူးတဲ့။ အကြွေးမဟုတ်ဘူး။ လက်ငင်းပဲ။ ယခုကာလ မှာ ဈေးဝယ်တော့ ကြွေးတွေရှိတာကိုး။ ကြွေးက တော်တော်နဲ့ အကြွေး မဆပ်လို့ရှိရင် တော်တော်သူက တာဝန်လေးတယ်။ အဲယခုတရားက အကြွေ မဟုတ်ဘူး။ ချက်ချင်းလက်ငင်းပဲ။ ယခုကျင့် ယခုအကျိုးရတဲ့တရားပဲတဲ့။ ကျင့် စရာ ကောင်းတာပေါ့။ ကြွေးဆိုရင် ယခုကျင့်ထားပြီး နောက်ဘယ်လောက် ကြာမှ အကျိုးရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒါကတော့ နည်းနည်းစိတ်အားလျှော့စရာပဲ။ သူကတော့ ယခုတရားကျင့်သုံးရမယ်။ နောက် ၁၀-နှစ်လောက်နေမှ အကျိုး ရမယ်ဆိုရင်ကို စိတ်ပျက်စရာတော့ တော်တော်ကောင်းတယ်။

သေပြီးနောက်ဘဝမှာဆိုရင် ဒါကတော့သာပြီးစိတ်ပျက်ဖို့သဲ ကောင်း တာပဲ။ စိတ်အားလျှော့စရာကောင်းတယ်။ ယခုကျင့်ပါတဲ့။ ယခုကျင့်လို့ရှိရင် ယခုပဲ အကျိုးရမယ်တဲ့။ အားတက်စရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် အကာလိကော-အချိန်အခါအခွင့်မဆိုင်းပဲ အသင့်လက်ငင်းချက်ချင်း အကျိုး ပေးနိုင်သော တရားတော်မြတ်ပါပေတကားတဲ့။ ငါ့ဘို့ကျင့်တဲ့ တရားဟာချက် ချင်း အကျိုးပေးမယ့်တရား ချက်ချင်းအကျိုးရတဲ့တရားပဲ။ ရုပ်တရား နာမ် တရား အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ တရားတွေကို ချက်ချင်း တွေ့ရ သိရတဲ့တရား။ နိဗ္ဗာန်တို့လဲ ချက်ချင်းတွေ့ရသိရမယ်။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရပါလို့၏ ဆုတောင်းပြီး တော့ ဒီလိုနေကြတာကိုး။

အဲဒါတွေက နောက် တော်တော်ကြာမှ ရမည့်ဥစ္စာကို တော်တော် ဝေးတယ်။ တော်တော်ဝေးမှရမည့်ဥစ္စာရှိတယ်။ ယခုတရားက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ နောက်မှမဟုတ်ဘူး။ ယခုကိုရမှာ။ ယခု တရားအားထုတ်နေတဲ့ အတွင်းပဲ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရမည့်တရား။ အဲဒါကြောင့် ချက်ချင်း အကျိုးပေးမယ့်တရား။

ဧကိယိလ်နိဋ္ဌာန်ကို ချက်ချင်းရမည့်တရား၊ ငါအားထုတ်နေရတာပဲလို့ နှလုံး
သွင်းလိုက်လို့ရှိရင် စိတ်အားတက်လာတာပဲ၊ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။

“ဧဟိပဿီကော” ဧဟိ•လာလော၊ ပဿီကော ကြည့်ရှုလှည့်လော၊
ဒီလိုဆိုလိုက်တဲ့တရားတဲ့၊ လာစမ်းပါ၊ လာကြည့်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ (လာကြည့်စမ်း
ပါ ကောင်းလွန်းလွန်းလို့-၂) ဒီလို ပြောလိုက်တဲ့ တရားပါပဲ၊ ဘာများ
တုံးလို့ဆိုရင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ အရသာကောင်းတွေတဲ့ အရသာ
ကောင်းတွေ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ပစ္စည်း၊ မုန့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သစ်သီးပဲဖြစ်
ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ရလာတဲ့အခါမှာ မိတ်ဆွေတွေ ခေါ်ကျွေးရတယ်၊ လာစမ်းပါ၊
စားစမ်းပါ စားကြည့်စမ်းပါ ကောင်းလွန်းလို့ စားကြည့်စမ်းပါ၊ မြည်း
စမ်းပါ မြည်းကြည့်စမ်းပါ တိုက်တွန်းရတာပေါ့၊ ကောင်းတဲ့ အာဟာရ
တိုက်တွန်းရတာကို ရှာရင် ကျေးဇူးတင်တယ်၊ စားရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သြ-သူက
ကျွေးပေလို့ ငါ့မှာစားရပေတယ်၊ မစားရဘူး၊ ဒါတွေ ယခုမှစားရတယ်၊
အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတွေဖြစ်ရတယ်၊ မကောင်းတဲ့အစာတော့
သွားတိုက်တွန်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မကောင်းတဲ့အစာ သွားတိုက်တွန်းလို့ရှိရင်
သူက မကောင်းတဲ့အစာစားရလို့ရှိရင်ဖြင့် အဲဒါအဆဲမခံရရင် ကံကောင်းပဲ၊
အဲဒီဥစ္စာကတော့ ဟိုတုန်းက ဂျပန်တွေ တက်ခါစတုန်းကပေါ့ ဘုန်းကြီး
များ ဆိပ်ခွန်ရှာမှာ ကြားရတယ်။

ဈေးထဲ ရောက်တော့ ဈေးသည်တွေက ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တွေ
ရောင်းနေတာကိုး၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တွေ ရောင်းနေတော့ ဂျပန်တွေက
လျှောက်ကြည့်တယ်၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးသည် သွားတွေတယ်၊ ကြက်ဟင်းခါး
သီးသည်ဖြစ်တဲ့သူကို မေးတာကိုး၊ ဒါဘာလုပ်ရသလဲလို့ ပေးတော့ ဈေး
သည်က ရိုးရိုးပေါ့၊ ပြောတော့ မြန်မာစကား သူတို့က သိပ်နားမလည်တော့
ခြေပြုလက်ပြု လုပ်နေတယ်၊ ခြေပြုလက်ပြုလုပ်နေပေပယ့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းမဟုတ်
ဘူး၊ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ၊ ပြီးတော့ အရေးတကြီး ပြောရမယ့်ဟာ မဟုတ်ဘူး၊
အဲဒီလို ဖြစ်နေတာကိုး၊ စားရတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ ဂျပန်က ဒီလိုစားရ
တယ်လို့ မှတ်နေတာကိုး၊ ဒီအတိုင်း ကိုက်စားရတယ်အောက်မေ့ပြီး တစ်ခါ
တည်းကောက်ပြီး သူက စားလိုက်တာ၊ စားတော့ ကြက်ဟင်းခါးသီးက
ကောင်းမှမကောင်းဘဲကိုး၊ ချက်ပြုတ်စားမှ သူနိုင်တဲ့ ဥစ္စာတွေနဲ့ တွဲစားမှ
တော်ရုံရှိတာပဲ၊ ကြက်ဟင်းခါးသီး အင်မတန် ခါးတဲ့ဥစ္စာ၊ အစိမ်းလိုက်
ဝါးပြီးစားလိုက်တော့ မကောင်းတဲ့ အရသာတွေ တွေတာကိုး၊ ဒီတော့
ဂျပန်က စည်းကမ်းမှမရှိဘဲ၊ သူ့မကောင်းတာကို မစားကောင်းတဲ့ ဥစ္စာကို
စားကောင်းတယ် ပြောရမလားဆိုပြီး တစ်ခါတည်း စိတ်ဆိုးပြီး ပါးရိုက်
လိုက်တာ၊ တစ်ခါတည်း အဲဒါ ကြားရတယ်။

အဲ-မကောင်းတဲ့ အစာကို ကျွေးမိလို့ရှိရင်တော့စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီလိုပဲ အပြစ်မြင်တတ်တယ်။ ကောင်းတဲ့အစာကို ကျွေးလို့ရှိရင် ကောင်းတဲ့အစာကျွေးလို့ ရှိပေမယ့် သူကျွေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူကျွေးလို့သာ စားရပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ၊ တရားကလဲ ဒီလိုပဲ၊ တရားကလဲပဲ ကောင်းတဲ့တရားမဟုတ်တဲ့ဟာတွေကို ဟောပြောလို့ အဲဒါတွေ၊ လိုက်နာမိလို့ရှိရင် ဟစ်နေကျတော့ သူအကျိုးတွေ့ရမယ်။ အဲ-သူတရားလိုက်နာမိသောကြောင့် နောက်ကျတော့ မကောင်းတဲ့ အကျိုးတွေ့ တွေ၊ တွေ့ရတဲ့အခါကျဟော့ ပုဂ္ဂိုလ် စိတ်ဆိုးဖြစ်မှာပဲ၊ ပြန်ပြီး စိတ်ဆိုးမှာပါပဲ၊ မချေပနိုင်လို့သာကြည့်နေရတယ်။ တော်တော်ကို မကျေနပ်တာ၊ ပြောတဲ့ဥစ္စာလုပ်မိလို့ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုပြီး တော်တော် မချမ်းမသာ ဖြစ်မှာပါ။

အဲ-ကောင်းတဲ့တရားနှလုံးသွင်းတိုက်တုန်းပေးလို့ရှိရင်တော့ နှလုံးသွင်းအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က တရားကောင်းတွေ အရသာကောင်း တွေ့ရတာကိုး တွေ့ရတော့ ကျေးဇူးတင်တယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခု ဘုန်းကြီးများကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေ ပြနေမှလာပြီးတရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော်တော်ပဲ ကျေးဇူးတင်ကြပါတယ်။ ဟောပြောနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် တိုက်တုန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကထုတ်ပြီးတော့ ပြောတယ်။ အစတုန်းက သူက တရားထဲစိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့၊ ဘယ်သူကခေါ်လို့ပဲ သူကတိုက်တုန်းပေးလို့တဲ့ပေါ့၊ တရားအားထုတ်ရတယ်။ သူက တိုက်တုန်းပေးလို့တဲ့ နို့ မဟုတ်လို့ရှိရင် ဒီတရားနှင့် လွဲသွားမည်လို့ တကယ်မှ လက်မတင်ဘဲ မလွဲရုံကလဲပဲ ချိပ်မိရုံကလေးပဲ ရှိတယ်။ အချို့က သိပ်ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ပြောရှာကြတယ်။ အဲ-တိုက်တုန်းပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဧဟိပဿိကော ဧဟိပဿိကောလောစမ်းပါ လာကြည့်စမ်းပါဟု နှိုးဆော် တိုက်တုန်းထိုက်တဲ့ တရားပဲ၊ ဒါက လာကြည့်လှည့်စမ်းပါ၊ ကျင့်ကြည့်စမ်းပါ၊ ကောင်းလွန်းလို့ ဒီတရားကျင့်လှည့်စမ်းပါလို့ တရားတော်ကလည်း ခေါ်ထိုက်တယ်။ အဲ-တရားတော် နှစ်သက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မိတ်ဆွေတွေ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ သိပ်ပြီးတော့ တိုက်တုန်းတာပါပဲ၊ တယ်ကောင်းလွန်းလို့ တိုက်တုန်းတဲ့တရားပဲထဲ၊ အဲဒါကတော့ ဟောကြည့်တဲ့ အခါမှာ ထင်ရှားစွာသိရတယ်။ တိုက်တုန်းတဲ့ တရားပဲ၊ ချီးမွမ်းထိုက်တဲ့ တရားပဲ ဆိုတာ သိရတယ်။

ကိုင်းဆို-အဲဒါလဲပဲ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ ဖက်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန် တရားအကျင့်တရားတွေပါပဲတဲ့။ အဲဒါကလေးတွေဆိုရမယ်။ အဲဒါတွေ နှလုံးသွင်းရမယ်။

ဧဟိပဿိကောလောကြည့်စမ်းပါ။ ကျင့်ကြည့်စမ်းပါဟု နှိုးဆော်
ပြည့်န် တိုက်တွန်းထိုက်သော တရားတော်မြတ်ပေတကား။

(၃-ခေါက်ဆို)။

အေး-လောကြည့်လှည့်စမ်းပါ။ ကျင့်ကြည့်စမ်းပါ။ ဒီတရား ကောင်း
လွန်းလို့ မိတ်ဆွေတွေကို တိုက်တွန်းထိုက်ပါတယ်တဲ့။ တိုက်တွန်းထိုက်တဲ့
တရား တိုက်တွန်းလို့ ရှိရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်လဲ သိထိုက်သိသင့်တဲ့ တရားတွေရပြီး
နောင်အခါကာလ ကျေးဇူးအတင်ခံရပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်တာမတင်တာ
ထား၊ သူ့မှာ ရသွားတာတော့ အင်မတန်ကို ကောင်းပါတယ်။ ဝမ်းမြောက်
စရာ သိပ်ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းမြောက်စရာပဲ။ သိပ်ကျင့်ဖို့ကောင်းပါတယ်။

အခု ဘုန်းကြီးများ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်း တရားတွေ ဟောလို့ တရားတွေ
အားထုတ်ကြ။ တရားတွေ တွေ့တန်သမျှတွေ၊ သိတန်သမျှသိသွား၊ အားထုတ်
ရတာလေး အားထုတ်ရ၊ အားကိုးရာကလေးရသွားတယ်။ အင်မတန်ကို ဝမ်း
သာစရာလဲကောင်းတာ၊ ဘုန်းကြီးများက ဒီလိုကျကျနန ဟောမပေးလို့ ရှိရင်
ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တရားဝါသနာမပါ။ ဟိုရောက် ဒီရောက် ဘယ်ရောက်မယ်
ဆိုတာ မသိဘူး၊ အများကြီးရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေက အခုတော့ဒီမှာ ကျကျ
နန အားထုတ်လို့ အကျိုးတွေရနေတာတွေ၊ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်း
တယ်။ အဲဒါဟာ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နှလုံးသွင်းလိုက်လို့ ရှိရင်
အားတက်စရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။

အဲ-မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ဟာ လောကြည့်စမ်းပါလို့ တိုက်တွန်း
ထိုက်တဲ့တရား ကျင့်ကြည့်စမ်းပါလို့၊ အားထုတ်ကြည့်စမ်းပါလို့ တိုက်တွန်း
ထိုက်တဲ့ တရားပဲလို့ တိုက်တွန်းတဲ့ တရားပဲ။ တိုက်တွန်းလို့ အားထုတ်လို့
ရှိရင် တော်တော်ကြာ တစ်နေ့ကျရင် အကျိုးတရားတွေ ရပြီးလို့ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာဖြစ်ရပည့် တရားတော်ပဲ။ အဲ-တရားတွေ ငါအားထုတ်နေရတာပဲလို့
နှလုံးသွင်းလိုက်လို့ရှိရင် စိတ်အားတက်စရာပဲ။ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေ ဖြစ်စရာ
ကောင်းတယ်တဲ့။

ဩပနေယျိကော-မိမိကိုယ်တိုင်းသို့ ရောက်အောင် မိမိကိုယ်ထဲ စိတ်
ထဲသို့ ရောက်အောင် ကျင့်ဆောင်ထိုက်တဲ့ တရားပဲ။ ရောဂါ ဝေဒနာရှိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေကို မိမိကိုယ်တိုင် ပျောက်အောင်
လို့ စားရတယ်၊ ထိုးရတယ်၊ လိမ်းရတယ်။ မိမိကိုယ်ထဲရောက်အောင်လို့ စား
လိုက်လို့ ဝမ်းထဲရောက်သွားလို့ ရှိရင် အချို့က ရောဂါပျောက်တယ်၊ ဝမ်းထဲ
မရောက်လို့ ရှိရင် မပျောက်ဘူး၊ ထိုးလိုက်လို့ ဝမ်းထဲရောက်လို့ ရှိရင် ရောဂါ
ပျောက်တယ်၊ လိမ်းလိုက်လို့ ကိုယ်ထဲ စိမ့်ပြီးတော့ ငင်သွားလို့ ရှိရင် ရောဂါ

ပျောက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းတွေဟာ ရောဂါရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကိုယ်ထဲရောက်အောင်လို့ တစ်ခါတည်း စားပြီးတော့ သွင်းသင့်တယ်၊ ထိုးပြီးတော့ သွင်းသင့်တယ်၊ လိမ်းပြီးတော့ သွင်းသင့်တယ်၊ ကိုယ်ထဲရောက်အောင်လို့ သွင်းသင့်တဲ့ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေပဲ။

အဲဒါလိုပဲ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်လဲ ကိုယ်ထဲရောက်မှာ အသင့်စင်အောင်လို့ ကိုယ်ထဲစိတ်ထဲမှာ သက်ဝင်ပြီးတည်သွားအောင်လို့ အားထုတ်ထိုက်တဲ့တရားတွေပဲ၊ ကိုယ်ထဲမှာ များများသက်ဝင်လေလေ များများအကျိုးရှိလေလေပဲ၊ များများသက်ဝင်လေလေ ကိလေသာတွေက ကုန်ကုန်သွားတာကို တစ်နေ့က ပြောခဲ့တဲ့ ဥပမာလိုပဲ၊ ပုလင်းထဲမှာ လေတွေ ပြည့်နေတယ်၊ အဲ-ရေက လေးပုံတစ်ပုံလောက် ထည့်ထားလို့ရှိရင် လေကလဲ လေးပုံတစ်ပုံထွက်သွားတယ်၊ သုံးပုံတစ်ပုံ ကျန်နေတယ်၊ တစ်ဝက်လောက်ထည့်ရင် တစ်ဝက်လောက် လေတွေ ထွက်သွားတယ်၊ နှစ်ပုံကျန်နေတယ်၊ သုံးပုံလောက် ရေထည့်လိုက်လို့ရှိရင် သုံးပုံလောက် ထွက်သွားတယ်၊ တစ်ပုံကျန်နေတယ်၊ ပုလင်းနှုတ်ခမ်း ရောက်အောင် အပြည့် ထည့်လိုက်လို့ ရှိရင်တော့ လေတွေ အကုန်လုံး ထွက်သွားတယ်၊ ကုန်ရော အဲဒါလိုပဲ၊ ကိုယ်ထဲမှာ ဒီဘာဝနာတရားတွေ မိမိသန္တာန်မှာ ပြည့်စုံသွားအောင်လို့ ကျင့်လိုက်လို့ရှိရင် နည်းနည်းကျင့်ရင် နည်းနည်းပြည့်စုံလာလို့ရှိရင် ကိလေသာနည်းနည်း လျော့သွားတာပဲ။

များများကျင့်လို့ရှိရင် များများလျော့သွားတာပဲ၊ အကုန်လုံးပြည့်စုံစွာ ကျင့်လိုက်လို့ရှိရင် အကုန်လုံး ကိလေသာတွေ ကုန်ရော၊ အဖြူအစင် ခဝါချလိုက်တဲ့ အဝတ်အစားများ၊ ခဝါချလိုက် ချေးတွေညှော်တွေ အကုန်လုံးထွက်သွားသလိုပဲ ဘာမှ အညစ်အကြေး မရှိဘူး၊ စိတ်တွေဟာ စင်ကြယ်လို့ အမြဲတမ်း ချမ်းသာပြီးတော့သွားမယ်၊ နောက်ဘဝက အဲ-နောက်ဆုံးဘဝက ပရိနိဗ္ဗာန်စံသောအခါမှာလဲပဲ ဆင်းရဲဒုက္ခသိမ်း တစ်ခါတည်း ငြိမ်းသွားတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သြပနေဃျှိကော - ကိုယ်ထဲစိတ်ထဲသို့ ရောက်အောင် ကျင့်ဆောင်ထိုက်သော တရားပါတို့၊ ဒီတရားဟာ သာမန်တရားမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ထဲစိတ်ထဲရောက်အောင် ကျင့်ထိုက်သော တရားလို့ပဲ ဒီလို နှလုံးသွင်းရမှာကိုး။

သြပနေဃျှိကော-ကိုယ်ထဲ စိတ်ထဲသို့ ရောက်အောင် ကျင့်ဆောင်ထိုက်သောတရားတော်မြတ်ပါပေတကား၊ (၃-ခေါက်) အဲ-ဧဟိပဿိကော-သြပနေဃျှိကော၊ ပစ္စတ္တံဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညူဟိတို့၊ တရားဂုဏ်နေတူလုံးသွင်းပါတို့၊

ဒီတရားတွေ နှလုံးသွင်းရင် ကိုယ်ထဲ စိတ်ထဲ ရောက်အောင် တကယ်ကျင့် ထိုက်တဲ့တရား၊ တကယ်ကျင့်လို့ ကိုယ်ထဲစိတ်ထဲသို့ ရောက်လာလို့ ရှိရင် သူ ရောက်လာသလောက်ဟာ ချမ်းသာမှုတွေရတယ်၊ ဆင်းရဲတွေ ကင်းငြိမ်းပြီး တော့သွားတယ်၊ အဲဒီ ဆင်း ရဲကင်းငြိမ်းကြောင်း တရားတွေကို ငါအားထုတ် ကျင့်ကြံ နေရပါပေတယ်လို့ နှလုံးသွင်းလို့ရှိရင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပီတိတွေဖြစ်သွားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်—

ရတနာသုံးစုံ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါ၊ ဒါလဲဆို၊ တရားသိမ်း ကြဦးစို့၊ အချိန်လဲတော်တော်ကြာသွားပြီ။

ရတနာသုံးစုံ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါ။
 နတ်ဖြစ်ဖွယ်စု ငြိမ်းအေးမှု တွေ့ရအောက်မေ့ပါ။
 မဲ့ခြောက်သူကြည် စိုပြည်ယှဉ် ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ရာ။
 ကြည်ညိုဖွယ်ညွှန်ကြား သုတ္တန်များ စဉ်စားဆင်ခြင်ပါ။
 ပီတိပွားရန်၊ ဆယ့်တစ်တန်၊ ထုတ်ပြန် ဌကထာ။

နောက်ဟာတွေကျတော့ နောက်သီတင်းမှ ဆက်ဟောရမှာပဲ၊ တော် တော်ဟောရလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကောင်းလဲကောင်းပါတယ်၊ ကြည်ညိုစရာ မှတ်သားစရာ ကောင်းပါတယ်၊ တရားသိမ်းကြစို့ရဲ့၊ ဒီကနေတော့ ပီတိ သမ္မောဇ္ဈင်တရားကို ရှိသေစွာနာခံမှတ်သားရသော ဓမ္မသဝန ကုသိုလ်ကံ စေ တနာ၊ စေတနာကံ၏ အစွမ်း အာနုဘော်တို့ကြောင့် တရားနာ ပရိသတ် အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် ဘုရားဂုဏ်အစရှိသည်ကို အာရုံပြုလျက် မိမိတို့သန္တာန်၌ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် တရားကို ပွားများ အားထုတ် နိုင်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ် အရိယာမဂ်ဉာဏ်အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာဖြစ် သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြ ပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် တရားတော်

၁၃၂၃-ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၈-ရက်။

ဘာဝနာယ ပါရိပုရိ ဟောတိ၊ တဗ္ဗ ပဇာနာတိ။

ယထာစ-အကြင်အကြောင်းကြောင့်လဲ၊ အနုပွဲနဲ့သမ္ပပီတိသမ္မောဇ္ဈင်သမ္ပ-
မဖြစ်သေးသောပီတိသမ္မောဇ္ဈင်၏၊ ဥပ္ပါဒေါ-အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည်၊
ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တဗ္ဗ-ထိုပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတရားကိုလဲ၊
ပဇာနာ-သိ၏၊ ဝိပဿနာရှုနေတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်
တဲ့အခါ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဆိုတာ မိမိတို့၏ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်မှာ ဖြစ်နေတဲ့
ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ ခဏမစဲ ဖြစ်ချည် ပျက်ချည်နှင့် တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီ
ပိုင်းခြားပြီး သိနေတဲ့အခါမှာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဥဒယ-ဆိုတာက
ဖြစ်ခြင်း၊ ဝယ-ဆိုတာက ပျက်ခြင်း၊ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း၊ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်း
ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတာနဲ့ ပျောက်သွားတာပဲ၊ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေ
ကတော့ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ဖြစ်နေတယ်၊ ရုပ်ကိုယ်ကြီးဟာလဲ တကျုံ့တည်း
တည်နေတာပဲ၊ ဖြစ်ပုံ၊ သူ့ဟာသူပျောက်သွားတာလဲ မရှိဘူး။

မွေးလာကတည်းက အမိဝမ်းထဲက စပြီးတော့ အဲဒီထဲက ဒီကိုယ်
ကြီးဟာ ဒီလိုရှိနေတာပဲဟု အောက်မေ့နေတာပဲ၊ တဖြေးဖြေး ဒီကိုယ်ကြီးက
ကြီးလာ၊ နောက်ဆုံး တစ်နေ့ကျသေရော၊ အဲ-သေတဲ့အခါကျတော့ မူလ
အခြေအနေတိုင်း မဟုတ်ဘူး၊ ပျက်တော့ ပျက်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့
အကောင်အထည် ကြီးလိုက် ဒီလိုပဲရှိနေသေးတာ၊ နောက်ဆုံး တဖြေးဖြေးနဲ့
သူ ဆွေးမြေ့ပြီးတော့ အမှုန့်မှုန့်တွေ ဖြစ်ပြီး တဖြေးဖြေးနဲ့ ပျက်စီး
ပျောက်သွားတယ်။

အဲဒီလို စဖြစ်တာနဲ့ ဒီပျက်တာနဲ့ ဒီလောက်ပဲသိတယ်၊ ရုပ်တရားထဲမှာ
ခဏမစဲ ရုပ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေတယ်လို့ရှိတာ၊ ဒါကကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစား
ဆင်ခြင်ဖို့ရာမလွယ်ဘူး၊ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့ မလွယ်ဘူး၊ စာပေကျမ်း
ဂန်ဗဟုသုတအရနဲ့ ဆင်ခြင်လို့ရှိရင် အတော်အတန်တော့ ဆင်ခြင်တာပေါ့၊
အတော်အတန်တော့ ထင်မြင်တယ်၊ ဥပမာ ဥပမေယျနဲ့ ဆောင်ပြီးတော့
နှလုံးသွင်းတဲ့အခါ အတော်အတန်ဘော့ဖြင့်ထင်တယ်၊ ဥပမာပူတဲ့ရုပ်က တစ်

မျိုး၊ အေးတဲ့ရုပ်ကတစ်မျိုး၊ ပူတာကနေပြီး အေးရာသို့မရောက်ဘူး အေးရာက
 နေပြီးတော့ ပူတာကိုလဲမရောက်ဘူး၊ အေးတဲ့ရုပ်ကတခြား၊ ပူတဲ့ရုပ်က
 တခြား အဲဒါလို ဥပမာလေးတွေဆောင်ပြီးတော့ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပြီး
 တော့ ရေအေးအိုးထဲထည့် မီးပေါ်မှာတင်၊ အဲ-အစကအအေးတွေပဲ၊ တဖြေး
 ဖြေးနဲ့ မီးကပူပြီးတော့ အပူရုပ်တွေ တဖြေးဖြေးဖြစ်လာတယ်၊ အပူရုပ်တွေ
 ကဖြေးဖြေးဖြစ်ပြီးတော့ ဒါက အင်မတန်ပူတဲ့ရုပ်တွေ ဖြစ်လာတယ်၊ မူလက
 ထည့်တုန်းကတော့ အအေးရုပ်တွေ၊ နောက်ကျတော့ပူတယ်၊ အေးတဲ့ရုပ်က
 ပူတဲ့ရုပ် ဖြစ်ပွားလာတာလားလို့၊ ဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ သာမန်
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေအားဖြင့်တော့ ဒီရုပ်တွေကတော့ ဒီရုပ်တွေကပဲ အအေး
 တွေက အပူဖြစ်သွားတယ်လို့ ဒီလိုပဲထင်နေကြတာပါပဲ၊ ဒီလိုထင်ပြန်တာပဲ၊
 အမှန်ကတော့ အေးတဲ့ရုပ်က ပူတဲ့ရုပ်ဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ပူတဲ့ရုပ်က
 အေးတဲ့ရုပ်ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါလို ကိုယ်ထဲမှာအေးတဲ့ရုပ်တွေလဲရှိတယ်၊
 ပူတဲ့ရုပ်တွေလဲရှိတယ်၊ အေးတဲ့ရုပ်က ပူတဲ့ရုပ်မဖြစ်ဘူး၊ ပူတဲ့ရုပ်ကလဲ အေးတဲ့
 ရုပ်မဖြစ်ဘူး၊ မဏမစဲပြောင်းလဲနေတယ်လို့ ဒီလိုနှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရင် တော်ရုံ
 တန်ရုံတော့ ထင်တာပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့်လို့ ကောင်းကောင်း မထင်နိုင်ဘူး မလွယ်ဘူးပေါ့၊ ဒီလို
 သင်ဖို့ရာ ခဏမစဲပျောက်ပျက်နေတာ ထင်ဖို့ တော်တော်ကိုမလွယ်တဲ့ ဥစ္စာပဲ၊
 လှုပ်ရှားတဲ့ရုပ်နဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့ရုပ်၊ တည်ငြိမ်တဲ့ရုပ် လှုပ်ရှားလာတဲ့ အခါကျ
 တော့ ရုပ်သစ်တွေဖြစ်လာတယ်၊ လှုပ်ရှားရာကနေဖြစ်၊ တစ်ခါတည်း ငြိမ်း
 သွားပြန်လို့ရှိရင် လှုပ်ရှားတဲ့ရုပ်က တည်ငြိမ်တဲ့ရုပ် ဖြစ်သွားတာမဟုတ်ဘူး၊
 လှုပ်ရှားတဲ့ရုပ်ကတခြား၊ တည်ငြိမ်တဲ့ရုပ်က တခြားပဲ။

ဒါပေမယ့် ပကတိလူတွေအနေကတော့ ဒီလိုမထင်ပြန်ဘူး၊ တည်ငြိမ်
 နေတဲ့ရုပ်ကပဲ လှုပ်နေတာ၊ ဒါပဲ ဒီလက်ကပဲလှုပ်နေတာပဲ၊ ပထမတည်နေ
 တာလဲ ဒီလက်ပဲ၊ တစ်ခါပြန်ပြီးတော့ ငြိမ်လို့ရှိပြန်တော့လဲ ဒီလက်မဲ၊
 ဒီကိုယ်ပဲ၊ ဒီလိုထင်နေတာ၊ မလွယ်ဘူး၊ ပကတိအနေနဲ့တော့ ရုပ်သေခဏခဏ
 ပျက်နေတယ်ဆိုတာ တော်တော်ကိုသိဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ
 စိတ်နာမ်တရားတွေတဲ့၊ အဲဒီစိတ်နာမ်တရားက ပိုပြီးတော့ သူကလဲသိဖို့
 ခက်ပါတယ်၊ စိတ်နာမ်တရားက အထည်ဝတ္ထုရှိတာမဟုတ်ကော့ သူကပိုပြီး
 တော့ ခက်ပါတယ်၊ အဲဒီစိတ်နာမ်တရားတွေဆိုတာ ကတော့ အမြဲတမ်း
 တည်ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ အထည်ဝတ္ထုလဲ ရှာလို့မရဘူး၊ ဒါလဲ ငယ်ငယ်
 ထဲက သိနေတဲ့စိတ်ဟာ ယခုထက်ထိ တစ်စိတ်တည်းပဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ၊
 ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းက သိနေတယ်လို့ ဒီလိုနှလုံးစွဲထင်နေတယ်။

အသစ်အဟောင်း ပြောင်းလဲနေတယ်၊ ပျက်သွားတယ်လို့ ဒီလိုပထင်
ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ စိတ်နှာမ်တရားကမှ အပြောင်းအလဲတွေမြန်တာပဲ၊ စိတ်
ဟာ အာရုံတွေ၊ ပြောင်းလဲတိုင်း- ၂) စိတ်အသစ်အသစ်ချည်းတည်းပဲ၊ မြင်တဲ့
စိတ်ကလဲ ကြားတဲ့စိတ် မဖြစ်ဘူး၊ ကြားတဲ့စိတ်ကလဲ မြင်တဲ့စိတ် မဖြစ်ဘူး၊
စိတ်ကူး စဉ်းစားကြံစည်တဲ့ စိတ်ကလဲ မြင်တဲ့စိတ် မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီပဲ၊
ပျော်ရွှင်တဲ့စိတ်က ညှိုးနွမ်းတဲ့စိတ် မဖြစ်ဘူး၊ ညှိုးနွမ်းတဲ့စိတ်က ပျော်ရွှင်တဲ့
စိတ်မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဟာတွေ တခြားစီပဲ၊ ချမ်းသာက ဆင်းရဲမဖြစ်ဘူး၊ ဆင်းရဲ
ကလဲ ချမ်းသာ မဖြစ်ဘူး စသည် ဒါပေမယ့်လို့ ပကတိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့
အဲဒါပဲ တစ်ယောက်တည်းပဲ ထင်နေတာပဲ၊ စိတ်ကူးနေရာက မြင်သွားတယ်၊
မြင်ရာက စိတ်ကူးတယ်၊ မြင်ရာကကြားသွားတယ်၊ ကြားရာက တစ်ခါ မြင်
လာပြန်တယ်၊ ချမ်းသာတာကနေ ဆင်းရဲသွားတယ်။

ပျော်ရွှင်နေရာက စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားတယ်၊ စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်နေရာကနေပြီး ပြန်ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်လာပြန်တယ်၊ ဒီလိုပဲ
တစ်ယောက်တည်းပဲ ထင်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပကတိ အနေအားဖြင့်
ရုပ်နာမ်တွေ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာ သိဖို့ရာဟာ တော်တော်မလွယ်
ပါဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ တစ်ခါတည်း စိတ်ချက်လက်ချရှင်းပြီး သိဖို့ တော်
တော် မလွယ်ပါဘူး၊ သို့သော်လည်း မြတ်စွာဘုရား ပေးထားတဲ့ သတိ
ပဋ္ဌာန်နည်းအရ ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းတွေ လိုက်ပြီး ရှုနေတဲ့
ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာတော့ ဒါတွေကို ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိပါတယ်။

အဲဒါတွေဟာ သူ့ဟာသူပဲ သိပါတယ်၊ အတွေးအဆ မဟုတ်ဘူး၊
အတွေးအဆဆိုတာကတော့ ကိုယ်ကြိုက်ရာဘက်ကနေပြီးတွေးရင် ကိုယ်ကြိုက်
သလို ဖြစ်တာပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်အရနဲ့ မှန်းဆ
ပြီးတော့ ရှုလို့ရှိရင် ဒီအတိုင်း ဖြစ်တာပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ
သူတို့ရဲ့ ဘာသာတရားနဲ့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်လိုက်တဲ့ အခါ ဒီလို ရနေတာပဲ၊
သူတို့ကလဲ အတ္တက ရှိနေတယ် ဆိုပြီးသကာလ သူတို့က ဒီလိုပဲ သဘောကျ
တယ်၊ အတ္တသက်ကောင်က တည်ရှိနေတယ်လို့ ဒီလို သဘောကျနေတယ်၊
အဲဒါ စိတ်ကူး စဉ်းစားမှု ဆင်ခြင်မှုတွေ ဆိုတာကတော့ ကိုယ်သဘောကျရာ
ကိုယ်လိုရာကိုဆွဲပြီး စဉ်းစားလို့ ရှိရင်လဲရတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေက ဒီလိုစိတ်ကူး စဉ်းစား ဆင်ခြင် ပြီးတော့ သဘောကျတာမှ ဉာဏ်ပဲ
ဆိုပြီး ဒီလိုယူဆပြီး ပြောဟောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရှိသေးတာကိုး၊ မြတ်စွာ
ဘုရားက ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ကတည်းက အဓိကတော ခေါ် မျာယံ ဓမ္မော
ဂမ္ဘီရော ဒုဒ္ဓသော။

အဓိကတော ခေါ် မျာယံ ဓမ္မော၊ ဂမ္ဘီရော ဒုဒ္ဓသော အတက္က
ဝစရော ပဏ္ဍိတ ဝေဒနီယော။

မယံ-ငါသည်၊ အဓိကတော-ရအပ်သော၊ အယံဓမ္မော-ဤတရား
သည်၊ ဂမ္ဘီရော-နက်နဲသိမ်မွေ့လှ၏၊ ငါဘုရား ရထားတဲ့ တရား နက်နဲပါ
တယ်တဲ့၊ ဒုဒ္ဓသော-မြင်နိုင်ခဲ၏၊ မြင်ဖို့ရာ မလွယ်ဘူး၊ ဒီတရား နိပုနော-
သိမ်မွေ့၏၊ အတက္ကဝစရော-ကြံဆခြင်းဖြင့် မရောက်နိုင်ကောင်းသော တရား၊
ကြံဆ ခြင်းဖြင့် ပကျက်စားနိုင်ကောင်းသော တရားတည်း၊ ကြံဆ ခြင်းဖြင့်
ကျက်စားရာ မဟုတ်သော တရားတည်း၊ ကြံစည် စဉ်းစားမှုတော့ ကြံစည်
စဉ်းစား တွေးတောလို့ မရနိုင်တဲ့ တရားပဲ။

စဉ်းစား ကြံစည်ပြီးတော့ နေလို့တော့ တရား မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလို့
ပါတယ်၊ ပဏ္ဍိတဝေဒနီယော-ပညာရှိတို့သာလျှင် သိအပ်သောတရားတည်း။
ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အရိယာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်
ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ တွေ့နိုင်တဲ့ တရားပဲတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာ
ဘုရား ပေးထားတဲ့ နည်းအတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေကို
လိုက်ပြီးတော့ သတိတွေမှတ်ရှုနေရလို့ရှိရင် သူသဘောမှန်တွေ ပေါ်လာပါ
ကယ်၊ သူသဘောမှန်တွေ ဖြစ်ခိုက်ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်တွေကို လိုက်ပြီးတော့
ရှုနေတော့ သဘောမှန်တွေကို ပေါ်တာပေါ့၊ မရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့
ရှေ့ရုပ်နာမ်တွေနဲ့ နောက်ရုပ်နာမ်တွေ တစ်စုတည်းတစ်လုံးတည်း၊ တစ်ပေါင်း
တည်း တစ်စုတည်း တစ်ပေါင်းတည်းလုပ်ပြီးတော့ အဲဒီလိုသိနေကြတာကိုး။

ဒီလို သိနေကြတော့ အစဉ်ထာဝရ တည်မြဲနေတယ်လို့ထင်တာပေါ့၊
အခုန ပြောခဲ့သည့် အတိုင်းပဲ ငယ်ငယ်တည်းက ရှိနေတဲ့ရုပ် အခုထိ တစ်ရုပ်
တည်းပဲဟု ထင်နေတယ်၊ ငယ်ငယ်တည်းက ရှိတဲ့စိတ်ဟာ အခုထိ ဖြစ်နေတဲ့
စိတ်ပဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဖြစ်ဘာလဲ ဒီစိတ်ပဲ၊ ကြားတာလဲ
ဒီစိတ်ပဲ၊ စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်တာလဲ ဒီစိတ်ပဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ၊
ပျော်ရွှင်နေတာလဲ ဒီစိတ်ပဲ၊ နှလုံးမသာယာတာလဲ ဒီစိတ်ပဲ၊ တစ်ယောက်
တည်းလို ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါဟာ ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်ကလေးတွေ ပိုင်းခြား
ပြီး မသိလို့တဲ့၊ ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်ကလေးတွေ ဖြစ်တိုင်း လိုက်ပြီးတော့ ရှုလို့
ရှိရင် ဖြစ်တဲ့ သဘောလဲ အမှန်အတိုင်းပဲ သိတယ်။

ရုပ်သဘောကလေးတွေ အမှန်အတိုင်းသိတယ်၊ နာမ်သဘောကလေး
အမှန်အတိုင်း သိတယ်၊ ပထဝီဓာတ်ရဲ့ ခက်မာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောလေး၊
မက်မာကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောမျှပဲဆိုတာ အတွေ့အထိတွေ့လို့ မှတ်တဲ့အခါ

သိရတယ် ဒါပဲလို့၊ ဥပမာဆိုပါစော့ လူတစ်ယောက်က ကျောက်လှာပြီး တုတ်တစ်ခုနဲ့လာပြီးတော့တို့တယ်၊ ညအခါကာလကြီး ညကို တုတ်တစ်ခုနဲ့ ကျောက် လှာတို့လို့ရှိရင် ဘယ်သိမလဲ၊ ကြမ်းတမ်းရင် ကြမ်းတမ်းတာ သိမှာပဲ၊ တုတ်တိုတိုလို့လဲမသိနိုင်ဘူး၊ ရှည်ရှည်လို့လဲမသိနိုင်ဘူး၊ ကောက်ကောက် လို့လဲမသိနိုင်ဘူး၊ ဘာရယ်လို့ မသိနိုင်ဘူး၊ ကြမ်းတမ်းရင် ကြမ်းတမ်းတာလေးပဲ သိလိုက်ရတယ်၊ အဲ-ယခုမျက်မှောက်တွင် လာပြီးတော့ တုတ်နဲ့လာတို့ရင်တော့ ဪ-တုတ်နဲ့လာတို့တာပဲ၊ တုတ်ရှည်ကြီးပဲလို့ ကောက်ရင်လဲ ကောက်ဘယ်၊ တုတ်ကောက်ကြီးပဲ၊ ချောချောမွေ့မွေ့ ဆိုလို့ရှိရင် ချောချော မွေ့မွေ့ တုတ်ပဲ၊ မချောမွေ့တဲ့ တုတ်ဖြစ်ရင်လဲ မချောမွေ့တဲ့ တုတ်ပဲဆိုတာ သူက သိတယ်၊ ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ တို့လိုက်တာပဲ၊ အဲဒါလိုလျှောက်ပြီး တော့ သိတယ်။

ညအခါကာလ မမြင်ရဘဲ မှောင်ထဲမှာလာပြီး တွေ့ထိသွားလို့ရှိရင် တော့ ထိတာလောက်ပဲသိတယ်၊ ဒါသက်ပိုပြီးတော့ မသိဘူး၊ ကြမ်းတမ်းရင် ကြမ်းတမ်းတယ်၊ နူးညံ့ရင်နူးညံ့တယ်၊ ဒါပဲသိတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ ပကတိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရှုဘဲနေတော့ ခုနကတုတ်ကြီးတဲ့ ထိသွားတယ်၊ အရှည်ကြီးပဲ၊ အကောက်ကြီးပဲ၊ ဘယ်သူက လာထိုးသွားတယ် စသည်ဖြင့် လျှောက်ပြီး သိနေတာလို့၊ မရှုဘဲနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဘေးကဟာတွေရော ပတ်ဝန်းကျင် တွေရော အကုန်လုံး သူကစုပေါင်းပြီးတော့ သတ္တဝါတွေ မြဲတဲ့အနေအား ဖြင့် ထင်သွားတာကိုး။

ဇာ-ညဉ့်မှောင်ထဲမှာ လာပြီးတော့ တွေ့ထိသွားရင်တော့ တွေ့ထိတာ လောက်ပဲ သူကသိတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ၊ ဖြစ်ခိုက်ကလေးရှုရင်ဖြင့် ထိရင် ထိတာပဲသိတယ်။

ထိတယ်၊ ထိတယ်၊ ကြမ်းရင် ကြမ်းတာပဲ သိတာပဲ၊ နုလဲနုတာပဲ သိတယ်၊ ပထဝီဓာတ်ကိုအပူထိတဲ့အခါကာလ ပူတာပဲသိတယ်၊ အအေးထိတဲ့ အခါကာလအေးတာပဲသိတယ်၊ တောင့်တင်းလို့ရှိရင်တောင့်တင်းတာသိတယ်၊ လှုပ်ရှားရင်လဲ လှုပ်ရှားတာ သိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဗိုက်ကနေပြီးတော့ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ် ဒီလိုမှတ်နေရတယ်၊ တောင့်တင်းတဲ့ သဘော၊ လှုပ်ရှား တဲ့ သဘောကနေပြီး အဆင့်ဆင့်ဖြစ်နေတာတွေကို သူကသိတယ်၊ မရှုဘဲနေရင် တော့ တစ်ခါတရံမှ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဗိုက်ကြီးက အလုံးကြီးလို့ ထင်မှာ ပေါ့၊ ဒါပဲ၊ နှလုံးမသွင်းခင်ကလဲ ဒီကိုယ်ကြီးရှိနေတာပဲ၊ နှလုံးသွင်းတော့ပဲ ဒါလိုရှိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့လဲ ဒီလိုရှိနေတာ၊ ဒီလိုသိမှာပဲ၊ အမြဲမပြတ်ရှုနေလို့ သမာဓိဉာဏ်အားကောင်းလာတော့ ၂-ခါ၊ ၃-ခါ၊ ၄-ခါ၊ ၅-ခါ လောက်ရှုတော့

မသိသေးဘူး၊ ဒါက သူ့အဆင့်အတန်းမြင့်လာမှာ၊ မီးပွတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သစ်သားချင်း သစ်သားချင်းပွတ်လို့ မီးပွင့်ပါတယ်ဆိုတာဟာ ဒီအတိုင်းစဉ်းစာကြည့်လို့ ရှိရင်တော့ ဘယ်သဘာဝယူတ္တိရှိမလဲ၊ သစ်သားပဲ၊ ဟိုဟာကသစ်သား ဒီကလဲသစ်သားပဲ၊ ဒီကနေပြီးတော့ မီးပွင့်ရမယ်ဆိုတာကြားလဲမကြားဖူးဘူး ဆိုရင် သဘာဝဟာသဘောကွဲပြားမှုမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ ဒါပွတ်လို့ရှိရင် မီးကပွင့်တာပဲ၊ သို့သော်လည်း ၂-ချက် ၃-ချက် ပွတ်လို့တော့ ပွင့်မလာဘူး၊ မီးပွင့်လောက်အောင်လို့ ကို အင်မတန်ကို ပူလောင်အောင်လို့ ပွတ်မှမီးကပွင့်ရမှာကိုး၊ အဲဒါလိုပဲ။

သမာဓိ ဖြစ်လောက်အောင် ရှုတဲ့အခါကျတော့ ဒီဖောင်းတာပိန်တာ ကလေး မှတ်တာက ဖောင်းလိုက်၊ ပိန်လိုက်၊ အစတော့ ဒီလိုဗိုက်ကြီးလိုက် ထင်နေမှာပဲ၊ ကိုယ်ကြီးလိုက်ပဲ ထင်နေမှာပဲ၊ ဒါမထင်ပါနဲ့ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မလဲ၊ ဗိုက်ကြီးကိုယ်ကြီးကို မရှုတော့ဘူး၊ အဲဗိုက်ထဲက တောင့်တင်းတာလေးတွေကို 'ငါကောက်ပြီးတော့ ရှုတော့မယ်လို့ ရှုကြည့်စမ်းပါ ဖြစ်မလားလို့၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘယ်ဖြစ်မှာတုံး၊ ဒီဥစ္စာ တောင့်တင်းတာလေး တွေလိုက်ပြီးတော့ ရှာနေလို့ရှိရင်လဲ ဗိုက်ကြီးပဲပေါ်နေမှာပဲ၊ ကိုယ်ကြီးလဲ ပေါ်နေမှာပဲ၊ မပေါ်လို့ ကို မဖြစ်ဘူး။

နောက်တစ်ခုဟာ ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒါ တောင့်တင်းတာလေးတွေ လိုက်ပြီးရှာနေတဲ့အတွက် သမာဓိလဲကောင်းကောင်းဖြစ်မဘူး၊ စိတ်ကူးစဉ်း စားတာတွေဝင်ပြီးတော့ သမာဓိ ကောင်းကောင်းမဖြစ်ဘူး၊ ဉာဏ်လဲမဖြစ်တော့ဘူး၊ တော်တော်ကြာတော့ကို စဉ်းစားသလို ဖြစ်တော့မှာ၊ ဟိုဒင်းဟာလေးက ဘယ်လိုဟာပဲ၊ ကြားတာလေးက ဘယ်လိုဟာပဲ၊ ကိုယ်စဉ်းစားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားရိယံ၊ သဘာဝမကျဘူး၊ အမှန်မရဘူး၊ အဲ-ယခုပေါ်ခိုက်ပေါ်ခိုက်ကလေးတွေသူရှိတဲ့အတိုင်း ဖောင်းတာလေးကိုဖောင်းတယ်မှတ်၊ ပိန်တာလေး ပိန်တယ်မှတ်၊ ဖောင်းစက ဖောင်းဆုံးနေရာကို စိတ်က စိုက်စိုက်ပြီးတော့ အစတော့လဲပဲ ပုံပန်းသဏ္ဌာန် အထည်ဩပ်တွေ သမာဓိဉာဏ် ရင့်လာတဲ့အခါကျတော့ တောင့်တင်းတဲ့သဘော လှုပ်ရှားတဲ့ သဘောလေး တွေအဆင့်ဆင့်ဖြစ်နေတာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သူကရှင်းပြီးတော့ သိလာတယ်။

အဲ-ဖြစ်ခိုက်တရားလေးတွေရှုနေရင် အစလေးနဲ့ နောက်ပြီးလို့ရှိရင် ပျောက်သွားတဲ့အဆုံးကလေးနဲ့ ပေါ်လာလိုက်၊ ဆုံးသွားလိုက်၊ (စပေါ်လာလိုက် ဆုံးသွားလိုက်-၂) အပိုင်း အပိုင်းကလေးတွေ ဖောင်းတာလေး တွေမှတ်၊ အစကတော့ တစ်ဖောင်းနဲ့ တစ်ပိန်နဲ့ ဖောင်းတာစလိုက်၊ ဆုံးလိုက်ပဲ၊ ပိန်တာစလိုက်၊ ဆုံးသွားလိုက်၊ အဲဒါလေး ၂-ခုပဲ၊ ဒါလေး ၂-ခုကိုပဲ

သိပ်မလွယ်လှသေးဘူး၊ အဲဒါ နိုင်လာပြီဆိုတော့ ဖောင်းတာက တစ်ခြား ပိန်တာက တစ်ခြားပဲ၊ မရောဘူး၊ တဲဒီကနေပြီးတော့ တစ်ခါ တစ်ဆင့်တက် လာတဲ့အခါ ဖောင်းတာမှာကို တစ်ဖောင်းတည်း မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ရိပ်ရိပ်နဲ့ တစ်ခါတည်း ဖောင်းတက်လိုက်ရင်း တစ်ဆင့် ပြတ်သွားလိုက်ရင်း ဖောင်း တက်လိုက်ရင်း တစ်ဆင့်ပြတ်သွားလိုက်ရင်း (ရိပ်ခနဲရွှေ့လိုက်ပျောက်လိုက် - ၂) ပိန်တာမှာလဲ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ။

လက်များ ကွေးလို့ရှိရင် ကွေးတယ်၊ ကွေးတယ်၊ မှတ်ရင်လဲ တစ်ဆင့် ခြင်း တစ်ဆင့်ခြင်းပဲ၊ (ရွှေ့လိုက် ပျောက်လိုက် - ၂) 'နဲ့ ဒီတော့ မကွေးခင်က လက်ကပဲ ကွေးလာတယ်လို့ ထင်မြင်စွဲလမ်းမှုတွေ ဒီမှာမရှိဘူး၊ ကွေးနေတဲ့ လက်ကပဲ ကိုယ်ချကားရာကို ရောက်သွားဘိသကဲ့သို့ စွဲလမ်းမှု မရှိဘူး၊ အဲ- သူ့နေရာတွင် သူဖြစ်ပြီး သူ့နေရာတွင် သူပျောက်နေတာပဲလို့ ပိုင်းခြားပြီး သိသွားတာ၊ အဲဒီလိုသိမှ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က ဖြစ်လာတာကိုး၊ စိတ်ကလေး တွေဟာလဲပဲ မရှုခင်ကတော့ စိတ်တွေဟာ တစ်ယောက်တည်း တစ်စိတ်တည်း သူ့နေရာတွင် စိတ်ကူးနေရာတွင် ဖြစ်နေတယ် အောက်မေ့နေတယ်၊ ဘယ် ဟုတ်မလဲ သူက ဖြစ်ပေါ် ခိုက်ကလေး မှတ်လိုက်တော့ တော်တော်ကြာရင် မရှိဘူး၊ မှတ်နေတုန်းရှိသေး ဟိုမှာ ဒီကစိတ်ကူးတယ်ဆို ဟိုမှာ မရှိပြန်ဘူး၊ စဉ်းစားတယ်ဆို မရှိပြန်ဘူး၊ လိုချင်တယ်ဆို မရှိပြန်ဘူး၊ မှတ်လိုက်လို့ရှိရင်ဖြင့် ဘာမျှ အထည် ဝတ္ထုရှာလို့ မရဘူး၊ အကုန် ပျောက်နေတာချည်း တွေ နေတယ်။

အဲဒီတော့ အဲဒီစိတ်ကလေးတွေဟာလဲပဲ ဖြစ်ပြီးရင် ပျောက်နေတာပဲ ဆိုတာ အထူး မစဉ်းစားရပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ရှင်းပြီး သိနေ တယ်၊ အဲဒီလို သိတာက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၊ အဲဒီ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေကို မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ ပေါ်လာလိုက်ရင်း ပျောက် သွားလိုက်ရင်း တစ်ခါတည်း အင်မတန်ကို မြန်ပါတယ်၊ ယခုပြောနေတာက နားလည်အောင်လို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောနေတာ၊ ဟိုမှာ အမြန်ကြီး စက်ခုတ် နေတာလို့ ဖြစ်တယ်၊ အမြန်ကြီး ဒေါက်ဒေါက် သွားနေတယ်၊ (ဖြစ်လိုက် ပျောက်လိုက် - ၂) အမြန်ကြီး သွားနေတာတွေ၊ အသိကလဲပဲ အမြန်ကြီးပဲ လိုက်သိနိုင်တာပဲ၊ အံ့ဩစရာ တော်တော်ကောင်းတယ်။

ပကတိစကား ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဆိုရင် ဘယ်သိနိုင်လိမ့်မှာလဲ၊ ဒီတော့ မြန်မြန် ကြီး မသိနိုင်ဘူး၊ ဟိုမှာ အသိကကို မြန်နေတော့ တစ်ခါတည်း အာရုံပေါ် သလောက် အသိကလဲ မြန်ပြီး လိုက်နေတယ်၊ ဒေါက်ဒေါက်နဲ့ လိုက်နေ

တယ်၊ အဲဒီလို သိနေတဲ့ အခါမှာ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်လည်း ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့၊ နှစ်သိမ့်အားရမှု ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်၊ သမ္ပိယာယနလက္ခဏာ နှစ်သိမ့်ခြင်းလက္ခဏာ ရှိ၏တဲ့၊ ဘောထိခြင်း လက္ခဏာ၊ ရောင့်ရဲခြင်းလက္ခဏာလဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် -

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလည်းမြောက်သည်-

လို့ ဒီလို ဆောင်ပုဒ်ကလေး ရေးထားတယ်၊ ပီတိရဲ့ လက္ခဏာဟာ နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲခြင်း သဘောရှိတယ်၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသဘောရှိတယ်၊ တရား အားထုတ်လို့ အမှတ်ကောင်းတဲ့ အခါကျတော့ကာရင် ကိုယ့်အာရုံကလေးနဲ့ ကိုယ် နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲနေတယ်၊ အားရကျေနပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတွေ ဖြစ်တာကိုး၊ ဝမ်းမြောက်တာ မှန်မှန်မြောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူက အလွန် အကျူးကို မြောက်တတ်တယ်၊ သိပ်မြောက်တတ်တယ်၊ နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလဲ မြောက်သည်။

ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်တဲ့၊ ဖရဏရသာ-ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့် တွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့စေပါတယ်တဲ့၊ ကိုယ်ထဲမှာ တစ်စုံစီမ့် တငြိမ့်ငြိမ့် ဖျိုးဖျိုး ဖျင်းဖျင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း ကိုယ်ထဲမှာ ထိုးဆေးများ ထိုးလိုက်တော့ ကိုယ်ထဲမှာ ပျံ့သွားသလိုပဲ၊ ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့်တွေ တစ်ခါတည်း ပျံ့ပြီးသွား တာ တော်ရုံ တန်ရုံ နေမကောင်းတာ ပျောက်သွားပြီး ရောဂါဝေဒနာတွေ ပျောက်သွားတတ်တယ်၊ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့ စေသည်၊ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များ (မှတ်တိုင်း - ၂) မှတ်ရာကလေးမှာ အေးကနဲ နွေးကနဲ တစ်ခါတည်း လောင်းလောင်း ထည့်လိုက်သလို တစ်ခါတည်း အအေး အနွေးကလေးတွေနဲ့ ပက်ဖျန်းပက်ဖျန်းပြီး ပေးလိုက်သလို တစ်ခါ တည်း မှတ်ရာမှတ်ရာတွေမှာ ဥပမာအထိဆိုပါတော့ တစ်ကိုယ်လုံး လိုက်ပြီး တော့ ထိတယ်ဆို ထိတဲ့နေရာကလေးမှာ နွေးကနဲ အေးကနဲဟာ ဟိုနေရာ မှတ်လိုက် ဟိုနေရာ နွေးကနဲအေးကနဲ၊ ဒီနေရာမှတ်လိုက် ဒီနေရာက နွေးကနဲ အေးကနဲ ပီတိတွေ ပြန်ပြန်ပြီး သကာလ ဖြစ်သွားတယ်၊ အင်မတန် ကောင်း တယ်။

ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်၊ ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက်၊ ကြွတက် ထင် သည်၊ ဩဒဂ္ဂ ပစ္စုပ္ပန်-တက်ကြွခြင်း၊ ပေါ့ပါးခြင်း သူရဲ ပစ္စုပ္ပန်ပဲတဲ့ ပီတိဖြစ်လာလို့ ရှိရင်ဖြင့် ပေါ့ပြီးတော့ ကိုယ်လေးပေါ့လို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်ပြီးတော့ စိတ်တွေလဲ ပေါ့ပါးလျင်မြန်ပြီးတော့ ဒါက တစ်နေ့ကပြော ပြီးသား၊ ယခုဟာက ထင်မိရုံလေးပြောတာ၊ မြတ်ပီတိ မှတ်သိ ဗောဇ္ဈင်မည် ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ပါပဲတဲ့၊ ကဲကဲ ဒါလေးတစ်ခေါက်ကော့ ဆိုကြဦးမယ်။

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလဲမြောက်သည်၊
 ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်။
 ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက် ကြွတက်ထင်သည်၊
 မြတ်ပီတိ-မှတ်သိဗောဇ္ဈင်မည်။ (၃-ခေါက်)

အဲဒါ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန်တဲ့၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဆိုတာ ဒါပဲ၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ရဲ့ လက္ခဏာက ဘာလဲ၊ နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲတာ၊ ဝမ်းမြောက်တာတဲ့၊ ဒါလဲ အခါခပ်သိမ်း နှစ်သိမ့် ရောင့်ရဲတာတွေဗောဇ္ဈင် မခေါ်ဘူး၊ ပီတိတော့ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ တယ်နှစ်သိမ့် ရောင့်ရဲ ဝမ်းမြောက်လို့ ရှိရင် ပီတိတော့ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကိုယ့်အလိုဆန္ဒတွေပြည့်ဝလို့ အလုပ်အကိုင်တွေ ထမြောက်အောင်မြင်လို့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေရလို့ ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ တွေ့ရလို့ အားရဝမ်းသာဖြစ်ပြီး နေတာတွေဟာ အဲဒါလဲ ပီတိပါပဲ၊ သို့သော်လည်း သူကတော့ ဗောဇ္ဈင် မဟုတ်ဘူး၊ သူကတော့ကို လောဘနဲ့ယှဉ်တဲ့ အကုသိုလ် ပီတိပေါ့လေ၊ ဒါကတော့ ယခုဟာကတော့ ရုပ်နာမ်တွေ အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်တိုင်းပျက်တိုင်း အသိတွေ ဉာဏ်တွေက မှီပြီးတော့ ရှုရင်း ရှုရင်း နှစ်သိမ့် ရောင့်ရဲပြီးတော့ အားရ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာတွေ ဖြစ်ပြီးနေတာ အဲဒီလို အခါကာလမှာ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်တယ်။

ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်တဲ့၊ ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့်တွေက တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့ပြီးတော့သကာလ ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက် ကြွတက်ထင်သည်၊ ကိုယ်ရော စိတ်ရော တစ်ခါတည်း ပေါ့ပေါ့လေး၊ အင်မတန်ပေါ့ပါးပြီးတော့ ကြွတက်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ အင်မတန်ကို နေသာထိုင်သာလဲ ရှိပါတယ်၊ အင်မတန်ကို နေလို့လဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဘာမျှ ကိုယ်ထဲမှာ ဆင်းရဲပင်ပမ်းခြင်းမရှိဘူး၊ ဒီအခါမှာ သိပ်နေလို့ ကောင်းတာ၊ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ရဲ့ လက္ခဏာ ရသ-ပစ္စုပဋ္ဌာန် မှတ်သားဖို့တဲ့၊ ဒါဟောတာကလဲပဲ ယခုဆိုရင် လေးသီးတင်းလောက် ရှိသွားပြီ၊ သုံးလား လေးလား မပြောတတ်ဘူး၊ အဲဒီ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ဘုရားကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကလေးကို တချို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က သိပါတယ်တဲ့၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်ဖို့ဟာ ယောနိသော မနသိကာရ၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းမယ်၊ ရှုမယ်၊ အားထုတ်မယ်လို့ ရှေးအဖို့က နှလုံးသွင်းတဲ့ ယောနိသော မနသိကာရ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်လောက်အောင် အဆင့်ဆင့်ရှုမှတ်ပြီးလာတဲ့ ဝိပဿနာ မနသိကာရ၊ အဲဒါတွေ အဋ္ဌကထာကတော့ ၁၁-ခု ပြတယ်။

ရတနာသုံးစုံ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါတဲ့၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံဃာနုဿတိ၊ သီလာနုဿတိ၊ စာဂါနုဿတိပေါ့လေ။ နုဿသတိ တရားနောက် ဒေဝတာနုဿတိ၊ ဥပသမာနုဿတိ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သံပေါက်လက်ကတော့ ဒီလောက်ပဲ ရတာပဲ။ နောက် အပိုဒ်ကမှ ဆက်ပြီး ဖော်ပြထားရတယ်။ တစ်ပိုဒ်တည်းနဲ့တော့ မသိဘူး။

ရတနာသုံးစုံက ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံဃာနုဿတိ၊ ရတနာသုံးပါး၏ဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ပါ။ အောက်မေ့ပါတဲ့၊ သီလဂုဏ်တဲ့ သီလဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင် အောက်မေ့ပါ။ စွန့်ပုံ စွန့်ကြဲပုံ လှူဒါန်းပုံ တွေကိုလဲ အောက်မေ့ပါ။ အဲဒါတွေအောက်မေ့ဆင်ခြင်လို့ ရှိရင် ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါ ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ ဘုရားဂုဏ် အောက်မေ့ပုံ၊ ဓမ္မာနုဿတိနဲ့ တရားဂုဏ် အောက်မေ့ပုံ၊ အကျဉ်းချုပ်တော့ ဟောပြီးပါပြီ။ နည်းနည်းတော့ ဟောရမယ်။ ဒီနေ့ သံဃာနုဿတိ ဟောရမယ်။ သံဃာနုဿသတိနဲ့ သံဃာဂုဏ် အောက်မေ့ပုံ။

သုပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝက သံဃော။

ဘဂဝတော- ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကသံဃော- တပည့်သား အစစ်ဖြစ်တော်မူသော သံဃာသည်။ သုပ္ပဋိပန္နော- ကောင်းစွာကျင့်ကြံတော်မူတတ်ပါပေစွတကား။ သုပ္ပဋိပန္နော- လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းကြောင်း ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ပဋိပတ်ကို ကျင့်ကြံတော်မူတတ်ပေစွတကား။ ဒီလိုဆင်ခြင်ရမှာကိုး။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသံဃာတော်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာတုန်း၊ တပည့်သားသံဃာ အစစ်ကတော့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက်ပဲ။

စတ္တာရော စ ပဋိပန္နာ၊ စတ္တာရော စ ဖလေဌိတာ၊

သောသံဃော ဥဇ္ဇဘူတော၊ ပညာ သီလသမာဟိတော။

စတ္တာရော- လေးယောက်ကုန်သော၊ ပဋိပန္နာ စ- ကျင့်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်းကောင်း၊ စတ္တာရော- လေးပါးကုန်သော၊ ဖလေဌိတာ စ- အရိယာဖိုလ်၌တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်းကောင်း၊ သော-သော- ဤ ပုဂ္ဂိုလ်ဂ-ယောက်အပေါင်းသည်၊ ပုဂ္ဂိုလ် ဂ-ပါးအပေါင်းသည်၊ ပညာသီလသမာဟိတော- ပညာဂုဏ်၊ သီလဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော။ ဥဇ္ဇဘူတော- ဖြောင့်မတ်သော၊ ဘဂဝတော- မြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကသံဃော- တပည့်သား ဖြစ်သော သံဃာတော် ဧည့်ပါပေ၏။ သောသံဃော ဥဇ္ဇဘူတော- ဖြောင့်မတ်စွာ

ဖြစ်၍ ဖြစ်သော၊ ဘဂဝကော- သော သာဝကသံဃော- တပည့်သား ဖြစ်သော၊ သံဃော-သံဃာတော်မည်ပါပေ၏။ အဲ-အရိယာ ကျင့်ဆဲကျင့်တုန်း ဖြစ်တဲ့ အရိယာမဂ်မှာ ရောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ၄-ပါး၊ ကျင့်ပြီး အရိယာဖိုလ်မှာ ရောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ၄-ပါး၊ အကျဉ်းချုပ်ကတော့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ ပေါ့လေ။ အဲဒီ လေးပါးပဲ။ မဂ်နဲ့ ဖိုလ်နဲ့ ကလဲ တွဲရက်ပါပဲ။ မဂ်ရောက်တယ်ဆိုရင် ဖိုလ်ရောက်သွား၊ မဂ်စိတ်ပြီး ဖိုလ်စိတ်ပဲ တွဲရက် ခဲ့နေရတာ။ ဒေသနာမို့ ခွဲထားတာ မဂ်ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ပါး၊ ဖိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ပါးသာခွဲ၊ မဂ်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပြီးတာနဲ့ ဖိုလ်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ခါတည်း ဖြစ်သွားတာကို မဖြစ်အောင်လို့ ရပ်ဆိုင်းထားလို့ ရကို မရဘူး၊ စိတ်ကလေးနဲ့ဟာ တစ်ပြိုင်တည်း ကွာတာပဲ။ ပြီးနောက် စိတ်ဖြစ်တာပဲ။ အဲဒီတော့ကိုသောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ ဒါ လေးပါးပါပဲ။

အဲဒီ အရိယာဖြစ်ဖို့ရာ ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပါပါတယ်။ အရိယာ ဖြစ်ဖို့ရာ မြတ်စွာဘုရား ညွှန်ကြား ဆုံးမတဲ့အတိုင်း သီလအကျင့် ပဋိပတ်က စပြီးတော့ ရိရိသေသေကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်တွေပဲတဲ့။ အဲဒီ တပည့်သား သံဃာတော်တွေဟာ သုပ္ပဋိပန္န-ကောင်းသော အကျင့်နဲ့ ပြည့်စုံတယ်တဲ့။ ကောင်းသောအကျင့်နဲ့ ပြည့်စုံတယ် ဆိုတာ လောကမှ ဘာသာတရားတိုင်းက မိမိတို့ ဘာသာတရားအရ အကျင့် ကျင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါင်း ကောင်းသောအကျင့် ကျင့်နေတယ်လို့ ဒီလို ပြောကြပါတယ်။ အဲဒါလိုပဲ ဆိုကြတယ်။

အဲ-ကိုယ့် ဘာသာတရား မဟုတ်ဘဲနဲ့ အလွတ်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မှားယွင်းနေတာပဲ။ မသိရှာကြဘူးတဲ့။ ဒီလို ပြောကြတယ်။ ဘာသာတရား အသိက ဒီလိုပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာတရားကို ကောင်းတဲ့ သူများဥစ္စာတွေမကောင်း ဒီလိုပဲ ဆိုကြပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာတရား အတိုင်း ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကောင်းသောအကျင့်ကို ကျင့်တယ်လို့ ပဲ ဟိုက ဒီက သူတစ်ပါးတွေကလဲ သူတို့ဘာသာအတိုင်းတော့ အကျင့် ကျင့်တယ်ဆိုတော့ အငြင်းအခုန် ဖြစ်နေတယ်။ ဘာကို ခုံတင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမလဲ ဆိုတော့။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်ကာလတုန်းက အာဇီဝက၏ တပည့် ဖြစ်တဲ့ ဒကာတစ်ယောက်က မေးလို့ အာနန္ဒာက ဖြေကြားတယ်။ အရှင် အာနန္ဒာတဲ့ လောကမှာ ကောင်းသောအကျင့်ကို ကျင့်တယ်ဆိုတာ ဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါလဲလို့ မေးတာကို သူက ကောင်းသော တရားတွေချည့်ပါပဲ။ အရှင်အာနန္ဒာက ဆိုင်ရာကလေး တစ်ပုဒ်ဖြင့် ဖြေရတယ်။ ဒီတော့ အရှင်

အာနန္ဒာက တိုက်ရိုက် မဖြေသေးပဲနဲ့ မေးမြန်းပါတယ်။ ပြန် ပြီးတော့ ဒါယကာတဲ့-ငါမေးမည်တဲ့၊ နှလုံး သွင်းပြီး စဉ်းစားပြီးတော့ ဖြေပေါ့၊ လောဘ ဆိုတဲ့ တရား ကောင်းသလား၊ မကောင်းသလားတဲ့၊ စဉ်းစားကြည့် ပါတဲ့၊ လောဘဟာ လိုချင်တဲ့စိတ်တရား၊ နှစ်သက်သာယာတဲ့တရား၊ တပ်မက် သာယာတဲ့ တရားတဲ့။

လောဘ အားကြီးလာရင် ဘာလုပ်သလဲဆိုရင် ကိုယ့်အလို ကိုယ့်ကိစ္စ ပြီးအောင် ဘယ်သူ့မှ မညှာဘူး၊ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်တာပဲ၊ လောဘဆိုတာ တော့ နည်းနည်းဆို သိပ်ပြီးတော့ လောဘအားကြီးလာပြီး ပထမတော့ ကိုယ်ရစရာတွေ ရအောင်လုပ်တယ်၊ ဘာမဆိုလုပ်တယ်၊ ဘယ်သူမှ မငဲ့ဘူး၊ မိဘနဲ့ သားသမီးတောင်မှ မငဲ့ဘူး၊ မိဘနဲ့ သားသမီးတောင်မှ များသော အားဖြင့် သားသမီးတွေ အဲဒီ မိဘတွေအပေါ်မှာ ကျူးလွန်တာတွေ များ တတ်တယ်၊ မငဲ့ဘူး၊ ငါ ဧဟာ လုပ်လိုက်လို့ရှိရင်၊ ငါ ဧဟာ ပြောလိုက်လို့ ရှိရင်၊ မိဘတွေ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်လိမ့်မည်၊ မငဲ့ဘူး၊ ကိုယ့်အလို တကယ် အရေးကြီးလာရင် တပ်မက်လာပြီ၊ သာယာလာပြီဆိုရင် ဘယ်သူ့မှ မငဲ့ဘူး၊ ရှက်ရမှန်း၊ ကြောက်ရမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အကုန်လုံးလုပ်တာပဲ၊ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတ်ရမယ်ဆိုရင်လဲ သတ်မှာပဲ၊ ဒီဥစ္စာ ကိုယ့် ကိစ္စ ပြီးမယ်ဆိုရင် သတ်ဖို့ရာ ဝန်မလေးဘူး၊ လောဘအား ကြီးလာလို့ရှိရင် သတ်တယ်၊ လောကမှာ လူတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပြစ်မှားကျူးလွန်သတ်ဖြတ် ပြီးတော့ နေတာဟာ ဒီလောဘတွေရှိလို့၊ ဒါကြောင့်လဲပါတယ်၊ ဒီလောဘ လက်သည် တစ်ခုပဲ၊ သူ့ကြောင့်ပဲဖြစ်၊ ထို့အတူ ဒေါသကြောင့်လဲ ပါပါ တယ်၊ မောဟကြောင့်လဲပါတယ်၊ မာနကြောင့်လဲပါတယ်၊ ကိလေသာတွေ အားလုံးတော့ ပါလဲပါပါကယ်။

ဒါပေမယ့်လို့ လောဘကပြဋ္ဌာန်းတာတစ်ခု၊ အဲဒီတော့က လော ဘဟာ ကောင်းသလား၊ မကောင်းသလား မေးတော့ ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးလို့ ဖြေရမှာပဲ၊ မကောင်းဘူးလို့ ဖြေရ မယ်၊ တစ်ချို့ မိမိ ကိုယ်တိုင်က လောဘရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကဆိုတော့ လောဘတော့ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတော့ရှိသေးတယ်၊ လောဘလဲ ရှိဦးမှ လောဘ မရှိလို့ ရှိရင်ဖြင့် စီးပွားချမ်းသာရေးတွေ ပျက် နေတယ်၊ တစ်ချို့က ဒီလို အောက်မေ့နေတယ်၊ အဲဒါကိုယ်က လောဘ အားကြီးနေလို့ လောဘရဲ့ အပြစ်မမြင်တာပါပဲ။

ဥပမာ-ဘာလို့ တုန်းဆိုလို့ ရှိရင် မျက်စိမမြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မျက်စိတော့ မမြင်တော့ ကိုယ့်မှာ ဘယ်လို အညစ်အကြေးတွေရှိနေနေ ကိုယ်အပြစ်ရှိတာ

တွေ မမြင်နိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ကိုယ်ကမြင်နိုင်ဖို့ရာ မျက်စိရှိမှမရှိဘဲကိုး၊ ကိုယ်
မှာလိုညစ်ပေနေလို့ မျက်စိမမြင်နိုင်ဘူး၊ အကြောင်အကြားကြီး ဖြစ်နေလဲ
ပမြင်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို သူက မျက်စိကမမြင်ဘဲ၊ အဲဒါလိုပဲ၊ ကိုယ်က
လောဘအားကြီးနေတော့ ဒီလောဘဖြစ်တာကို ကောင်းတယ် ထင်တာကိုး။

လောဘက သာယာတယ်၊ သူ့ဘဝဟန်ကျနေတယ်လို့ သူမရှိလို့ရှိရင်
မကောင်းဘူးလို့ သူက ထင်နေတာကိုး၊ လောဘအနေနဲ့ဆိုတော့ သူ့ဟာ
မှန်သလောက်တော့ မှန်တယ်၊ လောကထဲမှာ လောကတစ်ခု နတ်လိုက်ရင်
ပျော်စရာတော့မရှိတော့ဘူး၊ လောဘရှိလို့ ပျော်နေကြတာ၊ သူ့များနတ်လိုက်
လို့ရှိရင် ဘယ်သူမှပျော်ကြမည်မဟုတ်၊ ဘယ်သူမှမနေချင်ကြဘူး၊ အကုန်လုံး
လောကထဲက ထွက်ကုန်ကြမယ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ လောကထဲ မပျော်
တော့ဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တာဝန်လေးတာပါပဲ။

နာပိ နန္ဒန္တိ မရဏံ၊ နာပိ နန္ဒန္တိ ဇီဝိတံ။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များ-နာပိ နန္ဒန္တိ မရဏံ၊ နာပိ နန္ဒန္တိ မရဏံ-အသက်ရှင်
ရခြင်းလဲ အလိုမရှိပါဘူး၊ အသက်ရှင်ရခြင်း အလိုမရှိတော့ အသက်ရှင်တာ
မှန်နေရင် သေချင်တာလားဆိုတော့၊ နာပိ နန္ဒန္တိ မရဏံ- သေလဲ မသေချင်
ဘူးတဲ့၊ သေချင်တယ်ဆိုတာလဲ ဒေါသကို သေအောင် ပျက်အောင်ကြံတာက
ဒေါသကိုး၊ ဒေါသ၊ လောဘ၊ သို့သော်လဲ ခန္ဓာကိုယ်က ခန္ဓာကိုယ်ဆောင်နေ
ရလို့ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ဘာမှသာယာစရာမရှိ၊ အဲဒီတော့-

ကာလဉ္စ ပဋိကခံမိ- ပရိနိဗ္ဗာန်စံရတဲ့ကာလပဲ၊ အဲဒီလို ရှုတာပါပဲ၊
ခန္ဓာဝန် ဇာတ်သိမ်းပြီးတော့ ရုပ်နာမ်တွေ ငြိမ်းပြီးသွားတဲ့ အဲဒီကာလကို
အလိုရှိပါတယ်၊ ဘာများတုံးဆို။

ဝေတန ပဋ္ဌကော ယထာ။

ပဋ္ဌကော-နေ့စား အလုပ်လုပ်သော အလုပ်သမားသည်၊ ပကနံ-လခ
ရိက္ခာကို၊ ပဋိကခံတိဣဝ-အလိုရှိဘိသကဲ့သို့တည်း၊ နေ့စား၊ လစား၊ လုပ်ရတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်၊ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အလုပ်လုပ်ရတာလဲပဲ ကောင်းလွန်းလို့
အလုပ် လုပ်ရတာမဟုတ်၊ ဒါလဲပဲ ဒါအလုပ်သက်သက်အနေနဲ့ ကြည့်လို့
ရှိရင်တော့ ပင်ပင် ပန်းပန်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်ရတာ၊ ဒီတော့ အလုပ်
မလုပ်ဘဲ နေချင်သလား၊ ဘာလဲဆို အလုပ်မလုပ်ဘဲနေမယ်ဆို ထမင်းစားရ
တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အလုပ်ပြုတ်တာလဲ သူ့သဘော
မကျဘူး၊ အလုပ်လုပ်ရတာပင်ပန်းလို့၊ ကြိုက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပလ္လံသာ
လို့လုပ်၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့ အလုပ်ပြုတ်သွားရင်လဲ အဲဒါလဲ သူမကြိုက်ဘူး၊

ဘာမှ ကြိုက်သလဲဆိုတော့ လခရတာတော့ ကြိုက်တယ်တဲ့၊ သူ့အချိန်ကျလို့ ရှိရင်ဖြင့် အဲ-နေ့စားဖြစ်ဆိုရင် နေ့စားရ၊ လခလဲလစားဖြင့် လစား ဒါမ လုပ်ပဲရနေရင် ပိုကောင်းတာပေါ့လေ၊ ဒီလို ဆိုလိုပါတယ်၊ ဒါလေးတော့ ကြိုက်တယ်။

အဲဒါလိုပါပဲတဲ့၊ ဥပမာပေးတာ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များ သာယာ နှစ်သက်မှု လောဘလုံးလုံး ကုန်ပြီးတော့သွားတော့ လောကထဲမှာ ပျော် စရာမရှိဘူး၊ မြင်ရတာလဲ ပျော်စရာမရှိ၊ ကြားရတာလဲ ပျော်စရာမရှိဘူး၊ လာရတာ၊ စားရတာ၊ တွေ့ထိရတာ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်ရတာ ဘာမှ ပျော်စရာမရှိဘူး၊ ဒီခန္ဓာဝန်ကြီး မလွဲသာလို့ သူက ဆောင်ရွက်ပြီး နေရ တယ်၊ ရေမိုး ချိုးတန်ရင်ချိုးရ အစာကျွေးတန်ရင် ရှာပြီး ကျွေးရတယ်၊ အညောင်းအညာပြေအောင်လို့ ကိုယ်လက်ဆန့်ခြင်း၊ သွားခြင်း၊ လာခြင်း၊ ဣရိယာပုတ် ပြောင်းလွှဲနေထိုင်ခြင်း စသည်ပြုပြင်ပြီး ပေးရတယ်။

သူများနဲ့ အတူတကွနေရတော့ အဝတ်အဆင် တန်ဆာတွေလဲပဲ မလွဲသာမရှောင်သာ သူက ဝတ်တန်သလောက်ကလေး ဝတ်ရသေးတာ ကိုး၊ ဒါလိုပဲ ပြုပြင်ပေးနေရတယ်၊ နေမကောင်း၊ ထိုင်မကောင်း ရောဂါ ဝေဒနာလဲ မဖြစ်တန် မဖြစ်ရအောင် ဒီလိုပဲ စောက်ရှောက်ရသေးတာကိုး၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးထမ်းထားရသလိုပဲသာယာမှုကလေးသာ မရှိရင် လောကဘက်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေပြောတာ သိပ်တော့ဆိုးတော့ မဆိုးလှဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီသာယာနှစ်သက်မှုကလေး ရှိနေလို့ပဲ၊ တာဝန်တွေက ဒုက္ခ တွေများနေတာ။

ဒါကြောင့် သူကောင်းတယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ မချီးမွမ်းနိုင် ပါဘူး၊ လောဘဟာ ကောင်းသလား၊ မကောင်းသလားဆိုရင် အမှန်တော့ ကောင်းတော့မကောင်းဘူးလို့ ဖြေရမှာပဲ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်က ကောင်းတယ်လို့ဝန်ခံခဲ့လို့ရှိရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို လောဘအားကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လိုချင်လို့လာယူရင် ဘယ်နဲ့ပြောမလဲ၊ ကောင်း တယ်လို့ပဲ ပြောနိုင်ပါဦးမလားလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့် ပစ္စည်း တွေ လာပြီး သူက လိုချင်လို့လာယူတာကိုး၊ လောဘအားကြီးလို့ သူ့ဟာတွေ လာယူ၊ သူက မြတ်နိုးနေတုန်း သူ့ဟာတွေ လာပြီးယူသွားရင် လောဘ ကောင်းပါတယ်လို့ ချီးမွမ်းထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ဒါ သာဓုခေါ်ရတော့မှာပဲ သူလာယူရင် ဪ-သူလောဘရှိလို့ လာယူတာပဲ၊ ကောင်းတဲ့တရားရှိလို့၊ သူလာယူတာပဲဆိုပြီး သာဓုခေါ်ရမှာ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲ-သက်မဲ့ဝတ္ထုပစ္စည်း၊ သက်ရှိဝတ္ထုပစ္စည်းတွေလဲပဲ ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့ အသက်ရှိ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေလဲ

သူ လောဘ လာယုသွားသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်သည်ဖြစ်စေ၊ သူဟာ လောဘ ချီးမွမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် လက်ခံရတော့မှာလိုဖြစ်နေတယ်။

လောဘကောင်းတယ်၊ သူကပြောထားတာကိုး ဒီတော့ ဒီလိုကြတော့ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။

အဲ-လောဘ အားကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လောဘ အကြောင်းပြုပြီးတော့ သူလိုချင်တာရအောင်၊ ပြီးတဲ့ကိစ္စပြီးအောင်လို့ လာပြီး သတ်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဘယ်အသတ်ခံနိုင်မှာလဲ၊ အဲဒီဥစ္စာကတော့ပိုဆိုးတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ လောဘ အသတ်ခံနိုင်မှာလဲ၊ အဲဒီဥစ္စာကတော့ လောဘဆိုတာ တကယ်စင်စစ်တော့ မကောင်းဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ရှင်အာနန္ဒာကမေးတော့ ဒါယကာကပြန်ပြီးတော့ ဖြေကြား လျှောက်ထားပါတယ်၊ လောဘဆိုတာ မကောင်းပါဘူး ဘုရားလို့ ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ ဒီလောဘငြိမ်းအောင် ကျင့်တာရော ကောင်းသလား၊ မကောင်းဘူးလားလို့မေးတော့ လောဘမကောင်းတော့ မကောင်း နဲ့တရား ငြိမ်းအောင်ကျင့်တာကို ကောင်းတယ်လို့ပဲဖြေရမှာပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့်ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တာ ကောင်းသလား၊ မကောင်းသလားမေးရင် မကောင်းဘူး၊ ဒီအတိုင်း ဖြေရမယ်။

ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်အောင်လို့ ဆေးကုတာ ကောင်းသလား၊ မကောင်းသလား မေးရင် ဒီဆေးကုတာကတော့ ရောဂါပျောက်အောင် ကုတာကို ကောင်းတယ်လို့ ဖြေရမှာပေါ့၊ ဒါဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ပါဘူး ထို့အတူ ဒေါသဟာလဲမကောင်းဘူး၊ ဒေါသငြိမ်းအောင် ကျင့်တာကောင်း တယ်၊ မောဟဟာလဲ မကောင်းဘူး၊ မောဟငြိမ်းအောင် ကျင့်တာကောင်း တယ်၊ သူက ဒီဥ - ချက်ပဲ အရင်းခံမေးပါတယ်၊ ဒီပြင်လဲ ကိလေသာတွေ မေးမယ်ဆို ကိလေသာတွေ အများရှိပါသေးတယ်၊ အဲဒီလို မေးတော့ ဒကာက သဘောပေါက်သွားတယ်။

အရှင်ဘုရားတို့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တပည့်သာဝကဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကောင်းသောအကျင့်တွေ ကျင့်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်း ဆိုတော့ လောဘမဖြစ်အောင် အကျင့်တွေကျင့်နေတယ်၊ ဒေါသ၊ မောဟ မဖြစ်အောင်လို့ ကျင့်တယ်၊ ငြိမ်းအောင်ကျင့်နေတယ်၊ သီလအကျင့်တွေ ကျင့် နေတယ်၊ ကာယကံ ဝစီကံဖြင့် ကျူးလွန်တဲ့ ဝီတိက္ကမ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ မဖြစ်ရအောင်လို့ ကျင့်နေတာ၊ သာသနာ့ဘောင် ဝင်ရောက်ပြီး ခုတော့ ရှင်သာမဏေပြုသည်ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်စေ၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံ မြှောက် ကျူးလွန်တဲ့အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တွေ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ

မဖြစ်အောင်လို့ ကျင့်ရတယ်။ သိက္ခာပုဒ်က ဒါမလုပ်ရဘူး၊ ဟိုဟာမလုပ်ရဘူး၊ ဒီဟာ မလုပ်ရဘူး၊ ဒါလုပ်လို့ရှိရင် ဘယ်အပြစ်သင့်မယ်၊ မလုပ်ကောင်းဘူး၊ စသည်ဖြင့် ပညတ်ထားတာတွေရှိတယ်။

ဒါတွေလိုက်နာပြီးကျင့်ရတယ်။ အဲဒီလိုလိုက်နာပြီးကျင့်သောအားဖြင့် ကာယကံ၊ ဝစီကံ ကျူးလွန်မည့် အကြမ်းစားဖြစ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တွေငြိမ်းတယ်။ ဒါ သီလနယ်ကငြိမ်းတာ၊ လူတွေလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မြတ်စွာ ဘုရား သွန်သင်ဆုံးမထားတဲ့အတိုင်း ငါးပါးသီလ ဆိုတာကတော့ အောက် ထစ်ဆုံး အဲဒါ ကာယကံ၊ ဝစီကံတွေပဲ။ သူ့ဟစ်ပါးအသက်ကို မသတ်ရဘူး၊ သူ့ဥစ္စာကို မခိုးရဘူး၊ မပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကာမဂုဏ်တွေမကျူးလွန်ရဘူး၊ ကာယကံ ၃-ပါး ကိုယ်နဲ့ကျူးလွန်ရတဲ့ အမှုကြီး ၃-မျှ။

ဝစီကံလေးပါးရှိတယ်။ မုသာဝါဒ-လိမ်မပြောရဘူး၊ ပိသုဏဝါစာ- တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတဲ့အောင်လို့ ကုန်းမတိုက်ရဘူး၊ ဖရသဝါစာ-ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဆဲရေးတဲ့ စကားတွေမဆိုရဘူး၊ သမ္ပပ္ပလာပ-အနှစ်မဲ့တဲ့ ဒဏ္ဍာရီ ဝတ္ထုတွေကို တကယ်အနေအားဖြင့် သူတစ်ပါးကို ယုံကြည်ပြီးတော့ နှစ်သက်သဘောကျ ပြီးတော့ အချိန်ကုန်အောင်၊ အလုပ်ပျက်အောင် ဒါတွေကို မပြောရဘူး။ ဝစီကံလေးပါး နှုတ်နဲ့ကျူးလွန်တာ ဒီအထဲမှာ သုရာမေရယက ထဲလိုက် တော့ ကာမသုမိစ္ဆာစာရက ထဲလိုက်တော့ သူလဲပါသွားတယ်။

အဲဒီတော့ ငါးပါးသီလတွေ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ငါးပါးသီလ၊ အကျယ်ဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် ကာယကံသုံးပါး၊ ဝစီကံက လေးပါး၊ အားလုံး အဲဒီသိက္ခာပုဒ်တွေကို စောင့်ရှောက်ပြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကာယကံနဲ့ ဝစီကံကို ကျူးလွန်တဲ့ အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်ရအောင် ဒါ သူကောင်းသော အကျင့်တွေကျင့်တာပဲ။ တစ်ခါထို့ထက် တိုးတက်ပြီးတော့ သီလတွေတိုး တက်ပြီးတော့ သမာဓိအကျင့်တွေ ကျင့်ရမယ်တဲ့။ တစ်ခုတည်းသော အာရုံကို စူးစိုက်ပြီးတော့ နှလုံးသွင်းရမယ်၊ ကသိုဏ်းဖြင့် ကသိုဏ်းအာရုံ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဆိုရင် ဘုရားဂုဏ်တွေ၊ ဓမ္မာနုဿတိ-တရားဂုဏ်၊ သံဃာနုဿတိ-သံဃာဂုဏ် နှလုံးသွင်းရမယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဒိပြင်စိတ်မကူးရဘူး၊ ထပ်ခါထပ်ခါ နှလုံးသွင်းနေရင် ဒီအထဲမှာပဲ စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ အကယ်၍ တစ်ခြားကို စိတ်ထွက်သွားရင်လဲ ဒါပြန်လာခဲ့ရမှာ၊ ဒီအာရုံပြန်ပြီး နှလုံးသွင်းရမယ်၊ ထွက်သက် ဝင်သက် အာနာပါနဲ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အာနာပါနဲ့ရမှတ်နေတော့ ဘယ်မှမသွား ရဘူး၊ အဲဒီတော့ သမာဓိဖြစ်နေတယ်။ သမာဓိအကျင့်တွေ ကျင့်နေသော

အားဖြင့် စိတ်ထဲမှာ အကုသိုလ်စိတ်ကူးတွေ ဟိုဟာ လိုချင်၊ ဒီဟာလိုချင်၊ ဟိုကြံစည်၊ ဒီကြံစည် မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်စိတ်တွေမဖြစ်ရဘူးတဲ့၊ ပရိယုဋ္ဌာန် တွေ ငြိမ်းသွားတယ်တဲ့၊ အဲ-သီလဖြင့် ကာယကံမြောက်၊ ဝစီကံမြောက်၊ ဝီတိက္ကမကံလေသာငြိမ်းနေတယ်၊ သမာဓိဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ထကြွသောင်းကျန်း နေတဲ့ ပရိယုဋ္ဌာန် ကိလေသာ ငြိမ်းတယ်။

အဲဒါထက် တိုးတက်ပြီးတော့ ဝိပဿနာပညာ အားထုတ်တဲ့အခါ ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်း၊ ဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေကို မြင်ရင်ဖြင့် မြင်တာကို ရှုလိုက် မြင်ပြီးတော့ ပျောက်သွားတယ်၊ မမြဲဘူး သိရတယ်၊ ကြားရင်လဲ ကြားတာကို ရှုလိုက် ကြားမိ ချက်ချင်း ပျောက်သွားတယ်၊ မမြဲဘူး၊ ထို့အတူ နံပြီး ချက်ချင်းပျောက်သွားလိုက် မမြဲဘူး၊ အရသာ စားသိလဲ သိပြီး ချက် ချင်း ပျောက်သွားလိုက် မမြဲဘူး၊ အတွေ့အထိ ကလေးတွေလဲ ထိပြီးရင်း ပျောက်ရင်း မမြဲဘူး၊ ဖောင်းတာ ပိန်တာလေးတွေလဲ ဒါတွေပေါ့၊ (ဖောင်း လိုက် ပျောက်လိုက်-၂) (ပိန်လိုက် ပျောက်လိုက်-၂) မမြဲဘူး၊ ကွေးတိုင်း ဆန့်တိုင်း လှုပ်ရှားတိုင်းလဲပဲ ဒီအတိုင်း-၂ ဖြစ်ပြီးတော့ ပျောက်ပျောက် သွားတာပဲ၊ မမြဲဘူး။

စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်မှုတွေ ဖြစ်လာရင် အဲဒီ စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်မှုတွေ ရှုလိုက်၊ စိတ်ကူးပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်း၊ လိုချင်ပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်း၊ နှစ်သက်ပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်း၊ စိတ်ကူးလေးတွေ (ဖြစ်လိုက် ပျောက်လိုက်-၂) မမြဲတဲ့ တရားချည့်ပဲ၊ ဘာမှ မြဲတာမရှိဘူး၊ ရှုနေတဲ့ စိတ်၊ နှလုံးသွင်းနေတဲ့ စိတ်ကလေးလဲ ရှုပြီး ပျောက်သွား၊ နှလုံး သွင်းပြီး ပျောက်သွား မမြဲဘူး။

မမြဲတဲ့ တရားတွေဟာ ဆင်းရဲလား၊ ချမ်းသာလားဆို ဆင်းရဲပေါ့၊ ဒီဥစ္စာတွေ ဆင်းရဲဆိုပေမယ်လို့ အလူးအလဲခံရတာ၊ သည်လိုတော့ မဟုတ် ပါဘူး၊ အားကိုးလောက်တဲ့ တရားမဟုတ်ဘူး၊ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေက တော့ ဒီလို ဖြစ်နေတာ ကိုယ်က သာယာစရာတွေ အောက်မေ့ နေတယ်၊ အကောင်းတွေ မှတ်နေတယ်၊ အဲဒါတွေ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ပြီး ရင်း ပျောက်သွားရင်း ဘာမှ မကောင်းဘူး၊ နှစ်သက်စရာ၊ အားကိုးစရာ၊ မရှိဘူး။

အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး ပျောက်နေလို့ ဘယ်အချိန်မဆို သေနိုင်တယ်၊ သေ နေတာကြီးတည်းပဲ၊ ဖြစ်ပြီးရင်း (ပျောက်သွားရင်း-၂) သေနေတာပဲ၊ ခဏ ခဏ သေနေတယ်၊ နောက်ထပ် ရုပ်နာမ်တွေ အသစ်အသစ် ဖြစ်ပြီးတော့နေလို့၊

မဖြစ်ရင် တစ်ခါတည်း သေတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတဲ့ တရားတွေဟာဖြင့် ဆင်းရဲကြီးကည်းပဲလို့ ဘာမျှအားကိုးစရာလဲမရှိဘူး။ အဲ- ဖြစ်ချည် ပျက်ချည်နဲ့ တရားတွေဖြစ်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူက ဖြစ်လိုက် ပျောက်လိုက် တရားလေးပဲ။ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်နေ တဲ့ အနတ္တသဘောတရားချည်းပဲ။

လိုက် ရှုတိုင်း၊ ရှုတိုင်း သူက သိတယ်။ (ရှုတိုင်း- ၂) သိနေတာကိုး။ ဖောင်းတာ မှတ်လိုက် မမြဲဘူး။ ဆင်းရဲပဲ။ အနတ္တသဘောတရားမျှပဲ။ ပိန်တာ မှတ်လိုက် မမြဲဘူး။ ဆင်းရဲပဲ။ အနတ္တသဘောတရားမျှပဲ။ မြင်တာမှတ်လိုက် မမြဲဘူး။ ဆင်းရဲပဲ။ အနတ္တသဘောတရားမျှပဲ။ ကိုယ်က လှုပ်ရှားမှုတွေ ကျွေးမှု ဆန့်မှုတွေ ဒါတွေမှတ်လိုက်လဲ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ။ မမြဲဘူး။ အားလုံး ဒီလို ဒီလို ပေါ်တိုင်း၊ ပေါ်တိုင်း လိုက်ပြီးတော့မှတ်။

ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တော့ ပေါ်တိုင်း၊ ပေါ်တိုင်း၊ တရိပ် တရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတာချည်းပဲ။ ဘာမှ တည်နေတာ မရှိဘူး။ မမြဲတဲ့ တရားချည်းပဲ။ မမြဲတဲ့ တရားတိုင်း၊ တရားတိုင်းဟာ ဆင်းရဲချည်းပဲ။ ဘာမှ အားကိုးစရာ မရှိဘူး။ တွယ်တာစရာ မရှိဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုလဲ ခေါ်စရာ မရှိဘူး။ ဖြစ်ပြီးပျောက်နေတာကိုး။ ခဏလေးမှ တည်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်ပြီး ပျောက် နေတာပဲ။

အဲဒီတော့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ခေါ်လောက်တဲ့ တရားလဲ ဒီအထဲမှာ မရှိဘူး။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တရားတွေ ဒါတွေလဲ သိနေတယ်။ ဒီလို သိနေ တော့ မြဲတဲ့အနေအားဖြင့် သာယာတဲ့ ကိလေသာ ဖြစ်ဦးမလားတဲ့။ မဖြစ်နိုင် ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေအားဖြင့် သာယာနှစ်သက်မှုဖြစ်ပါဦးမလား။ မဖြစ် နိုင်ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေအားဖြင့် သာယာနှစ်သက်မှု တောင့်တမှု ဖြစ်ပါ ဦးမလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲ-မြဲတဲ့အနေအားဖြင့် ထင်မြင်စွဲလမ်းပြီးတော့ သူ တစ်ပါးတွေအပေါ်မှာ ပြစ်မှားမည့် ဒေါသဖြစ်ပါဦးမလား။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အနေအားဖြင့် ထင်မှားတဲ့ မောဟများ ဖြစ်ပါဦးမလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားတွေ ဖြစ်တိုင်း၊ ဖြစ်တိုင်း၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တရားတွေ အမှန်အတိုင်းသိနေတော့ တစ်ခါတည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တွေ ငြိမ်းနေတယ်။ (တစ်မှတ် မှတ်လိုက် တစ်ခါငြိမ်းလိုက်- ၂) မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း သူက ငြိမ်းနေတယ်။ အဲဒါ ဝိပဿနာနယ်ကနေပြီးတော့ အနုသယ ကိလေသာ ငြိမ်းနေတာတဲ့။

အဲဒီ မြင်တုန်းကြားတုန်းက ဝိပဿနာ ရှုစဉ်က မြင်တာကြားတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ မြင်တာ ကြားတာတွေ ရှုမှတ်ပြီးတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာတွေ သိနေတယ်။ ပြန်ပြီးစဉ်းစားရင်ကော စဉ်းစားလို့ရှိရင် စဉ်းလဲ မစဉ်းစားပါဘူး။ စဉ်းစားလဲပဲ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တ အနေအားဖြင့် ထင်မြင် စွဲလမ်းပြီးတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ငြိမ်းသွား တယ်။

အဲဒါလို အနုသယကိလေသာငြိမ်းတာတဲ့။ ဒါ ဝိပဿနာနဲ့ ငြိမ်းတာ။ အဲဒီလို ငြိမ်းပြီးတော့ သွားလို့ အစဉ်အတိုင်း တက်သွားလို့ နောက်ဆုံးကျ တော့ နိဗ္ဗာန်တရားကိုတွေ့ရတာကိုး။ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်တရားတွေ့တဲ့အခါကျတော့ ငြိမ်းသင့် ငြိမ်းထိုက်တဲ့ ကိလေသာတွေ လုံးလုံးငြိမ်းတယ်။ ငြိမ်းသွားတယ်။ ဒါကတော့ သေရောပဲ။ နောက်တစ်ခါကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မဖြစ်တော့ဘူး။ ခုနက ဝိပဿနာက ငြိမ်းတယ် ဆိုတာကတော့ နောက် ပြန်လည်စဉ်းစားပြီး တော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကိလေသာ ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ယခု အရိယာ မဂ်ကနေ ပြီး ငြိမ်းသွားတယ်။ ပြန်ကိုမလာဘော့ဘူး။ သေရောပဲ။ ကိလေသာတွေ အဲဒီ လို ငြိမ်းသွားတာကိုး။

အဲဒါ အနုသယ ကိလေသာ ငြိမ်းတာ။ ဒီတော့ သီလနဲ့ ဝီတိက္ကမ ကိလေသာငြိမ်းသည်။ သမာဓိနဲ့ ပရိယုဋ္ဌာန် ကိလေသာ ငြိမ်းသည်။ ပညာနဲ့ အနုသယ ကိလေသာ ငြိမ်းသည်။ ကိလေသာအဆင့်သုံးဆင့် ရှိတယ်။ အဲဒီသုံးဆင့် မှာ ဒီက သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ တရား ၃-ဆင့်နဲ့ အစဉ်အတိုင်း ပယ်သတ်ပြီး ကျင့်ရတာကိုး။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ အဲဒီလို ပယ်သတ်ပြီးကော့ ကျင့်တော့ ဒီလိုကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သုပ္ပဋိပဇ္ဇော-လောဘ၊ ဒေါသ၊ မော ဟ ကင်းကြောင်း ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်ကြံတော်မူတတ်သော သံဃာတော်မြတ် ပါပေတကား။

သံဃာတော်ဂုဏ်က ဒီလို ဆင်ခြင်ရမှာကိုး။ သံဃာဂုဏ်က သင်္ကန်း ဝါဝါ ဝတ်ထားရုံနဲ့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဝါဝါလေး ဝတ်ထားတာကတော့ ကြည်ညိုတာလဲ ဒါကတော့ ကုသိုလ် ရပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဒီဥစ္စာ မဟုတ်သေးဘူး။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ငြိမ်းအောင်လို့ ကောင်းကောင်း ကျင့်နေပါပေတယ်။ သီလအကျင့်တွေ မြတ်စွာဘုရား သွန်သင်ဆုံးမတဲ့အတိုင်း ကျင့်နေပါပေတယ်။ သမာဓိ အကျင့်တွေ ကျင့်နေပါပေတယ်။ ပညာ အကျင့် တွေ ကျင့်နေပါတယ်။ အဲဒီလို အာရုံပြုပြီးတော့ သံဃာဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်းရ၊ အောက်မေ့ရ၊ ဆင်ခြင်ရမှာ။ ကဲ-ကဲ၊ ရှေးဦးစွာ ဒီ အပိုဓိကလေးက စပြီး ဆိုပါ။ အသေးစိတ်က-

သုပ္ပဋိပန္နော-လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းကြောင်း ကောင်း
မွန်စွာ ကျင့်ကြံတတ်သော သံဃာ တော်မြတ် ပါပေတကား။

(ဆို-၃)။

အဲဒီ သံဃာတော်တွေဟာ ဘယ်သံဃာတော်တွေလဲဆို၊ ဘုရား လက်
ထက်ကစပြီးတော့ ဆုံးမတော်မူတဲ့အတိုင်း ကျင့်လာတဲ့သံဃာတွေအကုန်လုံး
ယခု မျက်မှောက်တွင် တွေ့ရတဲ့ ကိုယ့်တော်တစ်ပါးကိုလဲ ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး၊
၄-၅-၁၀ ပါးလဲဆိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ၃၀၀၀-၁၀၀၀၀ လဲဆိုတာ မဟုတ်ဘူး၊
တစ်သာသနာလုံး ငါတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ သွန်သင်ဆုံးမတဲ့အတိုင်း ကောင်း
ကောင်း ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကုန်လုံးကို ပြောတာ၊ ကဲ-ခေါင်ချုပ်က
စပြီး ပြောမယ် ဆိုရင် ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန် အစရှိသော အဲဒီ
ရဟန္တာကြီးတွေက စ၍ ယခု လက်ရှိ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားတွေ
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ငြိမ်းအောင်လို့ ကောင်းကောင်းသီလကိုရိုရိုသေသေ
ကျင့်နေတယ်၊ သမာဓိ သိက္ခာတွေ ရိုရိုသေသေ ကျင့်နေတယ်၊ ပညာ သိက္ခာ
တွေကို ရိုရိုသေသေကျင့်နေတယ်။

အဲဒီလို ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းဟာ သုပ္ပဋိပန္နပဲတဲ့၊ တစ်စိတ်
တစ်ဒေသအားဖြင့် လူတွေလဲ ပါနိုင်ပါတယ်၊ လူတွေလဲ ကောင်းကောင်း
မွန်မွန် ကျင့်နေတာ ရှိသားပဲ၊ လူလဲ သူ့သီလအလျောက် ဘုရား ဆုံးမတဲ့
အတိုင်း လူ့သီလတွေကျင့်နေတယ်၊ သမာဓိပညာတွေကျတော့ အတူတူလို့ပဲ၊
သိပ်မထူးဘူး၊ သူကတော့ အဆင့်အတန်း အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ် ရောက်အောင်
ပြည့်စုံနိုင်တာနဲ့ မပြည့်စုံနိုင်တာ ဒါလောက်ပဲ ကွာတယ်၊ လူထဲမှာလဲပဲ
အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ရောက်အောင် ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အနည်းငယ်တော့ရှိတယ်၊
သို့သော်လည်း ရဟန်းထဲကတော့ များတာပေါ့၊ အဲဒါလောက်ပဲ ကွာတယ်၊
သူ အကုန်လုံး တူနေတာပဲ။

အဲဒီတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းအောင်လို့ သီလကို ရိုရို
သေသေ ကျင့်နေတယ်၊ သမာဓိ ပညာ ရိုရိုသေသေ ကျင့်နေတယ်၊ အဲဒီဟာ
တွေဟာ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်တွေပဲတဲ့၊ လောဘ ငြိမ်း
အောင်၊ ဒေါသငြိမ်းအောင်၊ မောဟငြိမ်းအောင် ဒီ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ
တွေရှိလို့ ကိုယ်အကျိုးမဲ့လဲ ဖြစ်တယ်၊ သူတစ်ပါးအကျိုးမဲ့လဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊
အကုသိုလ်တွေပွားပြီး အပါယ်လေးပါးလဲ ကျတတ်တယ်၊ သံသရာ ဒုက္ခတွေ
ရောက်ပြီးတော့ နေတယ်။

အဲဒီ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ အကုန်လုံး ကင်းပြီး ငြိမ်းပြီး သွားအောင်လို့ လောဘကင်းအောင်၊ ဒေါသကင်းအောင်၊ မောဟကင်းအောင် ကျင့်နေတဲ့ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်တွေ ကျင့်နေပါပေတယ်လို့ ရှေးက မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် တည်ထောင်စက စပြီး ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ဒီလို သီလတွေ ကျင့်နေတယ်၊ သမာဓိအကျင့်တွေ ကျင့်နေ တာရှိတယ်၊ ပညာတွေ၊ ဝိပဿနာတွေ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ၇-ရက် ကျင့် ရတယ်၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ၇-ရက် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ရတယ်၊ ၇-ရက် အားထုတ်လို့ ပင်ပန်းပြီးတော့ ၁-ရက်များ ငိုက်မြည်းပြီးတော့နေလို့ ဘုရားကတောင် သတိပေးရသေးတယ်။

အစလာယတိ မောဂ္ဂလာန-မောဂ္ဂလာန်၊ ငိုက်နေသလားတဲ့။

တရားအားထုတ်ရတာ၊ တရားအားထုတ်ရင်ဖြင့် လွယ်လွယ်လေး အောက်မေ့နေတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာက မောဂ္ဂလာန်ကြီးတောင် အတော်အားထုတ်ရတာပဲ၊ ငိုက်မြည်းပြီးနေလို့ မြတ်စွာဘုရားက သွားသတိ ပေးရသေးတယ်၊ သတိပေးတဲ့အခါ သတိပေးပုံတွေပါတယ်၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ကြီးငိုက်မြည်းလာလို့ရှိရင် မငိုက်မြည်းအောင် လုပ်ဖို့ရာတွေ ပါတယ်၊ ကိုယ့် အင်္ဂါတွေ ဘာတွေပြုပြင်ဖို့ စင်္ကြံလေး ဘာလေး လျှောက်ဖို့နေပြီးတော့ နားတို့ ဘာတို့ လက်နဲ့ဘာနဲ့ ပွတ်ပေးဖို့ရာတွေ ပါတယ်၊ ငိုက်မြည်းတာတွေ ပျောက်သွားအောင်လို့ ဒီလိုလုပ်ရမှာတွေတောင် ပါတယ်၊ သွန်သင် ဆုံးမ ပြီးတော့ပေးတယ်၊ အဲဒီလို သွန်သင်ဆုံးမပေးပြီးတော့ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်လဲ အားထုတ်လို့ ၇-ရက်ပြည့်လို့ ၈-ရက်မြောက်တဲ့အခါမှာ ၇-ရက် အားထုတ် ရပြီးတဲ့ အခါကျတော့ သူက ရဟန္တာဖြစ်သွားပါတယ်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်က ပိုပြီးတောင် ကျင့်ရ သေးတယ်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ပထမ အသမိမထေရ်က ဂါထာလေး တစ်ပိုဒ်ကို ကြားနာ ပြီးတော့ ဂါထာနှစ်ပါဒနဲ့ပဲ သောတာပန် ဖြစ်လာခဲ့လို့ ကျမ်းဂန်တွေမှာ ပြဆိုထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ရဟန်းအဖြစ်ရောက်ပြီးတဲ့အခါ ၁၅-ရက် အားထုတ်ရတယ်၊ ၁၅-ရက် အားထုတ်တော့ သူရဟန္တာ ဖြစ်သွားပါတယ်၊ သူလဲ အတော်ကြာအောင် အားထုတ်နေရတာ။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းငြိမ်းအောင် သီလအကျင့်တွေ၊ သမာဓိ အကျင့်တွေ၊ ပညာအကျင့်တွေ ကျင့်ရတယ်၊ အရှင်မဟာကဿပကြီးလဲ ဒီလိုပဲ၊ ၇-ရက်လောက် အားထုတ်ရတယ်၊ ဒီလိုပါပဲ၊ သူ့ဥစ္စာက အသီးသီး အားထုတ်ကြရပါတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ အထူးအားထုတ်ရတာက ရှင်သောဏ မထေရ်ပဲ။

ရှင်သောဏ ဆိုတာဖြင့် သူက သေဌေးသား မနေ့ကလဲ ပြောပြီး သွားပြီ၊ အင်မတန်ကို ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က နေပြီးတော့ သာသနာ့ ဘောင်မှ ရဟန်းဝင်ပြီးတော့ ပြုတယ်၊ ရဟန်းဝင်ပြုပြီးတော့ တရားအား ထုတ်တာ သူတော်တော် အားထုတ်ရတယ်၊ သူစကြိုလျှောက်တဲ့ နေရာမှာ ခြေထောက်က ပေါက်ပြီးတော့ သွေးတွေ ထွက်ကုန်တော့တယ်၊ သွေးတွေ ထွက်လဲ မလျော့ဘူး စကြိုတွေ လျှောက်နေတယ်၊ အင်မတန်ကို အပြင်း အထန် အားထုတ်ရတယ်၊ အဲဒီလို အားထုတ်ရတယ်။

အဲဒီတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းအောင် ကိလေသာတွေ ကင်းငြိမ်းပြီးတော့ သွားအောင် အဲဒီလို ကျင့်သုံးပြီးနေတဲ့ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်က ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ ရှင်မဟာကဿပ၊ ရှင် သောဏ မထေရ် အစရှိသည်ဖြင့် ရှေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အဲဒါတွေ အာရုံပြုပြီး တော့ ကြည်ညိုရမှာပေါ့၊ ရှင်အာနန္ဒာလဲပဲ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီး နောက် သင်္ဂါယနာတင်ခါနီး တစ်ညတည်း ဒွိပြင်ကလဲ အားထုတ်ဖူးတာကိုး၊ တစ်ညတည်း၊ အဲဒီ ညကော့ အထူးသဖြင့် အားထုတ်တယ်၊ တစ်ညလုံး ပေါက် အားထုတ်တယ်၊ လျှောက်ပြီး အားထုတ်တယ်၊ နံနက်လင်းခါနီး ရောက်တော့ ဘာမှတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ တရားကို အားထုတ်နေတာပဲ၊ ဘာမှလဲ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဝီရိယလွန်ပြီး နေတယ်ဆိုပြီး ဝီရိယလျော့ပြီး သမာဓိ အားကောင်းအောင်လို့ အခန်းထဲဝင် အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲပြီး အားထုတ်ဦး မယ်လို့၊ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ အလွဲလိုက်မှာ သူ့ဟာ အဆင့် သင့်ပြီးတော့ စောစောက အပြင်းအထန် အားထုတ်တုန်းက တရားကမတက် ဘူး၊ အိပ်ရာထဲ အလွဲလိုက်မှာ သူက ဝီရိယလျော့ပြီးတော့ သမာဓိအားနဲ့ ညီမျှသွားတာကိုး၊ အစက ဝီရိယတွေက သိပ်ကောင်းနေတာ သိပ်ကောင်း နေတော့ သမာဓိက မလိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိနဲ့ မျှပြီး အလွဲလိုက်ကလေးမှာ (လွဲတယ်-၂)(အိပ်တယ်-၂)ယခုကာလ မှတ်တဲ့အမှတ် မျိုး အဲဒီအတွင်းမှာ တစ်ခါတည်း သမာဓိနဲ့ ဝီရိယမျှပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ တက်သွားတာ အင်မတန် အံ့သြစရာ ကောင်းတယ်။

သောတာပတ္တိ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်ကနေပြီး တရားအားထုတ်တော့ ဝိပဿနာဉာဏ် အစဉ်အတိုင်း တက်ပြီးတော့ သကဒါဂါမိမဂ်ကို ရောက်သွား တာ၊ အဲဒီကနေပြီး ဝိပဿနာရှုပြန်တော့ အရဟတ္တမဂ်ကို ရောက်တယ်၊ သုံးဆင့်တက်ရတယ်၊ မကြာဘူး၊ သူက ခဏလေးပဲ၊ တစ်လွဲ လွဲချလိုက်တာ လေးပဲ၊ ယခုကာလ အမှတ်မရှိဘဲနဲ့ ဖြုန်းခနဲ လွဲချလိုက်တာမျိုး ဆိုရင်တော့ ရောက်မှ ရောက်ပါ့မလား မပြောတတ်ဘူး၊ ဖြုန်းခနဲဆို လွဲချလိုက်တာကို အမှတ်မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အိပ်ရာထဲ လွှဲတယ်၊ အမှတ်ရှိမှာလဲ၊ အဲ-အမှတ်

ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ တဖြည်းဖြည်းပဲ အိပ်တယ်၊ (လွဲတယ်-၂) ဆိုပြီး အမှတ် မှတ်ပြီး အိပ်သွားတာ၊ သူက ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ မဂ္ဂ သုံးဆင့်၊ ဖိုလ် သုံးဆင့် တစ်ခါတည်း တက်သွားတာ၊ တက်သွားပြီးတော့ ရဟန္တာ ဖြစ်တာ၊ အဲဒါလဲ သုပ္ပဒိပန္နပဲ၊ ကောင်းသော အကျင့်တွေကျင့်တာ၊ ဒီပြင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီနည်းအတိုင်းကျင့်ရင် ကောင်း မှာပါပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာ တစ်လျှောက်လုံး ဒီလိုပဲ ကျင့်ကြံတာ၊ တစ်ချို့ မထေရ်ကြီးများ မဟာသီဝ မထေရ်ကြီးများ အနှစ် ၃၀-တောင် ကျင့်ရှာတယ်၊ အနှစ် ၃၀-တစ်ခါတည်း အကြာကြီးကျင့်ရတာ။

ယခုကာလ တစ်ချို့ အားထုတ်လို့ ရက်ကလေး ၄-၅-၁၉-ရက်၊ အရက် ၂၀-လောက်ကျရင် တရားကလဲ ရခဲတယ်ဆိုပြီး စိတ်တွေ ပျက်သွား တတ်သေးတာကိုး၊ တစ်ချို့ တစ်လလောက် ကြာတဲ့ အခါကျတော့ တော် တော်ကို စိတ်ပျက်လာပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းက ထွက်ချင်လာပြီ၊ တစ်လ- နှစ်လ ကြာရင် ဟိုတုန်းက မထေရ်ကြီး ကျင့်ရှာတယ်၊ အနှစ် ၃၀-တောင် ကျင့်ရတယ်၊ ဒီလို ကျင့်ရတယ်၊ အဲဒီလို အနှစ် ၃၀-ကာလ ကျင့်နေတဲ့ မထေရ်ကြီးတွေလဲ အနှစ် ၃၀-ပတ်လုံး သီလရော၊ သမာဓိရော၊ ပညာရော ဒီလို ကျင့်နေတာပဲ၊ အဲဒါ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းအောင် ကောင်း သော အကျင့်တွေကို ကျင့်နေတာပဲတဲ့၊ သုပ္ပဒိပန္န-လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းကြောင်း ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်ကြံတော်မူတတ်ပါပေစွတကား။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းကြောင်း ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံတော်မူ တတ်ပါပေတယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား တပည့်သား သံဃာတော်တွေ အာရုံပြုပြီး ထော့ ကြည်ညိုရပါတယ်၊ သံဃာတော်တွေ ရှိခိုးတိုင်း၊ အရိုအသေ ပြုတိုင်း နှလုံးသွင်းပြီး သကာလ အရိုအသေ ပြုရတယ်၊ အရိုအသေပြုတိုင်း လှူဒါန်း တိုင်း ဒီဂုဏ်နဲ့ နှလုံးသွင်းပြီး သကာလ အရိုအသေပြုရတယ်၊ ဒီဂုဏ်နဲ့ နှလုံး သွင်းပြီးသကာလ အဲဒီမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကျင့်တော့ ဘယ်လိုအကျင့် တွေတုန်းဆိုတော့ သီလအကျင့်တွေ၊ သမာဓိအကျင့်တွေ၊ ပညာအကျင့်တွေပဲ၊ သီလအကျင့်ဖြင့် သီလကို ရိုရိုသေသေ လုံလုံခြုံခြုံ ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဝစီကံ ခြောက် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေ မရှိဘူး၊ သမာဓိ အကျင့်ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က စိတ်ထဲမှာ စိတ်ကူးနဲ့ ပရိယုဋ္ဌာန် စိတ်ကူး ထကြွသောင်းကျန်းမှု လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အကြမ်းစားတွေ မဖြစ်ဘူး။

အဲ.... ဝိပဿနာဖြင့် ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်လာတိုင်း၊ ပေါ်လာတိုင်း ရှုမှတ်ပြီးတော့ ဖြစ်ပျက်ပြီး အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အနုသယ

ကိလေသာတွေ နောင် ပြန်လည်စဉ်းစားပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဖြစ်ဖို့ ရာတွေ ကိလေသာ အမြစ်အရင်းတွေ ကိလေသာအနုစားတွေ၊ အဲဒါတွေ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒါလေးလဲမှတ်ရမယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျင့်ဆိုတာ ဒါပဲ၊ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ကျင့်တယ် ဆိုတာဟာ သီလနဲ့ ဝီတိက္ကမ အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်အောင် ကျင့်တယ်၊ သမာဓိနဲ့ ပရိယုဋ္ဌာန် ကိလေသာတွေ စိတ်ကူးထဲမှာ ထကြွသောင်းကျန်းတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မဖြစ်အောင် ကျင့်ရတယ်၊ ပညာနဲ့ အနုသယ ကိလေသာတွေ နောင် အကုသိုလ် တရား ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်တဲ့ မျိုးစေ့ ကိလေသာတွေ မဖြစ်အောင် မကိန်းဝပ်ရအောင် ကျင့်ရမယ်၊ အဲဒါပါပဲ၊ ကဲ...ကဲ...ဆိုရမယ်။

သီလဖြင့် ဝီတိက္ကမကိလေသာကို ပယ်သည်။
 သမာဓိဖြင့် ပရိယုဋ္ဌာန်ကိလေသာကိုပယ်သည်။
 ပညာဖြင့် အနုသယကိလေသာကို ပယ်သည်။

အဲ... မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား ဖြစ်တဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင် မောဂ္ဂလာန် စသော တစ်သာယနာလုံး မြတ်စွာဘုရား အဆုံး အမ ဩဝါဒ လိုက်နာ ကျင့်တဲ့ သံဃာတော်ဟာ သီလ ဖြစ်ရင်လဲပဲ ဝီတိက္ကမ ကာယကံ မြောက်၊ ဝစီကံမြောက် ကျူးလွန်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အကြမ်းစား တွေ ကျင့်ပယ်ပြီးတော့ ကျင့်သွားရမယ်။

သမာဓိဖြင့် စိတ်ထဲမှာ စိတ်ကူးတွေ တော်တော်ပဲ မတော်တာတွေ စိတ်ကူးတတ်တယ်၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ခဏခဏ အဲဒါတွေ မှတ်မှတ်ပြီးနေရတယ်၊ အဲဒီလူမျိုးတွေ မဖြစ်ရအောင် ကျင့်သွား၊ ဒွါရ ၆-ပါး ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်တွေ ရှုမည့် ဝိပဿနာ ပညာဖြင့် အနုသယကိလေသာတွေတဲ့ မရှုရင် ဖြစ်မယ်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကိလေသာ ဖြစ်ခွင့် မရအောင် ရှုပြီးတော့ ကျင့်သွားရတယ်။

အဲဒါ သုပ္ပဋိပဇ္ဇော-လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းအောင် ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူတတ်ပါပေဟကား၊ သုပ္ပဋိပဇ္ဇော-လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းအောင် ကောင်း မွန် စွာ ကျင့်ကြံတော်မူတတ်ပေစွ တကား။

အဲ...လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းအောင် ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်တော် မူတတ်ပါပေတယ်လို့ သံဃာ့ဂုဏ်ကို အာရုံပြုရတယ်၊ ဝမ်းသာစရာ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ ဒီသံဃာတော်တွေကို အမှီပြုပြီးတော့ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် နေရတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ရဟန်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ မိမိတို့ ဒီသံဃာတော်တွေထဲ ပါဝင်နေတာကိုး။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းအောင် ကောင်းသောအကျင့်ကိုကျင့်ရ ပါတယ်တဲ့၊ သံဃာတော်ထဲ အပါအဝင်ပါပဲ၊ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါ တယ်တဲ့၊ ရဟန်းကော်တွင် မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေလဲပဲ၊ လူ့သိက္ခာတွေလဲပဲ ကျင့်ရင် ကောင်းပါတယ်၊ သူလဲ ပါဝင်နေတာပဲ၊ သူလဲ ပါဝင်နေတယ်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကုန်ကြောင်း ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်နေရ တာပါပဲ။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဖြစ်မယ့်၊ သီလကလဲကျင့်တယ်၊ သမာဓိကလဲပဲ ကျင့်လို့ စိတ်တွေတော်တော် ပြေးမသွားရအောင်ထိန်း၊ ပညာကလဲ ရှုတိုင်း- ရှုတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်မည့် ကိလေသာတွေ ဖြစ်ရအောင် အနုသယ ကိလေသာ ငြိမ်းတန်သမျှငြိမ်းအောင်၊ ဒီတော့ ဝမ်းသာစရာ သိပ်ကောင်း၊ ဒါကြောင့်မို့ ပီတိတွေဖြစ်တာ၊ သံဃာ့ဂုဏ်တွေ အာရုံပြုလိုက်တဲ့အခါ ရှေ့က အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် အစရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သားဖြစ်သော ရဟန္တာမထေရ်ကြီးတွေ ကျင့်နေတာသေ နှလုံးသွင်းရင် တော်တော်ကို ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်၊ ပီတိပါမောဇ္ဇာ သိပ်အားရစရာ၊ ကောင်းတယ်။

အဲ-မိမိတို့ မိမိတို့လဲပဲ ဒီသံဃာ့ဂုဏ်ထဲပါအောင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းကြောင်း ကောင်းသောအကျင့်တွေ ကျင့်နေရတာပဲ ဆိုပြီးတော့ အင်မတန်ကို ဝမ်းသာအားရစရာ ဖြစ်စရာဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သံဃာ့ဂုဏ် တွေ အာရုံပြုပြီးတော့ နှလုံးသွင်းရင် ပီတိပါမောဇ္ဇာတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်တဲ့ ကိုင်း-ပြန်ပြီး နှလုံးသွင်းစမ်းပါဦးတော့၊ သံဃာတွေ အာရုံပြုပြီးတော့-

သုပ္ပဋိပန္နော-လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းကြောင်း ကောင်း မှန်စွာ ကျင့်ကြံတော်မူတတ်သော သံဃာတော်မြတ်ပါပေ တကား။

(၃-ခေါက်ဆို)

အဲ-သံဃာတော်မြတ်ရဲ့ သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တွေ ငါ့မှာ ထိုက်သည့်အား လျော်စွာ ပြည့်စုံနေတာပဲ၊ အဲဒီလို အာရုံပြုလိုက်ရင် တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်၊ အင်မတန်ကို ဝမ်းသာ စရာကောင်းပါတယ်၊ တရားအားမထုတ်စဉ် အခါကာလတုန်းက အခုပြောတာ တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဖြစ်သေးဘူးပေါ့၊ သီလတော့ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ သမာဓိအားမရှိသေးဘူး၊ ပညာလဲမရှိသေးဘူး၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်စေ ကာမူ တရားအားမထုတ်ဘဲ အလွတ်နေတဲ့ အခါကာလ ဒါတွေ ကောင်း ကောင်း မပြည့်စုံဘူး၊ သီလတောင်မှ ရှိရှိသေသေ ထိမ်းသိမ်းဖို့ရာပြည့်စုံတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်က သူကခပ်နည်းနည်းရှိတာ၊ စိတ်တွေ တော်တော်များများ ပြည့်စုံ မည်မဟုတ်ဘူး။

တရားအားထုတ်နေတဲ့အခါ သီလပျက်စရာ ဘာမျှမရှိဘူး၊ သူက ရှိသေးအောင် နေရတယ်၊ သီလကို ဘာမျှချွတ်ယွင်းစရာမရှိ၊ သမာဓိ ပညာ အကျင့်တွေကလဲပဲ ထပ်ဆင့်ပြီး ကျင့်နေရတယ်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းကြောင်း ကောင်းသော အကျင့်တွေကို ကျင့်နေရတာပဲလို့ သုပ္ပဒိပန အကျင့်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတာပါပဲလို့ အာရုံပြုတဲ့အခါ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲပဲ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင် ဖြစ်တတ် ပါတယ်၊ စိတ်ထဲမှာ တရားမတက်တဲ့ အခါလေးသာ၊ တရားမတက်နိုင်တဲ့ အခါ ဒါလေးနှလုံးသွင်းရတာပေါ့၊ နှလုံးသွင်းလိုက်တော့ အားတက်စရာ ကောင်းပါတယ်။

ရတနာသုံးစုံ၊ ရတနာသုံးစုံဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်းပြီးသွားပြီ ထားဦး တော့ ဒါ-ရှေ့သွားကြည့်ဦးစို့၊ သီလဂုဏ်တဲ့ သီလာနုဿတိကို သီလဂုဏ် လေးတွေ ဆင်ခြင်ပါတဲ့။

(ဝိသုဒ္ဓိမဂ်-ပတွဲ ၂၁၅-မှာ)

အဟော မေ ဝတ သီလာနိ အဟောဝတ မေ သီလာနိ၊
အခဏ္ဍာနိ အစ္စ္စိဒ္ဓါနိ အသဗလာနိ အကမ္မာသာနိ၊
ဘုဇိဿာနိ ဝိညုပ္ပသတ္တာနိ အပရာမဋ္ဌာနိ သမာဓိသံဝတ္တနိကာနိ။

သီလဂုဏ် ဆင်ခြင်ပုံကလေး ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကပြတယ်၊ မေ-၏၊ သီလာနိ- သီလတို့ကို၊ အဟောဝတ အခဏ္ဍာနိ-မကျိုးမပျက်ပေစွ တကား၊ ဆောက် တည်ထားတဲ့သီလကို လူမှလဲ လူအလိုက်၊ ရဟန်းမှလဲ ရဟန်းအလိုက် သီလကလေးတွေ ဘယ်တုန်းကနေပြီး ဆောက်တည်လာတယ်၊ သီလက လေးတွေ စင်ကြယ်နေတာပါပဲလို့ နှလုံးသွင်းရမှာကိုး။

အထူးအားဖြင့်ကော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဝင်နေတဲ့အတွင်း သီလတွေ စင်ကြယ် နေတာကိုး၊ ဒါထားပါဦးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဝင်နေတဲ့အတွင်း သီလအထူး စင်ကြယ်နေတဲ့လူတွေမှာ ဥပုသ်သီလ သီတင်းသီလဆိုတာ ဆောက်တည်ဘူး ကြတာပဲ၊ တော်တော်သိတတ်တဲ့ အရွယ်ကစပြီး မိဘ ဆရာသမားတွေက တိုက်တွန်းလို့ ဥပုသ်သီတင်းသီလ ဆောက်တည်လာတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ တရားအားထုတ်နေတဲ့ အခါကာလ ဆောက်တည်နေတဲ့ သီလနဲ့ မတူဘူး၊ အခြားကာလ ဥပုသ်သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ပြီး ပြောချင်တာတွေပြော

ဆိုချင်တာတွေဆို၊ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နေတာပဲ။ သီလ မကျိုးရုံ တမယ်ပဲ ရှိတယ်။ သီလတော့ဖြင့် သူများအသက်မသတ်ရဘူးဆိုမသတ်ဘူး။ သူ့ဥစ္စာကို မခိုးဘူး။ မြတ်သောအကျင့်တွေ ဆောင်တယ်။ လိမ်လည်မပြောဆိုဘူး။ အဲဒီတော့ သေရည်လေရက် မသောက်ဘူး။ နေမုန်းလဲ့တဲ့ အခါကာလ မစားဘူး။ နစ္စ ဂီတ - ကခြင်း၊ သီခြင်း စသည်တို့ကို မပြုဘူး။ မြင့်သောနေရာ၊ မြတ်သောနေရာသို့၌ မနေဘူး။ ရှစ်ပါးသီလ လုံခြုံနေတာပါပဲ။

ဒီပြင်အခါ ဥပုသ်ဆောက်တည်နေတော့ကို သီလတော့ လုံခြုံနေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ သူက စကားတွေကလဲ ပြောချင်တာတွေ ပြောနေတာပါပဲ။ အရပ်စကား ရွာစကား တောရောက် တောင်ရောက် ပြောနေကြတာပါပဲ။ အဲဒီ ပြောနေတာတွေဟာ ပြောတာကလဲ ပြောတိုင်း၊ ပြောတိုင်း စိတ်မပေါ်ဘဲ ပြောလို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်တွေက ပါသေးတာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ပြောတဲ့ စိတ်ထဲမှာ လောဘနဲ့ သာယာပြီး ပြောနေတယ်။ ဒေါသနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ပြောနေတတ်တယ်။ ပါဦးမှာပါပဲ။ ကိုယ်မကြိုက်တာတွေပြောနေဦးမှာ အဲဒါဆိုလို့ရှိရင် ဝစီကံကနေပြီး နည်းနည်းတော့ ချွတ်ယွင်းနေတယ် သူက။

အဲဒီတော့ အလွတ်သီလ ဆောက်တည်ထားတာက သီလ လောက်က သာ ပြည့်စုံပြီးတော့ စိတ်က မစင်ကြယ်ဘူး။ အင်းမပြောဘူး။ အချို့ကလဲ မပြောဘူး။ ထားပါဦးတော့၊ ပြောကောင်မှလဲ သူဘာလုပ်လဲ စိတ်ကူးထဲရှိတယ်။ စိတ်ကူးတွေကတော့ ပိတ်ထားလို့မရဘူး။ သူကတော့ ခက်တာပဲ။ စကားကတော့ မပြောလို့ရှိရင် ရသေးတာကိုး။ သူကတော့ လွယ်တယ်။ မပြောဘူးဆိုရင် မပြောဘူး။ ထားပါဦးတော့။ သူများ ပြောတာတွေလဲ နားမထောင်ဘူး ဆိုပေမယ့် သူများပြောတာတွေ တို့မသွားဘူးဆိုရင် မသွားဘဲ နေရင် ဖြစ်သေးတာကိုး။ သူကတော့ ရပါတယ်။ ပိတ်လို့ ရပါတယ်။ စိတ်ကူးက ခက်တယ်။ စိတ်ကူးက အင်မတန် ပိတ်ရခက်တယ်။ တော်တော်ကို ခက်တယ်။ ဘယ်ကနေလို့မှ ပိတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ မျက်စိမှိတ်ထားလို့လဲ မရဘူး။ နား ပိတ်ထားလို့လဲ မရဘူး။ သူ့ဥစ္စာ အိပ်ရာထဲ အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး သကာလ အိပ်နေပေမယ့်လို့ အိပ်မပျော်လို့ရှိရင်၊ နီးနေရင်၊ စိတ်ကူးသေးတာပဲ။ ကိုယ် အလိုရှိတာတွေ လျှောက်စိတ်ကူးနေတာ လောဘနဲ့စပ် စိတ်ကူး။ ဒေါသနဲ့စပ် စိတ်ကူးကတော့ ရှိပါတယ်။ စိတ်ကူးကတော့ အဲဒါ ဒီစိတ်ကူးတွေ မဖြစ်ပါနဲ့လို့ တားထားလို့လဲ ဖြစ်တာမဟုတ်။ ရိုက်လို့လဲ ရတာမဟုတ်ဘူး။ ချောက်လို့လဲ မရ၊ လှန့်လို့လဲ မရ၊ တော်တော်ကို ခက်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ အဲဒီ စိတ်ကူးတွေရှိနေတော့ ဒါစိတ်မတည်ကြည်ဘူးပေါ့။ ဥပုသ်စောင့်တဲ့ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလကျတော့ သီလက သိပ်စင်

ကြယ်တာ၊ ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သီလတော့ စင်ကြယ်တယ်၊ ဒါက မှတ်နေရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်ဟု အမြဲတမ်းမှတ်နေရတယ်၊ ကြားထဲကတော့ စိတ်ကူးလေး နည်းနည်းလေးတော့ ဖြစ်သေးတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစိတ်ကူးကလဲ မှတ်လိုက်ရသေးတာပဲ၊ ဆက်စိတ်မကူးရပြန်ဘူး၊ စိတ်ကူးပျက်သွား၊ အဲ-ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ပြန်မှတ် တော်တော်ကြာ စိတ်ကူးပြန်ဖြစ်ပြန် မှတ်လိုက် အဲဒီစိတ်ကူး ပျက်သွားတယ်၊ စိတ်ကူးက ကြာကြာကြီး စိတ်မကူးရဘူး၊ အလွတ်ထွက်ပြီးတော့ လောဘအလို ဒေါသအလိုနဲ့ စိတ်ကူး၊ တွေ ဖြစ်ဖြစ်လာလို့ရှိရင် ကြာကြာကြီး စိတ်မကူးရဘူး၊ ဒီဥစ္စာကဟော့ ပြန်ပြန် ပြီးတော့ လာတယ်။

ဒီသီလဟာ ဒီတော့ အထူးစင်ကြယ်တာပေါ့၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့ အတွင်း ၇-ရက် အားထုတ်ရင် ၇-ရက်အတွင်း ရှေးက ကြယ်စင်ခဲ့ဖူးတာတွေနဲ့ မတူဘူး။ သူက အင်မတန် အားရစရာ ကောင်းတယ်၊ ၁၅-ရက်အားထုတ်လို့ရှိရင် ၁၅-ရက်၊ တစ်လအားထုတ်ရင် တစ်လ၊ အထူးစင်ကြယ်ရတယ် ရဟန်းများလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့ အခါကာလက သီလက အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်နေတာ အင်မတန်ကို ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်။

အဟောဝတ အဓဏ္ဍာနီ - မကျိုး မပျက်လေကုန်စွာ တကား၊ အကျိုးအပျက် မရှိဘူးတဲ့၊ ကျိုးတယ်ဆိုတာဟာ အကြမ်းပြင်းအားဖြင့် ပြောလို့ရှိရင် အစနဲ့အဆုံး သိက္ခာပုဒ်တွေ ပျက်လို့ ဒါကို ကျိုးတယ် ပျက်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါ-အကြမ်းပြင်းပြောတာ၊ အနုကတော့ အဲဒီ အကုသိုလ်စိတ်ကူးတွေ ဖြစ်နေတာ၊ ဒါတွေဟာ ကျိုးတာပျက်တာတွေပဲ။

အဟောဝတ အဓဏ္ဍာနီ၊

အဟောဝတအစိန္တိဒ္ဓါနီ - ဪ...ဒီအပေါက် အပျက် မရှိလေကုန်စွာ တကား၊ ပေါက်တာကတော့ကို အလယ်ခေါင်က သိက္ခာပုဒ်တွေ တစ်ခု တစ်ခု အဝတ်များလို့ပဲ၊ ဒီအဝတ်က နှုတ်ခမ်းစုတ်လို့ရှိရင်ဖြင့်စုတ်တယ်လို့ခေါ်တာပဲ၊ စုတ်တယ် ပြဲတယ်လို့ ခေါ်ရတာ၊ အဲဒါလို့ပဲ အစနား အဆုံးက သိက္ခာပုဒ် ပျက်လို့ရှိရင်လဲ အစ အဆုံး သိက္ခာပုဒ် ပျက်ရင်လဲ ကျိုးတယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အလယ်ကောင် သိက္ခာပုဒ်က အလယ်ကောင်၊ ဟိုအနားက တစ်ပုဒ်ဖြစ်စေ ဒီအနားက တစ်ပုဒ်ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုတစ်ခု ပျက်လို့ရှိရင် ဒါကတော့ ပေါက်သွားတာခေါ်မယ်၊ အဝတ်များမှာ ဆေးလိပ်မီးပွားကျတော့ ပေါက်သွားသလို အပေါက်ကလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ သူက အလယ်ကောင်ကနေပြီး ပျက်သွားတာ။

အဲဒီလိုလဲပဲ အလယ်သားပိုင်း ဖြတ်တဲ့ သီလထွေ မပျက်လို့လဲပဲ ပေါက်ခြင်း ပျက်ခြင်း မရှိဘူး၊ အသဗလာနိ- သြော်-မကြောင်မကြားလေ ကုန်စွတကား၊ အကြောင်အကြားလဲ မရှိဘူးတဲ့၊ အကြောင်အကြား ရှိဟယ် ဆိုတာကတော့ကို နှားများ ဘာများမှာ အကြောင် အကြားကြီး ဆိုတာ အစင်းအစင်းကြီး ရှိနေတဲ့ဥစ္စာပဲ၊ အဖြူထဲမှာဆိုရင်ဖြင့် အညိုထဲမှာအနီထဲမှာပေါ့၊ အဲဒီလို စသည်ဖြင့် အကြောင် ကြားကြားကြီးတွေဖြစ်တာ၊ ကြားကြားကြီး တွေ၊ အဲသည်လိုတဲ့ သိက္ခာပုဒ် ၂-ခုဖြစ်စေ၊ ၃-ခုဖြစ်စေ၊ ဆက်ပြီးတော့ သိက္ခာပုဒ်တွေ ပျက်သွားလို့ရှိရင် အကွက်ကြီးလို့ပေါ့လေ၊ ကွက်လပ်ကြီး ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားတယ်၊ အဲဒါအကြောင်အကြားခေါ်တယ်။

အဟောဝတ အကမ္မာသာနိ-သြော်-အစွန်းအကွက်မရှိလေကုန်စွတကား၊ အကွက်ကလေးတွေ ဆိုတာကတော့ ဟိုအနား တစ်ပြောက်၊ ဒီအနား တစ်ပြောက်ပေါ့လေ၊ အစက တစ်ပေါက်တည်း၊ ယခုတော့ ၂-ပေါက်၊ ၃-ပေါက်၊ ဒါအပြောက် အပြက်ကလေးတွေ နှားများမှာ နှားများမှာ ဒီဝစီပြောက်ကလေးဆိုတာ (အပြောက်-၂)ကလေး အစင်းလေးတွေရှိတာ လိုပဲ သိက္ခာပုဒ်မှာလဲ ဟိုနားတစ်ခု၊ ဒီအနား တစ်ခု ပျက်လို့ရှိရင် (အပြောက်-၂)ကလေးတွေလိုပဲ အဲဒါက အကြမ်းပြင်းပြတာ၊ အနုစိတ် အားဖြင့်ဆိုရင်တော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စိတ်ကူးတွေ ဝင်နေရင် အဲဒါ ကျိုးတယ်လဲခေါ်တာပဲတဲ့၊ ပေါက်တယ်လဲ ခေါ်တာပဲတဲ့၊ ကြောင်ကြား တယ်လို့ပဲခေါ်တယ်၊ အစွန်းအကွက်ထင်တယ်လို့လဲ ခေါ်တာပဲ။

အဲ-တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဲဒီလို သိက္ခာပုဒ်တွေလဲ အကြမ်းပြင်းအားဖြင့်လဲ မဖြစ်ဘူး၊ အနုစိတ်အားဖြင့်လဲ မတော်တဲ့စိတ်ကူး တွေက မဖြစ်ရသလောက်ပဲ၊ ဖြစ်ရင်လဲ များများပဖြစ်ရဘူး၊ ခဏလေးဆို တော့ စင်ကြယ်နေတယ်၊ ကိုယ့်သီလကို အားရစရာအင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ အများကြီး ကြာရှည်စွာကနေပြီးတော့ စင်ကြယ်လာတဲ့ သီလ ဆိုလို့ရှိရင် သာပြီး အားရစရာကောင်းတာပေါ့၊ ကြာရှည်စွာကနေပြီး စင်ကြယ်လာ ခဲ့တဲ့ သီလများ ဆင်ခြင်လိုက်လို့ရှိရင် အားရစရာအင်မတန်ကောင်း၊ အဲဒီလို အားရတဲ့အခါပီတိတွေဖြစ်လာတယ်၊ ပီတိတွေဖြစ်ရင်ဖြင့် ဒီပီတိကို ဝိပဿနာ ရှုလိုက်တဲ့အခါ နှစ်သက်တယ်၊ အားရတယ်၊ ဝမ်းသာတယ်၊ ရှုလိုက်လို့ရှိရင် ဒီကနေပြီးတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ်အတိုင်း ကက်ပြီးတော့ တခဏခြင်းပဲ မဂ်ဖိုလ်ဆိုတာ ရောက်သွားနိုင်တယ်။

မေ-ငါ၏၊ သီလာနိ-သီလတို့သည်၊ အဟောဝတ-အဓဏ္ဍာနိ-သြော်- မကျိုးမပျက်လေကုန်စွတကား၊ အဟောဝတ အစ္စိဒ္ဓါနိ-မပေါက်မပျက်လေ

ကုန်စွတကား၊ အဟောဝတ အကမ္မာသာနိ-ဪ အစွန်းအကွက်မထင်လေ
ကုန်စွတကား၊ အဟောဝတ အသဗလသာနိ-ဪ မကြောင်မကြားလေကုန်စွ
တကား၊ အဟောဝတအကမ္မာသာနိ-အစွန်းအကွက်မထင်လေကုန်စွတကား၊
ဘုဇိဿာနိ-ဪ တဏှာကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်လေကုန်စွတကား။

တဏှာကျွန်ဆိုတာက ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြု၊ တဏှာကနေပြီးတော့
နှစ်သိမ့်လိုချင်တာ ဟိုဟာလိုချင် ဒီဟာလိုချင်၊ လိုချင်တဲ့ ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှု
ကြောင့် ဒီအကျိုး ရပါလို့၏ဆိုရင် တဏှာကျွန် ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒီသီလ
ဆောက်တည်တဲ့အတွက် လူချမ်းသာ ရပါလို့၏၊ နတ်ချမ်းသာ ရပါလို့၏၊
လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ ရပါလို့၏ အစရှိသည် ဒီလို တောင့်တလို့ရှိရင် တဏှာ
ခိုင်းကာ လုပ်ရတာလို တဏှာက မင်း သီလဆောက်တည်တာတော့ ကောင်း
တယ်၊ မင်းသီလနဲ့ ဘာမဆိုရအောင် လူချမ်းသာတောင်း၊ နတ်ချမ်းသာ
တောင်း၊ လူ့လောကမှာ ဘယ်လို-ဘယ်လိုချမ်းသာရအောင်၊ နတ်လောက
ဘယ်လို-ဘယ်လိုချမ်းသာရအောင် တောင်းလို့ မခိုင်းသော်လည်း ခိုင်းဘိ
သကဲ့သို့ တဏှာကနေပြီး အလိုရှိနေတာတွေကို ဒီက တောင်းရတာကိုး၊
ဒီတော့ တဏှာကျွန်ဖြစ်သွားတယ်တဲ့။

ဒီသီလလေးဟာ တဏှာကျွန်ဖြစ်ကတ်တယ်၊ တဏှာအုပ်စိုးခြင်း ခံရ
သလို၊ အဲ-ယခု တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် စောင့်တဲ့သီလက ဒါမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရဖို့ဟာကို မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ဆု
ကောင်းတာ၊ ဆောက်တည်ရတာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဝင်တဲ့ အခါတည်းက သီလ
ဆောက်တည်လိုက်လို့ရှိရင် ဒီသီလ ဆောက်တည်ပြီးတော့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်
ရအောင် ဝိပဿနာဉာဏ်တွေဖြစ်ပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ပဲ၊ အဲသလို ရည်
ရွယ်ပြီးတော့ သီလ ဆောက်တည်တာကိုး၊ ဒါအထူးပဲ သတိရအောင်လို့
ဘုန်းကြီးများ သီလပေးတဲ့အခါလဲ အထူးသဖြင့်ပေးပါတယ်၊ ယခုလဲ ဒီမှာ
တရားနာတဲ့အခါလဲ ဒီလိုပဲ-

ဣဒံ မေ သီလံ မဂ္ဂဖလ ဉာဏဿ ပစ္စယော ဟောတု။

မေ-ကျွန်ုပ်၏၊ ဣဒံ- ဤသီလသည်၊ မဂ္ဂ ဖလ ဉာဏဿ-အရိယာမဂ်
ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်အား၊ ပစ္စယော-ကျေးဇူး ပြုတတ်သောအကြောင်း အထောက်
အပံ့သည်၊ ဟောတု-ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဒါက ပါဠိနဲ့ အနက်ကိုး၊ ဘုန်းကြီးများက ပါဠိ - ပါဠိတစ်ခြား၊
အနက်-အနက်တစ်ခြား ခွဲခြားပြီးတော့ ဒီမှာ-ဣဒံ မေ သီလံ မဂ္ဂ ဖလ

ဉာဏဿ ပစ္စယော ဟောတု၊ မေ-အကျွန်ုပ်၏သီလသည် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် အား ကျေးဇူးပြုပါစေသတည်း၊ ဟော-သူ ဆောက်တည်လိုက်တဲ့ သီလဟာ မဂ်ဖိုလ်ကျေးဇူးပြုပါစေ၊ မဂ်ဖိုလ်ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပါစေလို့ ဒီလို ရည်ညွှန်းပြီး သကာလ ဆောက်တည် ကျင့်သုံးနေတဲ့သီလ၊ တဏှာ၏ကျွန် အဖြစ်မှ လွတ်တယ်၊ တဏှာက လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာတွေတောင်း၊ လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာတွေယူ၊ တဏှာကပြောတယ်၊ သူကမလိုချင်ဘူးကွ၊ တဏှာဆိုတာ လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ၊ လူဖြစ်လာရင် ဟိုက အိုရ နာရ သေရ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေရ၊ နတ်ဖြစ်ရင်လဲ အိုရ နာရ ဆင်းရဲဒုက္ခ တွေရ တာပဲ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခမငြိမ်းဘူး၊ အပါယ်လေးပါးလဲ ကျသွားနိုင်သေးတယ်၊ ဒုက္ခမငြိမ်းသေးဘူး။

အဲဒီတော့ အရိယာမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုပြီး တော့သွားရင် အပါယ်လေးပါးကလဲ လွတ်မြောက်တယ်၊ ဒီတော့ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ အရိယာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့မြင်သည့်တိုင်အောင် ဒီသီလက ကျေးဇူးပြု သွားပါစေလို့ သီလဖြင့်ရနိုင်တဲ့ အကျိုးဟာလဲ အမြင့်မြတ်ဆုံး ဒီထက် မြင့်မြတ်တာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်-

ဣဒံ မေ သီလံ မဂ္ဂဖလ ဉာဏဿ ပစ္စယော ဟောတု။

ပေ- အကျွန်ုပ်၏၊ ဣဒံ သီလံ-ဤသီလသည်၊ မဂ္ဂဖလဉာဏဿ-အရိယာ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်အား၊ ပစ္စယော-ကျေးဇူးပြုသောအကြောင်း အထောက်အပံ့ သည်၊ ဟောတု-ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ဒီလို ဆောက်တည်ရတာကိုး၊ ဆိုတတ်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဆိုဘတ်ရင်လဲ စိတ်ထဲက ဒီလို အောက်မေ့လည်း ပြီးတာ ပါပဲ၊ ငါသီလဆောက်တည်တာဟာ မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ရာပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြနိုင်ဖို့ရာပဲ၊ ဒီလိုစိတ်ထဲက ရည်ညွှန်းလိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ဆိုတာက တော့ သေချာအောင်လို့ ဆိုကြရတာကိုး၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုတိုင်း ပြုတိုင်း ဣဒံ မေ ပုညံ အာသဝက္ခယာ ဝဟံ ဟောတု၊ ဒါလဲ အတူတူပါပဲ၊ မေ-အကျွန်ုပ်၏၊ ဣဒံ ပုညံ-ဤကောင်းမှုသည်၊ အာသဝက္ခယာ ဝဟံ- အာသဝေါတရား လေးပါးတို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ကို ရှက်ဆောင်သည်၊ ဟောတု-ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုဟာ အာသဝေါတရားတို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်း ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုရှက်ဆောင်ပါစေလို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရင် လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာတွေ ရနိုင်သေးတယ်၊ သေးသေးကြီးကြီး ရနိုင်တယ်၊ အဲဒါ

ကြောင့် လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာရနိုင်တယ်။ အဲဒါ ရနိုင်တော့ တဏှာ အလိုလိုက်ပြီးသကာလ ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် ဒီအလှူ ဒါနကြောင့် ဒီသီလကြောင့် ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် လူချမ်းသာတွေ လူလောက မှာ မင်းဖြစ်ရပါလိမ့်၊ သေဌေးဖြစ်ရပါလိမ့်၊ ရုပ်အဆင်းက ဘယ်လိုလှရပါလိမ့်၊ အဆွေအမျိုးကွေ့က ဘယ်လိုပေါ်ရပါလိမ့်၊ အသက်က ဘယ်လို ရှည်ရပါလိမ့်၊ ဒီလို ဆုတောင်းတွေရှိတာကိုး။

တစ်ချို့ ရေစက်ချပေးတဲ့ဆရာတော်က သိပ်ပြီးအာဝဇ္ဇန်း ကောင်းတယ်၊ အင်မတန်ကိုကောင်းတယ်၊ စကြာမင်ကြီးဖြစ်ရပါလိမ့်၊ စသည်ဖြင့် ဆုတောင်းတွေရှိတယ်။ အဲဒါ တဏှာ၏ကျွန်ခေါ်တယ်၊ တဏှာ၏ ကျွန်တဲ့၊ တဏှာအစေခံတဲ့၊ တဏှာကြိုက်ရာတွေကို တဏှာစာကျေးနေတာလို နတ်ပြည်မှာ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး ဖြစ်ရပါလိမ့်၊ နတ်မိဖုရားတွေ ဖြစ်ရပါလိမ့်၊ သိကြားမင်းကြီး အင်း-သိကြားမင်းကြီး မိဖုရားကြီး ဖြစ်ရပါလိမ့်၊ စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ၊ နတ်မင်းနတ်မိဖုရားတွေ ဖြစ်ရပါလိမ့်ဆိုတာ ဒါလဲ တဏှာကျွန်ပဲ၊ အဲဒီ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ။

အဲဒါတွေ မတောင်းတာ၊ ဘယ်နှယ် ဤကောင်းမှုကြောင့် အာသဝေါတရားလေးပါးတို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်နိဗ္ဗာန်ကို ရပါစေလို့ စိတ်ပါလက်ပါတောင်းလို့ရှိရင် တဏှာကျွန်အဖြစ်မှလွတ်သွားတယ်၊ အခု သီလလဲဒီအတိုင်းပဲ၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့အခါတော့ သေသေချာချာ လုပ်တယ်၊ ဒီပြင်အခါတော့ လုပ်ချင်မှလုပ်မယ် ပြောလို့မဖြစ်ဘူး တရားအားထုတ်နေတဲ့အခါတော့ သီလဆောက်တည်တာဟာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရဖို့ ရာပဲ၊ ဒါပဲရည်ရွယ်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မေ-ငါ၏၊ သီလနိ-ဤသီလသည်၊ အဟောဝတ ဘုဇိဿာနိ-တဏှာ၏ ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်စေတကား၊ တဏှာ၏ကျွန် တဏှာအုပ်စိုးတယ်ပြောလို့သာ ပြောနေရတာ၊ လူတွေ ဒါကြောင့် တဏှာအလိုလိုက်ပြီးတော့ ဆုတောင်းတွေက ဖြစ်နေတယ်၊ တဏှာက ကြိုက်စရာကလဲ ကောင်းလဲကောင်းတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တဏှာ အလိုလိုက်ပြီးတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ဆုတောင်းနေကြတာ၊ အဲဒီ တဏှာ ကျွန်အဖြစ်က ယခု ငါဆောက်တည်ထားတဲ့သီလဟာ လွတ်နေတာပဲ၊ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းလိုက်ရင်လဲ ပီတိပါမောဇ္ဇဖြစ်ပါတယ်။

ဝိညူပသဌာနိ- ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်သော သီလတို့ ပါပေတည်း ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်တဲ့သီလပဲ၊ တဏှာ၏ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်နေလို့ ချီးမွမ်းစရာကောင်းတယ် ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ တဏှာအလိုလိုက်ပြီးတော့ လူချမ်းသာ

နတ်ချမ်းသာ တောင်းထားလို့ရှိရင် ဘုရားအစရှိတဲ့ ပညာရှိတွေက မချီးမွမ်းပါဘူး။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ဆုတောင်းပြီးတော့ ကျင့်နေတဲ့ သီလဟာ ဘုရားအစရှိသော အရိယာသူဟော်ကောင်းတို့ ချီးမွမ်းပါတယ်တဲ့။ အဟောဝတ အပရာမဋ္ဌာနိ-တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မှားယွင်းစွာ မသုံးသပ်လေကုန်စွတကား။ တဏှာဒိဋ္ဌိတွေက တဏှာနဲ့ ဤသီလဖြင့် လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ တွေရရမယ်။ နတ်ပြည်လောကမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ထင်ရှားသော နတ်ဖြစ်ဖြစ် မထင်ရှားသော နတ်ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်မယ်။ ဒီလိုအောက်မေ့တယ်။ ဒါလဲ တဏှာနဲ့ မှားယွင်းစွာ သုံးသပ်တာ။ ဒိဋ္ဌိကလဲပဲ ဒီသီလကျင့်သုံးခြင်းဖြင့်ပင်လျှင် သီလကျင့်ရုံနဲ့ပဲ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်သွားမယ်လို့ ယူဆလို့ရှိရင် သီလဗ္ဗတပရာမာသပဲ။ ဒိဋ္ဌိဖြင့် မှားယွင်းစွာ သုံးသပ်တာ။ ယခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒီသီလ ဆောက်တည်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။

ဒီသီလ အခြေခံပြီး ကျင့်သောအားဖြင့် အရိယာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ရောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားနိုင်တယ်လို့ ဒီလို အမှန်အတိုင်း ယုံကြည်ပြီးတော့ သီလဟာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရဲ့အကြောင်း အထောက်အပံ့ပဲလို့ ဒီလိုဆောက်တည်ထားတဲ့ သီလအပရာမဋ္ဌာနိ-တဏှာ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မှားယွင်းစွာ မသုံးသပ်အပ်သော သီလတို့ ပါပေတည်း။ သမာဓိ သံဝတ္ထနိကာနိ- ဥပစာရ သမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိ၊ ခဏိကသမာဓိ မဂ်သမာဓိ ဖိုလ်သမာဓိ ပြစ်စေနိုင်သော သီလတို့ ပါပေတည်း။

မိမိဆောက်တည်ထားတဲ့ သီလဟာ ဥပစာရသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိ သမထ တရားတွေအားထုတ်လို့ရှိရင် ဥပစာရ သမာဓိ အပ္ပနာ သမာဓိကိုယ် ရောက်စေတယ်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လို့ရှိရင် ခဏိကသမာဓိ ရနိုင်တယ်။ မဂ္ဂသမာဓိ ဖိုလ်သမာဓိကို ရောက်နိုင်တယ်။ ရနိုင်တယ်။ ဒီသီလတွေ ဆောက်တည်ပြီးတော့ကျင့်လိုက်ရင် ချက်ခြင်းကိုရနိုင်တာပဲ။

အကြောင်း ညီညွတ်ရင် ရနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီသီလတွေနဲ့ ငါပြည့်စုံနေတာလဲလို့ ဆင်ခြင်လိုက်ရင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက စင်ကြယ်လာခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ပိုပြီး ဝမ်းသာစရာကောင်းတာပေါ့။ နှစ်ပေါင်းများစွာက မဟုတ်ပေမယ့်လို့ ယခုတရားဝင်တဲ့ အချိန်ကစပြီး စင်ကြယ်တဲ့ သီလတွေ ပြန်အာရုံပြုလိုက်ရင်လဲ ဝမ်းသာစရာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒါ သီလ ဆင်ခြင်ပုံကို ကဲ-ကဲ- ဆိုကြရမယ်

(မေ- ငါ၏။ သီလနိ- သီလတို့သည်၊ အဟောဝတ အဓဏှာနိ-ဪ ပကျိုးမပျက်လေကုန်စွတကား-၂) အဆိဒ္ဓါနိ- မပေါက်မပျက်လေကုန်စွ။

တကား၊ အသဗလာနိ-မကြောင်မကြားလေကုန်စွတကား၊ အကမ္မာသာနိ-
အစွန်းအကွက် ကင်းလေကုန်စွတကား၊ ဘုဇိဿာနိ-တဏှာ၏ ကျွန်အဖြစ်မှ
လွတ်မြောက်ပါပေကုန်စွတကား၊ ဝိညုပဿဌာနိ-ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိ
အပေါင်းတို့ ချီးကျူးထိုက်ပါပေစွတကား၊ အပရာမဌာနိ- တဏှာဒိဋ္ဌိဖြင့်
မှားယွင်းစွာ မသုံးသပ်အပ်ပေကုန်စွတကား၊ သမာဓိ သံဝတ္တနိ ကာနိ
ဥပစာရသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိ ခဏိကသမာဓိ ဝိပဿနာသမာဓိ မဂ်သမာဓိ
ဖိုလ်သမာဓိကို ဖြစ်နိုင်ပေကုန်စွတကား။

အဲ-ကိုယ်ဆောက်တည်ထားတဲ့ သီလတွေဟာ ဝိပဿနာသမာဓိ ဖြစ်စေ
နိုင်တယ်၊ မဂ္ဂသမာဓိ ဖိုလ်သမာဓိလဲဖြစ်စေနိုင်တယ်၊ သီလပဲလို့ ဒီလို နှလုံး
သွင်းလိုက်ရင်ကို သီလတွေဟာ အားရစရာဝမ်းသာစရာ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊
တရားအားထုတ်လို့ ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့ဦး၊ သီလတွေ ပြည့်စုံနေတာကို ကောင်း
လှပြီ၊ ဝမ်းသာစရာ အင်မတန်ကောင်းလှပြီ၊ အဲဒီလိုသီလဂုဏ်တွေဆင်ခြင်လို့
ရှိရင်လဲ ပီတိဖြစ်တတ်ပါတယ်တဲ့။

ရကနာသုံးစုံ သီလဂုဏ်၊ စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါတဲ့၊ စွန့်ကြဲပုံဆိုတာ စာဂါ
နေသတိ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေဆိုတာကို အသုံးချဖို့ရာ စုဆောင်းထားကြရတာပဲ
လာကမှာ လူတွေဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ကိုယ်အလိုရှိတဲ့အခါ ရဖို့ သုံးစွဲဖို့၊
စားဖို့ စုဆောင်းပြီး ထားရတာ၊ အဲဒီလို စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ
တွေကို တွယ်တာ မက်မောခြင်း မရှိဘဲနဲ့ ပေးသင့်ပေးထိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လူသင့်
လှူထိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ရက်ရက်ရောရော စွန့်လွှတ်ပြီး လှူနိုင်တာ အင်မတန်
အံ့ဩစရာကောင်းတယ်၊ မစ္ဆေရမလ ပရိယုတ္တိတာယ ပဓာရမစ္ဆေရ ဝန်တို
ခြင်းတည်းဟူသော အညစ်အကြေးဖြင့် မြေးယှက်ပြီးတော့ နေတဲ့ လောက
ထဲမှာ တစ်ခါတည်းကို ပစ္စည်းလေးကို ခင်မင် တွယ်တာပြီး မပေးချင်တဲ့
သဘောသတ္တိရှိတဲ့၊ လောကထဲမှာ အဲဒီလောကထဲမှာ၊ ဝိဿဌာ စာဂေါ-
ရက်ရက်ရောရော စွန့်လွှတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ လွှတ်လွှတ် ကျွတ်ကျွတ် စွန့်ကြဲ
နိုင်သည်ဖြစ်၍ နေရပါပေတယ်လို့ ကိုယ်ဖြစ်ဖူးတာလေးတွေ အာရုံပြုပြီး
တော့ လှူဖူး ပေးဖူး ကမ်းဖူးတာလေးတွေ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်
တွေ ကြားနာရလို့ ကံ-ကံ၏ အကျိုးကိုသိရတယ်။

သဒ္ဓါတရားတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ကောင်းသောအမှုပြုရင် ကောင်းကျိုး
တွေရတယ်၊ မကောင်းသော အမှုပြုရင် မကောင်းကျိုးတွေရမယ်၊ စွန့်ကြဲ
ပေးကမ်း လှူဒါန်းလို့ရှိရင်ဖြင့် ဒါနကုသိုလ်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ လူ့ဘဝ နတ်
ဘဝတွေ ကောင်းရာ ဘဝတွေရောက်နိုင်တယ်၊ ရောက်ရာရာ ဘဝတွေမှာလဲ
စည်းစိမ်ဥစ္စာပေါများခြင်း၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးတွေကို

ရနိုင်တယ်။ ညောင်စေ့လောက်လှူရင် ညောင်ပင်ကြီးလောက်အကျိုးတွေရနိုင်
တယ်။ ဒီလိုတရားတွေ ကြားနာပြီးတော့ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေက မိမိတို့သုံးဖို့ စွဲဖို့လေးတွေကို လှူဒါန်းကြရတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံအလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်၊ လာတောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လှူကြရတာပဲ။ ဒီလိုလှူရတာပဲ။ ကိုယ်သုံးဖို့ဆို
တာကလေးကို မသုံးဘဲနဲ့ လှူလိုက်ရတာ။ တမင်တကာကို အပင်ပန်း ခံပြီး
ရှာထားရတာ။

အဲဒါလေးကို လှူလိုက်ရတယ်။ အဲ-အထက်တန်းကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရဟန်းတော်တွေ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်
တွေလဲ လှူဒါန်းရတာပဲ။ အမြဲမပြတ်လှူနေရတာပါပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ အမြဲ
မပြတ် ဒါနကုသိုလ်တွေ ပွားနေကြတယ်။ အဲဒီပေးကမ်းရတဲ့ ဟာလေးတွေ
ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင် ငမ်းသာစရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ စွန့်နိုင်ခဲရင်လှူနိုင်ခဲ
တာပဲ။ ဒီကုသိုလ်တရား ဘာသာတရား မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် စွန့်ဖို့ကြံဖို့ကို
အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်။ မြန်မာပြည်လို ဘာသာတရားတွေကို လေးစားပြီး
တော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို စိတ်ဝင်စားနေကြလို့ ယုံကြည်နေကြလို့ လှူ
ဒါန်းပေးကမ်းနိုင်တာမဲ။ အဲဒါကြောင့်မို့ လှူဒါန်းနိုင်ကြတာ။ အဲဒီတော့
မိမိတို့ လှူဒါန်းတာလေးတွေ နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ လှူဒါန်း
တဲ့အခါကာလမှာ မစ္ဆေရ-ဝန်တိုခြင်းဆိုတဲ့ အညစ်အကြေးလေးကို ပယ်ပြီ
လှူဒါန်းရတာ။ သဒ္ဓါတရားမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်) မပြောနဲ့ တစ်ပြားနှစ်
ပြားလဲ မလှူနိုင်ဘူး၊ တစ်ပြားတောင်း၊ နှစ်ပြားတောင်း၊ ငါးပြားတောင်း
မလှူနိုင်ဘူး ဒီဥစ္စာ မလှူနိုင်ဘူး၊ မရသေးတာတောင်မှ ရှာရသေးတာပဲ။
ကိုယ်ရှိတာတွေ ဘယ်လှူနိုင်ပါလဲ။ ယခုသဒ္ဓါတရားနဲ့ ယုံကြည်မှုတွေရှိပြီး ကံ
ကံ၏ အကျိုးတွေ ယုံကြည်ပြီးတော့ သဒ္ဓါတရားရှိလို့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေ
ယုံကြည်ပြီးသကာလ နောက် တမလွန်လောကတွေ ယုံကြည်ပြီး သံကာလ
လှူဒါန်းကြတယ်။

အဲဒီလို လှူနိုင်တာသည်ပင် အင်မတန် အဖိုးတန်တာပဲ။ ဒီလို
လှူဒါန်းနိုင်တဲ့ အတွက်ဟာ ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေက နောင်အခါကာလ
အကျိုးပေးပြီးတော့ ကြီးကျယ်ဖို့၊ ကြီးပွားဖို့ ပြည့်စုံဖို့ရာတွေပဲ။ မလှူမတန်း
နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ယခုကို ရတာလေးကို နှမြောလို့ မလှူတဲ့အတွက် နောက်
အကျိုးပေးဖို့မရှိဘူး။ ပြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော် အခါကာလ သာဝတ္ထိ
ပြည်က သေဋ္ဌေးကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သားသမီးလဲ မရှိဘူး၊ အမျိုးလဲ
မရှိဘူး၊ ဘာမှ မရှိဘူးတဲ့။ ကုဋေပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပစ္စည်းတွေ ပေါ
များတယ်။

အဲဒါ တစ်နေ့ကျတော့ သူဆုံးသွားတော့ ဟိုခေတ်တုန်းက သား သမီးအမေ့ခံ မရှိလို့ရှိရင် အစိုးရပိုင်တာကိုး၊ ရှေးက မင်းဘဏ္ဍာဖြစ်တာကိုး၊ မင်းဘဏ္ဍာဖြစ်တော့ သိမ်းတယ်၊ အစိုးရကသိမ်းတယ်၊ ဆွေမျိုးတွေ ဘာတွေ လာပြီးတော့ အမေ့ခံလဲ မရဘူး၊ ဝေစုလည်းမရဘူး၊ ဟိုတုန်းက ဥပဒေက ဒီလိုပဲကိုး၊ အစိုးရ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ်နဲ့ သိမ်းတယ်၊ သားသမီးတောင်မရဘူး၊ ဟိုတုန်းကခေတ်က ဒီလိုလုပ်တာ၊ အဲဒါတွေကို သိမ်းဆည်းပြီးတော့ ပသေ-နဒီ ကောသလမင်းကြီးက မြတ်စွာဘုရားထံကို ရောက်သွားတယ်။

မြတ်စွာဘုရားထံ ရောက်သွားတဲ့ အခါကာလကြတော့ မြတ်စွာဘုရား က ဘယ်ကလာသလဲလို့ မေးတော့ သူက ဒီလိုပဲတဲ့ဘုရား ပစ္စည်းတွေက ပေါက်ပေါက်ပါဘိသနဲ့၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဘာမှ မပြုဘူးတဲ့၊ အမေ့ခံလည်း မရှိဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ သူတို့ဥပဒေအရနဲ့ ဟိုခေတ်တုန်းက ဥပဒေအရနဲ့ မင်း ဘဏ္ဍာအဖြစ်နဲ့ သိမ်းပြီး လာရတယ်၊ သိမ်းလာရတယ် ဘုရားလို့ လျှောက် တာကိုး၊ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒါ အကြောင်းပြုပြီးတော့ဟောတယ်၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှုဟာ မပြုလို့ရှိရင် မဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ မိမိမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ဘယ်လိုပဲ ပေါနေနေ ရက်ရက်ရောရော မစွန့်နိုင်လို့ရှိရင် ဒီပစ္စည်းတွေဟာ အလကား ကျန်နေရစ်ခဲ့တာကိုး၊ ဟိုဘဝလဲ ယူသွားနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းသွားလို့ရှိရင် လှူဒါန်းသမျှလေးဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ကလေး အထုပ်အထည်ကလေး ဖြစ်ပြီးတော့ ဘဝသံသရာ လိုက်ပြီးတော့ အကျိုးပေးသွားတယ်။

အဲဒါတွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာတွေက အကုန်လုံးသိပြီးသား ဖြစ်နေတော့ ဒါတွေကို နှလုံးသွင်းပြီး တတ်နိုင်သမျှလေးတွေကို သုံးဖို့စွဲဖို့ဟာထဲက ဖဲ့ပြီး တော့ လှူဒါန်းကြတာ၊ မသုံးရက်၊ မစွဲရက်၊ မစားရက်၊ မသောက်ရက်ဘဲနဲ့ လှူဒါန်းကြတယ်၊ အထူးအားဖြင့်တော့ကို ရဟန်းသံဃာတော်တွေ လှူဒါန်း တာကများပါတယ်၊ ကိုယ်စားဖို့သောက်ဖို့ရာ တော်ရုံတန်ရုံ စားသောက်ပြီး သကာလ ရဟန်းသံဃာအတွက်ဆိုပြီးသကာလ လှူကြတန်းကြတယ်၊ တယ်ပြီး သဒ္ဓါတရားကောင်းကြတယ်၊ တစ်ချို့များ သိပ်သဒ္ဓါတရား ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ဘာမျှမစားဘူး၊ ရဟန်းသံဃာတော်အလွန်ဆိုပြီးတော့ ပင်ပင် ပန်းပန်းတွေလုပ်ပြီးတော့သကာလလှူဒါန်းတယ်၊ အဲဒါတွေလှူတာဒါနိန်းတာ တွေ စဉ်းစားရင် အလွန်အလွန် ဓမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်။

အဲ-မပေးရက်၊ မလှူဒါန်းရက်တော့ ဝန်တိုပြီးတော့နေတယ်၊ နှမြော ပြီးတော့နေတဲ့ လောကထဲမှာ ငါမနှမြောဘဲနဲ့ကို ပစ္စည်းမနှမြောဘဲ ရက်ရက်

ရောရော တယ်စွန့်နိုင်တာပဲ၊ အင်မတန်စွန့်နိုင်တဲ့ စွန့်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ငါလှူဒါန်းခဲ့ရပါတယ်၊ စွန့်ကြဲခဲ့ရပါတယ်၊ ပေးကမ်းခဲ့ရပါပေတယ်၊ စသည်အားဖြင့် ဒါတွေ ပြန်ဆင်ခြင်ရင် ဒါက ပီတိပါမောဇ္ဇာတွေ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

မုတ္တစာဂေါ ပယတပါဏီ၊ မုတ္တစာဂေါ-လွတ်လွတ် စွန့်ကြဲနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ပယတပါဏီ-ဆေးအပ်တော လက် ရှိသည်ဖြစ်၍၊ လှူဒါန်းဖို့ရာလက်က အမြဲတမ်း ဆေးထားသကဲ့သို့ပေါ့လေ၊ လှူနိုင် တန်းနိုင် ဆိုကယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပယတဏ-ပ-နယတ နဲ့ ပနယတ နဲ့ ဆိုရင် ဖြန့်အပ်သော လက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဒါလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ။

သို့သော် အဋ္ဌကထာက မဖွင့်ဘူး၊ ဒီအနက်ကတော့ ဆုပ်အပ် ဖြန့်အပ်သော လက်ရှိသည်၊ ဆုပ်ထားတဲ့ လက်ဆိုရင် မပေးဘူးပေါ့လေ၊ ဆုပ်ရင် ဆိုရင်ကို ပစ္စည်းကို ဖြန့်ဖြူးပြီးသကာလ ပေးရတယ်၊ ဖြန့်အပ်သော လက်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဝေါသဂ္ဂရတော-စွန့်ကြဲမှုနဲ့ မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍၊ ယာစယောဂေါ-တောင်းခံသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အမြဲတမ်း ယှဉ်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟရာမိ-နေရပါပေ၏လို့ စွန့်ကြဲလှူဒါန်းပြီးတော့ နေနိုင်ပါပေတယ်လို့ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှလေးပေါ့လေ၊ များများတတ်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က များများလှူဒါန်းရမယ်၊ ကိုယ့်ရှိသလောက် ကိုယ့်ဉာဏ်အလိုက် ဆိုပြီးတော့ နည်းနည်းပေါ့၊ နည်းနည်း ဆွမ်းလေးလောင်းနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဆွမ်းလေးလောင်းတယ်ဆိုရင် မနည်းပါဘူး၊ အဲ....လှူဒါန်းနိုင်သရွေ့ အာရုံပြုပြီးတော့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်လိုက်လို့ရှိရင် ပီတိတွေ ဖြစ်လာတယ်တဲ့။

အဲဒီ ပီတိတွေဟာ၊ အဲဒီ ပီတိတွေ ဖြစ်လာလို့ ဝိပဿနာ ရှုလိုက်ရင် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရောက်သွားတတ်ပါတယ်၊ ဒါကလဲပဲ အထူးအားဖြင့်တော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်း လှူဒါန်းရတဲ့ ဥစ္စာတွေ ပိုပြီးတော့ ပီတိ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒီ ပီတိတွေ အင်မတန် ပေါ်ပြီးတော့ နေတာထဲက နည်းနည်း ပါးပါး လွယ်လွယ်ကူကူ သက်သက်သာသာလေးကို ဒါကတော့ သိပ်အားရစရာတွေပါပဲ၊ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ အဲ....ခဲခဲယဉ်းယဉ်း လှူဒါန်းပြီးဆိုရင် နည်းနည်း လှူဒါန်းရတာ သိပ်ပြီးတော့ အားရစရာ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ ဟိုမှာ စားဖို့သောက်ဖို့ဟာတွေက ရှိတာလဲပဲ စွန့်ကြဲပြီးတော့ လှူဒါန်းလိုက်လို့ ရှိရင် အင်မတန်ကို အားရစရာ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ အဋ္ဌကထာက ဖွင့်ထားတယ်။

ဒုဗ္ဘိက္ခဘယာဒိသု - ငက်မွတ်ခေါင်းပါးသောဘေး အစ ရှိသည်တို့၌ ပဏီတဘောဇနံ - မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို၊ သဠဟ္မစာရီနံ - သီတင်းသုံးဖော်တို့အား၊ ဒတွာ-ပေးလှူ၍။

အဲ...ရှားပါးတဲ့အခါကာလ ခုဗ္ဗိက္ခဘေးတွေ သင့်နေတဲ့အခါကာလ ပေါ့လေ။ အစာရေစာ ရှားပါးပြီးတော့ ဆွမ်းတွေဘာတွေ ရခဲသောအခါ ကာလ အဲဒီလို အခါကာလမှာ ကိုယ်ဆွမ်းခံလာတဲ့ မှန်မြိတ်သော ဆွမ်း ကလေး ရလာတယ်။ ရတဲ့ဥစ္စာကိုလဲ သီတင်းသုံးဖော် ဆွမ်းမရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝေဖြန့်ပြီးသကာလ စားသောက်ရတယ်ဆိုလို့ရှိရင် စသည်အားဖြင့် သိမ်ဝမ်း သာစရာကောင်းတယ်။ ပြန်စဉ်းစားလို့ရှိရင် ဒါက ဆွမ်းခံစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အတွက်၊ လူတွေလဲပဲ အကူတူပဲတဲ့။

ဂဟဋ္ဌာနဗ္ဗိ-လူတို့အားလည်း၊ ဧဝရူပေကာလေ-ဤသို့ သဘောရှိသော ကာလမှာ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းပြီးတော့တဲ့၊ ဒီလို ရှားပါးသော အခါ ကာလများ လှူဒါန်းပြီးတော့ အဲဒါတွေ ပြန်စဉ်းစားလို့ရှိရင် ဝမ်းသာစရာ သိပ်ကောင်းတယ်တဲ့။ သူများတွေ မရှားပါး ပေါ်နေပေမယ့်၊ ကိုယ့်မှာ ရှား ပါးသေးတာကိုး၊ အဲဒီ ကိုယ်ရှားပါးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ကိုယ်ရှားရှားပါးပါး ခဲယဉ်းယဉ်း ရှာဖွေထားတာကလေးကို လှူဒါန်းလိုက်ရတာကလဲ ဒါလေး သိပ်အားမငယ်ရဘူး၊ ဒါအဖိုးတန်တယ် အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ ဥစ္စာကလေး သိန်းနဲ့သောင်းနဲ့ ချီပြီးတော့ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တစ်ရာတစ်ထောင် လှူဒါန်း နိုင်တာက မခဲယဉ်းဘူး၊ စားဖို့သောက်ဖို့ရာကလေး ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ လုပ် နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က နေပြီးတော့ တစ်ကျပ်တစ်ပြား လှူဖို့ရာ အင်မတန်ခဲယဉ်း တယ်။

အဲဒါကို လှူဒါန်းတာကလေးကို လှူတာကလေးကိုပဲ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်၊ လှူနိုင်ခဲ့တဲ့ဥစ္စာ၊ သူ့မှာ ရှိစုမဲ့စုပစ္စည်း အကုန်လုံး လှူတာပဲ၊ တစ်သိန်းတစ်သန်းနဲ့ ချီရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်သိန်းတစ်သန်း အကုန် လုံး လှူဖို့ရာ ခဲယဉ်းပါတယ်၊ လှူနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ အခုလိုပဲ နေ့လုပ် နေ့စား ညလုပ်ညစားပုဂ္ဂိုလ်က လုပ်လို့ရတာလေး အဲဒါလေးကို ကိုယ်စားဖို့ သောက် ဖို့ဟာကလေး ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ် လှူဒါန်းတာ၊ အဖိုးတန်တာ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတာ၊ လှူနိုင် တန်းနိုင်တာကလေး ရပြီးတော့ ဟိုရှေး တုန်းက....

ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးဝတ္ထု-ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးဆိုတာ ဟိုအခါတုန်းက သီဟိုဠ်မှာ တမိလ်ခေါ်တဲ့ ကျေးကုလားတွေကို မြန်မာက ကျေးကုလားလို့ ခေါ်တယ်၊ အခုမြန်မာပြည်ရှိတဲ့ တမိလ်ကုလားလိုလို၊ အခုလဲ ရှိပါတယ်၊ သူတို့ အဆက်အနွယ်လေး အဲဒီ ကုလားတွေက အုပ်စိုးနေတာကိုး၊ မြောက် ပိုင်းမှာ၊ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးရဲ့ အဖေက ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီး၊ သူက သီဟိုဠ်ကျွန်း တောင်ပိုင်းနားမှာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ တောင်ဘက် အစွန်း အနားလေးမှာ၊ မဟာဂါမလို့ ခေါ်တယ်၊ အခု မာဂမ္မလို့ ခေါ်နေတယ်၊

မဟာဧကမဆိုတဲ့ရွာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပဟုတ်ပါဘူး၊ တော်ရုံသင့်ရုံပါပဲ၊ တောင်ပိုင်းအစွန်းလေးမှာ မြောက်ပိုင်းနဲ့ သီဟိုဠ်ကျွန်း တစ်ကျွန်းလုံးကိုက-

လောရဆိုတဲ့ တပီလ်ကျေးကုလားမင်းက အုပ်ချုပ်နေတယ်၊ တောင်ပိုင်းအစွန်းလေးမှာ သူ့နယ်ပယ်လေး၊ ဒါလေးနည်းနည်း မြန်မာပြည်က စော်ဘွားတွေ ဘာလေးတွေနဲ့ တူပါတယ်၊ သူ့နယ်ပယ်လေး သူ့အစွန်အဖျားလေး ဒီလိုဖြစ်နေတယ်၊ ထင်ပါရဲ့၊ သိင်ကြီးမဲ့ ဥစ္စာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေးသေး ကွေးကွေးလေးပါပဲ၊ အဲဒီနယ် ကာကဝဏ္ဏတိဿ မင်းကြီးရဲ့ သားက ဒုဠဂါမဏိမင်းနဲ့ ညီတော်တိဿဆိုတာ နှစ်ဦးရှိတယ်၊ မင်းကြီးနတ်ရွာစံသွားတဲ့အခါမှာ သူတို့စစ်ပွဲဖြစ်ကြတယ်၊ နန်းလုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မယ်တော်နဲ့ ဆင်တော်ကို ညီတော်က ယူပြီးသွားမယ်လို့ မယ်တော်လဲပြန်ပို့ ဆင်တော်လဲပြန်ပို့ ဒုဠဂါမဏိမင်းကတောင်းတော့ ပြန်မပို့ဘူး။

နှစ်ကြိမ်-သုံးကြိမ်ပြောလို့ မရတာနဲ့ စစ်ထွက်တိုက်ကြတာပေါ့၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြတာကိုး၊ ရန်ဖြစ်ကြတော့အကြောင်း မသင့်တော့ ဒုဠဂါမဏိမင်းကြီးဘက်က စစ်သည်တော်တွေကျတယ်၊ ကျတော့ နောက်ဆုံးတစ်ခါတည်း မြင်းကိုစီးပြီးတော့ အစတည်းက မြင်းနဲ့သွားတိုက်ရတယ်၊ မြင်းစီးပြီးတော့ထွက်ပြေးရတယ်၊ သူ့နောက်က တိဿဆိုတဲ့ အမတ်တစ်ယောက်က နောက်ကပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ မပါတော့ဘူး၊ ဒုဠဂါမဏိမင်းကြီးက မြင်းစီးပြီးယကာလ ထွက်ပြေးရတာကိုး၊ နောက်က အတင်းလိုက်၊ အတင်းလိုက်တော့ သူတို့ သီဟိုဠ်စာတွေက ရေးထားတာက အဲဒီမှာ ရဟန်းတော်တွေက ဟိုတုန်းက သာသနာက အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အခါကာလကိုး၊ အဲဒီတုန်းက ရဟန္တာတော်တွေ ဆဠာဘိည-အဘိညာဉ် ၆-ပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ရဟန္တာတွေ တန်ခိုးကြီးတဲ့ရဟန္တာတွေ ရှိပါတယ်၊ ဟိုတုန်းက-

အဲဒီတော့ သာသနာပြုမည့် ဒီညီနောင်နှစ်ဦး စစ်ထိုးတဲ့အခါကာလမှာ ဒုဠဂါမဏိမင်းကြီးရှုံးလို့ ထွက်ပြေးတော့ နောက်က ဆင်နဲ့လိုက်လာတော့၊ မြင်းနဲ့ပြေးတော့ ဘယ်ပြေးနိုင်စရာရှိမလဲ၊ မလွတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ညီတော်တိဿမင်းက ဆင်နဲ့လိုက်၊ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ဒုဠဂါမဏိက မြင်းစီးပြီးပြေးရတာကိုး၊ ဘာမှလဲ သူ့မှာ အကာအကွယ်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်း ပြေးရတာကိုး။

လွတ်နိုင်ဖို့ရာအကြောင်းမရှိတော့ ရဟန်းတော်များက ရဟန်းဣဒ္ဓိပါဓ်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ရဟန္တာမထေရ်ကြီးများက တန်ခိုးနဲ့ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ တောင်ကြီးတစ်လုံး ဖန်ဆင်းတယ်၊ တန်ခိုးဆိုတာ ခဲကလေးတစ်လုံးလဲ့

တောင်ကြီးလုပ်ထားတာ၊ ဒီတော့ တောင်ကြီးဖြစ်တာပေါ့၊ ရေစီးကြောင်းကလေးလဲ မြစ်ကြီးလုပ်လိုက်ရင် အကျယ်ကြီးဖြစ်နေ၊ ပင်လယ်ကြီးလောက် ဖန်ဆင်းလိုက်ရင် ပင်လယ်ကြီးဖြစ်တာပဲ၊ ပင်လယ်ကြီးလဲပဲ ရေမြောင်းကလေးဖန်ဆင်းရင် ရေမြောင်းကလေးဖြစ်တာပဲ၊ ဖန်ဆင်းလို့ ရတာကိုး၊ အကုန်ရလွယ်လွယ်လေး တယ်ကောင်းတယ်။

ဒီတန်ခိုးတွေက ယခုကာလ ဒီတန်ခိုးများ ပြည့်စုံမယ်ဆိုရင် သိပ်နေရာကျမှာပေါ့၊ ယခုနေ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်က စာထဲမှာရှိပြီးတော့ တန်ခိုးတွေကလဲမလုပ်နိုင်နဲ့၊ ဒါက သိပ်နေရာကျပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ကြိုးစားနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြိုးစားလို့ရှိရင်လဲ နောင် တစ်နေ့ကျလို့ ရှိရင်တော့ မျှော်လင့်စရာတော့ ရှိပါသေးတယ်၊ အဲဒီမှာ တောင်ကြီး ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်တဲ့၊ ဒုဠဂါမဏီမင်း ရွှေကပြေးနေတယ်၊ နောက်က တိဿမင်းသားက နေပြီးတော့ ဆင်နဲ့လိုက်နေတာ၊ ကြားထဲသိပ်ကွာခြားပုံ မရဘူး၊ ခပ်နီးနီးပဲ နေမယ်။

ဒီကြားထဲ ဖန်ဆင်းပြီးတော့ တောင်ကြီးဖန်ဆင်းလိုက်တော့ ဘူးခနဲ တောင်ကြီးပေါ်တဲ့အခါမှာ တိဿမင်းက စဉ်းစားတယ်၊ ဒီအနား တောင်လဲ မရှိဘူး၊ ယခု ငါ့ရှေ့နားတွင် ဖြစ်လာတယ်၊ တောင်ကြီး ဖြုန်းခနဲဆို ဒီနေရာလာပြီး တောင်ကြီးဖြစ်တာပဲ၊ ဒါတော့ တို့ဆရာသမားဖြစ်တဲ့ရဟန်းတော်တွေ မထေရ်မြတ်တွေရဲ့ အလုပ်ပဲ၊ သူတို့တားတာပဲ၊ ဒီတော့ ငါ့ရှေ့လိုက်လို့တော့ မတော်တော့ဘူးဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်၊ ဟိုတုန်းကလဲ သာသနာတော်က သိပ်ပြီးတော့ ရိုသေလေးစား ရှိပါတယ်၊ အင်မတန် ရိုသေလေးစားပါတယ်၊ သာသနာတော်မှ မထေရ်ကြီးတွေပြောတဲ့စကားတွေ တည့်တည့်မတ်မတ် လိုက်နာကြတယ်။

ဟိုတုန်းက မထေရ်ကြီးတွေကလဲပဲရဟန္တာမထေရ်ကြီးတွေပဲ၊ အင်မတန် ကို ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒါနဲ့ သူပြန်လာတယ်၊ ဒုဠဂါမဏီမင်းက တစ်ခါတည်း တောထဲပုန်းနေရတယ်၊ တောထဲမှာ သူ့နောက်က အမတ်တစ်ယောက်နဲ့ မြင်းနဲ့ အားလုံး ဒီ ၃-ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ တောထဲမှာ ပုန်းနေတာ၊ စားချင်လဲမစားရဘူးပေါ့၊ ၃-ယောက်ပုန်းနေရတော့ စားစရာကလဲ မရှိဘူး၊ ဆာတောင် အင်မတန် ဆာလောင်မှတ်သိပ်ပြီးတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ထမင်းက သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။

ဒါနဲ့ သူ့နောက်ပါတဲ့အမတ်ကို ဟေ့ - ငါ့ညီ တိဿ၊ ဆာလောင်လိုက်တာကွာ၊ နှိပ်စက်လိုက်တာ မပြောဘဲနဲ့တော့၊ အို-ဘယ့်နှယ် လုပ်မတုံးဟ၊

မစားရရင် မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဘာလုပ်စားရမလဲ၊ ဘယ်နှယ် လုပ်ရမလဲ၊ တောထဲမှာ သစ်မြစ် သစ်ဥ သစ်ရွက်တွေ ရှာစားချင်လဲ စားရဦးမှာကိုး၊ ဒီအနားက တောကလဲ စားစရာလဲရှိပုံမရဘူး၊ တယ်ခြောက်သွေ့တဲ့ တောပဲ၊ အဲဒီတော့ တိဿအမတ်က ပြောတယ်၊ အရှင်မင်းကြီးတဲ့၊ ထမင်းထုပ်ကလေး တစ်ခုတော့ ပါတယ်တဲ့၊ ဟိုမှာ အိမ်က လိုလိုရရ လိုလိုမယ်မယ်ဆိုပြီးတော့ ထမင်းတစ်စလယ်ချက်ပေါ့လေ၊ အင်း- ဒီထမင်း အထုပ်ကလေးတော့ ပါတယ်၊ စလူရွက်လေးနဲ့ ထုပ်ပြီးတော့ ပုဆိုးနဲ့ထည့်ယူလာတာကိုး။

ဟိုတုန်းက စစ်ပွဲက တော်တော်ရိုးတဲ့ စစ်ပွဲပဲ၊ သူဟာ ဘာမှ ရိက္ခာ တွေဘာတွေ ပါတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို-ဒီလို စစ်တိုက်ကြတာကိုး၊ အဲဒီမှာ အထုပ်ကလေးနဲ့ ပါတယ်၊ အဲဒါဖြင့် ယူခဲ့စမ်းပါကွာ၊ ဆာလှပြီ ဆိုပြီးတော့ ဒါနဲ့ ယူလာတော့ကွာ၊ လေးပုံ ပုံကွာတဲ့၊ လေးယောက်အတွက်၊ ဒီတော့ အမတ်က ပြန်လျှောက်တယ်၊ အရှင်မင်းကြီး-အရှင်မင်းကြီးနဲ့ ကျွန်တော်မျိုး ရယ် မြင်းရယ်ဆိုရင် သုံးယောက်ပဲရှိတယ်၊ လေးယောက်ဆိုတော့ တစ်ပုံ ပိုမနေဘူးလားဆိုတော့ အေးကွာ ပုံသာပုံပါ၊ လေးပုံသာပုံပါ၊ ငါသိတယ်၊ လိမ္မာတဲ့အရွယ်ကစပြီး ငါစားတိုင်းစားတိုင်း မလှူဘဲနဲ့ တစ်ခါမှမစားခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် လှူရဦးမယ်ကွာတဲ့၊ သံဃာတော်ဘေ လှူရဦးမယ်။

မင်းကြီး ဒီတောထဲ ဘယ်ကသံဃာတော်ရမလဲ၊ အေးကွာ- နေစမ်း ပါဦး ဒီဥစ္စာ ငါသိခွါအားလျော်စွာရမှာပါပဲ၊ လှူမည့်ပုဂ္ဂိုလ်စိတ်ချလက်ချ သာ ပြင်ပါဆိုပြီးတော့ လေးပုံပုံပြီးထားတယ်၊ ဖက်ရွက်ကလေး ဘာလေး ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘယ် အိုးခွက်ရှိမလဲ၊ ဟိုမှာ ဇွန်းပန်းကန် မဟုတ်ပါဘူး၊ တောထဲမှာ ဖက်ရွက်ကြီးကြီး ခူးပြီး ပြင်ရမှာပါပဲနဲ့တူပါတယ်၊ ဒါဘုန်းကြီး က စဉ်းစားကြည့်တာ၊ စာထဲမှာတော့မပါဘူး၊ ဒါတော့ ဒီလိုပဲ စဉ်းစား ရမှာပဲ၊ ဘယ်ဇွန်းတွေ ပန်းကန်တွေမျိုးဆိုပြီးတော့ ရွှေအိုး ရွှေခွက်ကတော့ ဘယ်ရမှာလဲ၊ မှီမှာ ပန်းကန်ပြား ဘယ်ရမလဲ၊ ဖက်ရွက်နဲ့ပဲ ပြင်ရမှာပဲ။

အဲဒါ ပြင်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ ကဲကွာတဲ့၊ ကြွေးကြော်ကွာတဲ့၊ “ဆွမ်း ချားပြင်ပြီးပါပြီ၊ အရှင်ဘုရားတို့ အလှူခံဖို့ရာ၊ ဆွမ်းအလှူခံဖို့ရာ ကြွတော်မူ ပါဘုရား”လို့ ပင့်လိုက်တာ၊ ကြေညာလိုက်စမ်းတဲ့၊ ပင့်တာကို သုံးကြိမ် အော်ပြီးတော့ ပင့်တယ်။

“အရှင်ဘုရားတို့ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီဘုရား၊ ဆွမ်းအလှူခံကြတော်မူကြပါ” ကြေညာလိုက်တာ၊ ဟိုဘုန်းကစုန်အဘိညာဉ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရဟန္တာမထေရ် တွေကလဲ ရှိတယ်၊ ရှိပြီးတော့လဲ အမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းနေပါလိမ့်မယ်။

အမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းပြီးတော့ နေတာနဲ့တူပါတယ်။ တစ်ချို့လဲ လောကကို အသံတွေဖမ်း၊ ယခုအခါ ဟိုဒင်းလိုပေါ့၊ ဝိုင်ယာလက်နဲ့ဘာနဲ့ အသံတွေ ဖမ်းနေတာလို အဲဒါလိုပဲ တစ်ချို့ကလဲ လောကအကြောင်းတွေနဲ့ အသံတွေ ဘာတွေ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေတာလဲရှိမှာပေါ့။

ဒီတော့ကို ဂေါဒေါမကဆိုတဲ့ မထေရ်ကြီးက ကြားတယ်တဲ့။ သူ အဘိညာဉ်နဲ့ ယခုလောကအကြောင်းတွေမှာ ဆိုလို့ရှိရင် ဘယ်ဝိုင်ယာလက်က လာမိတယ်၊ ပြောတာလိုပေါ့လေ။ သူက ဒီဗွသောတ အဘိညာဉ်နဲ့မိတာကိုး၊ ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းကြီး စစ်ပွဲရုံးလို့ တောထဲရောက်ပြီးနေလို့ စားစရာ မရှိလို့ တစ်ယောက်အတွက် ထမင်းထုပ်ကလေးကို ထမင်းထုပ်ဆို ထမင်းကြမ်းဆိုတာ ဖော်တော်မကောင်းတဲ့ဥစ္စာပါပဲ။ ထမင်းကြမ်းထမင်းထုပ်ကလေးကို အဲဒါလေးကို လေးဦးခွဲပြီးသကာလ ဝေကယ်၊ လေးပုံဝေပြီးတော့ ယခု ဆွမ်းလှူမလို့ သူပင့်တာပဲ။

ဂေါဒေါမကထေရ်က ဒီကနေပြီးတော့ တိဿဆိုတဲ့မထေရ်ကို ဆွမ်းခံလွှတ်တာကိုး၊ ဗောဓိမာတု မဟာတိဿဆိုပြီးတော့ အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာမှာ ပြတယ်။ သီဟိုဠ်မဟာဝင်ကတော့ တိဿသာမညပါပဲ။ တိဿ သူကတိုတို ရေးထားတာကိုး၊ အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာကတော့ ဗောဓိမာတုပဟာတိဿဆိုပြီးတော့ နာပည်ရှည်ရှည်ပဲရေးထားတာ၊ တိဿမထေရ်ပဲ တိုတိုပဲ မှတ်ရင်ဆီ ကောင်းကောင်းပါပဲ။ အဲ-တိဿမထေရ်က ဒီလိုသူလဲ ရဟန္တာမထေရ်ဆိုတော့ စွာန်အဘိညာဉ်နဲ့ တစ်ခါတည်း ကြုံသွား၊ ဗြုန်းခနဲဆို ကြွလာတယ်။ သူ့ကို မမြင်ရဘူး၊ ဟိုအနားရောက်မှ ဆွမ်းခံရပ်နေတာတွေတယ်၊ ဆွမ်းခံရပ်နေတာတွေတာကိုး။

ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းကြီးက ဟေ-မပြောဘူးလားတဲ့ ဟိုမှာကြွလာပြီကိုး၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဟေ-ဆွမ်းလောင်းလိုက်ကွ၊ လောင်းလိုက်ကွ ဆိုပြီးတော့ သူကပထမတည်းက သူ့ဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့အပုံက တစ်ပုံ သူစားဖို့အပုံကိုလဲ သူစဉ်းစားတယ်။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့ စားသလဲ၊ ဒါ စားလဲ တော်တော်ကြီး သေမှာပါပဲ၊ မထူးပါဘူး၊ သူ့မှာလှူဒါန်းလိုက်မှဆိုပြီး သူစားဖို့ရာက တစ်ခါတည်လှူလိုက်တာ ၂-ပုံမစားဘူးဆိုပြီးတော့ နောက် သူကလှူလိုက်တော့ သူ့အမတ် တိဿအမတ်ကလဲ သူ့အပုံလေးကတော့ စားဖို့ရာရှိသေးတာပေါ့၊ ငါကလဲပဲ ငါအရှင်သခင်မစားဘဲ ငါတစ်ယောက် တည်းစားနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါလဲလှူမှ ဖြစ်တော့မှာပဲ ဆိုပြီးတော့ သူလဲလှူလိုက်ရတာ။

လှူလိုက်တော့၊ မြင်းကလဲ မစားဘူးတဲ့၊ သူက မြင်းကြည့်လိုက်တော့ မြင်းကလဲ စားပုံမရဘူး၊ သူလဲ လှူချင်ပုံရတယ်ဆိုပြီး ကိုင်းကွာ မြင်းအတွက် လှူလိုက်ပါ၊ တို့မထူးပါဆိုပြီး သေချင်လဲသေပစေတော့ ဆိုပြီးတော့ တစ်ခါ တည်း လှူလိုက်တာကိုး၊ လှူလိုက်တော့ အဲဒီမှာ တိဏမထေရ်ကလဲပဲ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်နဲ့ ကောင်းကင်က ကြွသွားတာကိုး၊ ကြွသွားတာလဲပဲ မြင်အောင်လို့ ဖန်ဆင်းတဲ့ လောကဝိဝရဏဆိုတာရှိတယ်၊ မြင်အောင်လို့ အဘိညာဉ်နဲ့ ဖန်ဆင်းနိုင်တယ်၊ အဘိညာဉ်နဲ့ဖန်ဆင်းလိုက်ရင် တစ်ခါတည်း ကြွသွားတာတွေ အကုန်လုံးမြင်ရတာကိုး၊ ယခုကာလ ဘိုင်စကုပ်ထဲပြတာလိုနေမှာပေါ့၊ သူဟာ ဟိုဟာကတော့ အစစ်ပဲ၊ ဒီဥစ္စာကတော့ အတုအပတွေ လုပ်ထားတာ ဒါက တော့ တစ်ချို့ကားတွေ ဘာတွေရေးပြီး ပုံတော်သလိုရိုက်ထားတာနဲ့တူပါ တယ်၊ ကြည့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဟုတ်ထင်အောင် သူတို့လဲ တော်တော်တတ် နိုင်တဲ့ လူတွေပဲ၊ သူတို့လဲပဲ လောကအဘိညာဉ်တွေပေါ့လေ၊ သူတို့လဲ တော် တော်တတ်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့၊ သဒ္ဓါတရားဖြစ်အောင် တော်တော်လုပ်တတ် ကြတာပဲ၊ အဲဒါ ဟိုမှာတော့ အစစ်ပဲ၊ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းကင်ကကြပြီးသွားတော့ သပိတ်နဲ့ ဆွမ်းခံပြီး ကြွသွားတော့တာကိုး၊ ပီရင်ဂုကျန်းဆိုတာမှာ သံဃာတော်တွေအမြောက်အမြား ၅၀၀-နဲ့ တူတယ်၊ သံဃာတော် ၅၀၀-နဲ့ ဝေပြီးတော့ ဘုဉ်းပေးကြတာကိုး။

အဲဒါလဲ ဆွမ်းတွေ မကုန်တဲ့နည်း ရှိတယ်၊ သူ့ဟာ ဟန်ကျတယ်၊ ဟိုက တန်ခိုးတွေရှိတယ်၊ ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးတွေနဲ့ တစ်ခါတည်း သပိတ် ထဲက နှိုက်ပေးနေရင် မကုန်ဘူး၊ ဒါလဲ တော်တော်နေရာကျတာပဲ၊ ရှားပါး တဲ့ အခါနဲ့တော့ သိပ်နေရာကျတာပဲ ဒီတန်ခိုးတွေဟာ ဒါနဲ့ နှိုက်ပြီးတော့ ဝေတာတွေ အကုန်လုံးဝေပြီးတော့ ဘုဉ်းပေးနေတာတွေ ဟိုက မြင်ရတယ်၊ မင်းကြီးလဲ မြင်နေရတာပဲ၊ သူတို့ ရှေ့နားတွင် လိုပဲ၊ ယခုအခါကာလ ဘိုင် စကုပ် ကြည့်သလို နေမှာပေါ့။

ရှေ့နားတွင် မြင်နေရတော့ သံဃာတော်တွေ ဆွမ်းဝေပြီး ဘုဉ်းပေး နေတာ၊ အဲ...မြင်နေတာကနေပြီးတော့ ဆာကလဲ အစကတည်းက ဆာနေ တာကိုး၊ သူကသိပ်ဆာနေတော့ သူ့စိတ် အောက်မေ့မယ်၊ ဪ...သံဃာ တွေ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးရင် နည်းနည်းတော့ ကျန်ကောင်းပါသေးရဲ့ ကျန်လို့ ရှိရင် တို့တွေ စားရရင် နေရာကျမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။

မင်းကြီးက တော်တော်ဆာနေပုံရတယ်၊ တော်စွာ လျော်စွာစိတ်ကူး မိတော့ မထေရ်တွေကသိပါတယ်၊ စိတ်ကူးလဲ သိနေတာပဲ၊ သိတော့ အဲဒီ စိတ်ကူးသိတော့ ဒီကနေ သပိတ်ကို ပြန်လွှတ်က်လိုတာကိုး၊ တန်ခိုးနဲ့ မင်းကြီး လက်ထဲရောက်စေလို့ ဆိုပြီးတော့ လွှတ်လိုက်တော့ သပိတ်က ကောင်းကင်က

သူက အလိုလိုသွားတာကိုး၊ အလိုလိုသွားတော့မှ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီး လက်ထဲ ရောက်သွားတာကိုး၊ ရောက်သွားတော့ ဆွမ်းတွေယူထည့်၊ သူတို့ တန်ခိုးနဲ့ လုပ်ထားတော့ မကုန်ဘူးပေါ့။ သူက အစကမှ လေးယောက်စာပဲ ဟိုမှာလဲ ဝေပြီး အများကြီးကုန်ပြီ။

ဒါပေမယ့် ဒီအထဲက သူတို့ တစ်ခါတည်း နှိုက်နှိုက်ပြီး ထုတ်ယူပြီး သကာလ စားဖို့ရာ ဝအောင်လဲ စားနေသေးတယ်၊ မင်းကြီးလဲ ဝအောင် စားရတယ်၊ အမတ်လဲ ဝအောင်စားရတယ်၊ မြင်းလဲ ဝအောင် ကျွေးရသေးတယ်၊ ကျွေးပြီးတော့ ကုန်တောင် မကုန်သေးဘူးဆိုပဲ၊ မကုန်သေးတော့ အဲဒီတော့မှ သပိတ်မှောက်လိုက်မှ ကုန်သွားတယ်ဆိုပဲ၊ မမှောက်လိုက်ရင် မကုန်ဘူး၊ မှောက်လိုက်မှကုန်သွားပြီး ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း သူ့အပေါ်ရုံ အဝတ်တစ်ထည် အပိုပါပုံရပါတယ်၊ အပေါ်ရုံ အဝတ်ဆိုတော့ ခြုံထည်ပေါ့လေ၊ ခြုံထည်ကို ရှေးတုန်းက ယခုကာလလိုအင်္ကျီတွေ ဘာတွေတော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။

အဲဒီ ခြုံထည်နဲ့ ခြုံထည်တစ်ခုကို သပိတ်သုတ် ပုဝါအဖြစ်နဲ့ ထည့်ပြီး တော့ တစ်ခါတည်း ဓိဋ္ဌာန်ပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ လွှတ်လိုက်တာကိုး၊ မင်းကလည်း သစ္စာရှိတဲ့မင်း၊ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိတဲ့ မင်းလည်းဖြစ်၊ ရဟန်းတော်တွေကလဲ အဘိညာဉ်နဲ့ ပြည့်စုံပြီးတော့နေတဲ့ အခါကာလဆိုတော့ အကုန်လုံး မိမိတို့ ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း အကုန်လုံး ပြီးမြောက်နေတာပါပဲ၊ ဒီက သပိတ်မြှောက်ပြီး လှူလိုက်တော့ သပိတ်ကလည်း မထေရ်ထံ ပြန်သွား၊ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး မြင်ရတယ်၊ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းတာပဲ၊ သူက နောက်အဲဒီကနေပြီး သူ့နန်းတော်တွေ ဘာတွေ ပြန်ရောက်၊ ပြန်ရောက် သွားပြီးတော့ နောက်တော့လဲ ညီတော်တွေ နောင်တော်တွေ ပြန်ပြီး စစ်ဖြစ်လို့ နောက်တစ်ခါ နိုင်ပါတယ်။

အဲ နောက်တစ်ခါနိုင်တော့ နိုင်ပြီးတဲ့နောက် စစ်ပြေငြိမ်းတွေဘာတွေ ပြုလုပ်ပြီးတော့ သူတို့ အချင်းချင်းတည့်ပါတယ်၊ ဘာမှလဲ ပဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာမှလဲဖြစ်လောက်စရာ အကြောင်းလဲမရှိပါဘူး၊ နောက်ကျတော့မှ သူ လောရကျေးမင်းကို တိုက်တာကိုး၊ အတော်တိုက်ယူရတာ၊ ကျေး ၁၈-ပြည်ထောင် ဆိုပြီးတော့ ၁၈-မြို့နေမှာပေါ့၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ဒါတွေ ရှေးက အကြီးအကျယ် ပြောကြ ဟောကြ လုန့်နေကြတာပါ၊ သို့သော်လည်း ယခုကာလ စိတ်ကူးတွေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒါက ကလေး ကစားစရာ ရယ်စရာလိုဖြစ်နေမှာပါ၊ သေးသေးလေးပါပဲ၊ မပြောပလောက်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဟိုခေတ်တုံးကတော့ ဒီလောက် လုပ်ရတာကို ကော်ရံ
တန်ရုံ ပုဂ္ဂိုလ်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အင်မတန် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မို့ ဆောင်
ရွက်နိုင်တာ၊ အဲဒီကနေ သီဟိုဠ်တကျွန်းလုံးအောင်မြင်ပြီးတော့ သူဟာမင်းဖြစ်၊
မင်းဖြစ်ပြီးတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေလဲ အများကြီးပါပဲ၊ သာသနာတွေလဲ
အများကြီး ပြုပြီးဟော့ သွားပါတယ်။

မဟာစေတီကြီးဆိုတာ ယခုတစ်ချို့ ဘုရားဖူးသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ တွေ့ပါတယ်၊ မဟာစေတီကြီးကို သွားဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
မနုရဓမ္မိမှာ မဟာစေတီဖူးကြရတယ်၊ အဲဒီမဟာစေတီကြီးက သူ တည်ခဲ့
တာပဲ၊ အဲဒီ သူတည်ခဲ့တဲ့ မဟာစေတီကြီး မပြီးသေးဘူး၊ နောက်ဆုံး
ကြတော့ ရောဂါစွဲပြီးသကာလ စုတေဖို့ရာ နတ်ရွာစံဖို့ အချိန်နီးလာတဲ့အခါ
မဟာစေတီကြီး အနီးအပါးမှာပဲ သူ့ထားပြီးတော့ ဘုရား ကျမ်းဂန်တွေ
ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်၊ ဘုရားကျမ်းဂန်တွေ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရင်း ကုသိုလ်
ကောင်းမှု စာရင်းကိုဖတ်ကြားတယ်တဲ့။

အမတ်တစ်ယောက်ကနေပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုစာရင်း ဖတ်ကြား၊
မင်းကြီး ဘယ်အခါကာလ ဘယ်လိုကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေ ပြုခဲ့တယ်၊ သံဃာ
တော်တွေ ဘယ်လိုဆွမ်းကျွေးခဲ့တယ်၊ စေတီတော်ကြီး ဘယ်လို တည်ခဲ့တယ်၊
အစရှိသည့် ကျောင်းတွေ ဘယ်လိုဆောက်တည်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်ကျောင်း ဘယ်
ကျောင်းတွေ စသည်ဖြင့် ကောင်းမှုစာရင်းတွေ လျှောက်ဖတ်ပြီး ဖတ်ရင်း
ဖတ်ရင်း (ရှေ့ဖတ်အုံး-၃) ဖတ်လိုက်တာ အဲဒီစာရင်း ရောက်လာတယ်၊
အသင်မင်းကြီး တစ်ခါတုန်းက ညီတော်တိဿ နဲ့ သူဇနီရအင်္ဂန ဆိုတဲ့
ကွင်းပြင်မှာ စစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ကြတယ်၊ စစ်ခင်းကြ ညီတော်နဲ့ ပြီးတော့
အသင်မင်းကြီးက စစ် ရှုံး ပြီး တော့ မြင်းစီး ပြီး အမတ်တစ်ယောက်
နောက်ပါနဲ့ တိဿအမတ်နောက်ပါနဲ့ ထွက်ပြီးတော့ပြေးရတယ်။

အဲဒီအခါတုန်းက တောထဲရောက်တော့ အရှင်မင်းကြီးတို့ စားစရာ
မရှိလို့ ဆာလောင်မှုတ်သိပ်တယ်၊ အမတ်က ပါလာတဲ့ သမင်းထုပ်ကလေး
တစ်ယောက်စာကလေးကို လေးပုံပုံပြီး စားမလို့လုပ်တုံး သံဃာတော်တွေကို
ကြွေးကြော်လိုက်တော့ကို တိဿမထေရ် ကောင်းကင်က ကြွလာပြီးတော့
ဆွမ်းခံတယ်၊ အဲဒီဆွမ်းကို သံဃာတော်တွေ ပီရင်ဂုကျွန်းမှာ ရဟန်းတော်
တွေနဲ့ ဝေပြီးဘုန်းပေးတယ်။

အဲဒီလို အရှင်မင်းကြီး လှူခဲ့ရတယ်လို့ ဖတ်လိုက်တော့ တစ်ခါတည်း
ဒုဋ္ဌဂါမဏိပင်းကြီး အင်မတန်ကိုအားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဟိုးရှေးရှေး

က ဖတ်ခဲ့တဲ့ စာရင်းတွေဟာ သံဃာတွေ ထောင်လိုက်သောင်းလိုက်လှူဒါန်း
တဲ့ဟာတွေလဲ ရှိတာပေါ့လေ။ ဆွမ်းတွေ အများကြီးပေါ့၊ အဖိုးထိုက်အဖိုး
တန်တွေပဲ ဘာဒီဥစ္စာလေး ဘာအဖိုးတန်လို့လဲ။ ဘာမျှ အဖိုးမတန်ဘူး၊
ထောင်လိုက်၊ သောင်းလိုက်အများကြီး လှူတန်းခဲ့ရတာတွေ၊ ကျောင်းကြီး
ကန်ကြီးတွေ လှူရတာလဲရှိတယ်။ စေတီကြီးတွေတည်ပြီးလှူဒါန်းခဲ့ရတာတွေ
အများကြီးပါပဲ အင်မတန်အကြီးအကျယ်ကြီးတွေ လှူတာ၊ အဲဒါတွေဟာ
သူ့စိတ်ထဲမှာ အားရပါးရ ပရိသေ့ဘူး။ ဒီဟာလေး ကြားရတော့မှ တော်
တော့ တော်တော့ တော်ပြီဆိုပဲ။

ဒီအခါမှာ နတ်ပြည်က နတ်ရထားတွေကလဲ ၆-စင်း ဆိုက်နေတယ်
ဆိုတာကိုး၊ စုတေခါနီးကျတော့ နတ်ပြည်ကနတ်ရထားတွေကလည်းကုသိုလ်
ကောင်းမှု ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို လာပြီးတော့ ကြိုကြ ဆိုကြတယ်။ နတ်ပြည်
ရောက်အောင် သူ့နတ်ပြည်ရောက်အောင်သူ့ ဌာနရောက်အောင် ဘုန်းကံရှိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရောက်လာလို့ရှိရင်ဖြင့် အဲဒီဘုန်းကံရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရောက်တဲ့နတ်ပြည်
က စည်ကားတာကိုး၊ အဲဒီမှာ ဘုန်းကံရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အားလျော်စွာနတ်ဘုံဗိမာန်
တွေအသစ်တွေ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့လဲ ဒီလိဘုန်းကံရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ
ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူက ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်မယ်၊ သူက
အများနတ်တွေ ချမ်းသာအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကူညီနိုင်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်မှာပါ။

ယခုကာလ နိုင်ငံရေးလို နတ်ရွာစည်ကားရေးကို သူတို့ကလဲ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာကြိုကြတာ၊ ယခုလဲ ကုသိုလ် ကောင်းမှုရှိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေသေရင် ဒီလိုပဲ နတ်တွေက လာကြိုကြမှာပဲ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ လာကြိုမယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတော့အဲဒီလိုကြိုပြီးတော့
နေတော့ ဘယ်ဘုံ အကောင်းဆုံးလဲလို့ မေးတဲ့အခါမှာ တုသိတာနတ်ဘုံ
ဟာဖြင့် ဘုရားအလောင်းတော်တို့နေရာ ကောင်းတယ်ဆိုတော့ အဲဒီ နတ်ဘုံပဲ
သူ အဲဒီကစုတေပြီး သူ တုသိတာနတ်ဘုံ ရောက်သွားတဲ့အကြောင်း ပါပါတယ်။

အဲဒီအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ယခုဒေသနာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ စဉ်းစားဖို့ရာ မှတ်
သားဖို့ရာကတော့ ခေါင်းပါးတဲ့အခါကာလ၊ ရှားတဲ့အခါကာလ အဲဒီလို
အခါကာလမှာခဲခဲယဉ်းယဉ်းလှူရတဲ့ အလှူဟာဖြင့်ဒါစွန့်ကြဲ ပေးကမ်းရတာ
ဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်လိုက်ရင် ဝမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီပြင်ဟာတွေ
လဲ ဝမ်းသာစရာကောင်းတော့ ကောင်းစရာပဲ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဆိုတာ
ဘယ်ဟာဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလိုဟာကပိုပြီး ဝမ်းသာ

စရာကောင်းပါတယ်၊ ပီတိပါမောဇ္ဈင်တွေဖြစ်တယ်၊ အဲ... ခဲယဉ်းယဉ်း ကိုယ် စားဖို့ရာ သုံးဖို့ရာလေး ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေထားတာကလေးကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနဲ့ လှူလိုက်ရတာ အင်မတန်....

ဒီလိုဟာ မရှိရင်လဲ ဒီပြင်ဟာတွေပေါ့လေ၊ သာမန် လှူတန်းထားတဲ့ ဟာတွေကို စဉ်းစားရမှာပေါ့၊ သူများတွေမလှူနိုင်တဲ့ လှူဖို့တန်းဖို့ ခဲယဉ်း တဲ့ ဥစ္စာတွေကို ငါ့မှာ လှူခဲ့တန်းခဲ့ရပြီ၊ ဘယ်လို ဘယ်ဟာတွေ လှူခဲ့ရတယ်၊ ပေးခဲ့ရတယ် ကမ်းခဲ့ရတယ်၊ စွန့်ကြဲခဲ့ရတယ်၊ သီတင်းသုံးဖော်တွေနှင့် ဝေခြမ်း ပြီး သုံးဆောင်ခဲ့ရတယ် စသည်တွေကို စဉ်းစားလိုက်ရင် ပီတိပါမောဇ္ဈင်တွေ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့၊ အဲဒါဟာ စာဂါနုဿတိခေါ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရတနာ သုံးစုံ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံ အောက်မေ့ပါ၊ ကဲ...အပိုဒ်ကတော့ ပြီးသွားပါပြီ၊ ကိုင်း....ဆိုကြဦးစို့။

ရတနာသုံးစုံ၊ သီလဂုဏ်၊ စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါ။ (ဆို-၃)

နောက် တစ်ခါက ဒေဝတာနုဿတိ၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဓမ္မာနုဿတိ သံဃာနုဿတိ သီလာနုဿတိ စာဂါနုဿတိ ဒီ ၅-ခု၊ ဒေဝတာနုဿတိ ၆-ခု၊ ဒေဝတာ ဆိုတာ နတ်ပဲ၊ နုဿတိ - အောက်မေ့တာ၊ နတ်တွေကို အောက်မေ့ကယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာကိုး၊ ဒါပေမယ့်လို့ နတ်ကြီးသက်သက် အောက်မေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နတ်တွေက ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ရလဲ နည်ပြည် ရောက်ရသလဲ ဆိုရင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ရှိလို့တဲ့၊ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာ အဲဒီ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတရားတွေနှင့် ပြည့်စုံလို့တဲ့။

ကံ-ကံ၏အကျိုး ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရား ရတနာသုံးပါးယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရား ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သီလတွေနှင့် ပြည့်စုံတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်တွေ ကြားဖူး နာဖူးတဲ့ သုတနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းမှု ဒါနကုသိုလ်လဲပြည့်စုံတယ်၊ ပညာ-ဝိပဿနာပညာမျိုး၊ သို့မဟုတ် သုတမယ စိန္တာမယ ပညာမျိုး၊ အဲဒီ ပညာတွေနဲ့ပြည့်စုံတယ်၊ အဲဒီ ကုသိုလ် ကောင်းမှုနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နတ်ပြည်ရောက်နေတာပဲ၊ တစ်ချို့က သဒ္ဓါတရား သက်သက်နဲ့ ဘုရား-တရား-သံဃာ ရတနာသုံးပါး ကိုးကွယ်တဲ့ သဒ္ဓါဂုဏ်လောက်နဲ့ ရောက်ရတာလဲ ရှိတယ်။

တစ်ချို့က သဒ္ဓါနဲ့ သီလနဲ့ ပြည့်စုံလို့ တစ်ချို့ကလဲ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ တစ်ချို့ကလဲ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာ ငါးခုပေါ့လေ အဲဒီလိုပြည့်စုံတဲ့အတွက် နတ်ပြည်ရောက်နေကြတာ၊ နတ်ပြည်လောကရောက် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အလကားရောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ယခု ခရီးသွားချင်လို့ရှိရင်

ခရီးစရိတ်ဆိုတာ ရှိရတယ်။ ဒီ ခရီးစရိတ်မရှိဘဲနဲ့ဆိုရင် လမ်းလျှောက်ပြီး ခြေလျင် သွားရမှာပေါ့။ အဲဒါ သိပ်ဝေးတဲ့နေရာတော့ သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ နီးနီးတော့ သွားလို့ ဖြစ်တယ်။ သိပ်ဝေးတဲ့နေရာဆိုရင် ဘယ်သွားနိုင်မလဲ။ ဟိုနိုင်ငံ ဒီနိုင်ငံ ဆိုလို့ ရှိရင် ခြေလျင် လျှောက်သွားဖို့ရာ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ သူ့ဟာ ခရီးစရိတ် လုံလုံလောက်လောက်ရှိမှ အဲဒါ လိုပဲ။ နတ်ပြည်ရောက်ဖို့ရာ ခရီးစရိတ်ဆိုတာ ဘာတွေလဲဆိုတော့ ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပဲ။

သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာ တွေတဲ့။ ဒါတွေ များများရှိလေလေ နတ်ပြည်လောကတွေ များများရောက်။ ကြွားကြွားနေနိုင်တယ်။ နတ်စည်းစိမ် အကြီးအကျယ်တွေနှင့် အင်မတန်အသက်တန်းကျနိုင်တယ်။ အဲဒီ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာ တွေဟာ နည်ပြည်မှာသာ ရှိသလား။ မိမိမှာရော မရှိဘူးလားလို့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝမ်းသာစရာ အင်မတန် ကောင်းတယ်။ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ ဂုဏ်တွေ ငါ့မှာ ပြည့်စုံနေတာပဲ။ ငါလဲ သဒ္ဓါတရားရှိလို့ ဘုရား-တရား-သံဃာ ယုံကြည်တယ်။ ကြည်ညိုတယ်။ ကံ-ကံ၏အကျိုး ယုံကြည်တယ်။ သီလလဲ ငါစောင့်ရှောက်ထားလို့ လုံခြုံနေတယ်။ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော့ အထူး ပြောစရာမလိုဘူး။ သီလက စင်ကြယ်နေတယ်။ သဒ္ဓါ သီလ သုတ လဲ ကြားဖူး။ တရားတွေ ပြည့်နေတာပဲ။

စွန့်ကြဲပေးကမ်းမှုထိုက်သည်အားလျော်စွာရှိနေတာပဲ။ ပညာကတော့ ယခု လောလောဆယ် အားထုတ်နေတာ၊ အင်မတန်ကောင်းတာ၊ ဝိပဿနာ ပညာ အင်မတန်ကောင်းတာ၊ သုတမယ စိန္တာမယတွေ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဝနာမယ ကိုယ်တိုင်သိပြီးတော့ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကို ရှုမှတ်ပြီး ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ရှုခါစတည်းက သိသွားတာပါ။ ဒီဥစ္စာတွေ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေ သိတယ်။ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်တွေ ရှုလိုက်ရင် ရှုစရာ အာရုံတွေက ရုပ်၊ ရှုသိနေတဲ့စိတ်က နာမ်၊ မှတ်လိုက်ရင် ဖောင်းတယ်။ မှတ်လိုက်ရင် (ဖောင်းတာကရုပ်၊ သိတာကနာမ်-၂) ဖောင်းတာနဲ့ သိတာနဲ့ဟာ ၂-ခု၊ ၂-ခု ကွဲပြီးတော့ ကွဲနေတယ်။ ဖောင်းတာကလဲ သိတာမဟုတ်ဘူး။ သိတာကလဲ ဖောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲ (မှတ်တိုင်း-၂) မှတ်စရာ အာရုံနဲ့ မှတ်သိတဲ့စိတ်၊ မှတ်စရာအာရုံနဲ့ မှတ်သိတဲ့စိတ် ဒါပဲရှိတာပဲဥစ္စာ၊ ဒီလိုသိနေတာဟာ ပညာတွေပဲ။

မှတ်စရာကလဲ(မှတ်တိုင်း-၂)ဖြစ်ပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်း ဖြစ်ပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်း မမြဲတာတွေ သိနေတယ်။ အင်မတန် သိခဲ့တယ်။ ဒါက

စာပေကျမ်းဂန် ဗဟုသုတတွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲသင်ထား တကယ်မရှုရင် မသိဘူး၊ အပြောအဟောကောင်းလို့ သူ့ဟာသူ ပြောသာပြောနေမယ် တကယ်တော့ မသိဘူး၊ ကိုယ်တိုင်သိ မဟုတ်ဘူး စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးတော့ တစ်ချို့က ပြောဟောပြီးတော့ နေတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲ ပညာတွေလို့လဲ ထင်နေတတ် ဟယ်၊ အမှန်ကတော့ အဲဒါ ပညာအစစ်တွေမဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေအလကား စဉ်း စားထား၊ ဒါဝိတက်တွေ၊ ဝိတက်ဝိစာရတွေနှင့်စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး သကာလ သူသိထားတာတွေ ပညာတွေပဲ၊ စာထဲက ဒီလိုရုပ်တရားနာမ်တရား၊ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တပြောထားလို့ သူပြောလို့ မှန်းဆပြီးသိတယ်၊ တွေးထင်ထားတာ တွေ ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာသိတာမဟုတ်ဘူး၊ ယခု ဖြစ်ခိုက် ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်ကလေးတွေ ရှုလို့ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက် (ဖြစ်ပြီးရင်းပျက်လိုက်ရင်း-၂) ဒါဘယ်သူကမှ ပြောလို့မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကပြောလို့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ စာကပြော လို့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ သူ့အားနာလို့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူကို တွေ့နေတာ၊ (ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားရင်း-၂) မမြဲတာတွေ တွေ့နေရတယ်၊ (ညောင်းတယ်-၂) ဟုတ်လား ညောင်းတာလေးမှတ်နေ၊ ညောင်းတာလေး တွေ (ညောင်းလိုက်ပျောက်လိုက်-၂) (နာတယ်-၂) မှတ်နေ နာတာလေး တွေ (နာလိုက်ပျောက်လိုက်-၂) ဒါလေးတွေသိနေတာ။

အဲဒါလေးတွေ သေသေချာချာ တွေ့နေတာ၊ ဒီလောက်ကတော့ တော်တော်လေး အားထုတ်မိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သိပါတယ်၊ ဘယ် ၄-၅-၆-၇-ရက် ဆိုရင် ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ (အပိုင်း-၂) လေးတွေ မမြဲတာလေးတွေ၊ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ် လောက်ကတော့ ပြည့်စုံနေတာတွေ များပါတယ်၊ မပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးတစ်လေ နည်းနည်းပါးပါးတော့ရှိမှာပေါ့၊ တရား အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ၁၀-ယောက်လောက်ဆိုရင် ဘုန်းကြီး အထင်ကတော့ ၈-၉-ယောက်လောက်တော့ ဒီလောက်တော့ ပြည့်စုံမယ်ထင်တယ်၊ ၇-ရက် လောက် အားထုတ်လို့ရှိရင် ကြိုးကြိုးစားစား မှတ်ရင် ပြည့်စုံပါတယ်။

အေး-ကြိုးကြိုးစားစားမမှတ်မိလို့ မပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တော့လဲရှိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့ ဒီရုပ်နာမ်တွေကို အမှန်အတိုင်း သိရတယ် (မှတ်တိုင်း-၂) အမှန်အတိုင်းသိတယ်၊ ဖြစ်ပျက်နေလို့ မမြဲတာတွေ အမှန်အတိုင်းသိတယ်၊ မမြဲတာသိတော့ ဆင်းရဲတွေပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်တဲ့ သဘောတရား တွေပဲ၊ အစတုန်းကဆိုရင် အကောင်လိုက်ထင်နေတာ ဒါတစ်သက်လုံး တစ် ဘဝလုံး အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ကလေး မှတ်နေတာ၊ ရှုနေပြန်လဲ ရှုတာကိုက အကောင်မှတ်နေတာ၊ မှတ်နေရာက အကောင်လေးမှတ်နေတာ၊

ယခုတော့ (ရှုတိုင်း-၂) (ရှုလိုက်ရင်း ပျောက်သွားရင်း-၂) ဆိုတော့ ရှုတာကိုပဲ မမြဲဘဲနဲ့ ဖြစ်နေတယ်၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက် ဖြစ်နေတော့

ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကောင်ရှိမလဲ၊ အဲဒါ ဝိပဿနာရုတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုယ်တိုင် ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး အတ္တမရှိတာကိုသိရတာ၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ချို့ အစက အတ္တစွဲ အဟုတ်ကိုရှိတယ်၊ ပြောလဲပြောတယ်၊ အတ္တစွဲရှိနေတာကို ရှုပေါ့လေ၊ ရှုရင်း ရှုရင်း သူ့ဟာသူ သိမှာပေါ့လို့ သူဉာဏ်ပိုင်း ရောက်လာလို့ သူပြောတဲ့ အတ္တရှိသေးသလားဆို မရှိတော့ဘူး၊ မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ သူက(ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားရင်း ၂-) မမြဲတဲ့ တရားတွေပဲတဲ့၊ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်တရားတွေပဲ၊ ရှိတယ်၊ အတ္တမရှိတော့ဘူးဆိုပြီးတော့ သူ့ဟာသူပဲသိတယ်၊ အသိက ရှင်း လာတယ်၊ အဲဒါ ကိုယ်ပိုင်သိတဲ့ဉာဏ်ပဲ။

အင်မတန် အဖိုးတန်ကာတွေ ဒါငွေခွဲပေးဝယ်လို့ မရဘူး၊ ငွေခွဲပေး ဝယ်လို့ ကုဋေကုဋာ ပေးဝယ်လို့လဲမရနိုင်ဘူး၊ အားထုတ်မှပဲ ရတာ၊ အဲဒီ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတွေ နတ်ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ ပညာတွေ နတ်ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ တရားတွေတဲ့၊ သူတို့မှာတင် ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာ လဲရှိတာပဲလို့၊ ဒါက နတ်ဖြစ်ရုံတင်မကပါဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ တရားတွေ၊ အဆင့်တော့မြင့်နေသေးတယ်။

အဲဒီ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်းတရား တွေဟာ နတ်ဖြစ်ကြောင်း တရားတွေပဲ၊ နတ်ပြည်ရောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီသူတော်ကောင်းတရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံလို့ နတ်ပြည်ရောက်တယ်၊ ငါ့မှာလဲ ဒီ သူတော်ကောင်းတရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတာပဲလို့ စဉ်းစားလိုက်ရင် အင်း- စိတ်က ဝမ်းသာပြီး အားတက်စရာကြီး အင်မတန်ကောင်းတယ်။

★ အဲဒါကြောင့် အဲဒါလဲ ပီတိပါမောဇ္ဇဖြစ်တတ်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် နတ်ဖြစ်ဖွယ်စု ဆိုပြီးတော့ နတ်ဖြစ်ဖွယ်စုတွေကိုလဲ ဆင်ခြင်ပါတဲ့၊ နတ်ဖြစ်ဖွယ် စုဆိုတာ နတ်ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ သီလ သမာဓိ၊ နတ်ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာတွေ၊ ဒီတရားတွေပေါ့လေ၊ သူတော် ကောင်းတရားတွေ ကုသိုလ်တရားတွေပါပဲ၊ အတိုချုပ်ဆို အဲဒီ ဒါန သီလ ဘာဝနာ မှတ်ထားလိုက်လဲ ပြီးတာပါပဲ၊ အဲ-နောက်တစ်ခုက အချိန်ကလဲ တော်တော်ကြာသွားပြီ၊ ငြိမ်းအေးမှုတဲ့၊ ဥပသမာနုဿတိတဲ့၊ နတ်ဖြစ်ဖွယ်စု ငြိမ်းအေးမှု ဥပသမာ ကိလေသာ ငြိမ်းအေးမှုကိုလဲ ဆင်ခြင်ပါတဲ့၊ ဒါက တော့ကို ငြိမ်းမှုရှိမှဖြစ်မှာ၊ သူကတော့ကို ငြိမ်းတာကို ဆင်ခြင်ဖို့ပြောတာ၊

ကိုယ်မှာ တရားနှလုံးသွင်း အားထုတ်နေလို့ ရှေးက မငြိမ်းဘူးတဲ့၊ ကိလေသာတွေ ကိုယ်မှာ ငြိမ်းနေလာတွေ ရှိသေးတာကိုး၊ အတော်လေး အားထုတ်မိရင်တော့ နည်းနည်းတော့ ငြိမ်းတတ်တယ်၊ ရှေးကကြီးတို့ ကြမ်း

တမ်းဖြစ်တဲ့ ကိလေသာတွေဟာ ကိုယ့်မဖြစ်ဘဲနဲ့ ငြိမ်းနေတတ်တယ်။ တော်တော် သိမ်မွေ့သွားတယ်။ ငြိမ်းအေးသွားတယ်။ အဲဒါလေးတွေ ပြန်ဆင်ခြင်လိုက်ရင်လဲ ဒါအားရစရာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါကို ရှိလို့ရှိရင် မရှိတော့လဲပဲ သူများရှိတာတွေ ဆင်ခြင်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ အဲဒါကတော့လဲ တယ်ပြီးပီတိပါမောဇ္ဈဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ သိပ်တော့ မလွယ်လှဘူး။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ တရားအားထုတ်လို့ ကိလေသာတွေ ငြိမ်းနေတာတွေဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ရတာ မဟုတ်တော့ အားရဝမ်းသာစရာ ဒါလောက် ဖြစ်လှမယ် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ရှိမှတော့ ပိုပြီးကောင်းတယ်။ ယခုဟာက အဋ္ဌကထာက ညွှန်ပြတာက ကိုယ်ရှိတာကို ကိုယ်မှာငြိမ်းမှုရှိလို့ရှိရင် အဲဒီငြိမ်းမှုကလေးတွေကို တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သမာပတ်တွေနဲ့ ပွားများထားလို့နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိလေသာတွေ မဖြစ်ဘဲနဲ့ ငြိမ်းနေတာတွေရှိပါတယ်တဲ့။ အဲဒါတွေကို ဆင်ခြင်လိုက်လို့ရှိရင် ပီတိပါမောဇ္ဈ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ ယခုတော့ တရားအားထုတ်နေတဲ့ အခါကာလ အားထုတ်ဆဲမှာ အရင်တုန်းကဖြစ်တဲ့ စိတ်မျိုးတွေ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကြိုးတိုးကြမ်းတမ်းတွေ မဖြစ်ဘဲနဲ့ သိမ်မွေ့နေတာလေး ဖြစ်နေလို့ရှိရင်လဲ တော်တော်လေးတော့ အဖိုးတန်သွားပါပြီ။ အဲဒါလဲဝမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်။ အဲဒါ ဥပသမာနုဿတိခေါ်တယ်။ ကိလေသာ ငြိမ်းမှု၊ အဲ-ကဲ ဒါလေးဆိုပြီး တရားသိမ်းကြဦးစို့။

နတ်ဖြစ်ဖွယ်စု ငြိမ်းအေးမှု တွေးရှုအောက်မေ့ပါ။ (ဆို-၃)

အဲ-နတ်ဖြစ်ဖွယ် ဒေဝတာနုဿတိ နတ်ဖြစ်ရာ ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ သူတော်ကောင်း တရားတွေ နတ်တွေမှာသာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာလဲ ရှိတယ်။ ငါဟာလဲ ဘယ်နတ်ပြည်မဆိုရောက်နိုင်တယ်။ ဘယ်နတ်မျိုးမဆို ငါဖြစ်နိုင်တယ်။ အင်း- ဒါတင်မကပဲနဲ့ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ ပါရမီမျိုးစေ့တွေလဲ ငါ့ ပြည့်စုံနေတာပဲလို့ စဉ်းစားလိုက်ရင် ပီတိတွေဖြစ်ပြီး စိတ်အားတက်လာပါတယ်။ အဲဒါစဉ်းစားရင် တရားအားထုတ်ချင်အောင် အားပေးတာပေါ့။ ထိုတရား အားထုတ်သည့် အချိန်ကာလကစပြီးတော့ ရှေးကလို ကျိုးတိုးကြမ်းတမ်း အကြမ်းစားတွေ မဖြစ်ဘဲနဲ့ စိတ် နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်မွေ့ပြီးတော့ ကောင်းနေတာလေးတွေ ရှိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါလေးတွေ ဆင်ခြင်လိုက်လို့ရှိရင်လဲ တရားတက်ပြီး တော့သွားပါတယ်။ ပီတိပါမောဇ္ဈတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

အဲဒါ ပီတိဖြစ်ကြောင်းတရားတွေ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံဃာနုဿတိ၊ သီလာနုဿတိ၊ စာဂါနုဿတိ၊ ဒေဝတာ နုဿတိ၊ ဥပသာမာနုဿတိ

နုဿတိဆိုတော့ နုဿတိ ၇-ပါးပေါ့လေ။ နုဿတိ ၇-ပါး နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရင် ပီတိဖြစ်ကြောင်း တရား ၇-ပါးဆိုတယ်။ နောက် လေးပါး ကျန်နေသေးတယ်။ မွဲခြောက်သူကြည်၊ စိုပြည်သူ ယှဉ်ရမယ်။ ဆို ပီတိဖြစ်အောင်လို့ စိတ်ကိုညွတ်ထားရမယ်။ **စီသုံးခု-**

ကြည်ညိုဖွယ်ညွှန်ကြား သုတ္တန်များ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မယ်။ အဲဒါ တစ်ခုနဲ့ပေါင်းလို့ရှိရင် လေးခုပေါ့။ ဒါနောက်သီတင်းကျမ ဟောနိုင်တော့မယ်။ အချိန်ကုန်သွားပြီ။ အဲဒါတွေလဲပဲ ကြည်ညိုဖွယ် သုတ္တန်တွေ နောက်သီတင်းကျ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ သုတ္တန်တွေ လျှောက်ပြီးဟောရမယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ဒါလေးဆိုပြီး သိမ်းကြစို့ရဲ့။

မွဲခြောက်သူကြည်၊ စိုပြည်ယှဉ်၊ ကိုယ်တွင်စိတ်ညွတ်ရာ။
ကြည်ညိုဖွယ်ညွှန်ကြား၊ သုတ္တန်များ၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပါ။
ပီတိပွားရန်၊ ၁၁-တန်၊ ထုတ်ပြန်ဌာနကထား။

အဲဒီ ပီတိဖြစ်ကြောင်း တရား ၁၁-ပါး တရား အားထုတ်နေတဲ့ အခါကာလ စိတ်အားများ လျော့နေခဲ့ရင် အားပေးဖို့တွေ ပေါ့လေ။ ဘုရားဂုဏ်ဆင်ခြင် တရားဂုဏ် သံဃာဂုဏ်ဆင်ခြင် မိမိ၏သီလဂုဏ်ကို ဆင်ခြင်ပြီးတော့ အားပေး။ မိမိစွန့်ကြဲပေးကမ်းတဲ့ ဒါနဂုဏ် အာရုံပြု၊ ပြုစရာ ရှိရင်လဲ အဲဒါကို ဆင်ခြင်ပြီးသကာလ အားပေး။ သဒ္ဓါ သီလ အစရှိသော နတ်ဖြစ်ကြောင်း တရားတွေ မိမိပြည့်စုံနေတာတွေကို ဆင်ခြင်ပြီး သကာလ အားပေး။ အဲဒီတော့ ကိလေသာငြိမ်းမှုတွေ ရှိရင် ဆင်ခြင်ပြီး သကာလ အားပေး။ နောက် အကြောင်းလေးပါးရှိတယ်။

အဲဒီ အကြောင်းလေးပါးနဲ့လဲ ဆင်ခြင်ပြီး အားပေးလို့ရှိရင် ပီတိ ပါမောဇ္ဇတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်တဲ့။ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေဖြစ်လာလို့ စိတ်အား တက်လာလဲအခါမှာ အဲဒီပီတိပါမောဇ္ဇကို ဝိပဿနာရှုပြီးတော့ ပွားရမယ်။ (ပေါရာ-၂) ရှုသွားလို့ရှိရင် မကြာခင်အတွင်း ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့် ဆင့်တက်ပြီး သကာလ အရိယာအထက် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေလဲ ရောက် ပြီးသွားတတ်ပါတယ်တဲ့။

ယထာစ- အကြင် အကြောင်းကြောင့်လည်း၊ ဥပ္ပန္နဿ- ဖြစ်ပေါ် ပြီးသော၊ ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်္ဂဿ- ပီတိသမ္ပောဇ္ဈင်၏၊ ဘာဝနာယ ပါရိပူရီ- ပွားများအားထုတ်မှု ပြည့်စုံခြင်းသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တဗ္ဗ-ထိုအကြောင်း ကိုလည်း၊ ပဇာနာတိ-သိ၏၊ အဲဒီလို အစဉ်အတိုင်း ပွားများသွားလို့ရှိရင်

ပီတိပါမောဇ္ဇပြည့်စုံပြီး သွားပါလိမ့်မယ်၊ ပြည့်စုံသွားတာက ဘယ်ကျမှ ပြည့်စုံမလဲဆိုတော့ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်မှ ပြည့်စုံမယ်၊ အဲဒီတရားလဲ ကိုယ်တိုင်တွေ့မှ သိရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါက ရောက်မှသိရမှာပဲ၊ မရောက်သေးရင်တော့ မသိဘူး။

အဲ-ပထမဆုံး သောတာပတ္တိမဂ်ကိုရောက်ရင်လဲ ပီတိပါမောဇ္ဇ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတော့ ပြည့်စုံသွားပါတယ်၊ အဲဒါလဲ ကိုယ်တိုင်ရောက်ပြီး ကိုယ်တိုင်တွေ့မှပဲ၊ သကဒါဂါမိမဂ်ဖိုလ် ရောက်လဲ သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့သူ သိသွားမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အနာဂါမိမဂ်ဖိုလ်ရောက်လဲ သိသွားမှာပဲ၊ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ရောက်ရင်တော့ ပီတိပွားများမှုလမ်းဆုံးပြီး နောက်တစ်ခါ ပွားစရာကို မရှိဘူး၊ ကုန်ပြီ၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ပွားများမှု အပြည့်အစုံတဲ့၊ တရားကိုလဲပဲ ကိုယ်တိုင် သိရပါတယ်တဲ့၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ပွားများပုံ သိမ်းကြဦးစို့ရဲ့၊ နောက်သီတင်းကျရင် အပြီးသတ် ဟောရတော့မယ်၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် တရားရိုသေစွာ နာခံရသော ဓမ္မသာဝန ကုသိုလ်ကံ အာနုဘော်တို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု...သာဓု...သာဓု...။

ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် တရားတော်

၁၃၂၃-ခု၊ ဝါခေါင် လပြည့်။

သတိပဋ္ဌာန် တရားတော်ထဲက ဓမ္မာနုပဿနာပိုင်း၊ အဲဒီဓမ္မာနုပဿနာလဲ
ဗောဇ္ဈင် ပဗ္ဗဗောဇ္ဈင် အပိုင်း ဟောနေတယ်။ ဗောဇ္ဈင်ထဲမှာလဲ သတိသမ္မောဇ္ဈင်
ဟောပြီးပြီ၊ ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင် ဟောပြီးပြီ၊ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင် ဟောပြီးပြီ၊
ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ကို ဟောနေတဲ့ အပိုင်းရောက်နေတယ်။ ဒါ သီတင်းတိုင်း
သီတင်းတိုင်း လာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အကုန်လုံးသိတယ်။ ဒီကနေ့မှ အထူး
ဖြစ်ပြီးတော့ အခွင့်သာလို့ ရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ နည်းနည်း ပါး
ပါး ပါကောင်း ပါဦးမယ်၊ အဲ-ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါး
တော့ရှိမယ်၊ ဘယ်သူမရမှန်းလဲမသိဘူး၊ အကုန်လုံးလဲ မပေးနိုင်ဘူး၊ တရား
ဟောပွဲပြီးတဲ့အခါမှာ နည်းနည်းပေးရဦးမယ်၊ ဆောင်ပုဒ် စာရွက်တော့
နည်းနည်းတော့ ရှိသေးတယ်။

ဗောဇ္ဈင်ဆိုတာဟာ ဗောဓိ အင်္ဂါ ဗောဇ္ဈင်ပုဒ် ဗောဓိနှင့် အင်္ဂါပေါင်းရင်
ဗောဇ္ဈင်ဟုဖြစ်လာတယ်။ ဗောဓိက သစ္စာလေးပါးသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့၊ တစ်နည်း
အားဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိမှုအပေါင်း အင်္ဂါလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။
သစ္စာလေးပါး သိမှုထဲက အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟု အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အဲဒါကို
ဆောင်ပုဒ်မှာပေးထားတယ်။ အဲဒီတော့ ဒါလေး မကြားဘူးသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ထေ့လဲ ကြားရအောင် နည်းနည်းပြန်ပြီးတော့ ပြောဦးမှ နည်းနည်း ကိုင်း-
ဒါလေးဆိုရမယ်။

သစ္စာလေးပါး သိသူ၏ အကြောင်း အင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်ဟုခေါ်
သည်။ (ဆို-၃)

အဲ-သစ္စာလေးပါးသိသူ၏ အကြောင်းအင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်ဟုခေါ်တယ်
တဲ့၊ အဲဒီ ဗောဇ္ဈင်ဆိုတဲ့တရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံမှ သစ္စာလေးပါးကို သိတယ်။
သစ္စာလေးပါးက ဒုက္ခသစ္စာ-ဆင်းရဲတရားပဲ၊ ဒုက္ခ သမုဒယသစ္စာ-ဆင်းရဲ
ကြောင်း ဖြစ်တဲ့တရားပဲ၊ ဒုက္ခနိရောဓသစ္စာ- ဆင်းရဲငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်တရားပဲ၊
ဒုက္ခနိရောဓ ပဋိပဒါမဂ္ဂသစ္စာ- ဆင်းရဲငြိမ်းရာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့

တရားပဲလို့ အဲဒီလို လေးပါးရှိပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မှာ ဒီလေးပါးက အရေးလဲ အကြီးဆုံးပါပဲ။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီလေးပါးဟာ အရေးကြီးပါတယ်။

လောကမှာ သတ္တဝါတွေဟာ ဆင်းရဲကို ရွံ့မုန်းကြတယ်။ ဆင်းရဲ ကင်းငြိမ်းချင်ကြတယ်။ ချမ်းသာစေချင်ကြတယ်။ အဲဒီ ဆင်းရဲတာတွေ ဘာ တွေလဲ အဲဒါသိမှကိုး။ ဒါမှ သူ့ဆင်းရဲတွေက လွတ်မြောက်ဖို့ရာ အားထုတ် ရမှာကိုး။ အဲ ချမ်းသာဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲဆိုတာသိဖို့ရာ လိုပါတယ်။ ဆင်းရဲ အစစ်အမှန် ချမ်းသာ အစစ်အမှန် သိအောင် ဝေဖန်တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အဲ... ဆင်းရဲအစစ်အမှန် သိပြန်တော့လဲ ဒီဆင်းရဲတွေဟာ ဘယ်က လာနေရ တာလဲ။ ဘာကြောင့်ဖြစ်နေသလဲဆိုတဲ့အကြောင်းကလေးတွေသိဖို့ လိုပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ရောဂါဝေဒနာဆိုတာဟာ မကောင်းတဲ့တရားတွေ၊ အလိုမရှိ အပ်တဲ့ တရားတွေပဲ။ ရောဂါဝေဒနာဆိုတာ ဒါပေမယ်လို့ အချို့က ရောဂါ မှန်း မသိတော့ အဲဒါလဲ အကောင်းထင်လို့ထင်၊ အချို့က ဥပမာ-နည်းနည်း ပါးပါး ရောင်ဖောပြီး ဝလာလို့ ရှိရင် အသားအရေတွေ တိုးလို့ ဝလာ တယ်လို့ ဒီလိုအောက်မေ့တာကိုး။ အဲ-ရောဂါကြောင့် ဖြစ်တဲ့ဥစ္စာ ရောဂါက မှန်း မသိဘူး။ မသိတော့ အဲဒီလိုပဲ အသားအရေတွေ ဝပြီးလာတယ် ဆိုပြီး ကော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သဘောကျနေတတ်တယ်။ ဆင်းရဲမှန်း မသိ၊ မကောင်း တာမှန်း မသိဘူး။

အဲ...ဆင်းရဲမှန်းသိတော့ ရောဂါဝေဒနာမှန်း သိပြန်တာပါပဲ။ ရော ဂါဝေဒနာ ဘာကြောင့် ဖြစ်လာသလဲဆိုတာ အကြောင်းကို သိဖို့ရာ လိုပါ တယ်။ အကြောင်းသိမှ ဒီရောဂါက ဆေးကုလို့ရမယ်။ အဲဒီတော့ ဆင်းရဲ ကြောင်း တရားဆိုတာ သိဖို့ လိုပါတယ်။ အဲ... ဆင်းရဲ အစစ်အမှန် သိရင် ဆင်းရဲ ငြိမ်းတာဟာ ချမ်းသာ အစစ်အမှန်ပဲ။ အဲဒါလဲ သိဖို့လိုပါတယ်။ ချမ်း သာ အစစ်အမှန် သိဖို့ရာ လိုပါတယ်။ အဲ...ချမ်းသာ အစစ်အမှန် သိပြန်တော့ ချမ်းသာ အစစ်အမှန် ဘယ်လိုရအောင် လုပ်မည်ဆိုတာ ရအောင်လုပ်တဲ့ လုပ်နည်းကလေးကိုလဲ သိဖို့လိုသေးတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် လောကမှာ ရွှေတို့ ငွေတို့ အဖိုးတန် အဖိုးထိုက် ရတနာတွေဆိုတာ ကောင်းမှန်းတော့ သိကြသားပဲ။ ဒါပေမယ်လို့ ဤ ရွှေ ငွေ ရတနာတွေရအောင် ဘယ်လို အလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အလုပ်လုပ်ဖို့ရာလဲ နားလည်မှ ဖြစ်ဦးမှာကိုး။ အဲ... ကောင်းတာ သိပြီးလို့ သာ လိုချင်နေတယ်။ မလုပ်တတ်လို့ရှိရင်လဲ မရနိုင်ဘူး။ အဲဒီကော့ လုပ်ပုံလုပ်နည်း စီးပွား ဖြစ်ရာ

ဖြစ်ကြောင်း လုပ်ပုံလုပ်နည်းလေးလဲ နားလည်ထားဦးမှ နားလည်ပြီး တော့မှ စီးပွားဥစ္စာ ရတနာတွေကို ရအောင် အလုပ်လုပ်နိုင်တယ်။ အဲဒါလိုပဲ ဆင်းရဲတွေ အကုန်လုံး ငြိမ်းရင် ချမ်းသာပဲလို့ ဒီလို သဘောပေါက်နေပေမယ်လို့ အဲဒီ ဆင်းရဲတွေ အကုန်လုံး ငြိမ်းအောင်က ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ လုပ်ပုံလုပ်နည်းကလည်း လိုပါတယ်။ အဲဒီ လေးနည်း ဒီလေးချက်ကို သိဖို့ရာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။

ဒီ လေးချက်သိလို့ ရှိရင်တော့ ဒါအတောင်းဆုံးပဲ။ ဆင်းရဲ ခပ်သိမ်းတွေ ငြိမ်းသွား နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဒီ သစ္စာလေးပါးတရား အရေးကြီးတဲ့အချက်ကြီး လေးခုကို သိအောင်လို့ ဘုရားပွင့်လာရတာ ဘုရားပွင့်အောင်လို့ ပါရမီတွေ ဖြည့်ကျင့်လာရတယ်။ ပါရမီတွေ ဖြည့်ကျင့်လာရတာ နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး။ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း အကြာကြီး ကျင့်ရတာ၊ နည်းနည်းကလေးမဟုတ်ဘူး။ တစ်ရက် နှစ်ရက်နဲ့လဲ မဖြစ်ဘူး။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်နဲ့လဲ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဘဝ နှစ်ဘဝလဲ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာ နှစ်ကမ္ဘာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာပေါင်း လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီ ဖြည့်မှ ဒီတရား ဒီလိုလုပ် ဒီလိုအားထုတ်လို့ ဒီတရားတွေဟာ တွေ့ရတာကိုး။ အဲဒီလို တွေ့သိပြီးတော့ ဟောတဲ့တရား၊ အဲဒီ တရားကို ဗောဇ္ဈင် ခေါ်တဲ့ အင်္ဂါတရားတွေနှင့် ပြည့်စုံမှပဲ သိနိုင်တယ်တဲ့။ ဒီတရားတွေ မိမိသန္တာန်မှ မရှိရင် သစ္စာလေးပါး တရား မသိနိုင်ဘူး။

ဥပမာ အားဖြင့် လူတွေဟာ မြင်ကြတယ်။ အဆင်း အမျိုးမျိုးတွေ မြင်ကြတယ်။ အဖြူအမည်း လူပုဂ္ဂိုလ် တုံး-တိုင်-သစ်ပင် လမ်း ညီညွတ်တာ မညီညွတ်တာ စသည်ဖြင့် မျက်စိက မြင်ကြတယ်။ အဲဒီ မြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မျက်စိအင်္ဂါ ရှိရတယ်။ မျက်စိမရှိဘဲနဲ့ မမြင်နိုင်ဘူး။ မျက်စိအင်္ဂါ ချို့တဲ့နေရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် မမြင်ဘူး။ မျက်စိရှိမှပဲ မြင်နိုင်တယ်။ ပြောတဲ့အသံတွေလဲ နားရှိမှပဲ ကြားနိုင်တယ်။ နားကြည်လင်တာ ရှိမှပဲ ကြားနိုင်တယ်။ နားမရှိရင် မကြားနိုင်ဘူး။

အဲဒါလိုပဲ အမှန်တရား လေးပါး သစ္စာလေးပါး တရားကို သိဖို့ဆိုတာလဲ ဒီဗောဇ္ဈင်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအင်္ဂါတွေ စုံလင်မှ သိနိုင်တယ်။ ၇-ပါး ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီ ၇-ပါးသော တရားကို သစ္စာလေးပါး သိသူ၏ အကြောင်းအင်္ဂါတွေကို ဗောဇ္ဈင်လို့ ခေါ်ပါတယ်တဲ့။ သစ္စာလေးပါး သိလို့ ဒီအကြောင်း အင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်။ ဒီ ဗောဇ္ဈင်တရားက ဘယ်မှ ဖြစ်မှာတုန်းဆိုရင် ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားတွေ အစဉ်အတိုင်း အားထုတ်သွားတော့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်မှ ပြည့်စုံတယ်တဲ့။

ဥဒယဗ္ဗယ အာရဒ္ဓ ဝိပဿိက တော ပဋ္ဌာယ စတ္တာရိ
သစ္စာနိဋဇ္ဈတိတိ ဗောဓိ။

အာရဒ္ဓ ဝိပဿကာတော-အားထုတ်စ ပြုပြီးသော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်
အဖြစ်မှ၊ ပဋ္ဌာယ-အစပြု၍၊ စတ္တာရိသစ္စာနိ - လေးပါးသော သစ္စာတရား
တို့ကိုဗုဇ္ဈတိ-သိတတ်၏။ ဣတိ-ထို့ကြောင့်၊ ဗောဓိ-ဗောဓိမည်၏။ သစ္စာလေး
ပါးကို သိတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က အားထုတ်စ ဝိပဿနာအားထုတ်စ ပြုပြီး
ဖြစ်တဲ့ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့၊ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဒွါရ
၆-ပါးက ပေါ်တဲ့ တရားလေးတွေက ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊
ဖြစ်ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ (တစ်ပိုင်းစီ-၂) ကလေးတွေ သိနေ
တယ်၊ (ဖြစ်ပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်း-၂) အဲဒီလို သိနေတာ။

ယခု တရားအားမထုတ်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားမထုတ်ဘူးသေးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေတော့ ဘယ်ဖြစ်ပြီး ပျောက်လိမ့်မှတုန်း၊ ဖြစ်လဲမဖြစ်ပါ
ဘူး၊ ဖြစ်တယ်လို့ မထင်ပါဘူး အရင်ကရှိနေတယ်လို့ ထင်နေတာပဲ၊ (မြင်-
တိုင်း-၂) ဟာတွေက အရင်ကရှိနေတယ် ထင်တာပဲ၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းတွေလဲ
အရင်ကရှိနေတာပဲ၊ မြင်ထဲစိတ်ကလဲ အရင်ကရှိနေတာပဲ၊ မိမိကိုယ်ကြီးတစ်
ကိုယ်လုံးလဲ အရင်ကရှိနေတာပဲ၊ သူများကိုယ်တွေလဲ အရင်ကရှိနေတာပဲ၊
အရင်ကရှိနေတဲ့ မြင်စရာတွေကို အရင်ကနေတဲ့ ငါကပဲမြင်သွားတယ်လို့ ဒီလို
အောက်မေ့တာကိုး၊ မြင်ပြီးတော့ကော မြင်ပြီးတော့လဲ အရင်မြင်ရတဲ့ အမြင်ခံ
ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ မြင်တဲ့မိမိကိုယ်ရော၊ မြင်ပြီးတော့လဲ ရှိနေသေးတယ် ထင်
နေတာပဲ၊ ဖြစ်တယ်၊ ပျက်တယ်လို့မထင်ဘူး၊ မမြဲဘူးလို့မထင်ဘူး၊ မြဲတယ်
လို့ပဲ ထင်နေတယ်၊ အဲ-ဝိပဿနာအဆင့်အတိုင်း ရှုမှတ်အားထုတ်သွားတော့
ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက
ဘယ်ဟာမှ တည်မြဲနေတာမရှိဘူး၊ သူ့အခိုက်အတန့် ဖြစ်ပေါ်ပြီး ချက်ချင်း
ပျောက်ကုန်တာပဲ တွေ့ရတယ်၊ (ဖြစ်ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်-၂)
တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီလေးတွေ သူက အဲဒါဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ခေါ်တယ်။

ဒါက စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ ဟာသူကိုရှုရင်း၊ ရှုရင်းနဲ့
ကွဲကွဲပြားပြား တကယ်ကို ရှင်းပြီးတော့သိတာ၊ သူများပြောလို့ ယုံရတာလဲ
မဟုတ်ဘူး၊ ယခု ဒီတရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
ဒါတွေတွေ့ပြီးသားပဲ၊ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ယခုမှတွေ့ကာစရှိဦးမယ်၊ တွေ
နေတုန်းဆဲဆဲ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ မတွေ့တတ်တွေ့တတ်ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိဦးမှာပဲ၊
အဲ-ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ တစ်ခါတည်း (ဖြစ်ပေါ်လာရင်း ပျောက်သွား
ရင်း-၂) တစ်ပိုင်းစီ၊ တစ်ပိုင်းစီကလေးတွေ၊ ဥပမာအားဖြင့်ဆိုရင် ကိုယ်

ထဲက နာတာလေးဆိုပါတော့ နာတာလေးကို စိုက်ပြီးတော့ မှတ်လိုက်ရင် (နာတယ်-၂) ဆိုရင်လေ၊ အဲဒီနာတာလေးဟာ တစ်ခုခြင်း (နာလိုက်ရင်း ပျောက်သွားလိုက်ရင်း-၃) တည်နေတာ မရှိဘူး။

ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေအားဖြင့်တော့ နာတယ်ဆိုတာ အကြာကြီးပဲ၊ ယားတယ်ဆိုရင်လဲ အကြာကြီး ယားနေတယ်၊ ဒီလိုထင်နေတယ်၊ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ ရှုတိုင်း၊ မှတ်တိုင်း ဟာ (နာပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်း-၂) (ယားပြီးရင်းပျောက်သွားရင်း-၂) တစ်ခုချင်း၊ တစ်ခုချင်းလေး မစပ်မိဘူး၊ အဲဒီလိုဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေကို (ရှုတိုင်း-၂) သိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒါဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သစ္စာလေးပါး သိပါတယ်တဲ့၊ အဲဒီကစပြီး သိတာ၊ (ရှုတိုင်း-၂) ဖြစ်ပြီးပျောက်တဲ့ တရားတွေဟာ ဆင်းရဲတွေပဲ၊ ကောင်းတဲ့တရား တွေ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အစတုန်းကတော့ ဒါတွေ အကောင်းတွေမှတ်နေတာ၊ မြင်ရတာလဲ ကောင်း၊ ကြားရတာလဲ ကောင်း၊ တွေ့ထိ ဟာလဲ ကောင်း၊ အစဉ်ထာဝရတည်ရှိပြီး အကောင်းတွေလို့ အားကိုးစရာတွေ ထင်တွေတာ

ယခု (ပေါ်တိုင်း-၂) ကို မှတ်တော့ (မှတ်တိုင်း-၂) ဖြစ်ပြီးပျောက် တာချည်း တွေနေရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘာမှ ကောင်းတာမရှိဘူး အားကိုးစရာ တစ်ခုမှမရှိဘူး၊ ဆင်းရဲတွေ အကုန်လုံးချည်းပဲလို့ သဘောပေါက်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါတွေကို သာယာနှစ်သက်နေတာလဲပဲ ဆင်းရဲတွေကို ခင်မင်တယ်တာ သာယာနှစ်သက်လို့ ဆင်းရဲရှာနေတာ ဆင်းရဲကြောင်းတရားပဲလို့ ဒီလိုလဲ သိနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေကိုသိတော့ ဒီတရားတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သာယာနှစ်သက်မှုမရှိဘူး၊ ဒီတရားတွေရအောင် အားမထုတ် ဘူး။ အားမထုတ်တဲ့အတွက် ကုသိုလ် အကုသိုလ်တွေမဖြစ်ဘူး၊ ဒီကံကနေပြီး အကျိုးပေးသည့် ဘဝအသစ် မဖြစ်ရဘူး၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း အစရှိသော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေ တမြင်၊ တကြား၊ တစ်ခါရှုတဲ့ အာရုံကလေးနဲ့စပ်ပြီး၊ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ငြိမ်သွားတာ တဒင်္ဂလို့ ခေါ်တယ်၊ ငြိမ်းတယ်လို့ ခေါ်တယ်။

အဲဒါ တစ်ဒင်္ဂကနိဗ္ဗာန်ပဲ၊ ဒါကနိရောဓသစ္စာ၊ ဒါ(ရှုတိုင်း-၂) ပြည့်စုံ တာ၊ အဲဒီ (ရှုတိုင်း-၂) သိနေတာကတော့ ဝိပဿနာမဂ်ပဲတဲ့၊ (မဂ္ဂသစ္စာ-၂) ပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ (ရှုတိုင်း-၂) ဒီသစ္စာတရားလေးပါးကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က သိနေတယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုသိနေလို့ ဒီလိုသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်တဲ့ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေကို ဗောဇ္ဈင်လို့ ခေါ်ရတာကိုး၊ သစ္စာလေးပါး

သိသ္မု၏အကြောင်းအင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သစ္စ
လေးပါးသိမှု အစိတ်အပိုင်းပဲတဲ့။ သစ္စာလေးပါးသိတဲ့ ဥစ္စာဟာလဲ ဒီ တရ
၇-ပါး အစုစုပေါင်းမှ သိသ္မာတပဲတဲ့။ တစ်ခုတည်းနဲ့ မသိနိုင်ဘူး။

ဒီ ဉာဏ်ကသိတယ် ဆိုပေမယ့်လို့ ဉာဏ်တစ်ခု ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ဦးမပ
ဉာဏ်ရဲ့အထောက်အပံ့ ဝိတက်-သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဆိုတာ သူ့ကြံစည်မှု အထောက်
အပံ့လေးက ပါရသေးတယ်။ သမာဓိဆိုတဲ့ စူးစိုက် တည်ကြည်မှု ပါရတယ်
သမ္မာဝါယမဆိုတဲ့ အားထုတ်မှု ပါရတယ်။ သမ္မာသတိဆိုတဲ့ အမှတ်ရမှုသတိ
ပါရတယ်။ ဒါတွေ မပါဘဲနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဥပမာအားဖြင့် ဘာလိုတုန်း ဆိုရင် အပင်ပေါ်မှာ သစ်ပင်ပေါ်မှာ
သစ်သီးကို လက်နဲ့ လှမ်းတော့ မမီဘူး။ မမီတမီ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ငါ
နှစ်ယောက် သုံးယောက် ရှိနေမယ်ဆိုလို့ ရှိရင် အဲဒီဟာကို (တစ်ယောက်နဲ့-၂)
အထောက်အပံ့ပေးပြီးတော့ ခူးလို့ ရတယ်။ တစ်ယောက်ကနေပြီးတော့ ခါ
ကုန်းပြီးတော့ ပေး။ အဲဒီလူ အပေါ်ကို လူတစ်ယောက်က တက်ပြီး ရပ်ပြီး
ခူးလိုက်ရင် မီတယ်။ ဒါပေမယ့် လူအပေါ်ကို တက်ပြီး ရပ်ရတယ် ဆိုတာ
ကျင့်သားမရလို့ ရှိရင်မရပ်နိုင်ဘူး။ လိမ့်ကျမယ်။ ဒါကြောင့် ဘေးနားကလူက
မှေးပြီးပေးတယ်။ အဲဒီတော့ ကုန်းထားတဲ့လူရဲ့ ခါးပေါ်မှာတက်၊ ဘေးက
ရပ်နေတဲ့လူရဲ့ပခုံးကို ကိုင်ပြီးတော့ ပကတိ အနေအားဖြင့် မမီနိုင်တဲ့ပစ္စည်းက
လက်နဲ့လှမ်းပြီး ဆွတ်လိုက်လို့ရှိရင် အဲဒါ ရတာပဲ။

အဲဒါလိုပဲ သိတယ်ဆိုတာဟာ ဉာဏ်တစ်ခုတည်းနဲ့ သိတာမဟုတ်ဘူး
သူ့ရဲ့ အထောက်အပံ့ အကူအညီတွေက ရှိရသေးတယ်။ ဒါကြောင့် သိမှု
ဆိုတာဟာ အဲဒီ ၇-ပါး တရားအပေါင်းတွေပဲတဲ့။ (ရှုတိုင်း-ရှုတိုင်း) ယောက်
ပုဂ္ဂိုလ်က(ရှုတိုင်း-၂)ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေ သိနေတာဟာ ဉာဏ်တစ်ခု
တည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ အားထုတ်မှု ဝီရိယ ရှိရတယ်
အားမထုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်သိမလဲ။ အမှတ်ရမှု သတိ ရှိရတယ်။ အမှတ်မရဘဲနဲ့
ဘယ်သိမလဲ။ မှတ်ရာ အာရုံမှာ စူးစိုက် တည်ကြည်တဲ့ သမာဓိ ရှိရတယ်
ဒီသမာဓိ မတည်ကြည်ဘဲနဲ့လဲ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ အာရုံကို စိတ်က တက်တက်
သွားတဲ့ ဝိတက် ဆိုတဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဆိုတာလဲရှိရတယ်။ သူမပါဘဲနဲ့လဲ မဖြစ်
ဘူး။ ရှိရတယ်။

ဒီ တရားတွေ အကုန်လုံး စုပေါင်းပြီးတော့ သိတာပဲ။ သမ္မာဝါစာ-
သမ္မာကမ္မန္တ-သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ သီလတွေ၊ ဒါ သီလ စင်ကြယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ
ရှိရတယ်။ အရေးကြီးတာက အထူးအားဖြင့် ရဟန်းမှာ အရေးကြီးတယ်။

လူမှာတော့ တရားအားထုတ်တာနဲ့ သူ့အလိုလိုစင်ကြယ်နေတယ်။ ရဟန်းမှာတော့ အာပတ်တွေ သင့်နေလို့ရှိရင် မစင်ကြယ်ဘူး။ တရား အားထုတ်ရုံနဲ့ မစင်ကြယ်ဘူး။ သူကတော့ အာပတ်တွေ သူ့စင်ကြယ်အောင်လို့ ဝိနည်းအရနဲ့ ကုစားမှပဲ စင်ကြယ်သွားမှ ဉာဏ်တွေဖြစ်တာ။ သီလစင်မကြယ်လို့ရှိရင် သမာဓိတွေ ဉာဏ်တွေက ဖြစ်ကို မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ကို မဖြစ်ဘူး။ ရဟန်းတွေကျတော့ အရေးကြီးပါတယ်။ တစ်ချို့က ဗဟုသုတကလဲ သိပ်မရှိ၊ ကိုယ်ထင်တွေရာကို လျှောက်ပြောနေတာ ရှိသေးတယ်။ ဘုန်းကြီးလဲ တစ်နေ့က စာအုပ်ထဲမှာ စာအုပ် တစ်အုပ်မှာ ရေးထားတာ တွေတယ်။ သီလ ဆိုပြီးတော့ အဲဒီ သီလက နောက်မှ ဖြစ်တာတဲ့။ ဉာဏ်က အရင်ဖြစ်တယ်။ ဉာဏ်ပြီးမှ သီလ ဖြစ်တယ် ဆိုပြီးတော့ ရေးထားတဲ့ အဋ္ဌကထာကျမ်းဆရာကြီးတွေလဲ စွပ်စွဲပြီး ရေးသွားတယ်။

လူတစ်ယောက်က တော်တော်ကို ဟိုဒင်းပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊ တော်တော်ကို သတ္တိကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲလို့ အောက်မေ့ရတာပဲ။ သူလဲပဲ ဘာမှ ဗဟုသုတလဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အထင်အမြင်နဲ့ လျှောက်ပြီး ရေးထားတာ။ သူ့ဥစ္စာက လူမှာတော့ကို တရားကျင့်သုံးအားထုတ်ရင် သီလ သမာဓိတွေ ပြည့်စုံသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါလဲ လွန်လွန် ကျူးကျူး ပြုထားမှ လွန်လွန်ကျူးကျူး ပြုထားရင် မရဘူး။

ဥပမာ မာတုဃာတက၊ ပိတုဃာတက တို့ ဒါတွေ ကျူးလွန်ထားရင် ဘယ်လို တရားကျင့်နေ ကျင့်နေ၊ တရားမဘက်တော့ဘူး ပြီးရော၊ ဒါ မရတော့ဘူး။ ရဟန်းမှာတော့ ရဟန်းသီလတွေရှိတယ်။ ရဟန်းသီလတွေ လွန်လွန် ကျူးကျူး ပြုထားလို့ရှိရင် တရားကို အားထုတ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး။ အေး- လွန်လွန်ကျူးကျူးမဟုတ်လို့ အတော်အတန် ဆိုလို့ ရှိရင်လဲ ဒေသနာ ပြောကြား ကုစားပြီးတော့ စင်ကြယ်သွားလို့ ရှိရင် တရားက တက်နိုင်သေးတယ်။ အဲဒီလို မလုပ်လို့ ရှိရင် တရားက တက်ကို မဘက်နိုင်ဘူး။ ရဟန်းမှာတော့ ဒီလို ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့လို့ သူက သီလကလဲ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါကြောင့် သီလ သမာဓိနဲ့ အထောက်အပံ့ ပေးမှ ပညာ ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် သိတယ်ဆိုတာဟာ တရား ၇-ပါး အပေါင်းပဲတဲ့။ အဲဒါ တရား ၇-ပါး အပေါင်းထဲက ဗောဇ္ဈင် ဆိုတဲ့ တရား (တစ်ခု-၂) ကတော့ အစိတ်အပိုင်း ကလေးတစ်ခုပါပဲတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ သစ္စာလေးပါးကို သိမှု၏ အစိတ်အပိုင်း ကိုလည်း ဗောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်။ ခေါင်းစဉ်ပေးထားတယ်။ ဗောဇ္ဈင် ဆိုတာ နက်နဲတယ်။ ကိုင်း... ဆိုရမယ်။

သစ္စာလေးပါးသိမှု၏ အစိတ်အပိုင်းကိုလည်း ဗောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်။ (၃)

သစ္စာလေးပါးသိသူ၏ အကြောင်းအင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်လို့ ခေါ်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဥစ္စာလေးပါး သိမှု၏ အစိတ်အပိုင်းကိုလဲ ဗောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်။ အဲဒီ ဗောဇ္ဈင်က ၇-မျိုး ရှိတယ်။ သတိသမ္မောဇ္ဈင်၊ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင်၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်၊ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်၊ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်၊ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် ၇-မျိုးရှိတယ်။ အဲဒီ ၇-ခုထဲမှာ သတိတို့၊ ဓမ္မဝိစယ၊ ဝီရိယ၊ ဒီ ၃-ခုက ဟောပြီးသွားပြီ။ အဲဒါတွေကိုတော့ ပြန်ပြောနေလို့ရှိရင် ယနေ့တရား ရှေ့ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်နဲ့ကို သုံးသီတင်းလောက်ရှိနေပြီ။ ဒီနေ့ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ရောက်ရာကပြောရမှာပဲ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ တော်တော်ကြာကြာ ပြောနေရင်တော့ မဖြစ်ဘူး။ အဲပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုရင်-

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ၊ ဝမ်းလဲမြောက်သည်။
ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့်၊ ပျံ့နှံ့စေသည်။
ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက်၊ ကြွတ်တက်ထင်သည်။
မြတ်ပီတိ မှတ်သိဗောဇ္ဈင်မည်။

ဆောင်ပုဒ်ကလေး၊ အဲဒါအရင်သီတင်းတွေက လာပြီး တရားနာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ရှိတောင်နေပြီ။ ရနေပါရော့မယ်။ မရလား ရလားတော့ မပြောဝတ်ဘူး။ ရတော့ရလောက်ပြီနဲ့ တူပါတယ်။

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလဲမြောက်သည်တဲ့။ ပီတိဆိုတာ နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းမြောက်သည့် သဘောပဲ။ ပီတိဟာ ကုသိုလ်ရှိတယ်။ အကုသိုလ်လဲရှိတယ်။ လောကဓားရာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတွေ ဖြစ်နေတာကတော့ ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူး။ အကုသိုလ်တွေ၊ သို့သော်လဲ အကုသိုလ်ကလဲ အပြစ်ကြီးတာရှိတယ်။ အပြစ်သေးတာရှိတယ်။ ၂-မျိုးရှိပါတယ်။ အပြစ်ကြီးတာကတော့ သူတစ်ပါးတွေ သေအောင် ပျက်စီးအောင် ကြံပြီး အောင်မြင်ထမြောက်လို့ ဝမ်းမြောက်လို့ရှိရင် အဲဒါကတော့အပြစ်ကြီးတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ဖြစ်မြောက်တာလေးလောက် အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကတော့ သိပ် အပြစ်မကြီးဘူးပေါ့။ (အကုသိုလ်တော့-၂) အပြစ်တော့ မကြီးဘူး။

အဲ-ကုသိုလ်ကတော့ ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့ သံဃာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်တယ်တဲ့။ ပီတိတွေပေါ့လေ။ ကုသိုလ်ကောင်းပြီးတော့ ဖြစ်တယ်။ ပီတိတွေ

ဒါတွေဟာလဲပဲ နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲဝမ်းလဲမြောက်သည်။ ဖြစ်နေတဲ့ ပီတိတွေပဲ။ ဒီနေ့ဒီကနေ့များ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး တစ်ခါတည်း အမှတ်တရ မှတ်တမ်းတင်ရမည့်နေ့ ဖြစ်နေတယ်။ ပြည်သူ့လွှတ်တော်တွေ လူမျိုးစုလွှတ်တော် ထဲကနေပြီးတော့ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးက မဲဆန္ဒရှင်တွေ အဆိုဆန္ဒအရနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို နိုင်ငံတော်ဘာသာအဖြစ် သတ်မှတ်ဖို့ရာ ဥပဒေတင်သွင်းပြီး တော့ အတည်ပြုတဲ့နေ့ဆိုပြီးတော့ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိကြတဲ့ သူတွေလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အပေါင်းတွေကသာ အာရုံပြုပြီးသကာလ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ပီတိတွေပဲ။ ဒါက ကုသိုလ်ပီတိ တရားတွေ။

အဲ-မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားတွေအရ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော်ကြီးဟာဖြင့်ရင် မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရက အသိအမှတ်ပြုပြီးတော့ကာ အစိုးရကတော့ လေးစားပြီး တာဝန်ယူရမည့် သာသနာတော်ကြီးအဖြစ်ကို ကနေ သတ်မှတ်ချက်ထားတယ်တဲ့ ဆိုပြီး၊ ပြီးတော့ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်။ နောင်လာနောင်သားတွေအဖို့ သိပ်ကျေးဇူးများတယ်။ ဘုန်းကြီးများစဉ်းစားကြည့်တယ်။ သိပ်ပြီးတော့ ကျေးဇူးများတယ်။ နို့မဟုတ်လို့ရှိရင် မြန်မာပြည်မှာ ရှေ့ရှေ့တုန်းကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာမင်းတွေက အာဏာပိုင်မင်းတွေပဲ။ နောက်ဆုံး-နောက်ဆုံးမင်းဆက် သီပေါမင်းထိအောင် အာဏာပိုင်မင်းတွေ၊ အဲ-အာဏာပိုင်မင်းတွေ ဆိုတော့ မင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာကြည်ညိုနေလို့ရှိရင် သူတို့ဥပဒေမှာ လုပ်စရာဘယ်ရှိမလဲ၊ သူတို့ကြည်ညိုရင်ပြီးတာပဲ။ ဒါက နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံက ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဘာသာအကုန်လုံး တစ်နိုင်ငံလုံးက တာဝန်ယူပြီးသကာလ စောင့်ရှောက် ရမည့်ဘာသာ ဖြစ်နေတာကိုး။

အဲဒီတုန်းကတော့ မင်းကပြဋ္ဌာန်းတယ်။ အခု နောက်ပိုင်းမှာတော့ အဲဒီလို အာဏာပိုင်မဟုတ်တော့ ဥပဒေနဲ့လုပ်ရတာကိုး၊ ဥပဒေနဲ့ မလုပ်လို့ရှိရင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတော့ မြန်မာပြည်မှာ ပြည်သူပြည်သားတွေက အများအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ။ သို့သော်လဲပဲ အစိုးရက ဘယ်ဘာသာမှ သူက အသိအမှတ်အထူးပြုထားတာ မဟုတ်တော့ နောင်တစ်နေ့ကျလို့ရှိရင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မကြည်ညိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တက်ပြီးများ အနိုင်ကျင့်ပြီး ဒီအစိုးရအဖွဲ့တွေ ဘာတွေများ တက်ဖြစ်ရင်တော့ တော်တော်ခက်မှာပဲ။

အဲဒါကို ဘုန်းကြီးကစဉ်းစားတယ်။ ဇရိုးတုန်းက ကြာပါပြီ၊ ယခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကြာပြီ၊ ယခုမှသူများတွေ နိုင်ငံတော်ဘာသာလုပ်ဖို့ လှုံ့ဆော်ပေး မဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးများ ဟိုပထမ လွတ်လပ်ရေး ရကာစတည်းက စဉ်းစား

နေတာ၊ ဘုန်းကြီးက နိုင်ငံရေးလုပ်တာမဟုတ်တော့၊ ဘာမှဟော့ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စပ်မိစပ်ရာ နည်းနည်းပါးပါး ပြောဖူးပါတယ်၊ ဒါ တော်တော်အရေးကြီးတာပဲ၊ အဲဒါဟာ ယခု နိုင်ငံတော်ဘာသာအဖြစ်နဲ့ကို သတ်မှတ်ပြီး ထားပြီးတော့၊ အေး....ယခု အောင်မြင်လဲသွားပါပြီ။

အဲဒီတော့ အဲဒါက နောင်လာနောင်သားတွေအတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာကို အစဉ်ထာဝရ တစ်ခါတည်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပြီး သွားရအောင်လို့ ရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေ အစဉ်အဆက် ပေါ့၊ အဲဒါတွေ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာကြီးဟာ မြန်မာပြည်မှာ တည်တံ့ပြီး ယွှားဖို့ရာ အင်မတန် ကျေးဇူးများသွားပါတယ်။

အဲဒါအကြောင်းပြုပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အပေါင်းတွေက ဒီဥပဒေအတည်ပြုခြင်းကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ တရားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ ပီတိတွေလို့ ခေါ်တာပဲ၊ နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလဲ မြောက်သည် တဲ့၊ ဒါ ပီတိ၊ အဲဒါ ကုသိုလ် ပီတိတွေပါပဲ၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ရဲ့ အမျိုးအစားထဲကဝင်လာတယ်၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် အစစ်ရယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဘာပြုလို့တုန်းဆိုတော့ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်က ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်က စဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတာကိုး၊ ဒီတော့ ဒီလို အလွတ် ပီတိတွေကို သူက သေသေချာချာဆိုလို့ရှိရင် သူက စာရင်းမသွင်းပြန်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ သူ့အမျိုးအစားထဲကဆိုတော့ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် အမျိုးအစားထဲကပဲလို့ ဒီလိုတော့ မှတ်သားရပါတယ်၊ မှတ်ထင်ပြီးတော့လဲ ကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်တဲ့အခါကာလမှာ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်တဲ့အခါလဲ သူ ဒီလိုဖြစ်တာပါပဲ။

သို့သော်လည်း ဟိုဟာကတော့ နည်းနည်းပိုပြီးတော့ဖြစ်တယ်၊ ဒါကတော့ သူများနဲ့ ဆိုင်တာမို့ ဒါလောက် မဟုတ်ဘူး၊ တရား အားထုတ်တဲ့ အခါကာလကြတော့ ရုပ် နာမ် အဖြစ်အပျက်တွေ ကိုယ်တိုင်တွေ့ရသိရတော့ ပီတိတွေက ကိုယ့်အတွက်ကို တစ်ကိုယ်တည်း သူများနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်တည်း အတွက် ရှေးက မသိဘူးတာတွေ သိရ၊ မဖြစ်ဘူးတာတွေ ဖြစ်ရတော့ ပီတိတွေလှိုင်နေပြီ၊ ကိုယ်ထဲမှာ ဖြစ်တာ၊ တစ်ခါတည်း ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်းနဲ့ တရိုးရိုး တရွရွနဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ပီတိတွေက တစ်မိမ့်တည်း ညိမ့်နဲ့ သိပ်ပြီးတော့ ဖြစ်လာတာ၊ ပီတိဖြစ်လာတာ ဝမ်းသာတာ၊ ဘယ်လို ဝမ်းသာမှန်း မသိအောင် ဖြစ်လာတာ၊ အဲဒါက မဖြစ်ဘူးသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော့ သိသိသေးဘူးပေါ့လေ၊ ဖြစ်ဖူးမှပဲ သိမှာ၊ ဒါက မဖြစ်ဘူးသေးရင်လဲ ဖြစ်ဖူးအောင် အားထုတ်ပေါ့။

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ၊ ဝမ်းလဲမြောက်သည်။
ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်။

အဲဒီ ပီတိတွေ ဖြစ်လာရင် ကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့်တွေ ပျံ့သွားစေပါတယ်တဲ့။ အဲ...ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့်တွေ ပျံ့နှံ့ပြီး သွားတော့ တော်ရုံတန်ရုံ ရောဂါ ဝေဒနာတွေ ပျောက်တောင် သွားတတ်တယ်။ တရား ထုတ်နေလို့ ရောဂါ ဝေဒနာ ပျောက်တယ်ဆိုတာ ဒီနည်းနဲ့ ပျောက်တာ။ ကိုယ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ မကောင်းထဲ ရုပ်တွေကို ကောင်းတဲ့ရုပ်တွေက လွှမ်းမိုးသွားတော့ ပျောက်သွားတာပေါ့။ ယခု ရောဂါ ဝေဒနာ ပျောက်အောင် ဆေးထိုးရတယ်။ ဆေးစားရတယ် ဆိုတာတွေ အဲဒီ ဆေးအစွမ်းကြောင့် ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့သွားတဲ့ အခါမှာ ကိုယ်ထဲမှာ ရောဂါ ဝေဒနာဖြစ်နေတဲ့ မကောင်းတဲ့ ရုပ်တွေဟာ အကုန် ကွယ်ပျောက်သွားတာကိုး။ ရောဂါ ဝေဒနာပျောက်တယ်။

အဲဒါလိုပဲ တရားနှင့် စပ်ပြီးသကာလ ပီတိတွေ အလှိုင်းတကြီးဖြစ်တဲ့ အခါကာလကျတော့ ကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့်တွေ ပျံ့နှံ့ပြီးတော့ ဖြစ်သွားပြီး ရောဂါ ဝေဒနာတွေ ပျောက်သွားတတ်တယ်တဲ့။ ဒါတစ်နေ့တုန်းက နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ပြောပြီးပါပြီ။ ရှေးက ရှင်မဟာကဿပကြီးတို့ ရောဂါ ပျောက်တယ်။ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ရောဂါ ပျောက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ရောဂါ ပျောက်တယ် ဆိုတာ ဒီ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ နာပြီး ရောဂါပျောက်တယ် ဆိုတာ အဲဒါ ပီတိတွေ အလှိုင်းတကြီး ဖြစ်ပြီး အဲဒီ ပီတိကနေပြီး ပီတိဇရုပ်တွေ ပျံ့ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ကိုယ်ထဲမှာ လွှမ်းမိုးသွားတာကိုး။ ကျန်းမာတဲ့ ရုပ်တွေ တစ်ခါတည်း ဖြစ်သွားတာကိုး။ ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်။ ကိုယ်စိတ်ပေါ့ပါးလျက် ကြွတက်ထင်သည်။ ကိုယ်ရော စိတ်ရော ပေါ့ပြီးတော့ ကြွတက်သလို ထင်ရပါတယ်တဲ့။ ပီတိဖြစ်တဲ့ အခါကာလမှာ ကိုယ်ရော စိတ်ရော တစ်ခါတည်း ထွက်ပြီးတော့ ပေါ့နေတယ်။

အဲဒီ ပီတိ မရှိတဲ့ အခါတော့ စိတ်တွေရော ကိုယ်တွေရော လေးလေး လံလံ ဖြစ်လို့ ထိုင်းထိုင်း မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ အဲ...ပီတိတွေ ဖြစ်လာတဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ်ရော စိတ်ရော တစ်ခါတည်းပေါ့ပြီး ကြွတက်နေတယ် ထင်ရတယ်တဲ့။ စိတ်ကလေးကလဲ သွက်လို့ ကိုယ်ကလဲသွက်လို့ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးကလေး ထင်ရတယ်။ ဒါတွေလဲ ပြောပြီးပြီ။ တရား အားထုတ်ရင်များ အင်မတန်ကို ပေါ့ပြီးတော့ တက်နေတတ်ပါတယ်။ ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက် ကြွတက် ထင်သည်။ မြတ်ပီတိ မှတ်သိဗောဇ္ဈင် မည်တဲ့။ အဲဒီ အပိုဓိကလေးတော့ ဆိုကြရဦးမယ်။ သူ့ဟောနေတာကို သူ့ဆိုဦးမှပဲ။

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ၊ ဝမ်းလဲမြောက်သည်၊
 ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့်၊ ပျံ့နှံ့စေသည်။
 ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက်၊ ကြွတက်ထင်သည်။
 မြတ်ပီတိ မှတ်သိဗောဇ္ဈင်မည်။
 အဲဒါ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ပဲတဲ့။

ယထာစ အနုပ္ပန္နဿ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ ဥပ္ပါဒေါ ဟောတိ
 တဉ္စ ပဇာနာတိ၊ ယထာစ အနုပ္ပန္နဿ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ အနုပ္ပါ
 ဒေါဟောတိ၊ တဉ္စ ပဇာနာတိ၊ ယထာစ ဥပ္ပန္နဿ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ
 ဘာဝနာယ ပါရိပူရီ ဟောတိ တဉ္စ ပဇာနာတိ။

ယထာစ-အကြင်အကြောင်းကိုလဲ၊ အနုပ္ပန္နဿပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ-ပဖြစ်
 ပေါ်လာသေးသော ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်၏၊ ဥပ္ပါဒေါ- ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည်၊
 ဟောတိ-၏၊ တဉ္စ-ထိုအကြောင်းကိုလဲ၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က တရား အားထုတ်နေရင် မဖြစ်ဘူးသေးတဲ့ ပီတိ
 သမ္မောဇ္ဈင်တွေ ဖြစ်လာတာတွေ့ရတာကိုး၊ နှစ်သိမ့်အားရတာ ဝမ်းမြောက်
 တာတွေ ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒါဟာ ဘာကြောင့် ဖြစ်သလဲဆိုတာ အကြောင်း
 ကိုလဲ သိပါတယ်၊ အကြောင်းလေးကတော့ အနည်းက ဆိုလို့ရှိရင်တော့
 ရှုမှတ်နေတဲ့ ဝိပဿနာကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ အမှတ်ကောင်းတဲ့အခါ ဖြစ်တယ်၊
 အဲဒီပြင် တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ပီတိဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းလို့ရှိရင် အဲဒီ
 နှလုံးသွင်းမှုကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ ဘုရားဂုဏ် တရားဂုဏ်တွေ သံဃာဂုဏ်တွေ
 အာရုံပြု နှလုံးသွင်း ဝမ်းသာစရာလေးတစ်ခု အာရုံပြု နှလုံးသွင်းလိုက်၊
 အဲဒီလို နှလုံးသွင်းတဲ့အခါ ပီတိတွေဖြစ်လာတယ်၊ ဖြစ်ပြီးတော့ လာတယ်၊
 အဲဒါ ပီတိဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းကလေးကိုလဲ တွေ့ပါတယ်တဲ့။

အဲဒီဟာ ဘာကြောင့်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှစ်သိမ့်ရတယ်၊ ဒါကြောင့်
 မို့ ပီတိတွေဖြစ်နေတာပဲလို့ ဒီအကြောင်းလေးတွေ သိရတယ်၊ အဲ-ပြီးတော့
 ဒီပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ပြည့်စုံသွားတဲ့ အကြောင်းလေးလဲ ရှိသေးတယ်တဲ့၊ အဲဒါက
 တော့ အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်မှ ပြည့်စုံတယ်၊ ရောက်မှပဲသိမယ်၊ မရောက်ရင်
 မပြည့်ဘူး၊ ယခု ပီတိဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတွေကတော့ အဋ္ဌကထာမှာ
 ၁၁-ပါး ပြထားတယ်၊ ဒါကွေ့ပဲ ဟောနေရတာ။

ယနေ့တော့ အပြီးသတ်ဦးမှပဲ၊ ၄-ရက်လာ၊ ရှိပါပြီ၊ သူက ဒီပီတိ
 ဟောနေရတာ ရတနာသုံးစုံ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါတဲ့၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ-

နယိဒိ အကတ ပုညာနံ ကတပုညာနမေဝိဒိ အသောကံ နန္ဒနံ
ရာမန္တိတသာသနံ ယသသိနံ။

ဒါက နတ်ပြည်က၊ နတ်ပြည်က နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေ ဆိုတဲ့ သီချင်းတဲ့၊ ဒီဥစ္စာဘုန်းကြီးက အဆိုမကောင်းလို့ သူတို့သီချင်း ကျအောင် ဆိုရင် သီချင်းကကောင်းတယ်၊ သီချင်းဆိုတာအဆိုကောင်းမှ ကောင်းတာ၊ မြန်မာသီချင်းလေးတွေ၊ တစ်ချို့သူတို့ ရေးထားတယ်၊ ဘုန်းကြီးများဖတ် ကြည့်တော့ ဘာမျှအဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး၊ ဘာမှလည်းမကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာနဲ့သူတို့ စည်းဝါးကိုက်ဆိုတော့ အောင်မယ် သူ့ဟာ အဟုတ်ကြီးပဲ၊ ဆွဲရမှာ မြင့်ရမှာ တင်ရမှာနဲ့ သူကအဟုတ်ကြီး ဒီလိုပဲ၊ မြန်မာသီချင်းလိုပဲ၊ ဘာသာခြားသီချင်းတွေ ဒီလိုပဲ၊ ဘုန်းကြီးဖတ်ကြည့်ဘယ်၊ ဥပမာအင်္ဂလိပ် သီချင်းဆိုပါတော့ ဘာမျှမကောင်းဘူး၊ သူ့ဥစ္စာအောင်ပယ်-သူတို့ဆိုတော့လဲ အောင်မယ်ဟုတ်သလိုလိုရှိသားပဲ၊ သူ့ဟာ သူ့ဘာသာနဲ့သူ ကောင်းတာပဲ၊ အင်း-ယခုပါဠိလဲပဲ သီချင်းပဲ၊ သူတို့နတ်တွေဆိုရင် ကောင်းမှာပါပဲ၊ နတ် တွေဆိုရင်တော့ ကောင်းမှာ၊ ဘုန်းကြီးရိုးရိုးပဲ၊ ကောင်းအောင်လဲ ဆိုလို့လဲ မဖြစ်ဘူး။

နယိဒိ အကတ ပုညာနံ အကတပုညာနမေဝိဒိ အသောကံ နန္ဒနံ
ရာမန္တိတသာသနံ၊ ယသသိနံ။

ဣဒိ-ဤ နတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာသည်၊ အကတပုညာနံ - ပြုအပ်သော ကောင်းမှုမရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ သမ္ပတ္တိ-စည်းစိမ်ချမ်းသာသည်၊ နဟောတိ- မဖြစ်ပေ၊ ဣဒိ-ဤနတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာသည်၊ ကတပုညာနမေဝ-ပြုအပ်ပြီး သော ကောင်းမှုရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သာလျှင်၊ သမ္ပတ္တိ - စည်းစိမ် ချမ်းသာ ပေတည်း။

သူတို့ လက်ငင်းခံစားနေရတဲ့ စည်းစိမ် ချမ်းသာလေးကို လက်ညှိုး ထိုးပြတာတော့ ဒီ့နတ်ပြည်မှာ ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်တွေ အခြေအရံတွေ၊ ဂုဏ်သိမ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီးတော့ နေတဲ့ နတ်မင်းကြီးတွေ ဖြစ်လို့ နေရတယ်၊ အဲ-နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေဖြစ်ပြီး ဒီ့နတ်စည်းစိမ်တွေ ဒီ့ခံစားနေတယ်၊ ဒီ့အခုရတဲ့ စည်းစိမ်တွေဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့မဆိုင် ဘူးတဲ့၊ ဒီလူတွေ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ ဆိုတယ်။

အဲဒါဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒါတွေ မသုံးဆောင် မခံစားနိုင်ဘူး၊ ဒီသုံးဆောင်ခံစားနိုင်ဖို့ဝေးလို့ ရောက်တောင်

မရောက်နိုင်ဘူး၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အင်း-စိတ်ကြီးဝင် စရာကောင်းတယ်၊ လူ့ပြည်မှာလဲ ဒီလိုပါပဲ။

လူ့ပြည်မှာလဲပဲ အထက်တန်းကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့အခြေအနေ နဲ့သူတို့ အထက်တန်းကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေတဲ့ အခါကာလမှာ သူ ဒီစိတ်ကူးတွေ ဖြစ်တယ်၊ အောက်တန်းကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုစိတ်ကူးဖြစ်တယ်၊ တို့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ တို့ ယခုဖြစ်နေတဲ့အခြေ အနေက တို့လိုအထက်တန်းကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဆိုင်တယ်ဆိုပြီးတော့ ရာထူး ဌာနန္တရရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ပညာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အလုပ်အကိုင်ကောင်း တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အစရှိသည်ဖြင့်ပေါ့လေ၊ စီးပွားဥစ္စာ ရတနာရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကနေ စဉ်းစားတယ်၊ အောက်တန်းကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ဆိုပြီး သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တယ်၊ နတ်တွေကလဲ အဲဒီလိုပဲ။

ဣဒံ-ဤနတ်ပြည်လောက၌ သုံးဆောင်ခံစားနေရသော ဤစည်းစိမ် ချမ်းသာမျိုးသည်၊ အကတပုညာနံ-ကောင်းမှုပြုအပ်သော ကောင်းမှုမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ (၀၂) ကောင်းမှုကို မပြုလုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ နသမ္ပတ္တိ-စည်း စိမ်ချမ်းသာ မဟုတ်ပေ၊ ဒါတွေဟာ သူတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးတဲ့၊ ကတပုညာနံ- မေ ဝိဒံ-ဣဒံ-ငါတို့သုံးဆောင်ခံစားနေရသော နတ်စည်းစိမ် ချမ်းသာသည်၊ ကတပုညာနံ-မေဝ-ပြုအပ်သော ကောင်းမှုရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်သာလျှင် သမ္ပတ္တိ-စည်းစိမ်ချမ်းသာပါတကား။

တို့ခံစားနေရတာ ကောင်းမှုရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သုံးဆောင်ခံစားရတာ တွေတဲ့၊ ဒီတော့ ယခုကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ပါသွားတာ ပေါ့၊ သူတို့ သိချင်းထဲပါတယ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု မရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သုံးဆောင်ခံစားရတာတွေပဲလို့ အဲဒီကနေ ဒီပြင်ဟာတွေ ထားပါဦးတော့၊ ဒီကနေ သီလတွေ ဆောက်တည်လို့ တရားနာလို့ သူတော်ကောင်းတရားတွေ ပွားများလို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သင်းတို့ ဟိုနတ်ပြည် နတ်တွေဆိုထားတဲ့ သိချင်း-သိချင်းတွေ ရတိုင်း နတ်ပြည် လောကစည်းစိမ် တွေ တို့နဲ့လဲ ဆိုင်နေတာပဲလို့ ဒီလိုနှလုံးသွင်းရောပေါ့လေ။

အသောကံ နန္တရာမံ သိတသာသနံ၊ ရသသိနံ-

ဣဒသာသနံ-ရသိနံ-အခြေ အရံများစွာရှိသော တာဝတိံသာရွာက နတ်သား နတ်သမီးတို့၏၊ အသောကံ-စိုးရိမ်ကင်းရာဖြစ်သော၊ ရာမံ-နှလုံး မွေ့လျော်ရာဖြစ်သော၊ နန္တနံ-နန္တဝန်ဥယျာဉ်ကြီးသည်၊ ဣဒံ-ဤတာဝတိံသာ နတ်ပြည်နတ်ရွာက နတ်သား နတ်သမီးတို့၏၊ သမ္ပတ္တိ-စည်းစိမ်ချမ်းသာကြီး ပါတကား။

အဲ-သုတ္တံနတ်ပြည်မှာ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ဆိုတာရှိတယ်။ တယ်ကောင်း တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘယ်လိုပဲ စိတ်ပူနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ထဲရောက်ရင် အပူတွေ ပျောက်ကုန်တယ်ဆိုပါတယ်။ အစတုန်း ကတော့ ပူစရာ ဆွေးစရာတွေနဲ့ စိတ်က ဟိုစိတ်ကူး ဒီစိတ်ကူးရှိနေတာကိုး။ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ထဲရောက်လို့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် သစ်ပင်တွေကြည့် သာသာ ယာယာတွေ လျှောက်ကြည့်၊ နတ်သားတွေ နတ်သမီးတွေ ကခုန်နေတာ သီချင်းဆိုနေတာတွေ တီးမှုတ်နေတာတွေ ကြားလိုက်ရတော့ အရင်က စိတ် ကူးတွေ ပျောက်သွားတာပေါ့၊ တစ်ခါတည်း စိုးရိမ်မှု ပူပန်မှုတွေ အကုန် လုံး ငြိမ်းသွားတာပဲဆိုပဲ။ ဒီလူ့ပြည်လောကလဲ ဒါနဲ့တူတာတွေ ရှိပါတယ်။

ပွဲကောင်းလမ်းကောင်းတွေ သွားပြီး ကြည့်လို့ရှိရင် တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ညစ်တာ ပျောက်သွားတာပဲ၊ ဒါနဲ့ တစ်ချို့လဲ စိတ်ညစ်လို့ရှိရင် ပွဲတို့ဘာတို့ သွားပြီးကြည့်ကြတာပဲ ထင်ပါရဲ့၊ အဲ-တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ထဲက နန္ဒဝန် ဥယျာဉ်ဆိုတာ စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုတွေကို ငြိမ်းစေနိုင်တယ်တဲ့၊ နှလုံး ရွှင်ပျော် စေတယ်၊ ဒါလဲ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ ပျော်စရာကောင်းတာမှ ဘယ် လောက် ကောင်းလဲဆိုတော့ အဲဒီ ရောက်သွားလို့ရှိရင် ပြန်မထွက်ချင်ဘူး ဆိုတယ်၊ အဲဒါလောက် ပျော်စရာကောင်းပြီး နေတယ်။

အဲဒါဟာ ကောင်းမှုရှိတဲ့ တာဝတိံသာ နတ်ရွာက နတ်သား နတ် သမီးတွေ ပျော်ပါးဖို့ သုံးဆောင်ဖို့ရာ စံစားဖို့ရာ ဌာနကြီးပဲလို့ သုတ္တံသီချင်းက ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ ဒါအနက်အဓိပ္ပာယ်လဲ ကောင်းသင့် သလောက် ကောင်းပါတယ်၊ ဒါအဆိုကောင်းရင်တော့ ပိုပြီးတော့ ကောင်းမှာပါပဲ။

အဲဒီလို နတ်ပြည်လောကမှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နတ်ပြည် လောက သုံးဆောင်စံစားနေရတာ လူ့ပြည်က ပြုစုအားထုတ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တွေကြောင့် ဖြစ်နေတာပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် မိမိမှာလဲ ဒီကုသိုလ် ကောင်းမှု တွေ ငါ့မှာ ဘာတွေ ဘာတွေ ပြည့်စုံနေတယ်လို့ ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခါတည်း ပီတိတွေ နှစ်သိမ့်အားရမှုတွေ ဖြစ်လာပါတယ်၊ စိတ်တွေအားတက်ပြီးတော့လာတယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒါတဲ့ နတ်ဖြစ်ဖို့လည်း အဲဒါတွေထဲ ဆင်ခြင်ပါတဲ့ ပီတိဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ငြိမ်းအေးမှုတဲ့၊ မိမိမှာ တရားနှလုံးသွင်း အားထုတ် ထားလို့ ငြိမ်းတန်သမျှ ငြိမ်းနေတဲ့ ကိလေသာတွေရှိလို့ရှိရင်လဲ ဒီကိလေ သာ ငြိမ်းမှုရှိလဲ ဆင်ခြင်ပါ၊ တရားအားထုတ်သည့် အချိန်က စပြီးတော့ တရား အားမထုတ်ခင်က ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ စိတ်ကလေး

တွေက ပြောင်းသွားတယ်၊ ကော်တော်လေး အားထုတ်မိလို့ရှိရင် စိတ်ကလေး တွေဟာ တော်တော် ပြောင်းလာပြီ၊ ငြိမ်းအေးမှုတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါတွေ ဆင်ခြင်လိုက်လို့ရှိရင်လဲ ပီတိဖြစ်တတ်ပါတယ်တဲ့၊ နှစ်သက်ဖွယ်စု ငြိမ်းအေးမှု ရှေးရှု အောက်မေ့ပါတဲ့၊ ဒါက ၂-ခု၊ ဒါ ပါဠိလိုတော့ကို ဒေဝတာ နုဿတိ ဥပသမာနုဿတိ လို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီက ဘုန်းကြီးက အများ နားလည် အောင်လို့ နတ်ဖြစ်ဖွယ် ဒေဝတာနုဿတိ ကို နတ်ဖြစ်ဖွယ် အကြောင်းတွေကို ငြိမ်းအေးမှု ဥပသမာနုဿတိ ကို စီထားတယ်၊ ရှေးရှု အောက် မေ့ပါက နုဿတိပဲ၊ နုဿတိက အောက်မေ့တာပဲ၊ တွေးရှု အောက်မေ့ပါ၊ ကိုင်း.... ဆိုရမယ်။

နတ်ဖြစ်ဖွယ်စု ငြိမ်းအေးမှု တွေးရှု အောက်မေ့ပါ။

မဲ့ခြောက်သူကြည် စိုပြည်ယှဉ် ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ရာ။ (ဆို-၃)

သဒ္ဓါတရားတည်းဟူသော အဆီအစေး မရှိဘဲနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့၊ သဒ္ဓါ တရား အဆီအစေးမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ယခုနေပူလို့ သစ်သားတွေ ဘာတွေများ သွေ့ခြောက်နေ၊ အဆီအစေးမရှိ သစ်သားတွေ သွေ့ခြောက်ပြီးတော့ တစ်ချို့ တစ်ခါတည်း ကွဲအက်၊ ဒါမျိုးနေတာလိုပဲ၊ လူမှာလဲ သဒ္ဓါတရား မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အခြောက်ပဲတဲ့၊ သွေ့ခြောက်နေတာ၊ သို့သော်လည်း ရုပ်ရည်အားဖြင့်တော့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ စိုစိုပြည်ပြည်ရှိချင်လဲ ရှိမှာပေါ့၊ သို့သော်လည်း သဒ္ဓါတရားအနေ စိတ်ဓာတ်အနေ ကြည့်လိုက်လို့ ရှိရင် သူ့ခမြာ ခြောက်နေတယ်၊ သွေ့ခြောက်နေတယ်၊ သစ်ကိုင်းခြောက် တွေ ဘာတွေများဟာ ခြောက်ပြီးရင် ကျိုးပျက်ပြီး သွားတာပဲ။

အဲဒါလိုပဲ သဒ္ဓါတရားတည်းဟူသော အဆီအစေးမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အပီနိဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ်တွေ မပြေပြစ် မစိုပြည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သွေ့ခြောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ သဒ္ဓါအဆီအစေး ကင်းမဲ့တယ်၊ ကင်းမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်-သူက ဘုရားလည်း မကြည်ညိုဘူး၊ တရားလည်း မကြည်ညိုဘူး၊ သံဃာလည်း မကြည်ညိုဘူး၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မယုံဘူး၊ ဒီလိုဟာတွေကို အဲဒီလို သဒ္ဓါတရား အား နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလဲ တယ်မလုပ်ဘူး၊ ဘုရားလဲမရှိခိုးဘူး၊ ဘုရားရှိခိုးရမှာလဲ ပျင်းတယ်၊ တစ်ချို့ ဝါသနာမပါဘူး၊ အဲ တရားနာရမှာလဲ ပျင်းတယ်၊ ညောင်းတယ် ပန်းတယ် ဒီလိုဆိုတာကိုး၊ အဲ ပြီးကော့ ရဟန်း သံဃာတွေကိုလည်း မဆည်းကပ်လိုဘူး၊ အရိုအသေမပြုလိုဘူး၊ ဒါတွေကလဲ ညောင်းတယ် ပင်ပန်းတယ် ဒီလိုထင်နေတာ၊ အဲ-ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေလဲ မပြုလိုဘူး။

အဲဒီ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရတာဟာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာထွေမလုပ်ရဘဲ ရှောင်ကြဉ်နေရတာ၊ ဒါကလဲပဲ ဆင်းရဲတာပဲဆိုပြီး ဒီလို ဖြစ်နေတာကိုး၊ အဲဒီတော့ကို ကုသိုလ်ကနေပြီး ကောင်းကျိုးတွေ ပေးပါလိမ့်မယ် ဆိုတာကို သိပ်ပြီး သူက မယုံဘူး၊ အကုသိုလ်ကံတွေ အကျိုးပေး၊ ငရဲတွေ ဘာတွေ ကျလိမ့်မယ်၊ ပြိတ္တာဖြစ်တတ်တယ်၊ တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒါကို သူက မယုံဘူး၊ မယုံတော့ဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ ခြောက်နေတာ၊ အဆီမရှိတဲ့ ကဲ့အက်နေတဲ့ သစ်ဆွေးများလိုပဲ ခြောက်ပြီး သွေ့နေတယ်၊ မွဲခြောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲတဲ့ သဒ္ဓါမွဲခြောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့၊ ဒါ မွဲခြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲတဲ့၊ သဒ္ဓါမွဲခြောက်နေတာ၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြဉ်ရှောင်ရမယ်တဲ့။

သဒ္ဓါတရား မွဲခြောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လူမွဲခြောက်ကြီးပဲတဲ့၊ သူ့ကို မကြဉ်လို့ရှိရင် သူနဲ့ပေါင်းရင် ငါတိတော့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ကုသိုလ်ပီတိ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီ မွဲခြောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူက သဒ္ဓါတရားမရှိတော့ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ရာဖြစ်တဲ့စကားကို သူမပြောဘူး၊ ပီတိဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်း သူမပြောဘူး၊ ကုသိုလ်နဲ့စပ်ပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖို့ရာတွေ သူက မပြောဘူး၊ သူက ဘုရားလက်ထက်တုန်းက အရှင်သာရိတ္တရာက ဘုရားဂုဏ်တွေ ချီးကျူးတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားဂုဏ်တွေ လျှောက်ပြီး ပထမ ဘယ်က စချီလာလဲဆိုရင်တော့ မြတ်စွာဘုရားတဲ့ တပည့်တော် သဘောပေါက်တာကတော့ ရှေးက ပွင့်ခဲ့တဲ့ ဘုရားတွေလဲပဲ အရှင်ဘုရားလိုပဲ၊ ဒီထက် မပိုတော့ဘူး၊ နောင် ပွင့်မည့် ဘုရားတွေ အရှင်ဘုရားလိုပဲ၊ ဒီထက် မပိုတော့ဘူးတဲ့၊ အတိတ် အနာဂတ် ဘုရားတွေလဲ အရှင်ဘုရားလိုပဲ၊ ဒီထက်မပိုတော့ဘူးလို့ တပည့်ကော်က ဒီလို သဘောကျနေတယ်လို့ သျှောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက စစ်ဆေးတယ်၊ သာရိပုတ္တရာ တဲ့ သင်ပြောတာ တယ်ကြီးကျယ်ပါလား တဲ့၊ ဒီစကား တယ်ကြီးကျယ်တဲ့ စကားပဲ တဲ့၊ နေပါဦး ငါ မေးဦးမယ် တဲ့။

ရှေးရှေးက ပွင့်တဲ့ဘုရားတွေကော သင် ရှေးရှေးကပွင့်တဲ့ ဘုရားတွေရဲ့ စိတ်တွေ တန်ခိုးတွေ အမျိုးအစားတွေ အနေအထိုင်တွေ အကုန်လုံး သင် သိရဲ့လားတဲ့၊ ဒါတော့ တပည့်တော် မသိဘူးတဲ့၊ ရှေးက ဘုရားတွေ ဘယ်လောက် ပွင့်သွားတယ်၊ အဆူပေါင်း ဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒီဥစ္စာတော့ အဲဒီ ဘုရားတွေရဲ့ စိတ်တွေ ပညာတွေ သမာဓိတွေ တန်ခိုးတွေ ဘယ်လို ရှိတယ် ဆိုတာ ဒါတွေ အကုန်လုံးတော့ မသိဘူးတဲ့၊ သူက ဒါဖြင့် ရှေးက ဘုရားတွေလဲမသိ၊ နောင်ပွင့်မည့် ဘုရားတွေအကြောင်း ကော အကုန်လုံး ဒီလို သိပါရဲ့လား တဲ့၊ နောင်ပွင့်မည့်ဘုရားတွေလဲ မသိပါဘုရားတဲ့၊ ဒါလဲပဲ နောင်ပွင့်မည့်ဘုရားတွေ အဆူပေါင်း ဘယ်လောက်ပွင့်မယ်၊

ဘယ်ဘုရား-၂)တွေပွင့်မယ်၊ ဒီဘုရားတွေမှာ စိတ်ဓာတ်က ဘယ်လိုရှိတယ်၊ သမာဓိက ဘယ်လိုရှိမယ်၊ ပညာက ဘယ်လိုရှိမယ်၊ တန်ခိုးတော်က ဘယ်လိုရှိမယ်၊ ဒါတွေတော့ မသိဘူးတဲ့၊ နို့နေပါဦးတဲ့ အတိတ်အနာဂတ် ဘုရားတွေလဲမသိဘူး၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်မှာရှိနေတဲ့ ငါဘုရား အကြောင်းတော့ရောတဲ့ သင်သိရဲ့လားတဲ့၊ ငါ့စိတ်ဓာတ်က ဘယ်လိုနေတယ်၊ သမာဓိကဘယ်လောက်ရှိနေတယ်၊ ဉာဏ်က ဘယ်လောက်ရှိနေတယ်၊ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး သိရဲ့လားတဲ့၊ အဲဒါလဲ ဒီလိုအကုန်လုံးတော့မသိဘူး၊ နို့ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ဘယ်နဲ့ ကြောင့် ဒီဥစ္စာဆုံးဖြတ်သလဲတဲ့ ဒီလိုမေးတာကိုး၊ ရှေးဘုရားတွေအကြောင်းလဲမသိဘူး၊ နောက်ဘုရားတွေအကြောင်းလဲ မသိဘူး၊ ယခုပစ္စုပ္ပန် လက်ငင်းသင့်ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ဘုရားအကြောင်း ဒါတွေအကုန်မသိဘူးဆိုတော့ နို့ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘုရားတွေဟာ တစ်မျိုးတည်းပဲ၊ ဒီထက် အချိုးအစား မသာဘူး၊ ဒါလောက်ပဲလို့ပြောရသလဲလို့မေးတော့ တပည့်တော်က ဓမ္မအနွယ်ချိန်ထိုးတဲ့နည်း တပည့်တော်က သိထားတယ်တဲ့။

ရှေးရှေးသောဘုရားတွေကလဲပဲ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး တည်ပြီးတော့ နီဝရဏတရား ငါးပါး တရားရယ်၊ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ ပွားများပြီးတော့ ဘုရားဖြစ်ဘူးတာမဲ့တဲ့၊ သစ္စာလေးပါးတရား အလုံးစုံသောတရားတွေသိသွားတာပဲတဲ့၊ အဲဒါတွေတပည့်တော်ကသိတယ်၊ နောင်ပွင့်မည့်ဘုရားတွေလဲ ဒီနည်းအတိုင်းပဲ၊ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး အခြေတည်ပြီးတော့ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးပွားများ နီဝရဏတရားငါးပါးပယ်၊ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားပွားများပြီးတော့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားဖြစ်ကြမှာပဲ၊ ဒီပြင်နည်းနဲ့မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့ ဒီလမ်းပဲရှိတယ်တဲ့။

ပြီးတော့ ယခုပွင့်နေတဲ့ ဘုရားဟာလဲပဲ ဒီအတိုင်းပဲတဲ့၊ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး အခြေတည်ပြီးတော့ နီဝရဏတရားငါးပါးပယ်၊ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး ပွားများပြီးတော့ ဘုရားဖြစ်သွားတာပဲလို့ တပည့်တော် ဒီအတိုင်းသိထားတာတဲ့၊ ဥပမာအားဖြင့် တာလို့တုန်းဆိုရင် မြို့ကြီးတစ်မြို့ ရှိတယ်ဆိုပါတော့ ဘုရားတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့၊ မြို့ကြီးကလဲပဲ သူကမြို့တံတိုင်းက လုံခြုံတယ်တဲ့၊ ဒီမြို့တံတိုင်းက အကုန်လုံး ပတ်ဝန်းကျင်လုံခြုံတယ်တဲ့၊ တံခါးကလဲ ဘစ်ပေါက်တည်းရှိတယ်တဲ့ဘုရား၊ ဒီပြင်နေရာကဆိုလို့ရှိရင် အဲဒါ ငဲ့ကြောင်လို အကောင်လေးတောင်မှ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်တဲ့ အပေါက် မရှိဘူးဘုရားတဲ့၊ တံခါးက လုံနေတယ်တဲ့၊ တံခါးထဲမြို့တံတိုင်းက အလုံကြီး၊ တံတိုင်းကြီးဟာ အလှူလုပ်ထားတယ်တဲ့၊ မန္တလေးမှာ ရှေးတုန်းက ယခုလဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ကောင်းကောင်း မပျက်သေးပါဘူး၊ နန်းတော်တံတိုင်းကြီးတွေဆိုတာရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲ ဝင်ချင်လို့ရှိရင် သူက တံတိုင်းပေါက်ကဝင်မှပဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒီပြင်က

ဝင်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ထွက်ချင်လဲ တံခါးပေါက်ကဗဲ ထွက်လို့ရတယ်၊ ရှေးက ဆိုရင် ဘယ်ကမှ ထွက်လို့မရဘူး၊ ယခုနေအခါတောင် လေယာဉ်ပျံလေး ဘာလေးနဲ့ ကျော်ထွက်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါကတော့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒါရိုးရိုးအနေ စဉ်းစားမှဖြစ်မယ်။

အဲဒီတော့ အဲဒီမြို့ကြီးမှာ ဘုရားတဲ့၊ တံခါးစောင့်ကလဲပဲ ပညာရှိ တံခါးစောင့်ကလဲ စောင့်နေတယ်ဆိုပါတော့တဲ့၊ ဒီတံခါးစောင့်က ဝင်တဲ့ ထွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သူအကုန်လုံး စစ်ဆေးပြီးတော့ ဝင်သင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဝင်ထုတ် သင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထုတ် သူဒီလိုလုပ်နေတယ်၊ ဒီလိုလုပ်နေတော့ သူသဘောပေါက် ပြီးတော့ ဘယ်မှ အပေါက်မတွေ့ဘူးဆိုတော့ သူ စိတ်ထဲမှာ သဘောပေါက် လာတယ်တဲ့၊ တံခါးစောင့်က ဒီမြို့ထဲဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီအပေါက်က ချည်းဝင်ကြတာပဲ၊ အထဲထဲက ထွက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဒီအပေါက်ကချည်းထွက် ကြတာပဲ၊ ဒီပြင် အဝင်အထွက် မရှိဘူး၊ ဒါကို ဆုံးဖြတ်တယ်၊ နို့ ဒီတံခါး စောင့်က ဒီအထဲက ဝင်တဲ့ ထွက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကုန်လုံး လိုက်ပြီးတော့ စေ့စေ့ငင လိုက်ကြည့်ဘို့ မလိုပါဘူးတဲ့၊ သူဟာ ဒီကနေပြီး ထွက်တယ် ဝင်တယ်ဆိုကာ သူသိပါတယ်တဲ့၊ အဲဒါလိုပါပဲတဲ့။

တပည့်တော်ဓမ္မချိန်ထိုးတဲ့နည်း တပည့်တော် သဘောပေါက်ထား တယ်တဲ့၊ (ဘုရားတိုင်း-၂)ဟာ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး တရားတွေ ပွားများ ရမယ်၊ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး တရားပွားများပြီးတော့ နိဝရဏတရားငါးပါး ပယ်ရမယ်၊ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရား ပွားများရမယ်၊ ပွားများပြီးတော့ သစ္စာ လေးပါး တရားသိရင် ဘုရားဖြစ်ကြတာပဲ၊ ဒီလို သဘောပေါက်ထားတယ်၊ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက သာဓုခေါ်တယ်၊ အဲဒီနောက် လျှောက်ပြီးတော့ ချီးကျူးတာကိုး၊ ဒီချီးကျူးတာတွေတော့ ဘုန်းကြီးက မဟောနိုင်ဘူး၊ အဲဒါ တွေ အများကြီး၊ ဒါတွေကို ချီးကျူးနေလို့ရှိရင် တရားကိုဟောရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေ ချီးကျူးတော့ တစ်ခါတည်း အင်မတန်ကို အံ့ဩစရာ ဂုဏ်တွေ ပေါ်လာတာကိုး၊ ပေါ်လာတော့ အရှင်အာနန္ဒာက သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကို သူက တစ်ခါတည်း ရှင်အာနန္ဒာက အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး တော့ တစ်ခါတည်း မြတ်စွာဘုရား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတဲ့ အကြောင်းတွေ သူက လျှောက်တယ်။

ဥဒါယီဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးက သူက သဒ္ဓါတရားမရှိဘူး၊ သဒ္ဓါတရား မရှိတော့ သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ရှင်အာနန္ဒာတဲ့၊ ဘုရားဂုဏ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေလို့ ရှင်အာနန္ဒာ ဘာရလို့လဲတဲ့၊ ဒီဥစ္စာ ဘာမှ ဝမ်းမြောက်စရာ မရှိဘူးဆိုပြီး ဝင်ပြီးကန့်ကွက်၊ သူက ကန့်ကွက်တယ်၊ မြတ်စွာ ဘုရားက ပြောရတယ်၊ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ဒါအကျိုးရှိပါတယ်တဲ့၊ အာနန္ဒာ သူ့မှာ ဘုရား

စုဏ်တော သူမရပေမယ်လို့ သူ့ကျေးဇူးရှိတယ်တဲ့။ ဒီလိုပီတိမောဇ္ဈင်ဖြစ်တာ တွေကလဲ ကုသိုလ်တွေပဲတဲ့။ သူဟာ အကယ်၍ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ် မရောက်လို့ရှိရင် လူ့ပြည်လောကမှာလဲ သူ ၇-ကြိမ်တိုင်တိုင် စကြာမင်း ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ နတ်ပြည်လောကတွေမှာလဲ ၇-ကြိမ်တိုင်တိုင် အကြာကြီး မင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ အကျိုးတွေ ခံစားရရှိနိုင်ပါတယ်ဆိုပြီးတော့ ဘုရားက ချီးကျူးရသေးတယ်။

အဲဒီတော့ သဒ္ဓါ တရား မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူများတွေ အသီးသီး ပါမောဇ္ဈဖြစ်စရာ ကုသိုလ်ဖြစ်စရာတွေ ပြောလို့ရှိရင် သူက ဝင်ပြီးတော့ ကန့်ကွက်တယ်။ အားပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မဲ့ခြောက် သူ့ကျဉ်း ဒါကြောင့် သူ့ကို ဘုန်းကြီးက သူ့ကို မဲ့ခြောက်တယ်လို့ အမည် တပ်ထား တယ်။ စာကလဲ မဲ့ခြောက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။ အပိနိပ္ပ-မပြေပြစ်ဘူးတဲ့။ ဂဒြပိဌ-မပြေပြစ်ဘူး။ မြည်းရဲ့ ကျောပေါ်မှာ (မြည်းဆိုတာ မြခေါ်တယ်) မြရဲ့ကျောပေါ်မှာ မြန်မာပြည်မှာတော့ တယ်မရှိဘူး။ မြဆိုတာ မြင်ဖူးကြမယ်။ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ မြင်းအသေးစားလေးပဲ။ မြင်းလဲ မဟုတ်ဘူး။

အိန္ဒိယမှာတော့ ဒါတွေက သုံးတယ်။ မြန်တာကိုး သူက၊ အဲဒီ အကောင်ရဲ့ကျော။ ဒီအကောင်ရဲ့ ကျောဆိုတော့ ဘယ်အဆီ ရှိလိမ့်မှားတုံး ခြောက်သွေ့နေတာ အဲဒါနဲ့ အလားတူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့။ သဒ္ဓါတရား တည်းဟူသော အဆီအနှစ် ခြောက်သွေ့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့။ သဒ္ဓါတရား နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့လေ။ ရတနာသုံးပါးနဲ့ စပ်ပြီးသကာလ ကိုင်းရှိုင်း ခြင်းတဲ့ မရှိဘူး။ ကြည်ညိုခြင်းလဲမရှိဘူး။ ပီတိပါမောဇ္ဈ သူကိုယ်တိုင်လဲ မဖြစ် ဘူး။ ပီတိပါမောဇ္ဈဖြစ်ခြင်းအကြောင်းကိုလဲ သူမပြောတတ်ဘူး။

အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကြည့်မှတဲ့။ အတူမနေနဲ့တဲ့။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဆရာသမား လုပ်ပြီးတော့ ဆည်းကပ်နေရင်တော့ ငါးပါးမှောက်တော့မှာပဲ။ ဒုက္ခ ဖြစ် တော့မှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် မဲ့ခြောက်သူကြည့်၊ တရား အားထုတ်ရင်လဲ ဒီလိုပဲ။ တရားအားထုတ်နေတဲ့ လူတွေလဲ ဒီလိုပဲ။ မဲ့ခြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အတူတူနေရင်လဲ သဒ္ဓါတရား မဖြစ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ရှိတဲ့ သဒ္ဓါတရားတောင် ပျက် ပြီးတော့ တော်တော်ကြာ အားထုတ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ အချို့ ဒီလိုပဲ တရားအားထုတ်နေပြီး သဒ္ဓါတရားနည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်က တရားနဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အားထုတ်နေရင် ဘယ်သူက အဖျက်ဝင်လာ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ဒီလောက်ပဲ တရားအားထုတ်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နောက်တော့ အားမထုတ်ပဲလဲ နေနိုင်ပါတယ်။ သိပ်အရေး မကြီးလှပါဘူးဆိုပြီး လျှောက် ပြောတာနဲ့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် စိတ်ပျက်ကရောတဲ့။ အဲဒါလေးရှိတယ်။ ဒါက အရေးကြီးပါတယ်။

ရတာပဲ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ရတယ်၊ အမြင်ပေါက်တာပေါ့လေ၊ အကြား
အမြင်ပေါက်တယ်လို့ ပြောကြတာပေါ့။

တရားအားထုတ်ရင် တစ်ချို့က အကြားအမြင် သိပ်ပေါက်ချင်တယ်၊
သူက တယ်အကြားအမြင် ပေါက်ချင်ကြတယ်ကိုး၊ ဒါကတော့ အကြား
အမြင်က အရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သစ္စာတရားလေးပါးကို သိဖို့ရာ
အရေးကြီးတယ်၊ အဲ-သူက အမြင်ပေါက်တယ်၊ အမြင်ပေါက်တော့ ဒိဗ္ဗစက္ခု
အဘိညာဉ်ခေါ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် နတ်ပြည်လောကတွေ မြင်
တယ်၊ မြင်ရတယ်၊ နတ်ပြည်လောကတွေ လျှောက်ပြီးတော့ သူက တာဝတိံ
သာ စတုမဟာရာဇ် ယာမာ တုသိတာ ဒါတွေ လျှောက်ပြီး ပြီးတော့ သူ
မြင်ကြည့်ရင် သူမြင်ရတယ်၊ မြင်ရတော့ သူက စိတ်ထဲ နတ်ပြည်က ရုပ်
အဆင်းတွေတော့ သိပ်လှတာပဲ၊ အဲဒီ နတ်တွေ သူတို့စကားပြောတာတွေ
အမူအရာတွေ မြင်မှာပေါ့လေ၊ မကြားရဘူး။

အဲဒီတော့ ရုပ်အဆင်းလှတာလို သူတို့လဲ အသံတွေလဲ သိပ်ကောင်း
လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ သူက ကြားချင်တယ်၊ နားထောင်ချင်တယ်၊ နား
ထောင်ချင် ကြားချင်ရင်တော့ အဲဒီကြားတဲ့နည်းကတော့ ဘုရားကိုလျှောက်
ဦးမှပဲလို့၊ ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်ခေါ်တယ်၊ ဒါက အကြားပေါက်တဲ့နည်း၊
အဲဒါပဲ ဒိဗ္ဗသောတ အဘိညာဉ်ရကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီ၊ တရားအားထုတ်ရ
သလဲ ဘုရားလျှောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီ အဘိညာဉ်တရား အား
ထုတ်တဲ့နည်းကို သူ့ကို မဟောဘူး၊ မဟောတာလဲ အကြောင်းရှိတယ်။

မဟောတာက သူ ဟောလိုက်ပေမယ်လို့ သူ အဘိညာဉ် ရဖို့ရာ
အကြောင်းကလေး မရှိတော့ သူ့မှာ အကုသိုလ်ကံ ရှိတယ်၊ အဘိညာဉ်
ရနိုင်တယ်၊ မရနိုင်အောင်လို့ တားမြစ်နေတာ အကုသိုလ်ကံရှိတယ်တဲ့၊ ရှေးက
သူများတွေ နားပင်းအောင်လို့ လုပ်တာတဲ့၊ အဲဒီ အကုသိုလ်ရှိလို့၊ ဒါကြောင့်
သူ ကြားတဲ့အဘိညာဉ်တော့ မရနိုင်ဘူးလို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒါ ဘုရားက နည်း
မပေးဘူး၊ နည်းပေးလိုက်ရင် သူဟာ ကြားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရမယ် မဟုတ်ဘဲကိုး၊
ရတော့ သူ့ဘုရားက ဘယ်လိုများ အောက်မေ့မယ်လို့ မသိဘူး၊ ဘုရားက
မဟုတ်တဲ့ နည်းတွေ ပေးတာပဲ၊ မမှန်တဲ့ နည်းတွေပေးတယ်၊ ဒီလိုဆို စုပ်စွဲ
ဦးမှာကိုး။

မြတ်စွာဘုရားက ပေးကို မပေးဘူး၊ ဒီနေရာ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ
မလိုပါဘူးဆိုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ပိတ်ထားလိုက်တော့ အခုချက်ချင်း
အောက်မေ့၊ ဒီဂေါတမဘုရား သူ့တရားလေး ဝန်တိုလို့ နှမော့လို့ ငါလဲ

မင်းမျိုးပဲလို့၊ သူလဲ မင်းမျိုးပဲ ငါလဲ မင်းသားပဲ၊ သူလဲ မင်းသားပဲ ငါလဲ ရဟန်း၊ သူလဲ ရဟန်းပဲလို့ ဒါတွေက တူနေတယ်၊ ငါလဲ အဘိညာဉ်ဒိဗ္ဗစက္ခု ရပြီးတော့ အမြဲတမ်း နတ်ပြည်လောက မြင်နိုင်တယ်၊ သူလဲ မြင်နိုင်တယ်၊ ဒါလေးတူနေတယ်။

ဒီလိုဟာတွေတော့ နတ်တွေအသံတွေမကြားဘူး၊ ငါ မကြားဘူးသေး၊ သူကြားတယ်၊ ဒါကလေး ထူးတာပဲ၊ ဒီတော့ ဒါလေး ပေးလိုက်လို့ရှိရင် ဒီနည်းကလေးရသွားရင် ငါလဲကြား သူလဲကြား၊ အင်း - ငါနဲ့သူနဲ့ တန်းတူ သွားမှာစိုးလို့တဲ့၊ ဒီလိုစဉ်းစား၊ သူက နေရာမကျချင်ဘူးဆိုတော့ အဲဒီလို လျှောက်စဉ်းစားတယ်၊ အဲဒါကို အယောနိသော မနုဿိကာရ ခေါ်တယ်၊ ငါ မဟုတ်တာတွေ စဉ်းစားတာတွေ အကုသိုလ် ဖြစ်တယ်၊ အကုသိုလ် ဖြစ် ဖို့ရာ လမ်းဖွင့်လိုက်တာ၊ အဲဒီကနေပြီးတော့ ဘုရားကို အကုန်လုံး အကြည် အညှီ ပျက်တယ်၊ အကြည်အညှီ ပျက်ပြီးတော့ သူက တစ်ခြားဘဝ ရှေးရှေး သော ဘဝတွေကလဲ မဟုတ်တဲ့ဘက်က မဟုတ်တဲ့ဘက်ကချည်း နေလာတာ ကိုး၊ အမူအရာတွေတွေရင် ကြည်ညိုတယ်၊ သူက နေရာမကျတာဆိုရင်တော့ အဲဒီလို မဟုတ်တာတွေကိုမှ သဘောကျတယ်။

အဲဒီတော့ကာ ဒါကြောင့်မို့ သူက ငါဘုရားကို လျှောက်တယ်၊ ဒီသုနက္ခတ္တဟာ အရှင်ဘုရားတပည့်တော်တော့ အရှင်ဘုရားကိုဆရာအဖြစ်နဲ့ တပည့်တော် တပည့်အဖြစ်နဲ့ မနေတော့ဘူး၊ အရှင်ဘုရားကို စွန့်တော့ မလို့တဲ့၊ သူ လူထွက်တော့မယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတယ်၊ ဟာ...သုနက္ခတ္တ၊ သင်ဘာပြောတာတုန်း၊ နေပါဦး၊ မင်း သုနက္ခတ္တ မင်း ငါကဆရာအဖြစ်နဲ့ ငါ့ဆီလာနေလှည့်လို့ ငါက ခေါ်တာလား၊ မင်းက လဲပဲ အရှင်ဘုရား ဆရာအဖြစ်နဲ့ တပည့်တော် နေလိုပါတယ်လို့ လာလျှောက် ဖူးလား၊ ဒီလိုမေးတော့....

အဲဒါ ဘုရားကလဲ မခေါ်ဘူးတဲ့၊ လျှောက်လဲ မလျှောက်ဖူးပါဘူး တဲ့၊ ဒါ သာသနာတော်ဝင်နေသူ၊ ဒီပြင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ရဟန်းပြုတာနေမှာ ပေါ့လေ၊ ဘုရားဆီမှာ သူတိုက်ရိုက်ပြုတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားကမေးတာကိုး မင်း ငါခေါ်သလားတဲ့၊ ခေါ်လို့ လာနေသလား၊ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မင်းက လာ ပြီးတော့ နေမယ်လို့ လာလျှောက်သလား၊ တပည့်အဖြစ်နဲ့ လျှောက်သလား ဒီလိုလဲ မလျှောက်ဘူး။

နို့ ဒါဖြင့်ရင် နေပါဦး၊ မင်းက ဘယ်သူဖြစ်လို့ ငါက ဘယ်နှယ် လုပ်လို့ စွန့်မှာလဲတဲ့၊ ဒီဥစ္စာ စွန့်တယ်ဆိုတာဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးနဲ့ အဆက်

အသွယ်ရှိမှ စွန့်တယ်တဲ့၊ မင်းက ငါနဲ့ အဆက်အသွယ် ဘာမှလဲ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်လို့စွန့်မလဲလို့၊ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကိုတန်ခိုးပြတော့ မပြဘဲ၊ သူက ပြောပြန်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးတဲ့ နေပါဦးတဲ့၊ ဟေ့-သုနက္ခတ္တ ငါ့ဆီလာပြီး ရဟန်းပြုလှည့် ငါတန်ခိုးပြမယ်လို့ ဒီလို ပြောဖူးသလား၊ ဒီလိုလည်း မပြောဖူးဘူး၊ နေပါဦး မင်းက လျှောက်ဖူးလို့လားတဲ့၊ ဒါဟာ ငါအရှင်ဘုရားဆီမှာ အရှင်ဘုရားက တန်ခိုးပြလို့ရှိရင် တပည့်တော်က အရှင် ဘုရားဆီ တပည့်ခံပြီး ရဟန်းပြုမယ်၊ အရှင်ဘုရား တန်ခိုး ပြရလိမ့်မယ်လို့ ဒီလိုများ လျှောက်ပြီးတော့ ပဋိညာဉ်များ တောင်းဖူးသလား မေးတယ်၊ ဒီလိုလဲ 'မတောင်းဖူးပါဘူး၊ နို့ဒါဖြင့်ရင် ဘာဆိုင်သလဲလို့ ဒီဥစ္စာ တန်ခိုး မပြတာနဲ့ ငါစွန့်မယ်ဆိုတာ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ မင်းက အင်မတန် လွဲနေပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားက ပြောတယ်။

အဲဒီလို ပြောတော့ သုနက္ခတ္တ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်တဲ့၊ ဘုရားကအများ ကြီး ဆုံးမနေတာကို ဟိုဘုရားဆိုတာ အင်မတန် မေတ္တာ ကရုဏာ အင်မတန် ရှိတာပါပဲ၊ ရန်သူ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ကိုယ့်အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ လူအဖြစ်က ရလာတဲ့ သားတော်ရာဟုလာ ကဲ့သို့ ဒီလိုပဲ သတ္တဝါတွေ သနားကြင်နာခြင်း ဒီလိုရှိနေတယ်၊ ဘာမှ ထူးတာ မဟုတ်၊ ခွဲခြားခြင်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ အကျိုးမဲ့တွေ ဖြစ်သွားမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဩဝါဒ ပေးတယ်။

သုနက္ခတ္တ၊ တယ်....မင်း စဉ်းစားတဲ့၊ အဲဒီ ဝေသာလီပြည်က လိစ္ဆဝီမင်း တွေလဲ မင်းနာမည်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းလျှောက်ပြီးတော့ တရားဟောဖူး တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားဂုဏ်တွေ တရားဂုဏ်တွေ ဒီဂုဏ်တွေ မင်းဟောလာ ပြီး တရားဂုဏ်တွေလဲဟောလာပြီး သံဃာ့ဂုဏ်တွေလဲဟောလာပြီးတဲ့၊ အဲ.... မင်းဟောလို့ တစ်ချို့လူတွေ သဘောကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘုရား-တရား- သံဃာ ရတနာသုံးပါး အကြောင်းတွေ သဘောကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိတယ်တဲ့။

အခု ဒီထဲကနေပြီး မင်းက သာသနာဘောင်မှာ ဒီအကြောင်း တစ်မျိုးနဲ့ ပြုပြီးတော့ မင်းလူထွက်သွားလို့ရှိရင် ဟိုလူတွေက မင်းဘယ်နှယ် အောက်မေ့မတုံး၊ မင်းအရင်က အကောင်းတွေဟောလာတာပဲ၊ အခု မနေ နိုင်လို့ ထွက်သွားတော့ သုနက္ခတ္တကြီးတော့ ဘုရားသာသနာတော်မကျင့်နိုင် လို့ သူလျှောက်လာတာပဲ ဆိုပြီးတော့ မင်းကို ပြောလိမ့်မယ်၊ မင်း အကဲ့ရဲ့ ခံရလိမ့်မယ်၊ ဘုရားက ဟောတယ်၊ ဒါလဲပဲ သူ မစောင့်စည်းနိုင်လို့ ထွက် သွားတာပဲတဲ့၊ တန်ခိုးမပြတာနဲ့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

အခါတစ်ပါးမှာ ဖြစ်စွာဘုရား၊ သူနက္ခတ္တ ဘုရားသွားရာ နောက်က လိုက်လာလို့ သပိတ်သင်္ကန်း ယူပြီးတော့ ဝေယျာဝစ္စတွေလဲ ပြုပြီးတော့ လိုက်နေတယ်။ ဘုရားနားကပ်ပြီးတော့ လိုက်နေတယ်။ အဲ-ဘုရားနောက်က လိုက်ပါလာတယ်။ ကုရုတိုင်းဥတ္တရဆိုတဲ့ နိဂုံးကို ရောက်ကြတယ်။ ရောက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ အဲဒီမှာ ကောရခတ္တိယဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က အစေ လက ကုက္ကုရဝတီ ဒါခေါ်တယ်။ ကုက္ကုရ ဒါခွေးအကျင့်ပေါ့။ အဲဒီအကျင့် ကို သူကကျင့်တယ်။ မြန်မာပြည်ကအနေနဲ့ဆို တော်တော် အံ့ဩစရာကောင်း တယ်။ အကျင့်ဆိုတာဟာ ယုံစရာကို မကောင်းဘူး။

ဒါပေမယ့်လဲ အိန္ဒိယအနေကတော့ ဟုတ်တယ်။ သူတို့က ဒီလိုဟာမှ သဘောကျတယ်။ ခုထက်ထိပဲ ကိုယ်တုံးလုံး ကျင့်တာတွေရှိတယ်။ ခွေးဇာတ် အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါမှ သူ့ဥစ္စာ ဘုရားကျောင်းကြီးတွေ ဆောက် ပြီးတော့ ပုံတွေများ ရေးထားလိုက်သေးတယ်။ ဘုန်းကြီး ဝင်ကြည့်တယ်။ မှီတဲ့၊ သူတို့ မှီကိုယ်တုံးလုံးတွေပဲဆိုတာ ဒီဟာတွေကို သူတို့ ကိုးကွယ် နေတာပဲ။ သူတို့ တော်တော် အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်။ သူတို့ လူတွေဟာ အမျိုးမျိုးပဲ။

အဲဒါ ကောရခတ္တိယဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ခွေးများလို့ ကျင့်တယ်။ ခွေးအကျင့်ကျင့်တယ်။ အဝတ်မရှိဘူး။ အိပ်ရင်လဲပြာပုံပေါ်မှာ အိပ်တယ်။ သွားရင်လဲ လေးဘက်ထောက်သွားတယ်။ စားရင်လဲပဲ မြေပေါ်မှာ ပုံကျွေးမှ ခွက်နဲ့ ဘာနဲ့ ပန်းကန်နဲ့ ထည့်ကျွေးရင် မစားဘူး။ မြေပေါ်မှာ ပုံကျွေးမှ သူက စားတယ်။ အဲဒါလေးဘက်ထောက်ပြီးတော့ စားတယ်။ ဒီလို ကျင့်ရ တာ၊ သူတို့အယူအဆနှင့်ဆိုရင် ဒီလိုအကျင့်တွေ ကျင့်နိုင်လို့ရှိရင် နောင်ဘဝ မှာ ရှေးက ပါလာတဲ့ အကုသိုလ်တွေ၊ ဝဋ်ကျွေးတွေလဲ အကုန် ကျေသွား တယ်လို့ ယူဆတယ်။ နောင်လဲပဲ အကုသိုလ်အသစ်မရှိလို့ နောင်ဘဝကျလို့ ရှိရင် အမြဲတမ်း ချမ်းသာနေမှာပဲလို့ ယူဆတာကိုး။ ယူဆတော့ အဲဒီအကျင့်ကို ကျင့်တယ်။

အဲဒါကျင့်နေတာ သွားတွေတော့၊ တွေ့တော့ ဒီသူနက္ခတ္တက သူ့ စိတ်ထဲမှာသဘောကျသွားတာကိုး။ သူက မဟုတ်ရာကလိုက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီလိုပဲ။ ဒါမျိုးမှ သူက သဘောကျတာ၊ ဘုရားနောက်က လိုက်ပြီးတော့ သူက စဉ်းစားတယ်။ ပလိဗောဓ နည်းလိုက်တာ၊ ဒီရဟန်းကတော့ တယ်နေရာကျ တယ်။ သူက သဘောကျတယ်။

အချို့ရဟန်း ဆိုပေမယ့်လို့ သင်္ကန်းတွေရော ဘာတွေရော ရှုပ်က ရှုပ်ပါဘိသနဲ့၊ သပိတ်ကြီးကလဲ လွယ်လွယ်ရသေး၊ ပလိဗောဓတွေများတယ်

ဒီရဟန်း သိပ်နေရာကျတာပေါ့၊ သူ့မှာ အဝတ်မရှိဘူး၊ အိပ်ရာလဲမလိုဘူး၊ စားခွက်သပိတ်လဲ မလိုဘူးတဲ့၊ သူဟာ သိပ်ပြီးတော့ နေရာကျတာပဲ၊ ဒါ အရဟံ သမဏောဆိုတာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာဖြင့် ရဟန္တာပဲလို့ သူက တွက်တယ်၊ သူလဲ သဘောကျတယ်၊ သူ့စိတ်ကူးလဲ သဘောကျတာ မြတ်စွာဘုရားက သုနက္ခတ္တကို သုနက္ခတ္တအကြောင်းလဲ သိပြီးသားဖြစ်သော ဆင်ခြင်ကြည့် လိုက်တာကိုး၊ သုနက္ခတ္တကြီး ဒါကြောင့် ဘာများ စိတ်ကူးပါလိမ့်ဆိုပြီး တော့ သူ့ စိတ်ကူးတွေ အကုန်လုံးပေါ်နေတာကိုး၊ စာရေးပြသလို ဘုရားက အကုန်လုံးသိတာကိုး၊ ဘုရားမဟုတ်တောင်မှ ဒီပြင် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ သိပါတယ်၊ သူများ စိတ်တွေဆိုတာသိတယ်၊ အဘိညာဉ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သူများစိတ်တွေ စဉ်းစားရင် သူများစိတ်တွေ အကုန်သိတယ်။

အဲဒါတွေသိပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက သုနက္ခတ္တကိုအမိန့်ရှိတယ်၊ သုနက္ခတ္တမင်း ငါ့နောက်ကရဟန်းဆိုပြီးတော့ သမဏဂေါတမဘုရား၏တပည့် သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းဆိုပြီးတော့ မင်းဝန်ခံနေတာ အံ့ဩပါရဲ့၊ မင်း ကတော့ အံ့ဩစရာပါပဲ ဆိုတော့ သူက စိတ်ထဲအောက်မေ့တယ်၊ ဘာပြုလို့ ငါ့ကို ဒီလို နှိမ့်နှိမ့်ချချဘုရားက ဘာလုပ်ပြောရပါလိမ့်မလဲလို့၊ အရှင်ဘုရားက ဘာဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို အံ့ဩရသလဲဆိုတော့ မင်းဟာလေတဲ့ မင်း ငါ့ နောက်ကလိုက်လာပြီး မင်းသာကီဝင်မင်းသား တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ရဟန်းပဲ ဆိုပြီးတော့ ဝန်ခံနေတာ သူရဲသားနဲ့ ကောရခတ္တိယကြီး မင်းကြည်ညိုတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြီးဟာဖြင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ပဲလို့၊ ငါတို့မှာတစ်ခါတည်းရဟန်း ဆိုပြီးတော့ သင်္ကန်းတွေ သပိတ်တွေနဲ့ ပရိက္ခရာတွေနဲ့ အိပ်ရာနေရာတွေနဲ့ ရှုပ်ပါဘိသနဲ့၊ ပလိဗောဓတွေနဲ့များလိုက်တာ။

ဒီပုဂ္ဂိုလ် သိပ်နေရာကျတာပဲဆို၊ မင်းဒီလို သဘောကျတယ်မို့လား ဆိုတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျပါတယ်တဲ့၊ နို့-ဗျာတဲ့ သူတစ်ပါးရဟန္တာဖြစ် တာကို ဝန်တိုစရာမရှိပါဘူးလို့ သူက ပြောသေးတယ်၊ ဘုရားကဝန်တိုလို့ ပြောတယ်အောက်မေ့တာ သူက လခုလဲဒီလိုပဲ၊ ယခုကာလလဲဒီလိုပဲ သီလ မှားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှားတယ် သွားပြောကို့ရှိရင် ဒီကောင်သူကိုနာလိုလို့ ပြောတယ်၊ အောက်မေ့တတ်တယ်၊ တချို့မပြောရဘူး ဘုန်းကြီးများ အင် မတန် စောင့်စည်းရတယ်၊ သူများတွေမဟုတ်ပေမယ့်လို့ အသာနားထောင် နေရတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလို့မပြောရဘူး ပြောလို့ရှိရင် သူဟာ မနာလိုတယ် အောက်မေ့နေမှာစိုးလို့ အသာကလေးနေရတယ်။

သူ့ဥစ္စာ အဲဒီတော့ ဘာကြောင့် ဝန်တိုရလဲလို့ သူကအပြစ်တင်လိုက် သေးတယ်၊ အပြစ်တင်တော့ မြတ်စွာဘုရားက မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မင်းအထင်လွဲ

နေလို့တဲ့၊ ငါဝန်တိုတာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မင်းထင်တဲ့အတိုင်း ရဟန်းလဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ရဟန်းဖြစ်ကြောင်းတရားလဲ သူ့ဘာမှ မရှိဘူးတဲ့၊ ဘာမှအကျင့်မရှိဘူးတဲ့၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာလေ မင်းမှတ်ထားတဲ့ နောက် ခုနစ်ရက် နေတဲ့ အခါကျလို့ရှိရင် အစာမကြေတဲ့ ရောဂါဖြစ်ပြီးတော့ သေလိမ့်မယ်တဲ့၊ သူဟာသေလို့ရှိရင်လဲပဲ ပြိတ်မြက်ရှိတဲ့သင်္ချိုင်းမှာချရလိမ့်မှာတဲ့၊ သူ့အလောင်း ဒီပြင် နေရာမှာ မဟုတ်ဘူး ပြိတ်မြက်ရှိတဲ့ သင်္ချိုင်းမှာ ချရမယ်၊ ပြီးတော့ကား သူဟာ အသူရကုဿဘုံမှာ ဖြစ်မယ်တဲ့ အသူရကုဿဘုံ ဆိုတာဟာဖြင့်ရင် အသူရာထဲမှာဖြင့် သူဟာ အောက်ဆုံးပါပဲတဲ့၊ အဲဒီ အသူရကုဿမျိုးမှာ သူ သွားဖြစ်မယ်တဲ့၊ ပြိတ္တာမျိုးထဲမှာ အောက်တန်းထဲကပေါ့၊ ကာလကဠိကဆိုတဲ့ အသူရာများသာဖြစ်မယ်တဲ့၊ အညံ့ဆုံးပဲတဲ့၊ အသူရာထဲမှာ အဲဒီ အသူရာမျိုး ဖြစ်မယ်၊ ဖြစ်ပြီးတော့ မယုံရင် မင်းသွားမေးနိုင်သေးတယ်တဲ့၊ မင်း အလောင်း ကြီးကို ကျောပုတ်ပြီးတော့ ကောရခတ္တိယ မင်းဖြစ်တဲ့ နေရာဌာနသိရဲ့လား၊ မေးလို့ရှိရင် မင်းအလောင်းကြီးက ထပြောလိမ့်မယ်တဲ့၊ ငါဟာ ကာလကဠိက အသူရာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာ ပြောလိမ့်မယ်လို့ ဘုရားက ဒီလို သူ့ကိုပြော တာကိုး၊ အမှန်ဒီလိုပြောရတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ သူ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပြီးတော့ ဘုရားစကား နားထောင်တာ နားထောင်အောင်လို့ ရှိသေ အောင်လို့ ပြောရတာ၊ ဒါပြောတော့ သူက မယုံဘူး၊ ကောင်းကောင်းမယုံ ဘူး၊ မယုံတဲ့အပြင် သူက ဘုရားထံလိုက်ပြီး ကျောင်းရောက်တဲ့အခါကျတော့ သပိတ် သင်္ကန်းတွေ ဘာတွေ သိမ်းဆဲပြီးတော့ သူက အဲဒီကောရခတ္တိယဆီ တိတ်တိတ်ပြန်သွားတာကိုး။

ပြန်သွားပြီးတော့ အဲဒီမှာ သွားပြီးတော့ ကောရခတ္တိယ သူတော့ ရဟန္တာကို ရှိရှိသေသေပဲ သေသေချာချာဝပ်ပြီး ခစားပြီး သူကပြောတာကိုး၊ အရှင်ကောရခတ္တိယ သူက ကြည့်လိုက်တော့၊ ဟာ....ဒီဥစ္စာ ဂေါတမ ဘုရား တပည့်ပဲ၊ အဝတ် သင်္ကန်း ကြည့်တော့ ဒီကောင် ဘာလုပ်လာပါလိမ့်လဲ၊ သူက ခွေးများ ကျင့်သလို ခွေးများဟာလဲ ခွေးချင်းခွေးချင်း တွေ့လို့ရှိရင် သွားဖြဲပြီးတော့ ဒီလိုပြုရသေးတာကိုး၊ ဒီလိုလုပ်ရသေးတာကိုး။

အဲဒီမှာ အဲဒီလို လုပ်ပြီးတော့မှ ဘာလုပ်လာလဲလို့မေးတော့ အရှင် ကောရခတ္တိယတဲ့ ငါတို့ဆရာအရှင်ဂေါတမကတော့ ဒီလိုပြောတယ်၊ ဒီတော့ ကောရခတ္တိယက စိတ်ဆိုးတာပေါ့လေ၊ သူ့ကို ဒီလိုပြောရမလားလို့ နှိမ်ချ ပြောရမလားဆိုပြီးတော့ ဂေါတမဟာ တို့ရန်သူပဲကွာ၊ သူပေါ်လာတည်းက တို့ ဘာမှ ဘုန်းလတ်သပကာ မရှိတော့ဘူး၊ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်တွေ အောက်ကျ တယ်၊ သူကပြောမှာပေါ့ကွာတဲ့၊ မလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မဟုတ်တာတွေ

ပြောမှာပဲဆိုတော့ ကောရခတ္တိယက ဒီဥစ္စာ မတုတ်ဘူးတဲ့၊ သတိပြုပါတဲ့၊ ဒီအစာ ၇-ရက်နေလို့ရှိရင် အစား လွန်ပြီးတော့ အစာမကြေဖြစ်ပြီး သေလိမ့်မယ်လို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီတော့ အစာများ တိုင်းထွာပြီး စားပါ။

အေး....ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါသတိနဲ့ ခီရိယနဲ့ နေမှာပေါ့တဲ့၊ သွားသာ သွားပါဆိုပြီးတော့ လွှတ်လိုက်တယ်၊ လွှတ်လိုက်တော့ သူ ပြန်လာတယ်၊ ပြန်လာပြီးတော့ နောက်ရက်-နောက်ရက်တွေလဲ အမြဲတန်းသွားပြီးတော့ သူက အားပေးနေတယ်၊ ဟိုက ကောရခတ္တိယကလည်း အစာလွန်ပြီးတော့ သေလိမ့်မယ်ဆိုတော့ ဒီလောက်ရှိလှတာ ငါဒီကနေ့ကစ၍ အစာကို မစားစော့ဘူးဆို၊ သူက အစာ မစားဘူး၊ အစာနဲ့ မသေအောင်လုပ်တာ သေချင်တော့ ဒီပြင် နည်းနဲ့ သေချင် သေရောဆိုပြီးတော့ အစာကိုမစားဘူး၊ ဒီလိုလုပ်တာ ဒီလိုလုပ်တော့ သူကလည်း (နေ့စဉ်-၂) သွားပြီးပြောတယ်၊ အရှင် ကောရခတ္တိယ တစ်ရက်တော့ အောင်သွားပြီး၊ နေရာကျပြီ သတိပြုပါဦး၊ နောက် ၆-ရက် ကျန်သေးတယ်၊ သူ့ဥစ္စာသူက အမြဲတန်းသွားပြီးတော့ အားပေးနေတယ်၊ သူ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို ဘုရားနောက်က သူဒီလိုဖြစ်နေ နောက်တစ်ခါ နောက် ၂-ရက်နေလဲ သွားသတိပေး၊ နောက် သုံးလေးငါးခြောက်ရက် တိုင်အောင်ပေါ့လေ။

အဲဒီလိုသတိပေးပြီး ၆-ရက်လွန်သွားပြီ၊ ၆-ရက်တော့ အောင်သွားပြီ၊ နောက် ၁-ရက် ကျန်တော့တယ်၊ အောင်လိုက်ဦး တစ်ရက်တော့ဖြင့် ၇-ရက်ကလဲ စေ့နေ၊ ဒီတော့ မကျန်းမာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ၇-ရက်၊ ၇-ရက်လောက် မစားရတောင် ကိစ္စ မရှိဘူးပေါ့၊ ကျန်းကျန်းမာမာကြီးနဲ့ မစားရတော့ ဆာတယ်၊ သူက သိပ်စားချင်တာ၊ ၇-ရက်ကလည်း စေ့ပြီးတော့ အဲဒီ ကောရခတ္တိယကို ကိုးကွယ်တဲ့ ဒကာတွေလဲ ရှိသေးတာကိုး၊ သူ့ဒကာတ ခါတိုင်း သူ့ဆွမ်းဒကာ ခါတိုင်း-ခါတိုင်း သူ့အိမ်လာစားနေကျ သူက ဒီတော့ ဟိုအရှင်လဲ မလာတာ ၇-ရက်ရှိနေပြီ။

နေမကောင်းလို့လား ဘာလား၊ မပြောတတ်ဘူး၊ သွားကြည့်လိုက်ဦးမှပဲ ဆိုပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ဆွမ်း သွားပို့တာကိုး၊ စားစရာတွေနဲ့ ဆွမ်းတွေကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝက်သားနဲ့ဘာနဲ့ (ဆွမ်းသွားပြီးတော့ပို့-၂) တော့ အကျိုး အကြောင်းတွေ မေးကြည့်တော့ (ဒီလို-၂)ပဲ ပြောတော့ ဟိုကျတော့ သူ ဆွမ်းလာပို့တဲ့အကြောင်း ပြောပြီးတော့ သူ့ကို လှူရတာကိုး၊ လှူဆိုပေမယ့်လို့ ခွက်တွေ ဘာတွေနဲ့ လှယ်နေစရာ မလိုဘူး၊ သူတော့ မြေကြီးပေါ် ပုံပြီး ကျွေးခဲ့ရတာပါပဲ၊ သူ့ဟာကတော့ လှယ်လှယ်တော့ လှယ်လှယ်ပဲ။

အဲဒီတော့ သူက ဟင်းနဲ့ တွေနဲ့ ဆွမ်းနဲ့ တွေနဲ့မစားရတာကလဲ ၇-ရက် ရှိတော့ ဆာကလဲဆာလှနေတာကိုး၊ စားချင်စိတ်ကလဲ ပေါက်နေတာကိုး၊ စိတ်ကူးတယ်တဲ့ ကောရခတ္တိယက ဒီအစာအစားပြီးရင် အဆာလွန်ပြီးတော့ အစာမကြေပြီး သေလိမ့်မယ်လို့တော့ ဆိုတယ်တဲ့၊ ငါအခု မစားရတာလဲ ၇-ရက်ရှိပြီ၊ ဆာလဲဆာလှပြီ သေမှာကတော့ မစားဘဲနဲ့နေလဲ ငတ်ပြီးသေ ချင်လဲသေမှာပဲတဲ့ မထူးဘူးတဲ့။

ဒီဥစ္စာ သေချင်းတူလို့ရှိရင် ၀၀လေး စားပြီး သေတာ ကောင်းညီ မယ်၊ စားချင်လာပြီဟာကိုး၊ စားချင်လာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ခါတည်း ကို တစ်ဘက်ကနေပြီးတော့ ရှေ့နေလုပ်ရသေးတာကိုး၊ ဆင်ခြေလဲ့လိုက်ရ သေးတာ၊ တစ်ခါတည်း ဒီလိုပဲ စိတ်က လုပ်ချင်လာပြီ ဆိုလို့ရှိရင် တစ်ဘက် ကနေပြီး အကြောင်းကလေး ကိုယ့်ဟာကိုယ် သူများပြုလိုက်ရသေးတယ်၊ သူများမသိပေမယ်လို့ စိတ်ကူးနဲ့ပေါ့လေ၊ ဒါကပ်ချင်လာပြီ ဆိုမှတော့(ဘာ ကြောင့်-၂)လုပ်ဦးမှပဲဆိုပြီးတော့ တစ်ဘက်ကနေပြီးတော့ ဒီလို လုပ်ရသေး တာ၊ သူဟာ အဲဒီတော့ ကောရခတ္တိယကလဲ သူက စားချင်လှပြီ၊ ဆာနေ မှကိုး၊ စားချင်တဲ့ ဘက်ကနေ စားရမည့် ဘက်ကနေ အားပေးပြီး သူ စဉ်းစားလိုက်တာကိုး၊ မစားဘဲလဲ အစာငတ်တာနဲ့ ဒီနေ့ပဲ သေမှာပါပဲတဲ့၊ ဒီတော့အစာငတ်ပြီး သေမည့်အတူတူတော့ ၀၀လင်လင်နဲ့သေရတာကောင်း ပါတယ်၊ ဟိုက ပြောတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါဆိုပြီးတော့ တစ်ခါတည်း သူစားတာကိုး။

စားတော့ ၇-ရက်လောက်ကလဲ မစားဘဲနေတော့ အစာအိမ်ကလဲ ပျက်နေလိမ့်မယ်၊ စားတာကလဲ နည်းနည်း လွန်သွားပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီည အစာမကြေဘဲနဲ့ သူ့ခမြာသေရှာပါရော၊ သေတော့ ကောရခတ္တိယ သတင်း ကြားတယ်တဲ့၊ ဟုတ်တယ် သွားကြည့်တယ်၊ အင်း-ဂေါတမပြောတာ တစ် ချက်တော့မှန်သွားပြီ၊ သို့သော်လည်း နောက်အချက်တွေက လွဲနိုင်စရာ အကြောင်း ရှိသေးတယ်ဆိုပြီးတော့ သူက သွားပြီးတော့ အားပေးပြန် တယ်၊ ဟိုကလူတွေ သူ့တပည့်တွေ ရှိတာကိုး။

ကောရခတ္တိယ တပည့်တွေ၊ အေး - ဟုတ်ပြီကွာ တဲ့၊ သူပြောတော့ ဂေါတမပြောတာ တစ်ခုမှန်သွားပြီ၊ ဒီတော့ နောက်ဟာတွေက ပြိတ်မြက် ရှိတဲ့ သင်္ချိုင်း ချရမယ်ဆိုတာပဲ ကွာတဲ့၊ ဒါကဖြင့် ပြိတ်မြက် မရှိတဲ့ သင်္ချိုင်းချလိုက် ပြီးတာပဲတဲ့၊ ဒါဖြစ်ပါတယ်တဲ့၊ ဒီဥစ္စာတော့ လုပ်ကြ ဘွာ၊ ကြိုးစားကြတော့ ကောရခတ္တိယ အလောင်းကို ကြိုးနဲ့ချည်ပြီးတော့

ဆွဲကြတာကိုး၊ ဆွဲပြီးတော့သွားတော့ တော်တော်ကြာလို့ ပစ်ထားလို့ ရှေးတုန်းက သင်္ချိုင်းက လူတွေမြှုပ်ပုံ မရပါဘူး၊ လူတွေ ဒီလိုပစ်ထားတာပဲနဲ့ တူပါတယ်။

တော်တော် ဝေးလောက်လို့ ပစ်ကြစို့ရဲ့ဟေ့၊ ကဲ-(ကြည့်ဦးကွ-၂) ပြိတ်မြက်များရှိသလား ကြည့်ဦးဆိုတော့ ကြည့်လိုက်တော့ ပြိတ်မြက်တွေက ရှိနေတာကိုး၊ မဟုတ်သေးဘူးကွ မဟုတ်သေးဘူး၊ (ဆွဲကြဦး-၂) ဆွဲပြီး တစ်ခါပြန်ဆွဲကြပြန်ရော၊ ဒီလို နောက်တစ်ခါ ပစ်မယ်လို့ လှုပ်ပြန် ပစ်ရင် ပြိတ်မြက်တွေက ရှိနေတယ်၊ (ဆွဲကြဦးကွ-ဆွဲကြဦးကွနဲ့-၂) ဆွဲရင်း ဆွဲရင်းနဲ့ နောက်တော့ ကြိုးကပြိတ် ကြိုးကပြိတ်သွားတော့ နောက်ဆွဲလို့ လှုပ်လို့ မရဘူး၊ (ကြည့်ကြဦးကွ-၂) ဆိုတော့ ဟိုမှာ ပြိတ်မြက်တွေက ရှိနေတယ်၊ ဆွဲလို့ လှုပ်လို့ ကိုမရတော့ဘူး၊ ဒါဖြင့်ရင် မကတ်နိုင်ပါဘူးကွာ သူ့ ဟာမှန်သွားပြီဆိုပြီး တော့ လက်လျှော့လိုက်တယ်။

လျှော့လိုက်ရတော့ သုနက္ခတ္တက သိတယ်၊ စဉ်းစားတယ်၊ နှစ်ခုတော့မှန်သွားပြီတဲ့၊ ဒီတော့ ကာလကဉ္စိက အသူရကာယီဘုံမှာ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါဟုတ်-မဟုတ်ကို မေးနိုင်တယ်တဲ့ဆိုပဲ၊ ဒီအလောင်းကြိုးက ထပြောမယ်တဲ့ ဒါကတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ အလောင်းဆိုတာ ဘယ်နှယ်မှ မထနိုင်ဘူး၊ သေပြီးတော့မှ ဘယ်ကလာ ထနိုင်ရမလဲ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါတော့ မှားရမှာပဲဆိုပြီးတော့ သူက တစ်ယောက်တည်းသွားပြီးတော့ ကောရခတ္တိယ အလောင်းကို ကျောပုတ်ပြီးတော့ ဟေ့-ကောရခတ္တိယလို့၊ ဟိုက အလောင်းကြိုးက ထလာတယ်၊ မင်းဖြစ်တဲ့ဘုံများ သိရဲ့လားလို့ ဆိုတော့ ဟိုက ထထိုင်ပြီးတော့ သိပါတယ်ကွာ။

ငါကတော့ ငါဖြစ်တဲ့ဘုံက ကာလကဉ္စိက - အသူရဘုံဆိုတာ အသူရထဲတော့ အညံ့ဆုံးပါပဲတဲ့ အဲဒီအသူရမျိုးမှာ ငါဖြစ်တယ်လို့ ပြောပြီးတော့ တစ်ခါတည်း အလောင်းကြိုးက ပြန်ပြီး ဘုန်းကနဲ့ လဲသွားတယ်၊ ဒီတော့ အကုန်လုံးမှန်တယ်၊ မှန်သွားတော့မှ ဘုရားကျောင်းတော် ပြန်လာတာကိုး၊ လက်မှိုင်ချပြီး ပြန်လာတော့ ဘုရားကသိတယ်၊ သူ့ဥစ္စာ အကုန်လုံးသိတော့ သုနက္ခတ္တ မင်းဟိုသွား မင်းမေးကြည့်တော့ ဘယ်နှယ်နေတုန်း၊ ငါဟောတာတွေ ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ရဲ့လား၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘယ်နှယ်နေတုန်းဆိုတော့ ဒီတော့မှ ဟုတ်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါဖြင့်ရင် မင်းငါ့ကို တန်းခိုးမပြဘူး မပြဘူးနဲ့ ဘယ်နှယ်တုန်း ဒါဆိုရင် တန်ခိုးပြတာမဟုတ်ပေဘူးလား၊

ဒါဆိုရင်တော့ တန်ခိုးပြသလိုဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲတော့ သိပ်တော့သဘောမကျသေးဘူး၊ အဲဒီလိုဟာကို တစ်ခုပြောပြီးတော့

နောက် ထိုစဉ် အခါကာလတုန်းက ဝေသာလီပြည်မှာ ကဠိရမတ္တာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ သူကလဲပဲ ဝတ်၇-ပါးကျင့်နေတယ်။ ဝတ် ၇-ပါးက ယခု ဘာသာတရားတွေ ဆိုတာ ပုံတော်သလို ဖြစ်နေတာတွေ။ ယခု ကာလ ဘာသာတွေလဲ ဒီလိုပဲ လျှောက်ကြည့် အခြေအမြစ် ဘာမှ သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုဟာတွေဖြစ်ဖြစ်နေတာတွေ။ အဲဒါကြောင့် ဒါလေးတွေလဲ နည်းနည်း သိအောင်လို့ ဘုန်းကြီးက ဒီမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ စပ်ပြီး ကြည်ညို စရာတွေ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်လို့ အခြေအမြစ်တွေ သိပ်ရှိတာ။

အဲဒါတွေက နောက်နားကျမှ ပြောရမယ်။ အဲဒီ ကာလမတ္တဆိုတာက ဝတ် ၇-ပါးကျင့်တယ်။ သူ့ဝတ် ၇-ပါးက ဘာတုန်းဆိုရင် ပထမ ဝတ်က တစ်သက်ပတ်လုံး အဝတ်မပါဘူး။ ကိုယ်တုံးလုံးနေတော့မယ်ပေါ့လေ။ ဒါက အကျင့် တစ်ခု။ ဒါကလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေအဖို့ အမြင်နဲ့ ဆိုလို့ရှိရင် ဘာမှ ကောင်းတာတွေမဟုတ်ဘူးပေါ့။ သို့သော်လည်း သူတို့အိန္ဒိယမှာတော့ ဒါက ဂုဏ်ရှိတယ်။ သူ့ဟာနဲ့သူတော့ ဂုဏ်ရှိနေတာ။ ဟိုမှာ လူတွေက ဒီလို ဖြစ် နေတယ်။

နောက် အဗြဟ္မစရိယ အကျင့်ကို ကျင့်မယ်တဲ့။ ဗြဟ္မစရိယ ဆိုတဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်မယ်တဲ့။ အဗြဟ္မ မေထုန်မှု မပြုဘူး။ ဒါကတော့ ကောင်းပါ တယ်။ ဗြဟ္မစရိယ တစ်သက်ပတ်လုံး ဗြဟ္မစရိယ အကျင့်ကို ကျင့်မယ်တဲ့။ ဒါက တော့ ကောင်းပါတယ်။ တစ်သက်ပတ်လုံး သေရည်အရက်ပဲ သောက်စားမယ် တဲ့။ ထမင်းတွေ မုန့်တွေ မစားတော့ဘူးတဲ့။ ဒါကလဲ သူ့ကျင့်ဝတ်တစ်ခုပဲ။ ဒါလဲပဲ လောက ထူးထူးဆန်းဆန်းလုပ်ရင် တစ်ချို့က အကောင်းထင်တယ်။ ယခု ဗုဒ္ဓဘာသာတွေတောင်မှ ဒီလိုပဲ တစ်ချို့က ဆွမ်း မစားဘူးတဲ့။ သစ်သီး စားမယ်တဲ့ ဆိုရင် သူ့ဟာက ဟုတ်မလိုလို့ တစ်ချို့ သစ်သီး စားတယ်တဲ့။ သစ်သီးစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ စားနေတာပါ။ အကျိုးရှိ တယ်။ အသီးပဲ စားနေတာ။ ဆွမ်းစားလို့ ရှိရင်ဖြင့် ဆွမ်းစားလို့ရှိရင် အစာ မကြေလို့ နွားနို့ချည်းပဲ သောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိတယ်။

အဲဒါ တစ်ချို့လဲ ဒါကိုပဲ အကျင့်တစ်မျိုးမှတ်ပြီးတော့ ကြည်ညိုနေ တာ ရှိသေးတာကိုး။ ဒီလိုပဲ ဘယ်ထူးမလဲ သစ်သီးစားနေတာ သစ်သီးကလဲပဲ သစ်ပင်က ဖြစ်တာပဲ။ ဆွမ်းကလဲပဲ ဒီစပါးပင်က ဖြစ်တာပဲ။ ဘာမှ မထူးပါ ဘူး။ သူ့ဥစ္စာ သက်သတ်လွတ်လဲ မဟုတ်။ ဘာလဲမဟုတ် သက်သတ်လွတ်လဲ မခေါ်နိုင်ဘူး။ သူ့ဥစ္စာ အကူတူပဲ ဖြစ်နေတာ။ ဒါပေမယ့် ထူးထူးခြားခြား လေး လုပ်လို့ရှိရင် ဒါကိုပဲ ကောင်းတယ်ထင်တာကိုး။ ၃-ခု ရှိသွားပြီ။

အဲဒီတော့ ဝေသာလီပြည်မှာတဲ့၊ အရှေ့ဘက်က ဥဒေနဆိုတဲ့ နတ်ကွန်းကြီးရှိတယ်၊ နတ်ကွန်းပေါ့လေ၊ နတ်ကွန်းကြီးကို ထူးထူးခြားခြား ဒါတွေကို ဟိုတုန်းက ဘုရားတွေပေါ့၊ ဘုရားမပွင့်ခင်တုန်းကဒါတွေကို ဘုရားတွေပေါ့၊ နတ်ကိုးကွယ်တဲ့ လူတွေမှာတော့ ဒါတွေဟာ အမှန်မြတ်ဆုံး ဘုရားတွေပေါ့၊ ဥဒေနဆိုတဲ့ စေတီရှိတယ်၊ တောင်ကနေပြီးတော့ ဂါဒေါမကဆိုတဲ့ စေတီရှိတယ်၊ အနောက်ကတော့ကို သတ္တမဆိုတဲ့ စေတီရှိတယ်၊ မြောက်အရပ်ကတော့ကို ဗဟုပုတ္တဆိုတဲ့ စေတီရှိတယ်။

စေတီ ၄-ခု၊ နတ်ကွန်းကြီး ၄-ခုပေါ့လေ၊ အဲဒီ ၄-ခုကို မကျော်လွန်ဘူး၊ ဒီနယ်ပယ်အတွင်းမှာပဲ သူ နေမယ်ပေါ့လေ၊ တစ်သက်လုံး ဒီ ၄-ခုကို ကျော်လွန်ပြီး သကာလ မသွားဘူးလို့ဆိုပြီး ဆောက်တည်တာကိုး၊ အဲဒီတော့ ဒီနယ်ပယ် ၄-ခုက မကျော်လွန်တာက ၄-ခုရယ်၊ အခုနက အဝတ် မဝတ်တာရယ်၊ သေအရက်သာသောက်စားမယ်၊ ထမင်းမစားဘူးဆိုတာရယ်၊ ပြီးဟော့ကို အဗြဟ္မစရိယ ကျင့်ရှောင်တာ၊ ဒီ ၃-ခုရယ် ပေါင်း ၇-ခုပေါ့၊ အဲဒါကို ဆောက်တည်ပြီးတော့ ကျင့်နေတာနဲ့ လူသိ နတ်ကြား ဖြစ်ပြီးတော့ အောင်မယ် သူ့လဲ ကြည်ညိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးနေတယ်ဆိုတာကိုး၊ တစ်ခါတည်း အဲဒါတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သူက ဟောရ သိရလို့ သုနက္ခတ္တက အဲဒါလဲ ကောင်းတယ်လို့ ထင်လာတာကိုး။

ထင်လာဟော့ ဘုရားက ပြောတယ်၊ ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်လဲပဲ ကျင့်ဝတ်တွေ တစ်နေ့ကျ ပျက်မှာပဲ၊ မကြာခင် ဒီဝတ်တွေ အကုန်လုံးကျိုးပျက်ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး ကျင့်ဝတ်တွေ ဖောက်ပြားပြီးသကာလ မကြာခင် သေလိမ့်မယ်လို့ ဟောတာကိုး၊ အဲဒါကိုလဲ သူက သွားပြီးတော့ သတင်းပေးပြန်တယ်၊ သတင်းယွှားပေးမယ်လို့ နောက် မကြာခင်ဘဲ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အဝတ်မဝတ်ဘူးဆိုတာကလဲ အဝတ် ဝတ်လို့ အိမ်ထောင်ရက်သားတွေ ကျလို့ အဗြဟ္မစရိယ တွေလဲ ကျင့်လို့ သူများ လိုပဲ ထမင်းတွေ မုန့်တွေ စားလို့ ပေါ့လေ၊ နယ်ပယ်တွေလဲပဲ ဟိုဘက် ဒီဘက်ကို သွားခင်ရာတွေသွား ကျူးလွန်ပြီးတော့ အကုန်လုံး ဝတ်တွေ ပျက်ပြီးတော့ မကြာခင်ပဲ သူလဲ သေသွားတယ်။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက မေးပြန်တယ်၊ သုနက္ခတ္တတဲ့၊ ငါပြောတဲ့ အတိုင်း ဘယ်နှယ်နေတုန်းတဲ့၊ ဒါလဲမှန်ပါတယ်၊ မှန်လို့ ရှိရင်တော့ ကာတန်ခိုး ဗျာဒိတ်တွေ မဟုတ်လားဆိုတော့ ဒီလိုဆိုတော့၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ တန်ခိုး ဗျာဒိတ်တော် ပြတာပဲတဲ့၊ ဝန်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်

ဘူး၊ ဒီလိုဟာတွေကို နောက်ပါဌိကပုတ္တ၊ ပါဌိကပုတ္တဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကသူက သူကလဲပဲ ပရိပိုင်တစ်ယောက် သူက သူ့ပရိသတ်နဲ့သူ ဟောပြောနေတယ်၊ သူလဲပဲ ဉာဏဝါဒပဲ၊ ဉာဏ်အကြောင်းတွေ ဟောပြောနေတာပဲ၊ ဂေါတမ ဘုရားလဲ ဉာဏဝါဒ ဉာဏ်အကြောင်းတွေ ဟောပြောနေတာပဲ၊ ဘာမှ မထူး ပါဘူးတဲ့။

ဂေါတမဘုရား တစ်ခု ပြောလို့ရှိရင် သူ ၂-ခု ပြောနိုင်ပါတယ်တဲ့၊ ဂေါတမက ၂-ခု ပြောလို့ရှိရင် သူက ၄-ခု ပြောနိုင်ပါတယ် ဆိုပြီးတော့ ကြားနေတာ၊ အကယ်၍သာ ၂-ဦးချင်းဆိုပြီးတော့ ပြောရမယ် ဆိုလို့ရှိရင် ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ပြောရဲပါတယ်လို့ သူက ပြောတော့ ဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားက (သုနက္ခတ္တံ-၂)ကနေပြီးတော့ သွားပြီးတော့ စုံစမ်းပြီးတော့ သူ သဘော ကျတာနဲ့ ယုံကြည်ချက်ချပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကို ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားက ပြောတယ်၊ ဒါ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီပါဌိက ပါဌိ၏သား၊ ပါဌိကပုတ္တ ဘာမှ ပြောနိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့သတ္တိ မရှိပါဘူးတဲ့၊ ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငါဘုရား၏ မျက် မှောက်သို့ မလာနိုင်ဘူးတဲ့၊ မျက်မှောက်သို့ မရောက်ထိုက်၊ မရောက်ထိုက်တော့ ဘူးတဲ့၊ သူပြောတဲ့စကားတွေအင်မတန်လွန်ကျူးနေကုန်ပြီဆိုတော့ သုနက္ခတ္တ က မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်တယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဒါတော့ ဒီစကားတော့ဖြင့် သည်းခံတော်မူပါဘုရား၊ ဒီလောက်တော့ လွန်လွန် ကျူးကျူးတော့ မပြောပါဘူးတဲ့၊ ဗေဒမယူပါနဲ့ ဘုရား၊ ဟာ....သုနက္ခတ္တ နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ပြောရသလဲ၊ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရားတဲ့၊ ဒီ ပါဌိကပုတ္တက ပကတိရုပ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ ရုပ်နဲ့ချုပ်ပြီးတော့များ အရှင်ဘုရားမျက်မှောက်၌များ ရောက်လာလို့ရှိရင် အရှင်ဘုရား စကား မှား သွားမှာစိုးလို့ ပူတာပါ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ တန်ခိုးကြီးတယ်လို့ ထင်နေတာကိုး၊ သူက တန်ခိုးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ဘုရားဆီ ကိုယ်ရောင် ဖျောက်ပြီးတော့ လာလိမ့်မယ် အောက်မေ့တယ်၊ ရောက်လာလို့ရှိရင် ဘုရားက မသိဘဲနဲ့နေမှာ သူက စိုးရိမ်တယ်၊ အဲဒီအနေမျိုးနဲ့ပူတာ၊ ဘုရားစောင့်ရှောက်တဲ့ အနေမျိုးနဲ့ မြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာဘုရား ဒီလောက်တော့ လွန်လွန် ကျူးကျူး မယူပါနဲ့ ဘေးကနေပြီးတော့ သူက ပြောလိုက်သေးတာကိုး။

ငါဘုရား ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ၏ အကြောင်းကို အကုန်လုံး သိလို့ပြောတာ သူက ငါဘုရား၏ မျက်မှောက် မရောက်ထိုက်ပါဘူးလို့ ပြောတော့ သူ အဲဒါ တွေလဲ သွားပြီး ပြောတော့ တစ်နေ့ ဒီအခါကျတော့ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံ ပြန် ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးတဲ့အခါမှာ တစ်နေ့တော့ တစ်ခါတည်း အဲဒီပါဌိက

ပုတ္တရဲ့ နေရာဌာနကို မြတ်စွာဘုရားကြွသွားရာ ဒီတော့ ပါဠိကပုတ္တက ပထမ ပြောထားတာက ဒီ အကယ်၍ ဟိုဒင်း တွေလို့ရှိရင်ဖြင့် ပြိုင်ဆိုင် ပြောရမယ်၊ ဆိုလို့ရှိရင် သူကလဲ ခရီးတစ်ဝက် သွားပါမယ်။

သူကလဲ ခရီးတစ်ဝက်လာခဲ့၊ ဂေါတမ ဘုရားကလဲ ခရီးထွက်လာခဲ့ သူကလဲ ခရီးထွက်လာခဲ့၊ လမ်းတစ်ဝက်ဆီမှာ ဆုံပြီးတော့၊ တွေ့ပြီးတော့ ဝါဒပြိုင်ကြရအောင်လို့ ပြောထားတဲ့ သူက မြတ်စွာဘုရား သူ့ကျောင်း သွားတယ်၊ ဘုရားတစ်ပါးတည်းပဲ သွားတယ်၊ ပရိသတ်တွေ ဘာတွေ ခေါ် မသွားဘူး၊ ပရိသတ်တွေ ခေါ်သွားလို့ ရှိရင်ဖြင့် နောက်ပါ ပရိသတ်တွေနဲ့ အနိုင်ကျင့်နေတာလို့ ဖြစ်နေမယ်ဆိုလို့ မြတ်စွာဘုရား တစ်ပါးတည်းပဲ ကြံ တယ်။

တစ်ပါးတည်း ကြွသွားလို့ သုနက္ခတ္တ အရပ်ထဲ လိုက်ပြီးတော့ ကြေညာတယ်၊ သူက ဘုရားတော့ ပါဠိကပုတ္တထံသွားပြီ၊ ပါဠိကပုတ္တ ကျောင်း သွားတယ်။ ပရိပိုင်ကျောင်း သွားတယ်၊ အဲဒီတော့ ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ် အချင်းချင်း ပြောကြဆိုကြတာတွေကို ကြားရ နာရအောင် ထွက်ကြစို့ ဆိုပြီးတော့ လူတွေကို လိုက်နှိုးဆော်တာကိုး၊ သူကတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီ ပါဠိက ပုတ္တက ပြောလို့ ဟောလို့ရှိရင် နိုင်လိမ့်မယ်လို့၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ အောက်မေ့ နေတာကိုး၊ အဲဒီလို ထင်နေတာကိုး၊ ဒါနဲ့ သူ့လူတွေ စုထားတာ မနည်း ဘူးတဲ့၊ ပရိသတ်တွေ အများကြီး စုထားတယ်။

အဲဒီတုန်းကတော့ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတဲ့သတင်းကြားတော့ ပါဠိ က ပုတ္တကတော့မနေဝံ့ဘူး၊ ကျောင်းမှာ ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲနဲ့ အလကား ကြား ထားတာကိုး၊ ဒီတော့ ဘုရားနဲ့ တွေ့နေလို့ရှိရင် ဘာမျှ လုပ်စရာလဲမရှိဘူး၊ ဘုရားက တစ်ခုပြရင် ငါက ၂-ခုပြမယ်၊ ငါ့မှာ ပြစရာလဲမရှိ၊ ပြစရာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ငါနေရာမကျဘူး၊ စောစောက ရှောင်မှဆိုပြီးတော့ အခြား နေရာဌာနသို့ သွားပြီးရှောင်နေတယ်၊ ထိုင်နေတော့ ပရိသတ်တွေအများကြီး စုတဲ့အခါ စတော့ မြတ်စွာဘုရားက ပြောတယ်၊ ပါဠိကပုတ္တ ငါဘုရား မျက်မှောက် မရောက်ထိုက်ပါဘူးလို့ ပြောတာ၊ အဲဒီမှာ အမတ်ကြီး တစ်ယောက် ရယ်၊ အိုးထိန်းသည် တစ်ယောက်ရယ် ဒီလူတွေက သွားပြီးတော့ တမင် တကာခေါ်ကြတယ်၊ ပါဠိကပုတ္တဆီသွားပြီးတော့၊ ပြီးတော့ ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုပြီးတော့ သွားပြီးတော့ ခေါ်ကြတော့ အရှင်ပါဠိကပုတ္တတဲ့ အရှင်က အစက ပြောထားတာပဲတဲ့၊ ငါလဲ ဉာဏ်အကြောင်း ဟောပြောနေတာပဲ၊ ဂေါတမ ဘုရားလဲ ဉာဏ်အကြောင်း ဟောနေတာပဲ၊ သူတစ်ခု ပြောရင် ငါ ၂-ခု ပြောနိုင်တယ်၊ သူ တန်ခိုး တစ်ခုပြရင် ငါ နှစ်ခု ပြနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီ ဂေါတမ ဘုရားနဲ့ ငါတို့ဟာ တကယ် ယှဉ် ပြော ရမယ်

ဆိုလို့ရှိရင် သူက လမ်းတစ်ဝက်လာခဲ့ ငါက လမ်းတစ်ဝက်သွားပြီး လမ်း အလယ်မှာဆိုပြီး သကာလ ပြောရဲပါတတ်၊ ဆိုရဲပါတယ်၊ ပြိုင်ရဲပါတယ်ဆိုပြီး တော့ အရှင်ပါဌိကပြောကယ်။

ယခုဟာတော့ လမ်းတစ်ဝက်မဟုတ်ဘူး ကျောင်းကို ရောက်နေပြီ ဂေါတမဘုရား အဲဒါ ဂေါတမဘုရားက ရောက်နေပြီတဲ့၊ သတ္တိရှိလို့ရှိရင် တကယ်ဟုတ်လို့ရှိရင် အရှင်ပါဌိကပုတ္တလာပါတဲ့၊ ပြီးတော့ကို နောက်တစ်ခု က ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒီ ဂေါတမဘုရားက ပြောပြန်တယ်၊ ဒီပါဌိက ပုတ္တဟာ ငါရှေ့မျက်မှောက်ကို မရောက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပြန်တယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ဝါဒပြိုင်ဖို့ဟာ မလိုဘူးတဲ့၊ တန်ခိုးလဲ ပြဖို့မလိုဘူးတဲ့၊ ရှေ့ရောက်လို့ရှိရင်ကို အရှင်ဘုရား အနိုင်ရပါပြီ ကြွသာကြွပါဆိုပြီး ဒီလို ပင့်ကြွတာကိုး။

ဒီတော့ဟိုက(လာပါမယ်-၂)နဲ့ မလာနိုင်ဘဲနဲ့ဖြစ်နေတာကိုး၊ ကြာ တော့ ဟိုက စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ လာဦးမလား ထဦးမလားဆိုပြီး (လာ ပါမယ်-၂) နဲ့ တလဲမထနိုင်ဘူး၊ လာပါမယ်နဲ့ မလာတော့စိတ်ပျက်ပြီးတော့ ပြန်လာကြတာကိုး၊ ဥပမာတော့ ဘာတော့လဲ အရှည်ကြီးပါပဲပြောတာ၊ အဲဒီလို ဟိုဒင်းပြုတဲ့အခါကြကော့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောသင့်ဟောထိုက်တဲ့ တရား ပရိသတ်တို့ ဟောပြီးတော့ တန်ခိုးတွေပြပြီး သကာလ ကျောင်းတော်ကို ဝေသာလီက အဲဒီကျောင်းတော်ကို မဟာဝိဟာရခေါ်တဲ့ ကျောင်းတော်မှာ အဲဒီကျောင်းတော်ကို ပြန်ပြီးတော့ ကြွလာတော့မှကိုး၊ သုနက္ခတ္တကိုမေးပြန် တယ်။

သုနက္ခတ္တဘယ်နဲ့လဲငါပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ရဲ့လားမမှန်ဘူးလားဆိုတော့ အဲဒါတွေလဲမှန်တဲ့အကြောင်း ဝန်ခံတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ သူက ယောနိ- သောမနသိကာရမရှိလို့၊ အယောနိသောမနသိကာရရှိပြီးတော့ သူဟာသူ သာသနာတော်ကနေပြီးတော့ အရှုံးပေးပြီးတော့ ထွက်သွားတာပါပဲတဲ့ ဆိုတဲ့အကြောင်း အဲဒီသုတ်မှာဟောထားတယ်၊ သုတ်မှာဟောထားတဲ့ သုတ် ဒေသနာတို့ ယောက်ျ်သောအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟာ တရားတွေကိုကိုယ် တိုင်သိပြီးတော့ ဟောထားတယ်၊ သူတစ်ပါး၏ စိတ်တွေလဲ ကိုယ်တိုင်သိပြီး သကာလ ဟောထားတယ်၊ သူတစ်ပါးတွေလဲ အကျိုးများအောင်လို့မေတ္တာနဲ့ ကရုဏာနဲ့ တရားစောင့်ရှောက်ပြီးသကာလဟောပြော ညွှန်ပြဆုံးမနေတယ်လို့ အာရုံပြုလိုက်တဲ့အခါကာလမှာကြည်ညိုစရာတွေအင်မတန်ကောင်းပါတယ်။

ဟော-နောက်သုတ်တစ်ခုမှာတော့ ဥဒုဗ္ဗယိက ပရိပိုင်ဆိုတာရှိတယ် သူကလဲတပည့် ပရိသတ်တွေ အမြောက်အများနဲ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ ဥဒုဗ္ဗယိ

ကပရိပိုဇ်တဲ၊ သူကလဲတပည့် ပရိသတ်တွေအမြောက်အမြားနဲ့ တစ်နေ့သော အခါကာလကြတော့ ရာဇဂြိုဟ်ကသန္တာနဆိုတဲ့ ဒကာတစ်ယောက်က ဘုရား လက်ထက်တုန်းကတော့ ဒီအရိယာမာ်ဖိုလ်ရောက် သောတာပန် သကဒါဂါမ် တွေ အနာဂါမ်တွေဆိုတာ ဒကာတွေကရှိတယ်၊ ပညာရှိတွေပဲသူတို့က၊ သူတို့ကလဲ ပရိပိုဇ်ကျောင်းထဲကို တစ်ခါတစ်လဲသွားတယ်၊ သွားပြီးတော့ ပရိပိုဇ်တွေနဲ့သွားပြီးတရားဆွေးနွေး ပြောကြတာကိုး၊ တခြားမမဟုတ်ပါဘူး၊ ပရိပိုဇ်တွေများ နည်းနည်းပါးပါးများ ကျွတ်တဲ့ ပရိပိုဇ်များရှိမလားဆိုပြီး တကာတွေက သွားပြီးတော့ ဟောတယ်၊ ဒကာတွေကလဲ ဟောနိုင်ပြောနိုင် တွေကို သွားသွားဟောကြတယ်။

သွားသွားဟောလို့တချို့လဲ သူတို့ပြောတာနဲ့ တချို့လဲပဲ တော်တော် သဘောပေါက်လာတာရှိပါတယ်၊ စိတ္တသုကြွယ်ကြီးများ ဟောလို့သဘော ပေါက်လာတဲ့ ပရိပိုဇ်ထဲကကျွတ်လာတာတွေရှိတယ်၊ အဲဒါနဲ့ သန္တာနဒကာ က တစ်နေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော် သွားမယ်လုပ်တော့ တွေ့သေးတယ်လေ။

ဘုရားကျောင်းတော် ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် ရဟန်းတော် သံဃာ တော်တွေရော မြတ်စွာဘုရားရော ခေတ္တခဏကျိန်းစက်နေတဲ့အခါ ကာလဖြစ် မှာပဲ၊ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် သီတင်းသုံးနေတဲ့အခါပဲ၊ တရားဟောဖို့ရာ အချိန်လဲ မဟုတ်သေးဘူး၊ နည်းနည်းစောသေးတယ် ဆိုပြီးတော့ ဥဒ္ဓဗ္ဗယိကပရိပိုဇ် အာရမ္မသွားတာကိုး၊ အဲဒီသွားတော့အဲဒီမှာပရိပိုဇ်တွေကစုဝေးပြီးသလာက တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းတွေပေါ့လေ။

၃၂-ပါးသော တိရစ္ဆာန်ကထာတွေဆိုတော့ မြို့အကြောင်း ရွာ အကြောင်း အစစအရာရာ အကြောင်းအရာတွေ လျှောက်ပြီးတော့ပြောနေ ကြတာကိုး၊ အဲဒီလိုပြောပြီးတော့ ဆူဆူနဲ့တစ်ခါဟည်း ငြင်းကြခုန်ကြ ဆူဆဲ ဖြစ်နေတော့ ဆရာကြီးကနေပြီးတော့ပြောတယ်၊ ဟိုမှာ ဂေါတမဘုရား တပည့်သန္တာနဆိုတဲ့ဒကာကြီးလျှာနေတယ်တဲ့၊ ဟိုမှာ တိတ်တိတ်နေကြ တိတ် တိတ်နေကြ၊ ဂေါတမဘုရားကတိတ်တိတ်နေဖို့ရာ သွန်သင်ဆုံးမထားတယ်တဲ့၊ ဘုရားက-

သန္နိပတိတာနံ ဝေါ ဘိက္ခဝေ ခွယံ ကရဏိယံ။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ သန္နိပတိတာနံ-အညီအညွတ် စုဝေးမိကုန်သော ဝေါ-သင်တို့အား ခွယံ-၂-ပါးကုန်သော အမှုကို၊ ကရဏိယံ-ပြုရမယ်၊ ကိစ္စ-

၂-ခုရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီ ၂-ခုထဲက တစ်ခုကိုပြုတဲ့၊ ဓမ္မဝါကထာ အရိယော ဝါ တုဏှိဘာဝေါ။ ဓမ္မဝါကထာ-တရားနှင့်စပ်သော စကားဖြစ်စေ၊ အရိယောဝါတုဏှိဘာဝေါ-မြတ်သော ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြစ်စေ၊ ဒွယ် ၂-ပါးသောအမှုကို၊ ကရဏီယံ-ပြုကျင့်အပ်၏တဲ့။

တရားစကား ပြောချင်လဲ ပြောပါတဲ့၊ အဲဒါလို တရားစကား မပြောနိုင်လို့ရှိရင်လဲ မြတ်သောနေခြင်းဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေချင်နေပါတဲ့၊ တရားစကား ပြောတယ်ဆိုတာ ဒါကတော့ ထင်ရှားနေပါတယ်၊ ဟုန်းနဲ့စပ်တဲ့ စကားပြောတဲ့၊ ပြောလို့ရှိရင် တရားနဲ့စပ်တဲ့စကားတွေပြောပါတဲ့၊ ရဟန်းတွေ ဆုံးမတာနော်၊ လူတွေတော့လဲ အကုန်လုံးလိုက်နာရမယ်လို့ မဖြစ်ပေဘူး၊ ဒီတော့ လူတွေတော့ စီးပွားရေးတွေ ကြံစည်လုပ်ကိုင်ရေးတွေ ပြောဦးမှ ဖြစ်မှာကိုး၊ တရားချည်းပြောနေလို့တော့ မဖြစ်ပေဘူး၊ တရားချည်းပြောနေလို့ရှိရင် ရောင်းရဝယ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မဖြစ်ပေဘူး။

လူကတော့ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာ ပြောရမယ်၊ ရဟန်းကတော့ ဒီပြင်အလုပ်မှ ရှိမှမရှိဘဲ၊ တရားစကား ပြောပါတဲ့၊ နောက် တရားစကား ပြောလို့ရှိရင်လဲပဲ မြတ်သော ဆိတ်ဆိတ်နေပါတဲ့။

ဆိတ်ဆိတ်နေတာလဲ ၂-မျိုးရှိတယ်၊ မြတ်သော ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်း၊ ရှိတယ်၊ မမြတ်သောဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းရှိတယ်၊ မမြတ်သော ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းကတော့ စကားတော့ မပြောဘူးပေါ့လေ၊ စိတ်ကူးနဲ့ လျှောက်ကြံနေမှာ၊ ကာမဝိတက်တွေလဲ ကြံနေမှာပဲ၊ ဗျာပါရဝိတက်တွေနဲ့ ကာမဝိတက်တွေနဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို စဉ်းစားကြံနေမယ်။ ဗျာပါရဝိတက်တွေနဲ့ ဒေါသတွေနဲ့ သူတစ်ပါးတွေ ပြစ်မှားသတ်ဖြတ်ဖို့ ညှဉ်းဆဲဖို့ဟာတွေ လျှောက်ကြံနေတယ်။

အဲဒါကတော့ မြတ်သော ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆိတ်ဆိတ်နေပေမယ့်လို့လဲ အကုသိုလ်တွေက ပွားနေတာပဲ၊ ဒါကတော့ ကောင်းတယ်လို့ ဘုရားကမချီးမွမ်းဘူး၊ ဒါတော့-အရိယော-မြတ်သော ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဆိုတာ တရားတစ်ခုခုနဲ့ နှလုံးသွင်းနေတာကို ပြောတယ်၊ သမထဖြစ်စေ၊ ဝိပဿနာဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်တရားလေးနဲ့ကို ရှုပြီးတော့နေတာကိုး၊ အဲဒါ ၂-ယောက်ရှိရှိ ၃-ယောက်ရှိရှိ၊ ၄-ယောက်ရှိရှိ တရားဟောစရာ ပြောစရာပဲရှိရင် ကိုယ့်တရားလေးနဲ့ကို ရှုမှတ်ပြီးတော့ နေရတယ်။

ယခု ဒီမှာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီလို နေကြတာပဲ၊ အချိုးကျကျ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် ဒီလို နေကြတာပဲ၊ ဆုံစည်းပေမယ့်လို့ ပြေးစရာ

အကြောင်းမရှိရင်မပြောဘူး၊ ကိုယ့်ကို ကိုယ် တရားလေးနဲ့ကို မှတ်ပြီးနေတယ်၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါ ၂-ခု တစ်ခုခုကို ပြုရမယ်တဲ့၊ ဘုရားက ဆိုထားတော့ သူတို့ အဲဒါလဲပဲသိနေတာပဲ။

ဂေါတမဘုရားက ဆိတ်ဆိတ်နေဖို့ရာ သွန်သင် ဆုံးမထားတယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် တို့ဆိတ်ဆိတ်နေကြ၊ အေးအေးနေကြ၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်သတိ ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့မှ သန္တာန ဒကာကြီးကလဲ သွားပြီးတော့ သူတို့လဲ အရိုအသေ ပေးတန်သလောက် ပေးပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ပေးတန်သမျှ ပေးပြီး တော့ သန္တာနမည်တဲ့ ဒကာကြီးက သူတို့ကို ပြောတာကိုး၊ ဒီပရိဗိုဇ်အကျင့် တွေကတော့ ဂေါတမဘုရားများ ကျင့်ပုံကျင့်နည်းနဲ့မတူဘူးတဲ့၊ တစ်မျိုးပဲတဲ့၊ ဘယ်နဲ့ ဆူဆူညံညံနဲ့စကားတွေ အော်ကြယ်-အော်ကြယ်နဲ့ ပြောနေကြတာ ကိုးတဲ့၊ စုဝေးပြီးတော့ ဂေါတမဘုရား တပည့်ပရိသတ်တွေကတော့ ဟိုမှာ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ပဲတဲ့၊ တစ်ခါတည်း တရားဟောရင်လဲဟော။ တရား မဟောရင်လဲ နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကနာ၊ ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ယောက်တည်း ဟောနေတာပဲ၊ မေးမြန်းစရာရှိရင်လဲ ထပြီးမေးတာပဲ ရှိတာကို၊ ငြင်းခုံနေတာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီတော့ တရားနာရင်လဲ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ်လို့ ရှိရင်လဲ ကိုယ့်တရားလေးနဲ့ပဲ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ဆိတ်ဆိတ် တိတ်တိတ် ကလေးနေတာပဲ၊ ဒီ အရှင်ပရိဗိုဇ်တွေကြတော့ အရှင်ဘုရားတို့ နေတာက တစ်မျိုးပဲတဲ့၊ မတူဘူးလို့ပြောတော့ သူတို့ တယ်မကြိုက်ဘူးပေါ့လေ၊ ကဲ့ရဲ့ တယ်ဆိုတာ မကြိုက်ဘူး၊ လူတွေကဲ့ရဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ဟုတ်-မဟုတ်ဟုတ် ဘယ်သူမှ တယ်မကြိုက်ဘူး၊ ဟုတ်ပေမယ့်လဲ မကြိုက်ဘူး၊ ချီးမွမ်းရင်တော့ ကြိုက်တယ်၊ သူက ချီးမွမ်းရင်တော့ ဟုတ်ပေမယ့်လို့ မဟုတ်မှန်းတော့ သိသားပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် ချီးမွမ်းလို့ ရှိရင်တော့ 'စိတ်မဆိုးဘူး၊ အဲဒီတော့ သန္တာန ဒကာကြီးက ပရိဗိုဇ်တွေကို ကဲ့ရဲ့ပြီးပြောတာကို၊ ပြောတော့ တစ်ခါတည်း မကျေနပ်ဘူး၊ ဟိုက ဥဒယဗ္ဗယက ခေါင်းဆောင် ပရိဗိုဇ်ကြီးက ပြောတယ်၊ အဲဒီဆရာကြီးက အရှင်ဂေါတမဟာလေတဲ့ သင်တို့ဆရာ အရှင်ဂေါတမဟာ ပရိသတ်ထဲမှာ မကျက်စားဘဲ ကိုယ့်ဟာကို တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ် တောထဲတောင်ထဲမှာနေနေ တာပဲတဲ့၊ ဒီတော့ ဘာအသိဉာဏ်ပွား မလဲတဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကို တစ်ယောက်တည်းနေလို့ မပွားဘူး၊ ဟိုတောထဲ တောင်ထဲမှာ ကျင့်သုံးတုန်းက နည်းနည်းပါးပါး ပွားထားတဲ့ အသိဉာဏ်

ကလေးဟာလဲ တစ်ယောက်တည်း နေနေတော့ ပရိသတ်တွေနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ရတော့ ဒီစိတ်ကူး ဉာဏ်ကူးလေးတွေဟာလဲ တစ်ဖြည်းဖြည်း ပျောက် ကုန်တာပဲ။

ဘာနဲ့ တူနေသလဲဆိုတော့ မျက်စိကန်းနေတဲ့ နှားမနဲ့ တူနေတယ်၊ တူတယ်တဲ့၊ သူက ဥပမာပေးတာကို မျက်စိကန်းနေတဲ့ နှားမက မျက်စိတစ်ဖက် ကန်းနေတာကိုး၊ တစ်ဖက်ကန်းနေတော့ နောက်တစ်ဖက်လည်း ပုံမ မတော်တိုက်ရင် ကန်းသွားမှာစိုးလို့ သူဟာ ပရိသတ်ရဲ့အလယ်ခေါင်မှာမနေ ဝံ့ဘူးတဲ့၊ အစွန်အဖျားမှာနေတယ်၊ အလယ်ခေါင်မှာနေရင် နှားတွေနဲ့ တိုး ဝှေ့ကုန်ရင် ဟိုမျက်စိပါ ကွယ်သွားရင် ဒုက္ခရောက်ရတော့မှာကိုး၊ ဒါကြောင့် မို့ မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့ နှားမဟာ ပရိသတ်အစွန်အဖျားက လွတ်လွတ် ကင်းကင်းကနေပြီး ကျက်စားနေတာလိုပဲတဲ့။

အရှင် ဂေါတမ ပရိသတ်ထဲ မဝင်ဝံ့လို့ သူတောထဲမှာ နေနေတာနဲ့ တူပါတယ်၊ ဒီလာနဲ့စမ်းပါတဲ့၊ လာနဲ့လို့ ရှိရင်ဖြင့် စကား တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ တစ်ခါတည်း ရှေ့ကို မဆက်နိုင်အောင်လို့ ပြတ်သွားအောင် ဒီက ပြောပြစ် လိုက်မယ်၊ ဒီလိုကို သူဥစ္စာ တယ်ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ အချိုးနီး ရေအိုး များကဲ့သို့ ဘာမှကို စကားတစ်ခွန်းမှ စကားကစ်လုံးမှ မပြောနိုင်အောင်လို့ ဒီလိုပြောတာကိုး။

အဲဒီလိုပြောတော့ မြတ်စွာဘုရားကလဲ ဒီအခိုက်အတန့်မှာ ဘုရားက လောကလဲ အမြဲတန်းကြည့်နေတယ်၊ ကြည့်နေတော့ ဆင်ခြင်နေတော့ သူ ပြောတဲ့စကား ဟိုက ဒီဗွသောတ အဘိညာဉ်နဲ့ ကြားနေတော့ ပြောတာ သိပ်နေရာကျတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီဗွသောတ ဒို့ပြင် ဘုရားတပည့်သား တွေ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန် အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီအဘိညာဉ် ရပါတယ်၊ သိပ်နေရာကျတယ်၊ ယခုကာလ ဟို ရေဒီယိုကွေ့ ဘာတွေ ကနေ ကြားနေသလို ဝိုင်ယာလက်တွေကနေ မိနေသလိုပဲ၊ သူက နှလုံးသွင်းမိတဲ့ အချိန်နဲ့ဆိုရင် သိတာပဲ၊ နှလုံးမသွင်းမိတဲ့ အချိန်ကောလဲ မကြားရဘူး၊ ဒါက တော့ သမာပတ် ဝင်စားနေတဲ့အချိန် ဒီလိုအချိန်တော့ မကြားရဘူး။

ဒို့ပြင် တရားတွေ ဘာတွေ ဟောနေလို့ နှလုံးသွင်းမိတဲ့အချိန် ဒီလို အချိန်လဲ ကြားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲသူက နှလုံးသွင်းမိတဲ့အချိန် သူဘက်ကို ဟိုဒင်းလိုပဲ၊ ယခု ရေဒီယိုမှာ သူလိုင်းနဲ့သူ ဝင်သလိုပေါ့၊ အဲ-သူဘက်ကို လှည့်ပြီးသကာလ နှလုံးသွင်းမိတဲ့အချိန် ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီမှာ အကုန်ကြားနေ တယ်၊ သူပြောတာ ကြားနေတယ်၊ ကြားတော့ မြတ်စွာဘုရားက အင်း-

ဒီဟာက သွားဖို့အချိန်ပဲတဲ့၊ ဒီပရိသတ်တွေ ကျွတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မကျွတ်သည် ဖြစ်စေ၊ ပါရမီမှ ရရဆိုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားဆိုတာ တရားဟောရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား အင်မတန် ကြည်ညိုစရာ ကောင်းပါတယ်။

မိမိ ဟောတဲ့တရားတွေ အကုန်လုံး လိုက်နာနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒီလိုမဟုတ် ဘူး၊ သူဟာ မလိုက်နာနိုင်လဲ သွားဟောသေးတာပဲ၊ ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ တစ်ခါ တစ်ခါကို မင်းအစည်းအဝေးတွေ၊ ပုဏ္ဏားအစည်းအဝေးတွေ၊ သေ ဌေး အစည်းအဝေးတွေ၊ ရဟန်းအစည်းအဝေးတွေ၊ နတ်အစည်းအဝေးတွေ သွားပြီး မြတ်စွာဘုရားဟာ တိတ်တိတ်သွားဟောတာ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီမှာ သွားတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်သွားလဲဆိုတော့ ဘုရားအနေနဲ့ သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်အနေနဲ့ သွားတာ၊ ဟိုရောက် တော့ကို သူတို့ထက်တော့ သာနေတာပေါ့၊ ပရိသတ်ထဲကထက် သာနေတာ ကိုး၊ ဒီတော့ သူတို့အထဲက လူကြီးလို့ အောက်မေ့ရတယ်၊ အကြီးအကဲဖြစ် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အောက်မေ့ရတယ်။

ဒါနဲ့ သူတို့ အမြင့်အမြတ်ထားပြီး သူတို့တော့ သင့်တော်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ပြီး တရားစကားတွေ ဟောနေတယ်၊ ဟောတော့လဲ သူတို့ အထဲက အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဟောပြောနေတယ်၊ အောက်မေ့ပြီး ရိုရို သေသေ ဟိုက နားထောင်နေကြတယ်၊ နားထောင်နေတော့ ပြန်သွားရော၊ မြတ်စွာဘုရား ပြန်သွားတဲ့ အခါကျတော့ တရားကတော့ ကျန်ရစ်နေတယ်၊ သူတို့ ကြားရ နာရတဲ့တရားတွေက နောက် သူတို့။ အင်း-တို့အကြီးအကဲက ယခုမှ လာတယ်၊ အခုနက ပြောသွားတာ တူတော့ အတူသား၊ ဘယ်သူများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ ဒီလို အောက်မေ့ကြတာကိုး၊ ဒီလိုလဲ သွားဟောတဲ့အခါ ရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဟောရလဲဆိုလို့ရှိရင် ပါရမီဖြစ်အောင်လို့၊ ဝါသနာ ဖြစ်အောင်လို့ အစကတည်းက ဘုရားအဖြစ်နဲ့သွားလို့ရှိရင် ဟို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ က နာချင်မှ နာမှာ၊ နာချင်မှ နာမယ်။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီလို လုပ်ပြီး ဟောရတာ သူဟာ ဒါလဲပဲ တစ်မျိုးပဲ သူလဲတစ်နည်းပေါ့၊ ဘုန်းကြီးက ဒီက ဟိုအရင်က ဒီမှာ တရားအားထုတ်တဲ့ စတောက်ခံ ဆိုတဲ့ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အရင်က ဟိုဒင်းမှာ စင်္ကာပူ ကနေပြီးတော့ အဲဒီက အပြန်မှာ ဒီမှာ ဝင်ပြီးတော့ တရား အားထုတ်တာ ၁၅-ရက်လောက်နဲ့ တူပါတယ်၊ အားထုတ်သွားပြီးတော့ ဟိုကျတော့ သူ အားထုတ်သွားတဲ့ တရားတွေအကြောင်း သူ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ရေး ထားတယ်၊ အောင်မယ် သူက တော်တော် ကောင်းတယ်၊ ဘုန်းကြီးလဲ

အကုန်လုံးတော့ မဖတ်ရသေးဘူး၊ နည်းနည်း တစ်ချို့တစ်ဝတ်တော့ ဖတ်ပြီး ပြီ၊ သူ့ဟာ တော်တော်ကောင်းတယ်။

သူက ဘယ်လိုလုပ်ရေးလဲဆိုတော့ သူကခရစ်ယာန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရေးထားတယ်၊ ခရစ်ယာန်ပေမယ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်ပြီးတော့ စုံစမ်းတဲ့ အနေနဲ့ သူကရေးတာ၊ အမှန်ကတော့ ပြန်စစ်ကြည့်လို့ရှိရင် ယခုဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ၊ ဒါနဲ့ သူက ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရေးထား တယ်၊ ဒီမှာ သာသနာ့ရိပ်သာ တရားအားထုတ်ပုံတွေ ဘာတွေ အားထုတ် ကတည်းက (ဘယ်လို-၂) ဖြစ်ကတ်တာတွေ အဲဒီ ပထမက သူ့စိတ်တွေ နိုင်ငံခြားသားပုဂ္ဂိုလ်တွေ မကျေနပ်စရာ အချက်တွေ ဘာတွေ၊ အပြစ်တွေ ဘာတွေ လျှောက်ပြပြီးတော့ သူကပြန်ပြီးတော့ ဖြေရှင်းပြလို့ အောင်မယ် သူ့ဟာ တော်တော်ကောင်းတယ်၊ သူရေးထားတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုရေးလဲဆိုရင် ပထမတည်းက ဗုဒ္ဓဘာသာ တစ်ယောက် အနေနဲ့ ရေးလို့ရှိရင် ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီစာအုပ် ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာ ဒီတော့ သူက တခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရေးထား တယ်၊ ဘယ်သူမဆိုလာပြီး ဗဟုသုတအဖြစ်ပဲ လာပြီးကြည့်နိုင်တာကိုး၊ သူ့လဲ စိတ်ကူးတော်တော်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲလို့ အောက်မေ့ရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ကလဲ ဒီလိုပဲ၊ ဘုမသိဘမသိလူတွေ သွားပြီးတော့ ဒီအတိုင်း ဟောတယ်၊ ဟိုမှာသိတဲ့အနေနဲ့ ရဟန်းအသွင်ကြီးနဲ့ သွားဟောလို့ရှိရင် ဟာ တို့နဲ့ အသွင် မတူဘူးဆိုပြီးတော့ရင် နာချင်မှနာမယ်၊ အဲဒီလိုဟာတွေလဲ ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဒီပရိပိုင်တွေကို ဒီလို တရားစကားတွေ သူတို့ဘုရားကဲ့ရဲ့ပြောနေတာတွေ ကြားတော့ ကြွသွားပြီးတော့ တရားဟော ဦးမှပဲလို့ အဲဒီမှာ ဆင်ခြင်ပြီးမြတ်စွာဘုရားက တန်ခိုးနဲ့ကြွပြီးတော့ သူတို့ မျက် မှောက်အနီးအနီးမှာ မြတ်စွာဘုရား စကြံလျှောက်နေတော့ ပြုန်းခနဲ သူတို့ မြင်တာပေါ့လေ၊ ဟာ ဒီက ကဲ့ရဲ့စကားပြောနေတုန်း ဟိုမှာ မလှမ်းမကမ်း မြင်နေတာကိုး၊ မြင်နေတော့ သူ့တပည့်တွေ ကဲကဲ တိတ်တိတ်နေကြ ဟိုမှာ ဂေါတမဘုရား ဟိုမှာ ရောက်နေတယ်၊ သူက တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ကြိုက် တယ်၊ တိတ်တိတ်နေလို့ရှိရင် တို့ဆီလာချင်လာမှာပါပဲ။

လာတာတော့လဲ သဘောကျတယ်၊ ဘုရားကြွလာတယ်ဆိုရင် သူတို့ နာမည်ရတာပေါ့၊ တို့ဘုရားလဲကြွလာတယ်ဆိုပြီး ဘုရားတပည့်တွေကလဲ သူတို့ နည်းနည်းပါးပါး အာရုံပြုသေးတာကိုး၊ အဲဒါနဲ့ တိတ်တိတ်နေကြဆိုတော့

တိတ်တိတ်နေတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီတော့ ကြွလာတယ်၊ ကြွလာပြီးတော့ ရောက်တဲ့အခါ ကျတော့ သူတို့နေရာ မြင့်မြတ်တဲ့နေရာ ပေးပါတယ်၊ ပေးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ထိုင်ပြီးတော့ မေးတယ်။

အဲ ယခုဘာတွေဘာတွေများ ပြောဆိုနေကြသလဲလို့မေးတော့ မြတ်စွာ ဘုရားလာလို့ရှိရင် တပည့်တော်တို့ လျှောက်ထားဖို့ပါပဲတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားဟာ၊ ဧဝံ၊ တမမြတ်စွာဘုရားဟာ မိမိတပည့်သားတွေအပေါ် ဘယ်လို-ဘယ်လိုတရား နှင့်သွန်သင်ဆုံးမထားပါသလဲ၊ အဲဒီသွန်သင်ဆုံးမတဲ့ တရားကို တပည့်တော်တို့ က မေးလို့ပါတယ်တဲ့ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီ သွန်သင်ဆုံးမတဲ့ တရား ဆိုတာကတော့ နက်နဲပါတယ်တဲ့၊ သင်တို့က အယူတစ်မျိုးဖြစ်နေပါတယ်။

အဲ အယူတစ်မျိုးဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုငါ ဒီတရားတွေ ဒီလို အား ထုတ်ရတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ရတယ်ဆိုရင် သဘောပေါက်ဖို့ မလွယ်ဘူးတဲ့၊ ဟုတ် တယ်၊ သူဟာ အယူမတူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဒီက တရားတွေ သွားပြလို့ရှိရင် မလွယ်ဘူး၊ အဲဒီဘာသာခွဲမပြောနဲ့ အဲဒီဘုန်းကြီးများ ဒီကရှုမှတ်တဲ့ တရား လေး၊ ခွါရ ၆-ပါးကဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ ရှုမှတ်ရမယ်ဆိုတာကို အဲဒါကိုး၊ အလေ့ အလာမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သွားဟောလို့ရှိရင် အောင်မယ် သူဟာတရား မဟုတ်သလိုဖြစ်နေတာပဲ၊ ဘာမှမဟုတ်သလိုဖြစ်နေတာပဲ၊ ဝိပဿနာတဲ့၊ ဘယ်နဲ့ ဝိပဿနာလဲလို့ ဒီလိုအောက်မေ့တယ်၊ သူတို့က အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ အယူမတူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တည့်တိုးကြီးဟောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရား က အဲဒါက အသင်က အယူတစ်မျိုးဖြင့် သဘောကြတာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေပါ တယ်တဲ့၊ အယူအကြိုက်တစ်မျိုးဖြစ်နေတော့ ဒီဟာကို ဟောလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ကဲ အသင်မေးချင်လို့ရှိရင် သင်တို့နဲ့ စပ်တဲ့ ခြိုးခြံတဲ့အကျင့်ကို မေးချင် မေးပါ ထဲ့။

တပေါ်စ-လို့ ခေါ်တယ်၊ ခြိုးခြံတဲ့အကျင့်ပါပဲ၊ အဲဒါကို မေးပါဆိုတော့ အဲဒါကိုမေးတယ်၊ ဒါဟာ ဘယ်လိုလုပ်ကျင့်လို့ရှိရင် ပြည့်စုံပါသလဲလို့၊ မြတ် စွာဘုရားက ခြိုးခြံတဲ့အကျင့်တွေ အဝတ်မဝတ်တာတို့၊ အစားအသောက် အနေအထိုင်ခြိုးခြံတာတို့ သူတို့အကျင့်တွေရှိပါတယ်၊ ဆွမ်းခံ အလှူခံရာတွေ မှာလဲ (ဘယ်လို-၂) ဆွမ်းအလှူခံရမယ်၊ ဘယ်လို-ဘယ်လို မခံရဘူး၊ ဘယ် လိုဟာ ဝတ်ရတယ်ဆိုတာ သူတို့ကျင့်ဝတ်တွေရှိပါတယ်၊ အဲဒါကို ဂျိမ်းတွေ၊ ဂျိမ်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ နာထပုတ္တတပည့်တွေပေါ့လေ၊ အဲဒီ ပရိ ဗိုဇ်အကျင့်တွေ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအကျင့်တွေ ဟောပြီးတော့ ဒီအကျင့်တွေကျင့် လို့ရှိရင် ဒါတွေဟာ သင်တို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဒါတွေ ကောင်းနေတာပဲမို့လား လို့ဆိုတော့ ဒီအတိုင်းဆိုလို့ ဆိုရှိရင် ကောင်းပါတယ် ဒါတွေပြည့်စုံနေတာပဲ။

ဒါပေမယ်လို့ ဒီအကျင့်တွေမှာ ချွတ်ယွင်းနေတော့ အများကြီးရှိတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားဟောထားတယ်၊ ချွတ်ယွင်းချက်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ဒီအကျင့်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်စေကာမူ ပြည့်စုံဖို့ကလဲ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း သေလုမျောပါးကျင့်ရတယ်၊ သူဟာ အကျင့်တွေက တော်တော်ပြင်းထန်တယ်၊ လွန်လွန်းနေတဲ့ဥစ္စာတွေ၊ မလိုတဲ့ ဥစ္စာတွေလဲလျှောက်ကျင့်နေတာ၊ သူဟာက အဲဒီတော့ ဒီအကျင့်တွေကျင့်ဖို့ ဟာ တော်တော် မလွယ်ပါဘူး၊ အဲဒီအကျင့်တွေ ပြည့်စုံနေသော်လည်း ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ချွတ်ယွင်းချက်တွေရှိပါတယ်။

ဘာတွေတုန်းဆိုလို့ရှိရင် ဒီအကျင့်ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငါဟာဖြင့် ဒီအကျင့်နဲ့ပြည့်စုံတယ်၊ ငါလို မကျင့်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ချွတ်ယွင်းတယ် ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုပင်မြှောက်ပြီးတော့ သူများတွေနဲ့မချပြီး သူများတွေ အထင်သေးတယ်၊ ကိုယ့်ကိုအထင်ကြီးတယ်၊ အဲဒါဟာအပြစ်တွေပဲ၊ ဒီတော့ ဒီအကျင့် ကျင့်တဲ့သူဟာ ဒီအကျင့် ကျင့်တဲ့အတွက် လာဘသက္ကာရ လောက တွေ လာဘ်လာဘတွေ၊ ဂုဏ်သိတင်းကြီးမှုတွေ၊ ဘုန်းကြီးမှုတွေ၊ အဲဒါတွေ မျှော်လင့်ပြီးတော့ ကျင့်နေတာတွေလဲရှိတယ် စသည်ဖြင့် အဲဒါနဲ့ စပ်ပြီး လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေ၊ မာနတွေ၊ ကိလေသာတွေ၊ ဖြစ်နိုင် ပုံတွေလျှောက်ပြီးတော့ဟော ဒါတွေအကုန်လုံးအပြစ်တွေချည်းပဲတဲ့။

ဒါတွေဆိုလို့ရှိရင် အပြစ်တွေမဟုတ်ပေဘူးလားလို့မေးတော့ ဒီတော့ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံတယ်၊ ဝန်ခံပြီးတော့ နောက်တစ်ခါ ဒါနဲ့လဲမပြည့်စုံ သေးဘူးဆိုပြီး နောက်တစ်ခါ ဆက်ပြီးတော့ ပြည့်စုံတဲ့ဟာ ဘယ်လို ဟာတုန်းဆိုတော့ အဲဒီမှာ သမာဓိလုပ်ငန်းတွေ ဟောတာကိုး၊ သမာဓိလုပ် ငန်းတွေ၊ သမာဓိဈာန်တွေ ဟောတယ်၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာဈာန် စသည့်ဈာန်တွေ ဟောပြီးတော့ ဒီဈာန်တွေကနေပြီးတော့ ပြည့်စုံတဲ့အခါ ကာလကျတော့ အဘိညာဉ်ဟောတာကိုး၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသအဘိညာဉ်- ရှေး ရှေးသောဘဝတွေ သိနိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီဗွစက္ခုနဲ့ အမြင်ပေါက်ပုံတွေ အဲဒါအကြားအမြင်တွေပေါက်တဲ့ အဘိညာဉ်ဟောတယ်။

အဲဒါ ဒီလိုရှိရင်ဖြင့် သင်ချိုးခြံတဲ့ အကျင့်နည်းလမ်းဟာ ပြည့်စုံမယ် မို့လားလို့ဆိုတော့၊ ပြည့်ပါတယ်တဲ့၊ ဒီလောက်ဆို ပြည့်စုံနေပြီ၊ ဒါလောက် ဆို ဆုံးနေပြီ၊ ကုန်နေပြီတဲ့၊ အေး-ငါဘုရားတပည့်သားတွေ သွန်သင်ဆုံးမတဲ့ နည်းနိရည်း တရားတွေက ဒီလောက်နဲ့မပြည့်စုံသေးဘူးတဲ့၊ ဒီအထက်မှာ ရှိသေးတယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေဟောလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီတော့

ဟုတ်တယ်၊ ဟိုပြောတဲ့ သမထတို့ စုံနီအဘိညာဉ်တွေ ပြည့်စုံရုံနဲ့တော့မပြည့် စံဘူး၊ ဝိပဿနာဟောရမှာကိုး။

ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေ အဖြစ်အပျက် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ဟောရမှာကိုး၊ အဲဒီအထက်မှာ ရှိသေးတယ်တဲ့၊ ဧဝံတောဟောရမှာ၊ သူ့ပရိဗိုဇ် တပည့်တွေ အားလုံးက အင်မတန်ကို အံ့သြအံ့အားသင့်ပြီးတော့ တို့မှာတဲ့ ဒိဗ္ဗသောတ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်တွေဆိုလို့ရှိရင် လမ်းဆုံးနေပြီတဲ့၊ တို့နည်း လမ်းတွေမှာ ယခု ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကတော့ ဒီအထက်က တရားတွေ တောင်မှရှိသေးတယ်လို့ သူဆိုပါကောတဲ့။

အင်မတန် အံ့သြစရာကောင်းတယ်ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနဲ့ ပြောကြဆိုကြတတ်၊ ဆူဆူညူညူနဲ့ အားရပါးရ ပြောကြတာကိုး၊ ပြောတော့မှ ခုနကသန္တာနဆိုတဲ့ ဒကာကြီးက ထပြီးတော့ လျှောက်တယ်၊ အားလုံးကတော့ ထောက်ခံကုန်ကြပြီတဲ့၊ အားပေးကုန်ကြပြီတဲ့၊ ဒီအချိန် အခါမှာဆိုရင်ဖြင့် ခုနကစကားလေး ဖြေရဦးမှပဲဆိုပြီးတော့ ခုနက ပရိဗိုဇ် ဆရာတွေပြောထားတာကိုး၊ ဥဒုဗ္ဗယိကဆရာကြီးကပြောထားတယ်၊ ဂေါတမ ဘုရားဟာ တောထဲတောင်ထဲ တောကြိုတောကြားမှာနေတယ်၊ အစွန်အဖျား မှာနေတယ်၊ ပရိသတ်ထဲမဝင်ဝံ့ဘူးဆို၊ သူက မျက်စိ တစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့ နွားမများလိုပဲ၊ အစွန်အဖျားမှာ သူကျက်စားရတယ်၊ သူပညာအသိလေး တွေဟာ မတိုးပွားဘူး၊ ပျက်စီးနေတယ်ဆိုပြီးတော့ သူပြောထားတာလေးကို ပြန်ဖြေတာကိုး၊ အရှင်ဥဒုဗ္ဗယိကပရိဗိုဇ် ခုနက အရှင်ဒီလိုဒီလို ပြောတယ်တဲ့၊ ဂေါတမဘုရားဟာ ပရိသတ်အစွန်အဖျားမှာ ကျက်စားတယ်။

မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းတဲ့ နွားမနဲ့တူတယ်၊ ပရိသတ်ထဲ မဝင်ဝံ့ဘူး၊ စီလာလို့ရှိရင်ဖြင့် စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ တစ်ခါတည်း ရှေ့ကိုမဆက်နိုင် အောင်ပြောမယ်လို့ သင်အခုနက ပြောတယ်မို့လားလို့၊ ကိုင်း-ယခု ဂေါတမ ဘုရား ပရိသတ်ထဲမဝင်နိုင်အောင် ပြောတော်မူပါ၊ ရှေးကစကားကို ဒကာက စပြီးဖြေတာကို၊ ဖြေတော့မှ တစ်ခါတည်း ပရိဗိုဇ်ဆရာကြီးက တစ်ခါတည်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတယ်၊ သူလဲပြန်ပြီးတော့ ချေစရာလဲမရှိဘူး ပြောလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ ဘုရားနဲ့မျက်မှောက် ဖြစ်နေတော့ ဒီတော့ သူပြောတာ တွေက လွန်နေတာကိုး။

ဒီတော့မြတ်စွာဘုရားကမေးတယ်၊ ဒီလိုဒီလို ပြောတာဟုတ်သလားလို့ မေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်လို့ဆိုတော့မှ ဝန်ခံတော့ မြတ်စွာဘုရားက ထပ်ပြီး တော့မေးတယ်၊ ဥဒုဗ္ဗယိကပရိဗိုဇ်တဲ့ ဇဉ်းစားကြည့်၊ သင်ဘယ်လို ကြားဖူး

သလဲတဲ့၊ သင် ရှေးက သင့် ဆရာ့ဆရာတွေက သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံသံ မြတ်စွာဘုရား
တွေဟာ ပရိသတ်တွေနဲ့ စုဝေးပြီး သကာလ တောအကြောင်း ကောင်
အကြောင်းတွေ တစ်ခါတည်း တကြော်ကြော်နဲ့ ဟောပြောပြီးတော့ ငြင်းခုံ
ပြီး နေတယ်လို့ ကြားဖူးသလား၊ သို့မဟုတ် ငါကဲ့သို့ ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်ပဲ
တရားတွေနဲ့ နှလုံးသွင်းပြီး ဝမ်းမြောက်နေတာ ကြားဖူးသလား၊ ဘယ်လို
ကြားဖူးသလဲ။

ဒီတော့ အဲဒီ ပရိပိုဇ်ဆရာကြီးက ပြန်ဖြေတယ်၊ တပည့်တော် ကြားဖူး
တာကတော့ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ပရိသတ်တွေ ဆူဆူညီညီနေတယ်လို့ မကြားဖူး
ပါဘူးတဲ့၊ ဒီလိုပဲ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်တော့ ကျောင်းတော် ကျောင်းတော်တွေ
မှာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်နေပြီး ကိုယ့်တရားလေးနဲ့ကိုယ် တရားအားထုတ်နေ
တယ်လို့ ဒီလိုပဲ ကြားဖူးပါတယ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရားက ပြန်ပြီးတော့ မိန့်တော်
မူတယ်၊ ဥဒုဗ္ဗယိပရိပိုဇ်က သင်ဟာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့တဲ့၊ သင်ဟာ ငယ်ရွယ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူး၊ သင်ဟာ ဆရာကြီးလဲ ဖြစ်နေပြီ၊ သင်ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
တစ်ယောက် မဟုတ်လားတဲ့၊ ဒီလိုစဉ်းစားဆင်ခြင်သင့်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓေါ သောဘဂဝါ ဗောဓာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သန္တော သောဘဂဝါ သမထာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သန္တော သောဘဂဝါ သမထာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

တိဇ္ဈော သောဘဂဝါ တရနယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

ပရိနိဗ္ဗူတော သောဘဂဝါ ပရိနိဗ္ဗာနာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

အဲဒီလို စဉ်းစားသင့်ပါတယ်၊ စာကလေး ကောင်းပါတယ်၊ မြတ်စွာ
ဘုရား ကြည်ညိုစရာကောင်းပါတယ်။

သောဘဂဝါ - ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓေါ - သစ္စာလေးပါးအမှန်
တရားကို ပိုင်းခြား သိမြင်တော်မူပြီးသည် ဖြစ်၍၊ ဗောဓာယ - သစ္စာလေးပါး
အမှန်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်ကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာ၊ ဓမ္မံ-သစ္စာ
လေးတန် တရားမှန်ကို၊ ဒေသေတိ-ဟောကြားတော်မူပါပေ၏။

မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတာ ဒီနည်းအတိုင်း ဟောတယ်၊ ကိုယ်တိုင်
သိပြီးမှ သူများတွေလဲ ကိုယ့်လိုသိအောင်ဟောတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင်
သစ္စာလေးပါးတရားတွေ ကိုယ်တိုင် သိအောင်လို့ ကျင့်ခဲ့တယ်၊ ကိုယ်တိုင် သိ
အောင်လို့ ကျင့်ပြီး ကိုယ်တိုင် သိပြီးတော့မှ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ ဝေနေယျ
သတ္တဝါတွေလဲပဲ ငါဘုရားကဲ့သို့ သိကြပါစေဟု သိပြီးတော့ အကျိုးများပါ

စေဟု ရည်ရွယ်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားတရားဟောတယ်၊ အဲဒါ နှလုံးသွင်း ပြီးတော့ ကျင့်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါလေးတွေ စဉ်းစားလို့ရှိရင် အင်မတန် ကြည်ညို စရာ ကောင်းပါတယ်တဲ့။

ဘုရားနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေ သိပ်ဖြစ်စရာ ကောင်းတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား တရားတွေ တို့ အားထုတ် နေရတာပဲလို့ မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ်တိုင် သိပြီးတော့ ဟောထားတယ်တဲ့၊ ကိုယ်တိုင် သိပြီးတော့ ဟောတာလဲ တစ်ခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ သိထိုက်သိသင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျွတ်ထိုက် ကျွတ် သင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သစ္စာလေးပါးတရားတွေ အမှန်အတိုင်း သိရအောင်လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ အဲဒီလိုဟောတဲ့တရားတွေ တို့ အားထုတ်နေရပါလားလို့ စဉ်းစားလိုက်ရင် ဝမ်းသာစရာ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေ ဖြစ်ကို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓေါ သောဘဂဝါ ဗောဓာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သောဘဂဝါ- ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓေါ- သစ္စာလေးပါး အမှန် တရားကို ပိုင်းခြား ထင်ထင် သိမြင်တော် မူပြီးသည် ဖြစ်၍၊ ဗောဓာယ- ဝေနေ ယှသတ္တဝါအပေါင်းတို့အား အလားတူစွာ သိကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာ၊ ဗောဓာယ- ငါတို့အားလဲ သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားကို ပိုင်းခြား ထင်ထင် သိမြင်ကြပါစေခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဓမ္မံ- သစ္စာလေးတန် တရားအမှန်ကို၊ ဒေသေ တိ- ဂရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေ၏။

ဒီလို နှလုံးသွင်းပါတယ်တဲ့၊ ဟုတ်လား၊ ကိုင်း-ကိုင်း....ဒါလေး ဆိုကြ ဦးစို့၊ အလွန်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းပါတယ်။

ဗုဒ္ဓေါ သောဘဂဝါ ဗောဓာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။ (ဆို-၃)

သောဘဂဝါ- ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓေါ- သစ္စာလေးပါး အမှန် တရားကို ပိုင်းခြား ထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးသည် ဖြစ်၍၊ ဗောဓာယ- ငါတို့ အားလဲ အလားတူစွာ သိမြင်ကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာ၊ ဓမ္မံ- သစ္စာလေးတန် တရားမှန်ကို၊ ဒေသေတိ- ဂရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော် မူပါပေ၏။

အဲ- မြတ်စွာဘုရားဟာ တရားဟောတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် သိပြီးတဲ့ တရား သူများတွေလဲ တို့လို သိပါစေဟု ရည်ရွယ်ပြီးတော့ မသိသေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သနားသောအားဖြင့် ဂရုဏာနှင့် ရှေ့ရှုပြီးတော့ ဟောထား

တယ်၊ ဒီလိုဟောထားတဲ့ တရားတွေကို ငါတို့ အားထုတ်နေရတာပဲလို့ အကျင့်
တွေ ကျင့်နေရတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူများလို အပြောတွေမဟုတ်ဘူး၊ တို့ကိုယ်
တိုင်ကို အားထုတ်နေရတာပဲ၊ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်၊ တရား
အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဘုန်းကြီးများ - တရားအားထုတ်တုန်းက စဉ်းစား
မိတယ်၊ တရားအားထုတ်ပြီးတော့နေတော့ ကျောင်းနား ဘာနား လူတွေ
တရားအားထုတ်တုန်း လာကြသေးတာကိုး၊ သီချင်းတကြော်ကြော်နဲ့ သွား
နေကြတယ်၊ ဒီလိုသွားနေတာလဲ ရှိသေးတာကိုး။

အဲဒါတွေကြားရတော့ ဘုန်းကြီးစိတ်ထဲ အောက်တော့အောက်မေ့
ရတယ်၊ သူတို့အဆင့်အတန်း အတော်ကို မြင့်နေတာကိုး၊ သူများတွေ သီချင်း
တောင် ဆိုနေသေးတယ်၊ တို့တရားတွေ အားထုတ်နေရလို့ သိပ်နေရာကျ
တာပဲ ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် တရားထဲ ဝါသနာ မပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
စိတ်ပျက်တတ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တုန်းက အဲဒီ ဝေသာလီပြည်က
လိစ္ဆဝီ မင်းသားတစ်ယောက် သူရဟန်းပြုပြီးတော့ သူတရားအားထုတ်တော့
ကျောင်းမှာတရားအားထုတ်နေတယ်၊ တရားအားထုတ်နေတော့ တစ်နေ့သော
အခါကာလကျတော့ အဲဒီဝေသာလီပြည်က ပွဲတော်ကြီး ကျင်းပတဲ့အခါကိုး
မြန်မာပြည်မှာ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်တို့ ဘာတို့ နေမှာပေါ့၊ နက္ခတ်ပွဲသဘင်
ကြီး ကျင်းပတယ်ဆိုတာကိုး။

နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကြီး ကျင်းပတော့ အဲဒီမှာ အတီး အမှုတ်အကအခုန်
တွေ စုံနေမှာပေါ့၊ ဥပမာ အမျိုးသမီး အမျိုးသားတွေ မိမိတို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ
ရှိသလောက် အလှအပ အတင့်အတယ်တွေ ပြုပြင်ပြီးသကာလသွားကြလာကြ
ဒီတော့ ပျော်ပါးကြတဲ့အချိန်ကာလကြီးကိုး၊ ဆိုင်းသံဗုံသံတွေ တူရိယာအသံ
တွေ တည့်ညံ့နဲ့ တောကျောင်းဆိုပေမယ့် မြို့နဲ့က သိပ်ဝေးနေပုံ မရဘူး၊
ကြားနေပုံရတယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒီကိုယ်တော်ကြီးက စဉ်းစားတယ်၊ သူကလဲ
စဉ်းစားတယ်၊ လကလဲသာလို့ ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ်ကြည့်ပြီးတော့ သူများတွေ
တော့ ဆိုင်းသံ ဗုံသံတွေ တည့်ညံ့နဲ့ ပျော်စရာ ရှေးတုန်းက သူလဲ သွားဖူး
လာဖူးတာကိုး၊ သူလဲသွားဖူးလာဖူးတော့ သူ့မျက်စိထဲ မြင်နေတာကိုး၊ ရှေ့က
တွေ့ဖူးကြုံဖူးတာတွေကို သူကမြင်နေတယ်၊ သူများတွေ ဒီလိုသွားနေတယ်၊
သွားနေကျဆိုတော့ သူသိတယ်၊ အဲ-သူ့ ကိုယ်သူ့ကြည့်လိုက်တော့ လရောင်က
အရိပ်နဲ့ဆိုတော့ ခေါင်းကလဲ ကတုံးနဲ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ ဆံပင်နဲ့၊ အခုတော့
အခုကာလကလူတွေလိုပဲ၊ သိပ်မထူးဘူး၊ အခုကာလဆံပင်ကတော့ သိပ်
မရှည်၊ ကတုံးတွေက များနေတော့ သိပ်မထူးလှ၊ ဟိုတုန်းကတော့ သိပ်ထူး
တယ်၊ ကတုံးက ဘုန်းကြီးရဟန်းလောက်ရှိတာကိုး၊ လူတွေကတော့ ဆံပင်

တွေနဲ့၊ အဲ-ခေါင်းကလဲ ကတုန်းနဲ့၊ ဝတ်ပြီးတော့ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်ကလဲပဲ သင်္ကန်းနဲ့၊ အရိပ်ထဲကြည့်လိုက်တော့ သူဟာ လူအခြေအနေနဲ့ ကြည့်လို့ရှိရင် သူဟာ ဘာမှ မတင့်တယ်ဘူးလေ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိဘူး။

အဲဒါနဲ့ သူကဆိုကယ်၊ တို့ဟာ ဒီလိုပျော်ပွဲကြီးတွေ ကျင်းပနေတဲ့ အချိန်ကာလမှာ ဒီဘယ်သူမှလဲပဲ အဖော်အလျော်မရှိဘူး၊ ရှိတဲ့အနီးအပါးမှာ စောင့်ရှောက်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကူညီမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အားပေးမည့်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သူမှလဲ မရှိဘူးတဲ့၊ ဘာနဲ့တူနေသလဲဆိုတော့ တောထဲမှာ အသုံးမကျလို့ ပစ်ထားတဲ့ ထင်းခြောက်များလိုဖြစ်နေတယ်၊ ဘာမှ နေရာမကျဘူးဆိုပြီးတော့ စိတ်ပျက်ပြီးသကာလ ညည်းတယ်၊ ဒီကိုယ်တော်ကို နတ်ကနေပြီး အားပေးရဖူးတယ်၊ အဲ-အရှင်ဘုရားတို့လို ဥစ္စာဟာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။

ဒေဝါပိ ပဟိယန္တိ-နတ်တွေက အင်မတန် အားကျနေပါတယ်၊ သူတော်ကောင်းတရားတွေ ကျင့်နေရတာ၊ အင်မတန်ကို အားကျနေတယ်။

နေရယ်ကာဝိယ သဂ္ဂဂါမိနာ-သတ္တဝါတွေ ငရဲကျနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို ငရဲသားတွေကနေပြီး နတ်ပြည်က နတ်သား၊ နက်သမီးတွေ လူ့ပြည်ကို တောင့်တနေသလိုပါပဲတဲ့၊ အရှင်ဘုရားတို့လို တရားအားထုတ်နေရတာဟာဖြင့် တပည့်တော်တို့ အများက နတ်တွေကပါ အင်မတန်ကို အားကျပါတယ်၊ အဲဒီလိုဟာမျိုး ကျင့်ရဲရင် အင်မတန်ကို အားကျစရာကောင်းပါတယ်၊ လိုလားတောင့်တနေပါတယ်၊ နတ်က အားပေးရတယ်၊ အားပေးတော့မှ စိတ်ကလေး တက်သွားတယ်။

အဲဒါ သေချာစွာ စဉ်းစားကြည့်၊ တရားကျင့်သုံးနေရတာ အင်မတန် အားတက်စရာကောင်းတယ်၊ သူတစ်ပါးတွေမှာ ဒီလိုကို တရားတွေ အပိုင်ပိုင် အနိုင်နိုင် နှလုံးမသွင်းနိုင်သေးဘူး၊ စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေထိုင်ရေးနဲ့ ပျော်ရေး၊ ပါးရေးဘက်ကနေပြီးတော့ အချိန်တွေဖြုန်းပြီးတော့ နေကြတယ်၊ လောကကြီးထဲမှာ ဒါတွေမလုပ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအလဲတစ်ခါတည်း သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ကျွတ်လွတ်ထွက်ရအောင် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေ မတွေ့ဘဲနဲ့သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှငြိမ်းမည့်နိဗ္ဗာန်ရအောင်အင်မတန်အဆင့်အတန်း မြင့်တဲ့ တရားတွေကျင့်ကြံအားထုတ်ရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား သစ္စာလေးပါး တစ်ရားကို ကိုယ်တိုင်သိပြီးတော့ မလွဲနိုင်တဲ့တရားတွေ ဟောထားတယ်၊ အဲဒီမလွဲနိုင်တဲ့တရားကို ငါတို့ အားထုတ်နေရတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် အားထုတ်ရင် မိတိပါမောဇ္ဈိမတွေဖြစ်ပြီး အားတက်လာပြီး-

ဗုဒ္ဓေါ သောဘဂဝါ ဗောဓာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သောဘဂဝါ-ထိုဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ထို မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗုဒ္ဓေါ-သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍၊ ဗောဓာယ-ငါတို့အားလည်း သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်ကြပါစေခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဓမ္မ-သစ္စာ လေးတန်တရားမှန်ကို၊ ဒေသေသိ-ကရုဏာရှေ့သွားပညာအားဖြင့် ဟောကြား ညွှန်ပြတော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။

သန္တော သောဘဂဝါ သမထာယ၊ ဓမ္မံဒေသေတိ။

သောဘဂဝါ-ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ထို မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သန္တော-ကိလေသာ အဆိပ်အတောက် ကင်းဝေးလျက် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ဟော်မှုပြီးသည်ဖြစ်၍၊ သမထာယ - ငါတို့အားလည်း အလားတူစွာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြပါစေခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဓမ္မ-သစ္စာလေးတန် တရားမှန်ကို၊ ဒေသေတိ-ဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။

အဲ-မြတ်စွာဘုရား တရားကျင့်သုံးအားထုတ်လို့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ ခောဟ အစရှိသော မယဉ်ကျေးတဲ့ ကိလေသာတွေ အကုန်လုံး အဆိပ် အတောက်တွေ၊ လောကမယဉ်ကျေးဘူး ရိုင်းစိုင်းတယ်ဆိုတာ သူတို့ပဲ၊ ဒါတွေ အကုန်လုံး ငြိမ်းသွားပြီးတော့ကာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့မှုတွေ အကုန်လုံး ရှိနေတာကိုး၊ ကိုယ်အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာ၊ စိတ်အမှုအရာ ဘယ်ကမှ ရိုင်းတဲ့ သဘော မရှိဘူး၊ အကုန်လုံး ယဉ်ကျေးပြီး ပြည့်စုံတဲ့ အခါ ကာလ ကျ တော့ မိမိကဲ့သို့ပဲ ကိလေသာ အဆိပ်အတောက်တွေ ကင်းပြီးတော့ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား ဒီလိုတရားတွေ ဟောထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီ တရားတွေ တို့အားထုတ်နေရတယ်လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်း သာ ဖြစ်ဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်။

သန္တော သောဘဂဝါ သမထာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သောဘဂဝါ-ငါတို့အများ၏ အားထား ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သန္တော-ကိလေသာ အပူမီး ငြိမ်းအေးတော်မူပြီးသည် ဖြစ်၍၊ သမထာယ-ငါတို့အားလည်း အလားတူ ငြိမ်းအေးကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာ၊ ဓမ္မ-လူကို ဒေသေတိ။ ပ။ သတည်း။

အဲ ကိလေသာတွေ ဆိုတာ မီးတွေပဲတဲ့၊ ကိလေသာတွေကို မီးမှန်းလဲ မသိဘူးပေါ့၊ နေပူထဲမှာ နေထိုင်သွားလာနေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ နေပူလို့ပူမှန်းမသိဘူး၊ အရိပ်ထဲကအေးထဲကနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အနေနဲ့တော့ ပူမှန်းသိတာပေါ့၊ အဲဒီလိုပဲ ကိလေသာမကင်းသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

တွေ ကိလေသာတွေနဲ့ နေရတာကိုက သူဟာ ကောင်းသလိုလို ဖြစ်နေဟယ်၊ ကိလေသာတွေမရှိလို့ရှိရင် ခြောက်သွေ့သလိုလို၊ လောဘလေးတွေနဲ့ လောဘတွေဖြစ်ပြီး သာယာနေရတာ ကောင်းတယ်လို့ အောက်မေ့နေရတာ၊ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ သူ့ဒေါသနဲ့သူ အနေကတော့ ကောင်းသလိုလို ဖြစ်နေတာပဲ၊ အဲ မာနကလဲ သူ့ဟာသူ အထင်အမြင်ကြီးနေတာ ကောင်းသလိုလို ဖြစ်နေတာ။

အဲ ဒီကိလေသာတွေနဲ့ ကောင်းတယ်လို့ အောက်မေ့တယ်၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိကလဲ ကိုယ့်အယူနဲ့ ကိုယ့်ဟာလေး သူကလဲ ကောင်းနေတာပဲ၊ သူ့အယူနဲ့သူ ကောင်းနေတယ်၊ ဒါလေးပျက်သွားမှာ သူလ စိုးရိမ်နေတယ်၊ အဲဒီ ကိလေသာတွေဟာ အပူမီးတွေပဲတဲ့၊ လောင်နေတာ လောကတွင်လဲပဲ ပူမှန်းမသိပူနေတယ်၊ နောင်သံသရာတဝှေ့မှာလဲပဲ အပါယ်ငရဲကို ပစ်ချပြီး သကာလ အင်မတန် ပူလောင်စေတတ်တဲ့ တရားတွေတဲ့။

အင်မတန်ဆိုးတဲ့တရားတွေ အဲဒီ ကိလေသာအပူမီးတွေ မြတ်စွာဘုရားက အကုန်လုံး ငြိမ်းအေးအောင်ကျင့်တာ ငြိမ်းအေးပြီး အကုန်လုံးငြိမ်းလို့ အပူမီးတွေငြိမ်းလို့၊ သတ္တဝါတွေမှာ မီးတွေတဟုန်းဟုန်း လောင်နေတယ်၊ မျက်စိကလဲပဲ အာဒိတ္တသုတ်မှာ လာဘ်အတိုင်းပဲ မျက်စိကလဲပဲ မီးတွေလောင်နေတယ်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးတွေ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ အစရှိသော ၁၁-ပါးသော မီးတွေ လောင်ပြီးတော့နေတယ်၊ အဆင်းအာရုံတွေ ကြောင့်လဲလောင်၊ မြင်မှု၊ ကြားမှုတွေကြောင့် လဲလောင်နေတယ်၊ စက္ခုစသည့် ခွါရ ၆-ပါးက တစ်ခါတည်း ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အစရှိသော ၁၁-ပါးသော မီးတွေဟာ တညီးညီးနဲ့ တောက်လောင်ပြီးနေတဲ့ လောကကြီးမှာ အဲဒါ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အစရှိသော ကိလေသာမီးတွေ ငြိမ်းအေးအောင်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားခဲ့တာကိုး၊ အဲဒီ ဟောထားခဲ့တဲ့ ၁၁-သီးသော မီးတို့၏ ငြိမ်းအေးရာမှန် ပြည်နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်ရပါစေလို့ ရေစက်ချတဲ့အထဲမှာပါတယ်၊ ဆရာတော်တွေကလဲ ချဲ့ချဲ့သွားပါတယ်၊ အဲဒီ မီးငြိမ်းအောင်လို့ မြတ်စွာဘုရားဟောထားခဲ့တာ။

သောဘဂဝါ-ထို့မြတ်စွာဘုရားသည်၊ သန္တော-ကိလေသာ အပူမီး ငြိမ်းအေးကော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍၊ သမထာယ-ငါတို့အားလည်း အလားတူစွာ ငြိမ်းအေးပါစေခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဓမ္မ...ကို၊ ဒေသေတိ...သတည်း။

တိဏ္ဍော သောဘဂဝါ တရဏာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။
သောဘဂဝါ-သည်၊ တိဏ္ဍော-သံသရာ၀၄ဆင်းရဲ ဝဲဩဇာရေအယဉ်ကို ကျော်လွန် ကူးမြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ တရဏာယ-ငါတို့အားလည်း

အလားတူစွာ ကူးမြောက်နိုင်ကြပါစေခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဓမ္မ-သစ္စာလေးတန် တရားမှန်ကို၊ ဒေသေတိ-ကရုဏာရှေ့သွား ပညာအားဖြင့် ဟောပြည့်နှံကြား တော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေ ကိလေသာတွေ မကင်းသေးရင် သံသရာထဲ ခဏ-ခဏဖြစ်ရမယ် ဖြစ်ရာဘဝမှာ အိုရ-နာရ-သေရ၊ အကြောင်း မညီညွတ်လို့ရှိရင် အပါယ်လေးပါးကျ၊ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အပါယ် လေးပါးတွေကျပြီးတော့ ဝဲဩဃရေအယဉ်နဲ့တူတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဝဲဩဃရေ အယဉ် ရေထဲကျနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ရေပေါ်ကလွန်မြောက် ကုန်းပေါ်ရောက်လို့ ရှိရင် အောင်မြင်သွားသလိုပဲ။

သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေက လွန်မြောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကုန်း မြတ်စွာဘုရားရောက်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ရောက်တော်မူတယ်တဲ့။ အဲဒီလို ရောက်ပြီးတော့နေတဲ့ မြတ်စွာဘုရားက ငါ့ကဲ့သို့ပဲ ဝေနေယျသတ္တံ၊ အပေါင်း တွေ သံသရာဝဲဩဃကြီးက လွတ်မြောက်ပြီးတော့၊ နိဗ္ဗာန်-ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြပါစေလို့ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ဒီတရားတွေ ဟောထား ခဲ့တာပဲ။ ဟောထားတဲ့တရားတွေ ငါတို့ ယခုလက်တွေ့အားထုတ်နေရတယ်လို့ အဲဒီလို အာရုံပြုလိုက်ရင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတွေဖြစ်ဖို့ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ပရိနိဗ္ဗူတော သောဘဂဝါ ပရိနိဗ္ဗာနာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။

သောဘဂဝါ-ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပရိနိဗ္ဗူတော-ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ ပရိနိဗ္ဗာနာယ-ပြတ်ငြိမ်းခြင်းအကျိုးငှာ၊ နိဗ္ဗာနာယ- ငါတို့အားလည်း အလားတူစွာ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းကြပါစေခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဓမ္မ-သစ္စာလေးတန် တရားမှန်ကို၊ ဒေသေတိ-ကရုဏာ ရှေ့သွား ပညာ အားဖြင့် ဟောပြည့်နှံကြားတော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။

အဲ-မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ်တိုင်ကျင့်လို့ ကိလေသာကင်းသဖြင့် ဘဝ သံသရာတွေ နောက်မဖြစ်ရအောင်၊ မအိုရအောင်၊ မနာရအောင်၊ မသေရ အောင် သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲတွေ ရှိသမျှတွေဟာ အကုန်လုံး ငြိမ်းနေပြီ၊ အဲ- ဘုရားကိုယ်တိုင် ငြိမ်းသလိုပဲ၊ ကျွတ်သင့်ကျွတ်ထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဝေနေယျ သတ္တဝါတွေငြိမ်းအောင်လို့ မြတ်စွာဘုရားက တရားတွေ ဟောထားခဲ့တယ်တဲ့။ သတ္တဝါတွေ သနားတော်မူလို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီးတော့ တရား မဟောဘဲနဲ့ ဒီတိုင်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားလဲ ပြီးတာပါပဲ။ ဒါတော့ အဲဒါလို သက်သက် သာသာလေးနဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုသေးဘဲနဲ့ ၄၅-ဝါ ကာလပတ်လုံး နေ့ရော ညရော မပြတ်မစဲ တရားတွေဟောပြီးတော့သွားတယ်။

ဒါဟာ ဘာအတွက်တုံးဆိုလို့ရှိရင် ကျွတ်သင့်ကျွတ်ထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုမှ ဘုရားတရားမဟောလို့ရှိရင် နည်းလမ်းမရတော့ မကျင့်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နည်းလမ်းရပြီးတော့ ကျင့်နိုင်အောင်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ၄၅-နှစ်ကာလပတ်လုံး ဟောသွားခဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒီလို ဟောသွားခဲ့တဲ့ တရားတွေကို မိမိကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ကျင့်ရတယ်၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့တရားတွေ ဆွေးနွေးရုံ၊ ပြောဆိုရုံ၊ ဒီလိုတင် မဟုတ်သေးဘူး၊ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ကို တကယ်တန်း ကျင့်ပြီးနေရပြီ၊ တို့ကျင့်တဲ့အကျင့် ရောက်နေပြီ၊ တရားမတိုးတက်သေးတာကတော့ မတိုးတက်သေးဘူးပေါ့၊ သို့သော်လည်း တက်သလောက်လည်း တက်နေမှာပါပဲ။

အဲဒါ တက်သလောက်ကလေး ပြန်စဉ်းစားလိုက်၊ ဆင်းဒီတရားတွေ တို့ကျင့်ရကြုံရလို့ ဘယ်လောက်တော့ တိုးတက်လာပြီ၊ ဘယ်လိုတော့ ဖြစ်လာပြီ၊ ရှေ့လျှောက်ပြီးသကာလ တရားတွေကတော့ တိုးတက်သွားမှာပဲ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့ တရားတွေ တို့တွေ့ရတော့မှာပဲလို့ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး သကာလ ဒီမှာ အားထုတ်ရမှာကိုး၊ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းရင် ပီတိပါမောဇ္ဇာတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါဟာ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်တဲ့ သုတ္တန်တွေပဲ၊ အဲ-ခုနက ပရိဗိုဇ်ကို ဒီလိုစဉ်းစားသင့်ပါတယ်လို့ အဲဒါ မေးပြီးတော့ မေးတဲ့အခါ ကာလကျတော့ ပရိဗိုဇ်ကနေပြီး မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ တောင်းပန်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက အားပေးတရားတွေ ဟောပါသေးတယ်၊ အားပေးတရားတွေကတော့ ရှည်နေတော့ အတိုချုပ် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့။

ဧတု ဝိညူပုရိသော အသဋ္ဌော အမာယာဝီ ဥဇ္ဇေတိကော။

အသဋ္ဌော-စဉ်းလဲခြင်းမရှိသော၊ အမာယာဝီ-လိမ်လည် ကောက်ကျစ်ခြင်း မရှိသော၊ ဥဇ္ဇေတိကော-ဖြောင့်မတ်သော သဘောရှိသော၊ ဝိညူပုရိသော-ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဧတု-လာလှည့်ပါ၊ ယထာနုသိဋ္ဌံကဌာပတိသစ္စမန္တော-ငါဘုရား ဆုံးမသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံခဲ့သည်ရှိသော်၊ ရသဌာရကုလပုဏ္ဏ အနာဂါရသမံ ပဗ္ဗဇ္ဇန္တိ-အကြင်အကျိုးငှာ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် အိမ်ရာ တည်ထောင် လူ့ဘောင်မှထွက်၍ ရဟန်းပြု၍ ကျင့်သုံးကြလေကုန်၏၊ တဒနုတ္တရဗြဟ္မစရိယံ-အလွန်အကဲ အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်သော ထိုမြတ်အကျင့် အဆုံးဖြစ်သော တရားကို၊ အလွန်အကဲ အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်သော အကျင့်မြတ်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်တရားကို၊ သယံ အဘိညာယ-ကိုယ်တိုင်သိ၍၊ သစ္စိကတော-မျက်မှောက်ပြု၍၊ ဥပသမ္ပဇ္ဇေ-ဆိုက်ရောက်၍၊ လတ္တ

ဝိသ္ဿာနီ-၇ နှစ်အတွင်းတွင်၊ သတ္တာယံ ၇-ရက်အတွင်း၌၊ ဝိဟာရိဿတိ-နေရ ပါလိမ့်မည်တဲ့။

မြတ်စွာဘုရားက အားပေးတရား ဟောသွားတယ်။ လာခဲ့ပါတဲ့၊ အသဋ္ဌော-မကောက်ကျစ်ရဘူး၊ မစဉ်းလဲရဘူး၊ အမာယာဝီ-လိမ်လည် ကောက် ကျစ်ခြင်းမရှိရဘူး၊ မာယာနဲ့ သာဠေယျဆိုတာ ၂-ခုရှိတယ်။ ဟိုကောက်ကျစ် တယ်ဆိုတာက စဉ်းလဲတယ်ဆိုတာက ကိုယ့်မရှိတဲ့ ဂုဏ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဂုဏ် လုပ်ချင်တာက အဲဒါက စဉ်းလဲတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ကောက်ကျစ်တယ်ဆိုတာ ကတော့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့အပြစ်တွေကို ဖုံးကွယ်ထားတာ၊ မရှိတဲ့ဂုဏ်တွေတော့ ဖော်ချင်တယ်။ ဒါက သာဠေယျ-စဉ်းလဲတာ၊ ဟိုဟာကတော့ လိမ်လည် ကောက်ကျစ်တာ၊ ဟိုဟာက မာယာ ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အပြစ် တွေကို ဖုံးကွယ်ထားတယ်။ အပြစ်ရှိရဲ့သားနဲ့ အပြစ်မရှိဟန် ဆောင်နေတယ်။

အဲသလို မဟုတ်ဘဲနဲ့ပေါ့လေ။ ကိုယ်မရှိတဲ့ဂုဏ်လဲ ဟန်ဆောင်ပြီး သကာလ ပြောလိုတဲ့စိတ် မရှိဘူး၊ ပြုလိုတဲ့စိတ်မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ရှိတဲ့ အပြစ်လဲ ဖုံးကွယ်လိုတဲ့စိတ် မရှိဘူး၊ အဲဒါ ဖြောင့်မတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် စိတ်သဘော ဖြောင့် မတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူ ရှားတယ်၊ ဒီလိုဟာ သူတော်ကောင်းတွေမှ ရှိတယ်၊ လူ တိုင်း လူတိုင်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ-အင်မတန်ကောင်းတဲ့ဥစ္စာတွေ ဒါ ၂-ခု ပြည့်ခဲ့လို့ ရှိရင် တရားရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။

အေး-မဟုတ်တဲ့ဟာကို ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ဂုဏ်လုပ်ပြီးသကာလ မပြုလိုဘူး၊ ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ အပြစ်လဲ ဖုံးကွယ်ထားလိုဘူး၊ (လူတိုင်း-၂)တော့ လျှောက်ပြီးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ့်နဲ့ သီတင်းဖော် သမဂ္ဂပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောရ တယ်၊ ရန်သူအဖြစ် ပြုချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို သွားပြောလို့ရှိရင် ဒုက္ခဖြစ်ရောပေါ့၊ ကိုယ့်အပြစ်တွေ နေရာတကာ ပြောဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြစ် ဝန်ခံ ဆိုတာက တွေ့ကရာ လျှောက်ဝန်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဆရာသမားတွေ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေ ရင်းနှီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ ဝန်ခံရမှာ၊ ရန်လိုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကြော်ငြာချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သွားပြောလို့ရှိရင် ခက်ကရော၊ သတင်းစာထဲများ ထည့်လိုက်ရင် ပြီးပါလေရော၊ သူ့ဥစ္စာကတော့ ယခုကာလ သတင်းစာတွေ က ပေါ့ပါဘိသနဲ့ ကြောက်စရာအလွန်ကောင်းတယ်၊ ဒါက ဆရာသမား သတင်းသုံးဖော်တွေ၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ပြောဖို့ရာ ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပြောရမှာ ဒါကိုပြောတာ၊ သီတင်းသုံးဖော်တွေ၊ ဆရာသမားတွေထံမှ အပြစ်ရှိရင် ဒါကိုပြောရတယ်၊ မဟုတ်ရင် မဟုတ်တဲ့အတိုင်း၊ အဲဒါ ဝန်ခံရ တယ်။

အဲဒါဟာ ဖြောင့်မတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ အဲဒီလို ဖြောင့်မတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် လာခဲ့ပါတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားက ဖြောင့်မတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လာခဲ့၊ ဒီမှာကြည့်ပါ၊ ယထာနုသိဋ္ဌံ-ငါဘုရား ဆုံးမတဲ့အတိုင်း၊ ပတိသစ္စမန္တော- ဆုံးမတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းကျင့်ကြည့်ပါတဲ့၊ ကျင့်ရင်ဘာဖြစ်မလဲ အေး-အမျိုးကောင်း သားတွေဟာ အရဟတ္တမဂ်အရဟတ္တဖိုလ် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ သာသနာ့ဘောင် ရဟန်းပြုပြီးတော့ တရားကျင့်ပါတယ်၊ အဲဒီ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဆိုတဲ့ တရားမြတ်တွေ၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့တရားကို ကိုယ်တိုင်ရောက်ပြီး ကိုယ်တိုင်တွေ့ ပြီး နေကြရမှာတဲ့။

ဘယ်လောက်ကြာအောင် အားထုတ်ရမလဲဆိုတော့ ခုနစ်နှစ်အားထုတ် ပါတဲ့၊ ခုနစ်နှစ်ဆိုတော့ ကြောက်လိမ့်မယ်၊ ခုနစ်နှစ်မပြောနဲ့ သာသနာ့ ရိပ်သာ တစ်လ လောက်တောင် တယ်မလာချင်ကြဘူး၊ အိမ်မှာ အလုပ်တွေ မအားဘူးဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရားကလျှော့တယ်၊ ခုနစ်နှစ်မဟုတ်ရင်လဲ ခြောက်နှစ် တရားအားထုတ်ပါတော့၊ ခြောက်နှစ်များရင် ငါးနှစ်၊ လေးနှစ်၊ သုံးနှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်၊ တိုးလျှော့လာပါတယ်၊ သူတို့က ဈေးလဲဆစ်တယ်၊ ဘုရား ကလဲ လျှော့လျှော့ပေးနေရတယ်၊ တစ်နှစ်ဆိုလဲ အများကြီး ရှိသေးတာကိုး၊ ဒါဖြင့် ခုနစ်လတဲ့၊ နောက် ခြောက်လ၊ ၅-၄-၃-၂-၁-လ၊ တစ်လလဲ များ ပါသေးတယ်ဆိုတော့ ဘုရားကတော့ ၁၅-ရက်လျှော့လိုက်တယ်၊ ၁၅-ရက် တောင် များသေးတယ်ဆိုတော့ ၇-ရက်ပါပဲ။

ခုနစ်ရက်၊ အဲဒီ ခုနစ်ရက်ကျင့်ပါတဲ့၊ ခုနစ်ရက်တော့ သိပ်မများပါ ဘူး၊ ခုနစ်ရက်တော့ များပါဘူး၊ အဲဒါ ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာပဲ ရပြီးသကာ လ နေနိုင်ပါတယ်တဲ့၊ ဘုရား ဒီ သာသနာမှာ ပရိပိုင်တွေဆိုတာ ပရိပိုင်တွေ သူတို့ပရိပိုင်ကျင့်ဝတ်တွေကျင့်တာတော့ ကြာလှမှပဲ၊ သူ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာလှပြီး ဘာမျှလဲ ဖြစ်တာ မဟုတ်၊ ကိုယ်တိုင်လဲ ဘာမျှဖြစ်တာ မဟုတ်၊ ဒါ ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်းကစပြီးတော့ သူ့ကို ဆရာသမားအဖြစ်နဲ့ ကိုးကွယ် လာ၊ အယူဝါဒတွေကလဲ စွဲလမ်းလာပြီဆိုတော့ ခဲယဉ်းပါတယ်၊ ဖျောက်ဖို့ရာ အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်၊ ဒီလိုဉာဏ်မျိုးက စွဲလမ်းမိမှဖြင့် အယူဆိုတာ အင်မ တန် ကြောက်စရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ သူက စပြီးသကာလ ငယ်ငယ် ကတည်းက စွဲလမ်းမိလျှင် တော်တော် ကို ဖျောက်လို့ မရဘူး။

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဥစ္စာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဘေးကြီးဆိုတာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ မြတ်စွာဘုရားက ၇-ရက်ကျင့်ကြည့် ပါတဲ့၊ ကျင့်ကြည့်လို့ရှိရင် ဒီတရားအကြောင်း သိနိုင်ပါတယ်၊ ဒါရောက်မည့်

ပုဂ္ဂိုလ်၏လော၊ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း-ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတော့ ၇-ရက်ရမှာ မဟုတ်ပေဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီပရိသတ်ထဲတုံးက မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားတော်မြတ် မည်သူမှ ထွက်ပြီး အားထုတ်မဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မရခဲ့ဘူး၊ အဲဒီပရိသတ်မှာ မရဘူး၊ မရ ပေမယ့်လို့ သူတို့အထဲမှာစွဲမြဲတာတော့ ကျန်သွားတာပေါ့၊ ဒီလို-ဒီလို တရား တွေရှိတယ်။

အဲဒီလောက်တော့ ဝါသနာ ပါရမီတော့ ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒါ ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဟောတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီတော့မှ သူတို့ စိတ်တွေ အတွင်းစိတ်ဓာတ်တွေ ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တော့ ဒီသတ္တဝါတွေက တော့ ကိလေသာမာန်ဖြင့် သူတို့အပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်နေတာပဲ၊ ကိလေ သာမာန်တွေ ကာမ တေ ပဌမာသေနာ-အစရှိတဲ့ မာန်တွေခေါ်တယ်။

ကိလေသာ ကာမစိတ်တွေကစပြီး ကိလေသာတွေဖြစ်တာ အားကြီး နေလို့ရှိရင် တရားဆိုတာ မသက်ဝင်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီမာန်စစ်သည်တွေ ကိလေ သာ မာန်တွေက လွှမ်းမိုး နှိပ်စက်ပြီးတော့ နေတယ်၊ ဒီသတ္တဝါတွေဟာ တကယ်ဆိုတော့ ၇-ရက်လောက်ဟာ ဘာမှမကြာဘူး၊ ၇-ရက်လောက် ဖြင့် တို့စမ်းကြည့်ဦးမယ်လို့ ဒီလိုစိတ်ကလေးတောင် မဖြစ်ကြဘူး၊ မြတ်စွာ ဘုရားကဆိုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားတန်ခိုးပြာဋိဟာဇော ပြုပြီးတော့ ကျောင်း တော်ကို ပြန်သွားပါတယ်။

အဲဒီသုတ်မှာလာတာတဲ့ အဲဒီတော့ အခုဒီမှာ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အနေနဲ့ စဉ်းစားလို့ တော့ ဪ-ပထမကတည်းက အယူအဆတွေ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားလို့ရှိရင် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ရဲရဲရင့်ရင့်နှင့် ဝန်ခံပြီးတော့ ဟောတဲ့တရား အားမထုတ်နိုင်ကြဘူး၊ ၇-ရက်လောက် တောင်မှ အစမ်းသဘော အားမထုတ်နိုင်ဘူး၊ အားမထုတ်နိုင်ကြဘူး၊ အဲဒီ တော့ ငါတို့မှာ အင်မတန် ကံကောင်းနေတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ ဘုရားကိုယ်တိုင် လည်း မတိုက်တွန်းရဘူး၊ ဘယ်သူမှ မတိုက်တွန်းရဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အားထုတ်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေလဲ ဖြစ်လာတယ်။

ဒီဆန္ဒတင် ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်အားထုတ်နေရပြီ၊ အင်မ တန်ကို ကံကောင်းတာပဲ၊ ဝမ်းသာစရာ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ၊ တရား အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိပ်အားရစရာကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီလို ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်တဲ့ သုတ္တန်တွေ ဆင်ခြင်ပါတဲ့ ဟုတ်လား၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်တဲ့ သုတ္တန်တွေက မကုန်သေးဘူး၊ နောက်လည်း ပြောရဦးမယ်၊ နာရီက

လေးနာရီတောင် ခွဲသွားပြီ၊ ဒီတော့ သိမ်းဦးမှဖြစ်မယ်၊ ကဲ-ကဲ ယနေ့ဇော့ သိမ်းဦးမှပဲ။

ကြည်ညိုဖွယ် ညွှန်ကြား သုတ္တန်များ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပါ။

ကြည်ညိုဖွယ် ညွှန်ကြားတဲ့ သုတ္တန်တွေ ပီတိပါမောဇ္ဇအဖြစ်နဲ့ နေတဲ့ အခါမှ ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။ ဆင်ခြင်လိုက်တဲ့အခါမှာ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေဖြစ်ပြီး တော့ တရားအားထုတ်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ တက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း-ကိုင်း ဆို။

ကြည်ညိုဖွယ် ညွှန်ကြားသုတ္တန်များ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပါ။(ဆို-၃)

ဒီနေ့ ရောက်သွားမလား အောက်မေ့တယ်၊ မရောက်ဘူး၊ ကုန်သွားပြီ၊ ဒီနေ့သိမ်းဦးမှ၊ ဤပီတိသမ္မောဇ္ဈင် တရားကို ရိုသေစွာ နာခံမှတ်သားရသော ဓမ္မသဝန ဥက္ကဋ္ဌကုသိုလ် စေတနာကံ၏ အစွမ်းအာနုဘော်တို့ကြောင့် ယခု တရားနာ ပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် မိမိတို့ သန္တာန်၌ ဗောဇ္ဈင်တရားတို့ကို ပွားများ အားထုတ်နိုင်ကြ၍ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် တို့ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု။

ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် တရားတော်

၁၃၂၃-ခု၊ ဝါခေါင်လဆုတ် ၈-ရက်။

သန္တံဝါ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ အတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ ပဇာနာတိ၊ အသန္တံ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ နတ္ထိ ပေ အဇ္ဈတ္တံ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါတိ ပဇာနာတိ၊ ယထာစ အနုပ္ပန္နဿ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ ဥပ္ပါဒေါ ဟောတိ၊ တဉ္စ ပဇာနာတိ၊ ယထာစ ဥပ္ပန္နဿ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ ဘာဝနာယ ပါရိပူရီ ဟောတိ၊ တဉ္စ ပဇာနာတိ။

အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၌၊ သန္တံ-ထင်ရှားရှိသော၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ ဝါ-နှစ်သိမ့်အားရမှု ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ကိုလဲ၊ မေ-ငါ၏- သန္တံ-ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၌၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ-နှစ်သိမ့်အားရမှု ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။

ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာမှန်း၊ ဗောဇ္ဈင်ရှိလျှင်လဲ ရှိမှန်းသိတယ်၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်ပေါ်လျှင် မသိလို့လဲ မရပါဘူး၊ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးဖြစ်လာတာပဲ၊ မသိမသာလေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာတာပဲ၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်က လောဘနဲ့ယှဉ်တဲ့ ပီတိဖြစ်လာလျှင်လဲ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာတာပဲ၊ နှစ်သိမ့်အားရမှု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှု ဖြစ်လာလို့ရှိရင် တစ်ခါတည်း ကိုယ်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဖြစ်လာတာပဲ၊ အသားတွေ၊ အရေတွေပါ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပေမယ့် ခါးပြီး သွက်သွက်ခါးပြီး ပီတိဖြစ်လာလို့ရှိရင် အင်မတန် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာတယ်။

ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ကိစ္စတွေ အောင်မြင်တဲ့အခါကာလတုန်း၊ ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေရတဲ့အခါကာလတုန်း၊ တွေ့ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါ ကိုယ် သဘောကျတာတွေ ကြားရတဲ့အခါ ကာလတွေမှာ နှစ်သိမ့် အားရမှု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတွေ သိပ်ဖြစ်လာတယ်၊ အဲ-မြတ်စွာဘုရား တရားတော် ကြားရတဲ့အခါလဲ ဘုရားတော်တွေ ကြားရတော့ ကြားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ ပီတိတွေ အများကြီးဖြစ်ပါတယ်၊ တရားနှလုံးသွင်း အားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မှာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တဲ့အခါကာလကျတော့ အဲဒီတော့လဲ ပီတိတွေဟာ အလှိုင်းတကြီးဖြစ်တာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒီပီတိဖြစ်တာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က မသိ

ဘဲနဲ့ မေ့ထားလို့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး၊ ဒါက ဒါ ပီတိ ဖြစ်လျှင် ဖြစ်မှန်းသိတော့ ဒါပဲတဲ့၊ သို့သော်လဲ တစ်ခုရှိရဲ့၊ ပီတိဖြစ်တဲ့ဥစ္စာကို မရှုဘဲမမှတ်ဘဲ နေလို့ရှိရင် နေလို့ကတော့ သိပ်ပြီးမမြင်ဘူး၊ ပီတိကိုပဲ သာယာနှစ်သက် သဘောကျပြီး နေတယ်၊ ဒါက တရားမတိုးတက်ဘူး။

ပီတိဖြစ်လာလို့ရှိရင် ဝမ်းမြောက်လျှင် ဝမ်းမြောက်တယ်၊ နှစ်သက်လျှင် နှစ်သက်တယ်၊ သဘောကျလျှင် သဘောကျတယ်၊ အဲဒါလေးကို မှတ်ရတယ်၊ အဲဒါလေး ရှုရင်း၊ မှတ်ရင်းနဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ရှေးက ဘုရားဂုဏ်တွေ အာရုံပြုရင်း ပီတိဖြစ်ပြီးတော့၊ အဲဒီ ပီတိရှုရင်း၊ ရှုရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း မဂ်ဖိုလ် ရောက်သွားတာ (အများကြီး ရှိပါတယ် - ၂) မထေရ် တစ်ပါးများ မဟာကတိဓမ္မိယ တိဿမထေရ် ဆိုတာ သီဟိုဠ်ကျွန်းက နေပြီးတော့ မဟာဗောဓိကို ဘုရားဖူးလာတယ်၊ သီဟိုဠ်ကနေ မဟာဗောဓိကို ရောက်လာတော့ သင်္ဘောနဲ့လာရတာကိုး၊ ယခုလဲ သင်္ဘောနဲ့ သွားရတာ များပါတယ်၊ လေယာဉ်ပျံမဟုတ်ရင် သင်္ဘောနဲ့ပဲ သွားရတယ်၊ ပင်လယ်က သင်္ဘောနဲ့လာတော့ ပင်လယ်ထဲ ရောက်တဲ့အခါ ကျတော့ ဟိုဘက်ကမ်းလဲ မမြင်ရ၊ ဒီဘက်ကမ်းလဲ မမြင်ရနဲ့ တစ်ခါတည်း ရေပြင်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်လှည့်ပြီး ရေပြင်ကို မျက်စိတဆုံးဟာ မျှော်လို့မဆုံး နိုင်အောင် ကျယ်ဝန်းနေတာ တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီမှာ လှိုင်းတွေကလဲ လေတွေနဲ့ လှိုင်းတွေ လေထန်တဲ့အခါဆို လှိုင်းကြီးကြီး ရှိတာပေါ့၊ လေမထန်တဲ့ အခါတောင်မှ လှိုင်းတွေ အတော်အသင့်ရှိနေတာပဲ၊ တအိအိနဲ့ တစ်ခါတည်း ရေထဲမှာ လှိုင်းတွေတစ်ခုနဲ့တစ်ခု ထပ်ပြီးသကာလ ရေတွေဖြာဖြာပြီးတော့ ပွေးခနဲ ပွေးခနဲ သွားတာ ဒီလိုဟာတွေလဲ ရှိတာပဲ။

အဲဒါတွေကြည့်ပြီးတော့ လှိုင်းတွေအဆင့်ဆင့် တစ်ခါတည်း လှိုင်း လှိုင်းပြီးတော့ သွားနေတာတွေ၊ ဒါတွေမြင်ရကော့ ပင်လယ်ကြီးဟာ တယ် ကျယ်ပါလားလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်လာတယ်၊ ရှေးကလဲ ပင်လယ်ဆိုတာ ကျယ်မှန်းတော့ သိသားပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့်လို့ ပင်လယ်ထဲ ရောက်တဲ့အခါ ကျတော့မှ ပိုပြီးတော့သိတယ်၊ ဒါတောင်မှ သီဟိုဠ်ကျွန်းကနေပြီး အိန္ဒိယ ကူးတာက သိပ်ကျယ်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မျက်စိနဲ့မမီလို့သာ ကျယ်တယ်ပြောရတာ၊ အမှန်ကတော့ သီဟိုဠ်ကနေ မြန်မာပြည်လာမယ်၊ မြန်မာပြည်က နေ သီဟိုဠ်သွားမယ်ဆို အဲဒါက သာပြီးတော့ ကျယ်သေး၊ အဲဒါထက် သီဟိုဠ်ကနေပြီးတော့ အရှေ့အင်ဒိုနီးရှားတို့ဆီကို၊ ဩစတြေးလျတို့ဆီကို သွားမယ်၊ ကူးမယ်ဆိုရင် သာကျယ်တာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ပင်လယ် အလယ်ခေါင် အတော် ကျယ်တာ၊ အဲဒါ အင်္ဂလန်ကနေပြီး အမေရိကန် ကူးတဲ့ဥစ္စာတွေ၊

ဂျပန်ကနေ အမေရိကန်ဘက် ကူးတာတွေ အဲဒါတွေက ပိုပြီး ကျယ်တယ်၊ အင်မတန် ကျယ်တာတွေပဲ။

အဲဒါ မျှော်လို့ မှန်းလို့ကိုမမြင်နိုင်ဘူး၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်ကနေ ကြည့်တာတောင်မှ ပင်လယ်စပ်မမြင်ရဘူး၊ သင်္ဘောဆိုတာတွေ ပြောစရာ မရှိဘူး၊ အဲဒီလောက်ကျယ်ဝန်းတဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ကြီး မြင်ရတဲ့အခါ အဲဒါ သူက စဉ်းစားတယ်တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားဟောထားတဲ့ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးကို သူစဉ်းစားကြည့်တယ်တဲ့၊ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာကလဲ သူက နှုတ်တက်အကုန်လုံး ရပြီးတော့ သိနေတော့ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီး ကျယ်ဝန်းပုံ အင်မတန် ကျယ်ဝန်းတယ်၊ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးကလဲ ပင်လယ်ကြီးလို့ပဲ၊ သိပ်ကို တစ်ခါတည်း မျှော်လို့ကို မဆုံးနိုင်အောင် ကျယ်တာပဲ၊ သိပ်ကျယ်ဝန်းတာ။

ပဋ္ဌာန်းက နည်း နယ တွေ စဉ်းစားလို့ လိုက်လို့ကို မမီအောင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မြတ်စွာဘုရားဟောထားခဲ့တာ အင်မတန်ကို အံ့သြစရာ ကောင်းတယ်၊ အဲဒီပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးကို လျှောက်ပြီး စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီး ကျယ်ဝန်းတာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားဉာဏ်တော်တွေ ကျယ်ဝန်းပြီးနေတာနဲ့ တစ်ခါတည်း အဆုံးအစမရှိ ကျယ်ဝန်းတာတွေကို အာရုံပြုပြီးတော့ ပီတိတွေဖြစ်လာတာကိုး၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာပီတိတွေ၊ ပင်လယ်ကမှ ကမ်းတွေရှိသေးတာတဲ့၊ ဒီပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးဟာ လိုက်လိုက်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် မဆုံးနိုင်အောင်ကို ကျယ်ဝန်းနေတာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်တွေကလဲပဲ မဆုံးနိုင်အောင် ကျယ်ဝန်းနေတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်တဲ့အခါမှာ ပီတိတွေဖြစ်လာတာပဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နဲ့ ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်းနဲ့ တုံလှုပ်ပြီးတော့ ပီတိတွေဖြစ်လာတော့ အဲဒီပီတိတွေကို ရှုရင်း၊ ရှုရင်းနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတာပဲ၊ သူ့ဟာ တယ်နေရာကျတယ်။

ပင်လယ်ထဲ ခရီးသွားရင်း ရဟန္တာဖြစ်တယ်၊ ဒါတရားအားထုတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခရီးသွားရင်းနဲ့ ပီတိဖြစ်လာတာ သိပ်ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးရင်းလဲ ပီတိဖြစ်လာရင် အဲဒီပီတိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာရင် ရှုလိုက်ရင် တရားထူးတွေ တွေ့ရတယ်၊ ရောက်တတ်တယ်၊ ယခုလို တရားနာနေရင်းနဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ ဖြစ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားတရားတော်တွေ ကြားရတဲ့အခါ နှစ်သက်သဘောကျပြီး တရားသံလေး ကြည်ညိုပြီးတော့ ပီတိတွေဖြစ်တတ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ မျက်ရည်တွေ တောင် ကျလာတတ်သေးတယ်၊ လျှိုက်လျှိုက်လဲ့လဲ့တွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်။

ဖြစ်ပြီးလာလို့ရှိရင် တစ်ခါတည်းမှတ်ပေတော့ ရှုလိုက်လို့ရှိရင် ဒီအတွင်းမှ ဝိပဿနာဉာဏ် အစဉ်အတိုင်းတက်ပြီးတော့ တရားထူး ရချင်လဲရသွားမယ်၊ သူက အင်မတန် ကျေးဇူးများပါတယ်၊ အဲဒီလို ပီတိဖြစ်လာတဲ့ အခါကာလ အဲဒီပီတိကို ရှုပြီးတော့ သိတာကိုး၊ ဒါကိုဆိုလိုတယ်။

အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်အတွင်းသန္တာန်၌၊ သန္တံ-ထင်ရှားရှိသော၊ ဝါ-ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာသော၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ - နှစ်သိမ့် အားရမှု ပီတိ သမ္မောဇ္ဈင် တရားကိုလည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ- နှစ်သိမ့်အားရ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာမှုသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဝါ-ဖြစ်ပေါ် လာ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏၊ ဒီလိုသိရမ္မာကိုး။

အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌၊ အသန္တံ-ထင်ရှား မရှိသော၊ ဝါ-မဖြစ် ပေါ်လာသော၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ-ဝါ-ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံကိုလည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်အတွင်းသန္တာန်၌၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ-နှစ်သက်အားရဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် ပျောက်သွားတတ်တယ်၊ ပျောက်သွား ပေမယ်လို့ ဒါ ဝမ်းမနည်းဘူး၊ ဒီနေရာ ပျောက်တာလဲ ဒီနေရာ သူက တစ်မျိုးဉာဏ် တိုးတက်သွားတာပဲ၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကနေ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်တွေ မှတ်လို့ ပီတိတွေ ပျောက်သွားရင် နောက်ဘက်ဉာဏ်ရောက်တာပဲ၊ ဉာဏ်တက် သွားတာ သူက၊ အဲဒီတော့ ပီတိတွေမှတ်လို့ မှတ်ရင်း-မှတ်ရင်းနဲ့ ပီတိတွေ ပျောက်သွားတယ်၊ ပျောက်သွားတော့လဲ ပျောက်သွားပြီဆိုတာ သိရတာပဲ၊ ပျောက်သွားရင် ရှေ့ဉာဏ်တစ်ခု တိုးတက်သွားတာပဲ၊ ဉာဏ်ရင့်သွားတယ်။

ယထာစ-အကြင် အကြောင်းကြောင့်လည်း၊ အနုပ္ပပန္နဿ-မဖြစ်ပေါ် သေးသော၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ-ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်၏ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှုဟု ဆိုအပ်သော ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်၏၊ ဥပ္ပါဒေါ-အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တဗ္ဗ-ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊ ပဇာနာတိ-သိ၏၊ ပီတိ သမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတွေကိုလည်း သိတယ်၊ ဘာကြောင့် ဖြစ် သလဲဆိုတာ ဘုရားဂုဏ် နှလုံးသွင်းလို့ ပီတိဖြစ်ရင် အဲဒီဘုရားဂုဏ်နှလုံးသွင်းမှု ကြောင့် ဖြစ်တာပဲ၊ ဝိပဿနာရှုလို့ဖြစ်ရင်လဲပဲ ရှုမှုကြောင့် ဖြစ်တာပါပဲ၊ ဝိပဿနာရှိရှိသေသေရှုတော့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေသိအောင် အဲဒီ ရှုမှု သိမှုကြောင့် ဖြစ်လာတာ၊ ရှုတိုင်း-ရှုတိုင်း ပီတိတွေ တစ်ခါတည်း ဖြစ်လာ၊ တယ်၊ တစ်နေ့က ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း-

ယတော ယတော သမ္မာသတိ ခန္ဓာနံ ဥဒဗ္ဗယံ လဘတေ။
ဝီတိပါမောဇ္ဇံ အမတံ တံ ဝိဇာနတံ။

ယတော၊ ယတော-အကြင်အကြင် ရုပ်အဖို့၊ နာမ်အဖို့မှ၊ ခန္ဓာနံ-ရုပ်ခန္ဓာ နာမ်ခန္ဓာတို့၏။ ဥဒယဗ္ဗယံ-ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းကို၊ သမ္ပသတိ-သုံးယပ်၏။ တတော တတော-ထိုထို ရှုတိုင်း-ရှုတိုင်းသော ရုပ်အဖို့၊ နာမ်အဖို့မှ၊ ပီတိ ပါမောဇ္ဇံ-နှစ်သိမ့်အားရမှု ပီတိပါမောဇ္ဇကို၊ လဘတေ-ရလေ၏။

ရှုတိုင်း-ရှုတိုင်း တစ်ခါတည်း ဖောင်းတယ်မှတ်လိုက်ရင် အဲဒီဖောင်း တာလေး မှတ်ရာကနေပြီးတော့ ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်းနဲ့ ပီတိတွေ ဖြစ်လာတယ်၊ ပိန်တယ်မှတ်လိုက်၊ ပိန်ရာကဖြစ်လာတယ်၊ လက်ကလေး လှုပ်လိုက်ရင် လှုပ် ရာကနေပြီးတော့ ဖြစ်တာပဲ ကြွတဲ့အခါများ ကြွတယ်မှတ်လိုက်၊ ကြွရာက နေပြီး ပီတိဖြစ်လာတယ်၊ လှမ်းရာကဖြစ်လိုက်၊ ဆန့်တယ်မှတ်လိုက်၊ ဆန့် ရာကဖြစ်တယ်၊ (မှတ်တိုင်း-၂) မှတ်ရာကနေပြီးတော့ ဖြစ်နေတယ်၊ ပီတိတွေ တစ်ခါတည်း ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီတော့ ဒီပီတိတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်ပါသလဲ ဆိုတော့ ရှုလို့ဖြစ်တာပဲ၊ ယောနိသော မနသိကာရဆိုတာပဲ၊ ဝိပဿနာရှုလို့ ယောနိသောမနသိကာရဖြစ်တာ၊ အဲဒီ ပီတိဖြစ်ပုံတွေ၊ ပီတိ ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတွေကို အဋ္ဌကထာက ၁၁-ပါးရှိပါတယ်၊ ၁၁-ပါးရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေ ပြောလို့လဲ အတော်စုံခဲ့ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ခေါင်းစဉ်လေး ပြန်ဆိုကြ ဦးစို့-
နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလဲမြောက်သည်၊
ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်၊
ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက် ကြွတက်ထင်သည်၊
မြတ်ပီတိ မှတ်သိဗောဇ္ဈင်မည်။

အဲဒီပီတိဆိုတာဟာ နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲခြင်းသဘော၊ ဝမ်းမြောက်တဲ့ သဘောပါပဲ၊ သူ၏သဘာဝလက္ခဏာပဲ၊ သမ္ပိယာယန လက္ခဏာ-နှစ်သိမ့်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ ပီတိဆိုတာ နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ အားရခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခြင်းဟာ သူ့လက္ခဏာပဲ။

နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလဲမြောက်သည်၊
ရုပ်ကောင်းရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်။

ဒါပီတိဖြစ်တဲ့အခါ ကိုယ်ထဲမှာ ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်း တစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်ခုခုနဲ့ ပက်ဖျန်းလိုက်သလို တစ်ခါတည်း ပျံ့ပြီးတော့ အခိုးအငွေ့တွေ ပျံ့သွားသလိုပဲ ကောင်းတာပဲ၊ ပီတိတွေနေ၊ ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့်တွေ ပျံ့နေ တာပဲ၊ များများပျံ့သွားရင် တော်ရုံတန်ရုံရောဂါပျောက်တယ်၊ တယ်နေရာ ကျတာပဲ။

ဖရဏရသ-ပီတိဇရုပ်ကို၊ ပျံ့နှံ့စေခြင်းလျှင် ကိစ္စရှိ၏။ ပီတိဇရုပ်တွေ ကိုယ်ထဲမှာ ပက်ဖျန်းပေးလိုက်သလို ပျံ့နှံ့စေတတ်သည်။ ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်။

ဩဒဂိုယစူပုဋ္ဌာနံ-တက်ကြွသော သဘောဟု ယောဂီ၏ ဉာဏ်၌ ဘယ်နှယ်ထင်တုံးဆိုလျှင် ကိုယ်ရောစိတ်ရော ပေါ့တက် ကြွတက်သွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်တဲ့။ ပီတိဖြစ်လာတဲ့အခါ ခပ်ကြွကြွ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်နေ့က အကျယ်ပြောပြီးပါပြီ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက် ကြွတက်ထင် သည်။ အဲဒါဟာ ဘာတုံးဆိုတော့ မြတ်ပီတိ မှတ်သိဗောဇ္ဈင်မည်။ ပီတိ သမ္မောဇ္ဈင်ကရားပဲ။ အဲဒီသမ္မောဇ္ဈင် တရားဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း တရား မြတ်စွာဘုရားက ယောနိသော မနသိကာရပဲ။ ပီတိဖြစ်အောင်လို့ နှလုံးသွင်းမှု ပီတိဖြစ်အောင်လို့ ရှုမှတ်မှု ယောနိသော မနသိကာရကြောင့် ဖြစ်တယ်တဲ့။ အကြောင်းတစ်ခုပြတယ်။ အဋ္ဌကထာက ၁၁-ခုပြတယ်။

ရတနာသုံးစုံ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါ။ ရတနာသုံးပါးရဲ့ဂုဏ် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးဂုဏ်။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံဃာ နုဿတိ၊ နုဿတိ ၃-ပါး သီလဂုဏ်က သီလာနုဿတိ သီလကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်တာတဲ့ အောက်မေ့ ပါတဲ့။ ရတနာသုံးစုံ၊ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ ပါ။ စာဂါနုဿတိ။ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းတာတွေကို သုံးဖို့စွဲဖို့ရာထဲက မသုံးရက် မစွဲရက်ဘဲနဲ့ ရက်ရက်ရောရော မနှမြောဘဲနဲ့ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းလိုက်တာ။ အဲဒါတွေ ပြန်စဉ်းစား ဝမ်းသာစရာတွေ သိင်ကောင်း တယ်။ လှူလဲလှူနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေ အင်မတန်မှ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်။ ကဲ....ဒါတွေဆိုရမယ်။

ရတနာသုံးစုံ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါ။

နတ်ဖြစ်ဖွယ်စု ငြိမ်းအေးမှု၊ တွေးရှုအောက်မေ့ပါတဲ့။

ဒေဝဟာနုဿတိ နတ်ဖြစ်စရာ အကြောင်းတွေ သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာ အစရှိသော သူတော်ကောင်း တရားတွေကြောင့် နတ်ပြည် လောကမှာရောက်ပြီး နတ်သား နတ်သမီး နတ်မင်း နတ်မိဖုရားတွေ၊ နတ် စည်းစိမ်တွေနဲ့ ပျော်ပါးပြီးတော့ နေကြတယ်တဲ့။ အဲ- သူတို့မှာ နတ် ဖြစ် ကြောင်းတရားတွေ ပြည့်စုံသလိုပဲ ငါ့မှာလဲ ပြည့်စုံနေတယ် သဒ္ဓါ သီလ အစရှိသော သူတော်ကောင်းတရားတွေ ပြည့်စုံနေတယ်။

စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်။

အဲဒါတွေလဲ ဒေဝတာနုဿတိ ခေါ်တယ်။ နတ်ဖြစ်ဖို့ စုတဲ့ ငြိမ်းအေးမှုတဲ့။ မိမိမှာ တရားနှလုံးသွင်းလို့ ငြိမ်းသင့်ငြိမ်းထိုက် ငြိမ်းသင့် သလောက် ငြိမ်းပြီးတော့နေတဲ့ ကိလေသာလေးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ အား ထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှ အားမထုတ်ရင်တော့ မသိဘူး။ အားထုတ်လို့ရှိရင် လောဘ ဒေါသ မောဟအကြမ်းစား အတော်အတန်တော့ ငြိမ်းနေတယ်။ (၀၇)ငြိမ်း ပြီးတော့နေတယ်။

တရားအားမထုတ်ဘဲ တရားနှလုံးမသွင်းဘဲ နေတဲ့အခါ ကာလက လို မထုတ်ဘဲနဲ့ နှလုံးသွင်းအားထုတ်တဲ့ အခါကာလကျတော့ ကိလေသာ လျော့ပါးမှု နည်းမှုကတော့ သူကရှိရမယ်။ မလျော့ပါးမနည်းသေးလို့ရှိလျှင် ကိုယ်အားထုတ်တာကို အချိုးမကျသေးဘူး။ တယ်နေရာ မကျသေးဘူး။ ငါကြိုးစားဦးမှဖြစ်မှာ။ ဆေးစားလျှင် ရောဂါဆိုတာပျောက်ရမယ်။မပျောက် တောင် သက်သာရမယ်။ မသက်သာသေးဘူးဆိုလျှင် ဆေးကရင်လဲ မကောင်း လို့ရှိရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဆေးစားပုံနေရာမကျလို့ရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်။ အခုတော့ တရားနှလုံးသွင်း အားထုတ်တာမှ အားထုတ်ပါရဲ့လား ကိလေသာကငြိမ်းမှု မရှိဘူးဆိုလျှင် အားထုတ်တဲ့နည်းက မမှန်ဘဲလဲ ဖြစ်ရမယ်။

အားထုတ်တဲ့ နည်းက မှန်နေပြန်ပါသော်လည်း အားထုတ်ပုံက မပြည့်စုံသေးလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ အချိုးမကျသေးလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲ-အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ကိလေသာငြိမ်းအေးမှုကလေးတွေ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ရှိပါတယ်တဲ့။ အဲဒီငြိမ်းအေးမှုကလေးတွေ ပြန်တူးလိုက်လျှင် ဝမ်းသာစရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ရွှေကကြမ်းတမ်းတဲ့ စိတ်တွေ သိမ်မွေ့ပြီးနေတယ်။ ဒါ ကြောင့် တွေးရှုအောက်မေ့ပါတဲ့ဆို-

နတ်ဖြစ်ဖို့စု ငြိမ်းအေးမှု တွေးရှုအောက်မေ့ပါ။ (ဆို-၃)

အဲ-အဲဒါက ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံဃာနုဿတိ ရတနာ သုံးစုံ၊ သီလာနုဿတိ၊ စာဂါနုဿတိ-သီလရုဏ်စွန့်ပုံငါးခု၊ ဒုကိယအပိုဒ်က ဒေဝတာနုဿတိ ဥပသမာနုဿတိ-ဒီကနှစ်ပိုဒ်၊ ၇-ပုဒ် ပြီးသွားပြီ။

မဲ့ခြောက် သူကြည် စိုပြေယှဉ်၊ ထိုကွင်စိတ်ညွတ်ရာ။

မဲ့ခြောက်-လူခပုဂ္ဂလ ပရိဝဇ္ဇန-လူခ ခေါင်းပါးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်-အဆီအစေး မရှိဘဲနဲ့ ခြောက်နေတဲ့ ဓတ္ထုပစ္စည်းများလို့ပဲ။ အဆီအစေးမရှိဘဲ ခြောက် နေတဲ့ဓတ္ထုပစ္စည်းများ-သူက ဥပမာပေးတော့ မြည်းခေါ်တဲ့ သတ္တာဂါကိုး။

ပုပ္ဖကလေးခေါ်တယ်၊ မြင်းလဲမဟုတ်ဘူး၊ မြည်းဆိုတာ ငယ်ငယ်ပဲ၊ အဲဒီ
မြည်းရဲ့ကျောမှာ မြည်းအညစ်အကြေးတွေနဲ့ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ ဥစ္စာတွေ
ရှိတယ်၊ ချေးတွေဖုံးနေမှ ဘယ်မှာ အဆီရှိနိုင်မှာတုန်း၊ ခြောက်နေတဲ့ ဥစ္စာ၊

အဲ-ချိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဆီအစေးမရှိဘူးတဲ့၊ ဘာအဆီအစေးတုံး ဆို
တော့၊ သဒ္ဓါအဆီအစေးတရားမရှိဘူး၊ သဒ္ဓါတရားမရှိတဲ့အတွက် ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်
သဒ္ဓါတရားမဖြစ်တာပေါ့၊ ကြည်ညိုစရာ မကြည်ညိုတတ်ဘူး၊ သူများကြည်ညို
တာတောင် သူက ပျက်အောင်ပြုတတ်တယ်၊ ကစ်နေကပြောသလို ရှင်အာနန္ဒာ
ကနေပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတွေ ကြားရတော့ မြတ်စွာဘုရားအဆုံး
အမတွေ အသံတော်နှင့် စပ်ပြီးတော့ အသံလွင့်တာပါ၊ သူရားကအဘိညာဉ်
တန်ခိုးနှင့် အသံလွင့်တယ်၊ ခုကာလ အသံလွင့်တာလိုပါပဲ၊ ဗြဟ္မာပြည်က
နေပြီးတော့ အဘိဘူဆိုတဲ့ ရဟန်း ကဿပ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က
အဘိဘူဆိုတဲ့ရဟန်း ဗြဟ္မာနည်ကနေပြီး သကာလ အသံလွင့်လိုက်တာ၊
တရားဟောလိုက်တာ၊ လူ့ပြည်လောက ကြားအောင်လို့ ဟောလိုက်တာ၊
အဲဒီတရားကို ကြားအောင်လို့ ဟောလိုက်တာ၊ အဲဒါကတော့ ရေဒီယိုဟာနဲ့
ဖမ်းရအောင် မဖမ်းရဘူး၊ သူ့အလိုလို ကြားရတယ်၊ အကုန်လုံး တလောက
လုံးကြားအောင် တစ်ခါတည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးတော့ ဟိုကနေပြီး ဂါထာ
ဟောလိုက်တာ။

အာရမ္မထ နိဒ္ဒမထ၊ ယုဉ္ဇထ ဗုဒ္ဓသာသနေ။
ဓုနာထ မစ္စုနောသေနံ၊ နဠကာရံဝက္ခန္ဓရော။
ယောဣမသ္မိံ ဓမ္မဝိနယေ၊ အပ္ပမတ္တော ဝိဟိဿတိ။
ပဟာယ ဇာတိ သံသာရံဒုက္ခဿန္တံ ကရိဿတိ။

ဒီဂါထာနှစ်ပုဒ်ကို ဗြဟ္မာပြည်ကနေပြီးတော့ ကကုသန္ဓ မြတ်စွာ
ဘုရားလက်ထက်က ဟောကြားတဲ့ အဘိဘူဆိုတဲ့ အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်
ကနေပြီးတော့ ကရားဟောတာ၊ လူ့ပြည်လောက ကနေပြီးကြားရတယ်။

အာရမ္မထ နိဒ္ဒမထ၊ ယုဉ္ဇထ။

ဗုဒ္ဓသာသနေ-မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌၊ အာရမ္မထ-အစပြု၍
အားထုတ်ကြပါကုန်လော၊ အားမထုတ်ရသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘုရားသာသ
နာတော်တိုင်းမှာ စပြီးအားထုတ်ကြ၊ စပြီးအားထုတ်လျှင် တော်ပါကလား
လို့ဆိုတော့ နိဒ္ဒမထ-ကိလေသာတိုင်းမှ လွတ်ကင်းထွက်မြောက်အောင် အား
ထုတ်ကြပါကုန်လော၊ ကိလေသာဝဋ်ဆင်းရဲအတိုင်းက လွတ်အောင် အား
ထုတ်တဲ့တရား အားထုတ်ကာစ တရားဆိုတာကလဲ အားထုတ်ခြင်းကကောင်း

တာ မဟုတ်ဘူး၊ မကောင်းတာ ပျင်းတာတွေ ပေါ်တတ်တယ်၊ စိတ်လျော့ရဲ
တာတွေ ပေါ်တတ်တယ်။

အဲဒီ ပျင်းတာတွေ လျော့ရဲတာတွေနဲ့ ပျင်းလိုက်၊ ပျင်းတာတွေကို
(မှတ်လိုက်-၂)နဲ့ တစ်ခါတည်းလွှတ်အောင်ကို အားထုတ်ရတာကိုး၊ တော်
တော်ကြာတော့ ပျော်လာတယ်၊ မှတ်လို့ကောင်းလာတယ်၊ မှတ်လို့ကောင်း
တော့ ပျင်းတာမရှိတော့ဘူး၊ မပျင်းဘူး တစ်ခါတည်း နေ့ရောညရော မှတ်ရ
တာ၊ ပျော်လို့၊ သူတရားလေးနဲ့သူကောင်း၊ အဲဒီလို လွှတ်မြောက်သွားအောင်
အားထုတ်ပါတဲ့၊ တော်ပြီလားဆိုတော့ မတော်ရသေးဘူး။

ယုတ္တထ-မပြတ်မစဲ အမြဲအားထုတ်ကြပါကုန်လော့ မပြတ်မစဲ အား
ထုတ်တဲ့ လိုအပ်တဲ့ပန်းတိုင် မရောက်မချင်းပေါ့လေ၊ ပြိုင်ပွဲများမှာ အပြေး
တွေပြိုင်တော့ ပန်းတိုင်မရောက်မချင်းပြေးရတာပဲ၊ အစတော့ သူများထက်
နောက်မကျအောင်လို့ ကြိုးစားရတယ်၊ သူများရှေ့ရောက်အောင်လို့ ကြိုးစား
ရတယ်၊ သူများနဲ့နောက်ကျနေရင်လဲ မီအောင်လိုက်ရတယ်။ မီနေလို့ရှိရင်
ကျော်အောင်လဲကြိုးစားရတယ်၊ ကျော်ရင် တော်ပြီလားဆို ကျော်လို့ ရပ်
နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပန်းတိုင်ရောက်အောင် ပြေးရမှာပေါ့၊ အရင်ဆုံးရောက်မှ
ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှသူအောင်မှာကိုး၊ နိုင်မှာ၊ အဲဒီလိုပဲ၊ တရားလမ်းဆုံး မရောက်
မချင်း အားထုတ်ပါတဲ့၊ တရားလမ်းဆုံး အနည်းဆုံး အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့်
သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်ပေါ့၊ အဲဒီမရောက်မချင်း၊ နိဗ္ဗာန်မတွေ့မချင်း အား
ထုတ်ပါတဲ့။

ဗုဒ္ဓသာသနာ-မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်မီ၊ အာရမ္မဏ-
အစပြု၍ အားထုတ်ကြပါကုန်လော့၊ နိဒ္ဒမထ-ကိလေသာလက်တွင်းမှ လွတ်
ကင်းအောင် အားထုတ်ကြပါကုန်လော့၊ ယုတ္တထ-မပြတ်မစဲ အမြဲအားထုတ်
ကြပါကုန်လော့။

သူက အဆင့်လေး သုံးဆင့်ကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တက်လာတယ်
သူ စေတနာ တယ်ကောင်းတယ်၊ အဲဒီစေတနာလေးက တယ်ကောင်းတယ်၊
စင်စစ်တော့ ဘုရားဟောတဲ့ဥစ္စာပါပဲ၊ အဲဒီ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်က မြတ်စွာသူရား၊
ဒေသနာကိုယူပြီးတော့ ဟောတာပါပဲ။

ဒုနာထ မစ္စုနော သေနံ၊ နဠကာရံ၀ ကုဉ္ဇရော၊

ကုဉ္ဇရော-ဆင်ပြောင်ကြီးသည်၊ နဠကာရံ-ကြူထရံအိမ်ကို ဓုနာတိဇေ
မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် နင်းချေဖျက်ဘိသကဲ့သို့၊ ကြူထရံအိမ်၊ ကြူထရံအိမ်ဆိုတင်
အိမ်ထဲမှာ အညံ့ဆုံးပဲ၊ ကြူထရံဆိုတာက ၀ ၊ လောက်မှမကောင်းဘဲ၊ ကြူထရံနဲ့

အိမ်ဆောက်ထားတယ်တဲ့၊ ကြူထရံအိမ် ဆောက်ထားတော့ အိမ်လေးက ခနော် ခနဲ့ပဲ၊ အစက ဘာမှ ခိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒါ ဆင်ကြီးက မုန်ရစ် နေတဲ့ ဆင်ကြီး၊ အင်မတန် အားကောင်းနေတဲ့ ဆင်ကြီးလာပြီး နင်းလိုက်လို့ ရှိရင် ကြေသွားတာပေါ့၊ ဘာခက်မလဲ၊ ဒီဥစ္စာအလွယ်လေးပဲ၊ ဘာမှမခက် ဘူး၊ အဲဒါလိုပဲတဲ့၊ ဥပမာပေးတာ။

ကုဉ္ဇရော-ဆင်ပြောင်ကြီးသည်၊ နဋကရံ-ကြူထရံအိမ်ကို၊ ဓုနာတိ ဝေ-မုန့်မုန့်ညက်ညက် ခြေဖျက်ဘိသကဲ့သို့၊ မစ္စုနော-သေမင်း၏၊ သေနံ- ကိလေသာစစ်သည်အပေါင်းတို့၊ ဓုနာထ-မုန့်မုန့်ညက်ညက် ခြေဖျက်လိုက်ကြ ပါကုန်လော၊ (ကိလေသာ-၂) စစ်သည်တို့တဲ့၊ သေမင်း၏ ကိလေသာ စစ် သည်တို့၊ သေမင်းက သေမင်းဆိုတာ သေခြင်းတရားပါပဲ၊ သေမင်းဆိုတာ မင်းကြီးရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ တချို့က အဟုတ်မင်းကြီးရှိတယ် မှတ်နေတယ်။

မင်းကြီးတော့ မရှိတော့ပါဘူး သေမင်းဆိုတာ ဘုန်းကြီးငယ်ငယ် တုန်းက ငြင်းရဘူးတယ်၊ ဒကာကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဒကာကြီးတစ်ယောက်က သူက သေမင်းဆိုတာကို တတယ်သေမင်းလို့လုပ်နေတဲ့ မင်းကြီးတစ်ခုရှိတယ် လို့ ယူဆထားတော့၊ ဒကာကြီး သေမင်းဆိုတာ မရှိဘူး၊ နို့ဘုရား မရှိရင် ဒီစာတွေက ဘာဖြစ်လို့ ရေးထားသလဲ၊ ရှိရမှပေါ့၊ ရှိလို့ ရေးထားတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး ဒကာကြီး သေခြင်းတရားကိုပဲ ဒါကိုသေမင်းလို့ တင်စားပြီး ပြောနေတာဆိုတော့ငြင်းလို့ ကိုမရဘူး၊ ဒကာကြီးနဲ့ ဘုန်းကြီးကတောင်အရှုံး ပေးရသေးတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီယာကို ရဟန်းဖြစ်ခါစလောက်က ဖြစ် ပါလိမ့်မယ်၊ ဒကာကြီးက တယ်အငြင်းသန်သကိုး၊ အမှန်တော့လဲ သူက အငြင်းသန်မှာပဲ၊ သူက အရွယ်ကြီးနေမှာပဲ၊ ဘုန်းကြီးက အငယ်လေး ရှိသေး တာကို ဒီကိုယ်တော်လေး ဘာမှမသိသေးဘူး အောက်မေ့မှာပဲ၊ အဲ သေခြင်း တရားပါပဲ။

သေခြင်းတရားကို သေမင်းလို့ တင်စားပြီးတော့ ခေါ်ထားတာ၊ (တစ်ခါ-၂) သတင်းစာတွေထဲက ရုပ်ပြောင်းတော့တာတွေ ရေးထားတယ်၊ သေမင်းကြီးဆိုပြီးတော့ ကလေးတွေက အဟုတ်မှတ်လို့ သူ့အရုပ်ကြီး ရေး ထားတာ၊ အဲဒီသေခြင်းတရားပါပဲ၊ အဲဒီသေခြင်းတရားဟာ စစ်သည်တွေ အများကြီးရှိတယ်တဲ့၊ သေခြင်းတရားမှာ ယခုသတ္တဝါတွေ သေရတာဟာ သူ့စစ်သည်တွေနဲ့ လက်နက်တွေနဲ့ တိုက်ပြီးတော့ သေနေတာပဲ၊ စစ်သည်တွေနဲ့ တစ်ချို့က ရေနစ်ပြီးတော့ သေတယ်ဆို၊ ရေက သူ့စစ်သည်ပဲ၊ တစ်ချို့က မီးလောင်ပြီး သေတယ်၊ မီးဟာ သူ့စစ်သည်ပဲ၊ အဆိပ်သင့်ပြီးတော့ သေ ပြီးတော့ သေတယ်ဆိုရင်လဲ အဆိပ်ဟာ သူ့စစ်သည်ပဲ၊ အစားအသောက်

မှား သေပြန်ပြီ၊ အဲဒါလဲ သူ့စစ်သည်ပဲ၊ ရေချိုးမှား သေပြန်ပြီ၊ ဒါလဲသူ့ စစ်သည်ပဲ၊ ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပြီး သေပြန်လဲ ဒါလဲ သူ့စစ်သည်ပဲ၊ ကာလ ရောဂါဖြစ်ပြီး သေတယ်၊ အကုန်လုံးရောဂါတွေဟူသမျှတွေဟာ သူ့စစ်သည် တွေပဲ၊ လိမ့်ကျပြီးသေတာလဲ သူ့စစ်သည်ပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေစရာတွေအကြောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ သို့ သော်လည်း ဒါကစစ်သည် အရင်းခံတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကအဖျားအနား ရှိသေးတယ်၊ စစ်သည်အရင်းခံကတော့ ကိလေသာတွေတဲ့၊ သတ္တဝါတွေ သေရတာဟာ ဘာကြောင့်သေရသလဲဆိုရင် ဘဝအသစ်ဖြစ်လာလို့၊ မဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သေပါ့မလား မသေဘူး၊ သူကဖြစ်လို့သေတာ၊ ဖြစ်ရင်တော့ ပျက်ရ မှာပဲ၊ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်ရမယ်၊ မဖြစ်ရင်တော့ မပျက်ဘူး၊ ဖြစ်လာလို့ရှိရင် တစ်နေ့ကျရင် ပျက်ရဦးမှာပဲ၊ ဒါမုချမယ့်ဘူး၊ မပျက်လို့ကို ပြီးကိုမပြီးဘူး အမှတ်တမဲ့ နေနေလို့၊ တော်တော် နေသာ ထိုင်သာအရှိသား။

စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါကျ တယ်နေရာမကျဘူး၊ တစ်နေ့ကျ သေရဦး မှာကိုး၊ သေမှဘဲ အပြီးသတ်မယ်၊ ဘဝအသစ်ဖြစ်လာလို့ရှိရင် ဘယ်ဘဝ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက် အထက်တန်းကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ကျ သူဟာသေရမှာဘဲ၊ သေသွားပြန်တာပဲ၊ လူ့ဘဝနဲ့သေရတယ်၊ နတ်ဘဝနဲ့ သေရတယ် စသည်အားဖြင့် ဗြဟ္မာဘဝနဲ့လဲ သေရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ရ တာလဲဆိုရင် ကိလေသာတွေရှိနေလို့တဲ့၊ ကိုယ့်ဘဝတွေနဲ့ကိုခင်မင်ဘယ်တာမှ တွေ့ရှိလို့ ဒါတွေရှိနေတယ်၊ ကိလေသာတွေ မကင်းသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး တစ်ဘဝက သေသွားရင် တစ်ဘဝဖြစ်မယ်၊ ဖြစ်ရာဘဝသေရမယ်၊ နောက် တစ်ခါ တစ်ဘဝဖြစ်ဦးမယ်၊ အဲဒီဖြစ်ရာဘဝသေရမယ်၊ နောက် တစ်ခါ လည်း ဘဝဖြစ်ဦးမယ်၊ ဖြစ်ရာဘဝ သေရမယ်၊ ဖြစ်လို့လဲမဆုံးဘူး၊ သေလို့ လဲ မဆုံးဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ အဖြစ်ကောင်ကလေးတွေ ဖြစ်ပြီးနေရင် တော် သေးတာပေါ့လေ၊ လူအဖြစ်၊ နတ်အဖြစ်ကြီးပဲဆိုရင်တော့ နည်းနည်းတော် သေးတာပေါ့၊ ဆောက်တည်ရာလေး နည်းနည်းရရဲ့၊ အဲဒီ ငရဲတို့ တိရစ္ဆာန် တို့ ပြိတ္တာတို့ ဖြစ်ရင်တော့ နေရာမကျတာ၊ ဖြစ်ကတည်းက ဘယ်နေရာမကျ ဘူး၊ သေလဲ မကောင်းဘူး၊ ဘယ်ဟာမှ နေရာမကျပါဘူး၊

အဲဒီဘဝ သေရခြင်းဟာ လက်သယ်အရင်းခံရှာလိုက်လို့ရှိရင် ကိလေ သာကြောင့်ပဲတဲ့၊ ကိလေသာတွေဟာ သေမင်း၏ စစ်သည်တွေတဲ့၊ သူတို့ဟာ သေမင်း၏စစ်သည်ဖြစ်တဲ့ ကိလေသာတွေကို မှုန့်မှုန့်ညက်ညက်ပျက်အောင်လို့ ခြေဖျက်ကြပါတဲ့၊ သီလဟည်းဟူသော လက်နက်နဲ့ သမာဓိတည်းဟူသော

လက်နက်နဲ့ ပညာတည်းဟူသော လက်နက်နဲ့ ခြေဖျက်ရမှာကိုး၊ ဝိပဿနာ ရှုရာတော့ အမှတ်ကလေးတွေနဲ့ ရှုတာလေးတွေ ပညာလက်နက်ကလေးနဲ့ ရှုလိုက်-ရှုလိုက်၊ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ကိလေသာ ငြိမ်းတာပေါ့၊ မရှုရင် ကိလေသာ မငြိမ်းဘူး။

မရှုမိတဲ့ အာရုံနဲ့ စပ်ပြီးတော့ လောဘလဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒေါသလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မောဟ၊ မာန၊ ကိလေသာတွေဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီကိလေသာတွေ အကြောင်းပြုပြီး ဘဝတစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဖြစ်ရာဘဝမှာ သေရမယ်၊ အဲ-ရှုမိ လို့ရှိရင် ရှုမိတဲ့ အာရုံတိုင်းမှာ ကိလေသာမဖြစ်ဘူး၊ ကိလေသာငြိမ်းတယ်၊ ကိလေသာငြိမ်းတော့ ကံတွေမဖြစ်ဘူး၊ ကံကနေပြီး ဖြစ်မည့်ဘဝလဲ မဖြစ် ရဘူး၊ ဘဝငြိမ်းတယ်၊ ဘဝဖြစ်တော့ကို မအိုရ၊ မနာရ၊ မသေရဘူး၊ အဲ- သေပြီး ငြိမ်းတာပေါ့၊ ဒါသေမင်း မနှိပ်စက်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်-

မစ္စုနော-သေမင်း၏၊ သေနံ-ကိလေသာ တည်းဟူသော စစ်သည် အပေါင်းကို၊ ဓုနာထ-မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ခြေဖျက်လိုက်ကြပါကုန်လော့၊ ဘယ် လို့ ခြေဖျက်ရမလဲဆို၊ ဥပမာအားဖြင့် ဆင်ပြောင်ကြီးလို ဆင်ပြောင်နဲ့ ကျူထရုံအိမ်လိုပေါ့။ ကျူထရုံအိမ်ဆိုတာ အမှုလေးပဲတဲ့၊ အပျော့လေးပဲတဲ့၊ ဆင်ကြီးနင်းလိုက်ရင် ကြေသွားမှာပေါ့တဲ့၊ အဲဒါလိုပဲပဲတဲ့၊ ကိလေသာတွေ ဟာ တစ်ကယ်အားထုတ်လိုက်လို့ရှိရင် ကြေပျက်သွားမယ်၊ အဲဒီတော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စဉ်းစားပေါ့၊ တရားအား ထုတ်တဲ့ယောဂီဟာ ဆင်ကြီးလောက် သန်မှသန်ရဲ့လား၊ ကိလေသာတွေလဲ ကျူထရုံလိုမှ ပျော့ပျော့ကလေးမှ ဟုတ်ရဲ့လား စဉ်းစားရဦးမှာကိုး။

အေး-တရားအားထုတ်တဲ့ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ဆင်ပြောင်ကြီးလိုမသန်ဘဲ နဲ့ အပျော့စားဖြစ်နေလို့ရှိရင်တော့ ခါခြင်ကောင်တို့လို ဘာလို့ ဖြစ်နေလို့ ရှိရင် ဟိုက ကပ်မယ်၊ ကိလေသာတွေ ကျူထရုံမဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်ခါ တည်း တိုက်အိမ်ကြီးဖြစ်နေမှ သိပ်မာနေမှဖြစ်တော့ဖြင့် ဘာမှကို ဖျက်လို့ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲတွေ့နေတတ်တယ်၊ ဒီမှာ ဒေသနာကတော့ သေသေချာချာ ပေးထားတယ်၊ အားရစရာ အားပေးထားတယ်၊ ကျူထရုံ အိမ်လိုပဲတဲ့၊ မခက်ပါဘူးတဲ့။

ကိလေသာတွေဟာ ဘာမှ အားမရှိဘူး၊ အေး-တရား လက်နက် တွေကလဲ အားကောင်းပါတယ်၊ ဆင်ပြောင်ကြီးလိုပါတဲ့၊ သိပ် အား ကောင်းပါတယ်တဲ့၊ ဥပမာပေးထားတယ်၊ အဲဒီလို သဘောထားပြီး အား

ထုတ်ရမှာပဲ။ ဟာ....မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆိုတဲ့ဘက်ကနေ အားထုတ်လို့တော့ မရဘူး။ ဖြစ်မှာပဲလို့ စိတ်ထဲတစ်ခါတည်းတားပြီး အားထုတ်ရမှာကိုး။ ဒါက ရဲရဲတင်းတင်း အားထုတ်ဖို့ရာ ဥပမာပေးထားတာ။ ကုဉ္ဇရော-ဆင်ပြောင်ကြီး သည်။ နဠကာရံကျူထရံအိမ်ကို၊ ဓုနာတိဇေ-မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် နင်းခြေ ဖျက်ဘိသကဲ့သို့၊ မစ္စုနော-သေမင်း၏၊ သေနံ-ကိလေသာအပေါင်း တည်းဟူ သော စစ်သည်အပေါင်းကို၊ ဓုနာထ-မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ခြေဖျက်လိုက်ကြပါ ကုန်လော့၊ ဗြဟ္မာပြည်ကနေပြီးတော့ အဘိဘူရဟန်းက ဟောတယ်၊ အဲဒီ လူ့ပြည်ကနေပြီး အားလုံးကြားရတယ်၊ ဟိုတုန်းက....

ယော ဣမသ္မိံ ဓမ္မဝိနယေ၊ အပ္ပမတ္တော ဝိဟေဿတိ၊
ပဟာယ ဇာတိသံသာရံ၊ ဒုက္ခသန္တံ ကရိဿတိ။

ယော-အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဣမသ္မိံ ဓမ္မဝိနယေ-ဤတရား ဝိနည်း တည်းဟူသော သာသနာတော်၌ ဤတရားဖြင့် ဆုံးမရာ သာသနာတော်၌ အပ္ပမတ္တော-မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟေဿတိ-နေသည် ဖြစ်ငြားအံ့။

တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ လူကြီး ဖြစ်ဖြစ်၊ လူငယ်ဖြစ်ဖြစ် ဟစ်စုံ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၊ ဒီသာသနာမှာ မမေ့မလျော့နေခဲ့လို့ရှိလျှင် မမေ့မလျော့ သတိတရားနှင့် သီလ လဲ မချို့ယွင်းရအောင် သမာဓိလဲ မချို့ယွင်းရအောင်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မချို့ယွင်းရအောင် အကုသိုလ်တရားတွေ မပွားရအောင် သတိတရားရှိရမယ်၊ အထူးသဖြင့် ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေကို တစ်ခါတည်း အမှတ်ရပြီး သတိလေး ထင်ပြီး အသိတရားလေးနဲ့....

ဣမသ္မိံ ဓမ္မဝိနယေ-ဤမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌၊ ယော- အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အပ္ပမတ္တော-မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟေဿတိ- နေငြားအံ့၊ သော-ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဇာတိသံသာရံ-အဖြစ်ပေါင်း များစွာ ရှိသော သံသရာကြီးကို၊ ပဟာယ-ပယ်စွန့်၍၊ ဒုက္ခသန္တံ-ဆင်းရဲ၏ အဆုံး ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို၊ ကရိဿတိ-ပြုနိုင် ပြီးစီးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အဲ....မမေ့မလျော့ နေသွားလို့ရှိရင် ဘဝထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖြစ်ရတဲ့ သံသရာကြီး အဲဒီသံသရာကြီးကို ပယ်စွန့် ဘဝသစ်မဖြစ်ရဘဲနဲ့ ဆင်းရဲဆုံး ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒီဂါထာ ၂-ခုဟောကယ်၊ အဲဒီ ဂါထာ ၂-ခုဟောတော့ လူ့ပြည်ကနေပြီးတော့ အားလုံး ကြားရတယ်၊ ကြားရတာနဲ့စပ်လို့ ရှင်အာနန္ဒာကမေးလျှောက်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဒီအဘိဘူ

ရဟန်းက ဗြဟ္မာပြည်က နေပြီးတော့ အသံကြားအောင်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး ဟောတော့ကို အားလုံး လူ့ပြည်ကနေပြီး ကြားရတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောလို့ ရှိရင်တော့ ဘယ်လိုနေပါ့မလဲဘုရားလို့ လျှောက်တယ်။ ဟာ-ဟိုဟာက သာဝကရှိသေးတာပဲ။ ဒါက တပည့် ဟောတာပဲတဲ့။ ဘာပြောပလောက်သေးသလဲ ဘုရားဟောလို့ရှိရင်တော့ အများကြီးပါပဲတဲ့။ စကြဝဠာပေါင်း သိန်းပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာ ကြားနိုင်တာပဲတဲ့။ ပြောတော့ ဒီထက်လဲ ပိုပြီးတော့ ကြားနိုင်တာပါပဲတဲ့။ အလိုရှိရင် အလိုရှိသလောက် ကြားနိုင်တယ်တဲ့။

ဒီလိုပြောတော့ ရှင်အာနန္ဒာက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လို့ တစ်ခါ တည်း မြတ်စွာဘုရား အင်ပတန်တန်ခိုးကြီးတာပဲလို့ ဆိုပြီးတော့ ချီးကျူးတာကိုး။ ချီးကျူးတော့ အရင်တစ်နေ့ကပြောတဲ့ ရှင်ဥဒါရီက၊ ဥဒါရီကအမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ ရဟန္တာဥဒါရီကြီးကရှိသေးတယ်။ ရဟန္တာဥဒါရီကြီးကတော့ သူက ရဟန္တာဆိုတော့ သူက ဟိုဒင်းမပြုပါဘူး။ ကာဠုဒါရီဆိုတဲ့ ရဟန္တာဥဒါရီကရှိတယ်။ အဲဒီဥဒါရီမဟုတ်ဘူး။ ဒါကတော့ လာလုဒါရီဆိုတဲ့ ဥဒါရီတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူကတော့ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ။ သူက နာမည်ပျက်တယ်။ ဒီဥဒါရီက အဲဒီ ဥဒါရီကြီးက ထပြီးပြောတယ်။ ရှင်အာနန္ဒာနဲ့ မြတ်စွာဘုရား တန်ခိုးကြီးတာ ရှင်အာနန္ဒာ ဘာအကျိုးရှိသလဲ။ သူ့ဟာသူကြီးတာ၊ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး။ ဒီလိုကိုး။ သူဥစ္စာက ဘုရားတန်းခိုးကြီးတာ၊ သူ့ဟာသူကြီးနေတာ၊ ကိုယ့်မှာ ဘာအကျိုးရသလဲဆိုတော့မှ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက အကျိုးရှိပါတယ်တဲ့။

အဲဒီလိုကြည်ညိုတဲ့ သဒ္ဓါတရားဟာလဲ ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်သွားတာပဲတဲ့။ အကယ်၍သာ အာနန္ဒာဟာ ယခုဘဝမှာ ကိလေသာမကင်းသေးလို့ ရဟန်း အဖြစ် မရောက်သေးလို့ ရှိရင်၊ ဒီကြည်ညိုတဲ့ ကုသိုလ် စေတနာလေးကြောင့် လူ့လောကက ဖြစ်မယ်ဆိုရင်၊ ၇-ကြိမ်တိုင်တိုင် လူ့လောကမှာ မင်းစည်းစိမ် ၇-ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီစေတနာလေးကြောင့် ဟုတ်လား။ ဒါ သောတာပန်ဖြစ်နေလို့ သောတာပန်မဖြစ်သေးရင် ဒါလောက် မကသေးဘူး။ ပုထုဇဉ်ဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်သွားမှန်း မသိဘူး။

အဲဒီအချိန်က သောတာပန်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ ရှင်အာနန္ဒာက သောတာပန်ဖြစ်တော့ ၇-ဘဝတဲ့။ ပိုဟောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ၇-ဘဝက ၈-၉ ဘဝ သွားဟောလို့ရှိရင် သောတာပန်ဘဝတွေ များသွားမယ်။ အဲ ၇-ကြိမ်တိုင်တိုင် လူ့ပြည်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ၇-ကြိမ်တိုင်တိုင် သူ့မင်းဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ နတ်ပြည် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် နတ်ပြည်မှာ ၇-ကြိမ်တိုင်တိုင် သူ့မင်းဖြစ်နိုင်တာပဲတဲ့။ ဒီစေတနာ

ကုသိုလ်၊ ဒီပြင်ကုသိုလ် မဟုတ်ဘူး၊ သူကြည်ညိုတာလေး ဒီတရားလေးကိုကြားရတာနဲ့ မြတ်စွာဘုရား တန်ခိုးကြီးပါပေတယ်ဆိုပြီး ကြည်ညိုတဲ့စေတနာလေး၊ အဲဒီလောက်အကျိုးရှိပါတယ်လို့ ဒါပေမယ့်လွှဲရှင်အာနန္ဒာဟာ အဲ-ယခုဘဝပဲ အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံမှာတဲ့၊ ဒီကုသိုလ်အကျိုး ဒီတော့ ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောပါတယ်၊ ရဟန္တာဖြစ်တော့လဲ အကျိုးကမပေးရဘူး၊ အဲဒီလိုသဒ္ဓါတရားမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူများကြည်ညိုတာလဲ ဝင်ပြီးဖျက်တာပဲ၊ ကြည်ညိုအောင်လို့လဲ မပြောဘူး၊ အဲဒီလို ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ မဲ့ခြောက်သူကြည်တဲ့၊ ဒါလူမဲ့ကြီးဒါ မဲ့ခြောက်သူနှင့် မပေါင်းနဲ့တဲ့၊ မဲ့ခြောက်သူကြည်ဆိုတာ လူသာမဟုတ်ဘူး၊ မဲ့ခြောက်သူတွေကလဲ ဒါတွေလဲ ကြည်နိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပဲ၊ အကယ်၍ ကိုယ်က သတ္တိကောင်းလို့ရှိရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့လေ၊ ကိုယ်က သဒ္ဓါတရား ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် သဒ္ဓါတရားကောင်းတယ်၊ ငါကဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ ပညာရှိတယ်၊ ခိုင်ခန့်တယ်ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘယ်စာကြည့်ကြည့်ရပါတယ်၊ ဒါကတော့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့ပြင်ဘက်လောကက ရေးထား ရေးချင်တာတွေ ရေးတာတွေ ရေးရေးကြည့်လို့ရပါတယ်၊ ကိုယ်က ခိုင်ခန့်လို့ရှိရင် ခိုင်ခန့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကိုယ့်စိတ်တယ်မယုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကော့ သွားမကြည့်နဲ့၊ နေရာမကျဘူး၊ စိတ်နှလုံးခိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်လို့ရှိရင် စိတ်နှလုံး မခိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာတွေ သွားမကြည့်ရဘူး၊ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာတွေ သွားကြည့်လို့ရှိရင် အဲဒါလန့်ဖျပ်ပြီးတော့ စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်ပြီး သွားတတ်တယ်။

တစ်ချို့ အဲဒီလိုဟာတွေ သွားကြည့်ပြီးတော့ စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်ကုန်လို့ တကတည်း ဘုန်းကြီးတို့ရွာမှာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ခွေးကို လူတစ်ယောက်က ဓားနဲ့ခုတ်လိုက်ဆို ထင်ပါရဲ့၊ ဘုန်းကြီးက နောက်မှ ကြားသိတာပဲ၊ ဓားနဲ့ခုတ်လိုက်တော့ ခွေးကတစ်ခါတည်း အူတွေ ဘာတွေထွက်ပြီးတော့ အော်ပြီးတော့ ပြေးလာတယ်၊ အဲဒီလူကို မြင်ဟော့ မြင်တဲ့လူကလဲ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခါတည်း နောက်သွားတယ်၊ လန့်ဖျပ်ပြီးတော့ စိတ်နောက်သွားတယ်၊ နောက်တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြောတယ်၊ တစ်နေ့လုံး တစ်ခါတည်း ပြောနေတာ၊ မီးစပ်က ဘာတွေ ပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ တစ်ခါတည်း အကျယ်ကြီးပြောတာ၊ အော်-အော်ပြီးပြောနေတော့နေရော ညရော အံ့သြစရာကောင်းပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့တုန်းလို့ ဘုန်းကြီးက မေးတယ်၊ အကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲတဲ့၊ ခွေးကို ဓားနဲ့ခုတ်တာ သွေးသံရဲ့ရဲ့ မြင်ရတော့ လန့်ပြီးတော့ စိတ်

ဖောက်ပြန်သွားတာတဲ့၊ အဲဒီစိတ် ဖောက်ပြန်သွားတာ ဆေးကုလို့လဲမရ
ဘာလဲရေ၊ အင်မတန် သနားစရာကောင်းတယ်၊ သူက အဲဒါ စိတ်မခိုင်လို့
ရှိရင် မကြည့်ထိုက် မကြည့်အပ်တာတွေ မကြည့်ရဘူး၊ ကြောက်တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ကြောက်စရာတွေ မကြည့်ရဘူး၊ လန့်စရာတွေ မကြည့်ရဘူး၊ ကြည့်လို့ရှိရင်ဖြင့်
အဲဒါတော်တော်ကြာရင် စိတ်တွေ ကိုးရိုးကားရားတွေ လျှောက်ဖြစ်သွား
တတ်တယ်၊ အဲဒါလိုပဲ မိမိက သဒ္ဓါတို့ ပညာတို့ မခိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တွေ
ကရာ စာအုပ်စာတမ်းတွေ ဘာတွေ လျှောက်ကြည့်လို့ရှိရင် အဲဒါ ကိုးရိုး
ကားရားတွေ လျှောက်ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ သတ္တိကောင်းရင်လဲ ကိစ္စ မရှိ
ဘူးပေါ့၊ သဒ္ဓါတရားပျက်အောင်လို့ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ပြီးသား သဒ္ဓါတရား
တွေကို ပျက်အောင်လို့ ရေးထားတဲ့ စာတွေဘာတွေရှိတယ်၊ အဲဒါတွေလဲ
အတူတူပဲ၊ မဲ့ခြောက်သူကြည်ဆိုတာ ဒါလဲမဲ့ခြောက်သူပဲတဲ့၊ လိုက်ရမှာပဲ
ပီတိမဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကြည့်လို့ရှိရင် မိတ်မဖြစ်ဘဲနဲ့ ဖြစ်ပြီးသား ဟာတွေတောင်
တစ်ခါပြန်ပြီး ပျက်သွားတတ်တယ်။

တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပထမကို ကုသိုလ်လေးနဲ့ ဒါနသီလကုသိုလ်၊
လေးနဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လို့ တစ်ခါတည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ
ကုသိုလ်တွေက တော်တော်ပြည့်စုံနေတော့ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အားရနေတယ်၊
နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း ကုသိုလ်တွေ ငါ့မှာ ပြည့်စုံနေပြီဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီအထဲကနေပြီးတော့ တစ်ချို့ သဒ္ဓါတရား ပျက်
အောင် ပြောတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်နှယ်ပြောသတုန်းဆိုတော့ ဟ-ဒါတွေက
သံသရာလည်ကြောင်း တရားတွေပဲ။

ဒါတွေ ခဏပြုတာ မှားတာပဲ၊ ဘဝတွေတော့ ဒုက္ခရောက်တော့
မှာပဲ၊ ပြောတာနဲ့ တစ်ချို့က အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီးတော့ ငါဒီကုသိုလ်မျိုး
နောက်လဲ မပြုတော့ဘူးဆိုပြီးတော့ စိတ်ပျက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ သဒ္ဓါ
တရား ပျက်သွားတတ်တယ်၊ မဲ့ခြောက်သူကို ကြံဉ်ရမယ်တဲ့။

တရားအားထုတ်နေတာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ သဒ္ဓါတရား အားကြီးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တရားအားထုတ်နေရင် ကိုယ်တိုင်လည်း အားထုတ်လိုတဲ့
ဆန္ဒရှိတယ်၊ အားလဲထုတ်တယ်၊ သူများလဲ အားထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းတယ်၊
သူများအားထုတ်နေလို့ရှိရင်လဲ အားပေးတယ်၊ ဒါသဒ္ဓါတရားရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊
သဒ္ဓါတရားမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ အားထုတ်နေတာလေးကိုပဲ ဒါဟာမလို
ပါဘူး၊ ဒီဥစ္စာက လူပင်ပန်းရုံပါပဲ၊ ဘာလေးဘာလေးလုပ် တော်ပါပြီဆိုပြီး
တော့ သူကြိုက်တာတွေကို လျှောက်ပြောပြီးတော့ အားထုတ်နေတာစိတ်ပျက်

အောင်တော့ ပြောတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မွဲခြောက်သူကြည်၊ စိုပြည်ယှဉ်တဲ့၊
အဲ-သဒ္ဓါတရားဖြင့် စိုစိုပြည်ပြည်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေကို မှီဝဲပါတဲ့၊ ကိုင်း-ဆိုရမယ်။

မွဲခြောက်သူကြည် စိုပြည်ယှဉ် ထိုထွင် စိတ်ညွတ်ရာ။ (ဆို-၃)
ကြည်ညိုဖွယ်ညွှန်ကြား သုတ္တန်များ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပါ။ (ဆို-၃)

ဒါက ယနေ့ ဒါကိုဟောရမယ်၊ ပသာဒနိယသုတ္တန္တပစ္စဝေက္ခကာ-
ကြည်ညိုဖွယ်ကိုဆောင်တတ်တဲ့ ကြည်ညိုဖွယ် သဒ္ဓါတရားတွေ ဖြစ်စေတတ်တဲ့
သုတ္တန်တရားတွေ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြည့်ပါတဲ့၊ တရားအား ထုတ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်မှာ တရားက မတိုးတက်လို့ အားလျော့ပြီးနေတဲ့အခါမှာ အဲဒီလို အခါ
ကာလမှာ ကြည်ညိုဖွယ် သုတ္တန်တွေကို ဆင်ခြင်ပါတဲ့၊ တစ်နေ့က ဆင်ခြင်ပုံ
တွေ ဘုန်းကြီးက တစ်နေ့ကပြောပြီးပြီ၊ တော်တော်များသွားပြီ၊ ဒီကနေ့လဲ
တော်တော်ပြောရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ပြီးကောင်းပါရဲ့ ဒီနေ့ အပြီးသတ်မှ ဖြစ်
မယ်၊ မပြီးနိုင်လို့ဖြစ်နေတယ်၊ သုတ်တွေကလဲ တယ်ကောင်း၊ သက်တစ်သုတ်
ကလဲ အကြာကြီး အကြာကြီးပြောရတာကိုး၊ သူက တိုတိုလေးပြောလို့ မဖြစ်
ဘူး၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရာသုတ်တွေ အင်မတန်ကောင်းတယ်။

ယနေ့တော့ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် တရားအားထုတ်ခဲ့ပုံ
အကြောင်းအရာသုတ်တွေနဲ့ ရှင်အနုရုဒ္ဓါ တရားအားထုတ်ပုံ အကြောင်းအရာ
သုတ်ကလေး အဲဒါတွေပါပဲ၊ အဲဒါတွေပြောရမယ်၊ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊
တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားကျစရာ အားတက်စရာတွေ၊ မြတ်စွာဘုရား
အလောင်းတော်ဟာ ၂၉-နှစ်မှာ တောထွက်တာကိုး၊ ၁၆-နှစ်အရွယ်မှာ
ယသော်ဇယာမင်းသမီးနဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီးတော့ ထီးနန်းစည်းစိမ်တွေ
သုံးဆောင်ခံစားပြီးတော့ နေခဲ့တယ်။

နန်းမသုံးဆောင်၊ ဆောင်းဥတုနဲ့ သင့်လျော်တဲ့ နန်းမပြာသာဒ် တစ်
ဆောင် ဘုံနန်းပြာသာဒ်၊ ဆောင်းဥတု ဆိုတော့ အေးတာကိုး၊ မအေး
အောင်လို့ အဆောက်အအုံလုပ်တယ်၊ နေ့ဥတုနဲ့ သင့်လျော်တဲ့ ဘုံနန်းပြာသာဒ်
က တစ်ဆောင်၊ နေ့ဥတု ဆိုတော့လဲပဲ ပူအိုက်တာကိုး၊ မပူမအိုက်
အောင်လို့ မပူမအိုက်ရအောင်လို့ ဆောက်တယ်၊ တစ်မျိုးဆောက်တယ်၊ မိုး
ဥတုနှင့်သင့်လျော်တဲ့ နန်းမပြာသာဒ်တစ်ဆောင်တဲ့၊ မိုးတိုင်းဆိုတော့လဲ မိုး
တွေကရွာတော့မိုးဒဏ်ကိုခံနိုင်အောင်လို့ ဒီမှာလဲ သင့်လျော်အောင်လို့ ဆောက်
တယ်၊ မိုးရွာပြီးတော့လဲအိုက်တတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သင့်လျော်အောင်
လို့ ဆောက်တယ်၊ နန်းသုံးဆောင်၊ ဆောင်းဥတုရာသီကြလို့ရှိရင်လဲ ဆောင်း

ဥတုနှင့်သင့်လျော်တဲ့ ပြာသာဒ်ပေါ်မှာ ပြာသာဒ်ဆိုတာလဲ အဆောက်အအုံကြီးပါပဲ။ အုတ်တိုက်လဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဟိုအခါတုန်းက သစ်သားအဆောက်အအုံလဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာရယ်လို့တော့ မပြောတတ်ဘူး။

အဲဒီမှာနေတာကိုး၊ အဲဒီမှာ အလုပ်အကျွေးဖျော်ဖြေမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ပေါ့လေ။ ဟိုတုန်းက မင်းတွေက အင်မတန် စည်းစိမ်ရှိတာတွေပဲ။ ဟိုတုန်းက မင်းတွေက ယခုကာလလို လူတွေကျေနပ်အောင်လို့ ဘာတွေ ဘာတွေလုပ်နေရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က တစ်ဩဇာတစ်မိန့်ပြီးတာပဲ။ ဥပမာ ဘာလုပ်ကြဆိုရင်ပြီးတာပဲ။ သိပ်ဟန်ကျတယ်။ ဟိုတုန်းက မင်းတွေက လူထုတွေကျေနပ်အောင် သိပ်လုပ်ရတာ တစ်ခါတည်း အင်မတန်လုပ်ရတယ်။ ဝန်သိပ်လေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ရတဲ့လခလေးနဲ့ မသုံးလောက် သုံးလောက်နဲ့ ဒါလေးသုံးစွဲနေရတာကိုး။ ဟိုတုန်းက သူတို့အခွန်တော်တွေ အကုန်လုံးဟာ မင်းက အကုန်လုံးပိုင်တယ်။ လုပ်ထားတာကိုး။ ရေမြေကို အစိုးရတော်မူသောဆိုတော့ မြေကြီးနဲ့ဆိုင်သော ဥစ္စာတွေလဲသူတို့ပဲ အကုန်လုံးကောက်ယူတာပဲ။ ရေနဲ့ဆိုင်တာတွေ သစ်တောနဲ့ဆိုင်တာတွေ ဘာတွေအကုန်လုံး အခွန်ကောက်ပြီး အဲဒါတွေအကုန်လုံး သူတို့သိမ်းထားတာပဲ။ သိမ်းထားပြီးတော့ သူတို့ပေးချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ပေးပေါ့လေ။ ကျန်တာတွေ သူတို့သုံးနေတာပဲ။ သူ့အလိုရှိတဲ့အတိုင်း သုံးစွဲနေတာပဲ။

အဲဒီတော့ အစစအရာရာပြည့်စုံပြီးနေတာ၊ အစစအရာရာပြည့်စုံနေတဲ့ အပြင် ဘုရားအလောင်းတော်ဆိုတော့ ဘဝပါရမီတွေကလဲပါလာတော့ သူ့မှာ အထူးသဖြင့်ပြည့်စုံနေတာပါ။ အဲဒီမှာ အမြဲမပြတ် ပွဲလမ်းသဘင် တူရိယာတွေ တခြားငှားရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အခြွေအရံတွေကိုက ဒါတွေကို တစ်ခါတည်း အတီးအမှုတ် အကအခုန်တွေကို လေ့လာထားတာကိုး။ အဲဒီမှာ ဒါတောင်မှ ယောက်ျားတွေဆိုရင်မထားရဘူးတဲ့။ အမျိုးသမီးတွေချည်းပဲ ယောက်ျားတွေရှိရင် သူက သံသယဖြစ်ဦးမှာကိုး။ ဟိုလူနဲ့ ရှုပ်ထွေးသလား၊ ဒီလူနဲ့ရှုပ်ထွေးသလား အစရှိသည့် သံသယဖြစ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ယခု ဘုန်းပြာသာဒ်မှာ ယောက်ျားတွေတစ်ယောက်မှမထားဘူး။ အကုန်လုံး တစ်ခါတည်း အတီးအမှုတ် တူရိယာတွေမှစပြီးသကာလ အမျိုးသမီးတွေတီးမှုတ် ကခုန်ပြီးတော့ဖြေဖျော်ပြီးတော့နေတယ်။ အဲဒီလို ဘုန်းပြာသာဒ်ပေါ်မှာနေတာဟာ ၄-လပတ်လုံး တစ်ခါတည်း အောက်မှ မဆင်းတော့ဘဲ၊ အဲဒီမှာပဲ နေနေတာ။ အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့မင်းတွေ၊ ဟိုတုန်းက တစ်ခါနေ့ဥတုပေါက်လာလို့ ပူလာပြီဆိုရင် နေ့ဥတုနေရာသီနဲ့ စံနန်းတော် ပြောင်းပြန်တာကိုး။

အဲဒီမှာလဲ တီးမှုတ်ကခုန်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ပြောင်းသွားတာသူက၊ အဲဒီမှာလဲ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ပြောင်းသွားပြီးတော့ ဟိုမှာနေပြန်ရော၊ ၄-လပတ်လုံးမဆင်းဘူး၊ တစ်ခါမိုးကျလာပြီ မိုးဥတုရောက်ပြန်ရင် မိုးဆောင်ကိုရှေ့ အဲဒီလို ပြောင်းလွဲပြီးတော့ စံနေရာက ၂၉-နှစ်မြောက်ကျတော့ ဥဿာဉ်တော်ကိုထွက်ရင်း ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာ အချိန်ကလည်း နီးပြီးလာတော့ နိမိတ်တွေမြင်ရတာကိုး၊ အစတုန်းကဆိုရင် ဘုရားအလောင်းသွားတဲ့လမ်းဟာ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေတို့ ဘာတို့ မကောင်းတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံ နိမိတ်တွေ ဘာမှမမြင်ရဘူး၊ အကုန်လုံးရှင်းနေတာ၊ ယခုကာလလဲ ဒီလိုပဲ။

ယခုကာလလဲ အရာရှိကြီးတွေ ဘယ်တွေသွားတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီလမ်းတွေမှာ သန့်ပြန့်စင်ကြယ်နေအောင်လုပ်ထားတယ်၊ အစက ဘယ်လို နေနေ ကောင်းအောင် တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ကြတယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ သူ့ထက်လုပ်တာပေါ့၊ လမ်းမှာအရှုပ်အထွေးတွေ အညစ်အကြေးတွေ ဘာမှမရှိရဘူး၊ လူတွေဘာတွေ မရှိရဘူး၊ စိတ်နှလုံးမသာစရာတွေ မရှိရဘူး၊ လူအိုလူနာတွေမရှိရဘူး၊ အဲဒီလိုလုပ်ထားတယ်၊ ဒီထဲကနေပြီးတော့ သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာတွေက နေပြီးတော့ ဆင်းပြတာ၊ သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာပြည်ကနေပြီး ဆင်းပြီးပြတယ်၊ သူအိုယောင်ဆောင်ပြီးတော့ပြတယ်၊ သူနာယောင်ဆောင်ပြီးတော့ပြတယ်၊ သူသေယောင်ဆောင်ပြတယ်၊ ရဟန်းယောင်ဆောင်ပြီးတော့ ပြတယ်။

အဲဒါတွေမြင်တော့မှ သူမေးမြန်းပြီး စုံစမ်းကြည့်တော့ သတ္တဝါတွေဟာ တစ်နေ့ကျလျှင် ဒီလိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုဖြစ်လဲ အိုရတယ်၊ ဒီလိုလဲနာရတယ်၊ ဒီလိုလဲသေရတယ်၊ မသေလို့မပြီးဘူး၊ အိုနာ၊ သေ ရှိမှုရှိတာပဲ၊ အဲဒါတွေ သူသိရတာကိုး၊ စောစောတုန်းကတော့ တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးဘူးတဲ့၊ အိုနာ၊ သေတာ တချို့က အဲဒါကိုကဲရဲကြတယ်၊ ဘုရားအလောင်း ဆိုပြီးတော့နော်၊ အိုတတ်တာ သေတတ်တာ စောစောက မသိဘူး၊ သူများပြမှ သိတယ်ဆိုတော့ ဒါ သူက တစ်ခါတည်း ဉာဏ်နည်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ တချို့က ကဲရဲကြတယ်၊ အဲဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောကြတယ်၊ အရင်မှ မြင်မှမမြင်ဖူးဘူးတဲ့၊ ဘုရားလဲမဖြစ်သေးဘူး၊ သူ့ဥစ္စာ ဒါ သူစဉ်းစားစရာလဲ မလိုဘူး၊ ကလေးငယ်ငယ်လေးတွေ အခု ငယ်ငယ်ကလေးတွေဟာ ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး၊ အဲဒါလိုပဲ။

ဘုရားလောင်းဟာလဲ စဉ်းစားစရာအတွက်ကို မရှိဘူး၊ သူ့မှာ အိုတာနာတာတွေ အစကတည်းက မြင်ကိုမမြင်ရဘူး၊ အဲဒီအိုတတ်နာတတ်တဲ့ သဘောမစဉ်းစားခဲ့ဘူး၊ မဆင်ခြင်ခဲ့ဘူး၊ မမေးမြန်းခဲ့ဘူး၊ ဒီလိုပဲ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့

နေတာ၊ ဒီခါကျမှ တွေ့ရတော့၊ ဪ...လောကကြီး အိုရတာ မကောင်းဘူး၊ နာရတာ မကောင်းဘူး၊ သေရတာ မကောင်းဘူး၊ မအို မနာ မသေတဲ့ တရား တော့ရှိမှာပဲ၊ ရှာစရာတော့ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလို သူစဉ်းစား၊ ကိုယ့်အတွက်လဲ မကောင်းဘူး၊ လောကကြီး တစ်ခုလုံးအတွက်လဲ မကောင်းဘူး၊ မအို မနာ မသေတဲ့တရားဟာ ရှိစရာတော့ ကောင်းတယ်၊ ရှာမယ်ဆိုပြီး သူ စဉ်းစား တယ်။

ခုကာလလဲ လူတွေ ဒုက္ခရောက်တယ်၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ချမ်းသာ တဲ့နည်းတွေ ရှာနေကြတာပါပဲ၊ မဖြစ်လို့သာဘဲ၊ အားလုံး တစ်လောကလုံး လူတွေဟာ တစ်ခါတည်း အမြဲတမ်း ချမ်းသာနေအောင်လို့ဆိုပြီးတော့ လူတွေ ချမ်းသာတဲ့နည်းဆိုပြီး ရှာကြတယ်၊ တချို့ ဘုန်းကြီးများဆီတောင် လာလာ မေးကြသေးတယ်၊ လူတွေအားလုံး လောကကြီးပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းသွား အောင်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်က ဘယ်နဲ့လုပ်နိုင်မလဲဆိုပြီးတော့ မေးတာ ပါပဲ၊ အဲဒါလူထုတွေ ဆင်းရဲတဲ့လူရှိတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့လူရှိတယ်၊ အဲဒါတွေ တစ်ခါတည်း တစ်တန်းတစ်စားတည်း အကုန်လုံး ညီတူညီမျှ ချမ်းသာအောင် လုပ်ဖို့ရာနည်းကို လာလာပြီးတော့ မေးတယ်။

ဒါကိုတော့ တာဝန်မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ သူကံနဲ့သူ၊ အဲ- သူကံနဲ့သူ အကျိုးပေးတာတဲ့၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့လုံ့လနဲ့ သူ့ဝီရိယနဲ့ အားထုတ်လို့ရှိရင် ကြီးပွားချမ်းသာမှာပဲ၊ လုံ့လဝီရိယ မရှိဘဲနဲ့ ပေတေပြီး အလကားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သူ ဆင်းရဲမှာပဲ၊ ဒါ ဘယ်နဲ့မှ မတတ်နိုင်ဘူး။

ဥပမာ-မိမိကိုယ်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ရေမိုးချိုးပြီး သန့်ရှင်း စင်ကြယ်အောင်လုပ်ရင် သူ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိမှာပဲတဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရေမိုး တောင်မချိုးဘူး၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ ပစ္စလက်ခတ်နေလျှင် အဲဒါ သူ့ဟာသူ မသန့်ရှင်းဘဲနေမှာ၊ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားက ဒီလောက် ထိ အောင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူက တယ်တောင် မကျေနပ်ဘူး၊ သူက လူတစ် ယောက်ကနေ အားထုတ်လိုက်လျှင် အကုန်လုံး ချမ်းသာသွားလိမ့်မယ်လို့ အောက်မေ့တာကိုး၊ ဒါ ဖြစ်ချင်တာကိုး၊ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဥစ္စာကြီးပဲ၊ ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ ဖြစ်လို့ရှိလျှင်လဲ သူ့ဟာနဲ့သူဖြစ်၊ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ အကျိုး ပေးတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်နဲ့မတတ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အခုလဲပဲ သတ္တဝါ ရှာတော့ ရှာကြံနေကြတာပါပဲ၊ မဖြစ်တဲ့ဥစ္စာတွေ ရှာနေတော့ အချိန်ကုန်ရုံ ရှိတာပါပဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး။

အဲ-အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်းတရားတွေ မကောင်းဘူး၊ သည်တရားတွေ ငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့တရားကို ရှာသင့်တယ်လို့ စိတ်ကူးပြီးဟော့ နေတုန်း တစ်ခါ

ရဟန်းတွေပြန်တာကိုး၊ ဒါဘာတုန်း သူများနဲ့လဲ မတူပါဘဲလား သူ့ဥစ္စာ
 ကြည့်စမ်း၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကဘာလဲ၊ သူ့အဝတ်က သူများအဝတ်နဲ့မတူ၊ သူ့ခေါင်း
 ကလဲ သူများနဲ့မတူ၊ သူ့အနေအထိုင်အဆန်း သွားတွေနေတာကိုး၊ အဲဒီတော့
 ဒါက ရဟန်းခေါ်တယ်၊ ဒါက သူက တရားရှာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဆင်းရဲတွေကို
 ငြိမ်းအောင်လို့ ဆင်းရဲငြိမ်းတဲ့ တရားကို ရှာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတော့မှ အောင်
 မယ် ဒါဖြင့်နေရာကျသားပဲ၊ ဒီလိုဆိုလို့ရှိရင် ဆင်းရဲငြိမ်းတဲ့တရားကို ရှာမယ်၊
 ကောင်းတာပဲ၊ စိတ်ကူးရပြီးတော့ သူလဲဆင်းရဲငြိမ်းရာ ရှာဖို့ရာ သဘော
 ပေါက်ပြီးတော့ သံခဏရပြီးတော့ တောထွက်တာ ၂၉-နှစ်မှာ- ၂၉-နှစ်
 ဆိုတော့ ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဟိုတုန်းက ၂၉-နှစ်ဆို အင်မတန်ငယ်သေးဦး
 မှာပေါ့၊ ဟိုတုန်းက အသက်တမ်းက အသက်တစ်ရာ ကောင်းကောင်းနေရ
 တာ၊ အခုအသက်တစ်ရာ ရနေရတဲ့ခေတ်တောင်မှ ၂၉-နှစ်ဆိုတာ ဒါမကြီး
 သေးပါဘူး၊ သိမ်မကြီးသေးဘူး၊ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်ပဲရှိတယ်၊ အဲဒီမှာတောထွက်
 ရဟန်းပြု၊ တောထွက် ရဟန်းပြုတော့ ခုကာလ စာအုပ်တွေဘာတွေ ရှိလို့
 မဟုတ်ဘူး၊ ရှိပြီးသား စာအုပ်တွေ စာတမ်းတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး အဲဒီ ကျမ်းတွေ
 အမှီပြုပြီးတော့ ကျင့်ဖို့ရာ ထွက်သွားတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူ့ဟာ ရှာရမှာ
 အသစ်ရှာရမှာ သူ့ဟာသူရှာဖို့ရာထွက်သွား သူ့ဟာသူရှာဖို့ရာ ထွက်သွား
 တော့ တောထဲရောက်တဲ့အခါ ကာလကျတော့ သူ ဟိုအရပ် ဒီအရပ်တွေ
 ဆွမ်းခံစား တရားနှလုံးသွင်း ရှာကြံပြီးတော့ နေရင်း အာဠရ-ရသေ့၊ ဥဒက
 ရသေ့ဆိုတာရှိတယ်၊ အဲဒါတွေ ခဏခဏပြောလို့ တိုတိုပဲ ပြောပါမယ်။

အာဠာရ ရသေ့ ထံရောက်တော့လဲသမာပတ် ၇-ပါး နည်းနိဿရည်း
 ယူပြီး အားထုတ်လို့ရခဲ့တယ်၊ ဒါကို စွန့်လွှတ်ပြီးတော့ တစ်ခါ အားထုတ်
 ပြန်တယ်၊ ကိုယ့်ဟာကို တရားရှာပြန်တယ်၊ ဥဒက ရသေ့ ဆီရောက်၊ ဥဒက
 ရသေ့ ဆီရောက်တော့လဲ သူလိုချင်တဲ့တရား မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေစွန့်ပြီးနောက်
 ပြန်အားထုတ်ရတယ်။

အားထုတ်တော့ ဘယ်အချိန်ကာလရယ်လို့ အကန့်အသတ် မပါဘူး
 ပေါ့လေ၊ သုတ်တစ်သုတ်မှာဟောထားတယ်၊ ရှေးအခါကာလ သူဖြစ်ခဲ့
 တာတွေ ဟောထားတာ၊ ဘယဘေဒဝသုတ်တဲ့။ ဘယ်အချိန်ကာလရယ်လို့တော့
 မပါဘူး၊ အကန့်အသတ်မပါဘူး၊ သို့သော် စောစောပိုင်းက ဖြစ်မှာပဲ၊
 ဒုက္ကရစရိယာ မကျင့်ခင်က ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်ပြီးတဲ့နောက်၊ ဒုက္ကရ
 စရိယာကျင့်ပြီးတော့ ဘုရားဖြစ်တာ မကြာဘူး၊ အဲဒီကနေ ဖြစ်သွားတာ၊
 ဒုက္ကရစရိယာ မကျင့်ခင်ကနေမှာဘဲ၊ အဲဒီ ဘယဘေဒဝသုတ်မှာ-

ဇာနုသောနိဆိုတဲ့ ပုဏ္ဏားအမည်ပါပဲ။ ဟိုတုန်းကအမည်၊ ဟိုတုန်းက ရာထူးဌာနန္တရ တစ်ဦးပါပဲ။ အင်း-ဇာနုသောနိပုဏ္ဏား၊ ဇာဏုသောနိ ရာထူး ဌာနန္တရရှိတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးက မြတ်စွာဘုရားလျှောက်၊ မြတ်စွာဘုရား အားလုံး သော ရဟန်းတော်တွေ လူ့ဘောင်လောကက နေနေပြီးသကာလ ရှင်ရဟန်း ပြု၊ ရှင်ရဟန်းပြုပြီး တောထဲတောင်ထဲနေကြ၊ တရားကျင့်သုံးကြတာတွေ ဟာ အရှင်ဂေါတမဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးပဲ။ တယ် အများသော ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ကျေးဇူးများ အရှင်ဂေါတမက ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ သာသနာကြီး တည်ထိုင်ခဲ့တယ်ဆိုပြီးတဲ့နောက် မြတ်စွာဘုရားက ဟုတ်မှန်တဲ့ အကြောင်း ပြန်ပြီး အမိန့်ရှိတယ်။ တောထဲတောင်ထဲ နေဖို့ဆိုတာ အင်မတန် ခက်ပါ တယ်ဘုရား။

ဒုရဘိသမ္ဘဝါနိ အယုကရာနိ အရညဝဏ္ဏပတ္တာနိ သန္တာနိ
သေနာနိ။

အရညဝဏ္ဏပတ္တာနိ-တောအုပ်အရပ်တို့၌ တောနက်နက် တောအုပ် အရပ်တို့၌ နေထိုင်ခြင်းတို့ကို၊ ဒုရဘိသမ္ဘဝါနိ-ဖြစ်စေနိုင်ခဲ့ကုန်၏၊ အရည ကာနိ-လှန့်မနီးသော၊ သေနာသနာနိ-တောကျောင်း တောင်ကျောင်းတို့၌ နေထိုင်ခြင်းတို့ကို၊ ဒုရဘိသမ္ဘဝါ-ဖြစ်စေနိုင်ခဲ့လှကုန်၏၊ အဲ ဟိုတုန်းက ရဟန်းတွေက တောထဲမှာနေကြတာ၊ ခုကာလမှ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နောက်မှ မြို့တွေဘာတွေထဲ ရောက်ကုန်၊ တောထဲနေကြတာပဲ။ တောကျောင်းတွေ မြို့နဲ့ရွာနဲ့ တစ်မိုင်လောက်၊ တစ်မိုင်သာသာလောက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ နေကြ တာပဲ။ တောထဲမှာပဲ။ အဲဒီတောတွေကလဲ ဟိုတုန်းကတော့ အဟုတ်တော တွေ၊ ခုကာလတော့ လူတွေကလဲ များလာတာနဲ့ အသုံးအဖြုန်းတွေကလဲ များလာတာနဲ့ တောထွက်ခုတ်၊ လယ်လုပ်၊ ထင်းခုတ်ဘာခုတ်နဲ့ သစ်ပင်တွေလဲ အကုန်လုံး ပြုန်းလို့ကုန်ပြီ၊ တစ်ခါတည်းပြောသာ ပြောရတယ်၊ ကွင်းပြင်တွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ၊ ရှေ့တုန်းက တောဆို အဟုတ်တောကြီးတွေ တကယ့်တော ကြီးတွေဆိုတော့ လူတွေနေဘို့ပပြောနဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်သွားဖို့တောင် ကြောက် စရာလို့ အောက်မေ့ရတယ်၊ အဲသလို မြို့ရွာနဲ့ဝေးတဲ့ တောကျောင်းတွေမှာ ကျောင်းဆိုပေမယ့် ကျောင်းတောင် မရှိသေးပါဘူး၊ ရှေးခေတ်တုန်းက ကျောင်းတောင် ရှိသေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အစပိုင်းတုန်းကဆိုလျှင် ကျောင်း မရှိသေးပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ သစ်ပင်အောက်တို့ ဘာတို့ နေကြရ၊ မိုးရွာလို့ရှိရင် မိုးလုံလေလုံဖြစ်အောင်လို့ တော်ရုံသင့်ရုံ သစ်ခက်ပဲ၊ ကျောင်းလေးတွေရှိမှာ ပေါ့၊ အဲဒါတွေ ဆောက်ပြီးတော့ ကိုယ့်ဟာကို ရှာကြံ ဆောက်ပြီးတော့ ပုံတော်သလို နေရတယ်၊ အဲသလို ကျောင်းနဲ့နေရတယ်၊ နေနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒုက္ကရဝိဝေက-အဖော်မမှီးပဲနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းနေတဲ့ ဥစ္စာဟာလဲပဲ ပြုနိုင်ခဲ့ပါ

တယ်၊ တစ်ကိုယ်တည်း တစ်ခုတည်းနေတဲ့ဥစ္စာ နေနိုင်ခဲ့တယ်၊ တရားတွေနဲ့ အာရုံပြုပြီးတော့ တရားကို ရှိသေ လေးစားသောအားဖြင့်သာ ခုသာသနာ ကောင် တစ်ကိုယ်တည်း၊ တစ်ယောက်တည်း နေကြရတာကိုး၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆိုလျှင် တစ်ကိုယ်တည်း၊ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ ခတ်တယ်၊ သူက တစ်ကိုယ် တည်းနေဖို့ခက်တယ်၊ ခက်ပါတယ်၊ အင်း-တစ်ကိုယ်တည်း နေဖို့ရာ အင်မ တန်ကို တာဝန်လေးတဲ့ဥစ္စာ။

ဟရန္တိမညေ မနောနာနိ-သမာဓိ အလကမာနဿ ဘိက္ခုနော။

သမာဓိ မရတဲ့ ရဟန်းမှာ ဆိုလို့ရှိရင် တောတွေက စိတ်ကို ဆွဲဆောင် သွားသလို ရှိမှာပါကုရား၊ ကြောက်စရာ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ နေဖို့ရာ ခဲယဉ်းပါတယ်ဆိုပြီးတော့ သူစိတ်ကူးနဲ့သူ လျှောက်တာကိုး၊ လျှောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားကလဲ မှန်ပေတယ်၊ မှန်ပေတယ် သင်ပုဏ္ဏား လျှောက်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်ပေတယ်၊ ငါလဲပဲ ရှေးအခါတုန်းက ဘုရားလောင်း၊ ဘုရား မဖြစ်သေး ဘူးတဲ့၊ ဒီတုန်းက ဗောဓိဉာဏ် ဘုရားအဖြစ်ကို မရသေးဘူး၊ ဘုရားအဖြစ် မရောက်သေးခင် အခါကာလက သင်ပြောသလိုပါပဲတဲ့ စဉ်းစားမိတယ်၊ လူနဲ့ မနီးတဲ့ တောထဲတောင်ထဲနေဖို့ဆိုတာဟာ ခဲယဉ်းတယ်၊ တစ်ကိုယ်တည်း နေဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းတယ်၊ သမာဓိမရလို့ရှိရင် စိတ်တွေဟာ လေလွင့်ပြီးတော့ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန်ပြီးသွားနိုင်တယ်၊ ကြောက်စရာ အင် မတန်ကောင်းတဲ့ဌာနတွေပဲ၊ ဒီလိုပဲ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ အဲဒီလို စဉ်းစားမိတဲ့ အခါကာလမယ် သူဆင်ခြင်ကြည့်တယ်တဲ့၊ ဘုရားလောင်း ဆင်ခြင်ပုံလေး၊ ဆင်ခြင်ပုံ ၁၆-မျိုး ရှိတယ်။

တစ်ချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရသေ့ ရဟန်းပြု၊ သူတော်သူမြတ် ပြုပြီး တော့ တောထဲမှာနေကြ၊ သူတို့က စောစောကတည်းက ကာယကံတွေက မစောင့်စည်းခဲ့ကြဘူး။

အပရိသုဒ္ဓကာယ ကမ္မန္တာ။

ကိုယ့်ကံက မကောင်းခဲ့ကြဘူးတဲ့၊ ကာယကံ မကောင်းခဲ့လို့ သူတစ်ပါး အသက်တွေကို သတ်ခဲ့ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာ ခိုးခဲ့ကြတယ်၊ သူ တစ်ပါး၏ သားမယားတွေ ပြစ်မှားကျူးလွန်ခဲ့ကြလို့ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လူ့ပြည်လောကမှာ နေလို့ရှိရင် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်တွေ ကြောက်တာနဲ့ တောထဲသွားပြီးသကာလ တောခိုကြတာကိုး၊ ဒါက သူပုန် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဥစ္စာ ကိုယ်အပြစ်လွှတ်အောင်လို့ တောသွားပြီး နေကြတာ ကိုး၊ ပြီးတော့ ရွာတွေနေလို့ရှိလျှင် သူ့ဥပဒေကရှိနေတာကိုး၊ သူ့အမှုတွေ က သူ့ဟာက သူ ဘယ်သူ့သက်တယ်၊ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ရှိက်တယ်၊ ဘယ်သူ့

ဥစ္စာခိုးတယ်၊ ဘယ်တုန်းက ခားပြတိုက်တယ်၊ ဘယ်သူ့ သားမယား သူ့ ကျူးလွန်တယ်၊ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတော့ ဘေးကအစိုးရဘက်ကရော၊ သို့မဟုတ် သူ့ဆွေမျိုးတွေ ဘာတွေ ရှိမှာပေါ့။

ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဆွေမျိုးတွေ ဘာတွေလဲ ရှိသေးတာပဲ၊ အပေါင်း အဖော်တွေလဲ ရှိသေးတာပဲ၊ ဒါတွေကလဲ အခဲမကြေဖြစ်နေတော့ ဒီအရပ် တောင် နေလို့မဖြစ်ဘူးဆိုပြီးတော့ တောထဲတောင်ထဲနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်၊ ဘောထဲတောင်ထဲမှာ လာနေပြီးတော့ ရသေ့ရဟန်းပြုနေ ဒီပုဂ္ဂိုလ် တွေက ကြောက်ရတယ်တဲ့၊ ဟိုက ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်ကြားရင် ကိုယ့်နောက်က လူတွေ လိုက်တာထင်ပါရဲ့၊ ကြောက်နေမယ်တဲ့၊ သူကတော့ ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဟာ သူက အမှုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ မလုံဘူး၊ ဟိုနားနေလို့ သိပ်မလုံဘူး၊ ဝီနားနေလဲ မလုံဘူး၊ အမှုကရှိနေလာကိုး၊ သူ့ဟာက ကြောက်စရာ ရှိနေ တော့ မလုံဘူး၊ အဲဒီတော့ ငါက ပရိသုဒ္ဓကမ္မန္တပဲတဲ့ ငါက အဲသလို စဉ်းစား ငါဘာမှအပြစ်မရှိဘူး၊ ကာယကံနဲ့စပ်ပြီး ဘာမှ ချို့ယွင်းချက်မရှိဘူး၊ ဘာ ကြောက်စရာ ရှိမလဲတဲ့။

အဲဒီလို စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါမှာ ကြောက်စရာတွေ လုံးလုံးမရှိဘူး ဆိုတာ ပေါ်ပါတယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုနေနေ တောက ဘယ်လိုနက်နက် ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူးဆိုတာ ပေါ်လာတယ်၊ ရဲရင့်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်၊ ထို့အတူပဲ တချို့က ဝစီကံတွေ ချို့ယွင်းတယ်တဲ့။

ဝစီကံချို့ယွင်းမှုကြောင့် သူ့မှာလဲ အပြစ်တွေရှိနေတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် မှာလဲ တောထဲတောင်ထဲနေလျှင် သူ့လိပ်ပြာသူ လန့်နေတယ်တဲ့၊ သူ့ဟာသူ မလုံဘဲဖြစ်နေတယ်၊ အဲ-ငါ့မှာတော့ ဒါမရှိဘူး၊ စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါမှာ သူ့မှာလဲလုံနေတာပဲ၊ ဝစီကံနဲ့စပ်ပြီးတော့ လုံနေတယ်၊ တချို့က မနောက်နဲ့ ပြစ်မှားထားတာတွေ ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီမနောက်နဲ့ ပြစ်မှားထားတာ ဆိုပေမယ့် လဲ ဒါကလဲ မနောက်ပြစ်မှားတာ လူတွေကမသိပေမယ့် နတ်တွေက သိဦး မှာကိုး၊ အဲဒါကြောင့်မို့လဲ သူက ကြောက်လန့်ပြီးနေတာ ရှိပါတယ်တဲ့၊ အဲ-ဘုရားအလောင်းမှာတော့ ငါ့မှာ မနောက်လဲ ဘာမှမရှိဘူး၊ ငါ့မှာ အကောင်းတွေချည်းပဲ၊ စိတ်ဟာလုံနေတယ်။

တချို့က အသက်မွေးမှုတဲ့၊ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းမှုတွေ မတော် မတရားတွေ ပြုလာတာရှိတယ်တဲ့၊ ဒါကလဲ သူ့အပြစ်ရှိနေတာကိုး၊ တောထဲ တောင်ထဲရောက်တော့ သူလဲ လိပ်ပြာမသန့်တော့ လန့်နေတာပေါ့၊ အဲ-ငါ့မှာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း မဖြောင့်တာလဲ မရှိခဲ့ဘူး၊ ငါ စင်ကြယ်နေတာပဲ

ဆိုတော့ ဘာမှ ကြောက်စရာ လန့်စရာမရှိဘူးလဲ၊ အကြောက်အလန့် ကင်းခဲ့ ပါတယ်လို့ဆိုပြီး အဲဒီလို ပြန်ဟောတယ်။

ဒါ သူ ဘုရားအလောင်း အဲဒီအခါကာလတုန်းက တောထဲနေတဲ့အခါ ကာလဖြစ်တဲ့စိတ်တွေ ပြောနေတာ၊ တောထဲဖြစ်တဲ့ စိတ်တွေ အင်မတန် တောကြီးတွေထဲမှာ နေစဉ်အခါကာလက စဉ်းစားပြီးဖြစ်တဲ့စိတ်တွေ၊ အင်း- ကြည်ညိုစရာ အင်မတန်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီလိုနေရာမှာ ကြောက်စရာ လန့် စရာ တောကြီးတွေထဲမှာ ရောက်ပြီးနေတော့ ကြောက်စရာ ဌာနတွေပဲလို့ စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ ကြောက်စရာ လန့်စရာ မရှိဘူးဆိုတဲ့ ဘက်ကနေပြီး စဉ်းစားတယ်။

ခုကာလပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ တရားနှလုံးသွင်းပြီး အားထုတ်နေလို့ရှိလျှင် တောထဲ တောင်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တောတောင်မဟုတ်တဲ့ နေရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာစင်ကြယ်နေတယ်၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ စင်ကြယ်နေတာကိုး၊ နောက်-

အဘိဇ္ဈာ ဗျာပါရ ကာမစ္ဆန္ဒဗျာပါရ-အဲဒါ အဘိဇ္ဈာဗျာပါရလို့ခေါ် တယ်၊ ဒီမှာတော့ ထိနမိဒ္ဓ ဥဒ္ဓစ္စ ကုက္ကုစ္စ ဝိစိကိစ္ဆာ နိဝရဏ ငါးပါးပေါ့ လေ၊ အကျဉ်းချုပ်ပဲ ချုံးပြီးတော့ ပြောပါမယ်။

အဲဒီ- နိဝရဏငါးပါးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲပဲ မိမိစိတ်မှာ နိဝရဏ တရားငါးပါး ရှိနေတဲ့အတွက်တဲ့၊ တောထဲတောင်ထဲနေလျှင် ကြောက်စရာ လန့်စရာဖြစ်မယ်တဲ့၊ သူ့မှာတော့ နိဝရဏတရား ငါးပါးတွေလဲ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဆိုးဆိုးသွမ်းသွမ်း တရားတွေ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိဘူး၊ ရဲတင်းတဲ့စိတ်တွေ သူ့မှာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။

အဲဒီတော့ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်က-အတ္တုက္ကံသန ပရဝမ္ဘနတွေ ရှိတယ်တဲ့၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တော့ ချီးမြှောက်၊ သူများကိုတော့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ ဒီလိုဟာတွေ ရှိပါတယ်တဲ့၊ အရပ်ထဲမှာ ကိုယ်တိုင်တော့ မကဲ့ရဲ့ မြှောက်စားပြီးတော့ ပြော ချင်သလိုပြော သူများတွေတော့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချပြီးသကာလ နှိပ်နှိပ်စက်စက် ဖိဖိစီးစီးပြော၊ အဲဒါကြောင့် အရပ်ထဲမှာ သူ မတည့်ဘူး မတည့်တာနဲ့ ဒီလို လုပ်ပြီး တောထဲတောင်ထဲ သွားနေရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကြောက်စရာရှိတယ်၊ ဘုရားလောင်းမှာ အဲဒါလဲ မရှိဘူးတဲ့ အဲဒီတော့ တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်က ကြောက်တတ်တယ်၊ အဲဒါ-အဲဒါက

တော့ ခက်တယ်၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်က ကြောက်တတ်ဆို အဟုတ်ကို ကြောက်တတ်တာ၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြောက်တတ်တာ၊ တစ်ယောက်တည်းနေလို့မနေဝံ့ဘူး၊ အိမ်တွင်းတောင်မှ အခန်းထဲက တစ်ယောက်တည်းခွဲပြီးမအိပ်ဝံ့ဘူး၊ ဒီလိုကြောက်တာကိုး၊ ညအခါကာလဆိုလို့ရှိသျှင် အိမ်ထဲကနေပြီး အိမ်ပြင် တချို့မထွက်ဝံ့ဘူး၊ ဒါဟာ ဒကာမတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တချို့ယောက်ျားတွေကို ကြောက်နေတာ၊ သူ့ဥစ္စာ အဖော်မပါဘဲနဲ့ ပြင်ဘက်မသွားပုံဘူး၊ အခင်းငယ် သွားစရာရှိလို့တောင် အဖော် လိုက်ရသေးတယ်၊ ကြောက်တတ်တာကိုး။

အဲဒီလို ကြောက်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီ ကြောက်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သူက တောနဲ့ဝေးပါရဲ့၊ သူကတော့ အရပ်ထဲတောင်မှ ကြောက်နေတာ၊ တောဆိုရင် စိတ်ဖောက်ပြန်လိမ့်မယ်၊ ရူးလိမ့်မယ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အဲဒီဘုရားလောင်းကတော့ ဒီလိုကြောက်တတ်တာကလဲ မရှိဘဲ ဟာကိုး အဲဒါကြောင့် သူလဲစိတ်လုံနေတာ၊ ကြောက်လဲ မကြောက်တတ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီတော့ တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ လာဘသက္ကာရသိလောက အလိုရှိလို့တဲ့၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ နေလို့ရှိရင်ဖြင့်ရင် လူတွေက ကြည်ညိုကြမယ်၊ ချီးမွမ်းကြမယ်၊ ပေးလှူမယ်ဆိုပြီးတော့ လာဘ်လာဘတွေ၊ ချီးမွမ်းကျော်စောမှုတွေ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ အလိုရှိပြီး တောထွက်ပြီးတော့ တောကျောင်း နေတယ် အဲဒါကလဲ စိတ်မသန့်တော့ သူ့ဟာသူ တစ်ခါတည်း လိပ်ပြာမသန့်တော့ကို ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာတွေ သူ့ဟာသူ ခေါ်ယူသလိုပဲတဲ့။

ဟုတ်တယ်၊ ကြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူ့ဟာသူခေါ်ယူတာ၊ တစ်ချို့တစ္ဆေကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ တစ္ဆေမှ မချောက်သေးဘူး၊ သူ့ဟာသူ ချောက်နေ၊ စိတ်ကူးကလဲ မည်းမည်းပေါ်လာတော့မလို့လို့၊ ဟိုက ချိုးချိုးချောက်ချောက် ပေါ်လာတော့မလို့၊ သူ့ဟာသူ ချောက်နေတာမို့၊ ဒါနဲ့ တစ်ခုခုကြားလို့ရှိရင် တစ္ဆေပါပဲဆိုပြီး လန့်တော့တာပဲ၊ ဒီလိုဖြစ်တာကိုး။

အဲဒါက အဋ္ဌကထာက ဥဒါဟရုဏ် ဝတ္ထုကလေးတစ်ခု ထုတ်ပြထားတယ်၊ ပိယဂါမိကဆိုတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးရှိတယ်၊ ပိယဂါမိကတဲ့၊ ရဟန်းတစ်ပါးက သူကစဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်တယ်တဲ့၊ သူ့ဒကာတွေမှာ သုသာန်ဓူတင် ဆောက်တည်ကြလို့ ဒကာဒကာမတွေက ကြည်ညိုကြတယ်၊ သုသာန်ဓူတင် ဆောက်တည်တော့ သူများက ကြည်ညိုကြတာပေါ့၊ သုသာန်ဓူတင် ဆောက်တည်တယ်ဆိုတော့ သုသာန်ဓူတင်နဲ့ နေတယ်ဆိုတော့ အများက ကြည်ညိုကြတာပေါ့၊ သုသာန်ဆိုတော့ နေနိုင်ခဲ့တယ်။

ဟုတ်တယ်၊ သုသာန်ဆိုတာ တော်တော်ကို နေနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဘုန်းကြီးများလဲ အကြောင်းအားလျော်စွာ တစ်ခါက ရောက်သွားတယ်၊ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ သုသာန်နေရတာတော့၊ ဒါတောင် ကိုယ်တစ်ပါးတည်း မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်က နည်းနည်းတော့ လန့်သေးတာပဲ၊ သုသာန်စုတင်က ၂၈-နှစ်တုန်းက ပါပဲ၊ ၈-၀၂ ရတုန်းက တရားရှာရင်းဘာရင်း ထွက်ပြီးတော့ သွားရင်းက နေပြီးတော့ ကျိုက်ထီးရိုးတွေလဲရောက်၊ အဲဒီက ပြန်တဲ့ အခါကာလမှာ ရွှေရောင် မြတောင်ဆိုတာ အရင်က ဦးအုန်းခိုင်ဆိုတာရှိတယ်၊ သူကကြီးမှ ရဟန်းပြုတာပါပဲ၊ သဒ္ဓါတရားတယ်ကောင်း၊ ဒီကိုယ်တော်ကြီးက သူကလဲပဲ စုတင်တွေ ဆောက်တည်ပြီးနေလို့ ကျော်ကြားလို့ ဒီကိုယ်တော် သူလဲပဲ ဘာတွေ အကောင်းတွေရှိမလဲ မသိဘူး၊ နည်းနိဿယများ ဘောင်းကောင်း ရှိလို့ရှိရင်လဲ နည်းနိဿယရအောင်လို့ ဘုန်းကြီးက သွားတယ်၊

ဘုန်းကြီးက ဒီတုန်းကလဲ ဘာမှ မပါပါဘူး၊ သင်္ကန်းနဲ့ သပိတ်ပဲ ပါပါတယ်၊ ဖိနပ်တောင် မပါဘူး၊ သင်္ကန်းနဲ့သပိတ်နဲ့ အဲဒီမှာသွားတော့ ကြည်ညိုစရာကောင်းပါတယ်၊ တောင်ခြေရွာတွေနဲ့ဝေးပါတယ်၊ ရွာတွေနဲ့ ဆိုလို့ရှိရင် ၃-မိုင်ထက်မနည်းဘူးနဲ့တူတယ်၊ သူ့နေရာဌာနနဲ့က နီးတဲ့ရွာဟာ ၃-မိုင်လောက်ရှိမယ်၊ ၃-၄ မိုင်ဝေးပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျောင်းမှာ တောင်ခြေရင်းမှာ လမ်းမှာတွေ့တယ်၊ သူကဘယ်သွားမလို့လဲတဲ့၊ ဦးအုန်းခိုင်ကျောင်းသွားမလို့၊ သွားပါတဲ့၊ ဒီကသွားလို့ရှိရင် ရောက်သွားမယ်၊ သူ့ကို ဦးအုန်းခိုင်မှန်းလဲ ဘုန်းကြီးက မသိဘူး၊ သူနဲ့ လမ်းမှာတွေ့နေတာကိုး၊ မသိပါဘူး၊ မသိတာနဲ့ ကိုယ်တော်ကြီး တစ်ပါးပါပဲလို့ ဒီလိုပဲ အောက်မေ့တယ်။

ဒါနဲ့ အရိုအသေ ပြုပြီးတော့ သျှောက်သွားရော၊ ညနေခင်း ရောက်ပြီးတော့ ဟိုမှာ ဘုန်းကြီးဘယ်သူမှမတွေ့ဘူး၊ ကပ္ပိယဒကာတွေနဲ့ တွေ့တယ်၊ ဘုန်းကြီးတွေ ဘယ်သွားကုန်ကြတုန်း ဦးအုန်းခိုင်ဆိုတာ ဘယ်မှာတုန်း၊ ယခု ဒီလမ်းက သွားတာပဲ အရှင်ဘုရား လမ်းမှာ မတွေ့ခဲ့ဘူးလားတဲ့၊ လမ်းမှာ တစ်ပါးတော့ ဟောခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ဦးအုန်းခိုင်ပါပဲတဲ့၊ ဒီက မသိလို့တဲ့၊ နို့ဘယ်သွားကုန်ကြတုန်း ဘုန်းကြီးတွေလဲ မတွေ့ရှိပါလား။

ဘုန်းကြီးတွေက ဒီအချိန်တော့ မရှိဘူးတဲ့၊ ညနေပိုင်းဆိုလို့ရှိရင် သူတို့ သုသာန်စုတင် ဆောက်တည်ရအောင် သုသာန်ကိုသွားကြတယ်တဲ့ သုသာန်သွားပြီးတော့ ညဆို သူတို့သုသာန်မှာပဲအိပ်၊ အိပ်ပြီးတော့ အဲဒီက နီးရာ ရွာကနေပြီး ဆွမ်းခံပြီး ပြန်ကြတာကိုး၊ ဆွမ်းခံပြီး ပြန်ကြတော့ မိုးကလဲ ချုပ်နေပြီ၊ ဘုန်းကြီးက တစ်ပါတည်း ရောက်သွားတယ်။

ဒါဖြင့်လဲ ဒီကနေ့ညတော့ ဒီလိုအိပ်ရမှာဘဲလို့၊ အိပ်ရမှာပဲ ဆိုပေမယ်လို့ အိပ်ရာနေရာတော့ မရှိဘူး၊ ဓူတင် ဆောက်တည်ကြတာကိုး၊ ခေါင်းအုံးလဲမရှိဘူး၊ ခေါင်းအုံးချင် အုံးအိပ်ရအောင်ဆိုပြီးတော့ ဟိုလို ခုံကလေးပေါ့လေ၊ ဘာခေါ်မလဲ သူက ခုံကလေး အပြားကလေး ဖင်ထိုင်တဲ့ခုံကလေး ချိုးပါပဲ၊ ခေါင်းအုံးအိပ်ဖို့ရာ ဒါလေးတစ်ခုနဲ့ ဖျားလေးတစ်ချပ်ပေးတယ်။

အဲဒီတော့ ကျောင်းတွေကတော့ သူ့ကျောင်းလေးတွေ ရှိပါတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ဖက်မိုးလေးတွေ ကျောင်းလေးတွေပါပဲ၊ ဦးအုန်းခိုင်ကိုက ကျောင်းကောင်းကောင်း မဆောက်ရဘူးတဲ့၊ ကျောင်း ကောင်းကောင်း မဆောက်ရဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီလိုဟာ ဆောက်ထားတယ်၊ ဖက်မိုးလေးတွေနဲ့ ဖက်ကာလေးတွေနဲ့ တော်ရုံသင့်ရုံ ကျောင်းလေးတွေပါပဲ၊ (တစ်ပါးနေ-၂)ကလေးတဲ့။

အဲဒါ ဘယ်ကျောင်းမဆို တက်နေနိုင်တာပဲ၊ သူကတော့ ဘယ်သူ့ကျောင်းရယ် ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူတက်နေနေ ကျောင်းပေါ်မှာ လဲပဲ သူ့ပစ္စည်းမှ ဘာမှရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ တက်ပြီးနေနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တက်နေ၊ ဟိုအပေါ် ကက်သွားလို့ရှိရင်လဲ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဖျားလေးတစ်ခုတော့ ခင်းထားမယ်၊ ခုနက ခေါင်းအုံးစရာ ခုံလေးတစ်ခုနဲ့ ဒါပဲ ရှိတာပဲ၊ ဒီပြင် ဘာမှမရှိဘူး၊ အဲဒီမှာနေပြီး နောက်တစ်ရက်ကျတော့ သူတို့ ဆွမ်းခံပြန်လာ၊ ဆွမ်းခံပြန်လာပြီးတော့ ဆွမ်းတွေပေါင်းထား၊ အဲဒီဆွမ်းတွေ အချိန်ကျတော့ကို ခွဲဝေပြီးတော့ ဘုဉ်းပေးကြတာပဲ၊ ကိုယ်တော်သလောက် ကော်သလောက် ကိုယ့်သပိတ်ထဲထည့်ပြီးတော့ ကိုယ့်ကျောင်းပေါ်ကို သွားပြီး ကိုယ့်ဟာကို တစ်ပါးတည်း တစ်ပါးချင်း ဘုဉ်းပေးကြတာပဲ။

ဓူတင် ဆောက်တည်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ညနေကျတော့ ဒီလိုပဲ၊ ညနေကျတော့ကို ဒီကလဲပဲ သူများလိုပဲ လိုက်ဦးမှ ဖြစ်မှာပဲ၊ သူများလိုပဲ ဆွမ်းခံ လိုက်ဦးမှပဲ၊ သုသာန်ဓူတင်လဲပဲ လိုက်နိုင်မှာပဲ၊ ညနေခင်း လိုက်သွားတယ်၊ ညနေ ၃-နာရီလောက်ကတည်းက သူတို့သွားကြတာကိုး၊ အဖွဲ့က ဦးအုန်းခိုင်က တစ်ပါးလား- ၂-ပါးလားမသိပါဘူး၊ သူ့နောက်က ပါတာ၊ အဲ-သူက တစ်ဖွဲ့၊ ဘုန်းကြီးများက တစ်ဖွဲ့ပေါ့၊ ဘုန်းကြီးက ဟိုတုန်းက ၈-၀ ပဲရသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးက အကြီးဆုံးဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီမှာက ဦးပဉ္စင်းကြီးတွေ ရသေ့တွေ ဘာတွေလောက်ရှိတာကိုး၊ သူ့မှာ ကြီးကြီးမားမား

ပုဂ္ဂိုလ်ကမရှိဘူး၊ ကိုရင်ကြီးတွေရှိတယ်၊ ဦးပွင်းကြီးတွေပါတာလဲ ၈၂၃-၄၀၂ ပေါ့လေ ဒါလောက်ပဲ၊ ဘုန်းကြီးက အကြီးဆုံးဖြစ်နေတယ်၊ ကျောင်းနဲ့ ၄-မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ရွာတစ်ခု ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီရွာတွေမှာ တစ်ရွာ တစ်ရွာမှာ ၃-ရက် ၃-ရက်နေတာကိုး၊ သင်္ချိုင်း တစ်ခု-တစ်ခုမှာ ၃-ရက် နေတာကိုး၊ ၂-ရက်တော့ ပြီးပြီးတဲ့၊ ဒါ နောက်ဆုံးရက်ပဲ။

အဲဒီမှာ နေရာလေးဘာလေး ဝင်မယ်လို့လုပ်တော့ ရွာတစ်ရွာက သင်္ချိုင်းတစ်ခုက လာပြီးတော့ ဒကာတွေက လာပြီးပင့်တယ်၊ ဟိုကြွကြွပါ ဘုရားတဲ့၊ ဟိုနေရာကို နောက်တစ်ရက်ဆိုရင်လဲ အဲဒီနေရာကို အလှည့်ကျ တာပါပဲ၊ အဲဒီတော့ ကြွကြွပါတဲ့၊ ဘာကြောင့်တုန်းဆိုတော့ အကြောင်းရှိပါ တယ်တဲ့၊ ကလေးမလေးတစ်ယောက်က ကြီးဆွေချသေလို့တဲ့၊ ဒီဥစ္စာကို ကြီးဆွေချ သေတဲ့ဟာကို မြှုပ်ထားတယ်ပေါ့လေ၊ သင်္ဂြိုဟ်ထားတယ်၊ မြှုပ်ထားတယ်၊ ပယောဂဆရာတွေက ရှိသေးတာကိုး၊ တော်တော်ကြာ အရိုးဖော်ယူ ပယောဂ ဘက်က ရှိတေးတယ်။

အဲဒီတော့ အဲဒါမလုပ်ရအောင်လို့ သူတို့ စောင့်စောင့်နေရတာကိုး၊ ဒီမှာ ဘုန်းကြီးတွေရှိတော့ သူတို့မစောင့်ရဘူး၊ သူတို့ အစောင့်သက်သာမှာ ကိုး၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတွေကိုငဲ့ကယ်၊ ဒါနဲ့ ဒါဖြင့်လဲ မယူးပါဘူးဆိုပြီး တော့ ရွာနဲ့လဲနီးနီးပဲ၊ သိပ်မဝေးလှဘူး၊ နံနက်ဆိုရင် မူလရွာကိုပြန်ဆွမ်းခံမယ် ဆိုပြီး ဒါကြောင့် လိုက်သွားကြတယ်၊ လိုက်သွားတော့ သုသာန်ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ နေရာမှတ်ကြတာကိုး၊ နေရာမှတ်ကြတော့ သူတို့ ကိုယ်ကြိုက် တဲ့ နေရာလေးတွေကို ကောက်ရိုးလေးတွေဘာတွေနဲ့ နေရာလုပ်ထားကြတယ်၊ ကောက်ရိုးခင်းပေါ့လေ၊ ကောက်ရိုးခင်းပေါ်မှာပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရေအိုးတော့ တည်ထားတယ်၊ ရေသောက်ချင် သောက်ရ အောင်လို့။

အဲဒီမှာကိုယ့်နေရာကိုယ်ယူကြတော့သူတို့နဲ့ခပ်ဝေးဝေးပါပဲ၊ ဘုန်းကြီး က နောက်ဆုံးနေရာရတယ်၊ ဘယ်နေရာတုန်းဆိုတော့ အဲဒီ ကလေးမလေး မြှုပ်ထားတဲ့နေရာနဲ့ နှစ်တောင်လောက်ဝေးတယ်၊ မြေပုံနဲ့က အနီးဆုံးနေရာ ရတယ်၊ အဲဒီအနားမှာ သစ်ပင်လေးရှိတယ်၊ အခင်းလေးနဲ့ နေရာကရတော့ စဉ်းစားတယ်၊ ငါလဲ သုသာန်ထဲ တစ်ခါမှမနေဖူးဘူး၊ ဒီမြေပုံနဲ့ကလဲ နီးလွန်း နေတော့ စိတ်ထဲ နည်းနည်းမသန့်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ မသန့်ဘဲ ဖြစ်ပေမယ်လို့ ဟိုကိုယ်တော်တွေနဲ့ လဲဖို့ရာခက်တာပဲလို့ ကိုယ်က အကြီးလဲ ဖြစ်နေတယ်၊ အသက်ကတော့ သူတို့က ကြီးပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ ရဟန်းဝါ အနေနဲ့ကျ တော့ ကိုယ်က အကြီးဆုံးဖြစ်နေတယ်။

ဗဟုသုတအနေနဲ့ဆိုရင်လဲ ဒီကဗဟုသုတတွေ ဘာတွေရှိပြီး ပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့နဲ့လဲ နေရာတွေမကျဘူး၊ ဒီတော့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ
ကိုယ်ရတဲ့ နေရာနေမှပဲဆိုပြီး ဘုန်းကြီးက ဒီနေရာမှာပဲနေပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ
ထိုင်ပြီးတော့ အဲဒါ ကခြားတော့မဟုတ်ဘူး၊ စာထဲကဆိုထားတယ်၊ အသုဘရှု
သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာတဲ့ ဒီလေအောက်ကမနေရဘူးတဲ့၊ အလောင်း လေ
အောက်က မနေရဘူး၊ ဘာကြောင့်တုန်းဆိုတော့ အလောင်းလေအောက်မှာ
တဲ့ ဘီလူးတွေဘာတွေက အနံ့ခံပြီးတော့ ဒီမှာ နေတတ်တယ်တဲ့၊ နေလို့ရှိရင်
သူတို့နဲ့ တိုက်သွားလိမ့်မယ်တဲ့၊ စိတ်ဆိုးတတ်တယ်တဲ့၊ စာထဲကဒါကိုဘုန်းကြီး
က မှတ်ထားတယ်။

ဒါနဲ့ အလောင်းနေရာက ဘုန်းကြီးနဲ့နီးနေတော့ ဒီသေတဲ့ ကလေးမ
ကိုတော့ ဘုန်းကြီးကမကြောက်ပါဘူး၊ ဒါသေတာကလေးမလေးပဲ၊ ဒကာမ
ကြီးတွေ ဘာတွေတောင်မှ ဘုန်းကြီးကို ရိုသေနေတာ ဘာမှ ကြောက်စရာ
မရှိပါဘူး၊ ဒီအနားမှာ ဘီလူးတွေများလာလို့ တိုက်များသွားလို့ရှိရင်တော့
ကြပ်တာပဲဆိုပြီး ဒါနဲ့ စိတ်ထဲက စနိုးစနောင့် ဖြစ်လာတယ်၊ ဖြစ်ပေမယ်လို့
ကိုယ့်ဟာကိုယ် နေနေတာပဲ၊ သူတို့လဲ ဒီနားရှိမှန်းသိသားပဲ။

ကိုယ်လဲ ထိုင်နေတာပဲလို့ ဒါ မတိုက်တန်ဘူးပြီဆိုတော့ ဒီလို စွန့်ပြီး
တော့ နေရတာကိုး၊ ဘုန်းကြီးထိုင်ပြီးတော့နေ တစ်ညလုံး တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ကတော့ အဲဒီမှာ ညဦးမှာ ဘုရားရှိခိုး ပရိတ်တွေ ဘာတွေ ရွတ်ဖတ် မေတ္တာ
တွေ ဘာတွေပို့ပြီးတော့ သူတို့အိပ်ကြတာပါပဲ၊ တုန်းလုံးလဲပြီးတော့ အိပ်ကြ
တာပါပဲ။

ဘုန်းကြီးလဲပဲ ဘုရားအားရုံပြု၊ ပရိတ်တွေ ဘာတွေရွတ်ဖတ် မေတ္တာ
ပို့ပြီးတော့ အိပ်တော့ မအိပ်ပါဘူး၊ လွဲတော့မအိပ်ဘူး၊ သင်္ချိုင်းမှာ လွဲချင်
စိတ်လဲမရှိတာနဲ့ လွဲတော့ မအိပ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ အိပ်လဲ မအိပ်ရအောင်
နိဿိဇ္ဇတင်ဆောက်တည်မှပဲဆိုပြီးတော့ ထိုင်ပြီးတော့နေတယ်၊ ထိုင်ပြီးတော့
နေပေမယ်လို့ သူအိပ်ချိန်တန်တော့ အိပ်သွားတာပါပဲ၊ ဒီတုန်းကလဲ တရားက
လဲ ဘာတရားအားထုတ်ရမယ်ဆိုကာ ဒီလိုဆရာသမားနဲ့ နည်းနိဿိ ယူထား
တာ မရှိသေးပါဘူး၊ စာထဲ ပေထဲက ဗဟုသုတနဲ့ ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ့်တော့ ရှိ
တာပေါ့လေ၊ အဲဒါလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

အဲဒါနဲ့ နေတော့ စိတ်ထဲမှာ နေနေကြ မဟုတ်တော့ အစဆိုတော့
နည်းနည်းတော့ ရှုံ့ကြောက်ရှိသေးတာပဲ၊ ဒါတောင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ဘေးနားမှာ ခပ်ဝေးဝေးမှာတော့ ရှိတယ်၊ ဝါး ၂-ပြန်လောက်

ခဲတစ်ပစ်လောက်မှာ ရှိတယ်၊ သို့သော်လည်း အနီးကပ်ရက်တော့ မရှိဘူး၊ ည
ခွေးတွေဘာတွေ ဟောင်တဲ့အခါရှိသေးတာကိုး၊ ခွေးတွေဘာတွေ ဟောင်တဲ့
အခါလဲ အဲဒီစိတ်ထဲက နည်းနည်းအောက်မေ့သေးတာပဲ၊ သူ့ဟာသူ တွေ
ကရာ ဟောင်နေမှာပဲဆိုပြီး ဒီလိုပဲ နေကာပဲ ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊
အဲဒီတော့ သုသာန်နေတယ်ဆိုတာ သိပ်မလွယ်လှဘူး။

သုသာန်နေတယ်ဆိုတာက ခုတင်ဆောက်တည်တာ သူက တာဝန်
တော်တော်လေးတဲ့ဟာပဲ၊ အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးများ နောက်ရက်တွေလဲ ဒီနေ
ရာမှာပဲ ဆက်ဆက်ပြီးနေတာပဲ၊ အဲဒီမှာ ၄-ညတိုင်တိုင် နေတယ်၊ နောက်
ရက်တွေတော့ နေနေကျသွားတော့ အချိုးကျသွားပါတယ်၊ ပထမတစ်ရက်
ပါပဲ၊ နည်းနည်းအစလေးမို့၊ အဲဒီတော့ သုသာန်ခူတင် ဆောက်တည်တယ်
ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူ မဆောက်တည်နိုင်ဘူး၊ သုသာန်ခူတင်ဆောက်တည်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အမြဲတန်း စင်ကြယ်ရမယ်၊ စင်ကြယ်လို့ရှိရင် စိတ်က သူ့ဟာသူကို
လန့်နေတာပဲ၊ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီတော့ အဲဒီမှာ ပိယဂါမိကဆိုတဲ့ ရဟန်းက သူက စဉ်းစားတယ်တဲ့၊
သုသာန်ခူတင် သူများတွေ ဆောက်တည်ကြ၊ ဆောက်တည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ
ဒကာဒကာမတွေက ကြည်ညိုကြတယ်၊ ငါလဲ ခူတင် ဆောက်တည်ဦးမှပဲ၊
သူက သူများလို သွားမှပဲဆိုပြီး သွားတယ်တဲ့၊ သွားပြီးတော့ သူက တစ်ပါး
တည်းကို အဖော်မပါဘူး၊ သုသာန်ခူတင် ဆောက်တည်နေတော့ ညကျတော့
သူက ပထမလာရင်းကလဲ ကုသိုလ်ရအောင်လို့ သဒ္ဓါတရား သက်သက်မှ
မဟုတ်ဘဲဟာကိုး၊ သူက သူများကြည်ညိုအောင် လာဘ်လာဘ ပေါများ
အောင် သူများချီးမွမ်းရအောင် ဒီလိုကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ လာတာကိုး၊
သူက စိတ်က မသန့်တော့ အစကတည်းက သူ ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်နေပါ
လိမ့်မယ်။

ညကျလို့ရှိရင် သုသာန်စောင့်နတ်တွေက ငါ့အကြောင်းတော့ သိပြီး
နေရာမကျဘူးဆိုပြီးတော့ တစ်ခါတည်း အဲဒီ ချွတ်ချွတ် အသံကြားရာဆီကို
သူက လက်အုပ်ချီပြီးတော့ အရှင် သုသာန်စောင့် နတ်မင်းကြီး ဒီကနေ
တစ်ညတော့ဖြင့် သည်းခံပါ၊ နောက်တော့ ဒီလိုမလုပ်ပါဘူး၊ တောင်ပန်
ပြီး လက်အုပ်ချီပြီးတော့ နေတယ်ဆိုတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ဟိုက ချွတ်ချွတ်
တွေက အသံကြားနေတယ်၊ တစ်ညလုံး သူကြောက်ပြီးတော့ အိပ်မပျော်
ဘူး၊ နံနက်လင်းလာတော့ ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုက နွားကြီး၊ နွားကြီးက
တစ်ခါတည်း နွားကြီးက စမြုပ်ခတ်နေတာကိုး၊ ဒီတော့မှ ပိယဂါမိကဆိုတဲ့

ကိုယ်တော်ကြီးက ဒီနှားကြီးဟာ ငါ့ တစ်ညလုံး မင်းခြောက်တာပဲကွာ၊
နေရာမကျတာပဲဆိုပြီးတော့ ခဲနဲ့ဘာနဲ့ ပေါက်ပြီးတော့ ထုတ်လိုက်တာပဲ။

အဲဒါ လိုရင်းကတော့ ဒါ ဟိုဒင်းပါပဲ။ ဘေးဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကို
ခေါ်ယူတာ ကိုယ်က မလုံခြုံပြီဆိုရင် ကိုယ့်ဟာကို ခေါ်ယူတာ၊ ကိုယ်က
အစကည်းက ကုသိုလ်ရအောင် သူတော်ကောင်းတရား တိုးတက်အောင် ဒီလို
အနေနဲ့ သူ ခုတင်ဆောက်တည်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက ပထမတည်းက
လာဘ်လာဘတွေရအောင်လို့ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ သူများ ကြည်ညိုအောင်
ချီးမွမ်းအောင်လုပ်တာကိုး၊ သူ မစင်ကြယ်တော့ ကိုယ့်အမှုနဲ့ကိုယ် ပြန် စဉ်း
စားတာ၊ ငါ့အမှုက မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် နတ်တွေက ငါ့ ချောက်မှာပဲ
ဆိုပြီးတော့ အစကတည်းက သူ့ဟာသူ လန့်နေတာ။

အဲဒါ ကိုယ်မစင်ကြယ်လို့ရှိရင် ကိုယ့်ဟာကို ဘေးတွေ ခေါ်ယူတယ်တဲ့၊
ကိုယ်က စင်ကြယ်နေရင် ဘာမှ ဘေးရန်မရှိပါဘူးဆိုပြီး ဘုရားအလောင်းက
ငါ့မှာ ဒီလိုလာဘ်လာဘတွေ ရဖို့ရာအတွက် သူများ ချီးမွမ်း အံ့ဩ
အောင်လို့ ကြည်ညိုဖွယ်ရာဖြစ်ဖို့ရာအတွက်လဲ ဘာမှ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး၊ ငါ
စင်စင်ကြယ်ကြယ်ပဲတဲ့၊ ဘာကယ့် သူတော်ကောင်းတရားတွေ ငါ့ကျင့်ကြံနေတာ
ပဲလို့ စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိပါဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ တစ်ချို့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သတိမေ့တယ်၊ တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်က သမာဓိမရှိဘူး၊ တစ်ချို့
ပုဂ္ဂိုလ် ပျင်းရိတယ်တဲ့၊ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဉာဏ်ပညာမရှိဘူးတဲ့၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေမှာလဲ မိမိ မပြည့်စုံတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေကြောင့် ကြောက်လန့်ခြင်း
တွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။

ဘုရားအလောင်းကတော့ ငါ့မှာ ပျင်းရိခြင်း မရှိဘူးလို့ လုံ့လပီရိယ
လဲ ကောင်းတယ်၊ သတိလဲကောင်းတယ်၊ သမာဓိလဲကောင်းတယ်၊ ပညာလဲ
ကောင်းတယ် ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူးလို့ စဉ်းစားတဲ့အခါကာလ ကြောက်
စရာတွေ အကုန်လုံး ပျောက်နေပါတယ်တဲ့၊ တောကြီးတောင်ကြီး ဖြစ်ပေ
မယ်လို့ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ၁၆-ဌာနနဲ့ စဉ်းစား
ပုံတွေကို ဟောပါတယ်၊ အဲဒါပြီးတော့ ကြောက်စရာတွေဟာ ဘယ်လို
ဟာတွေ နေမလဲ၊ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ကကယ်ရှိသလား၊ အမှန်ရှိသလား၊
မရှိသလား၊ ကြောက်စရာတွေ ငါ့ရှာဦးမှပဲလို့ ကြောက်စရာတွေ ရှာခဲ့ဖူးပါ
တယ်တဲ့၊ လပြည့်နေ့တို့၊ လကွယ်နေ့တို့၊ ၁၄-ရက်နေ့တို့၊ ၁၅-ရက်နေ့
လဆန်း ၈-ရက် အဲဒီလို သီတင်းနေ့ထူး နေ့မြတ်ကြီးတွေ ဆိုတာ ရှိပါ
တယ်တဲ့။

ဟိုတုန်းကတည်းက သာသနာပမှာထဲက ဒီဟာတွေဟာ နေ့အထူး
တွေပဲ၊ အဲဒီ နေ့ထူးနေ့မြတ်တွေမှာဆိုရင် တောကွေ့ ဥယျာဉ်တွေ တောတွေ
တစ်ချို့ ဥယျာဉ်တွေ သစ်တောတွေရှိတယ်၊ ဒါတွေကို သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဟာ
တွေ ဥယျာဉ်တွေ သစ်တောတွေမှာ နတ်ကြီးတွေ၊ အရှင်ကြီးတွေရှိတယ်ဆိုပြီး
တော့ အဲဒီကိုးကွယ်ထားတာရှိတယ်၊ ဒါတွေကို အာရာမစေတီယာနို-အာရာမ
စေတီယာနို စေတီဆိုပေမယ့်လို့ ဒီလိုဟုတ်ပုံတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီ အာရာမ အရံဥယျာဉ်သည်ပင် ကိုးကွယ်ရာအရှင်ကြီးတွေ နေရာ
ဆိုပြီးတော့ ဒီလိုကိုးကွယ်ကြတာကိုး၊ နတ်တွေကိုးကွယ်ကြတာ ယခုလဲ ရှိပါ
တယ်၊ တစ်ချို့ နေရာတွေမှာ ရှိပါတယ်၊ တောကြီးတွေကို ကိုးကွယ်ကြတယ်
သစ်ပင်တွေ ကိုးကွယ်ကြတယ်၊ ရုက္ခစေတီယာနို ဘုန်းကြီးများတို့ အရပ်ဌာန
မှာပဲရှိတာပဲ၊ သစ်ပင်တွေ အဲဒါသစ်ပင်တန်းကြီးတွေ အဲဒါလဲ အရှင်ကြီးတွေ၊
ရှိတယ်ဆိုပြီး ဒီမှာပဲ နတ်တွေ ဘာတွေ သွားပြီးတော့ ဘင်ကြပြကြရတယ်။

တစ်ချို့ အပင်ကြီးတွေကျရင် ရိုရိုသေသေလုပ်ရတယ်၊ ကိုင်းတွေ ဘာ
တွေ မခုတ်ရဘူး၊ တယ်လဲမသွားဝံ့ကြဘူး၊ ဒီအနီးအနား နရီမသေ မလုပ်ဝံ့
ဘူး၊ ဖိနပ်တောင် မစီးရဘူး၊ ကြောက်ရတယ်၊ သူဥစ္စာတွေက ပြောထား
တာ ကလေးတွေက ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြောက်လာတာ ကြီးတော့လဲ
ကြောက်ရတာပဲ၊ ဒီလိုဖြစ်နေတာကိုး၊ အဲဒီလိုပဲရှိတယ်။

အရပ်တိုင်း အရပ်ကိုင်း ဒီလိုရှိကြမှာပါပဲ၊ အဲ-ဘုရားမပွင့်ခင်ကတော့
သာပြီး ရှိတာပေါ့၊ ယခု ဘုရားပွင့်ပြီးတာတောင် ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံတောင်
ဒီလိုဟာတွေ ရှိနေတာပဲ၊ အများကြီးပဲ ရှိနေတယ်၊ ဒါလဲ နတ်တွေဘာတွေ
အစ်ခါတည်း အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြုတာတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီလိုနေရာ
ဌာနတွေရှိတယ်၊ ဒီလိုနေရာဌာနတွေမှာ အဲဒီနေ့ထူးနေ့မြတ်တွေ ဆိုလို့ရှိရင်
ထိုခေတ်အခါတုန်းက နတ်တွေ ပူဇော်ကြတာကိုး၊ နတ်တွေဆို ဟိုတုန်းက
တော့ ဘုရားအနေနဲ့ ပူဇော်ကြတာပဲ၊ ဒါတွေပူဇော်ကြလို့ရှိလျှင် လောကလဲ
အကျိုးရှိတယ်၊ ဒီလိုရည်ရွယ်ချက်တွေလဲ ရှိကြမှာပါပဲ။

အဲ-ယဇ်ပူဇော်ကြတာတွေ ဆိုတာ ဒါတွေပဲ၊ စားသောက်ဖွယ်ကွေ့
သတ္တဝါကွေ့ သတ်ဖြတ်ပြီးတော့လဲ ပူဇော်ကြတာပဲ၊ အသားတွေ ဘာတွေ
အဲဒီက အသားတွေ အသွေးကွေ့ ကြောက်စရာပဲ၊ အဲဒီလိုနေရာတွေဟာ ည
မပြောနဲ့ နေ့အခါကာလတောင်မှ သွားကြည့်ဖို့ရာ အတော် ကြောက်စရာ
ကောင်းတယ်၊ ဒီနေရာ အဲ-စားစရာ သောက်စရာတွေ သွေးသံတွေရဲရဲနှင့်
ဒီတော့လဲ အရှင်ကြီးတွေဘာတွေ နေတဲ့နေရာ နတ်ကြီးတွေဘာတွေ သဘော

ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေတဲ့နေရာဆိုတော့ သစ်ပင်ကြီးတွေ ဘာတွေနဲ့ အုပ်ပြီး တော့ သွားပြီးတော့ ကြည့်ဖို့ရာကို နေ့တောင် အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ နေရာတွေ၊ အဲဒီလိုနေရာတွေကို ဘုရားလောင်းက စုံစမ်းတာကိုး၊ ဒီမှာ ကြောက်စရာများ ဘာများရှိမတုံး၊ ဘယ်လိုဘေးတွေနဲ့ တွေ့ဦးမလဲ၊ တွေ့ချင်လို့ ဘေးရှာတာပေါ့၊ သူ့ဥစ္စာ ဘေးရှာတာ ရှာကြည့်တယ်တဲ့။

အဲ-စင်္ကြံလျှောက်ရင်း လျှောက်ပြီး ညတစ်ခါတည်း တစ်ညလုံးဘာဘေး များ ဘေးများ ပေါ်ဦးမလဲ၊ ကြောက်စရာများ ပေါ်များ လာဦးမလား၊ ဘာမှတော့ မလာဘူးတဲ့၊ လိုရင်းကတော့ ဘုရားလောင်းလဲ ဖြစ်လို့ ဘုရား အလောင်းမို့နဲ့တူတယ်၊ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလျှင် ချောက်ချင်လဲ ချောက်မှာပဲ၊ သူ့ဥစ္စာ ဘုရားအလောင်းက သူက တန်ခိုးရှိနေတာကိုး၊ ဘုရားအလောင်းသာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုကာလကလဲ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ္ဆေမှမချောက်ဘူးဘဲ၊ တစ် ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တစ္ဆေ ခဏခဏချောက်တယ်၊ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျတော့ မချောက်ဘူး၊ အဲဒါ တစ္ဆေမချောက်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ချောက်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှိပုံ တော့ပေါ်တယ်၊ အဲ-ဘာမှ မတွေ့ပါဘူးတဲ့၊ တစ်ခါတစ်ရံသားကောင်တွေပြေး လာတယ်လို့ တောက်တောက် အသံတွေ ကြားလာတယ်။

ဪ-ကြောက်စရာဆိုတာ ဒါများဖြစ်မလားဆိုပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတယ်၊ ပေါ်လာတော့ အဲဒါ သွားနေရင်းဆို သွားနေတာပါပဲ၊ ရပ်ပြီးတော့ ကြောက်စရာပဲဆိုပြီး စိတ်က ခြေလှမ်းပျက်မသွားဘူး၊ ခြေလှမ်း မပျက်စေရပါဘူး၊ သွားလျှင် သွားနေတာ၊ ရပ်လျှင်လဲ ရပ်နေတာ၊ ထိုင်လျှင်လဲ ထိုင်နေတာပဲ၊ ဣရိယာပုထ် မပျက်စေရဘူး။

ဒါဘာလဲဆိုတာ စုံစမ်း စဉ်းစားကြည့်တယ်တဲ့၊ စဉ်းစားကြည့်တော့ တော်တော်ကြာတော့ အနီးအပါး ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ သမင်ပဲ၊ ဒါက ဂျီပဲ၊ ဒါကနွားပဲ ဒါက ဘာပဲဆိုတာ နီးကပ်လာတော့ သေသေချာချာ တွေ့ရတုပဲ၊ အင်း-ဒါပဲ၊ ကြောက်စရာဆိုတာ ဒါမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရ တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ သစ်ကိုင်းလေးတွေ ဘာလေးတွေ ကျိုးကျတာရှိတယ်၊ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်နဲ့ ကျတာ ဖက်ရွက်တွေ ဘာတွေ ကျတာရှိတယ်တဲ့၊ ဒါ ကြောက်စရာတွေလားလို့ အောက်မေ့တယ်၊ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါင်းကလေးပါ၊ ငှက်ကလေးတွေပဲ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။

တစ်ခါတစ်ခါသစ်ကိုင်းတွေ လှုပ်လှုပ်ပြီး သကာလ သွားတာရှိတယ်၊ အဲဒီလိုပါပဲတဲ့၊ ဘာမှတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူ့ဥစ္စာ အဲဒါတွေ စုံစမ်းတယ်၊

အကြောင်းတွေ ပြောတယ်။ ဘုရားအလောင်းဆိုတာ စောစောပိုင်းက ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီက နောက်တော့ ဥရုဇေလတောအုပ်ရောက်၊ ဥရုဇေလ တောအုပ် ရောက်တဲ့အခါကာလကတော့ တောကလဲ သာသာယာယာ ရှိတယ်တဲ့။ မြစ်ကလဲ ရေသန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ မြစ်ရေကလဲ စီးဆင်းနေတာတွေ တွေ့ရတယ်။

အဲဒီတော့ အနီးအပါးမှာလဲ ဆွမ်းခံဖို့ရာ ဆွမ်းခံရွာကလဲရှိတယ်တဲ့။ သေနနိဂုံးဆိုတာ သေနရွာ သေနနိဂုံးဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒါကလဲ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီနေရာဖြင့်ရင် အားထုတ်ဖို့ရာ သင့်လျော်တဲ့ ခနရာပဲဆိုပြီး အဲဒီနေရာမှာ သူ တရားအားထုတ်တယ်တဲ့။

တရားအားထုတ်တော့ ဟိုခေတ်တုန်းကအကျင့်ကောင်းအနေနဲ့ထင်ပြီး နေတော့ အစာ အာဟာရတွေ ဖြတ်ကျင့်တာ ကိုယ်ပင်ပန်းအောင် ကျင့်တဲ့ အကျင့်တွေရှိတာကိုး။ အဲဒီတော့ကို ပထမရှေးဦးစွာ အာနာပါနဲ့ထွက်သက် ဝင်သက်တွေကို ချုပ်ပြီးတော့ ကျင့်စာလဲရှိပါတယ်။ ဒီထွက်သက်ဝင်သက်တွေ ဘယ်ကမှ မထွက်အောင် ကျင့်ကြတယ်။ အစာအာဟာရတွေ တဖြည်းဖြည်း ဖြတ်ပြီးတော့ လျှော့လျှော့ပြီးတော့ ပဲပြတ်ရေလက်တစ်ကော်လောက်ရှိအောင် အဲဒီလိုလက်တစ်ကော်ဆိုတော့ ဒါ ၂-ဇွန်း ၃-ဇွန်းလောက် ရှိချင်ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပဲ။

အဲဒါလောက်ပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီလောက်ပဲ သုံးဆောင်ပြီးသကာလ အစာအာဟာရတွေ ဖြတ်ပြီးသကာလ ကျင့်ခဲ့တယ်။ ၆-နှစ်ကြာတာကိုး။ ဒုက္ကရစရိယာ ၆-နှစ်ကျင့်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲ။ အဲဒါ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း ကင်းတဲ့တရားတွေမလားလို့ ကျင့်တာပဲ။ သို့သော်လဲ အဲဒါတွေမည့်တရားတွေ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ၆-နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်တဲ့အခါကာလ အဲဒီတော့ သူအင်မတန် ပင်ပန်းတယ်။ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းသလဲ ဆိုလို့ရှိရင် ဗိုက်ကနေ စမ်းလျှင် ကျောရိုးတွေရတယ်တဲ့။ ကျောရိုးကနေစမ်းလျှင် ဗိုက်ကိုတွေ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် အရပ်ကြီးတွေ လုပ်ထားတယ်။ ဒါပဲ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တယ်ဆိုတာ ကျင့်ကြီးကျင့်ငယ်စွန့်ဖို့ရာ အားထုတ်တဲ့အခါကာလ ပင်ပန်းလို့ တစ်ခါတစ်ခါ လဲနေ၊ မှောက်ရက်များလဲနေတယ်။ ဘာမှ အင်အားတွေ မရှိဘဲ အင်အားတွေကုန်သွားအောင် အင်မတန် ပင်ပင်ပန်းပန်းဖြစ်အောင် ကျင့်ခဲ့တယ်တဲ့။

အဲဒါတွေ ပြန်စဉ်းစားလို့ရှိရင် ခုကာလတရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အပိုပဲ သက်သာသေးတာပဲ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာမှ အားမထုတ်ရဘဲ သက်

သက်သာသာလေးပဲ။ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းတယ်ဆိုပေမယ်လို့ အဲဒါတွေနဲ့ စာလိုက်လို့ရှိရင် အသက်သာကြီးပဲ။ ဒီတော့ ပီတိပါမောဇ္ဇာဖြစ်စရာပဲ။ တို့ အလွယ်တကူပဲလို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင် ရှာမှီးပြီးထားတဲ့တရားတွေ လွယ် လွယ်ကူကူနဲ့ တို့ကျင့်ရတာ၊ သူများချက်ပြုတ်ပြီးလို့ ခူးပြီးလို့ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပြီးတဲ့ထမင်းကို ကောက်စားရသလို သက်သာသာသာလေးပဲ။ အဲဒါ တော့ အားရစရာ အားတက်စရာတွေပဲ။

အဲဒီကနေပြီးတော့ ၆-နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်လို့ ဘာမှမဖြစ်တော့မှ ဒါဖြင့် ကိုယ်ပင်ပန်းရုံရှိတာပဲ။ ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း ကင်းတဲ့ တရား မတွေ့ရဘူး။ ဒီနည်းဟာတော့ဖြင့် တရားရနိုင်တဲ့နည်း မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တုန်းက သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီး၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးအရွယ်တုန်းက သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီးက လယ်ထွန်မင်္ဂလာ လုပ်တာကိုး၊ အဲဒီအခါတုန်းက လယ်ထွန်မင်္ဂလာ အခမ်းအနားမှာ အစောင့်အရှောက် အတိန်းတော်တွေကလဲ သွားပြီးတော့ ကြည့်ကြတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့အခါမှာ ကန့်လန့်ကာတွင်း သူတစ်ယောက်တည်းရှိပြီးတော့ ထိုင်ပြီး တော့ အာနာပါနဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို နှလုံးသွင်းတော့ သမာဓိရတယ်၊ စျာန်ရခဲဖူးတာကိုး။

အဲဒါတွေ ပြန်ပြီးသတိရတော့ ဒါတွေက အင်မတန်ကောင်းတာပဲ။ ဒါလေးဟာဖြင့် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကင်းတဲ့ တရားကို ရရာရကြောင်း ဖြစ်တဲ့ အကျင့်ရလိမ့်မယ်လို့ယူဆပြီးတော့ အဲဒီအကျင့်လမ်းကျင့်ဖို့ရာ စဉ်းစား တယ်။ စဉ်းစားလို့ တစ်ခါတည်း အစာအာဟာရမရှိဘူး၊ ဖောပြီး အင်မတန် ချိနဲ့နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ အားထုတ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ အစာအာဟာရ ပြန်စားမှပဲလို့ ဆင်ခြင်ပြီး အစာအာဟာရဖြည်းဖြည်းပြန်စား၊ အစာအာဟာရ တဖြည်းဖြည်း ပြန်စားတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးက အဲဒီမှာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုနေကြတာ၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုနေရာကနေပြီး စိတ်ပျက်သွားတယ်။ တို့တရားနေရာမကျဘူး၊ အစက သူအစာမစားဘဲနဲ့ ကျင့်နေတာလဲ ခုအစာ စားတော့ တရားထွက်ပြီး ဘာမှလဲ မဖြစ်ဘူး၊ အစတုန်းက သူတို့ တရား ရမလားလို့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တွေပြုနေကြတာ၊ ခု သူ အစာတွေ စား ကတည်းက တရားထွက်ပြီးတဲ့ သူက အစာ မစားဘဲနဲ့ နေရင်းနေရင်းနဲ့ တရားတွေ တွေ့လာလိမ့်မယ်လို့ ဒီလို အောက်မေ့တာကိုး။

အစာစားလိုက်လို့ရှိရင်ဖြင့် တရားက ပျက်သွားလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ အမြင်က ဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ ဟိုခေတ်တုန်းက အခုလဲပဲ ဒီလိုတော့ ရှိတယ်။ ဟိုမှ ဂျိန်းအယူဝါဒတွေက ဒီလို-ဒီလိုပါပဲ။ အစာမစားတဲ့အကျင့်တွေကို

အကောင်းထင်နေတာကိုး၊ အဲဒါနဲ့ သူတို့ စိတ်ပျက်ပြီးတော့ အရှင်ဂေါတမ အားကိုးလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ တို့ဟာတို့ရှာကြံပြီး တို့ဟာတို့ ရှာမှ ဖြစ်တော့ မှာပဲဆိုပြီး ပစ္ဆိမဂ္ဂါးဦးက သူ့ကို စွန့်ပြီးတော့ ထွက်သွားကြတာကိုး၊ ဗာရာဏသီမှာ မိဂဒါဇုန်တောသွားပြီးတော့ နေကြတယ်၊ သူတို့သွားဘာလဲ ကောင်းကောင်းပဲ၊ သူတို့ မသွားလို့ရှိရင် သူတို့က အနားနားရှိနေတော့ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်မှ မရဘဲဟာကိုး။

သူတို့မရှိတော့မှ တဖြည်းဖြည်း အာဟာရနဲ့ဖြည့်တင်းလို့ မကြာခင်ဘဲ အရွယ်ကလဲ ၂၉-နှစ်ကနေပြီး ၆-နှစ်ဆိုတော့ ၃၅-နှစ် ရှိသေးတာကိုး၊ ငယ်သေးတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဘုရားလောင်းဆိုတော့လဲ အစကလဲ ရုပ်ကလဲ ရုပ် ကောင်းဆိုတော့ မကြာခင်ဘဲ ပြန်ပြီး ပကတိအတိုင်း အသားအရေတွေ ပြန် ပြည့်လာတယ်၊ ပြန်ပြီး အားရှိလာတယ်၊ ဒီတော့မှ အားရှိလာတဲ့ အခါကျမှ နှလုံးသွင်း အားထုတ်တော့ စွဲနတ်တရားတွေရ၊ အဲဒီကနေပြီး နောက်ဆုံး တစ်နေ့ကျတော့ ဗောဓိပင်အောက် ရတနာပလ္လင်ပေါ်မှာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေပြီး တရားနှလုံးသွင်း အားထုတ်လိုက်တော့ ရှေးဦးစွာ ပုဗ္ဗေနိဝါသ ဉာဏ်ဆိုတာ ရတာကိုး၊ နောက် သန်းခေါင်ယံမှာ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ရတာကိုး။

ဒိဗ္ဗစက္ခုအကြောင်း နောက်တစ်ခါ ပြန်ပြောရဦးမယ်၊ လင်းအားကြီး ယံကျတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ အဖြစ် အပျက်ကို ရှုပြီးတော့ ခန္ဓာငါးပါးရှုတာမျိုးပါပဲ၊ မကဘူးပေါ့လေ၊ အားလုံး တစ်လောကလုံးကိုပဲ ရှုတာပဲ။

သာဓကတွေ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကိုယ့်သန္တာန်က တရားလေး လောက်က တစ်စိတ်တစ်ဒေသရှုရုံနဲ့လဲ ပြည့်စုံသွားတာပါပဲ၊ ဘုရားအလောင်း ဆိုတာကတော့ အကြွင်းမဲ့အကျယ်ရှုရတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ကာလက တော့ မကြာဘူး၊ မနက်ပိုင်းလေးတင်ပဲ မနက်လင်းအားကြီးယံလေးတွင် မနက်မလင်းခင် အာရုံမတက်ခင် အဲဒီအချိန်လေးမှာပဲ သိပြီးတော့ အစဉ် အတိုင်း ဝိပဿနာဉာဏ်တွေတက်ပြီးတော့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ရောက်၊ ဘုရား အဖြစ်ကို ရောက်သွားတာပေါ့၊ အဲဒီမြတ်စွာဘုရား၏ ကျင့်စဉ်တွေကို ပြန်ပြီး နှလုံးသွင်းလိုက်လို့ရှိလျှင် တရားအားထုတ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်မတန်ဝမ်းသာ စရာကောင်းတယ်။

ဟော-အရှင်အနုရုဒ္ဓါရဲ့ ကျင့်စဉ်ကလေး၊ သူကလဲပဲ နှလုံးသွင်းစရာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါဟာ ပထမက တောထွက်စဉ်အခါ ကာလတုန်းက အရှင်အာနန္ဒာတို့နဲ့ မင်းသားခြောက်ယောက် တောထွက်

လာကြတာကိုး၊ အရှင်ဒေဝဒတ်လဲပါတယ်၊ မင်းသားခြောက်ယောက် တောထွက်လာကြတယ်။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ဘဒ္ဒိယ၊ အရှင်အာနန္ဒာ၊ အရှင်ကိမ္ဗိလ၊ အရှင်နန္ဒိယ တောထွက်လာကြတယ်၊ တောထွက်လာပြီးတော့ ပထမနှစ် အတွင်းမှာပဲ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ **စိဗ္ဗစက္ခု**၊ အဘိညဉ်ရတယ်လို့ အဋ္ဌကထာများမှာ ပြထားပါတယ်၊ အဲဒီနှစ်က ဘယ်နှစ်လောက်ဖြစ်မလဲဆိုလို့ရှိလျှင် **အဲဒီနှစ်က** မြတ်စွာဘုရား ဘုရားဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ၁၂-ဝါမြောက်မှာ ကောသမ္ဗိပြည်မှာ သံဃာတွေ အချင်းချင်း အငြင်းအခုံဖြစ်လို့ ကွဲပြားပြီးတော့ နေတဲ့အခါ ကာလမှာ မြတ်စွာဘုရားဆုံးမ **ဩဝါဒ**ပေးပေမယ့် အဲဒီကနေပြီးသကာလ ကြံသွားတာကိုး။

ဒီအငြင်းအခုံတွေဖြစ်နေ ရန်ဖြစ်နေတော့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေလျှင် မသင့်လျော်တာနဲ့ သူ့ဟာသူ တစ်ပါးတည်း ကြံသွား-အဲဒီ တစ်ပါးတည်း ကြံသွားတဲ့အခါမှာ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ တရားနဲ့လုံးသွင်း အားထုတ်နေတဲ့ အခန်းမှာပြထားတဲ့ မြတ်စွာဘုရား ကြံသွားတော့ ရှေးဦးစွာ ဘဂုံဆိုတဲ့ မထေရ် တစ်ပါးတည်းနေကယ်တဲ့၊ **အဲဒီမှာ** တောကျောင်း မြတ်စွာဘုရား ရှေ့ဦးစွာရောက်၊ အဲဒီကနေပြီးတော့မှ တစ်ဆင့်သွားတော့ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ ရယ်၊ အရှင်ကိမ္ဗိလရယ်၊ အရှင်နန္ဒိယရယ် ၃-ပါး သူတို့ နေကြတယ်၊ တောကျောင်းလေး ကိုယ့်နေရာလေးတွေနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေကြ၊ အဲဒီနေရာ ရောက်သွား။

ဒီနေရာရောက်သွားတော့ မြတ်စွာဘုရားက ကြွလာတယ်ဆိုလျှင် **အဲဒီ**တော့ ဒါယပါလဆိုတဲ့ သစ်တောစောင့် တောစောင့်ရာထူး ခန့်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ရှိတာကိုး၊ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတာမြင်တော့ ကောသမ္ဗိနဲ့ ကလဲ သိပ်ဝေးပုံမရပါဘူး၊ ကောသမ္ဗိမှာ သံဃာတွေ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်နေတာလဲ သူ ဟိုကကြားသိတော့ ဟာ-ကိုယ်တော်ကြီးတစ်ပါး ကြွလာပြန်ပြီ၊ ဒီမှာကိုယ်တော်သုံးပါး အေးဆေးနေနေတာ ဒီကိုယ်တော်ကြီး လာတယ်၊ ဒီကိုယ်တော်ကြီးဟာ ကြီးလဲကြီးပုံရတယ်၊ ခန့်ခန့်ညားညားလဲရှိတယ်။

အဲဒီ ကိုယ်တော်လေး ၃-ပါး တော်ကြာလို့ ရှိလျှင်ဖြင့် ဟိုက ကောသမ္ဗိကလာတော့ ဝါဒတွေနဲ့ အငြင်းအခုံတွေများ ဖြစ်ကုန်မလား စိုးရိမ်တာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို သူကတားတယ်၊ ကိုယ်တော်အရှင်ရဟန်းကြီး၊ ဒီမှာရဟန်း ၃-ပါးရှိတယ်တဲ့၊ သူတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အားထုတ်နေကြပါတယ်တဲ့၊ ဒီမကြွပါနဲ့ မလာပါနဲ့ တားတာကိုး၊ ဘုရားမှန်း မသိဘူး၊ အဲဒီလို သွားပြီး

တော့ ပြောနေသံကြားတော့ အရှင်အနုရုဒ္ဓါက ထပြီးတော့ကြည့်တော့ တော
စောင့်က ဘာများပြောပါလိမ့်တုံး ထကြည့်တော့မှ ဘုရားမှန်း သိတော့မှ
တောစောင့်-ဒီဥစ္စာ အခြားပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ် တို့ဆရာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားဆိုတာ
ဒါပဲဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားကို ကြွပါဘုရား ကြွပါဘုရားလို့ပင့်တယ်၊ ပင့်ပြီး
တော့ အရှင်နန္ဒိယတို့ အရှင်ကမိလတို့ကိုလဲခေါ်၊ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာပြီ
ဆိုတော့ သူတို့နေတဲ့နေရာလေးက ထွက်လာပြီးတော့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တွေ
ပြုကြပေါ့လေ၊ ခြေဆေးပေးကြ၊ နေရာခင်းပေးကြ။

ထိုင်ပြီးတော့ သီတင်းသုံးနေတဲ့ အခါကာလကျတော့ မြတ်စွာဘုရား၊
က အနုရုဒ္ဓါတို့ သင်တို့ ဒီမှာနေကြရတာဟာ ကျန်းကျန်းမာမာ-ချမ်းချမ်း
သာသာ နေသာထိုင်သာရှိကြရဲ့လားလို့ ပဋိသန္တာရစကားပြော၊ ကျန်းကျန်း
မာမာရှိကြတဲ့အကြောင်း လျှောက်ထားတော့ ဒါဖြင့် ဒီမှာနေရတာ အားလုံး
ညီညီညွတ်ညွတ် ရှိကြရဲ့လား၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်ခင် ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်တဲ့
မျက်စိများနဲ့ ကြည့်ပြီးသကာလ နို့နဲ့ရေနဲ့ ရောလို့ရှိလျှင်ဖြင့်နို့ရော ရေရော
ရောပြီး သွားဘိသကဲ့သို့ ညီညီညွတ်ညွတ်များ ရှိကြရဲ့လား၊ မြတ်စွာဘုရားက
မေးတာကိုး၊ မေးတော့ အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့ကမှန်ပါအရှင်ဘုရားတဲ့။ တပည့်တော်
တို့ ညီညီညွတ်ညွတ် နေတာတော့ ဧကန်အစစ်ပါပဲ၊ အင်မတန်ကိုကောင်းပါ
တယ်၊ ညီညီညွတ်ညွတ်နေတာ ဘယ်ပုံ-ဘယ်ပုံ ညီညွတ်နေကြသလဲလို့ မေး
တယ်၊ တပည့်တော်တို့ ညီညွတ်နေတာကတော့ဘုရား-ဒီလိုပါပဲ။

တပည့်တော် စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုအောက်မေ့တယ်တဲ့၊ ဘယ်နှယ်အောက်
မေ့လဲဆိုတော့ လာဘာဝတ-အင်မတန် အရတော်တာပဲ၊ အင်မတန် ကံကောင်း
တာပဲ၊ တို့သုံးပါး ဒီမှာ ညီညီညွတ်ညွတ်နေရတယ်၊ အဲဒါ ကိုယ့်စိတ်ရဲ့အလိုကို
ဖယ်ထားပြီးတော့ ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ၂-ပါးရဲ့ စိတ်အလို အတိုင်းပဲ လိုက်ပြီး
သကာလ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်မယ်လို့၊ ဒီလိုလဲ နှလုံးသွင်းထားပါတယ်၊ မျက်
မှောက်မှာရော၊ မျက်ကွယ်မှာရော၊ မေတ္တာကာယကံ၊ မေတ္တာဝစီကံ၊ မေတ္တာ
မနောကံဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြပါတယ်၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါကလဲ ဒီပြင် ပုဂ္ဂိုလ်
၂-ပါးကိုမျက်မှောက်မှာရောမျက်ကွယ်မှာရော မေတ္တာစိတ်နဲ့ ကိုယ်ဖြင့် ဆောင်
ရွက်ပေးနိုင်တာတွေ ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့စိတ်ဖြင့် ပြောပြန်လဲ မေတ္တာ စိတ်နဲ့
ပေါ့လေ၊ စိတ်မချမ်းသာမည့် ဥစ္စာတွေ၊ နားမချမ်းသာမည့် ဟာတွေ ဘာမှ
မပြောဘူး၊ စိတ်ကူးအားဖြင့်လဲ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ မေတ္တာ
စိတ်နဲ့ တစ်ခါတည်းထား၊ မျက်မှောက်ရော မျက်ကွယ်ရောပဲတဲ့၊ မေတ္တာ-
ကာယကံမေတ္တာ၊ ဝစီကံမေတ္တာ၊ မနောကံမေတ္တာတွေ ပွားနေပါတယ်တဲ့၊

ဒီတော့ကာ မိမိစိတ်ကို၊ မိမိအလိုကို ဖယ်ထားပြီးတော့ တခြား
ပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်အလိုကို လိုက်ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်မယ်လို့ ဒီလိုလဲ နှလုံးသွင်း

ထားပါတက်တဲ့၊ ကိုယ်က သင်္ကန်း သျှော်စရာ ရှိနေရင် ဟိုကိုယ်တော်က သူသင်္ကန်း ချင်စရာ ရှိနေတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အလိုကို ဖယ်ထားအုံးပေါ့လေ။ သူအလိုကိုပဲ အရင်လုပ်မယ်၊ ဒီလိုစိတ်ထားပါဘယ်၊ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်၊ အတူနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အားလုံးပဲ၊ တစ်ခါတရံမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စုပြီးတော့ နေတာ အရေးကြီးတာပေါ့၊ သို့တည်းမဟုတ်လဲ ကိုယ့်သွေးရင်း သားရင်း ဆိုလဲ အဲဒီလိုပဲ။

အဲဒီလိုစိတ်ထားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ တစ်အိမ်တည်းမှာ ၂-ယောက် ပဲရှိရှိ၊ ၃-ယောက်ပဲရှိရှိ၊ ၄-ယောက်၊ ၅-ယောက်ပဲရှိရှိ၊ အဲဒါ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်အလိုကို ဖယ်ထားပြီးတော့ သူတစ်ပါးစိတ်အလိုအတိုင်း တို့လိုက်ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်မယ်၊ ချမ်းသာပါစေဆိုတဲ့ မေတ္တာစိတ်တဲ့၊ ကိုယ့်အတူနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ချမ်းသာပါစေဆိုတဲ့ မေတ္တာစိတ်နဲ့ ဟိုကိုယ်အားရှိသမျှ တစ်ခါတည်းကာယကံ နဲ့လဲ ဆောင်ရွက်ပြီးတော့ ဟိုမျက်မှောက်လဲ ဆောင်ရွက်မယ်၊ မျက်ကွယ် သူ မသိတဲ့အခါလဲ ဆောင်ရွက်စရာရှိတာ ဆောင်ရွက်မယ်၊ ဒီလို နှလုံးသွင်းရ မှာကိုး။

နှုတ်ဝစီကံအားဖြင့်လဲ မျက်မှောက်လဲပဲ ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်း ချမ်းသာရာ ချမ်းသာကြောင်း စကားကိုသာ ပြောရမယ်၊ နားမသာတဲ့စကား မပြောဘူး၊ မျက်ကွယ်မှာလဲ အကျိုးမဲ့စကားကို မပြောဘူး၊ စိတ်နှလုံးအား ဖြင့်လဲပဲ ချမ်းသာရာ ချမ်းသာကြောင်းကိုသာလျှင် နှလုံးသွင်းရမယ်၊ ချမ်းသာ ပါစေလို့ စိတ်အမြဲထားရမယ်၊ မေတ္တာကာယကံ၊ မေတ္တာဝစီကံ၊ မေတ္တာ မနောကံ၊ အဲဒီလိုထားဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါက တရားအားထုတ် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သာ မဟုတ်ဘူး၊ တရားအားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ အသုံးကျတယ်၊ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း အသုံးကျတယ်၊ ကျောင်းတိုင်း ကျောင်းတိုင်း အသုံးကျ တယ်၊ အရပ်တိုင်း အရပ်တိုင်း အသုံးကျတယ်၊ မြို့တိုင်း မြို့တိုင်း၊ နိုင်ငံတိုင်း နိုင်ငံတိုင်း အသုံးကျတယ်၊ ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် အကုန်လုံး အသုံးကျတယ်၊ စုနေ ရတဲ့နေရာဆိုလို့ရှိရင် အသုံးကျတာချည်းပဲ၊ တစ်ယောက်တည်း နေရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့၊ နှစ်ယောက်နေရင်ကို ဒီလိုစိတ်ထားမှ ဖြစ်မှာ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လဲပဲ တခြားပုဂ္ဂိုလ်ထက် မေတ္တာကာယကံ၊ မေတ္တာ ဝစီကံ၊ မေတ္တာမနောကံနဲ့ ဆောင်ရွက်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကလဲပဲ မေတ္တာကာယကံ၊ မေတ္တာဝစီကံ၊ မေတ္တာ မနောကံနဲ့ ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် နှစ်ဦးစလုံး တစ်ခါတည်း တစ်ဦးတစ်ဦး အသာပေးပြီးတော့ ကိုယ်က အလျှော့ပေးပြီးတော့ ကိုဘက် တခြားဘက် အသာပေးပြီး ဆောင်ရွက်သွားတယ်ဆိုရင် ဘာမှငြင်းခုံစရာ မရှိဘူး၊ ရန်ဖြစ် စရာမရှိဘူး။

ဒီလိုနေ အင်မတန် အကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒီလိုနေရမှာ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့် အလိုကို ဖယ်ထားပြီးတော့ သူ့စိတ် လူ့အလိုတွေလိုက်ပြီးတော့နေမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ကိုယ်အလိုရှိရာကိုလုပ်ရမယ်။ သူများတွေကို ဇွတ်အတင်း ခိုင်းမယ်ဆိုရင် တော်ကြာရန်ဖြစ်တာပဲ။ ငြင်းခုံဘယ် ဆိုတာ ဒါတွေက စပြီး ဒါတွေက ငြင်းခုံနေကြတာပဲ။ ကွဲလွဲကြတယ်ဆိုတာ ဒါပဲ။ ကိုယ့်ဘက်ကို လုလို့ပဲ။ ကိုယ့်အကျိုးတွေကို လုအံ့အတွက် တစ်ဘက်က မခံနိုင်တဲ့အခါကျ တော့ အဲဒါ ရန်ဖြစ်တာပဲ။ အဲ ကိုယ်က အရှုံးပေးပြီးတော့ သူ့အလိုပဲ လိုက် ပြီးတော့ သူလုပ်ချင်တာလုပ်ပေစေ၊ ကိုယ့်အလုပ်မှ မလုပ်ရချင် နေပေစေ ထားလိုက်ဦး။ သူကြိုက်ရာကို လိုက်ပြီးဆောင်ရွက်မယ်။ လိုက်ဆောင်ရွက်ပေးဦး မယ်လို့ အဲဒီလို စိတ်ထားပြီး ဒါအကောင်းဆုံးပဲ။

အဲဒီတော့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်နေလဲဆိုတော့ အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့က ကိုယ်သာ သုံးကိုယ်ခွဲနေတာပါပဲဘုရား။ စိတ်က အားလုံးပဲ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကလဲဒီစိတ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ် ကလဲဒီစိတ်ပဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ၃-ခုပေါင်းလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ စိတ်ကတော့ တစ်စိတ်တည်း တစ်မျိုးတည်းပဲ တူနေပါတယ်။ တစ်ပါးကနေ ပြီး ဒီကနေ ဘာလုပ်ကြစို့ ဆိုရင် ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ဘာလုပ်ကြစို့ ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ညီနေတယ်။ အရှင်ဘုရား ဘာလုပ်စရာရှိသလဲ တပည့်တော်က အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်၊ ဘာနဲ့ဆို အဲဒါကွဲတာပေါ့။ ဒီလိုဟာမလုပ်ရ ဘူးတဲ့၊ သူတို့မှာမရှိဘူးတဲ့၊ တစ်ပါးက ဒီနေ့ တပည့်တော် သင်္ကန်းတွေ လျှော်ချင်တယ်ဘုရားဆိုရင် အကုန်လုံး ဝိုင်းပြီးသကာလ လျှော်၊ ရေခပ်စရာ ရှိလဲခပ်၊ လျှော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လျှော်ပေါ့လေ၊ လှန်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလှန်း လုပ်စရာ တော့ အကုန်လုံးဝိုင်းလုပ်ကြတယ်။ တညီတညွတ်တည်းမဲ။ အင်မတန် ကောင်း ပါတယ်။

အဲဒီနည်းဟာ အများ စုနေတဲ့နေရာမှာ သိပ်နေဖို့ အရေးပါတယ်။ ဒီလို တပည့်တော်တို့ ၃-ပါး ညီညွတ်နေပါတယ်လို့ ညီညွတ်တဲ့ အကြောင်း ပြောတော့ မြတ်စွာဘုရားက သာဓုခေါ်တော်မူတယ်။ သာဓုခေါ်စရာလဲ တယ်ကောင်းတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းဆိုတာ အရေးကြီးတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်း တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မညီညွတ်လို့ရှိရင် တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အနှောင့်အယှက် သိပ်ဖြစ်တာ။ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စိတ် ကောင်း နှလုံးကောင်းနဲ့ အားထုတ်မလို့လာတာ။ ဒီမှာ ကိုယ်သဘောမကျတ တွေနဲ့တွေ့နေတော့ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေနဲ့တွေ့တော့ ပြီးပါရော။ အဲဒီတော့ တရားအားထုတ်မယ် လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ယောဂီဟောင်းတွေက အခွင့် အရေးပေးရမယ်။ အသစ်အသစ်ချင်းကလဲ ကိုယ့်အလိုပကြည့်ဘဲနဲ့ သူများအလို

လဲ လိုက်ပြီးသကာလပေါ့လေ။ အဲဒါတွေ အခွင့်အရေးပေးပြီးတော့ နေထိုင် သွားကြလို့ရှိရင် အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အကျိုးသိပ်များတယ်။

နောက်တစ်ခါ မြတ်စွာဘုရားက မေးပြန်တယ်။ အနံ့ရခွါတို့တဲ့၊ မမေ့ မလျော့များ ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ကြပါရဲ့လားလို့မေးတာကိုး။ အား ထုတ်ပါတယ်ဘုရားတဲ့၊ မမေ့မလျော့ပါဘူးဘုရား၊ အားထုတ်ပါတယ်တဲ့၊ ဘယ် လို့ မမေ့မလျော့ အားထုတ်ကြသလဲ၊ တပည့်တော်တို့ ဘုရားတဲ့ နံနက် ဆွမ်းခံသွားရော၊ ဆွမ်းခံသွားတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သူ့ဟာသူ သွားကြတာ ပဲ၊ သွားပြီးတော့ ပြန်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အရင်ရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီမှာ တံမြက်တွေဘာတွေ လွဲတယ်၊ အမှိုက်လွဲ သန့်ရှင်းရေးတွေ ဘာတွေ ဒီမှာတဲ့၊ ရေတွေဘာတွေ ဆွမ်းစားဖို့နေရာမှာ တည်ထားပြီးလို့ရှိရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒီမှာဆွမ်းစားတာပဲ၊ ဆွမ်းစားခါနီး အကယ်၍ ဆွမ်းများ ပိုနေသေးလို့ရှိရင် ဆွမ်းပိုထည့်စရာ ဇလုံကြီးပေါ့လေ။

ရှေးတုန်းကကော့ မြေခွက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါပဲ၊ အင်တုံကြီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပါပဲ၊ အဲဒါဘောဇနပါတ် ခေါ်တယ်၊ ဆွမ်းပိုထည့်စရာဇလုံ၊ အဲ- ဆွမ်းပိုထည့်စရာ ဇလုံကြီးထဲကို စားလောက်ရုံနဲ့ ပိုသေးတယ်ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒါ တွေ စောစောကနေ ထည့်ထားတယ်၊ ဦးဦးဖျားဖျားပေါ့လေ၊ အကြွင်းအကျန် တွေ မဖြစ်ရအောင် စားကြွင်းစားကျန်ဖြစ်တော့လဲ နေရာမကျဘူး၊ ထည့်ထား ပါတယ်၊ နောက်ပုဂ္ဂိုလ် စားချင်စားရအောင်လို့၊ နောက်ပုဂ္ဂိုလ်က ဆွမ်း မရဘဲနဲ့ လာချင်လာဦးမှာကိုး၊ အဲ-ကိုယ်ကများလို့ရှိရင်ဖြင့် ဒီလိုပဲ ပိုတာ လေးတွေ စောစောကတည်းက ထည့်ထားတယ်၊ ထည့်ထားပြီးတော့ ကိုယ် စားသောက်ပြီးလို့ရှိရင် ကိုယ့်သပိတ်ကလေး ကိုယ်ဆေးပြီးတော့ သွားတာ ပါပဲ။

နောက်ပုဂ္ဂိုလ်က ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်ကလာတယ်၊ ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်က လာ တော့ ဒီမှာ ပထမက ပြင်ပြီးဆင်ပြီးသားဖြစ်တော့ သူကတော့ ဘာမှ မလုပ်ရ ဘူး၊ သူကထိုင်ပြီးတော့ဆွမ်းစားရုံပဲ၊ အဲ-သူကလဲ ဆွမ်းပိုသေးလို့ရှိရင် ဆွမ်း ပိုကို အပိုဇလုံထဲထည့်ထားတယ်၊ အကယ်၍ ဆွမ်းမလောက်ဘူး၊ ရတာနည်း ရင် ဟိုအထဲကဟာ ယူပြီးတော့ စားလိုက်သေးတာပဲ၊ ဟိုဟာ ယူစားတယ်၊ ပိုလို့ရှိရင်လဲ ဒီမှာ စောစောက ထည့်ထားတယ်၊ စားသောက်ပြီလို့ ရှိရင်လဲ သူက ကိုယ့်သပိတ်ကလေး ကိုယ်ဆေးပြီးတော့ သွားတော့တာပဲတဲ့၊ သူက တော့ အလုပ်နည်းတယ်။

နောက်ဆုံး ရောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ရောက်လာရော၊ ရောက်လာတော့ အရင်ရောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ၂-ပါးသွားပြီဆိုတာသိတယ်တဲ့၊ ဟိုမှာ နေပုံထိုင်ပုံ

အသုံးအဆောင်မြင်တာနဲ့ သူကသိတယ်။ ၂-ပါးတော့သွားပြီ၊ ငါနောက်ဆုံး
ပဲ၊ နောက်ဆုံးကျတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ဆွမ်းပိုသေးလို့ရှိရင် သူကလဲ ခွက်ပိုထဲ ထည့်
လိုက်သေးတာပဲတဲ့၊ ဘာပြုလို့တုန်းဆိုတော့ ရုတ်တရက်အချိန်နည်းမှ ရောက်
လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အာဂန္တုရှိရင်လဲ ပေးရအောင် အာဂန္တုမရှိရင်လဲ ဒီပြင် ပုဂ္ဂိုလ်
တွေ သင့်လျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လာလို့ရှိရင်လဲ လှူဖို့ပေါ့လေ၊ စားတုန်း သောက်
တုန်း အလှူခံရောက်လာရင်လဲ ပေးဖို့ထည့်ထားပြီးတော့ သူ ဆွမ်းစားတယ်။

အကယ်၍ သူကဆွမ်းနည်းလို့ မလောက်လို့ရှိရင် ဟိုအထဲက ယူပြီး
တော့ စားပေါ့၊ စားသောက်ပြီးတော့ အကုန်လုံးဆေး၊ ဆေးကြောပြီးတော့
နေရာတွေ ဘာတွေလဲ အမှိုက်လဲ၊ ခုံလေးဘာလေး ရှိလို့ရှိရင်လဲ သိမ်း၊ ရေအိုး
တွေဘာတွေလဲ သိမ်းပေါ့လေ၊ အကယ်၍ ဆွမ်းဇလုံက ပိုနေတဲ့ ဆွမ်းတွေ
ရှိနေသေးလို့ရှိရင် အဲဒါတွေကို ပိုးမှားတွေဘာတွေ မရှိတဲ့နေရာမှာ လွတ်
လပ်တဲ့နေရာမှာ သွားပြီးတော့ သွန်၊ သွန်ပြီးတော့ အဲဒီခွက်ကြိုလဲ ဆေး၊
ဆေးကြော သိမ်းဆည်းပြီးတော့ သွားဟာပဲတဲ့။

ကိုယ့်နေရာကိုယ်သွား တရားအားထုတ်နေကြတာပဲတဲ့၊ တစ်ဦးနဲ့
တစ်ဦး စကားမပြောဘူး၊ သူတို့ ဒါပေမယ့် အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလို့ရှိရင်
ရေတိုတာတို့ ခတ်စရာအကြောင်းရှိလာလို့ရှိရင် ကိုယ့်ချည်း မနိုင်လို့ရှိရင်လဲ
ဘာဇလုပ်ရသလဲဆိုလို့ရှိရင် အခြားပုဂ္ဂိုလ်ခေါ်ရတယ်၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ် ခေါ်တဲ့
အခါကျတော့ အသံပြုပြီးခေါ်လိုက်ရင် လိုချင်တာက တစ်ပါး၊ ၂-ပါးစလုံး
အသံကြားသွားတော့ အဲဒီအလုပ်ပျက်မှာစိုးလို့တဲ့ အသံမပြုဘူးတဲ့၊ သူက
ဟိုသစ်ပင်အောက်က တစ်ပါး၊ ဒီသစ်ပင်အောက်က တစ်ပါး၊ ဒီလိုထိုင်ပြီး
အားထုတ်နေကြတာကိုး။

အားထုတ်နေတော့ ဒီက ခေါ်လိုက်လို့ရှိရင် အရှင်နန္ဒိယလို့ ဆိုလို့
ရှိရင် အရှင်ကိမ္ဗိလကကြားသွားမှာကိုး၊ ဘယ်သူပါလိမ့်မတုံး ဘာအကြောင်း
ရှိပါလိမ့် စဉ်းစားမှာပေါ့၊ စဉ်းစားကတည်းက အဲဒါ သမာဓိပျက်သွားပြီ၊
အဲဒီလိုမပျက်ရအောင်လို့တဲ့ သူက အရှင်နန္ဒိယ ခေါ်ချင်လို့ရှိရင် အရှင်
နန္ဒိယရှေ့သွားပြီးတော့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်တဲ့၊ ရပ်တော့ ဟိုက တရား
စိုက်ပြီး နှလုံးသွင်းနေလို့ မမြင်သေးဘူးပေါ့လေ၊ အဲ ခေါင်းထောင်လာတဲ့
အခါကျရင်တော့ ကိုယ်က လက်ရိပ်ကလေးပြလိုက်လို့ရှိရင် ဟိုကိုယ်တော်က
ထလိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ပါးစပ်က မပြောဘူး၊ လက်ရိပ်ပြုပြီးတော့ ခေါ်တာပဲ။

အဲဒါနဲ့ ဟိုရောက်တော့ ရေခတ်ဖို့ရာဆိုလို့ရှိရင် ရေအိုးမနိုင်လို့ရှိရင်
တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ မှကြတာပေါ့၊ မှစကားမပြောဘူး၊ မှပြီးတော့

ဟို ထားရမည့်နေရာကျ ထား၊ ထားပြီးတော့လဲ ကိုယ့်နေရာလေး ကိုယ်ပြန် သွားတာပဲ၊ သွားပြီး တရားအားထုတ်ကြတာပဲတဲ့၊ အင်မတန် ကောင်း တယ်။

တစ်ယောက်တစ်ယောက်စောင့်ရှောက်ပုံ၊ သမာဓိမပျက်အောင် စောင့် ရှောက်ပုံဒါအရေးကြီးတယ်၊ အဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှာတရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကြောင်းပြုပြီးတော့ သူများတွေ သမာဓိမပျက်အောင် စောင့် ရှောက်ပုံ၊ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလို အားထုတ်ပါတယ်တဲ့၊ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး စကားမပြောလို့ လုံးလုံးမပြောဘူးလားဆို ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ၅-ရက်တစ်ကြိမ် ၅-ရက်တစ်ကြိမ် တပည့်တော်တို့ တရား ဆွေးနွေးပါ တယ်တဲ့။

၅-ရက်တစ်ကြိမ် ၅-ရက်တစ်ကြိမ် တစ်ပါးကဟောလိုက်၊ ၂-ပါးက နာ၊ နောက်တစ်ပါးက ဟော၊ ဒီပြင် ၂-ပါးက နာ၊ ဒီလို တရား ဆွေးနွေးကြ ပါတယ်တဲ့၊ ၅-ရက်တစ်ကြိမ် ၅-ရက်တစ်ကြိမ် တရားဆွေးနွေးကြပါတယ် တဲ့၊ ဒီလိုပဲ တပည့်တော်တို့ အားထုတ်နေပါတယ်တဲ့၊ ကြည်ညိုစရာကောင်း တယ် ဟုတ်လား၊ အင်း-ယခု တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ စဉ်းစား ကြည့်လို့ရှိရင် အဲဒါတွေ အကုန်လုံးမတူသော်လည်း တို့ဒီလို အဆင့်အတန်း ရောက်နေတာပဲ၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်တွေကို တို့ အားထုတ်နေရတာပဲလို့ အာရုံပြုလိုက်ရင် ဝမ်းသာစရာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်၊ အားတက်စရာကောင်းတယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီတုန်းက ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဘယ်သူမှ အထောက်အပံ့ အကူ အညီမရှိဘူး၊ ယခု အထောက်အပံ့အကူညီတွေ ရပါပြီသနဲ့၊ ဒီတော့ အား ထုတ်ရတာ အင်မတန် ချမ်းသာပါတယ်လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် ဝမ်းသာစရာ အားတက်စရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။

ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက တစ်ဆင့်ခေးတယ်၊ အနုရုဒ္ဓါတို့ သင်တို့ ဒီလို မမေ့မလျော့ အားထုတ်နေတော့ တရားထူးကလေးများ တွေ့မြင်ကြ ပါရဲ့လားလို့ ဘုရားက မေးတော့ တွေ့ပါတယ်ဘုရားတဲ့၊ တရားထူးတွေ တပည့်တော်တို့တွေ တွေ့ပေမယ်လို့ ဒီလိုဘုရား တွေတာက အရောင်အလင်း တွေတယ်၊ ဒီအရောင်အလင်းကလဲ မကြာဘူး၊ ပျောက်သွားတာပဲ ဘုရားတဲ့၊ ဘာကြောင့်မှန်းလဲ မသိဘူးဘုရား၊ အရောင်အလင်းတွေ ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်ယွှားလိုက် ဒီလိုဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ ပြောတယ်၊ ဒါ ပထမအကြိမ်ပါပဲ၊ ပထမအကြိမ်ပဲ။

ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်မရခင် ရှေးဦးစွာ အရောင်အလင်းလေး နည်း နည်းပေါ်ကာစရှိသေးတာပဲ၊ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက အနုရုဒ္ဓါ ဒီလိုဖြစ်တတ်တဲ့သဘောပါပဲတဲ့၊ ဟိုတုန်းကလဲ ယခုကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ တွေ အားပေးသလိုပါပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားက အားပေးရတယ်၊ ယခုလဲ ယောဂီတွေ အချိုးမကျလို့ဆိုလို့ရှိရင် စိတ် စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေရင်၊ မေးမြန်းပြီးသကာလ ဖြစ်တတ်တာလေးတွေ ဘာလေးတွေ ပြောရတာကိုး အားပေးရတယ်။

အဲဒီ မြတ်စွာဘုရားက ဒီမှာ အားပေးစကားပြောတယ်၊ ဖြစ်မှာပေါ့! တဲ့၊ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောပဲတဲ့၊ ငါဘုရားကိုယ်တိုင်လဲ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲတဲ့ ဘုရားမဖြစ်ခင်က စောစောပိုင်းကပေါ့လေ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်နဲ့ စပ်ပြီး သကာလ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့၊ ဥပက္ကံလေသာ အညစ်အကြေးတွေ ခေါ် တယ်။

ဒါတွေ အရောင်အလင်းကလေး ပေါ်လာတယ်၊ အရောင်အလင်း ကလေးပေါ်လာတော့ သူဟာ သွားပြီးတော့ ကြည့်မိတယ်တဲ့၊ ကြည့်မိ တော့ ဘာပါလိမ့်မတုန်းဆိုပြီးတော့ သူ စဉ်းစားတော့ ဝိစိကိစ္ဆာဖြစ်လာတယ် တဲ့၊ ဘာလို့-ဘာလို့ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်ဆိုတော့ လူလို့လို့ နတ်လို့လို့ ဟုတ်သလား မဟုတ်သလား ဒီလိုဟာတွေဖြစ်လာတယ်၊ ဝိစိကိစ္ဆာဖြစ်လာတယ်၊ ဝိစိကိစ္ဆာ ဖြစ်လာတာနဲ့ ဟော အရောင်အလင်းတွေ ပျောက်သွားရော၊ မရှိဘူး၊ အင်း- ငါ့ဥစ္စာ အရောင်အလင်းကလေး ပေါ်လာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပျောက်သွားပါလိမ့်၊ ဩော်-ငါ သွားစဉ်းစားလို့ကိုး၊ ဝိစိကိစ္ဆာဖြစ်တာကိုး၊ ဒီဝိစိကိစ္ဆာကြောင့် ဒီအရောင်လေးပေါ်တာပဲ၊ ဒီတော့ကား ဒီဝိစိကိစ္ဆာ နောက်မဖြစ်ရအောင် ငါ ဒါတွေကို နှလုံးမသွင်းတော့ဘူးဆိုပြီးတော့ စိတ်ထဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ နှလုံးမသွင်းဘဲနဲ့ အရောင်အလင်းလေး ပေါ်လာပေါ်လာ ပျောက်သွာ ပြန်တယ်၊ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားတော့ အပြီးသတ်တော့ စိတ်က နှလုံးမသွင်းဘဲကိုး။

အရောင်အလင်း ပေါ်လာတဲ့ဥစ္စာကိုပေါ်လာတော့ တရားကို နှလုံး မသွင်းဘဲနဲ့ လျစ်လျူပစ်ထားတော့ ပျောက်သွားပြန်တယ်တဲ့၊ ဒါလဲမကောင်း သေးဘူး၊ နှလုံးလဲ သွင်းတန်သမျှ သွင်းဦးမှ၊ ဒီလို အစဉ်ကလေးတွေကို ဘူဟာက အစကတော့ ဝိစိကိစ္ဆာဖြစ်လို့ နှလုံးမသွင်းဘဲနဲ့ နှလုံးမသွင်းဘဲ နေတော့လဲ နှလုံးမသွင်းခြင်းကြောင့်လဲ ပျောက်သွားသေးတာကိုး၊ အရောင် အလင်းက ဒီလိုလဲဖြစ်တယ်တဲ့၊ နောက် အဲဒီလို နှလုံးမသွင်းဘဲနေရာက နောက် နှလုံးသွင်းမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ဆောက်တည်ပြီးသကာလ ဟစ်ခါ ထိနမိဒ္ဓဆိုတဲ့

စိတ်ထိုင်းမှိုင်းမှု ဖြစ်လာပြန်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့်လဲ အရောင်အလင်းက ပျောက်သွားတယ်။

ထိနမိဒ္ဓ - စိတ် ထိုင်းမှိုင်းမှု ဖြစ်လာလို့ အဲဒီလိုလဲ ပျောက်သွားတာ ရှိတာပဲတဲ့၊ သူ့ဟာ ၁၁-ခုရှိတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ထိနမိဒ္ဓ မဖြစ်အောင်လို့ နှလုံးသွင်းတဲ့အခါကာလမှာကို တောင့်တမှုတွေလဲ ရှိလာတယ်တဲ့၊ အဲဒီ ကိုယ်တောင့်တမှု ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လဲ ဒီအရောင်အလင်းက ပျောက်သွား တယ်တဲ့၊ အဲဒီ ကိုယ်တောင့်တမှုမဖြစ်အောင် နှလုံးပြန်သွင်းတဲ့ အခါကာလ ကျတော့ အဲဒီကိုယ်တောင့်တင်းမှုတွေ ထိနမိဒ္ဓ မဖြစ်အောင်လို့ အာရုံကို စူးစိုက်ပြီး နှလုံးသွင်းတဲ့ အခါကာလမှာ ဒီအရောင်အလင်းထဲမှာ သူက အရောင်အလင်းတိုင်မကဘူး၊ ပုံသဏ္ဌာန် အထည် ခြပ်တွေ ပေါ်လာတယ်၊ ပေါ်လာတော့ အဲဒီမှာ ကြောက်စရာ လန့်စရာတွေ ပေါ်လာတယ်တဲ့။

ကြောက်စရာ လန့်စရာတွေ သွားပြီးမြင်တဲ့အခါကာလကျတော့ ဖြုန်း ခနဲဆိုတော့ မြင်မြင်ခြင်းဆိုတော့၊ ဘွားခနဲဆိုတော့ လန့်တဲ့သဘော ဖြစ်တာ ပေါ့လေ၊ ဥပမာ နဂါးကြီးတွေ ဘာတွေသွားတွေတယ်တဲ့၊ ဘီလူးကြီးတွေ သွားတွေတယ်၊ ဖြုန်းကနဲဆို ဘွားကနဲသွားတွေလိုက်တော့ ဖြုန်းကနဲ လန့် တဲ့သဘော သွားပြီးတော့ ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လဲ အရောင်အလင်းတွေ ပျောက်ပြီးသွားတယ်တဲ့၊ ဒါကတော့ ဟုတ်မှာပဲ။

ဘုန်းကြီးများ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုရင်တုန်းကပေါ့လေ၊ ကိုရင်တုန်း က မှန်ပျောင်းတစ်ခု သူများလဲကြည့်ကြတာပါပဲ၊ ဒါနဲ့ဘုန်းကြီးကမှန်ပျောင်း ကောက်ပြီးတော့ကြည့်တာကိုး၊ အဲဒီတုန်းက ကိုရင်ပေါ့လေ၊ ၁၈-နှစ်လောက် ရှိမလား၊ ၁၇-နှစ်လောက်လား မပြောတတ်ပါဘူး၊ မှန်ပျောင်းနဲ့ ကြည့်လိုက် တော့ ဟိုမှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ဒကာမကြီးဟာ မှန်ပျောင်းနဲ့ဆိုတော့ နီးနီးကလေးဖြစ်နေတာကိုး၊ ဖြုန်းကနဲဆိုလန့်သွားတယ်၊ သူ့ကို မှန်ပျောင်း နဲ့ ကြည့်တယ်လို့ များအောက်မေ့ မလားလို့၊ ဘာဟုတ်မလဲသူ့ဟာ အဝေးကြီး ရိုးရိုးကြည့်ရင်တော့ အဝေးကြီးပဲ၊ မှန်ပျောင်းနဲ့ကြည့်တော့ ဒီမှာ ကပ်နေ တာပေါ့၊ သူ့ကို သက်သက်မဲ့ ချိန်ကြည့်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ နီးနီးကလေး အောက်မေ့ပြီးတော့ သူ့များ အပြစ်တင်မလား အောက်မေ့မိတယ်၊ မှန် ပျောင်း ဖြုတ်ကြည့်လိုက်တော့လဲ အဝေးကြီးပါပဲ၊ ဖြုန်းကနဲ ဆိုတော့ အနားနားကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာကိုး။

အဲဒီလို ဒီက ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်က ဘွားကနဲ မြင်လိုက်တော့ နဂါးကြီးဆိုတော့ မြွေကြီးပဲ၊ မြွေကြီးအနားနား ရောက်သွားသလို ဖြစ်နေ

တစ်ကိုး၊ ဘီလူးကြီးဆိုရင် ဘီးလူးကြီးနားရောက်နေတယ်ထင်တာကိုး၊ ဖြုန်းခနဲဆိုတော့ ဒီဟာ လန့်တဲ့စိတ်ကလေး ဖြစ်သွားတာကိုး၊ အဲဒါကြောင့်လဲ အရောင်အလင်း ပျောက်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ ဒါဟာ အမှန်အားဖြင့်တော့ မရှိဘူး၊ တရားသဘောနဲ့ နှလုံးသွင်းလို့သာလျှင် ဒီအာရုံတွေထင်တာပဲ၊ တကယ်ဆို ဒီနား ဘာမှ မရှိဘဲကိုး၊ နှလုံးသွင်းပြီးသကာလ ဖြေဖျောက်ပါတယ်တဲ့၊ ဖြေဖျောက်တဲ့အခါကာလတော့ အဲဒါ ပျောက်သွားတယ်။

ပျောက်သွားတော့ အဲဒီကြောက်နေတဲ့ စိတ်တွေ နောက်မရှိတော့ဘူး၊ မရှိတော့ စိတ်တ ကက်ကြွလာတယ်၊ အောင်မယ် ငါသိပ်နေရာကျတာပဲ၊ ဒီလိုကြောက်လန့်တဲ့စိတ်တွေ ငါပျောက်အောင်လို့ နှလုံးသွင်းနိုင်တာ ငါသိပ်နေရာကျတာပဲ၊ ငါဆင်ခြင်တတ်တယ်၊ နှလုံးသွင်းတတ်တယ် ဆိုပြီး စိတ်က တစ်ခါတည်း ကြုံပြီးပိတ်တော့နဲ့ တစ်ခါတည်း တက်ကြွလာတယ်၊ ကြွလာခြင်းကြောင့်လဲ အရောင်အလင်းတွေဟာ ပျောက်ကုန်တယ်။

အဲဒီလို အရောင်အလင်း ပျောက်တတ်တာတွေ သူကအများကြီးပါပဲ၊ နောက်ကို တောင့်တင်းပြီးတော့ ပျောက်တာတွေလဲပါတယ်၊ အလွန်အမင်း အားထုတ်လို့ ပျောက်သွားတာတွေလဲ ပါတယ်၊ သျှော့နေလို့လဲ ပါတယ်၊ မြင်ရတဲ့ အာရုံနဲ့စပ်ပြီး တောင့်တမှုလေးတွေက ရှိသေးတာကိုး၊ တောင့်တမှု သဘောကျမှုကလေးတွေ အဲဒါကြောင့်လဲ ပျောက်သွားတာရှိတယ်၊ စူးစိုက် ကြည့်လွန်းအားကြီးလို့ ပျောက်သွားတာရှိတယ်၊ အားလုံး ၁၁-ပါးရှိတယ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ရရှိရာ အားထုတ်တဲ့ဖြစ်တဲ့အခါမှာ ဖြစ်တဲ့ ရဟန္တာတွေ ၁၆-ပါး ရှိတယ်၊ အဲဒါ မြတ်စွာဘုရားက ဘုရားလောင်း ဖြစ်စဉ်အခါ ကာလတုန်းက ဒါတွေ အကုန်တွေ့လာတယ်လို့ ဆိုတာပဲ။

အဲဒါ ဘယ်အခါက တွေ့သလဲဆိုတာကို ဒါထောက်ဆကြည့်မယ်ဆိုရင် တိတိကျကျ ပြဆိုတာမရှိဘူး၊ ဘုရားဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ရတာက ဗောဓိမဏ္ဍိုင် ရတနာ ပလ္လင်ပေ၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေပြီး အားထုတ်တဲ့ အခါမှာ ညဉ့်ဦးယံက မရသေးဘူး၊ သန်းခေါင်ယံမှ ရတာ၊ အဲဒီအချိန်ကလေးဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်အားက သန်းခေါင်ယံမှာ သူက ရတာကိုး၊ အဲဒီအချိန်မှာဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ၁၁-ပါးသော တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခဏခဏပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်တာနေမှာပေါ့၊ အတည်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခဏခဏ ဟိုဟာ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်လိုက်၊ ဒီဟာပေါ်လာလိုက် ပျောက်လိုက်၊ ဟိုဒင်းလိုပဲ၊ ဦးကနင်း ပဲ ကထောင်ဆိုတာလို သူကအကြောင်း မညီညွတ်သေးတော့ အန္တရာယ်ကလေးတွေ ပေါ်နေတာကိုး။

အဲဒါ ရှင်အနုရုဒ္ဓါလဲ ဒီအန္တရာယ်တွေ တွေ့တယ်၊ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ဒါတွေ တွေ့လာတာကိုး၊ ဒါတွေ တွေ့တယ်တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတယ်၊ ဟောတော့ကို ယခု တရားအား ထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဆင်မပြေလို့ အကြောင်းမညီညွတ်တဲ့အခါ ဘာမှ အားငယ်စရာ မရှိဘူး၊ သူဟာ တွေ့တတ်တဲ့ သဘောတွေ သူတွေ့ရမှာပဲ၊ အဲဒါတွေ မတွေ့အောင်လို့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တိမ်းရှောင်ပြီး သကာလ ဒီလို အားထုတ်ရတာပဲ။

တစ်ခါ တစ်ခါကို သဒ္ဓါတရား အားကောင်းလွန်းလို့ စီလိုပဲ ဖြစ်နေတာရှိတယ်၊ သဒ္ဓါတရားလျော့လို့ ဖြစ်နေတာရှိတယ်၊ လုံ့လ ဝီရိယ အားကောင်းလို့ ဖြစ်နေတာရှိတယ်၊ လုံ့လ ဝီရိယလျော့လို့ ဖြစ်နေတာရှိတယ်၊ စူးစိုက်မှုလျော့လို့ဖြစ်နေတာလဲရှိတယ်၊ စူးစိုက်မှုလွန်ကဲပြီးတော့ပျက်နေတာလဲရှိတယ်၊ အဲဒီလို အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်၊ အဲဒါတွေ အကြောင်း မညီညွတ်တာတွေ အကြောင်းညီညွတ်အောင်လို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက သိလို့ ရှိရင်လဲ ပြင်ပြီးတော့ ပေးတာပဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီးသကာလ ပြင်ပြီးသကာလ သွားရမယ်။

ဒါကြောင့် အကြောင်း မညီညွတ်လို့ တရားမတိုးတက်နိုင်လို့ ရှိရင် ဟောဒီလို သုတ်တွေ စဉ်းစား ဆင်ခြင်လို့ရှိရင် အားတက်စရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ အော်-ဒါက တွေ့ရမှာပဲ၊ တရားလမ်းစဉ်သွားလို့ရှိရင် ဥပက္ကိလေသာ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုတာတွေဟာ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောတွေပဲလို့ ဘုရား အလောင်းတော်မှ ဒီလိုတွေ့ရတာပဲ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါသူလဲ အားထုတ်တော့တာပဲ၊ တို့လဲတွေ့မှာပဲ၊ ဒါတွေကို ကျော်လွန်အောင်လို့ တို့အားထုတ်ရမှာပဲလို့ ဒါ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တွေ့မှမတွေ့ဘဲ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘာမျှ မတွေ့ဘူး။

အားထုတ်လို့ ဒါတွေတွေ့တာ အားတက်စရာ ရပြီးနောက် အရှင်အနုရုဒ္ဓါက စီလိုအားထုတ်နေရင် အဘိညာဉ်တော့ ရပြီးပါပြီ၊ တစ်ချိန်ကျတော့ သူက ရှင်သာရိပုတ္တရာထံသွားပြီး ပြောပြန်တယ်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာကဲ့၊ တပည့်တော်ဟာလေ စကြဝဠာ ၁၀၀၀-အဘိညာဉ်နဲ့ ကြည့်နိုင်တယ်တဲ့၊ မြင်နိုင်သယ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုနဲ့ စကြဝဠာ ၁၀၀၀-အခြင်းအရာတွေ အကုန်လုံး တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်တဲ့၊ တပည့်တော် အားလဲထုတ်ပါဏယ်၊ လုံ့လ ဝီရိယနဲ့ အားထုတ်တယ်၊ ဝီရိယလဲ ကောင်းကောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အားထုတ်တယ်၊ သတိလဲ ထင်နေတယ်၊ သမာဓိစိတ်ကလဲ၊ တည်ကြည် ငြိမ်သက်ပြီးနေတယ်၊ ကိုယ်ပင်ပန်းမှုတွေလဲ ငြိမ်းနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်ဘို့ အာသဝေါကုန်ခမ်းတဲ့

ရဟန္တာမဖြစ်သေးဘူးတဲ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီဥစ္စာ အာသဝက္ခယနဲ့ အရဟတ္တမဂ် ဖိုလ်တော့ မရောက်သေးဘူး။

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်မလဲ တပည့်တော် စဉ်းစားနေတယ်ပြောတာကိုး၊ ဒီတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက သူ့ကို ပြောတယ်၊ အနုရုဒ္ဓါတဲ့ သင့်ဥစ္စာက ငါ စကြဝဠာ ၁၀၀၀-မြင်နိုင်တယ်လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် ဒါဘာမှတ်သလဲဘဲ၊ ဒါမာနခေါ်တယ်၊ မာနတွေခံနေတာတဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့လို့လဲ ဟိုအာသဝက္ခယ ဉာဏ်မရောက်ဘဲ နေတာတဲ့၊ ဒါ မာနခံနေတယ်တဲ့၊ ဒီတော့က ငါကတော့ အားထုတ်ပါပြီတဲ့၊ အားထုတ်တာ အစွမ်းတော့ ကုန်နေပါပြီ။

သတိလဲထင်နေတယ်၊ သမာဓိလဲ စိတ်က ငြိမ်သက်နေတယ်၊ ကိုယ့်မှာလဲ ပဲ ကိုယ်ပင်ပန်းမှုတွေငြိမ်းပြီးတော့ ငြိမ်းချမ်းမှုသဲ ငါ့မှာ ရနေတာပဲ၊ တရား တွေက အချိုးအစားတွေ ကောင်းနေတာပဲ၊ သင်က ဒီလို စဉ်းစားတယ်တဲ့၊ အဲဒါဘာမှတ်သလဲ၊ ဒါ ဥဒ္ဓစ္စခေါ်တယ်ဘဲ၊ စိတ်ပျံ့လွင့်နေတာဘဲ၊ အဲဒါ အလွန်သိမ်မွေ့တယ်၊ အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒါ စဉ်းစားဖို့ရာ ကိုယ့်မှာ တရားကလေး ကောင်းနေပြီးတော့ ကိုယ်လိုရာက မရောက်လို့ရှိရင် ဘာလို့ မရောက်ပါလိမ့်ဆိုသာ လုပ်သေးတာကိုး၊ ကိုယ့်မှာ ဥဒ္ဓစ္စတွေ ဖြစ်နေတာ၊ ဥဒ္ဓစ္စဖြစ်တယ်ဆိုပြောတော့ သူက တရားကောင်းတွေပဲ၊ ရှင်အနုရုဒ္ဓါပြောတာစုံ ကောင်းတယ်၊ အကောင်းပဲတဲ့၊ သူ အားထုတ်ပါတယ်တဲ့၊ တရားတွေ ပြည့်ာ နေပြီတဲ့၊ သတိကလဲ ထင်နေတာပဲ သတိကောင်းနေတယ်၊ သမာဓိကလဲ သိပ်တည်ကြည်နေတာပဲတဲ့၊ ကိုယ်ပင်ပန်းမှုတွေလဲ ရနေတာပဲတဲ့၊ အဲဒါဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဥဒ္ဓစ္စဖြစ်နေတာတဲ့၊ စိတ်ပျံ့လွင့်နေတာ။

ဒီတော့ ဒီလိုကောင်းနေပါရက်နဲ့ အာသဝက္ခယ ကုန်ခန်းတဲ့ရဟန္တာတော့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ အာသဝက္ခယ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်တော့လဲ မရောက်ဘူး၊ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်မလဲ၊ ဒီဥစ္စာ စဉ်းစားပြန်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဘာမှတ်တုံး၊ ဒါ ကုက္ကုစ္စခေါ်တယ်၊ ဒါ ကုက္ကုစ္စ သိပ်နုတယ်၊ စိတ်ပူပန်တာတဲ့၊ ဒါလောက် အားထုတ်ရက်နဲ့ ဘာလုပ်မဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ စိတ်ပူပန်တာတွေတဲ့၊ အဲဒီ တရား ၃-ပါးခန်းနေတာ၊ အခြား မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ဒီဗုဒ္ဓကွယ်အဘိညာဉ်နဲ့ စကြဝဠာ ၁၀၀၀-မြင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ မာနခံတယ်တဲ့၊ နောက် တစ်ခုက ငါ အားထုတ်ပါတယ်၊ သမာဓိလဲရှိနေပါပြီ၊ တည်ကြည်နေပါပြီ၊ ငြိမ်းချမ်းနေ ပါပြီ၊ အားထုတ်မှုတော့ ပြည့်စုံနေပါပြီလို့ စဉ်းစားတဲ့ ဥဒ္ဓစ္စ စိတ်ပျံ့လွင့်နေ တာတဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီစိတ်က ပျံ့လွင့်တတ်တယ်။

ခဏခဏ စဉ်းစားစဉ်းစားနေရင်း စိတ်ပျံ့လွင့်တာပေါ့၊ စိတ်လုံးလုံး ပေါ်ဘဲကို စဉ်းစားတာ၊ တရားထဲမပါဘူး၊ ရှုမှတ်တာက တရားထဲပါတယ်၊

စိတ်ကူးစဉ်းစားလို့ရှိရင် ဒါက ဥဒ္ဓစ္စဖြစ်နေတယ်။ နောက်တစ်ခု ဒီလို အားထုတ်နေရင်း ဒီလိုပြည့်စုံရက်နဲ့ မဂ်ဖိုလ်တော့ ဘာဖြစ်လို့ မရောက်ပါလိမ့်မတုံးဆို ကုက္ကုစ္စ စိတ်ပူပန်တာတဲ့။ အဲဒီတရား ၃-ပါးကို ပယ်ပြီးတော့ ဒါတွေ မစဉ်းစားပါနဲ့တဲ့။ ဒီ ၃-ပါး ပယ်ပြီးသကာလ အားထုတ်ပါတဲ့။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ဩဝါဒပေးတယ်။ အဲဒီသုတ်ကို ထောက်ဆကြည့်လို့ရှိရင်လဲ ယခု တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားတက်စရာပဲ။

ကိုယ်အကြောင်းမညီညွတ်တာ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေတာပဲ။ ခုနကပြောတဲ့ မာနခံနေလောား စာပေကျမ်းဂန်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ စာပေတွေနဲ့ မာနခံနေတယ်။ ဒိဗ္ဗစက္ခုကတော့ မရလို့ ဒိဗ္ဗစက္ခုနဲ့တော့ မာနမခံဘူး။ စာပေဗဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ငါ စာတွေလဲ သင်လာတာပဲ။ ဒါတွေ ဒါတွေကလဲ သိနေတာပဲ။ ဘာပြုလို့ တရားဟာ မတက်ပါလိမ့်မတုန်း။ ဒီလို လုပ်သေးတာကိုး။ စာပေတွေနဲ့ မာနတွေ လွှတ်ခံနေတယ်။

အားထုတ်မှုတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ငါ အားထုတ်ပါတယ်။ ဒါထက်တော့ ပိုပြီး အားထုတ်စရာမရှိပါဘူး။ ငါအားထုတ်တာတွေတော့ ကုန်နေပါပြီ။ ဒါတွေလုပ်နေတာ ဒါတွေက စိတ်ပျံ့လွင့်နေတာပဲ။ ဥဒ္ဓစ္စတွေ ဖြစ်နေတာ။ ဒီလောက် အားထုတ်တာတောင် ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ပါလိမ့်မတုံးဆိုပြီးတော့ ဒီလိုဟာလဲ ရှိသေးတာပေါ့။ ခုနက ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါ ကုက္ကုစ္စဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါတွေမဖြစ်တောင် ဒါတွေ မှတ်မှတ်ပြီးသကာလ ပယ်သွားရမယ်။ အဲဒီတရား ၃-ပါးပယ်ပြီး အားထုတ်ပါလေလို့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက ညွှန်ကြားလိုက်တော့ ရှင်အနုရုဒ္ဓါ ဆက်ပြီးတော့ အားထုတ်တာကိုး။

ရဟန္တာဖြစ်အောင် ၁၅-ရက်ပတ်လုံး စင်္ကြံလျှောက်တယ်။ မအိပ်ဘဲနဲ့ ပေါ့လေ။ ခဏတဖြုတ်များ ထိုင်ဦးမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ စင်္ကြံလျှောက်နေတယ်လို့ စာကတော့ ရေးထားတာပဲ။ ခဏတဖြုတ် ထိုင်တာ ရှိချင်လဲရှိမှာပေါ့။ သို့သော်လဲ အင်မတန်ကျန်းမာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆိုတော့ ၁၅-ရက်လုံး လျှောက်ချင်လဲ လျှောက်နိုင်မှာပါပဲ။

ဘုန်းကြီးတို့လဲ အားထုတ်တုန်းက အားထုတ်ဖူးပါတယ်။ တစ်နေ့လုံး ဟစ်ညလုံး စင်္ကြံလျှောက်ပြီး အားထုတ်နေတယ်။ လျှောက်တော့ တော်တော်တော့ ပင်ပန်းတယ်။ မအိပ်မနေ ဒီလောက်ရှိလွှတ်ယ်ဆိုပြီးတော့ လျှောက်၊ လျှောက်တော့ နည်းနည်းပင်ပန်းလာတော့ ခဏတဖြုတ် နားဦးမှပဲဆို ထိုင်နေတယ်။ ထိုင်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။ ပင်ပန်းလာတော့ ဘာမှ မခံနိုင်ဘူး။ ထိုင်ရင်းနဲ့ သူ့ဟာသူ အိပ်ပျော်သွားပါရော။ ဘယ်လောက် ကြာသွားမှန်တောင် မသိဘူး။

တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး စကြံလျှောက်ပြီးတော့ သူလဲပဲ ၁၅-ရက်ပတ်
လုံး စကြံလျှောက်ပြီး အားထုတ်တယ်တဲ့၊ စကြံလျှောက်တဲ့ အခါကျတော့
အင်မတန် ပင်ပန်းလာတဲ့အခါမှာ သူက စိတ်ကူးဉာဏ်တွေ ရောက်လာတယ်
တဲ့၊ အဲဒီ စိတ်ကူးဉာဏ်တွေ အဖိုးတန်ပါတယ်၊ စိတ်ကူးကောင်းတွေပဲ။

အပိစ္ဆ သာယံဓမ္မော နာယံ ဓမ္မော မဟိစ္ဆဿ။

အယံဓမ္မော-ဤလောကုတ္တရာ တရားသည်၊ အပိစ္ဆဿ-အလိုနည်းသော
ပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ဓမ္မော-တရားပေတည်း၊ မဟိစ္ဆဿ-အလိုကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်၏၊
နဓမ္မော-တရားမဟုတ်ပါ တကား။

အကြံအစည် တစ်ခုပဲ၊ ဤတရားဟာ အလိုနည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့
ထိုက်တန်တဲ့ တရားပဲ၊ အလိုရမက်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့တော့ မထိုက်တန်ဘူး၊
တရားကို မြန်မြန်ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားရပြီးသကာလ ကြီးပွားချမ်းသာ
သာချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒါတွေ မထိုက်တန်ဘူး၊ တစ်ချို့ကလဲ တရား
မြန်မြန်ချင်တယ်၊ ရပြီးတော့ ဆရာလုပ်မယ်၊ ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ်၊
ဒီလိုဟာတွေ ရှိသေးတာကိုး၊ အဲဒါတွေကလဲ အလိုကြီးနေတာခေါ်တယ်၊
အဲဒါတွေ များနေလို့ရှိရင် တရားက မတက်ဘဲနေတတ်တယ်။

ဘာလုပ်မယ် ညာလုပ်မယ်နဲ့ သဒ္ဓါတရားတွေကောင်းပြီး ကောင်း
တော့ အကောင်းတွေပါပဲ၊ အဆိုးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့
သူက ခုနေတယ်၊ အယံဓမ္မော-ဤတရားသည်၊ ဤလောကုတ္တရာ တရားသည်၊
အပိစ္ဆဿ-အလိုနည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ဓမ္မော-တရားပါပေတည်း၊ အယံ
ဓမ္မော-ဤတရားသည်၊ မဟိစ္ဆဿ-အလိုကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်၏၊ နဓမ္မော-တရား
မဟုတ်ပါတကား၊ သူတရားမရနိုင်လို့ စဉ်းစားနေတယ်၊ ငါအလိုကြီးတာတွေ
ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတရားမတက်ဘူးဆိုပြီးတော့ စဉ်းစားတယ်။

သန္တုဋ္ဌဿာယံ ဓမ္မော အသန္တုဋ္ဌဿ နာယံဓမ္မော

အယံဓမ္မော-ဤတရားသည်၊ သန္တုဋ္ဌဿ-ရောင့်ရဲလွယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏
ဓမ္မော-တရားပါတကား၊ အယံဓမ္မော-ဤတရားသည်၊ အသန္တုဋ္ဌဿ-မရောင့်
ရဲသော ပုဂ္ဂိုလ်၏၊ နဓမ္မော-တရားမဟုတ်ပါတကား။

ဒီတရားက ရောင့်ရဲလွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ တရားပဲ၊ မရောင့်ရဲနိုင်လို့ရှိလျှင်၊
ဟိုဟာရလဲ မရောင့်ရဲ၊ ဒီဟာရလဲ မရောင့်ရဲ၊ ဟိုဟာဖြစ်ဘို့လဲ မရောင့်ရဲ၊
ဒါဖြစ်လို့လဲ မရောင့်ရဲ၊ ဒါမပြည့်စုံနိုင်တဲ့ တရားပဲ၊ လောကကြီးဟာမပြောနဲ့၊

တရားရေးရာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ကို ကိုယ်ဖြစ်သမျှလေးနဲ့ အားရ ကျေနပ်မှ သူတရားသဘောအတိုင်း သူ့ဟာသူ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကလေးကို မှန်မှန်လေးသာ လုပ်နေလို့ သူက ဟိုလိုဖြစ်ချင်၊ ဒီလိုဖြစ်ချင် ဟိုတောင့်တ၊ ဒီတောင့်တဆိုရင် တရားက မတက်ဘူး၊ အင်မတန် သိမ့်မေ့တယ်၊ အင်မတန် နူးညံ့တဲ့ တရားတွေ။

ရောင့်ရဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှ ရနိုင်တဲ့ တရားပဲလဲ၊ မရောင့်ရဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆို မရနိုင်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ အကုန်လုံး ဂ-ခုရှိပါတယ်၊ အဲဒီ ဂ-ခု မဆိုရတာလဲ တော်တော်ကြာသွားပြီ၊ ကဲ-ဆိုကြအုံးစို့၊ ဆိုအုံးမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါလေးကတော့-

လိုနည်းရောင့်ရဲ၊ ဖော်ဆိတ်စဲ၊ အားခဲမမေ့သူ။ (ဆို-၃)

အဲ-အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ အလိုနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရောင့်ရဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဖော်ဆိတ်စဲ၊ ပဝိဝိတ္တဿ-ပုဂ္ဂိုလ်အဖော် ကိလေသာ အဖော်တွေနဲ့ဆိတ်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း၊ ကိလေသာ အဖော်တွေမရှိ၊ တစ်စိတ်တည်း၊ ဘာဝနာစိတ် တစ်စိတ်တည်း၊ ဒီလိုနေနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒါကို အဖော်ဆိတ်စဲ အဖော်တွေ သိပ်ပြီးတော့ စွဲနေတာ၊ အဖော်တွေ ကင်းနေတာခေါ်တယ်၊ ကာရန်လည်း ရအောင်ဘို့ ဆိုရတာ နည်းနည်းခက်တယ်၊ ကဲ-ဆန့် စန့် နီးနေတော့ နည်းနည်း ခက်တယ်၊ ဖော်ဆိတ်စဲအားခဲ၊ အာရစ္ဆဝီရိယ-ကြိုးစားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှ ရနိုင်တဲ့ တရားတဲ့၊ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ လွယ်လွယ်လေးနဲ့တော့ မရဘူး။

တစ်ချို့က တရားလွယ်လွယ်လေးနဲ့ ရချင်တာ၊ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ရချင်တော့ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ပေါ့ပေါ့လေး ရလိမ့်မယ် အောက်မေ့နေတာကိုး၊ ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုးတော့ ကြိုးစားရတယ်၊ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်မှ စိတ်က ပျော့ပျော့ နည်းနည်းဆိုရင် တယ်ပြီးတော့ မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်တင်းတင်းရင်းရင်း ထားမှဖြစ်မှာ၊ ဘာနဲ့ တူနေတုန်းဆိုလို့ရှိရင် ဒီရော်ဘာတို့ ဘာတို့ ဆိုတာရှိတယ်၊ ပျော့နေတယ်၊ ထုလို့လဲ မပေါက်ဘူး၊ မပျက်ဘူး၊ သူက ပျော့နေပြီး ခံနေတာကိုး၊ ဘောလုံး ပျော့ပြီး ခံနေတယ်၊ အိုးများကြည့်မာတော့ မာတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တိုက်လိုက်လျှင် ကွဲတာပဲ အဲဒါလိုပဲ။

တစ်ချို့ စိတ်ကလေးက နူးညံ့နေတယ်၊ သူတော်ကောင်း စိတ်တော့ ကောင်းရှာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ပျော့နေတော့ တရားအားထုတ်ရာကျ မတက်ဘဲနေတတ်တယ်၊ စိတ်ကလျော့နေတော့၊ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ၊ ဒီ လူကတော့ အင်မတန်ကြမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲလို့ အထင်သေးတတ်တယ်၊ တရားအားထုတ်တဲ့အခါကျ ကြမ်းကြမ်း ဆိုတော့ စိတ်ကြမ်း ကိုယ့်

ကြမ်းနဲ့ နင်းကန်ပြီး အားထုတ်တာကိုး၊ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရော ဆိုပြီးတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က တော်တော်တိုးတက်တယ်၊ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါ စိတ်ကလေး ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး အားထုတ်မှ-

အာရဒ္ဓ ဝီရိယဿ၊ အယံ ဓမ္မော-ဤတရားသည်၊ အာရဒ္ဓ ဝီရိယဿ-ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ဓမ္မော-တရားပဲ၊ ပျင်းရိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ တရားမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ လိုနည်းရောင့်ရဲ ဖော်ဆိတ်စဲ အားခဲမမေ့သူတဲ့၊ သတိမမေ့တဲ့သူ၏ တရားပဲတဲ့။

ဥပဋ္ဌိတသတိဿ ဥပဋ္ဌိတဿာယံ ဓမ္မော နယံ ဓမ္မော မုဋ္ဌသတိံ စ။

သတိမေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အမှတ်မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့တရားမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သတိမမေ့ဘဲနဲ့ အချက်တိုင်း အချက်တိုင်းကို မှတ်ရပြီးတော့ သွားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှ ရနိုင်တဲ့တရားပဲတဲ့၊ စဉ်းစားတာကို ဘယ်နှစ်ခုရှိတုန်းဆို-အလိုနည်းသောပုဂ္ဂိုလ် ရောင့်ရဲတယ်၊ ရောင့်ရဲသောပုဂ္ဂိုလ် ဖော်ဆိတ်စဲ အဖော်ဆိတ်ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်တည်း ကိုယ်ကလဲ တစ်ကိုယ်တည်း သူများနဲ့ မရောဘဲနဲ့ပေါ့၊ သူများနဲ့ ရောနေတောင်မှ စိတ်က သူများနဲ့မရောဘဲ ကိုယ့်တရားသေးနဲ့ကိုယ် နှလုံးသွင်းနေတာ အဲဒီလိုဟာ ခေါ်တယ်၊ ကာယဝိဝေက စိတ္တဝိဝေက ခေါ်တယ်၊ အဲဒါ အားထုတ်နေလျှင် ဥပဓိဝိဝေကခေါ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်တွေ့သွားတာပဲ။

ဖော်ဆိတ်စဲ အားခဲအားထုတ်တဲ့လူ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မမေ့သူ၊ ငါးယောက်ရှိပြီ၊ အဲ-ငါးယောက် နောက်တစ်ခါ သမာဓိရယ်၊ ပညာရယ်၊ သမာဓိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှ ရနိုင်တဲ့တရားပဲ၊ စိတ်တည်ကြည်မှ ပညာဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှ ရနိုင်တဲ့တရား ပညာမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မရနိုင်ဘူး၊ ဒါက နှစ်ခု အဲဒါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ စဉ်းစားကာ ဒီလောက်ပါပဲ၊ အဲဒီ ၇-ခုကို စဉ်းစားတော့ အဲဒီလို စဉ်းစားနေရင်း မြတ်စွာဘုရားက ကြွသွား၊ ကြွသွားပြီးတော့ မေးမြန်းတဲ့အခါ ကာလကျတော့ သူက သျှောက်တယ်။

ဒီလို-ဒီလိုပါဘုရား၊ ဒီမှာ တရားအားထုတ်ရင်း ဒီလိုဖြစ်လာတယ်၊ ဒီလို-ဒီလို စိတ်ကူးတွေပေါက်လာပါတယ် ဘုရား၊ စိတ်ကူး ၇-ခုလျှောက်တော့မှ မြတ်စွာဘုရားက သာဓု-ကောင်းတယ်တဲ့၊ မဟာပုရိသဝိတက် ခေါ်တယ်၊ ယောက်ျားကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေ စဉ်းစားကြံစည်တဲ့ ဝိတက်ပဲတဲ့၊ ဝိတက်ကောင်းပဲ၊ အဖိုးတန်တဲ့ ဝိတက်ပဲတဲ့၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခုတော့ လိုသေးတယ်၊ ငါတစ်ခု ထည့်ပေးမယ်တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား နောက် တစ်ခု ထည့်ပေးတယ်။

နိပ္ပပ္ပဉ္စာရ မဿာယံ ဓမ္မော နာယံ ဓမ္မော ပပဉ္စာရမဿ။

အယံ ဓမ္မော-ဤလောကုတ္တရာ တရားသည်။ နိပ္ပပ္ပဉ္စာရမဿ-အကျယ် မကြိုက် အကျဉ်းလိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဓမ္မော-တရားတည်း။ ပပဉ္စာရမဿ- အကျဉ်းမကြိုက် အကျယ်လိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ န ဓမ္မော-တရား မဟုတ်ပါ တကား။

အဲဒီလိုစဉ်းစားရမယ်။ အကျယ်ကြိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရနိုင်ဘူး။ အကျယ် ပွားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တဏှာနဲ့ သာယာတောင့်တမှုတွေနဲ့ ဟိုဟာလဲ အလိုရှိ၊ ဟိုဟာလဲအလိုရှိ အလိုဖြစ်ချင်တယ်။ ဒီလိုလဲဖြစ်ချင်တယ်။ တဏှာနောက် လိုက် ပြီး ချဲ့ချဲ့သွားတာပဲ။ တဏှာဆိုတာ လမ်းမှမဆုံးဘဲ။ ဒီလိုတစ်ခုဖြစ်လျှင် ဟိုလို နှစ်ခုလိုချင်တာ။ တချို့က ၃-ခု၊ ၄-ခု၊ ၅-ခု စသည်ဖြင့် နေရာတကာမှာပဲ သူက ကျယ်တယ်။ တဏှာက ဘဝတွေလဲချဲ့၊ သံသရာတွေလဲ ချဲ့ချဲ့နေတာဘဲ။

ဒါပြောလို့ရှိလျှင် မပြီးဘူး။ အချိန်လဲ တော်တော် ကြာသွားပြီ။ အကျဉ်းချုပ်ပဲ ပြောရတော့မှာပဲ။ သူ့ဟာ ကောင်းတော့ အင်မတန် ကောင်း တဲ့ဥစ္စာ၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့လဲ ချဲ့တာပဲ။ ဝါဒဖြန့်ပြီးသကာလ သိပ်ချဲ့တယ်။ ဒိဋ္ဌိအယူ ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့ဝါဒသိပ်ချဲ့တယ်။ သာသနာပြုတယ်။ မာနတဲ့၊ မာန ကလဲ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ကိုယ့်ကိုကိုယ်တော့ အထင်ကြီးပြီး သူက တယ်ပြီး တော့ နေရာတကာမှာ တွင်ကျယ်ချင်တာကိုး။

သူကလဲပဲ အဲ-တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိနဲ့ အကျယ်ချဲ့ပွားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဒီတရားနဲ့ လားလားမှ မထိုက်တန်ဘူး။ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတွေ ပယ်ပြီးတော့ တဏှာနဲ့ သာယာမှုတွေကို အကုန်လုံးပယ်ချဖို့ မာနနဲ့ အထင်ကြီးမှုတွေ ပယ်ချ လို့ မာနအထင်ကြီးမှု တက်ကြွမှုတွေကို ပယ်ချလို့ မာန ထောင်လွှားမှုတွေ ပယ်ချလို့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ကိုယ့်အယူ ကိုယ့်အစွဲလေးတွေကိုပယ်ချလို့ တရားသဘောလေး သက်သက် နှလုံးသွင်းတော့မှ ရနိုင်တာပဲ။

နိပ္ပပ္ပဉ္စာ ရာမဿ (လ) ပပဉ္စာရမဿ။

အယံဓမ္မော-ဤလောကုတ္တရာတရားသည်။ နိပ္ပပ္ပဉ္စ ရာမဿ-အကျယ် မကြိုက် အကျဉ်းလိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဓမ္မော-တရား။ ပပဉ္စာ ရာမဿ-အကျဉ်း မလိုက် အကျယ်ကြိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ န ဓမ္မော-တရား မဟုတ်ပါတကား။ အဲ-ဒါလေးလဲ တစ်ခုထည့်ပြီး စဉ်းစားရမယ်တဲ့။ မြတ်စွာဘုရားကပေးတယ်။ အားလုံး ၃-ခုနော်၊ အဲဒီ ၃-ခုလဲ ဆိုရမယ်။

စိတ်တည်ညှစ်များ ကျယ်မပွား တရားရထိုက်သူ၊ (ဆို-၃)

အဲဒါမဟာပုရိသဝိတက် (ဂ) ပါးတဲ့၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ သိပ်အဖိုးတန်ပါတယ်။ အဲဒီ မဟာပုရိသဝိတက် ရှစ်ပါး ဒီတိုင်း နှလုံးသွင်းပြီးသကာလ အားထုတ်ပါ။ အားထုတ်လို့ရှိရင် အကျိုးတွေတော့ အများကြီးပါ။ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားပါတယ်။ အဲဒီတိုင်း အားထုတ်တော့ မကြာမီမှာပဲ ရဟန္တာဖြစ်သွားပါတယ်။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ ဒီတော့ ခုကာလ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားမတက်ပေမယ့် ဘာမှ အားငယ်စရာ မရှိဘူး။

မြတ်စွာဘုရားသခင်လက်ထက်က ဘုရားလက်ထက်၊ ဘုရားကိုယ်တိုင်ပဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေ ကိုယ်တိုင်ပြုပြီးနေတာကိုး။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ် ပြတာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားကိုယ်တိုင်ပဲ ပြနေတာ။ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘုရားကို အမှီပြုပြီးအားထုတ်နေတာ။ အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး။ ဗုဒ္ဓစက္ခုအရာမှာ တေဒဂ်ရ ရှေးက ပါရမီဆုတောင်းနဲ့ လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတောင်မှ တရားအားထုတ်တဲ့ခါ ဒီလို အနှောက်အယှက်တွေ ကြောင့် ရုတ်တရက် တရားမတက်ဘဲနေသေးတာပဲ။ ဒါ ဘယ်လောက် ကြာ မှန်းမသိဘူး။ ဟိုအစပိုင်းကရောဆို ဘယ်လောက်ကြာမှန်းမသိဘူး။ အချိန် ကာလမပါဘူး။

ခုနက စာထဲတိုက်ရိုက်ပါတာတွေ ၁၅-ရက် စကြံလျှောက်ပြီး အား ထုတ်တယ်ဆိုတာဟာ ရှေးကလဲ ဘယ်လောက် အားထုတ်လာမှန်း မသိဘူး။ အဲဒီက နောက်ကို အခုမဟာပုရိသဝိတက်ရှစ်ပါးကို မြတ်စွာဘုရားအားပေး ပြီး ဟောလိုက်တော့မှ နောက်များမကြာခင် ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါလဲ ရက်မပါဘူး ဘယ်နှစ်နာရီရှိတယ်၊ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိတယ်။ အဲဒါလဲ အပိုင်း အခြားမရှိဘူး။ အဲဒါဘယ်လောက်ကြာမှန်းမသိဘူး။

ထဲဒီတော့ အဲဒါတွေ စဉ်းစားကြည့်လို့ရှိရင် ဒီတရားအားထုတ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားမတက်လို့ဘဲ၊ တရားမတက်တဲ့အခါလဲ ဘာမှ စိတ်ပျက်စရာ မရှိဘူး။ ရှေးက ကိုယ်တော်တွေ ဒီလိုပဲ အားထုတ်ရတာပဲ။ ရှေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားထုတ်နေတဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေ တို့ရောက် တော့မှာပဲလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်တဲ့အခါမှာ တရားတက်စရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ပီတိပါမောဇ္ဈတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

ရှေးက တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဘုရား ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေလို အခုအားထုတ်တဲ့ အကျင့်ပဋိပတ်ဖြင့် ပူဇော်နေရတာပဲ။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ သွားတဲ့လမ်း သွားနေရတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းရင် ဝမ်းသာစရာ

အားတက်စရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းတဲ့ သုတ္တန်တွေကို ဆင်ခြင်ပါတဲ့၊ ပီတိပါမောဇ္ဇ ဖြစ်တတ်ပါတယ်တဲ့၊ ပီတိပါမောဇ္ဇဖြစ်တဲ့အခါ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေကို စပြီးတော့ ရှုသွားပေါ့လေ၊ တစ်ခဏခြင်းလဲ မင်္ဂုလိတရားတွေ ရချင်လဲ ရသွားနိုင်တယ်၊ ကိုင်းဆိုရမည်။

ကြည်ညိုဖွယ် ညွှန်ကြား သုတ္တန်များ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပါ။

ပီတိပွားရန် ဆယ့်တစ်တန် ထုတ်ပြန်ဌာနထာ။

အဲဒီ ၁၁-ပါးသော အကြောင်းတရားတွေဖြင့် ပီတိဖြစ်အောင် အား ထုတ်ပါတဲ့၊ အဲသလို အားထုတ်လျှင်ဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်းတက်ပြီးတော့ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်တဲ့ အခါကာလ ကျတော့ ပီတိပွားများမှုကိစ္စ လမ်းဆုံး ပြည့်စုံသွားပါတယ်တဲ့၊ အဲဒီအခါ ကျတော့ ကိုယ်တိုင် သိရမှာပေါ့။

ယထာစ ဥပ္ပန္နဿ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ ဘာဝနာယ ပါရိပူရီ ဟောတိ တဉ္စ ပဇာနာတိ။

ယထာစ-အကြင်အကြောင်းကြောင့်လဲ၊ ဥပ္ပန္နဿ-ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ-နှစ်သိမ့်အားရမှု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှု ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် တရား၏၊ ဘာဝနာယ ပါရိပူရီ-ပွားများမှု၏ ပြည့်စုံခြင်းသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ် ၏၊ တဉ္စ-ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။

အဲ-ပီတိပါမောဇ္ဇ ပွားများမှု ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် ပွားများမှုဟာ ပြည့်စုံ သွားတဲ့အဆင့်ရှိပါတယ်တဲ့ အဲဒီပြည့်စုံတာ ဘာကြောင့်တုံးဆိုရင် အရဟတ္တ မဂ် ရောက်တဲ့အခါမှာ ပြည့်စုံသွားတာပဲ၊ အဲဒါရောက်ပြီးတော့မှ ဩော်- လမ်းဆုံးပါလား၊ ပြည့်စုံပါလားလို့ ကိုယ်တိုင်သိသွားပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒါ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် စုံပါပြီ။

နောက်တစ်ခါ ပဿဒ္ဓိ-အစဉ်အတိုင်း ရောက်ရာရာတွေ လျှောက်ပြီး တော့ ဟောရမှာပဲ၊ ဒီနေ့တော့ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် အပြီးသတ်မှပဲ၊ ဤပီတိ သမ္မောဇ္ဈင်တရားကို ရှိသေစွာ နာခံမှတ်သားရသော ဓမ္မဝသနကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့၏ အစွမ်းအာနုတော်တို့ကြောင့် မိမိတို့သန္တာန်၌ ဗောဇ္ဈင်တရား တို့ကို ပြည့်စုံအောင် ပွားများ အားထုတ်နိုင်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ် အဆင့်ဆင့် အစဉ်အတိုင်း တိုးတက်ကြ၍ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းတို့၏ ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို မိမိတို့ လိုလားအပ်သော မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု။

ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင် တရားတော်

၁၃၂၃-ခု ဝါခေါင်လကွယ်နေ့ဟောသည်။

ဓမ္မာနုပဿနာ ငါးပိုင်းထဲမှာ ဗောဇ္ဈင်ပိုင်းက ဟောလာတာ သတိသမ္မောဇ္ဈင် ပြီးသွားပြီ၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင် ပြီးသွားပါပြီ၊ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင် ပြီးသွားပြီ၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်တစ်နေ့ကသီတင်းနေ့ အပြီးသတ်လိုက်ပြီ၊ ဓမ္မာဇ္ဈင်လေးခု ပြီးသွားပြီ၊ ၃-ခုကျန်တော့တယ်၊ နောက် ၃-ခုကတော့ ပြီးလွယ်မယ်၊ ဓမ္မာဇ္ဈင်တွေ များပါတယ်၊ ဘာပြုလို့တုံး ဆိုတော့ ဟစ်ချို့ ဟာတွေလဲ အဓိပ္ပာယ်တွေ နည်းနည်းထပ်နေတယ်၊ ယနေ့ဟောရမည့် ဗောဇ္ဈင်ကတော့ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်တဲ့။

သန္တံဝါ အဇ္ဈတ္တံ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ အတ္ထိမေ အဇ္ဈတ္တံ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂေတိ ပဇာနာတိ။

အသန္တံ ဝါ အဇ္ဈတ္တံ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ နတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂေတိ ပဇာနာတိ။

ယထာ စ အနုပ္ပန္နဿ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ ဥပ္ပာဒေါ ဟောတိ တဉ္စ ပဇာနာတိ ယထာ စ ဥပ္ပန္နဿ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ ဘာဝနာယ ပါရိပူရိ ဟောတိ၊ တဉ္စ ပဇာနာတိ။

အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၌၊ ထင်ရှားရှိသော၊ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ ဝါ-ငြိမ်းအေးခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်တရားကိုလည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တိုင်း သန္တာန်၌၊ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ-ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ ဝါ - ငြိမ်းအေးသော ဗောဇ္ဈင်တရားသည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိ - ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။

ပဿဒ္ဓိဆိုတာ တိုတိုအနက်ပြန်လျှင် ငြိမ်းခြင်း၊ ငြိမ်းခြင်းကိုဂုဏ်မြှောက်အောင်လို့ အေးခြင်းလို့ထပ်ထည့် ထားတယ်၊ ငြိမ်းတာပါပဲ၊ ငြိမ်းအေးခြင်းဟာ ပဿဒ္ဓိ၊ အဲဒီငြိမ်းအေးခြင်းကိုပဲ ဗောဇ္ဈင်တရားပဲ၊ ငြိမ်းအေးခြင်းရှိမှ ကိုယ်၏ ငြိမ်းအေးမှု၊ စိတ်၏ငြိမ်းအေးမှုရှိမယ်၊ ငြိမ်းအေးမှုရှိမှလည်း သစ္စာလေးပါး တရားတွေ အမှန်အတိုင်းသိနိုင်တယ်၊ ငြိမ်းအေးမှု မရှိလို့ရှိလျှင် သစ္စာလေးပါး တရားတွေ အမှန်အတိုင်းမသိနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငြိမ်းအေးခြင်းတရားဟာလဲ

ဗောဇ္ဈင်တရားပဲ၊ အဲဒီငြိမ်းအေးတဲ့ ဗောဇ္ဈင်တရားဟာလဲ ဘယ်က စဖြစ်တုံး ဆိုတာတစ်နေ့ကဟောခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကစဖြစ်တယ်၊ ပီတိကမှ လောဘနဲ့ စပ်ပြီးဖြစ်တဲ့ ပီတိတွေရှိတယ်၊ ပဿဒ္ဓိကတော့ အဲဒီလို လောဘနဲ့ စပ်ပြီး ဖြစ်တဲ့ ပဿဒ္ဓိ မရှိဘူး၊ ပီတိကတော့ လောဘစိတ်ထဲမှာ သောမနဿ- သဟဂုတ်ဆိုတဲ့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာတဲ့ စိတ်တော့ ရှိတယ်။

အဲဒီစိတ်တွေနဲ့ ပူးတွဲပြီးတော့ နှစ်သိမ့်အားရမှု ဝမ်းမြောက်မှုတွေ ဖြစ်တာကိုး၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဥစ္စာတွေရတယ်၊ ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တွေ့ရတယ်၊ ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ ကိစ္စတွေ အောင်မြင်တယ်၊ ဆောင်ရွက်တာတွေ အောင်မြင်တယ်၊ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ ကြီးပွားတယ်ဆိုရင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ရတာပေါ့။ အဲဒါ ပီတိတွေပဲ၊ အဲဒါ လောဘနဲ့ယှဉ်တဲ့ ပီတိ တွေပဲ၊ ဒါကတော့ ဗောဇ္ဈင်မဟုတ်ဘူး၊ ပဿဒ္ဓိကတော့ အဲဒီလိုဟာကိုမရှိဘူး၊ ပဿဒ္ဓိက လောကနဲ့ တွဲပြီး မဖြစ်ဘူး၊ ဒေါသဆိုတာတော့ ပြောစရာမရှိဘူး၊ မောဟနဲ့တွဲပြီးတော့လဲ ပဿဒ္ဓိမဖြစ်ဘူး၊ ပဿဒ္ဓိက ဖြစ်ရင် ကုသိုလ်တရားတွေမှ ဖြစ်တယ်၊ ဝိပါက်ကြံယာ အဗျာကတ တရားတွေနဲ့လဲ ယှဉ်ပြီးတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကတော့ ဝိပါက်ဆိုက်တာကတော့ သိပ်မထင်ရှားဘူး၊ ကြံယာကတော့လဲ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာ ဖြစ်တယ်၊ ဒါကတော့ အများပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ အများပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆိုင်တာကတော့ ကုသိုလ်တရားတွေပဲ၊ ကုသိုလ်တရား တွေနဲ့ တွဲပြီးတော့ ဖြစ်တယ်။

ကုသိုလ်တရားတွေနဲ့ တွဲပြီးဖြစ်တဲ့ တရားတွေ၊ ပဿဒ္ဓိ၊ ဒီပဿဒ္ဓိဟာလဲ ကုသိုလ်တရားတွေ ဖြစ်လျှင် သူ ပါတာချည်းပါပဲ၊ အဲ-မပါတာ မရှိဘူး၊ ကုသိုလ်ဖြစ်တိုင်း သူပါတယ်၊ ဘာကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ် သူပါတယ်၊ ဒါနကုသိုလ် တွေပြု သေးသေး ကြီးကြီး ပြုတိုင်းပြုတိုင်း ပဿဒ္ဓိ ပါတယ်၊ ကိုယ်၏ငြိမ်းအေး မှု စိတ်၏ငြိမ်းအေးမှု ပါနေတာပဲ၊ သို့သော်လဲပဲ အခါခပ်သိမ်း မထင်ရှား ဘူး၊ ပဿဒ္ဓိက ထင်ရှားခဲ့တယ်၊ ပီတိက ထင်ရှားတယ်။

ပဿဒ္ဓိက တော်တော်ကို မထင်ရှားတဲ့တရား၊ တော်တော် သိမ်မွေ့ နေတယ်၊ နူးညံ့နေတယ်၊ ကိုယ်၏အေးငြိမ်းခြင်းဆိုတာကလဲ တရားကိုယ်အစစ် ကောက်လိုက်မယ်ဆိုလျှင် ကိုယ်ဆိုတာရုပ်ကိုယ်ကြီးတော့မဟုတ်ဘူး၊ စေတသိက် တရားတွေပဲတဲ့၊ နာမ်တရားအပေါင်းကို ကိုယ်ခေါ်တယ်၊ စိတ်၏ ငြိမ်းအေး ခြင်းဆိုတာ စိတ်ငြိမ်းအေးတာ၊ စိတ်ငြိမ်းအေးတော့ စိတ်နဲ့ တွဲဖြစ်တဲ့ စေတသိက် နာမ်တရားတွေဆိုတာ ရှိတယ်။

သဒ္ဓါ သတိ ဟိရိ ဩတ္တပ္ပံ ဖဿံ ဝေဒနာ အစရှိသော တရားတွေ ပေါ့၊ အဲဒီ သူနဲ့ ယှဉ်ဖော် ယှဉ်ဖက်ဖြစ်တဲ့ စေတသိက် နာမ်တရားတွေ၊ အဲဒီ

စေတသိက် နာမ်တရားတွေ ငြိမ်းအေးချင်တဲ့ ကြောင့်ကြဗျာပါရနဲ့ လှုပ်ရှား
နေခြင်း မရှိဘဲနဲ့ ငြိမ်းပြီး ငြိမ်သက်နေတဲ့ သဘောလေးကို ပဿဒ္ဓိ ခေါ်
တာပဲ။

ဒါနကုသိုလ်ပြုတဲ့ အခါကာလတွေမှာ ပဿဒ္ဓိ ပါတာပဲ။ သီလဆောက်
တည်တဲ့အခါလဲ ပါတာပဲ။ ဘုရားရှိခိုးတဲ့အခါလဲပါတာပဲ။ စာပေ ကျမ်းဂန်
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လဲအခါတဲ့ပဿဒ္ဓိပါတာပဲ။ ငြိမ်းအေးတဲ့သဘောက ပါတယ်။
သာကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကုသိုလ်ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သူပါတယ်။

သတ္တဝါတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သနားတဲ့စိတ်ကလေးဖြစ်ရင်
အဲဒီမှာလဲ ပဿဒ္ဓိပါတာပဲ။ ချမ်းသာပါစေလို့ နှလုံးသွင်းတဲ့စိတ်မျိုး ပေါ်လာ
ရင်လဲ အဲဒီမှာလဲ ပဿဒ္ဓိပါတာပဲ။ ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ပဿဒ္ဓိက
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီပဿဒ္ဓိက မထင်ရှားဘူး။ ထင်ရှားခဲ့တယ်။ ဘာဝနာ
ကို ကျကျနန အားမထုတ်ဘူးဆိုလျှင် ပဿဒ္ဓိဆိုတာ ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
ကိုယ်တိုင်တွေ့အားဖြင့် သိကိုမသိရဘူး။

ပြောလို့သာပြောနေရ၊ ဒီပဿဒ္ဓိက တော်တော့ကို မထင်ရှားတဲ့တရား၊
တော်တော် သိမ်မွေ့တဲ့တရား၊ ဘာဝနာတရား အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ
ထင်ရှားတာကိုး။ ထင်ရှားပြန်တော့လဲ ဝိပဿနာမှာဆိုရင် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က
စထင်ရှားတယ်။ သမထဆိုရင် ပဋိဘာဂ နိမိတ်ဖြစ်ရင် ထင်ရှားပါတယ်။
သမထမှာလဲ ပဋိဘာဂနိမိတ်ကွေ့ ထင်လာဘော့ ကြောင့်ကျ ဗျာပါရတွေ
ငြိမ်းအေးပြီး သက်သာမှုရပြီး အဲဒီကစပြီး ထင်ရှားတယ်။ ဝိပဿနာမှာတော့
ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကစပြီးတော့ ထင်ရှားတယ်။

ပထမ စောစောပိုင်းကဆိုရင် တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မငြိမ်း
အေးဘူး။ အင်မတန် ကြောင့်ကျစိုက်ရတယ်။ စပြီး အားထုတ်ကာစကများ
ဘာမသိညာမသိနဲ့ တော်တော် ကြောင့်ကျစိုက်ရတယ်။ အချိုးအစား မတည့်
နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေများဆိုရင် တော်တော်ကို ကြောင့်ကျစိုက်ရတယ်။ ပူပန်
ပင်ပန်းမှုတွေဖြစ်နေတယ်။ သို့သော် လောဘ ဒေါသ ပင်ပန်းတာမျိုးတော့
မဟုတ်ဘူး။ ဝီရိယတွေနဲ့ လွန်ပြီးတော့ ဝီရိယတွေနဲ့ တိုက်တွန်းပြီးတော့
ကြောင့်ကျ ဗျာပါရတွေများတော့ ပင်ပန်းမှုတွေများပြီးတော့ မသက်
သာဘူး။

အားထုတ်ကာစမှာ မသက်သာဘူး။ မသက်သာတာမှ ဘယ်လောက်ထိ
အောင် မသက်သာလဲဆိုရင် တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ကိုယ်ထဲက အခိုးတွေ ထောင်း
ထောင်းထွက်သလို ပူတက်တယ်။ ချွေးတွေလဲ ကျတက်တယ်။ ဧေါင်းကလဲ

အခိုးတွေ ထွက်နေတယ်လို့ ထင်ရတတ်တယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ခါတည်း မနေ သာ မထိုင်သာ ပူလောင်ပြီးလဲ နေတတ်ပါတယ်၊ ဝိပဿနာ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဒါက အဋ္ဌကထာက ပြောတာ၊ ဘုန်းကြီးက ပြောတာ မဟုတ် ပါဘူး။

အဋ္ဌကထာ ရေးတာက အရှင်ဗုဒ္ဓဇောသ ရေးတာကိုက သာသနာ နှစ် ၉၀၀-ကျော်လောက်က ရေးခဲ့တာကိုး၊ ဘုရား ပရိဗ္ဗာန်စံပြီးတဲ့နောက် ၉၀၀ လောက် အနှစ်တစ်ထောင်အတွင်းလောက်က ရေးခဲ့တာ၊ အဲဒီ အဋ္ဌ ကထာ မရေးခင်ကတည်းက ဘယ်လောက်စပြီး ရေးထားမှန်း မသိဘူး၊ သူကလဲ တစ်ဆင့်ကူးရေးတာ၊ သူကိုယ်တိုင် သူ့ဉာဏ်နဲ့ရေးတာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ရှေးက သီဟိုဠ်ဆရာတွေရေးတာ ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မှာပေါ့။

အဲ-အစောဆုံးဆိုလို့ရှိရင်တော့ ရှင်မဟာကဿပအစရှိသော သင်္ဂါ ယနာတင်မထေရ်မြတ်တွေ လက်ထက်ကတည်းက ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အစဉ်အလာ တော့ ပြောဆိုနေကြတာပဲ၊ ဘုရားလက်ထက်ကတည်းက ရှိတယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ် ရောက်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက မဟုတ်တောင်မှ သီဟိုဠ်ဆရာတွေ လက်ထက်က ရှင်ဗုဒ္ဓဇောသထက်ရှေးကျ၍ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီထဲက ရေးထား တာ၊ တရားအားထုတ်ကာစပုဂ္ဂိုလ်မှာ သမာဓိကလဲ နုသေးတယ်ဆိုရင်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ကလဲ နုသေးတယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပင်ပန်း၊ စိတ်ပင်ပန်းတွေ ဖြစ် တတ်တယ်တဲ့၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်နေသလို ထင်လဲထင်တတ်တယ်တဲ့၊ ချွေးတွေလဲကျတတ်တယ်တဲ့၊ ခေါင်းထဲကလဲ အခိုးအငွေ့တွေ ထောင်းထောင်း ထွက်နေတယ်လို့ ထင်ရတတ်တယ်တဲ့၊ မနေသာ မထိုင်သာ ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့၊ အင်မတန် ပင်ပန်းတတ်တယ်တဲ့။

ဘာလုပ်ရမလဲဆိုရင် ပင်ပန်းလာရင် ကိုယ်ရှေးက လေ့လာထားတဲ့ သမထဈာန်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင်တော့ အဲဒီဈာန်တရားလေး နှလုံးသွင်း လိုက်ရမယ်၊ သမထအာရုံလေး ပြန်နှလုံးသွင်းလိုက်တဲ့ ဝိပဿနာ ပင်ပန်း နေရင် သမထ ပြန်နှလုံးသွင်း၊ သမထပြန်နှလုံးသွင်းတော့ ရှေးက လေ့လာ ထားပြီး ကြေပြီးသားတရားတွေဆို အဲဒီတော့ သက်သာခွင့် ရတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ စိတ်ရောကိုယ်ရော အေးချမ်းပြီးသွားတယ်တဲ့၊ ငါးမိနစ် ဖြစ်ဖြစ် ၁၀-မိနစ် ဖြစ်ဖြစ် နာရီဝက် ဖြစ်ဖြစ် နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် အေးချမ်း သွား တာပဲ။

အေးချမ်းသွားပြီး နေသာထိုင်သာရှိနေပြီဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမလဲဆို ဝိပဿနာ ပြန်ရှုပါတဲ့၊ တစ်ခါ ပင်ပန်းလာပြန်ပြီဆိုရင် ဒီလိုပဲ ဈာန်ပြန်ဝင်

စားလိုက်ပါတဲ့၊ ဈာန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပြောတာပေါ့၊ ဘာနဲ့တူနေတုံးဆိုရင် စာပြန် ရတာနဲ့ ရွတ်ဖတ်သဇ္ဈာယ်ရတာနဲ့ တူတယ်၊ မကြေသေးတဲ့ စာနဲ့ ကြေပြီး သားစာလို နှစ်မျိုးမကြေသေးတဲ့ စာအသစ်တွေကို ရွတ်ရဖတ်ရတာ မသက် သာဘူး၊ စာအုပ်နဲ့ကြည့်ဖတ်လဲ မသက်တာဘူး၊ ရပြီးသား တရားပဲ ဆိုပြီး တော့ ပြန်ပြီးတော့ ရွတ်ဖတ်နေရတာပဲ စဉ်းစားပြီးတော့ ရွတ်နေတာကိုး။

နှုတ်လဲ ကောင်းကောင်း မတက်ဘူး၊ စိတ်ကလဲ မှန်းဆပြီး ရွတ်နေ ရတာကိုး၊ ဘာမှအတိမ်းအစောင်းမခံဘူး၊ အမြဲတန်း ဂရုစိုက်နေရတာ၊ မသက် သာဘူး၊ ရပြီးသား စာရွတ်ရတာတော့ တယ်သက်သာတယ်၊ ရပြီးသား စာရွတ်တာ ဘာမှ အားမစိုက်ရဘူး ဒီတော့ စာပြန်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အသံမဆိတ်ကလဲ မြည်စေချင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဘစ်ခါ အသစ်တွေ ရွတ်ရတာလဲ ပင်ပန်းလာပြီး တစ်ခါ ဘယ်နဲ့လုပ်ရမတုံးဆိုတော့ ရပြီးသားစာ အောက်မေ့ရွတ်ပေါ့၊ သက်သာတာပေါ့၊ ဘာမှ ကြောင့်ကြ မစိုက်ရဘူး၊ ဥပမာ ဆိုပါတော့ မင်္ဂလသုတ်တို့လို့ ပရိတ်ကြီးတို့လို့ ဒီလို စာတွေရှိတယ်၊ ကြေနေတာကိုး၊ အဲဒီစာတွေကတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားရဘဲ သူနှုတ်တက်နေတဲ့အတိုင်း သူဟာသူ သွားတာပဲ၊ အခု ဩကာသတို့ ဘုရား ရှိခိုးတွေများ ရနေကြတယ်၊ အဲဒါ သူဟာသူ သွားနေတာပဲ၊ စက်ဖွင့်ထား တာလို သွားနေတာပဲ၊ ဘာမှကြောင့်ကြမစိုက်ရဘူး သက်သာတယ်။

အဲဒီလို သက်သာလို့ နေသာ ထိုင်သာ ရှိတဲ့အခါကျတော့ တစ်ခါ စာအသစ်ကလေး ပြန်ချင်လို့ရှိလျှင် ပြန်လိုက်တာပေါ့၊ ရသွားတော့ နည်း နည်း တော်တာပေါ့၊ အဲဒါလိုပဲ အခု ဝိပဿနာရှုလို့ ပင်ပန်းရင်ဖြင့် သမထ အာရုံကို ပြန်နှလုံးသွင်း သက်သာခွင့်ရတဲ့အခါ ဝိပဿနာပြန်ရှု၊ နောက်တစ်ခါ ဝိပဿနာရှုလို့ ပင်ပန်းလာလျှင် သမထ အာရုံ ပြန်နှလုံးသွင်း သက်သာလို့ ရှိလျှင် ဝိပဿနာပြန်ရှု၊ ဒီလိုအစဉ်အတိုင်း အားထုတ်ရတယ်၊ အားထုတ်လို့ ဝိပဿနာသမာဓိဉာဏ် ရင့်လာတဲ့အခါ ပင်ပန်းခြင်း မပရှိဘူးတဲ့၊ ဒီကျတော့မှ မပင်ပန်းတော့ဘူး၊ သက်သက်သာသာလေးနဲ့ သွားတယ်။

အဲဒါ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်လာတဲ့အခါ သက်သာတာပဲ၊ ယခု ဝိပဿနာသက်သက် အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သမထ လမ်းကလဲ စောစောက အားထုတ်တာ မဟုတ်ဘဲဟာကိုး၊ တစ်ချို့ နည်းနည်းပါးပါး အားထုတ်ကြပါတယ်၊ ဒါကလဲ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဈာန် ဝင်စားလောက်အောင်လဲ သူက ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲမရှိဘူး၊ သမာဓိကောင်းကောင်း ဖြစ်တာ မဟုတ်တော့ ဈာန်ဝင်စားလို့ မဖြစ်ပေဘူး။

ဒါက အဲဒီတော့ ယခုပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲဆိုရင် ယခုကော့ သက်သာတဲ့နည်းက ဒီလိုလုပ်ရတယ်။ ရှုနေကျ မှတ်နေကျ အာရုံ လေ့လာထားတာ ရှိရတယ်။ ဘုန်းကြီးများဆီမှာတော့ ဗိုက်ကလွပ်ရှားတာလေးကို အစဉ်လုပ်ထားရတယ်။ ဒါအားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မမှတ်တတ်ဘူး။ နှလုံးမသွင်းတတ်ဘူး။ ရှုစရာ မှတ်စရာအာရုံ ဘာရှုရမလဲ၊ ဘယ်ဟာ ရှုရမလဲလို့ ရှာမနေရတော့ဘူး။ မမှတ်တတ်ဘူးလို့လဲ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပဲရှုရမယ်ဆိုတော့ ဒါပဲရှုရတာ လွယ်တယ်ပေါ့။ ဒါလွယ်လွယ်လေး အစက ပေးထားတယ်။

အဲဒါလေး လေ့လာပြီးနေ ဖောင်းစကနေ ဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် ဘာမှ မခက်ဘူး။ သူက ဗိုက်က ဖောင်းတာ ပိန်တာကလေး ဗိုက်ထဲကနေပြီး ဖောင်းလက်လာလိုက်။ ဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ပိန်စကနေ ပိန်ဆုံးတိုင်အောင် ပိန်တာလေး နှလုံးသွင်းတာကိုး။ အလွယ်လေးပဲ။ ဖောင်းတယ်-ပိန်တယ် ဒါလေး မှတ်နေရတယ်။

မှတ်တယ်ဆိုတာ မျက်စိက ဝေါဟာရပဲ။ မျက်စိက ကြည့်နေတဲ့ ဝေါဟာရကို စိတ်မှာအသုံးပြုထားတယ်။ နှလုံးသွင်းတာကို ရှုတယ်လို့ ပါဠိ ဝေါဟာရနဲ့ ပဿတိ-ရှုတယ်လို့၊ ဝိပဿတိ ရှုတယ်လို့ သမနုပဿတိရှုတယ်။ ဒါတွေသုံးထားတယ်။ အဲဒါ မှတ်တယ်ဆိုတာကတော့ သလ္လက္ခကိ၊ ဒါကလဲ ပါဠိယူသုံးထားတယ်။

အဲရှုတယ်၊ မှတ်တယ်၊ တစ်ခါ မနသိကရောတိ-နှလုံးသွင်းတယ်တဲ့။ သူကလဲ အတူတူပဲ။ ရှုတာပဲ၊ ဒါဝေါဟာရတွေ ဒါက ဆိုလိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ မည်ရွယ်ချက်အတိုင်း သမထမှာလဲ ရှုတယ်ပြောရင်၊ မှတ်တယ်ပြောရင် နှလုံးသွင်းတယ်ပြောရင် သမထပဲ။ ဝိပဿနာနေအနဲ့ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကို ရှုတယ်၊ မှတ်တယ်၊ နှလုံးသွင်းတယ်လို့ ပြောလို့ရှိရင်တော့ ဝိပဿနာပဲ။

တစ်ချို့က ဝေါဟာရအမည်ကလေးကိုလိုက်ပြီးတော့ စကားလိုက်ပြီး ကပ်နေတာရှိတာကိုး။ ရှုတယ်ဆိုရင်ဘာ၊ မှတ်တယ်ဆိုရင်ဘာ၊ နှလုံးသွင်းတယ်ဆိုရင်ဘာ၊ ပွားတယ် ဆိုရင်ဘာ စသည်ဖြင့် ပေါ့လေ။ ဒါက ဝေါဟာရတွေပဲ။ အေး-ရှုတဲ့အာရုံက အရေးကြီးတယ်။ ရှုတဲ့အာရုံက ပုံကလေးက အရေးကြီးတယ်။ ရှုအာရုံက သမထအာရုံကို ရှုတယ်ဆိုဆို၊ ပွားတယ်ဆိုဆို၊ နှလုံးသွင်းတယ်ဆိုဆို ဘာဆိုဆို သမထပဲ။

ပထဝီ-ပထပဲလို့ ရှုနေတပြောပြော၊ ပထဝီ-ပထဝီလို့ မှယ်နေတယ်ပြောပြော နှလုံးသွင်းနေတယ်ပြောပြော ဆင်ခြင်နေတယ်ပြောပြော ဘာပဲပြောပြော ဒါဟာ သမထပဲ။ သမာဓိဖြစ်အောင် ဒီတစ်အာရုံတည်းနှလုံးသွင်း

နေတာကိုး၊ ဒီတစ်အာရုံတည်း ထပ်ကာ ထပ်ကာ နှလုံးသွင်းနေတော့ ဒီ တစ်အာရုံထဲမှာ စူးစိုက်ပြီး တည်နေတဲ့စိတ်ကလေးဖြစ်တာပေါ့။

အဲဒီစိတ်ကလေး တည်နေတာကို သမာဓိ ခေါ်တာပဲ။ ဒါသမထပဲ။ ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်ကလေးတွေ လိုက်ပြီး ရှုတဲ့မျက်စိက မြင်တဲ့အခါ မြင်တာရှု၊ နားက ကြားတဲ့အခါ ကြားတာရှု၊ နှာခေါင်းက နံတဲ့ အခါ နံတာရှု၊ လျှာက အရသာသိတဲ့အခါ သိတာရှု၊ တွေ့ထိတဲ့အခါ တွေ့ထိ တာရှု၊ ဒွါရ ၆-ပါးကဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်ကလေးတွေသာ ဖြစ်တဲ့အတိုင်းသာ လိုက်ပြီးရှုနေ၊ အဲဒါ ရှုကယ်လို့ပြောပြော၊ မှတ်တယ်လို့ပြောပြော၊ နှလုံး သွင်းတယ်လို့ပြောပြော ပွားတယ်လို့ပြောပြော၊ ဘာပဲ ပြောပြော ဒီဟာ ဝိပဿနာပဲ။

ဘာပြုလို့တုံးဆို ဝိပဿနာရှုရမည့်အာရုံတွေ လိုက်သိနေတာပဲ။ ရုပ် တရား၊ နာမ်တရားတွေ ဖြစ်တာကို လိုက်သိနေတာ၊ ပတမရှုခါစက ဘာသိ သလဲဆို သူ့ရဲ့ ပင်ကိုယ်ရင်း သဘောလက္ခဏာကိုသိတယ်တဲ့။ ပင်ကိုယ်ရင်း သဘောတရားတွေ သဘောတရားဆိုတာ အခြေခံကို ရှေးဦးစွာ သိရတယ်။ သဘောတရားမသိဘဲနဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သွားလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီဟာ ခဏခဏပြောနေတာ ကြာပါပြီ။ ပန်းချီဆေးရေးတော့မယ်ဆိုရင် ရှေးဦးစွာ ကားထောင်ရာက စရတယ်။ ကားထောင်ပြီးတော့မှ စက္ကူဖြစ်ဖြစ်၊ ပိတ် ဖြစ်ဖြစ် ကပ်ရတယ်။ ကပ်ပြီးတော့မှ အဖြူခြယ်ရတာကိုး၊ ဒီအတိုင်း ဆေး ရေးလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ပြီးတော့မှ အဲဒီမှာ ထောင့်လေးဘာလေး သပ်ပြီး တော့ အလယ်ခေါင်မှာ အရုပ်ပဲရေးရေး၊ ပန်းပင်ပဲရေးရေး၊ စားပွဲ ကုလား ထိုင်ပဲရေးရေး၊ အိမ်ပဲရေးရေး၊ အလယ်ခေါင် ရေးရတာကိုး၊ ဒီလိုလုပ်ရ တယ်။

အဲဒီလို မလုပ်ပါဘဲနဲ့ ပန်းချီဆေးရေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စုစုခြင်း စုတ်တံနဲ့ မင်နဲ့ကိုင်ပြီးတော့ ရေးလို့တော့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါရေးစရာပရှိမှ မရှိဘဲနဲ့၊ မဖြစ်သေးဘူး၊ ကားဘောင်လဲ မရှိသေးဘူး၊ အဖြူထည် ကြက်ထား တာလဲ မရှိသေးဘူး၊ အဖြူထည် ဆေးခြယ်ပြီးသားလဲ မရှိသေးဘဲနဲ့ ဒီတိုင်း မင်းနဲ့စုတ်တံလေးကိုကိုင်ပြီးရေးလို့ မဖြစ်ဘူး။

အဲဒါလိုပဲ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေ သဘော သဘာဝအားဖြင့် မိမ့်မမိသေး၊ သိမ့်မသိသေးဘဲနဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကစပြီး နှလုံးသွင်းလို့ ကတော့ဒါကသဘာဝမကျတဲ့ဥစ္စာဘဲ၊ သို့သော်မလုပ်ကောင်းဘူးလားလို့တော့ မေးစရာရှိပါတယ်၊ လုပ်ကောင်းပါတယ်၊ မလုပ်ကောင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊

ဒီလိုလုပ်တဲ့အခါ အကုသိုလ်ဖြစ်သလား၊ အကုသိုလ်တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာ
ဖြစ်သလဲ ကုသိုလ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ မဂ်ရောက်ကြောင်း တကယ်
နီးစပ်တဲ့ ဝိပဿနာဖြစ်ပါ့မလားဆိုတော့ အဲဒါတော့ ကာဝန်မခံဘူး၊ ဘာပြု
လို့လဲဆိုတော့ အခြေခံမရှိဘဲနဲ့ လုပ်နေလို့ မဂ်ဖို့လ် တကယ် ရောက်အောင်
အားထုတ်တဲ့ ဝိပဿနာဆိုရင် သူက အစဉ်အတိုင်း အားထုတ်ရတယ်။

အစဉ်အတိုင်း ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေ ရှေးဦးစွာရှုရတယ်၊ နာမရူပ
ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်တဲ့၊ ဝိပဿနာဉာဏ်အစ အခြေခံက နာမ်နဲ့ရုပ်ကို ရှေးဦးစွာ
ရှုရမယ်တဲ့၊ ရုပ်နာမ်တရားရဲ့ သဘောသဘာဝ ရှေးဦးစွာရှုရမယ်၊ ရုပ်ရယ်
နာမ်ရယ် ဒါလဲရှိတယ်ဆိုတာ ရှေးဦးစွာသိရမယ်၊ ပကတိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိနေ
တာကတော့ ဘာသိနေသလဲဆိုတော့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အကောင် အထည်
ကြီးလိုက်တည်နေတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်၊ သူကောင်၊ ငါကောင်၊ ယောက်ျား
ကောင်၊ မိန်းမကောင် ထင်နေတယ်၊ သတ္တဝါကောင်ကြီးအနေနဲ့ ဒီလို ထင်နေ
ကြတယ်၊ အဲဒီလို သတ္တဝါကောင်ကြီး အနေနဲ့ ထင်နေတာဟာ တကယ်
ဟုတ်သလားဆိုတော့ တကယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဘာတွေ ဟုတ်နေသလဲ၊ ရုပ်
တရား၊ နာမ်တရားပဲ ရှိတယ်တဲ့။

အဲဒီ ရုပ်တရား နာမ်တရားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိမလဲဆိုရင် သူဖြစ်
ခိုက်၊ ပျက်ခိုက်မှာ လိုက်ရှုမှ သိမှာပဲ၊ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေက ဖြစ်ခိုက်မှာ
ထင်ရှားတာပဲ၊ ဖြစ်ပြီးသား တရားတွေက ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်ကုန်ပြီ၊ မရှိဘူး၊
ဥပမာ ဆိုပါတော့ အထင်ရှားဆုံးဟာနဲ့ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ဟိုဘဝက
ရုပ်နာမ်တွေ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါလား၊ ရှေးဘဝက ဘာရုပ်တွေ ဘယ်လို
ဖြစ်ခဲ့မလဲ၊ ဘယ်နာမ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့မလဲ၊ ရှေးဘဝ ရှိမှန်းတောင်မှ မသိ
ကြဘူး၊ အများအားဖြင့် မသိကြဘူး။

ဟိုဘဝဟောင်းက ပြန်ပြီး ဇာတိဿရဉာဏ် ရတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
လူဝင်စားလို့ ခေါ်ရတာပေါ့လေ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနည်းငယ်လောက်ပဲ
သိတယ်၊ လူဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ နတ်ဝင်စားလဲရှိတယ်၊ နတ်က လူဖြစ်
လာတာလဲရှိတယ်၊ လူကနတ်ဖြစ်လာတာလဲရှိတယ်၊ တိရစ္ဆာန်ကလူဖြစ်လာတာ
လဲရှိတယ်၊ အဲဒီဟာတွေ မှတ်မိတာတွေရှိတယ်၊ ဒီပြင် နည်းနည်းပါးပါး
ရှိတယ်၊ များသောအားဖြင့် ရှေးဘဝကို လုံးလုံး မမှတ်မိတာက များတယ်၊
ရှေးဘဝမပြောနဲ့ ၃-၄ နှစ်အရွယ်လောက်က ၃-၄ နှစ်တဲ့အောက် ငယ်တဲ့
ကလေးဘဝတုန်းကဟာ ကိုယ့်ဟာကိုပြန်ပြီးတော့မသိဘူး၊ ဘယ်သူမှ တာဝန်
ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ၃-၄ နှစ်တုန်းက ဘာလုပ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်သွားခဲ့တယ်၊
ဘာမှမသိဘူး၊ အဲဒါတွေ စဉ်းစားလို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီတော့ အတိတ်တရားတွေဆိုတာ အခု မရှိတော့ဘူး၊ မရှိတဲ့အတွက် အဲဒါတွေကို ပြန်စဉ်းစားဆင်ခြင်လို့ သဘာဝအတိုင်း မပေါ်တော့ဘူးတဲ့၊ ရှေးက မှတ်မိတာလေးတွေ ရှိပါတယ်၊ ရှေးက မြင်ခဲ့ဖူးတာတွေ ကြားခဲ့ဖူးတာတွေ နံခဲ့ဖူး၊ စားခဲ့ဖူး တွေထိခဲ့ဖူးတာတွေ ဒါတွေ မှတ်မိတာတွေ ရှိပါတယ်၊ မှတ်မိတာတွေ ရှိပြန်တော့လဲ အဲဒီမှတ်မိတာတွေဟာလဲ ရုပ်နာမ်အနေ မဟုတ်ဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေ ဖြစ်နေတယ်၊ ပြန်ပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင် လိုက်ရင် ငါအနေကြီးနဲ့လာထင်တယ်၊ ငါမြင်ခဲ့တယ်၊ ငါကြားခဲ့တယ်၊ ငါ သိခဲ့တယ်၊ ငါစားခဲ့တယ်၊ ငါလုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဘယ် သူပဲ ဘယ်ဝါပဲဆိုတဲ့ ပညက် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါအထည်ကိုယ်ကြီးတွေနှင့် ဉာဏ်ထဲ ထင်နေတယ်။

ဒီတော့ အဲဒါကို ရုပ်ပဲနာမ်ပဲလို့ ဒီလိုဆိုနေပေမယ့်လဲ ဆိုရုံရှိမှာပဲ၊ တစ်ကယ်တော့ မထင်ဘူး၊ ဟိုတုန်းက ငါက ဟုတ်နေတာပဲ၊ အတိတ်တရားတွေ ဆိုတာဟာ ယခုရှိတာ မဟုတ်လို့ သူတို့ရဲ့ ပင်ကို သဘာဝလက္ခဏာ မပေါ် ပါဘူးတဲ့၊ သူတို့ရဲ့လို့မဖြစ်ဘူး။

အနာဂတ်တရားတွေဆိုတာ ယခုမရှိသေးဘူး၊ နောက်မှဖြစ်မည့်ဥစ္စာ၊ ယခုကနေပြီးတော့ နှလုံးသွင်းလို့ ဘယ်မှန်မှန်ရမလဲ၊ မရနိုင်ဘူး၊ နက်ဖြန်ခါ ကျရင် ဘယ်သွားမယ်၊ ဘာလုပ်မယ်လို့ မှန်းထားပေမယ့် ဟုတ်ချင်မှဟုတ်တာ၊ သွားချင်မှသွားတာ၊ မသွားချင်လဲမသွားရဘူး၊ နက်ဖြန်ခါကျရင် ပျော်ပျော် ပါးပါး နေရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပေမယ့် ပုံမတော်လို့ရှိရင် စိတ်ညစ်နေရတာ၊ မှန်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နက်ဖြန်ခါ နေကောင်းထိုင်သာရှိမယ်လို့ကိုယ်ကအောက်မေ့ ထား၊ ပုံမတော် နေမကောင်းတာနဲ့ တွေ့နေတာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေရ လိမ့်မယ်အောက်မေ့၊ စိတ်ပူစရာ စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ တွေ့လို့ ဒုက္ခရောက်နေ ဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေ အများကြီး၊ သူဥစ္စာ မှန်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နက်ဖြန်ခါမှ မဟုတ်၊ တော်တော်ကြာလဲ အတူတူပဲ၊ နောက်နှစ် နောက်လ နောက်ဘဝတွေ ဆိုတာ သာပြီး မသိသေးတဲ့။

အဲဒီတော့ အနာဂတ်တွေကို ခုနေကနေပြီးတော့ ရုပ်နာမ်တရားတွေပဲ ဆိုပြီးရှုလို့ ဒီဟာလဲ သဘာဝမကျဘူး၊ တကယ်ဖြစ်မည့် ရုပ်နာမ်တွေ မဟုတ် ဘူး၊ ဥပမာဆိုပါတော့ ညာဘက်က ခြေလှမ်းလှမ်းနေတုန်း ဘယ်ဘက်ကခြေ လှမ်းလှမ်းတဲ့အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သောမနဿသဟဂုတ်စိတ် ဖြစ်လိမ့် မယ်လို့ မှန်းထားပေမယ့် ဟုတ်ချင်မှဟုတ်တာ၊ ဘယ်ဘက်က လှမ်းတဲ့အခါ ကတော့ စိတ်ညစ်စရာ ဒေါမနဿဖြစ်ချင်လဲဖြစ်တယ်၊ ညာဘက်က လှမ်းပြီး

ကာ ရှိသေး ဟိုက ဘေးနားက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဆဲလိုက်လို့ဖြစ်စေ ပေါ့လေ၊ ကြားတော့ စိတ်ဆိုးသွားလိုက်တာ တစ်ခါတည်း ဒေါ်မနုဿ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တယ်။

အဲဒီတော့ အနာဂတ်ဆိုတာကတော့ မှန်းထားလို့ မှန်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အနာဂတ်တရားဆိုတာ ထင်ရှားမရှိဘူး၊ ပစ္စုပ္ပန် တရားလေးရှိတယ်ကိုး၊ ပစ္စုပ္ပန်တရား၊ ပစ္စုပ္ပန်ဆိုတာ အကြောင်းတရားကို စွဲမှီ၍ ဖြစ်သောတရား ဖြစ်ဆဲ-ဖြစ်ဆဲတရားလေးကို ပစ္စုပ္ပန်တရားခေါ်တယ်၊ အဲဒီ ဖြစ်ဆဲတရားလေးက ထင်ရှားရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီပစ္စုပ္ပန် တရားလေးဟာ အသစ်စက်စက်ကလေး၊ သူက အဟောင်းမဟုတ်ဘူး။

ဟိုအတိတ်တရားတွေက အဟောင်းအဟောင်းတွေဆိုတော့ ကိလေသာက စွဲပြီးသားဖြစ်နေတယ်၊ ဥပမာ-ဝတ်ပြီးသား အဝတ်များလို့ပေါ့၊ ဝတ်ပြီးသား အဝတ်တွေက ညစ်နွမ်းကုန်ပြီ၊ ချေးတွေ ဘာတွေ စွဲကုန်ပြီး သူများဝတ်ပြီးသား အဝတ်ဆိုရင် သူများရဲ့ ချေးညွှတ်တွေ စွဲကုန်ပြီ၊ ပုံမတော် ရောဂါရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဝတ်ထားရင် ပိုးမွှားတွေ ဘာတွေ အခုဆရာဝန်တွေ အပြောနဲ့ဆိုရင် ရောဂါပိုးတွေ ဘာတွေ ဒီအဝတ်ထဲ ဝင်နေပြီး ပုံမတော်လို့ရှိရင် ရောဂါတွေ ကူးလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ အတိတ်တရားတွေ ဆိုတာ ကိလေသာ တည်းဟူသော ပိုးမွှားတွေက စွဲပြီးသားဖြစ်နေတယ်၊ အတိတ်တရားတွေကို လွန်ပြီးသား တရားတွေဆိုတာ အရင်က မြင်ခဲ့တာတွေ ကြားခဲ့တာတွေဆိုတာ ငါ မြင်ခဲ့တယ်၊ ငါကြားခဲ့တယ်၊ သူ့ကိုမြင်ခဲ့တယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ မုန်းစရာကောင်းတယ် စသည်ဖြင့် စွဲပြီးသား ဖြစ်နေတာ၊ ကိလေသာက ပစ္စုပ္ပန်ကျကျ မြင်တုန်းဆဲဆဲ ကြားတုန်းဆဲဆဲ တရားကလေးတွေကတော့ စွဲလမ်းမှု မရှိသေးဘူးတဲ့၊ သူက အသစ်စက်စက်ကလေးတွေပဲတဲ့၊ အဲဒါကလေးကို ဝိပဿနာဉာဏ်က မှန်အောင်သိလိုက်လို့ရှိရင် ကိလေသာတွေ မစွဲလမ်းဘူး၊ ကိလေသာတွေက လက်မဦးခင်ပေါ့လေ၊ ကိလေသာတွေက မသိမ်းပိုက်သေးခင် ကိုယ်က ရှိရင်သိမ်းပိုက်ရတာ၊ ဟိုတောထဲ တောင်ထဲများမှာ မှီထွက်ရှာကြတာ ရှတယ်၊ တောအရပ်မှာ၊ တောအရပ်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မှီတွေ ဘာတွေ ထွက်အာကြ၊ ထွက်ရှာကြတော့ အရင်ဦးအောင်ရှာရတယ်၊ ကိုယ်အရင်တွေလို့ရှိရင် အဲဒါ ကိုယ်ပိုင်တာပဲ၊ သူအရင်တွေသွားရင် သူပိုင်တာပဲ။

အဲဒီတော့ သူများအရင်မတွေ့သေးခင် ကိုယ်က အရင်တွေအောင် ရှာရတာကိုး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခူးတာတွေလဲ ဒီလိုပဲ၊ တောထဲမှာ လျှောက်ပြီး

မတော့ ပိုင်ရှင်မရှိတဲ့ တောထဲမှာ လိုက်ပြီးတော့ ခူးကြလို့ရှိရင်ဖြင့် အဲဒီတောသူ တောသားတွေမှာ ကိုယ်အရင်ဦးအောင်လို့ပဲ လိုက်ရှာနေရတယ်။ အဲဒါလို့ပဲ။ ဒွါရ ၆-ပါးကဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်ကလေးတွေက အခုမှ အသစ်ပေါ်လာကာစ ရှိသေးတယ်။ ပေါ်ပေါ်ခြင်းဟာ ဝိဿနာတရားက မရှုမိလို့ အမှန်အတိုင်း မသိရင် ကိလေသာက စွဲလမ်းသွားတယ်။ ကိလေသာက ချစ်စရာကောင်း တယ်။ မုန်းစရာ ကောင်းတယ်။ မြဲတယ်။ ချမ်းသာတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ကောင်ပဲလို့ လောဘ-ဒေါသ-မောဟ-မာန အစရှိသော ကိလေသာ တရား တွေက စွဲလမ်းပြီးသွားတယ်။

အဲဒီ ကိလေသာတွေမစွဲလမ်းရအောင်ကို ရုပ်နာမ်သဘောတရားအမှန် လေးကို ရုပ်တရားပဲ၊ နာမ်တရားပဲ၊ သဘောတရားပဲဆိုတလေးကို သိအောင် လို့ဟာ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း လိုက်ပြီး ရှုရတယ်။ အဲဒီ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း လိုက် ပြီးတော့ သဘောမှန်လေး သိအောင် ရှုနေတာကို နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် လို့ခေါ်တယ်။ နာမရူပ-ပိုင်းခြားသိတာ၊ နာမ်ရုပ်ကို သိမ်းဆည်းတာ၊ အဲဒီ နာမ်ရုပ်သိမ်းဆည်းတော့ ဘယ်လိုသိမ်းဆည်းရမလဲ ဆိုတော့ လက္ခဏာ ရသ စသည်တို့ဖြင့် သိမ်းဆည်းရမယ့်တဲ့၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်က ဟောထားတယ်။

လက္ခဏာရသာဒိဝသေန ပရိဂ္ဂဟေတဗ္ဗာ - လက္ခဏာရသ စသည် တို့၏ အလိုအားဖြင့် သိမ်းဆည်းရမည်။

လက္ခဏာဆိုတော့ သူ့ပင်ကိုယ်ရင်းသဘောပဲ။ ရသဆိုတာ သူ့ကိစ္စပဲ။ ပစ္စုပ္ပန်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ထင်ပေါ်တဲ့ အခြင်းအရာ အဲဒါလေးတွေနဲ့ သိအောင် ရှုပါတဲ့။ ဒါပဲရှိသေးတယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စဉ်းစားရယ်လို့ မပါသေး ဘူး။ သူ့ပင်ကိုယ်ရင်း သဘောလေး၊ ဥပမာ ဆင်ဆိုရင်ဖြင့် ဆင်ရဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ ဆင်ဆိုတာဟာ ခြေထောက်လေးချောင်းနဲ့ ကိုယ်ထည်ကြီးနဲ့၊ အမြီးနဲ့ ခေါင်းနဲ့၊ နှာမောင်းနဲ့၊ နားရွက်နဲ့၊ ဆင်ကြီးဆိုတာ ဒီလို နေတာကိုး။ အဲဒါ သူ့ရဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ဒီကိုထည်းကြီးတစ်ခုလုံးဟာ သူ့ရဲ့ လက္ခဏာပဲ။

ဆင်ဟာ အားကောင်းတယ်။ ဝန်လေးတွေကို ဆွဲနိုင်တယ်။ အလုပ် လုပ်နိုင်တယ်။ အစွမ်းသတ္တိရှိတယ်။ အဲဒါ သူ့ရဲ့ ကိစ္စပဲ။ သူ့ရဲ့ ရသပဲ။ ပစ္စုပ္ပန် ဆိုတာကတော့ အဲဒီပုံသဏ္ဌာန်အထည်ခြပ်ကြီးနဲ့ ဆင်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာဘုံး ဆိုတော့ အကောင်ကြီးနဲ့ အထည်ခြပ်ကြီး လာပြီးတော့ ထင်တယ်။ အဲဒါမျိုး လိုကို သူက နာမ်တရား၊ ရုပ်တရားတွေကို ရှုလိုက်လို့ရှိရင် အဲဒီ လက္ခဏာရသ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ တစ်ခုခုက ထင်တာပဲ။

ဒါပေမယ့် မထင်လို့ကို မရဘူး၊ ရုပ်-နာမ် တရားလေးတွေ သိရင် လက္ခဏာနဲ့ရင်လဲ သိရမယ်၊ ရသနဲ့ရင်လဲ သိရမယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ရင်လဲ တွေ့ရမယ်၊ ဒီတွေရအောင်လို့ ခွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်ကလေး တွေကိုလိုက်ပြီးရှုရတာကိုး၊ အဲဒါ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်-ဒီကစတာ ဝိပဿနာ၊ ဖောင်းတယ်-ပိန်တယ် ဒီကစရမယ်၊

အဲဒါ ခွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းတွေ လိုက်ပြီးရှုရမယ် ဆိုရင် စခါက ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်ရှုမှန်း သိအုံးမတုံး၊ ခွါရ ၆-ပါးဆိုတာလဲ ယခုမှ ကြားရတာရှိသေးတယ်၊ အိမ်နေတုန်းက မကြားသေးဘူး၊ ကျောင်းရောက် မှကြားရတယ်၊ သူက ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း တရားဝင်မယ်လုပ်မှ ကြားတာ၊ ယခု ကြားကာရှိသေးတယ်၊ ခွါရဆိုတာလဲ ဘာမှန်း မသိသေးဘူး၊ ခြောက်ပါး ဆိုတာလဲ ဘာမှန်းမသိသေးဘူး၊ အဲဒီတော့ဘာတွေ ရှုရမှန်းမသိဘူး၊ ခက်နေ၊ သို့သော်လဲ ဘုန်းကြီးက ပြောစရာမရှိလို့ ဒါပဲ ပြောရတာ၊ ဒီပြင် စကားလဲ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းပြောမှဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုတော့ပြောရတယ်၊ ကြာတော့လဲ နားလည်သွားတာပဲ။

လွယ်လွယ်နဲ့ ရှုရ-မှတ်ရအောင်လို့ အတွေ့ အထိ ဗိုက်ထဲကအတွေ့ အထိ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာလေးသာ မှတ်ပါ၊ ဘုန်းကြီးများက ပြောတယ်၊ ဒီလိုပဲမှတ်ကြရပါတယ်၊ ဒီလိုမှတ်ကော့လဲ သူ့ဟာ နေရာကျသားပဲ၊ စာတွေ ဘာတွေ သင်နေတာကမှ ကြာနေသေးတယ်၊ တယ်မကြာဘူး၊ သူက တစ်ရက် နှစ်ရက်တောက်နေလျှင် ဟန်ကျလာတာပဲ၊ အင်မတန်နေရာကုန်တယ်၊ ဖောင်း တယ်-ပိန်တယ်၊ ဖောင်းတက်လာတာလေး၊ ဖောင်းစက ဖောင်းဆုံးတိုင် အောင် ပိန်ကျသွားတာလေး၊ ပိန်စက ပိန်ဆုံးတိုင်အောင် ဒါလေးပဲစိုက်မှတ် နေရတယ်၊ ဗိုက်ထဲကနေပြီး တောင့်တင်းနေတဲ့ သဘော လှုပ်ရှားတဲ့သဘော လေးကို သူ့ဟာသူ သိလာတယ်။

အဲဒါတွေ လက္ခဏာ ရသတွေဆိုတာ ဒါတွေပဲ၊ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ် ဆိုတာ ဝါယောဓာတ်ပဲ၊ ဝါယောဓာတ်ဘာ ဝိတ္ထုပ္ပန္နလက္ခဏာ ကောင့်တင်း ခြင်းဟာ သူ့လက္ခဏာပဲ၊ ဝိတ္ထုပ္ပန္နလက္ခဏာ ဝါယောဓာတ် သမုဒီရဏ ရသ လှုပ်ရှားခြင်းဟာဖြင့် သူ့ကိစ္စပါပဲတဲ့၊ သူက လှုပ်တတ်တယ်တဲ့၊ အားကောင်း ရင် လှုပ်တယ်၊ အားမကောင်းရင်တော့ မလှုပ်ဘူး၊ အဘိနီဟာရ ပစ္စုပ္ပန်နာ- ရှေးရှုဆောင်ရွက်ခြင်းဟာဖြင့် သူ့ရဲ့ပစ္စုပ္ပန်ပါပဲတဲ့၊ တစ်နေရာက တစ်နေရာ ဆွဲသွားသလို၊ ဆောင်သွားသလို၊ တွန်းသွားသလို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ ဉာဏ်ထဲ မှာ ထင်ရပါတယ်တဲ့၊ အဲဒါလေးကို ဒီတရားနာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေများလို့ သိမိတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ သူ့နေရာလေးရောက်လာတော့

သူက ဆောင်ပုဒ်ကလေးဆိုဦးမှပဲ၊ ဝါယောဓာတ်ရဲ့လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပ္ပန်၊ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ဆောင်ပုဒ်ဆိုတာ အရေးကြီးတာ၊ သတိပဋ္ဌာနသုတ် မှာ အဋ္ဌကထာက ကာယာနုဿနာ ရှုပုံတွေကျတော့ ဝါယောဓာတ် ချဉ်းပဲ ရှနေရတယ်၊ ဝါယောဓာတ်ရှုတယ်လို့ ဆိုပြီး ရှုတိုင်း-ရှုတိုင်း ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ-သွားလျှင် သွားတယ်လို့ သိ ဆိုတာ ဒါပြောတာ၊ ဝါယောဓာတ်ကို ရှုသွားချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာတာ၊ သွားချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဝါယောဓာတ်ဖြစ်လာတာသိ၊ ဝါယောဓာတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် တရွေ့ရွေ့ ရွေ့သွားတာကိုပဲ ငါသူလို့ ခေါ်ရတယ်။

အမှန်အားဖြင့် ငါသူ မရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မရှိဘူး၊ သူလို့ အခိုက် အတန့်မှာ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ ဖြစ်သွားတာဟာ မမြဲတာဘဲ ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိသွားတယ်၊ အဋ္ဌကထာက ဒီလို ဖွင့်ထားတယ်၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သိပုံကလေး ဒါက အရေးကြီးတယ်၊ ဝါယောဓာတ် ဆောင် ပုဒ်ကလေး ဘုန်းကြီးက ပေးထားတယ်၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရတာတော့ များနေပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ရောက်တဲ့အခါ ဆိုကြပါဦး။

ထောက်ကန်တောင့်တင်း လျော့ခြင်းတမည်၊
 ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှား ရွေ့သွားတတ်သည်၊
 သူလိုရာဘက် တွန်းလျက်ဆောင်သည်၊
 ဝါယောဓာတ် သိမှတ်မြတ်ယောဂီ။

ဝါယောဓာတ်လိုသိလျှင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီနည်းအတိုင်း သိရမယ်၊ လက္ခဏာနဲ့သိရမယ်၊ ရသနဲ့သိရမယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့သိရမယ်၊ ဝါယောဓာတ် သိရင် လက္ခဏာနဲ့ ဘယ်လိုသိမလဲ၊ ထောက်ကန်တောင့်တင်း၊ လျော့ခြင်း တမည်၊ တောင့်တာတို့၊ တင်းတာတို့ လျော့တာတို့ ဒါတွေပဲ၊ ရသနဲ့သိလို့ ရှိလျှင် ဘယ်လိုသိမသိ၊ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှား ရွေ့သွားတတ်သည်၊ ယိမ်းတယ်၊ ယိုင် တယ်၊ လှုပ်ရှားတယ်၊ ရွေ့တယ်၊ သွားတယ် ဒီလိုသိရမှာပဲ၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ သိရင် ဘယ်လိုသိမလဲ သူလိုရာဘက် တွန်းလျက်ဆောင်သည်၊ အလိုရှိရာဘက် တွန်းတယ်၊ ဆွဲဆောင်နေတယ် ဘုန်းပို့ နေတယ်၊ ဆွဲပို့ နေသလို ဒီလိုပဲ ထင်ရ မယ်တဲ့၊ ဒါထင်လဲထင်တာပါပဲ၊ မထင်မရှိပါဘူး၊ ဒီလိုထင်တာပဲ။

အဲဒီလိုသိရအောင်ဟာ ဗိုက်ဖောင်းတိုင်း-ပိန်တိုင်း ဒါလေးက စပြီး ဘုန်းကြီးက မှတ်ခိုင်းတာပဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဝင်ဝင်ခြင်း ဘုန်းကြီးက ခိုင်းတယ်၊ ဖောင်းတယ်-ပိန်တယ်၊ ဒါလေးက စမှတ်ရတယ်၊ ဒါလေးမှတ်တော့ လွယ်လဲ လွယ်တယ်၊ အစက အမျိုးမျိုးတွေ လျှောက်ပေးထား၊ ဘယ်လွယ်မလဲ၊ အမျိုး

မျိုးတွေ မှတ်စရာတွေလဲ ပြောတော့ပြောထားတယ်။ မလိုလဲလိုလဲ မှတ်ချင်ရအောင် ပြောတော့ ပြောထားတာပဲ။ လိုရင်းကတော့ ဒါလေးက လိုရင်းပဲ ချည်တိုင်လုပ်ထားရတာကိုး။ ဘာမှ ရှုစရာမရှိဘူးဆိုရင် ရှာမနေနဲ့။ ဒါပဲမှတ်။ အဲဒီလို မှတ်ပြီးတော့ နေလိုက်တော့ ဘယ်နဲ့ဖြစ်လာတုန်းဆိုရင် သူကသွားနေ ကျလမ်းဆိုတော့ အချိုးကျလာတယ်။ ဖောင်းတာ ပိန်တာ ယိုင်နေရင်သာပဲ သိပ်ပြီးတော့ သမာဓိအား မကောင်းသေးတော့ ဝိပဿနာ သိပ် ထူးထူး ခြားခြား မဖြစ်နဲ့ဦး။ ဒီတိုင်း ငြိမ်နေလို့ရှိရင် စိတ်က ဗိုက်ရောက်နေတာပဲ။ သူက အမှတ်ရှိတဲ့ဗိုက်ကို ရောက်လာတာပဲ။ အမှတ်က ဒီရောက်နေတာပဲ။ ဒီပြင်နေရာမရှိဘူး။ ဖောင်းလိုက်-ပိန်လိုက်၊ ဖောင်းလိုက်-ပိန်လိုက် ဒါလေ ရောက်နေတာပဲ။ တော်တော်ဟန်ကျနေပဲ။

အားမထုတ်ဘဲနဲ့ သူ့အလိုလိုစိတ်ကရောက်နေပြီး တော်တော် နေရာ ကျတယ်။ ဖောင်းလိုက်-ပိန်လိုက်မှတ်နေရင် နောက်ကျတော့ တွဲရသေးတာကိုး။ ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်တိုင်း-ပေါ်တိုင်း လိုက်ပြီး မှတ်ရတာပဲ။ ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း လျှောက်ပြီးမှတ်ရတယ်။ လျှောက်ပြီးရုံတဲ့အတွက် တစ်ခါတရံ ပင် ပန်းတယ်။ ရှုနေကျမှ စိတ်ပန်းသွားတဲ့အခါကျ ဘယ်နဲ့လုပ်ရတုန်းဆိုတော့ ရှေးကဟာလေး ကိုယ့်နေရာဟောင်းလေး ပြန်ဦးမှပဲဆိုပြီး ဖောင်းတာ- ပိန်တာလေး ပြန်မှတ်ရတယ်။ ဒီဟာလေး နှစ်ခုထဲမှတ်။ ဘာမှ ကြောင့်ကျ မစိုက်နဲ့။ ဖောင်းတယ်-ပိန်တယ်။ ဖောင်းတယ်-ပိန်တယ်။ အေးချမ်းပြီး ငြိမ် သက်သွားတာပဲ။ ပင်ပန်းမှုတွေ ပြေသွားတယ်။ ဈာန်ဝင်စားတာလိုပဲ။ ဈာန် ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဈာန်ပြန်ဝင်စားသွားတာကိုး။ အဲဒါလိုပဲ။

ခုဒွါရ ၆-ပါး ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေ လိုက်မှတ်လို့ ပန်း လာရင် ဖောင်းတာ ပိန်တာမှတ်ပေါ့။ မှတ်နေကျ နှစ်ခုထဲ ပြန်မှတ်လိုက်။ သက် သာ အေးချမ်းသွားတယ်။ တစ်ခါ ဒွါရ ၆-ပါးပေါ်တိုင်း လိုက်မှတ်လိုက်။ ပင်ပန်းလာပြန်ရင် ဖောင်းတာ-ပိန်တာ ပြန်မှတ်လိုက်။ ဒီလိုလုပ်ရတာကိုး။ ဒါဈာန်မရှိလို့ ဈာန်အစားထိုးထားရတာ၊ ဈာန်မရှိဘဲကိုး။ ဈာန်ရှိအောင် လုပ်ပါဆိုတော့ ပြန်ကိုလုပ်ရမှာ။ အဲဒါက အင်မတန် တာဝန်လေးတယ်။ ဈာန် မလုပ်ဘဲ ဝိပဿနာထဲကပဲ ဈာန်လေးတွေ လုပ်ပြီးပေးထားတယ်။ အဲဒီလို မှတ်တော့ သက်သာမှုရပါတယ်။ အဲဒီလို သက်သာခွင့်ရတဲ့အခါမှာ ငြိမ်းအေး မှုလေး ရလာတယ်။ အဲ-ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်တွေ ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ တော်တော် ဟန်ကျသွားပါတယ်။ ငြိမ်းအေးသွားပြီတဲ့။ တစ်ခါတည်း ကြောင့်ကျမှု မစိုက်ရဘဲ မှတ်စိတ်အာရုံလေးတွေက မှတ်သိတဲ့ အာရုံကလေး တွေကလဲ ပေါ်လို့ မှတ်သိတဲ့ စိတ်ကလေးတွေကလဲရှိလို့ ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်လိုက်နဲ့ မမှတ်နိုင်တာလည်း မရှိဘူး။

ဩဘာသဉ္ဇေဝ ဉာဏော စ ပီတိယာစ ဝိကမတိ။

ဥပက္ကိလေသတွေဖြစ်တယ်။ ဥပက္ကိလေသ ဆိုပေမယ့် သူဟာ အကောင်းတွေ မကောင်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သာယာနေရင်တော့ မကောင်းဘူး၊ မသာယာရင် ကောင်းတယ်၊ အရောင်အလင်းတွေ ပေါ်လာတယ်၊ ဘယ်တော့မှမလင်းဘူး၊ ဒါတွေ ဒီဥစ္စာကဖြစ်တာပဲ၊ ကောင်းတဲ့ဥစ္စာတွေ သာယာနေရင် ရှေ့မတိုးဘူး၊ မသာယာနဲ့ ဘာမှ အလွန် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်တာ မရှိပါဘူး၊ ရှေ့မတိုးတက်တာရှိတာပဲ၊ ရှေ့မတိုးတက်ဘူး၊ အားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ အပုံပဲ သာနေတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ ရှေ့မတိုးတာဘဲ ရှိတာပဲ၊ အားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထက်တော့ သက်သာတာပဲ၊ အဲ-ဉာဏ် မရောက်သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထက်တော့ အများကြီးသာနေတာပဲ၊ သို့သော်လဲ ရှေ့မတိုးဘူး၊ သာယာနေရင်တော့ အေး-မသာယာဘဲနဲ့ ဆက်မှတ်သွားလို့ ရှိရင် ဩဘာသဉ္ဇေဝ ဉာဏော စ ပီတိယာစ ဝိကမတိ။

ဉာဏ်ကွေ့ကလည်း လျင်မြန်တယ်တဲ့၊ မသိနိုင်တာကိုမရှိဘူး၊ ဘယ်ကပဲ လာလာရှုတာပဲ၊ တစ်ခုမှတ်လိုက်လို့ရှိရင်လဲ အပြတ်အပြတ်အပိုင်းအပိုင်းကလေးတွေဖြစ်ပြီးတော့ မမြဲတဲ့သဘောကလေးတွေ ထင်နေတာကိုး၊ စဉ်းမှမစဉ်းစားရဘဲ၊ ဒီတိုင်းဆိုရင်တော့ စဉ်းစားရတာနဲ့ဘာနဲ့ဆိုရင် ရုပ်နာမ်တွေမမြဲအောင်လို့ တစ်ခါတည်း ဖျက်ကြည့်နေရတာပဲ၊ အမှန်ခြေကြည့်လိုက်၊ ဟာ-ရာသီဥတုနဲ့ ပြောင်းကြည့်လိုက်၊ ဟာ-အင်မတန်လုပ်ရတယ်၊ တစ်ချို့ဆရာတော်ကြီးတွေ အင်မတန်လုပ်ရတယ်၊ ဉာဏ်ကြီးကြီးနဲ့ တစ်ခါတည်း ကြံဖန်ပြီးတော့ ထင်အောင်လို့ တပည့်တွေ ဟောရ ပြောရတာကိုး။

အဲဒီဆရာတော်ကြီးက ဉာဏ်ကြီးလို့ ဟောလို့ ပြောလို့ လွယ်ပါရဲ့၊ တပည့်တွေက လိုက်ဖို့ခက်တယ် သူဟာ အခက်ကြီးပဲ၊ သူ့ဉာဏ်လောက်မှ လိုက်မှမလိုက်နိုင်ဘဲ ဒီတော့ခက်နေတာပေါ့၊ ဒီဥစ္စာက မလိုပါဘူး၊ ဒွါရ ၆-ပါး ပေါ်ခိုက် ပေါ်ခိုက်ကလေးမှာ ရှုနေရုံပါပဲ၊ ပေါ်တိုင်း သိလာတာ ဘာမှ ဉာဏ်နဲ့အကြီးအကျယ်ထုတ်စရာမလိုဘူး၊ ရှုရုံ မှတ်ရုံလေးနဲ့ပဲ ဖြစ်ပြီးရင် ပျောက်သွားတာလေးတွေ ဘော့ရအယ်။

အဲဒီတော့ ဒါကဘာလဲဆိုရင် ဒါက သူ့ဥစ္စာ အင်မတန်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပါတယ်၊ သူ့သဘာဝတိုင်းဖြစ်တဲ့ ဉာဏ်ကလေးပဲ ကိုယ်က ဘာမှ ထွေထွေလာလာ ဉာဏ်ကူယူရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အနိစ္စ မမြဲတာကို မမြဲဘူးလို့ ထင်အောင်ဟာ ဘာမှ သွေးဆောင်ပြီးတော့ မယူရဘူး၊ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်

ပြီးတော့ မယူရဘူး သဘာဝကိုး၊ နဂိုက မမြဲတာကိုး၊ ကိုယ်တိုင် တွေ့လို့ မမြဲဘူးလို့ သိတာပဲ၊ ရွှေမဟုတ်တဲ့ ကြေးတွေကို အရောင်တင်ထားတော့ ရွှေရောင်တော့ တောက်တော့ တောက်ပါနဲ့၊ ရွှေနဲ့တဲ့ပြီးတော့ ရွှေရောင်ကလေး တင်ထားတာပေါ့၊ ဒီလိုအောက်မေ့ရတယ်၊ တော်ကြာတော့ အဲဒီအရောင် ကလေးပြယ်သွားတော့ နေရာမကျဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ သဘာဝတိုင်းဖြစ်တဲ့ ဉာဏ် မဟုတ်လို့ ရှိလျှင် စဉ်းစားဆင်ခြင်လို့ ရှိလျှင် စဉ်းစားဆင်ခြင်တုန်းတော့ ဟုတ် တာပေါ့၊ တော်ကြာတော့ စဉ်းစားတာပျောက်သွားတော့ ဟော-ပျောက် သွားရော အဲဒီတော့ မူလပြန်တာပဲ၊ ရွှေမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကြေးပြန်ဖြစ် တယ်။

အဲ-အခုဟာက သဘာဝအတိုင်း ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း သိနေတဲ့ ပေါ် တာလေးတွေရှိ၊ ရှုတော့ကို သူ့ဟာသူ အပိုင်းအပိုင်းကလေးတွေ ပြတ်နေ တာကို တွေ့ရပါတယ်၊ အနိစ္စလက္ခဏာကို သန္တတိက ဖုံးလွှမ်းသည်၊ အနိစ္စ- လက္ခဏာ-မမြဲတာကိုခေါ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မမြဲဘူးလို့ သိသလဲ၊ ရုပ်နာမ်တွေ က မမြဲနေတာ ဟုတ်ရဲ့သားနဲ့ သတ္တဝါတွေက ဘာဖြစ်လို့ မြဲတယ် ထင်နေရ သလဲ သန္တတိက ဖုံးနေလို့တဲ့၊ သန္တတိကဖုံးနေ၊ သန္တတိဆိုတာ ဘာလဲ၊ ရွှေ နောက်ဆက်စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို မခွဲခြားနိုင်လို့ ပဲ၊ တစ်ဆက် တည်းဖြစ်နေတာကိုး၊ ပုတီးစေ့ကလေးတွေ တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး ဆက်နေတယ်၊ မျက်စိနဲ့ကြည့်လို့ တော့ ဘယ်အပေါက်အကြားမြင်ရမလဲ၊ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ် နေတာပဲ၊ တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံးကြားထဲ ခါးနည်းနည်းသပ်တာလေးပဲ ရှိတယ်၊ အပြတ်မရှိဘူး၊ အဲဒီလို တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ပုတီးကြီးကို ကိုယ်ကလဲ ကိုင်နေကျပုတီးမို့လို့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မရောဘူးဆိုတာ သိရတယ်၊ ပုတီးဆိုတာ တော်သေးတာကိုး၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဥစ္စာ မြစ်ရေအယဉ် အစရှိတဲ့ မြစ်ရေတွေ ချောင်းရေတွေ စီးနေတဲ့အခါ ဟိုရေနဲ့ ဒီရေနဲ့ ခွဲလို့ ဘယ်ရလိမ့်မတုန်း တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေတာပဲ။

အုန်းဆံကြိုးကြီး စမ်းကြည့်ကြပါဦး၊ အုန်းဆံကြိုး ဆိုတာဟာ အုန်းမျှင်ကလေးတွေ ဆက်ထားတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အပြတ်အကြား ရှာလို့ မရဘူး၊ သူဟာ အရှည်ကြီးဖြစ်နေတာပဲ၊ အုန်းဆံကြိုးကြီးက ပေ ၁၀၀ ရှည်တယ်၊ ပေ ၂၀၀-ရှည်တယ် ရှိနိုင်တယ်၊ နို့-အုန်းဆံက ပေ ၁၀၀-ရှိနိုင် ပါ၊ မလားဆို ဘယ်နဲ့ လုပ်မတုန်း၊ တစ်ပေတောင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ တိုတိုလေး တွေပေါ့၊ အဲဒါလေးတွေ ဆက်ဆက်သွားတော့ ကြိုးအရှည်ကြီး ဖြစ်နေ၊ အဲ-သဲချောင်းကြီးတွေ သဲတွေတစ်ခါတည်း လမ်းမှာ သဲတွေ စီတန်းပြီးတော့ တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး သဲချောင်းအရှည်ကြီးလို့ အောက်မေ့ရသလို၊ အကယ့်၍

သဲအိတ်ထဲကနေပြီးတော့ သွန်ချလိုက်မယ်ဆိုလျှင် သဲအတန်းကြီးလို အောက်
မေ့ရတယ်။ ဘယ်အတန်းကြီး ရှိမှာကုံး၊ တစ်လုံးချင်း တစ်လုံးချင်း ကျနေ
တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတစ်လုံးနဲ့ ဒီတစ်လုံးနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ကျနေတော့
အတန်းကြီးလို အောက်မေ့ရတယ်၊ တစ်ဆက်တည်းလို ထင်ရတယ်၊ အဲဒါ
လိုပဲ။

မိမိတို့ သန္တာန်ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်ရောင်တွေဟာလဲ ပဋိသန္ဓေက စပြီးတော့
ယခုထက်တိုင်ပေါ့လေ၊ နောင်လဲ စုတေတိုင်အောင် အစဉ်အတိုင်း စိတ်တွေ၊
ရုပ်တွေက မပြတ်ဖြစ်နေတာပဲ၊ ရှေ့နောက်ပျံ့နှံ့နေတာပဲ၊ မြင်ပြီးလျှင် စဉ်းစား၊
စဉ်းစားပြီးလျှင်မြင်၊ မြင်ပြီးလျှင် စဉ်းစား၊ စဉ်းစားပြီးလျှင်မြင်၊ မြင်တာနဲ့၊
စဉ်းစားတာနဲ့ ဆင်ခြင်တာနဲ့၊ ဒီထဲက သာယာနှစ်သက်တာနဲ့ အဲဒါတွေ၊
ဟာ ဆက်လို့ရတာ မဟုတ်ဘဲ၊ မြင်တာက တစ်ခု၊ စဉ်းစားတာက တစ်ခု၊
ကြားတာက တစ်ခု၊ စဉ်းစားတာက တစ်ခု၊ ဒီလို ဘယ်သူ့ခွဲနိုင်သလဲ၊ မခွဲနိုင်ဘူး၊
တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေတာကိုး။

ရှေ့အမြင်နဲ့ နောက်အမြင်နဲ့လဲ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ရှေ့ကြားနဲ့ နောက်
ကြားတာနဲ့လဲ မခွဲနိုင်ဘူး၊ အဲဒါလိုတစ်စပ်တည်းဖြစ်နေတာ တာလဲလို့ဆိုလျှင်
အဲဒါ သန္တတိ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ သန္တတိ ဖုံးလွှမ်းနေလို့တဲ့၊ အနိစ္စလက္ခဏာ
မထင်ကြတာပဲ။

အဲဒီလို သန္တတိဖုံးလွှမ်းတာလဲ ဘာကြောင့်လဲဆိုသျှင် ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှု
ကလေး နှလုံးမသွင်းလို့ ပါတဲ့၊ ရုပ်နာမ်တွေက သူတို့ကတော့ ဖြစ်နေကြတာပဲ၊
ဖြစ်ပြီးတော့ ပျောက်နေပါတယ်တဲ့၊ နှလုံးမသွင်းလို့ ဥပမာ-ဘာလိုတုံးဆိုသျှင်
ခြံများ၊ ဝင်းများမှာ ဝင်းခတ်ထားတာရှိတယ်၊ တစ်ချို့ နေရာတွေမှာ သစ်သား
ချောင်းလေးတွေ ထောင်ပြီးတော့ ရိုက်ထားပါတယ်၊ အဲဒါ အနားနားမှာ
သွားကြည့်လျှင်တော့ နှစ်လက်မ သုံးလက်မ စသည်ဖြင့် ခြားနေပါတယ်၊ ဒါ
ပေမယ့် အဝေးကနေကြည့်လျှင် မကွဲဘူး၊ အနားနား သွားကြည့်တော့မှ နီးလာ
လေ ကျဲလာလေလေ အနားက သေသေချာချာ သွားကြည့်တော့ ၂-လက်မ
၃-လက်မ ခြားနေတာတွေရတယ်၊ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုနဲ့ ဘာမှမဆက်ဘူး၊ အဲဒါ
လိုပဲ ရုပ်နာမ်တွေက မရှိတော့ ရှေ့ရုပ်နဲ့နောက်ရုပ်နဲ့ ရှေ့နာမ်နဲ့နောက်နာမ်နဲ့
တစ်စပ်တည်း ဖြစ်နေပြီး ထင်နေပါတယ်။

စဖြစ်ပေါ်လာတာလဲမသိ၊ ဆုံးသွားတာလဲ မသိ၊ ဒီလိုဖြစ်နေတာပဲ၊
ဥဒယဗ္ဗယံ-ဖြစ်မှု ပျက်မှုကို၊ အမနသိကာရာ - နှလုံးမသွင်းခြင်း
ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သန္တတိယာ - ရှေ့နောက် ဆက်စပ်လျက် ဖြစ်သော

ရုပ်နာမ် အစဉ်အတန်းက ပဋိစ္စန္ဓက္ခာ - ဖုံးကွယ်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အနိစ္စလက္ခဏာမမြဲဟု မှတ်သိရသော အနိစ္စလက္ခဏာသည်၊ နဥပဌာတိ-မထင်ဘဲ ရှိလေတော့၏။

ဒါဝိသုဒ္ဓိမဂ်က ဒိပြင် အဋ္ဌကထာတွေလဲ့ ဒီအတိုင်းမပါပဲ၊ အနိစ္စလက္ခဏာ မမြဲဘူးလို့ မသိရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် ဖြစ်ပျက်နေတဲ့သဘောလေးတွေ နှလုံးမသွင်းလို့၊ ရှေ့နောက် ရုပ်နာမ်တွေ တစ်စပ်တည်းဖြစ်ပြီးတော့ ထင်တယ်၊ ရှေ့နောက်ရုပ်နာမ်တွေ တစ်စပ်တည်းဖြစ်ပြီးတော့ ထင်တော့ သန္တတိက ဖုံးလွှမ်းသွားတာပေါ့တဲ့၊ ရှေ့နောက်စပ်နေတာ၊ ရှေ့က ဖုံးဆိုတာ အပြတ် အပြတ်ထင်နေရမှာ၊ အပြတ်အပြတ် မထင်ဘဲနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ထင်တာဟာ ဖုံးတာပါပဲ၊ အဝတ်နဲ့ ဘာနဲ့ ဖုံးတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ သန္တတိက ဖုံးတဲ့ အတွက် မြဲတယ်လို့ ထင်သွားတယ်၊ မမြဲဘူးလို့ မထင်ဘဲအဲသလိုထင်ပါတယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ မမြဲဘူးလို့ ထင်တာ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဥဒယဗ္ဗယကို နှလုံးသွင်းရမယ်၊ တဲ့...။

ဥဒယဗ္ဗယံ ပန မနသိကတွာ-ဥဒယဗ္ဗယကို နှလုံးသွင်း၍၊ သန္တတိယာ- ရှေ့နောက် ဆက်စပ်၍ ရှေ့နောက်ဆတ်စပ်လျက် အစဉ်မပြတ် ဖြစ်နေသော သန္တတိကို၊ ဝိကောပိတာယ - ဖြစ်လိုက်သည်ရှိသော်၊ အနိစ္စလက္ခဏာမမြဲဟု မှတ်သိအပ်သောကြောင့် အနိစ္စလက္ခဏာကို၊ ယထဝေတော - ဟုတ်မှန်သော သဘောအားဖြင့် စ၍ ထင်လေတော့၏။

သူ့သဘောအတိုင်း သူ့ဟာသူထင်လာတာတဲ့၊ ယောဂီက လုပ်ယူရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မပြတ်တာတွေ တမင်ဆင်ခြင်ယူရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်နာမ်တွေ မမြဲဘူးလို့ တမင်တကာ ဉာဏ်ကျပြီးသော ဆင်ခြင်ယူရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူကို မမြဲတာ၊ ပေါ်လာ ပြတ်ပြတ်ပြီးထင်လာတယ်၊ ဝင်းခြံဟာ အဝေးက နေကြည့်ရင် တစ်ဆက်သည်းပဲ၊ အနားနား သွားကြည့်သော ကျဲနေတာ ကိုယ်က ကွဲအောင်လို့ တမင်တကာ ခွဲမရယူရပါဘူး၊ သူ့ကယ်က ကွဲနေတာ၊ အဲဒါလိုပဲ ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်ခိုက်ရုပ်နာမ်ကလေးတွေ မှတ်လို့ ရှုလို့ သမာဓိ ဉာဏ် အားကောင်းလာတဲ့အခါကျတော့ ရုပ်နာမ်တွေဟာ သူ့ဟာသူ အပြတ် အပြတ်တွေပဲ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက် သူ့ဟာသူ အပိုင်းအပိုင်း ကလေးတွေနှင့် သိလာတယ်။

အဲဒီလို အပိုင်းအပိုင်းကလေးတွေ သိတာကို ဉာဏ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဒါ မစဉ်းစားရဘူး၊ မဆင်ခြင်ရဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်တာ၊ တစ်ချို့ အပြင်ကနေပြီး ပုဗ္ဗဘာသာကို စူးစမ်းဆင်ခြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့ကရော့ အတ္တကို အနိစ္စ ဒုက္ခတော့ တစ်ချို့ တစ်ဝက်သော လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေ

မယ့်သူတို့က အတ္တ၊ ဗုဒ္ဓိဘာသာတွေက အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ထင်နေတာဟာ တရားကျမ်းဂန်တွေအရ ယုံကြည်ပြီးတော့ စိတ်ကမှန်းပြီးတော့ ရှုလို့ ထင်တာပဲလို့ တစ်ချို့က အောက်မေ့တယ်။

အောက်မေ့လဲအောက်မေ့စရာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ တရားက ဒီလို ဟောထားတာကိုး၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ နှလုံးသွင်းရမယ်လို့ဆိုတော့ သူက မှန်းကြည့်၊ ဒါနဲ့ မှန်းတဲ့အတိုင်း မှန်းလို့ ထင်နေတာပဲလို့ ဒီလိုထင်နေကြတာ။

သူတို့က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ယခုဟာ ဘာမှမမှန်းရဘူး၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က အနိစ္စရယ်၊ ဒုက္ခရယ်၊ အနတ္တရယ် ဘာမှ မမှန်းရဘူး၊ သို့သော်လဲ အနိစ္စရယ်၊ ဒုက္ခရယ်၊ အနတ္တရယ် စောစောကတော့ ကြားသိတော့ သိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လို့ ဘာမှ မှန်းစရာမလိုပါဘူး၊ ဖြစ်ပေါ်လိုက်ကလေး လိုက်ပြီးတော့ ရှု၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း လိုက်ရှု၊ တော်တော်ကြာတော့ အစကလေးပေါ်လာတာပဲ၊ တော်တော်ကြာ ဆုံးသွားအောင် ဖောင်းတာလေး မှတ်လိုက်၊ ဖောင်းတာလေး စလာလိုက်ပြီးတော့ ဆုံးသွားလိုက်၊ ပိန်တာလေး ပေါ်လာလိုက်၊ ပြီးတော့ ဆုံးသွားလိုက်၊ ဖောင်းတာ အဆင့်ဆင့် ပေါ်လိုက်-ပေါ်လိုက်-ဆုံးလိုက် ဒါတွေတွေ့တယ်၊ စိတ်ကလေးတွေ အဆင့်ဆင့် ပေါ်လိုက်တိုးလိုက် ဒါတွေ့တယ်၊ ဝေဒနာလေးတွေများ ညောင်းတာပူတာ စသည်ဖြင့် မှက်နေရင်း ညောင်းလိုက်-ပျောက်လိုက်၊ ပူတာမှတ်နေရင်း ပူလိုက်-ပျောက်လိုက်ဆို သိပ်ထင်တာ။

အဲဒီလို ဖြစ်ပြီးပျောက်နေတဲ့ သဘောလေးတွေကို ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိတာတာ ဘာမှ မှန်းဆယူရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်းအဆမပါဘူး၊ ဥပမာ ဥပမေယျတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှုမှတ်နေရုံနဲ့ လက်နဲ့ ကိုင်ကြည့်သလိုကို ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားလို့ မမြဲဘူးဆိုတာ သေသေချာချာသိရတာ၊ အဲဒီလို သိတာကို ဉာဏ်သိလို့ခေါ်တယ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အဖြစ်အပျက် သိတဲ့ဉာဏ်၊ အဲဒီဉာဏ်ကလဲ ကောင်းတယ်၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းကို မှတ်နိုင်နေတာပဲ၊ မမှတ်နိုင်တာကို မရှိဘူး၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တော့ ဘာမှ မမှတ်နိုင်တာ မရှိဘူး၊ သူ့ဟာသူ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ အကုန်လုံး တစ်ခါတည်း မှတ်မိနေတာပဲ၊ အလွတ်မရှိဘူး၊ အဲဒီအခါကျတော့ သက်သာခွင့် ရနေတာကိုး။

ဒီမှာ ပဿဒ္ဓိ-စိတ်ငြိမ်း၍သွားတယ်တဲ့၊ ၂၀၈ အထုတ်ခါစက လေးလေးပင်ပင် အင်မတန်အားထုတ်ရတာ၊ ဟိုဟာမှတ်ရ ဒီဟာမှတ်ရ၊ ဖောင်းတာ မှတ်မိအောင်၊ ပိန်တာမှတ်မိအောင်၊ ကြားထဲ စိတ်ကူးချင်ရင်လဲ မှတ်မိအောင်

ဘယ်ဟာမှတ်ရမုန်း မသိ ကြောင့်ကြတွေ့က များနေတာကိုး၊ ကြောင့်ကြ ဗျာပါရတွေ့များတော့ ပင်ပန်းနေတာ၊ အဲဒီ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တော့ သက်သာသွားပြီး ငြိမ်းချမ်းသွားတယ်၊ တစ်ခါတည်း အင်မတန် ဟန်ကျ သွားတယ်။

ကာယ ပဿဒ္ဓိ၊ စိတ္တ ပဿဒ္ဓိ၊ အဲဒီပဿဒ္ဓိဟာ သူ့လက္ခဏာကဘာတုန်း ဆိုတော့ ဥပသမာလက္ခဏာ-ငြိမ်သက်ခြင်းလက္ခဏာရှိပါသည်တဲ့၊ ငြိမ်းအေးတဲ့ လက္ခဏာတွေပဲတဲ့၊ ပူပန်ပင်ပန်းမှုတွေ ငြိမ်းသွားတာတဲ့၊ စိတ်၏ ကြောင့်ကြမှု ပင်ပန်းမှုတွေ ငြိမ်းသွားတယ်၊ အစတုန်းက ပင်ပင်ပန်းပန်းတွေ လုပ်လာခဲ့ ရတာတွေ ငြိမ်းပြီး အေးပြီးသွားတာကိုး။

ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ တောင်တက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များလို နေကလဲ ပူပူ၊ တောင်ကလဲ မတ်စောက်နေတဲ့ တောင်ကြီးကို တစ်ခါတည်း တစ်အားခဲပြီး တက်ရတာကိုး၊ ရှေ့ကကျိုက်ထီးရိုးတောင်တို့ဘာတို့ဆိုတာ တယ်သွားကြတယ်၊ အတော်တက်ရတယ်၊ ဘုန်းကြီးများလဲ တစ်ခေါက်သွားဖူးလို့ တက်ရတာ တယ်ပင်ပန်းတာပဲ၊ ညမို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘုန်းကြီးများ သွားတာကတော့ ဘုန်းကြီးများ ညနေခင်းသွားတယ်၊ ဒါတောင်မှ တော်တော်ကြိုးစားရပါ တယ်၊ တော်တော် ပင်ပန်းတာပဲ၊ တောင်ထိပ်ကို ၁၂-နာရီကျော်ကျော် လောက်မှ ရောက်တယ်၊ တော်တော်သွားရတယ်၊ ဒါ ညမို့ တော်သေးတာ၊ နေ့ဆိုရင် အင်မတန် ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ သူက နေ့ဆိုတော့ တော်တော်လေး မြင့် ရင်ကို တော်တော် ပင်ပန်းတာ၊ ခပ်နိမ့်နိမ့်တောင်တွေ ဒီလိုမဲ တက်ဖူးပါ တယ်၊ အင်မတန် ပင်ပန်းတယ်၊ လမ်းမှာ နားရသေးတယ်။

အဲဒီတော့ အဲဒီလို ကောင်တက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပင်ပန်းလာပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့ လမ်းမှာ နားစရာလေး တစ်ခု နှစ်ခုရှိတယ်၊ သစ်ပင်အောက်တို့ ဘာတို့ သစ်ပင်ဖြစ်ရင်လဲ သစ်ပင်အောက်မှာ အရိပ်ကောင်းကောင်းလေးနဲ့ တောင်စောင်းဆိုတော့ လေလေးက တယ်ကောင်းတယ်၊ အေးအေးနဲ့ အဲဒီမှာ တောင်ကမ်းပါးယံမှာ နားလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သက်သာပြီးတော့ သွား တယ်၊ ခုနကလမ်းကတက်လာလို့ ပန်းဇာတာတွေ အမောအပန်းတွေ ပြေ တော့ နေသာထိုင်သာရှိသွားတာလိုပဲ၊ ဒီဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါ ကျတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သိပ်သက်သာသွားတာ၊ ပင်ပန်းမှုတွေ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်း ရှေ့ကပင်ပန်းလာတာတွေ အကုန်လုံး ပျောက်ပြီး ငြိမ်းသွားတော့ အင်မတန် ကောင်းနေတာကိုး၊ ဥပသမာလက္ခဏာ ငြိမ်းအေးခြင်းဟာ သူ့လက္ခဏာပါပဲတဲ့၊ ပဿဒ္ဓိလက္ခဏာနော်၊ အဲဒီပဿဒ္ဓိ လက္ခဏာက အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတယ်။

ယခုဟာကတော့ ဘုန်းကြီး ပြောတာပဲရှိတယ်။ သို့သော် ယောဂီတွေကတော့ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ များပါတယ်။ တွေ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များပါတယ်။ ကြောင့်ကြပူရေး ငြိမ်းအေး နေသည်တဲ့။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဒါအားမထုတ်ဘဲနဲ့ မတွေ့ဘူး။ ကိုယ်သန္တာန် ဖြစ်ဖူးတာမဟုတ်ဘဲ၊ စာတွေ့ပြောတာ၊ ယခု စာရေးထားတဲ့ ကြောင့်ကြပူရေး ငြိမ်းအေးသည် ဆိုတာ ဘယ်သူသိမှာလဲ။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကြောင့်ကြပူရေး ဘယ်လိုငြိမ်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအားထုတ်တုန်း၊ ဘယ်လိုငြိမ်းတယ် ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်တွေ့မှ ဒါလေးကလဲ စာတတ်သည် ဖြစ်စေ မတတ်သည် ဖြစ်စေ အားထုတ်လို့ရှိရင် ယောဂီ ငြိမ်းအေးတာလေး တွေ့တယ်။ ဒါ သိပ်နေရာကျတယ်။

ဒါ ဘာမှ တရားသဘော အနေအားဖြင့် လောကုတ္တရာ တရားလဲ မဟုတ်သေးဘူး။ ဘာမှကြီးကျယ်တဲ့တရား မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါဟာ တရားအား ထုတ်မှပဲ တွေ့တယ်။ ဒါန သီလတွေ ပြုတဲ့ အခါလဲ စီလို့ ငြိမ်းအေးတာပါပဲ။ သို့သော် မထင်ရှားဘူး။ တရားအားထုတ်တဲ့ခါမှာ ဒါလေးက တွေ့ရတယ်။ သိပ်နေရာကျတယ်။ ကိုင်း-ဆိုရမယ်။

ကြောကြပူရေး ငြိမ်းအေးနေသည်။ (ဆို-၃)

ကြောင့်ကြ စိုက်ပြီးတော့ ပူပန်တဲ့ဟာတွေဟာ ငြိမ်းအေးသွားပါတယ်တဲ့။ သူက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုယ်တိုင် တွေ့ပေ၊ ဒါတွေဟာ ရောက်ပြီးတော့ ငြိမ်းလို့၊ ကာယပဿဒ္ဓိ ကိုယ်၏ ငြိမ်းအေးခြင်း၊ စိတ္တပဿဒ္ဓိ-စိတ်ငြိမ်းအေးခြင်း၊ စိတ်၏ငြိမ်းအေးစိတ်နဲ့တဲပြီးဖြစ်တဲ့ စေတသိက်နဲ့ တရားအပေါင်း ငြိမ်းတာ ကာယ ခေါ်တယ်။ အဲဒီကာယတွေ ငြိမ်းသွားတယ်။ အဲဒီ စိတ် နာမ်အပေါင်း ငြိမ်းအေးသဖြင့် ရုပ်ကိုယ်ကြီးလဲ အေးသွားတယ်။ ရုပ်ကိုယ်လဲ တော်တော်ကိုအေးငြိမ်းသွားတယ်။ အစက ညောင်းကိုက်ပူပန်နေတာတွေ အဲဒါတွေ အကုန်လုံးပျောက်တယ်။ ဒီမှာ ရုပ်ကိုယ်လဲ အကုန်လုံး ငြိမ်းတာ။

ဒါကြောင့် ဒီမှာ စေတသိက်ပဿဒ္ဓိလို့ ဘုရားက မဟောဘဲနဲ့ ကာယ-ပဿဒ္ဓိလို့ ဟောထားတာ၊ စေတသိက်နာမ်အပေါင်း ကာယငြိမ်းတယ် ဆိုပေမယ်လို့ စိတ်နာမ်အပေါင်းသာ မဟုတ်ဘူး။ ရူပကာယ-ရုပ်ကိုယ်ကြီးလိုပါ ငြိမ်းအေးသွားတာ အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေအားထုတ်တဲ့အခါမှာ အင်မတန်ထင်ရှားတယ်။ ကိုယ့်ရော စိတ်ရော အေးငြိမ်း ပြီးငြိမ်း ပြီးတော့နေတာ ယောဂီက သိပ်လဲ သဘောကျတယ်။ ဒါငြိမ်းအေးတာ နိဗ္ဗာန်

ရောက်နေတယ်လို့ အောက်မေ့တယ်၊ နိဗ္ဗာန်နဲ့လဲတူလဲတူတယ်၊ နိဗ္ဗာန်နဲ့တော့ ဆင်လဲဆင်တယ်၊ သိပ်သာယာစရာ ကောင်းတယ်၊ ငြိမ်းအေးမှုကို ရောက်တယ်၊

ကာယပဿန္နိ၊ စိတ္တပဿန္နိ နှစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါ နှစ်ခုကို ဒီမှာတော့ ဗောဇ္ဈင်္ဂအနေအားဖြင့် ခွဲလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သူ့ကို တစ်ခုပဲ ယူတယ်၊ နို့မို့ရင် ဗောဇ္ဈင်္ဂ ၈-ပါး ဖြစ်နေတယ်၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂ ၇-ပါးရှိတာကိုး၊ သတိ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂကတစ်ခု ဓမ္မဝိစသ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂကတစ်ခု ဝီရိယကလဲတစ်ခု ပီတိကလဲ တစ်ခု သူ့ကျော်ပြီးတော့ သမာဓိကတစ်ခု ဥပေက္ခာကတစ်ခု ကျန်တာ ၆-ခု ရှိတာကိုး၊ အဲ-ပဿန္နိကရော တစ်ခုပဲ ထည့်ရတယ်၊ ပဿန္နိက ကာယ ပဿန္နိ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂတစ်ခု၊ စိတ္တပဿန္နိ ဗောဇ္ဈင်္ဂက ဒီလိုနှစ်ခုတဲလိုက်ရင်ဖြင့် ဗောဇ္ဈင်္ဂ ၈-ပါး ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ၈-ပါး မလုပ်ရဘူး၊ ဒီမှာ ၂-ခုစလုံး ပေါင်းပြီး တော့ တစ်မျိုးတည်း ယူရတယ်၊ ဗောဓိပက္ခိယတရား ၃၇-ပါး ဆိုရာမှာလဲ သူတို့ကို ၂-ခုမခွဲရဘူး၊ သူတို့ တစ်ခုပဲ ယူရတယ်။

အကယ်၍ သူ့ကို နှစ်ခုခွဲလိုက်လို့ရှိရင် ဗောဓိပက္ခိယတရား ၃၈-ပါး ဖြစ်ကရောပဲ၊ အဲဒီလိုမခွဲရဘူး။ သူက တစ်ခုပဲယူရမယ်၊ အဲဒီ ပဿန္နိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂက ငြိမ်းအေးခြင်းဟာ သူ့လက္ခဏာပဲတဲ့၊ ငြိမ်းအေးပြီး ငြိမ်းချမ်းနေတာ၊ စိတ် တစ်ခါတည်း ပူပန်ပင်ပန်းမှုတွေ အဲ-စိတ်ထဲက ပူပန်ပင်ပန်းမှုငြိမ်းအေးသလို ကိုယ်ထဲမှာလဲ ပူပန် ပင်ပန်းမှုတွေ ငြိမ်းလို့ သက်သာခွင့်ရပြီး အေးနေဟာ ကိုး၊ အားထုတ်တဲ့အခါ ကိုယ်တိုင် သိရမယ်၊ ဒီဗောဇ္ဈင်္ဂတရား အင်မတန် ကောင်းတဲ့တရား၊ နောက် သူ့ရဲ့လက္ခဏာ၊ ပြီးတော့ သူ့ရသက ဘာရသလဲဆို ကာယစိတ္တ ဒရထနိဗ္ဗဒ္ဓန ရသာ တဲ့။

ပဿန္နိ - ပဿန္နိသည်၊ ကာယစိတ္တ ဒရထနိဗ္ဗဒ္ဓနရသ - ကိုယ်စိတ်တို့၏ ပူပန်ပင်ပန်းခြင်းကို နင်းနယ် ချေမှုန်းခြင်းသျှင် သူ့ကိုစွဲ ရှိ၏တဲ့၊ ဆင်များ ကေးရန်အန္တရာယ် နင်းပြီးသကာလ ချေမှုန်းပစ်သလို ကိုယ်မှာ ပိုးကောင် လေးတွေ ဘာလေးတွေ တက်လာလို့ရှိရင် ကလေးတွေ ဘာတွေ မစောင့် စည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုလို့ရှိရင်ပေါ့လေ၊ ကိုယ်ပေါ် လာကိုက်ရမလား ဆိုပြီး တော့ ငချပစ်လိုက်တာ၊ ဒါလဲ လုပ်ကောင်းတဲ့ဟာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ၊ ဒါ ဥပမာ ပြေရတာ အဲဒါလိုပဲ။

ဒီအသုံးက ဒီလိုသုံးထားတယ်၊ ချေမှုန်းတဲ့သဘော ချေဖျောက်ပစ် တယ်၊ ချေပြီး သကာလ ပစ်လိုက်တယ်၊ ကိုယ်ပင်ပန်းမှု စိတ်ပင်ပန်းမှု တို့ကို ချေဖျက်ပြီးသကာလ ပစ်လိုက်တယ်တဲ့၊ ဒီတရားတွေက အစဘုန်းက

ကိုယ်ရော စိတ်ရောပင်ပန်းနေ၊ ကြောင့်ကြစိုက်ရလို့ နှလုံးသွင်း အားထုတ်ရလို့ ပူပန်ပင်ပန်းနေတာတွေဟာ ဒီရောက်တော့ တစ်ခါတည်း ပျောက်ပြီးသွားတာကိုး။ ငြိမ်းအေးမှုတွေ ယူပစ်လိုက်သလိုပဲ။ တစ်ခါတည်း ဖြုန်းကန်ဆီ ပျောက်သွားတာကိုး။ အပူထဲကလာ အအေးထဲ ဖြုတ်ခနဲ ရောက်သွားသလို တစ်ခါတည်း ပူပန်ပင်ပန်းမှုတွေ တစ်ခါတည်း လုံးလုံးပျောက်သွားတာကိုး။

ဒါကြောင့် ကိုယ်စိတ်ပင်ပန်းမှုကို နင်းနယ်ချေမှုန်းခြင်း ပပျောက်စေခြင်းဟာ သူ့ရဲ့ကိစ္စပဲတဲ့၊ သူ့အလုပ်ပါပဲတဲ့။ သူ့ဖြစ်လာလို့ရှိရင် ကိုယ်ပင်ပန်းမှု စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေဟာ တစ်ခါတည်း ပျောက်ငြိမ်းသွားတယ်၊ အဲဒီကိုယ်ပင်ပန်း၊ စိတ်ပင်ပန်းတာတွေ ဒီနေရာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲဆို ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ ပူပန်ပင်ပန်းတာတွေ တရားအားထုတ်ရလို့ ကြောင့်ကြစိုက်ပြီး ပူပန်ပင်ပန်းတာတွေ ဒါနု သီလမှုတွေမှာတော့ ဒါတွေက သိပ်မထင်ရှားဘူး။ ဒါနုဆိုတာက ကြောင့်ကြစိုက် လုပ်ရတာကိုး။ လုပ်နေဟော့ ပူပန်ပင်ပန်းမှုတွေ မပျောက်ဘဲနဲ့ တိုးဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

သို့ပေမယ့် မထင်ရှားဘူး။ သူက သီလစောင့်ထိန်းရတာလဲ ဒီလိုပဲ။ သီလသိက္ခာပုဒ်တွေ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းတွေ မစောင့်ချင်ပေမယ့် ပေပြီးစောင့်နေရတာ သူကလဲ ပင်ပန်းသား ကိုယ်ကလုပ်ချင်တာတွေမလုပ်ရဘူး၊ ဒါပင်ပန်းနေတာပေါ့၊ ဥပမာ-ပွဲကကြည့်ချင်နေတယ်၊ မကြည့်ရဘူးဆိုတော့ ပွဲကြိုက်တဲ့ လူအဖို့ခက်တာပေါ့၊ ပင်ပန်းမှုတွေ မအေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်အကျိုးကျတော့ အေးပါတယ်။ ပွဲမကြည့်ရတဲ့အတွက် အိပ်ရေးမပျက်ဘူး။ သို့သော်လဲ သူ အောင့်ရတာတော့ သူ တယ်မသက်သာလှဘူး၊ ယခု ဘာဝနာကဖြစ်တဲ့ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်ကသို့ အဲဒီပူပန်ပင်ပန်းမှုတွေ ငြိမ်းအေးတာ သိပ်ကို ထင်ရှားတယ်။

တရားအားထုတ်ကာစက ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ပူပန်ကြောင့်ကြဗျာပါရစိုက်ပြီးတော့ ရှုမှတ်ရတာတွေဟာ စိကျတော့ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲနဲ့ သက်သက်သာသာကလေး အမှတ်ကလေးသွားပြီးတော့ ငြိမ်းအေးနေတာကိုး၊ ကိုယ်စိတ် ကြောင့်ကြ ပင်ပန်းမှုတွေဟာ တစ်ခါတည်း ပျောက်ပြီးတော့ သွားပါတယ်တဲ့၊ အဲဒီ ပျောက်ငြိမ်းနေတာဟာ သူ့ရဲ့ အလုပ်ပါပဲတဲ့၊ ကိုင်း-ဆိုရမယ်။

ကြောင့်ကြပူခြင်း နှိမ်နင်းပယ်သည်။ (ဆို-၃)

အဲ-ကြောင့်ကြပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ပူပန်ပြီးနေတာတွေကို မင်းတို့သွားကြရော့ဆိုပြီးတော့ ပယ်ထုတ်လိုက်သလိုပဲ၊ တစ်ခါ

တည်း ချေဖျက်လိုက်သလို တစ်ခါတည်းအေးသွားတယ်။ အင်မတန် ကောင်းတယ်။ ဒီဉာဏ်ရောက်လို့ရှိရင် ရောက်လဲရောက်ပါတယ်။ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်လို့ရှိရင် ဒါ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ရင် ၃-၄ ရက် ဆိုရင် ရောက်တာပဲ။ မကြိုးစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ၇-ရက်နဲ့မရောက်တာလဲရှိတာ။ ၁၅-ရက်မရောက်တာလဲရှိတယ်။ တစ်လတောင် တချို့မရောက်ဘူး။ ဒါတွေလဲရှိတာပဲ ပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကြိုးစားပြီး တင်းတင်းရင်းရင်းသာ အားထုတ်လို့ရှိရင် ၃-၄ ၅ ရက်ဆိုရင် ဒါရောက်ပြီးတော့ အေးငြိမ်းမှုတွေ ရပြီးတော့နေတာ၊ အင်မတန် ကောင်းတယ်။

နောက်တစ်ခုက လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပ္ပန်ကတော့ ဘာတုံးဆိုတော့ ကာယစိတ္တာနံ အပရိဖန္ဒ နာဘူတပီတိဘာဝ ပစ္စုပ္ပန်နံ။ ကာယစိတ္တာနံ-ကိုယ် စိတ်နှစ်ပါးတို့၏ အပရိဖန္ဒနာဘူတာ ပီတိဘာဝ ပစ္စုပ္ပန်နာ-မတုန်လှုပ်ခြင်း၊ မတုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍ ဖြစ်ခြင်း၊ ငြိမ်းအေးခြင်းလျှင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ဉာဏ်၌ ထင်သော အခြင်းအရာရှိ၏။ မတုန်လှုပ်တဲ့သဘောပဲ။ ကိုယ်ရော၊ စိတ်ရော လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘူး။ ငြိမ်လို့ ငြိမ်သက်ပြီးနေတယ်။ အစတုန်းကဆိုလျှင် ဟိုသွားရဦးမလိုလို ဒီသွားရဦးမလိုလို၊ ဟိုဟာလုပ်ရဦးမလိုလို ဒီဟာလုပ်ရမလိုလို စိတ်က တယ်ငြိမ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်ထိန်းရတယ်။ ယခုတစ်ခါတည်း ငြိမ်းပြီးတော့ အဲဒီလို ဖြစ်နေတာကိုး။ ကိုယ်ရော၊ စိတ်ရော ငြိမ်သက်ပြီး နေခြင်းတဲ့။

အဲဒီ ခုနက စေတသိက်ရုပ်အပေါင်းကို စေတသိက်နာမ်အပေါင်းကို ငြိမ်နေသလိုပဲ။ ရုပ်ကြီးကလဲ ငြိမ်သက်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ထိုင်လဲ ငြိမ်နေတာပဲ။ လှဲနေထဲ ငြိမ်နေတာပဲ။ မလှုပ်ဘူး။ သူက ကိုယ်က ငြိမ်သက်နေတာ၊ ညောင်းညာပင်ပန်းခြင်းတွေကလဲ မရှိဘဲဟာကိုး။ ငြိမ်သက်နိုင်တာပေါ့။ အစတုန်းက တလွန့်လွန့်တလက်လက်တွေ ဖြစ်နေတာ ငြိမ်းပြီးတော့ ကိုယ်ရော၊ စိတ်ရော တစ်ခါတည်း ငြိမ်သက်နေတာ၊ ပီတိဘာဝ-အေးတဲ့သဘောပဲတဲ့။ အေးနေတဲ့သဘောလို့ အစက ပူပန်နေတဲ့သဘောထဲက အအေးထဲ ရောက်သွားတာ သူက ကိုယ်ရော စိတ်ရော အေးခြင်း သဘောဟာဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ဉာဏ်ဖြင့် ထင်ပါတယ်တဲ့ အေးနေတဲ့သဘောဟာ ဒါကြောင့် ဒီဥစ္စာနိဗ္ဗာန်ထင်တာ၊ တချို့က နိဗ္ဗာန်လို့ထင်တတ်တယ်။ ဒီရောက်ရင် ငါ ဒီနေရာရောက်လို့ရှိရင် ငါ နိဗ္ဗာန်ရောက်နေတာပဲ ထင်တတ်တယ်။

လှုပ်ရှားမှုကင်း အေးခြင်းထင်သည်။ လှုပ်ရှားမှုကင်းနေတဲ့ အနေအားဖြင့်လဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ထင်ပါတယ်တဲ့။ အေးငြိမ်းတဲ့ အနေအားဖြင့် အေးနေတဲ့ အနေအားဖြင့်လဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထင်ပါတယ်တဲ့။ ကိုင်း ဆိုရမယ်။

လှုပ်ရှားမှုကင်း အေးခြင်းထင်သည်။ (ဆို-၃)

အဲ လှုပ်ရှားမှုကင်းတဲ့ အနေအားဖြင့်လဲ ထင်တယ်။ ဒါက ပစ္စုပ္ပန် တစ်ခု၊ အေးတဲ့ အနေအားဖြင့်လဲ ထင်တယ်။ မိတိဘာဝကို အေးပြီးတော့ ကိုယ်ထဲမှာ တစ်ခါတည်း အေးပြီးနေတဲ့ နေရာလေး ဒီလိုလဲပဲ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူက နိဗ္ဗာန်လို့ထင်ရတယ်။ အဲဒါဟာ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်ပဲလို့၊ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်သိလို့ရှိရင် ဒီတိုင်းသိရမယ်။ လက္ခဏာအားဖြင့် ကြောင့်ကြ ပူရေ၊ ငြိမ်းအေးစေသည့် လက္ခဏာ ရသအားဖြင့် ကြောင့်ကြပူခြင်း နှိမ်နင်း ပယ်ပျက်သည့်လက္ခဏာ ကြောင့်ကြ အပူတော့ ယူပစ်လိုက်သလို ပယ်ဖျောက် တတ်တဲ့တရားပဲ။ ဟော ပစ္စုပ္ပန်အားဖြင့်ဆိုရင်ဖြင့် လှုပ်ရှားမှုကင်းနေတယ်။

ကိုယ်ရောစိတ်ရော လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲနဲ့ ငြိမ်သက်နေတယ်။ အပူအပန်တော့ မရှိဘဲနဲ့ အေးနေတဲ့သဘော အဲဒီလိုအနေအားဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ်အား ဖြင့်ထင်ရှားပါတယ်။ ဒီလိုသိရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပဿဒ္ဓိ မှတ်သိသမ္မောဇ္ဈင် မည်တဲ့။ နောက်ဆုံးက နိဂုံးချုပ်ကလေးဆိုရမယ်။ ပဿဒ္ဓိ မှတ်သိ သမ္မောဇ္ဈင် တည်း။ ပဿဒ္ဓိမ္မောဇ္ဈင်မည်ပါတယ်တဲ့။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် ပဿဒ္ဓိဗောဇ္ဈင်မည် တယ်လို့ မှတ်ပါတယ်တဲ့။ ဒီလိုဆိုပါတယ်။ အဲဒီ ပဿဒ္ဓိဗောဇ္ဈင် ပြီးသွားပြီ။ ပဿဒ္ဓိဗောဇ္ဈင်ပြီးသွားတော့-

အသန္တံ ဝါ အဇ္ဈတ္တံ ပဿဒ္ဓိ သမ္မောဇ္ဈင်ံ နတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ပဿဒ္ဓိ မေ ဗောဇ္ဈင်ဂေါတိ ပဇာနာတိ။

အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၌၊ အသန္တံ-ထင်ရှားမရှိသော၊ ပဿဒ္ဓိ သမ္မောဇ္ဈင်ံ ဝါ - ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်ကိုလည်း၊ မေ - ငါ၏၊ သန္တံ - ကိုယ်တိုင်း သန္တာန်၌၊ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်ံ-ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ ဣတိ- ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။

ငြိမ်းအေးမှု ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်မရှိရင်လဲ မရှိမှန်းသိတယ်။ အားထုတ် ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မရှိနေတာပါပဲ။ အဲဒီ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တဲ့အခါ ကျတော့ရှိနေတာပဲ။ ရှိတဲ့ကာလကြတော့ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒါပဲ သဘောကျ နေတော့တာပဲ။ နိဗ္ဗာန်ရောက်နေတယ်လို့ အောက်မေ့နေတယ် သဘောကျပြီး ဒါဆိုရင် တရားမတက်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက တယ်တိုက် တွန်းရတယ်။ ဒါလေး အမှတ်ခိုင်းရတယ်။ ငြိမ်းရင်လဲငြိမ်းတယ်။ အေးရင်လဲ အေးတယ်။ အဲဒါလေးမှတ်ရတယ်။ ရပ်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါလေးကို ကောင်းနေတဲ့သဘောလေးကိုမှတ်ရတယ်။ မှတ်ပါများတော့ သူက ပျောက် သွားတယ်။

ပျောက်သွားလို့ ဝမ်းနည်းစရာတော့ မကောင်းပါဘူး။ သူ ပျောက်သွားတာနဲ့ ရှေ့ကို တိုးတက်ပြီး ကောင်းလာတာပဲ။ ငြိမ်းအေးမှုကလေးကင်းသွားတဲ့အခါ ရှုမှတ်လို့ ပျောက်သွားတဲ့အခါလဲ ပျောက်သွားတယ်။ ပျောက်တာသိပါတယ် သိပါတယ်။ ယောဂီတွေက ပြောတာတော့ အရင်တစ်နေ့ကဟာတွေ ရှိသေးသလား မရှိဘူးလား၊ မရှိဘူး၊ သူဟာသူ ပျောက်လာတယ်။ ဟိုဟာတွေ ပျောက်ကုန်ပြီ မရှိဘူး၊ သူတို့က ပြောတာ၊ မရှိရင်လဲ မရှိမှန်း သိတာပဲ။ ရှိရင်ရှိမှန်းသိတယ်။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်နေတာပဲ။ အဲဒါ သိပါတယ်။

ယထာစ-အကြင်အကြောင်းကြောင့်လဲ။ အနုပ္ပန္နဿ-မဖြစ်ပေါ်သေးသော၊ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ-ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂ၏၊ ဥပ္ပာဒေါ-ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တဗ္ဗ-ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။

ပဿဒ္ဓိ-မဖြစ်ပေါ်သေးတဲ့ ပဿဒ္ဓိ-အသစ်ဖြစ်လာရင် ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလေးရှိရတယ်။ အဲဒီအကြောင်းလေးကိုလဲ သိပါစေ။ ဒီအကြောင်းလေးက ဘာတုန်းလို့ မြတ်စွာဘုရားက ယောနိသော မနသိကာရ ပါပဲတဲ့။ ပဿဒ္ဓိ သမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းက ကာယပဿဒ္ဓိ၊ စိတ္တပဿဒ္ဓိ ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီ ပဿဒ္ဓိတွေဖြစ်ဖို့ရန်အတွက် ယောနိသော မနသိကာရရှိတယ်တဲ့။ ပဿဒ္ဓိဖြစ်အောင်လို့ နှလုံးသွင်းတယ်ဆိုတဲ့ ယောနိသော မနသိကာရ၊ ပဿဒ္ဓိဖြစ်လောက်အောင်လို့ ရှုမှတ်တဲ့ ဝိပဿနာ ယောနိသော မနသိကာရ စိတ်အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဖြစ်တာပဲတဲ့။ အဲဒါကတော့ လိုရင်းပါပဲ။

ဒါပေမယ့်လဲ အဋ္ဌကထာဆရာကတော့ကို ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ခြင်း အကြောင်း ၇-ပါး ထုတ်ပြထားတယ်။ အဲဒီ ၇-ပါးထဲက ဆောင်ပုဒ်ကလေး ဒီမှာ ရေးထားတယ်။ ပဿဒ္ဓိဖြစ်ခြင်းအကြောင်း ၇-ပါး မွေ့ဇ္ဈင်ဥတု နေထိုင်မှု မှီပြု သင့်မြတ်ရာတဲ့။

ဗောဇ္ဈင်ရယ်၊ ဥတုရယ်၊ နေထိုင်မှုရယ်၊ အဲဒါ ၃-ခုပေါ့လေ။ သင့်မြတ်ရာကို မှီရမယ်တဲ့။

ပဏီတတောဇနသေဝိတာ-မွန်မြတ်သော ဗောဇ္ဈင်ကို သုံးဆောင်ရမယ်တဲ့။ ဒါတယ်နေရာကျတယ်။ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ခြင်းလို့ရှိရင် အစားကို ကောင်းကောင်းစားပေးရတယ်။ ဟန်ကျတဲ့ဥစ္စာပဲ။ ကောင်းကောင်းမစားရင် ဖြစ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တရားလဲ့အားထုတ်ဦးမှဖြစ်မှာ၊ ကောင်းကောင်းလဲ့

စားချင်သေး၊ အိပ်နေလို့ဘာမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အားလဲထုတ်ဦးမှ ဖြစ်မှာ ပဏီတဘောဇန-မ္မနိမြတ်တဲ့ ဘောဇဉ်ကို မှီဝဲသုံးဆောင်လို့ရှိရင် ကောင်းတဲ့ အစာအာဟာရလေးတွေစား၊ ကိုယ်နဲ့ သင့်မြတ်တဲ့ အစာအာဟာရလေးတွေ စားနေရမယ် ဆိုလျှင် သင့်မြတ်တဲ့ အစာအာဟာရ စားမယ်ဆိုပြီး ဗောဇ္ဈင် တွေဖြစ်ပြီးတော့ တရားထူးရဖူးတာကတော့ မာတိကာဒါယိကာမကြီး ဝတ္ထု ဖြင့် အတော်ထင်ရှားပါတယ်၊ အဲဒါပဲကြားဖူးနေကျ ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ဘုန်းကြီးလဲ ဟောဖူးတာတွေ တော်တော်များနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီနေရာမှာ သာဓက အဖြစ်နဲ့ ထုတ်ပြီးပြရမှာပေါ့၊ ထုတ်ပြဖို့ရာ လိုနေပါတယ်၊ မကြားဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေလဲ မှတ်ရတာပေါ့၊ မာတိကာဒါယိကာမကြီးဝတ္ထု သို့သော်လဲ ဆောင် ပုဒ်ကလေးက အရင်ဆုံး ဆိုဦးမှဖြစ်မှာ၊ ဘောဇဉ်ဥတု နေထိုင်မှု မှီပြုသင့်မြတ်ရာ တဲ့၊ ၃-ခု၊ ကဲ-ဆိုရမယ်။

ဘောဇဉ် ဥတု နေထိုင်မှု မှီပြုသင့်မြတ်ရာ။ (ဆို-၃)

အဲ-ဘောဇဉ်၊ သင့်မြတ်တဲ့ ဘောဇဉ် ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘောဇဉ် မှီဝဲရ မယ်၊ ဥတု အအေးအပူမှာပဲ ကိုယ်နဲ့သင့်လျော်တဲ့ ဥတုကို မှီဝဲရမယ်၊ နေထိုင်မှု တဲ့၊ ဣရိယာပုထ်၊ သင့်လျော်တဲ့ ဣရိယာပုထ်နဲ့ နေထိုင်ရမယ်၊ ဒီလိုဆိုတာ ပါပဲ၊ ကိုယ်က ထိုင်နေတာဖြစ်ရင် ထိုင်ရမယ်၊ စကြံသွားနေတာဖြစ်ရင် စကြံ သွားရမယ်၊ သင့်လျော်အောင် စကြံသွားရမယ်၊ ထိုင်ချင်ထိုင် သွားချင်သွား ပေါ့၊ လဲအိပ်နေလို့ရှိရင်လဲ ခဏတဖြုတ်လဲအိပ် ဒီလိုလုပ်မှပေါ့၊ ထိုင်ရာမှာလဲ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေရင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ရမှာပေါ့၊ ခြေထောက်ဆင်းထိုင်လို့ တော်ရင်လဲ ခြေထောက်ဆင်းထိုင်ရမယ်၊ ကိုယ်သဘောကျသလို ထိုင်ရ မယ်၊ တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကဒူးကွေးလို့ မရဘူး၊ ဒူးကွေးလို့ မရတဲ့ဥစ္စာ ကွေးထိုင် ရမယ်ဆိုရင်၊ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မလဲ၊ ဆန့်ထိုင်လို့ဖြစ်ရင် ဆန့်ထိုင်ရမှာပဲ၊ ပုံတော် သလို သင့်လျော်တဲ့ ဣရိယာပုထ်နဲ့ နေရမယ်၊ သင့်လျော်တဲ့ ဣရိယာပုထ်နဲ့ နေမှ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာပြီးတော့ ဒီပဿဒ္ဓိက ဖြစ်မှာ။

မသင့်လျော်တဲ့ ဣရိယာပုထ်နဲ့နေလို့ ရှိလျှင် လက်တွေ့ဘာတွေ ကောက် ကွေးနာကျင်ပြီးတော့ ဒီဟာလိုက ကိုယ်ပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းလွှဲ ဖြစ်နေ တာပဲ၊ ပဿဒ္ဓိ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဘောဇဉ်ဥတု နေထိုင်မှု မှီပြုသင့်မြတ်ရာ။

အဲဒါ အမှီပြုရမှာ ဒါတွေကတော့ သိပ်မနက်နဲပါဘူး၊ လွယ်လွယ် ကလေးပါပဲ၊ ဒါမေယ့် ခုနက ဘောဇဉ် သင့်လျော်တဲ့ ဘောဇဉ် မှီဝဲရတဲ့ အတွက် တရားထူးရသွားကြတယ်ဆိုတဲ့ အတ္ထပ္ပုတ္တိကတော့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ မာတိကာ ဒါယိကာမကြီးဝတ္ထု၊ သူက မှတ်သားစရာလဲကောင်း ကြည်ညို

စရာလဲ ကောင်းပါတယ်။ အတုယူစရာလဲ ကောင်းပါတယ်။ တရားအားထုတ်
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားတက်စရာ ကောင်းရဲ့။ သူက တယ် နေရာကျတယ်။
မြတ်စွာဘုရားလက်ထက် အခါကာလက ရဟန်း ၆ကျိပ် ခြောက်ဆယ်ပေါ့
လေ။ ဝါဆိုဦးဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားဆီက ကမ္မဋ္ဌာန်းယူပြီးတော့ သင့်လျော်
ရာဌာနမှာ ဝါဆိုပြီး တရားအားထုတ်ကြတယ်။ ရှေးတုန်းက ဒီလိုအားထုတ်
ကြတာပဲ။

ဘုရားလက်ထက်တုန်းကလဲ များသောအားဖြင့် တရားအားထုတ်ကြ
တာပဲ။ သာသနာတောင် ဝင်လာကတည်းက အားထုတ်ဖို့ ဝင်လာကြတာပဲ။
အခု အဲဒီက စည်းစနစ်ကိုယူပြီးတော့ သင်္ကန်းဝတ်တဲ့အခါကာလ ဘာပြော
သလဲဆိုရင် သကလ ဝဇ္ဇ ဒုက္ခ နိဿရဏ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကရဏတ္ထာယ
ဆိုတာ ဆိုရတာပဲ။ အဲဒါ တကယ် စိတ်ပါလက်ပါ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဒါက သတိရ
အောင်လို့ ဆိုပေးရတာ၊ ခုတော့ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါတွေဆိုရမယ်
ဆိုပြီး ဆိုကြတာပဲ။ စိတ်က ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ အလုံးစုံသော သံသရာ
ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ပါရခြင်းအကျိုးငှာ ရှင်သာမဏေပြုပေးပါ။ ဒီလို
တောင်းပန်ရတာကိုး။ ဒါနဲ့ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်
ပြုဖို့ရာအတွက် သာမဏေပြုပေးပါတဲ့။ စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ တဘယ်တောင်းပန်
ပြီးတော့ တကယ် သင်္ကန်းဝတ်တဲ့အခါကျတော့လဲ တကယ် ကျင့်ရမှာကိုး။

တောင်းပန်တုန်းက တောင်းပန်ပြီး ပြီးတော့လဲ ပြီးပြီးသား ပြီးပြီး
ပျောက်ပျောက်တော့လဲ နေရာမကျဘူး။ တကယ်တောင်းပန်ပြီးတော့ တကယ်
သင်္ကန်းဝတ်ပြီး တကယ်ကျင့်ရတယ်။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ဖို့ရာ
သီလ-သိက္ခာပုဒ်တွေ ဘုရား ပညတ်တော်မူတဲ့ အတိုင်း မကျိုးမလွန်အောင်
စင်ကြယ်အောင် ကျင့်ရမယ်။ သမာဓိ ဘာဝနာတွေ တတ်နိုင်သလောက် ပွား
များအားထုတ်ရမယ်။ ကြိုးစားရမယ်။ ပညာဘာဝနာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ
တွေ တရားတွေကို အားထုတ်ရမယ်။ ကြိုးစားပြီးဖြည့်ကျင့်အားထုတ်ရမယ်။
ဒီလိုလုပ်ရမှာကိုး။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေရမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဘုရားလက်ထက်ကတော့ အဲဒီလိုစိတ်တွေနဲ့ အစကတည်းက လာ
ကြတာကိုး။ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောလိုက်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဘဝဘဝတွေ
ကလဲ ပါရမီရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတော့ စဉ်းစားဉာဏ်လေးတွေ သိဓဇတွေ
ဖြစ်ကြတယ်။ စောစောတည်းက အပြစ်မြင်ကြတဲ့ သံသရာလောကရဲ့ အပြစ်
သံသရာလောကမှာ နေရတာ ဘာအကျိုးရှိသလဲ။ နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစား
ထားကြတယ်။ တစ်ချို့က စောစောက မစဉ်းစားပေမယ့် တရားဟောတဲ့

အခါကျ စဉ်းစားကြည့်၊ ဘာရသလဲ၊ တို့အသက် ဒီအရွယ်ရောက်အောင် ဘာတွေ့ရသလဲ၊ ဘာတွေ့ခံစားရသလဲ ဘာတွေ့ကကောင်းသလဲ စဉ်းစား မှာပေါ့၊ ငယ်ငယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ 'ငယ်သေးလို့ မသိသေးဘူး၊ ကြီးရင် ကောင်းဦးမယ်လို့ အောက်မေ့နေကြတယ်။

ဒီလိုအရွယ်တွေအများကြီးရှိတာပဲ၊ ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စဉ်းစား ကြည့်မှ ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကစဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ရှိအောင် လဲ ဘာတွေ့များ ရသလဲ၊ ဘာတွေ့ခံစားလို့ ဘာတွေ့များ အားကိုးစရာ ဘာတွေ့ရှိနေသလဲ၊ ဘာမှမရှိဘူး၊ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်တွေပဲ။

မနေ့က စားခဲ့သောက်ခဲ့လို့ အရသာကောင်းတာတွေ ဒီနေ့စဉ်းစား ကြည့်၊ ဘာမှမရှိဘူး၊ မနက်က နေထိုင်ကောင်းခဲ့တာ ညကအိပ်လို့ ကောင်း ခဲ့တာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ပြန်စဉ်းစားရင် အကုန်လုံးကုန်နေပြီ၊ အရင့်အရင့် နေ့တွေကဟာတွေ့ဆိုတော့ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ကုန်နေပြီ၊ နောက်နေ့တွေကျ တော့လဲ ဒီလိုနေမှာပဲ၊ ရှေ့ကတော့လဲ ဒီလိုပဲ၊ ဘာမှ အနှစ်အသား မကျန် တော့ဘဲနဲ့ ဘာမှကျန်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို-ဒီလိုနဲ့ ကုန်မှာပဲ။

အဆင်မသင့်တဲ့အခါ မကျန်းမမာ လာဖြစ်ရသေးတယ်၊ ရောဂါဝေဒ နာတွေ တွေ့တယ်၊ တော်ကြာတော့အိုကြီးအိုလာတဲ့အခါကျတော့ အိုမင်းတဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်၊ တော်ကြာ တစ်နေ့ကြလို့ရှိရင်ဖြင့်တော့ ချင်ခင်ပါ တယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အတူမနေရဘဲနဲ့ သူက ကဲ့သွားပြန်တော့ သူဟာသေ ပြီးတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ သေပြီးတော့ ဘယ်သွားရမှန်းမသိဘူး၊ အဲဒါကအရေး ကြီးတယ်၊ သေပြီးရင်အပယ်လေးပါးသွားရင် ခက်ရတော့မယ်၊ အဲဒါအရေး ကြီးပါတယ်။

အဲဒီလို သံသရာထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ဟာတွေ ဘာမှ အနှစ်အသားမရှိဘူး။ ဟိုဒင်းနဲ့တူနေတယ်၊ ကူလီလုပ်ရသလို၊ ကူလီလုပ်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပင်ပင်ပန်း ပန်း လုပ်ကိုင်ပြီးဆိုရင်တော့ စားဖို့သောက်ဖို့လေးနေ့တက်ကလေးရတာပေါ့၊ တနေ့လုပ် တစ်နေ့စားလေးရတယ်၊ လုပ်တဲ့အတွက် အဲဒါလေးကို အိမ်ပြန် ပြီးတော့ ချက်ပြုတ်ပြီးစားရမယ်၊ နေစရာ ထိုင်စရာလေး အသင့်အတင့် ရှိရ မယ်၊ ဒါလဲနေထိုင်ဖြစ်ရုံလောက်ကလေးပဲ၊ ဒါလဲပဲဖြစ်အောင်လို့ ကြည့်ပြီး နေရတော့တာပေါ့လေ၊ နေဖြစ်ရုံကလေးပဲ၊ ဒီထဲတနေ့ပြီးတော့ နေမဖြစ် လောက်တဲ့ ဒုက္ခတွေ တွေ့တော့ ပုံတော်သလိုကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံရတာပဲ။

အဲဒါလိုပဲ သံသရာထဲမှာ ဖြစ်နေရတဲ့သတ္တဝါတွေဟာ ခုလို အကျိုးပေးလို့ ကံကောင်းတဲ့အခါမှာဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာကလေးတွေနဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ်လေးဖြစ်ပြီး နေသာထိုင်သာလေးတော့ ရှိပါမှ။ ဒီထဲက မကျန်းမမာ ရောဂါဝေဒနာတွေလဲ ရှိတာပေါ့။ ကံမကောင်း အကြောင်း ပလွှဲတဲ့အခါကျတော့ အပါယ်လေးပါးသွိုကျ၊ ဒုက္ခရောက်ရတယ်၊ အပါယ်လေးပါးတိုင် မပြောနဲ့ လူ့ပြည်လောကတိုင် ဒုက္ခရောက်တာတွေ အများကြီးပဲ။

တစ်ချို့များ ဒုက္ခတွေ သိပ်ရောက်နေတာ၊ သနားစရာကောင်းတယ်၊ ဘာမှကို စိတ်အေးချမ်းသာမှု မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ်ချို့လဲ စိတ်ညစ်ပြီး သေချင်လဲသေရော့ဆိုပြီး သေအောင်လို့ သေကြောင်းကြံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိတာပဲ။ သံသရာထဲဖြစ်ပြီး နေရတာဟာ ဘာမှ အနှစ်အသားမရှိဘူး၊ ဆင်းရဲတွေနဲ့ တွေ့နေရတာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်လို့ ဒီလိုနေလို့ထိုင်လို့ ဒီလိုသေလို့၊ ဟိုဘဝသွားလို့ ဒီဘဝသွားလို့နဲ့ ဒီလိုနဲ့တော့ နေရာမကျဘူး။

မအိုမနာ မသေဘဲဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့တရားတော့ရှာဖို့ရန်သင့်ပြီလို့ လိုသဘောပေါက်ကြတာကိုး၊ မြတ်စွာဘုရားဟောတော့ ပိုသဘောပေါက်တာကိုး၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက ထွက်မြောက်အောင် မြတ်စွာဘုရားသွန်သင်ဆုံးမတဲ့အတိုင်း တရားကို အားထုတ်ကျင့်ရင်တော့ ဖြစ်မှာပဲဟု ယုံကြည်ပြီးတော့ ကျင့်တာ သဒ္ဓါတရားခေါ်တယ်၊ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇ္ဇိတ-ရဟန်းပြုပြီးတော့ တရားအားထုတ်ကြတာပဲ၊ မဖြစ်မနေ အားထုတ်ကြတာ၊ ကုသိုလ်ရရုံလေး မဟုတ်ဘူး၊ မနာင်အခါကျတော့ မဂ်ဗိုလ်နိဗ္ဗာန်ရအောင် ပါရမီဖြစ်ဖို့ရာဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကယ့်ကို ခုလက်ငင်းကို မဂ်ဗိုလ်နိဗ္ဗာန်ရအောင် အားထုတ်တာ။

ဒါကြောင့် အဲဒီရဟန်း ၆၀ က စိတ်တူသဘောတူ တိုင်ပင်ပြီးတော့ သင့်လျော်တဲ့ ဌာနလိုက်ရှာတော့ ကောသလတိုင်းထဲကရွာကြီးတစ်ရွာရှိတယ်၊ တောက တောပိုင်းနည်းနည်းကျပုံပေါ်ပါရဲ့၊ အဲဒီရွာကြီးတစ်ရွာမှာ အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မာတိကာ၊ သူ့ရဲ့အမေကလဲ မာတိကာလို့ ခေါ်တယ်၊ မာတိကာရွာကြီးတဲ့၊ အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၏ အမေကလဲ မာတိကာဆိုတဲ့ ဒါယိကာမကြီးရှိတာကိုး၊ အဲဒီမှာ ရောက်သွားတော့ မာတိကာ ဒါယိကာမကြီးက သဒ္ဓါတရားကောင်းကောင်းနဲ့ ရဟန်းတော်တွေကို ဆွမ်းတွေဘာတွေ ကပ်ပြီးတော့ ဘယ်ကြွကြမလဲလို့ မေးတော့ သူတို့ဒီလိုပါပဲတဲ့၊ သင့်လျော်တဲ့ နေရာ လိုက်ကြည့်တာပါပဲ။

အဲဒီတော့ ဒါယိကာမကြီးက ဝါဆိုဖို့ရာ နေရာ ရှာနေကြတာပဲလို့ သိတဲ့အတွက် သီတင်းသုံးကြပါဘုရား၊ ဒီမှာ သီတင်းသုံးကြပါဘုရား၊ တည့်

တော်တို့လဲ ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ ဥပုသ်သီတင်းလဲ ဆောက်တည်ရမယ်၊ တရား
လဲ နာရမယ်၊ ဒီမှာ သီတင်းသုံးကြပါ၊ တပည့်တော်တို့ နေရာ ထိုင်ခင်းနဲ့
ပြင်ဆင်ပေးပါမယ်ဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာ ကျောင်းအဆောက်အအုံလေးတွေနေ
ခင်းထိုင်ခင်းဖြစ်အောင် တော်ရုံသင့်ရုံ ထန်းရွက်မိုး ကျောင်းလေးတွေ နေမှာ
ပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဆောက်ပေးတော့ ရဟန်းတော်တွေလဲ သဘောကျတာနဲ့ နေ
နေကြတယ်၊ ဝါတွင်းဝါကပ်နေကြတယ်။

ဝါကပ်တဲ့အခါ မထေရ်ကြီးကနေပြီး ဩဝါဒ ပေးလိုက်တယ်တဲ့။
ဘယ်နဲ့ပေးတုန်းဆိုတော့ ငါရှင်တို့၊ ငါတို့က မြတ်စွာဘုရားထံက ကမ္မဋ္ဌာန်း
ယူလာကြတယ်၊ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားထံက ယူလာကြ
တာ၊ ဘုရားထံက မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားတွေ ဟောပါဆိုလို့
ဘုရားက အားထုတ်လိမ့်မယ်ယုံကြည်ပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေ ဘာတွေ ပေး
လိုက်တယ်၊ အားထုတ်ကြလေလို့ ဟောထားတယ်၊ အဲ-ယူလာတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း
မေ့မေ့လျော့လျော့ နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားက မေ့မေ့လျော့လျော့
ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေလို့တော့ အားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားကျေနပ်အောင်
တရားအားထုတ်မှ၊ လောကတော့ ဆရာသမားတွေဆိုတာက ဒီပြင်နည်းနဲ့
ကျေနပ်အောင်လုပ်လို့ ရပါတယ်၊ လှူစရာ တန်းစရာလေးလှူလိုက်ရင်သဘော
ကျချင်ကျနေတာပဲ၊ ခုတော့လွယ်ပါတယ်၊ ဘုရားက ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး၊
ဘုရားက သင်္ကန်း သပိတ်တွေသွားလှူလို့ ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့
တရားအားထုတ်မှပဲ၊ သူ့သာသနာထဲနေရင် တရားအားထုတ်ရမယ်၊ မဂ်ဖိုလ်
ရမယ်၊ တရားအားထုတ်ကျင့်ကြံလို့ မဂ်ဖိုလ်ရရင် အဲဒါသဘောကျတာပဲ။

ငါတို့ အပါယ်လေးပါးဆိုတာလွဲ မေ့မေ့လျော့လျော့နေတဲ့ ပုထုဇဉ်
ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ တံခါးကပွင့်နေတယ်၊ အပါယ်လေးပါးဟာ မိမိတို့
နေအိမ်ကြီးများနဲ့ တူတယ်၊ နေအိမ်ဆိုတာ အမြဲနေရတာပဲ၊ သူများအိမ်ကို
အကြောင်းရှိရင်တော့ တစ်ခါတစ်ခါ သွားရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်
ပြန်လာရတာပဲ၊ ပုထုဇဉ် မေ့လျော့နေတဲ့ ပုထုဇဉ်မှာတော့ အမြဲနေရတာက
ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် အပါယ်လေးဘုံပဲ၊ အဲဒီမှာ အမြဲနေရ
တယ်၊ လူ့ပြည်တို့ နတ်ပြည်တို့က ခဏတဖြုတ် အလည်လာတာပေါ့လေ၊
တော်တော်ကြာပြန်သွား၊ ဟုတ်တယ်၊ မေ့လျော့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အဲဒါ မပြောနဲ့
တော့။

ခု လောကတွင်တောင်မှ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်၊
ထောင်ထဲကနေပြီး တော်ကြာ ထွက်လာလိုက်၊ တော်ကြာ ပြန်ကျူးလွန်
လိုက် အင်မတန် အံ့သြစရာကောင်းတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံတော်ဘာသာ

ပြုလို့ အောင်မြင်ရေးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သူတို့လွတ်လိုက်ပါရော၊ အပြင်ဘက် ရောက်တော့ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်၊ ပြန်ရောက်တော့ သာမ္မမကြာဘူး၊ သူတို့ က အဲဒီက နေအိမ်ဖြစ်နေတာကိုး၊ သူတို့နေအိမ်ဖြစ်နေတာ။

ပမတ္တလ-မေ့လျော့တယ်ဆိုတာ သူတို့မှမဟုတ်တာ အဲဒီလိုသံသရာထဲ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မေ့မေ့လျော့လျော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အပါယ်လေးဘုံ ပြန် သွားတယ်၊ လူ့ပြည် နတ်ပြည် တစ်ခါတစ်ခါ လာဖြစ်ပြီးတော့ ပြန်သွား၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေ ဒါကြောင့်မို့ မေ့မေ့လျော့လျော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဆိုရင် အပါယ်လေးဘုံဟာ နေအိမ်ကြီးများနဲ့တူတယ်၊ ငါ့ရှင်တို့ မမေ့ကြနဲ့၊ မပေါ့ကြနဲ့ ဩဝါဒပေးတယ်၊ ဩဝါဒပေးပြီးတော့ တရားလဲ အမြဲဟမ်း အားထုတ်နေရမယ်။

မထေရ်ကြီးကို ဆည်းကပ်တဲ့အခါကာလတွေ သံဃာစည်းစဉ်းတဲ့ အခါကာလတွေ၊ ဒီလိုအခါကာလတွေမှာ တစ်ပါးဆိုလျှင် ဒီပြင်အခါကာလ ဆိုရင် ၂-ပါး ၃-ပါးရောပြီး စုဆုံပြီးတော့ စကားပြောနေတာ မရှိရဘူး။ ကိုယ့်တရားကိုယ် တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီ အားထုတ်နေရမယ်လို့ ဩဝါဒပေး တော့ ဒီလို အားထုတ်နေကြတယ်။

တစ်နေ့သော အခါကာလကျတော့ ဒီမာတိကာဆိုတဲ့ ဒါယိကာမ ကြီးက ကျောင်းကို ထောပတ်တို့ တင်လဲတို့စသည်ပေါ့လေ၊ ရဟန်းတော် များ သုံးဆောင်ကောင်းတဲ့ ဖျော်ရည်ဘို့ ဘာတို့ ယူပြီးသကာလ ကျောင်းလာ ဒကာတွေနဲ့ ကျောင်းလာတဲ့အခါကျတော့ ကျောင်းကြတော့ ရဟန်းတော် တွေ မတွေ့ဘူး၊ အဲဒီတော့ မေးကြည့်၊ ရဟန်းတော်တွေ ဘယ်ကြွကုန်ကြ သလဲ၊ အဲဒါ သိတဲ့ ဒကာတစ်ဦးကပြော၊ ရဟန်းတွေ ဒီလိုပဲနေတော့ ကိုယ့် နေရာလေးနဲ့ ကိုယ်နေတာပဲ၊ တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီ သူ့ဟာနဲ့သူ နေကြတာပဲ၊ နို့ ဒီရဟန်းတွေ တွေ့ချင်လျှင် ဘယ်နဲ့လုပ်ရမလဲ၊ တုံးခေါက်လိုက်ရင်တော့ အကုန်လုံး စုလာကြတာပဲ။

တုံးခေါက်လိုက်ရင် ဟိုကအကြောင်းရှိလျှင် တုံးခေါက်ရမှာကိုး။ ကတိကဝတ်လုပ်ထားကြတယ်။ တုံးခေါက်ရင် အကုန်စုကြတယ်၊ စုပြီးတော့ ကိစ္စရှိတာ အကုန်လုံး စိုင်းဝန်ဆောင်ရွက်ရမှာကိုး၊ အဲဒီတော့ တုံးခေါက်ရ မလားဆိုပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ကတုံးခေါက်လိုက်တော့ ရဟန်းတော်တွေ ထလာကြတယ်၊ ဟိုကတစ်ပါး ဒီကတစ်ပါး၊ ဟိုသစ်ပင်အောက်က ထွက်လာ၊ ဒီသစ်ပင်အောက်ကထွက်လာ၊ ဟိုချုံထဲကထွက်လာ၊ ဒီချုံထဲက ထွက်လာ၊ ဒကာမကြီးက ကြည့်နေ။

ဒီကိုယ်တော်တွေ ဘယ်နှဲ့ဖြစ်လာကြတာတုန်း၊ အိမ်လာတဲ့ အခါကျတော့ ဆွမ်းခံကြွလာ တစ်စုတစ်ဝေးတည်းညီညီညွတ်ညွတ် လာကြတာကိုး၊ အခုဒီမှာတော့ တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီနေကြတယ်၊ ကိုယ်တော်တွေ တစ်ပါးနဲ့ တစ်ပါးရန်ဖြစ်လာကြသလား၊ ဘာများဖြစ်လာကြတုန်း သူက စဉ်းစား၊ စဉ်းစားပြီးတော့ စဉ်းစားရုံတင် မကဘူး၊ အရှင်ဘုရားတို့ ဘယ်နှဲ့လဲ တပည့်တော်အိမ်လာတော့ အရှင်ဘုရားတို့ ညီညီညွတ်ညွတ် ကြွလာပါတယ်၊ ခု ဒီမှာ တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီနဲ့ ဘာများဖြစ်ကြတုန်း၊ ဒကာမကြီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးတဲ့၊ နို့-ဘုရား ဘာမှမဖြစ်ရင် အတူတူလဲမနေကြဘူး၊ ဟိုတစ်ပါးဒီတစ်ပါး ဘယ်နှဲ့ နေကြတာတုန်း။

လူ့လောကမှာတော့ ဒီလိုစုနေကြတာကိုး၊ စုနေတာကိုပဲ အရသာရှိတယ် အောက်မေ့နေတာကိုး၊ တစ်ယောက်စီနေလျှင် ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ စုနေလဲ ကောင်းလဲကောင်းနေတာကိုး၊ ဒီလိုပဲစုနေကြတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘယ်နှဲ့ကြောင့် တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီ နေရသလဲဆိုတော့ ဒကာမကြီးတဲ့ ရဟန်းများ ရဟန်းကျင့်ဝတ် ကျင့်ရတယ်၊ ရဟန်းတရား အားထုတ်ရတယ်၊ ဒကာမကြီးကလဲ ဗဟုသုတ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဘာမှမရှိဘူးဆို ခုမှ ရဟန်းသံဃာ ကိုးကွယ်ရတာကိုး၊ အစက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ၊ အဲဒီတော့ ခု ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သိပ်ပြီးတော့ နေရာကျတာ၊ စောစောကတည်းက တရားတွေ အင်မတန်သိနေတယ်၊ အဲ-ဘာမှ သူက ဗဟုသုတရှိတာမဟုတ်ဘူး။

ရဟန်းတရား အားထုတ်ရတယ်ဆိုတာ သူမသိဘူး၊ ရဟန်းတရားဆိုတာ ဘာတုန်းဘုရား၊ ဘာလုပ်ရတာလဲ၊ ရဟန်းတရားဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ၃၂-ကောဠံသတွေ နှလုံးသွင်းရတာပဲ၊ အဲ-ကိုယ်ထဲမှာ ကုန်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း တရားတွေ၊ ခယ ဝယ-ကုန်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းတရားတွေ ထင်အောင်လို့ရတယ်၊ ဝိပဿနာကို အဲဒါဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုတော့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက ကွက်မြောက်အောင်လို့ ဒါက ရဟန်းများအတွက် သီးသန့်တရားလား၊ လူတော့ အားမထုတ်ကောင်းဘူးလား၊ ဒကာမကြီးကမေး၊ ဗဟုသုတတော့ တော်တော် မရှိတာဘဲ ဒကာမကြီးနှယ်၊ ဘယ်နှဲ့ရဟန်းပဲရမယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မြတ်စွာဘုရားတရား ဘယ်သူမှအကန့်အကွက်မရှိဘူး၊ ဘယ်သူတော့ အားမထုတ်ရဘူး၊ ဘယ်သူကွင် အားထုတ်ရမယ်၊ ဒီလိုအကန့်အသတ်မရှိပါဘူး၊ ဘယ်သူမဆို သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားထုတ်နိုင်တာပဲ။

ဒါဖြင့် တပည့်တော်လဲ အားထုတ်စမ်းချင်တယ်၊ အရှင်ဘုရားတို့ နည်းပေးပါဦး၊ ရဟန်းတော်တွေက သူတို့အားထုတ်တဲ့နည်းတွေ ဟောကြ ပြော

ကြတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ဒကာမကြီး မှတ်သားပြီးတော့ အားထုတ်တယ်၊ အားထုတ်တော့ ဒကာမကြီး သူ့အဆင်သင့်ချင်တော့ အဆင်သင့်အားထုတ် လိုက်တာ၊ ဝိပဿနာဉာဏ် အစဉ်အတိုင်း တက်ပြီးတော့ သောတာပန် သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် ဖြစ်သွားတယ်။

ဒကာမကြီးက အိမ်တွင်အားထုတ်တာ၊ ခုလို ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း တောင် လာအားထုတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အနာဂါမ် ဖြစ်သွား၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဟာ ရိုးရိုးအနာဂါမ်မဟုတ်ဘူး၊ ပဋိသမ္ဘိဒါတွေလဲ ရတယ်တဲ့၊ ပဋိသမ္ဘိဒါ ဆိုတာ အင်မတန် ရခဲတယ်၊ ရဟန္တာဖြစ်တိုင်း ပဋိသမ္ဘိဒါ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ အနာဂါမ်ရဟန္တာ ပဋိသမ္ဘိဒါအဘိဉာဏ်တွေလဲ သူကရ၊ အဘိဉာဏ်လဲ တချို့ရဟန္တာတွေ မရဘူး၊ သူက ရနေတယ်၊ အနာဂါမ်ဖြစ်တာနဲ့ အဘိ ဉာဏ်ရ၊ အဘိဉာဏ်ရတယ်ဆိုတာ ဘာတုန်း၊ အဘိဉာဏ်ရတယ်ဆိုတာတစ်နေ့ ကလဲ ပြောခဲ့ပြီ။

အဘိဉာဏ်ရတယ်ဆိုတာ အမြင် အကြားတွေ ပေါက်တာ၊ စိတ်နဲ့ မှန်းကြည့်လျှင် မြင်တယ်၊ ဟိုမှာကျောင်းက ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော နတ်ပြည်တွေ ရော ကြည့်လို့ရတယ်၊ သိပ်နေရာကျတယ်၊ အကြားကလဲ နားထောင်လိုက်ရင် သူများပြောနေတာတွေ အဝေးကပြောနေတာတွေ ကြားတတ်၊ တခြားက သူတို့က ပြောနေတာတွေ လူ့ပြည်လောကက ပြောနေတာတွေ နတ်ပြည် လောကက ပြောနေတာတွေ ငရဲပြည်လောကက ပြောနေတာတွေ အကုန် လုံးသူက ကြားတယ်၊ ကြားချင်ရင် ကြားလို့ရတယ်၊ သူများစိတ်တွေလဲ သိပြန်တယ်၊ စိတ်တွေက ဘယ်လို ဘယ်လို ဘယ်သူ ဘယ်သူ ဘာတွေ စိတ်ကူးနေတယ်ဆိုတာ ဒါတွေလဲသိတယ်။

အဲဒီအဘိဉာဏ်တွေရတာကိုး၊ ရတော့ သူက သူတရားတွေ နှလုံးသွင်း တော့ အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ တရားတွေရတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ် တာပေါ့၊ တစ်ခါတည်း အင်မတန်ကောင်းတဲ့ တရားတွေပဲ၊ အင်မတန်ကို အဖိုးတန်တဲ့ တရားတွေ အင်မတန်ကိုကောင်းတဲ့ တရားတွေရတာ၊ ကောင်း ပါသော်ကော၊ အနာဂါမ်ဖြစ်သွားတော့ အင်မတန်ကောင်းတာ၊ ကာမ ရာဂဆိုတဲ့ ကာမအာရုံတွေ နှစ်သက်တယ်တာမူတွေ ဘာမှ မရှိတော့ဘဲ၊ အစက ဘာမှမရှိဘဲနဲ့ ဒီကာမရာဂနဲ့ ဒါလေးနဲ့ သာယာလို့ ကာမအာရုံတွေ နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီးတော့ ရှာကြံနေလို့ ဒုက္ခရောက်နေတာ၊ ဗျာပါရဆိုတာက စိတ်ဆိုးလိုက်သေးတယ်၊ စိတ်ဆိုးတဲ့အခါ ဖြစ်လိုက်သေး တယ်၊ အဲဒါတွေကလဲ မရှိဘူး၊ နှလုံးမသာခြင်း စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဘာမှမရှိ တော့ဘူး၊ သိပ်နေရာကျတာ၊ ဒါလေးနှစ်ခု နုတ်ပစ်လိုက်ရင် အင်မတန်ကို ချမ်းသာသွားတယ်။

အဲဒီတော့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ တရားပဲလို့။ ကိုယ်တော်တွေများ ဒီတရား ဘယ်တုန်းကများ ရနေပါလိမ့်မတုန်း၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ တရား တွေပဲဆိုပြီးတော့ ကိုယ်တော်တွေက စောစောအားထုတ်ပြီးတော့ သိနေ ရမယ် အောက်မေ့တာကိုး။ ဒီတော့ သူက လျှောက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ စိတ်ထဲသိနေတာကိုး၊ မြင်ရုံနဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်တော်တွေ ထိုင်နေရာမှာ ကြည့် လိုက်လို့ထင်နေတာ၊ အားထုတ်နေတာ မြင်တာပဲ၊ တရားအားထုတ်နေတာ တွေ မြင်တာပဲ၊ မြင်ရုံတင် မဟုတ်သေးဘူး၊ သူက အတွင်းစိတ်ထိအောင် သူကသိနေတာကိုး၊ အတွင်းစိတ်က ဘယ်လိုရှိနေတယ်၊ တရားရတဲ့ အဆင့် အတန်းများ ရှိသလားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ တရားရတဲ့ အဆင့်အတန်း ထိ အောင် ရှိသလားလို့ကြည့်တော့ တရားမရတာတွေ သူတွေသွားတော့ တစ်ပါး မှ တရားက မရသေးဘူးဆိုတာကိုး။

မရတာတွေမှာပေါ့၊ စိတ်က တချို့က ကာမဝိတက်တွေ ကြံတာ တွေရှိမှာပဲ၊ မကြံဘူးလို့မပြောနိုင်ဘူး၊ ဗျာပါရကလဲ နှလုံးမသာမှု ဖြစ်မှာပဲ၊ တောင့်တမှု၊ ကြောင့်ကြမှုတွေဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေ သူသွားတွေမှာကိုး၊ တွေကတည်းက ဒါမပြည့်စုံသေးဘူး၊ ဒီကိုယ်တော်ကြည့်လဲ မပြည့်စုံသေးဘူး။ အကုန်လုံး ဘယ်သူမှ မပြည့်စုံသေးဘူးဆိုပဲ၊ အဲဒီတော့ ထားပါဦးတော့။ လောကုတ္တရားတရား မပြည့်စုံဘူး ထားဦးတော့၊ လောကီတရား ဈာန်သမာ ပတ်များ ရလိမ့်မလားလို့၊ ဈာန်သမာပတ်ဘက်ကလဲပဲ သမာဓိ တည်ငြိမ်နေ တာကို မတွေ့ဘူး။

ဒီကိုယ်တော်တွေ တရားအားထုတ်လဲ ထုတ်ကြသားပဲ၊ ဘာပြုလို့ မပြည့်စုံပါလိမ့်မတုန်းလို့ သူ စဉ်းစားတော့ကြည့်-လျှောက်ပြီးတော့ ကြည့် တော့ ဘာများလို့နေသလဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း နေထိုင်လို့ ပုဂ္ဂလထပ္ပာယ မဖြစ်ရင်လဲဘဲ တရားဆိုတာ မဖြစ်ဘူး၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားအားထုတ် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း ဟိုဘက်ကပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဒီဘက်ကပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ စိတ်ချင်း၊ စိတ် ချင်း တယ်မကိုက်ဘူး၊ နေပုံထိုင်ပုံတွေ သဘောမကျဘူးဆို တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက် စိတ်က ပြစ်မှားနေတာနဲ့ အဲဒီတော့ စိတ်ကိုမကြည်လင်ဘူး၊ သမာဓိမရဘူး၊ တစ်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်က ဂျိုးဂျိုးဂျောင်းဂျောင်းတွေ လုပ်၊ ဟိုက တရားအားထုတ်နေ၊ အဲဒါပျက်စီးတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ပုဂ္ဂလသပ္ပာယ မဖြစ်ဘူး၊ အားထုတ်လို့မရဘူး၊ အာဝါသ သပ္ပာယ နေရာထိုင်ခင်းတွေ၊ နေရာထိုင်ခင်းကလဲ မိုးယိုလို့ဆိုရင်လဲ အဲဒါလဲ နေရာမကျတာဘဲ။ တရား အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အနှောက်အယှက်တွေ အင်မတန်ဖြစ်တာပဲ၊ အဲဒါတွေ လျှောက်ပြီးကြည့်တော့ ပုဂ္ဂိုလ် အနေအထိုင်အားဖြင့်လဲ သပ္ပာယ ဖြစ်နေ

တာပဲ။ အဲဒါတွေ လျှောက်ပြီးကြည့်တော့ ပုဂ္ဂိုလ် အနေအထိုင်အားဖြင့်လဲ သပ္ပာယ် ဖြစ်နေတာပဲတဲ့။ ဘာမျှ ပြောစရာမရှိဘူး။ နေရာထိုင်ခင်းမှာလဲ သပ္ပာယ်ဖြစ်နေတတ်။

ဘယ်လိုနေပါလိမ့်မလဲကြည့်လိုက်တော့ အာဟာရ စားစရာ သောက် စရာ အစာအာဟာရက ဟိုတုန်းက ဆွမ်းခံပြီးတော့ စားရတော့ ဟိုတုန်းက လဲပဲ ဒကာဒကာမတွေ ကြည်ညိုကြတယ်ဆိုပေမယ့် ယခုလို ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ချည်းပဲ ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘုရားက နောက်မှပွင့်လာရတော့ သူတို့ စေစောက ဩဟံဏဝါဒတွေဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ လေးလေးနက်နက်ယူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်လောက်ရှိမှန်းမသိဘူး နည်းနည်းရှိမှာ၊ ဒီပြင်ဟာတွေက များနေမှာ၊ ကံ-ကံ၏အကျိုး ယုံကြည်တာတွေ၊ သံသရာအကြောင်း ယုံကြည်တာတွေ၊ သဒ္ဓါ တရားရှိတာတွေကလဲ ဘယ်လောက်များများ ရှိမယ်၊ သိပ်များများ ရှိချင်မှ ရှိတာ၊ ယခုကာလလို နှစ်နှစ်ကာကာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ရဟန်းတော် တွေမှာ သင့်တော်လောက်တဲ့ အစာအာဟာရတွေ မပြည့်စုံဘဲ ဖြစ်နေတာ သူတွေတာကိုး၊ တွေ့တော့ ဒါလိုနေတာပဲ။

ဒါကြောင့် ဒီကိုယ်တော်တွေ တရားမရဘူးဆိုပြီးတော့ သူက သင့် လျော်အောင် အာဟာရတွေ စီရင်ပြုပြီးသကာလ သူက ပစ္စည်းကလဲရှိတာကိုး၊ တတ်လဲတတ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်တော်တွေ အလိုရှိတာ ဘုဉ်းပေးဖို့ရာ ဆိုပြီး သင့်လျော်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မြင်ရတဲ့ အစာအာဟာရတွေ သူက ပြုပြင် ပြီးသကာလ ကပ်လှူတာကိုး၊ ဒီလို သင့်လျော်တဲ့ အစာအာဟာရတွေ ဘုဉ်း ပေးသုံးဆောင်ရတော့မကြာခင်အတွင်းပဲ သမာဓိတွေ၊ ဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်း တက်ပြီးတော့ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတွေပေါ့၊ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်လဲ ပါတာပေါ့၊ အဲဒါတွေပြည့်စုံပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ရဟန္တာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာ။

ဝါတွင်း ၃-လအတွင်းမှာပဲ ဖြစ်မည့်ဖြစ်တော့ သူတို့က ရဟန္တာ ဖြစ် တာကိုး၊ ဒကာမကြီးကတော့ အနာဂါမ်လောက်ဖြစ်တယ်၊ သူတို့ကတော့ ရဟန္တာဖြစ်တယ် ရဟန်း ၆-ကျိပ်လုံး အကုန်လုံးပဲ ရဟန္တာတွေ အကုန်လုံး ဖြစ်ကြတယ်၊ အဲဒီလို မာတိကာဒကာမကြီး ၈၀၀ မှာ လာပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် သင့်လျော်တဲ့ အစာအာဟာရကို စားရခြင်းဟာလဲပဲ တရားအားထုတ်ရာမှာ ကျေးဇူးပြုပါတယ်တဲ့၊ သူလဲပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင် ကိုယ်စိတ် ငြိမ်းအေးမှု ဖြစ်စေတတ်ပါတယ်တဲ့၊ တော်ဦးမှ၊ အချိန်က တော်တော်ကုန် သွားပြီ၊ ဥတုတဲ့၊ သင့်လျော်တဲ့ ဥတု၊ ဒါလဲ ထင်ရှားပါတယ်၊ အအေးအပူ လွယ်ပါတယ်၊ ဒါကတော့ အနေအထိုင်က ပြောပြီးပြီ၊ ကိုယ့်အနေအထိုင်

သင့်လျော်နေရာမှ၊ ကိုယ်ပင်ပန်းဆင်းရဲဖို့ အနေအတိုင် မျိုးတွေ သွားလို့ရှိရင် ခက်တာပေါ့။

ဂျပန်က မဟာနာယဂိုဏ်းက စျင်ဂိုဏ်းဆိုတာ ရှိတယ်။ ဈာန်ဂိုဏ်းပေါ့လေ။ သူကတော့ စာနဲ့ပေနဲ့တော့ စာနဲ့ပေနဲ့ပါပဲ။ ပလ္လင်္က အာဘုဇိတောဆိုတဲ့ အတိုင်း ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတာကိုး။ တရားအားထုတ်ရင်း ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေနေရတယ်။ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်တာလဲ ကျကျနန ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်ဆိုတာက ဘုရားထိုင်သလို ထိုင်ရတာပေါ့။ ဘုရားမှာ များသောအားဖြင့် မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ဆင်းတုတော်တွေကြည့်၊ တင်ပျဉ်ခွေလေး၊ ခြေထောက် ကြက်ခြေခတ်ပြီးတော့ ထိုင်ရတယ်။ ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးပေါ်မှာ ညာဘက်ခြေများတင်ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်ပေါင်ပေါ်မှာ ညာဘက်ခြေများတင်ပြီးတော့ တစ်ခါ ညာဘက် ခြေသလုံးပေါ်မှာ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တင်ပြီးတော့ ထိုင်ထားတာကိုး။ အဲဒီလို ထိုင်လိုက်ရတာကိုး။

မြန်မာတွေ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်တယ်ဆိုတာက ရိုးရိုးပဲ။ ဒါက ထိုင်လို့မခက်ပါဘူး။ ဟိုဟာ သိပ်မလွယ်လှဘူး။ ဟိုဟာက ခြေထောက်တွေ ကန့်လန့်ဖြတ် တစ်ခါတည်း ချိတ်ပြီးတော့ နေအောင် ထိုင်ရတာ ကိုး။ တင်ပျဉ်ချိတ်တယ်ဆိုတာ ဒါမှ တင်ပျဉ်ချိတ်တာ၊ အဲဒီလိုထိုင်ရင်တော့ အာရှတိုက်က လူတွေအတွက်ကတော့ ဝန်မလေးပါဘူး။ ဒီကပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီလိုထိုင်နေကြတာကိုး။ လွယ်လွယ်ပါပဲ။ ထိုင်လို့ရပါတယ်။

ဂျပန်မှာ တရားအားထုတ်ရင် သူတို့ဒီအတိုင်းထိုင်ရတယ်။ ကျကျနနထိုင်ရတယ်။ အချိုးမကျဘဲနဲ့ ထိုင်လို့ရင် သူတို့သဘောမကြဘူး။ သူတို့ တရားလိုအားထုတ်ရင် မရဘူး။ ဒီလိုထိုင်ရတယ်။ ပလ္လင်္က အာဘုဇိတော ဆိုတဲ့အတိုင်း တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ဥရောပတို့ အမေရိကတို့ဆိုတဲ့လူတွေကခက်တာပေါ့။ တင်ပျဉ်ခွေဖို့ ခက်တာကိုး။ တင်ပျဉ်ခွေဖို့ခက်တော့ သူတို့ ဒီတရားအားထုတ်မယ်ဆိုရင် တင်ပျဉ်ခွေမထိုင်နိုင်တာနဲ့ကို တရားအားမထုတ်ရဘူး။ ခက်နေတာကတော့ ဒီကဝန်ကြီးချုပ်တွေသွားတုန်းက မေးတယ်တဲ့။ ဒီတရားအားထုတ်တော့ ဒီလိုပဲ စင်ဂိုဏ်းကလိုပဲ တင်ပျဉ်ခွေရဦးမှာလားလို့ မေးတယ်တဲ့။ ဟာ ဒါမထိုင်ရပါဘူး။ ကိုယ်သဘောကျသလို ထိုင်နိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုထိုင်ထိုင် ခင်ဗျားတို့ ကုလားထိုင်လဲနဲ့ ထိုင်နိုင်တယ်။ ဒီက ဒီလို ပြောရတယ်ဆိုတာကိုး။

ဟုတ်လဲ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီက ကုလားထိုင်နဲ့လဲ ထိုင်နိုင်ပါတယ်။ သင့်လျော်တဲ့ ဥတုနဲ့ ဒါက အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါပဲ နေထိုင်မှု သင့်မြတ်ရာကို

အမှီပြုရမယ်တဲ့၊ ဣရိယပထ သုခသေဝနတာ-ချမ်းသာတဲ့ သင့်လျော်တဲ့ ဣရိယာပုတ်ကိုမှီပဲရမယ်တဲ့၊ သပ္ပာယဣရိယာပုတ်မှီပဲရမယ်၊ အဲဒီလို မှီပဲသောအားဖြင့် သင့်တော်သလို နေထိုင်ပြီး ရှုမှတ်နေလို့ရှိရင် ပဿဒ္ဓိ သမ္မောဇ္ဈင် ကိုယ်စိတ်၏ ငြိမ်းခြင်း ဖြစ်တတ်ပါသည်တဲ့၊ သုံးခု။

ဗောဇ္ဈင်္ဂ ဥတု နေထိုင်မှု မှီပြုသင့်မြတ်ရာ၊
ဒါပြီးသွားပြီ။

မလ္လန္တ မယုတ် မဇ္ဈတ္တ ပယောဂ-အလယ်အလတ် ပယောဂ၊ ပယောဂဆိုတာ လုံ့လပဲ၊ အလယ်အလတ်ပယောဂရှိရမယ်၊ အလယ်အလတ် လုံ့လရှိရမယ်၊ အလယ် အလတ် လုံ့လဆိုတာဟာ ဘာတုန်းဆိုတော့ အဋ္ဌကထာအကျယ်ဖွင့်တဲ့ အခါကျတော့ ကံ-ကံ၏အကျိုးကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်တယ်တဲ့ ဆိုပြီးတော့ ထုတ်ပါတယ်၊ ကံ-ကံ၏အကျိုးကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်တာနဲ့ အလယ်အလတ် လုံ့လထုတ်တာနဲ့ကတော့ တော်တော် ဖေးနေတယ်၊ ဘာမှ မစပ်သလိုတော့ ဖြစ်နေတယ်၊ စပ်အောင်လို့ ယူရမှာပေါ့လေ၊ စပ်အောင်ယူမှ ဖြစ်မယ်။

ဒီမှာတော့ ဘုန်းကြီး သဒ္ဓါနက်တော့ ပြန်ထားပါတယ်၊ သူက မဇ္ဈတ္တ ပယောဂဆိုတော့ မဇ္ဈတ္တက အလယ်အလတ်ပဲ၊ ပယောဂက အားထုတ်တာပဲ အလယ်အလတ် အားထုတ်ရမယ်၊ အလယ်အလတ် အားထုတ်မယ် ဆိုတော့၊ တင်းတင်းရင်းရင်း အလွန်တင်းတင်းရင်းရင်း အားမထုတ်နဲ့၊ လျော့လျော့လဲ အားမထုတ်နဲ့၊ အလယ်အလတ် မှန်မှန်ပဲ အားထုတ်၊ ဒီအဓိပ္ပာယ်ကို မှန်မှန် အားထုတ်လို့ရှိရင် ငြိမ်းအေးတာလဲ မှန်တယ်၊ ပြင်းပြင်း အားထုတ်လို့ရှိရင် ကိုယ့်စိတ် မငြိမ်းအေးနိုင်ဘူး၊ လျော့လွန်းနေလို့ရှိရင်လဲ သမာဓိ မဖြစ်ဘဲ ဘယ်က ငြိမ်းအေးမှု ပဿဒ္ဓိ ဖြစ်မလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အဲဒီတော့ သူ့သဒ္ဓါအနက် အတိုင်းဆိုရင် တော်တော့ တော်နေတာ ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဋ္ဌကထာမှာ ဖွင့်ထားတာကတော့ အလယ်အလတ် အားထုတ်မှုဆိုတာဟာတဲ့ ကံ-ကံ၏ အကျိုးကို ဆင်ခြင်တာတဲ့၊ တော်တော်တော့ စပ်လို့ မရဘူး၊ ဒီဥစ္စာဟာ၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဘုန်းကြီးက စပ်တော့ပြပါတယ်၊ ကံ-ကံ၏ အကျိုး ဆင်ခြင်တယ်ဆိုတာက ကံဆိုတာ အမှပဲ၊ ကံ၏အကျိုးဆိုတာက အဲဒီအမှုရဲ့အကျိုး ကောင်းသောမှုပြုရင် ကောင်းသောအကျိုး ရှိမယ်၊

မကောင်းသော အမှုပြုရင် မကောင်းသော အကျိုးရမယ်။ ဒါကို ဆင်ခြင်ရမယ်။

ဒီတော့ ကောင်းသောအမှုကို ပြုရမယ်။ ကောင်းသောအမှု ပြုရင် ကောင်းကျိုးရမယ်။ ကောင်းကျိုးရသထက်ကို ပိုပြီးသကာလ မျှော်လင့်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်ကံရှိသလောက်ပဲ ကိုယ်အကျိုးပေးမှာပဲ။ တရား အားထုတ် ရာမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ကိုယ်က ကောင်းသောအမှုပြုလို့ ကောင်းသော အား ထုတ်မှုရှိရင်၊ ကိုယ်အားထုတ်သလောက် သမာဓိတွေ ဉာဏ်တွေ တက်မှာပဲ။ ကိုယ်အားထုတ်တာထက် ပိုပြီး မလိုချင်နဲ့။ တချို့က ရှိသေးတယ်၊ တရား နည်းနည်းအားထုတ်ကာရှိသေးတယ်၊ တရားက ကောင်းချင်တာကိုး။ တရား အားထုတ်တာ ၂-၃-ရက် ၄-၅ ရက်ရှိသေး၊ သူများတွေလို ဉာဏ်စဉ် တရားနာချင်ရတာနဲ့ ဒီလိုဟာရှိသေးတာကိုး။ သူ့ဟာ အဲဒီလို လုပ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်ကံနဲ့ကိုယ်အကျိုး ဒီလိုဆင်ခြင်မှ ဖြစ်မှာ။ ကိုယ်က နည်းနည်း အားထုတ်ကာရှိသေးရင် နည်းနည်းဖြစ်မှာပဲ။ များများအားထုတ်ရင် များ များဖြစ်မှာပဲ။ သူ့အကြောင်းအားလျော်စွာ သူ့အားထုတ်သလောက် သူ့ အကျိုးဖြစ်မှာပဲလို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ကိုယ်ကအားလျော်စွာပေါ့။ ကိုယ်အား ထုတ်သည့် အားလျော်စွာ အကျိုးရမှာပဲလို့ စဉ်းစားလိုက်ရင် စိတ်အေးချမ်းပါ တယ်။ အဲဒါကိုပဲယူရမှာပဲ။ ဒီလိုဆိုတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ နို့မို့ရင် တရား အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကိုယ်က နည်းနည်းအားထုတ်ပြီး များများကြီး လိုချင်နေရင် အဲဒါခက်တာပဲ။ တရားမရနိုင်လို့ တော်ကြာလို့ရှိရင် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာတွေခုကွရောက်တယ်၊ ရှုပ်ကလဲရှုပ် တော်တော်ကြာနေ သူတို့ကလဲ အား ထုတ်တာကလျော့နေ သူများတွေက ဉာဏ်စဉ်တရားနာသူက ဉာဏ်စဉ်တရား ထဲ မထည့်တော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာကပဲ မထည့်ချင်ဘူးလို့လို့ သူ့မျက်နှာလိုက် တာလိုလို ဘာလိုလို သူ့ကိုသနားတာလိုလို ဖြစ်ပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ တွေ တာဝန်လေးတယ်။ ဒါ သူတို့ကို ကျေနပ်အောင်လို့ ဟောရသေးတယ်။

အဲဒါက အလုပ်ပိုတစ်ခုလုပ်နေရတယ်။ အဲဒီတော့ မဇ္ဈတ္တ ပယောဂ အလယ်အလတ်ပဲ အားထုတ်ရမယ်တဲ့။ ကံ-ကံ၏အကျိုး နှလုံးသွင်းရမယ်တဲ့၊ ကိုယ်အားထုတ်သလောက် ကိုယ်ဖြစ်မှာပဲတဲ့။ ကိုယ့်သမာဓိဉာဏ်တွေဟာ ကိုယ်အားထုတ်သလောက် ဖြစ်မယ်။ နည်းနည်းအားထုတ်ရင် နည်းနည်း ဖြစ်မယ်။ များများအားထုတ်ရင် များများဖြစ်မယ်။ ငါ နည်းနည်း ဖြစ်ရင် ငါနည်းနည်းအားထုတ်လို့ပဲ။ ငါများများဖြစ်လို့ရှိရင် များများ အားထုတ် လို့ပဲ။ သူများတွေ များများဖြစ်နေတယ်။ များများစားစား ပြည့်စုံနေတယ်။ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်လို့။ အဲဒီတော့ ငါ့မှာ သူများလောက် မဖြစ် သေးဘူးဆိုရင် သူများလောက် ငါအားမထုတ်လို့ပဲ။ ဒီလို လုပ်ရမှာကိုး။

ဒါ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ သူ့ဟာ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အဓိပ္ပာယ် မစပ်တတ်ဘူး။ ဒီဥစ္စာစပ်လို့ကို မရဘူး။ ဒါ တော်တော်ခက်နေတယ်လို့ သူ့ဟာ မစပ်တတ်လို့ရှိရင် ခက်မယ်။

ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားတယ်။ ဘုန်းကြီးသဒ္ဓါနက်ရေးထားတယ်။ (မလွန်မယုတ် လုံ့လထုတ်-၂) ဆိုပေမယ့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ခုနကအတိုင်းပဲ၊ ကံ-ကံ၏အကျိုး၊ ကံ၏အကျိုးဆိုတာလဲ ကိုယ် အားထုတ်မှ ကိုယ်အကျိုးရမယ်၊ သူများတွေအကျိုးရတယ်၊ ဉာဏ်ထွေတက်နေတယ်၊ သိနေတယ်။ သူများတွေ တကတည်း ထူးထူးခြားခြားတွေ ပြောနေတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းစစ်ရာမှာ သူများတွေကပြောကြတယ်။ ဘာတွေ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုရှိတယ်၊ အားရစရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ တချို့ ကိုယ်က သိင် အားမထုတ်တော့ ပြောစရာလဲ မရှိဘူး၊ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီလို ဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ အိမ်ကလာတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မိမ္မေးတိုင်း ဖမ္မေးတိုင်းဆိုတာလို ဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ပြောစရာမရှိတော့ သူများတွေတော့ ပြောစရာရှိတယ်၊ ငါ ပြောစရာမရှိဘူးဆိုရင် ဘာတုံးဆိုရင် ငါအားမထုတ်လို့ဘဲ၊ ငါ အားထုတ်မှု လိုနေလို့ ဒီလိုနှလုံးသွင်းရမှာကိုး။ ဒီတော့ စိတ်အေးတာပေါ့။ နို့မို့ ငါလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းရောက်လာတာ ကြံလှပြီ။ သူများတွေတက်နေတယ်။ ငါ မတက်ဘူး။ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ဘယ် စိတ်အေးချမ်းနိုင်မလဲ။ မအေးချမ်းနိုင်ဘူး။ သူများတွေ အားထုတ်လို့ သူများတွေ တက်တဲ့ဟာ သူတို့တွေ အားထုတ်လို့ ပဲ၊ ငါကတော့ကို မတက်သေးတာ အားမထုတ်လို့ဘဲ၊ အားထုတ်ဦးမှ ပဲလို့ ဒီလိုနှလုံးသွင်းလိုက်တော့ သက်သာခွင့်ရသွားတယ်။ အဲဒါကိုဆိုတာတဲ့၊ မလွန်မယုတ် လုံ့လထုတ်တဲ့၊ ကြမ်းကြုတ်ကြည်ရှောင်ပါတဲ့၊ တစ်ချို့က ကိုယ်ကြမ်း စိတ်ကြမ်းတွေရှိတယ်။ ခိုင်းခိုင်း ဟိုဟာညှဉ်းဆဲ၊ ဒီဟာညှဉ်းဆဲ၊ နှုတ်ကလဲ ပြောချင်ရာတွေ ပြော ကြိုးတို့ကြမ်းတမ်းတွေရှိတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မပေါင်းနဲ့တဲ့၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက စိတ်မအေးဘူး၊ သူတို့အလိုလိုက် သူတို့လိုပဲ အတုလိုက်သွားလို့ရှိရင် မနူးညံ့ဘဲ မငြိမ်းအေးဘဲနဲ့ ဖြစ်လာနိုင်တယ်တဲ့၊ ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူကို ရှောင်ပါတဲ့။ ကိုင်း- ဆိုရမယ်။

မလွန်မယုတ် လုံ့လထုတ် ကြမ်းကြုတ်သူရှောင်ပါ။ (ဆို-၃)

ကိုယ်ကြမ်း နှုတ်ကြမ်း၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နေတတ် ထိုင်တတ် ပြောတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မမှီဝဲနဲ့၊ ရောမနေဘဲနဲ့၊ ငြိမ်းအေးတဲ့လူ ကိုယ်မကြမ်း ကြုတ်ဘဲနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီစဲရမယ်တဲ့။ ကိုယ်စိတ်ငြိမ်းအေးမှု ပဿဒ္ဓိသမ္ပောဇ္ဈင်ဖြစ်ဖို့ရာလဲ စိတ်ထဲ အမြဲတန်း ညွတ်ထားရမယ်တဲ့။ ဒီပဿဒ္ဓိသမ္ပောဇ္ဈင် ဖြစ်အောင်ဟာကို နှလုံးသွင်း

မယ်၊ အားထုတ်မယ်လို့စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပြီးတော့ နှလုံးသွင်းထားရမယ်တဲ့၊ ဒါလဲ လွယ်လွယ်ပါပဲ။

ငြိမ်းအေးသူတို့ မှီဝဲယှဉ် ထိုတို့ စိတ်ညွတ်ရာ။ (ဆို-၃)

ငြိမ်းအေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကာယစိတ္တ ပဿဒ္ဓိ၊ ပဿဒ္ဓိ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်း နေတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကိုယ်ရော စိတ်ရော အကုန်လုံး ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ် မှီဝဲဆည်းကပ်ရမယ်တဲ့၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဟာ အတူတူနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ငြိမ်းအေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ရောနေလို့ရှိရင် ကိုယ်စိတ် ငြိမ်းအေးမှု ပဿဒ္ဓိဟာ ဖြစ်လွယ်တာပေါ့၊ ပဿဒ္ဓိ ဗောဇ္ဈင် ဖြစ်ဖို့ရာလဲ စိတ်ထဲမှာ ညွတ်ရမယ်တဲ့၊ ဒါသူတစ်ခုတည်းရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ တရားကောင်း အောင်လို့ စိတ်ညွတ်ရတာပဲ၊ ပဿဒ္ဓိ တစ်ခုတည်းလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ-တရား ကောင်းအောင် ရှုမယ်၊ မှတ်မယ်၊ အားထုတ်မယ်၊ နှလုံးသွင်းမယ်၊ ဒီလို စိတ် ညွတ်ထားလို့ရှိရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကိုယ်တို့ စိတ်ညွတ်ရာ ပဿဒ္ဓိဖြစ်ရာ အတွက် ခေါ်လေ၊ ပဿဒ္ဓိဖြစ်ဖို့ရာမှာ စိတ်ကလေး ကိုင်းညွတ်ပြီး ထားရမယ်တယ်၊ အဲဒီ တော့ ဘယ်နှစ်ခုရှိသွား ၇-ပါးရှိသွားပြီ၊ ဗောဇ္ဈင် သင့်မြတ်တဲ့ ဗောဇ္ဈင် မှီဝဲ၊ သင့်မြတ်တဲ့ ဥတုမှီဝဲ၊ သင့်မြတ်တဲ့ နေထိုင်မှု ဣရိယာပုတ်ကို မှီမှု သုံးခု၊ ပထမပုဒ်က၊ ဒုတိယပုဒ်က မလွန် မယုတ် အားထုတ်ဖို့ ကြမ်းကြုတ်သူကို ရှောင်၊ အဲဒါနဲ့ဆိုတော့ ၅-ခုရှိသွားပြီ၊ ငြိမ်းအေးသူကိုမှီ၊ ကိုယ်စိတ်ငြိမ်းအေး သူ ငြိမ်းအေးတဲ့သူကိုမှီ၊ ပဿဒ္ဓိ ဖြစ်ဖို့ရာအတွက် စိတ်ကိုင်းညွတ်ထားရမယ်၊ ဒီကနေ နှစ်ခုထည့်လိုက်တော့ ၇-ခု ရှိသွားပြီ၊ အဲဒါ ပဿဒ္ဓိဖြစ်ကြောင်း တရားပဲ၊ ပဿဒ္ဓိ ၇-ပါး ညွှန်ကြား ဌကထာ၊ အဲဒါ အဋ္ဌကထာက ပြတဲ့ ပဿဒ္ဓိ ဖြစ်ပွားကြောင်း တရား ၇-ပါးပါပဲ ဆိုရမယ်။

ပဿဒ္ဓိပွား ခုနစ်ပါး ညွှန်ကြားအဋ္ဌကထာ။ (ဆို-၃)။

အဲဒီ ၇-ပါးသော တရားတွေ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ရင် ပဿဒ္ဓိ တရား ပြည့်စုံတယ်။

ယထာစ ဥပ္ပန္နဿ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ ဘာဝနာယ ပါရိပူရိ ဟောတိ၊ တဉ္စ ပဇာနာသိ။

ယထာစ - အကြင်အကြောင်းကြောင့်လည်း၊ ဥပ္ပန္နဿ-ဖြစ်ပေါ်ပြီး သော၊ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ-ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်၏၊ ဘာဝနာယ ပါရိပူရိ ပွား စည်းမှု၏ ပြည့်စုံခြင်းသည်၊ ဟောတိ - ဖြစ်၏၊ တဉ္စ-ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။

ပဿဒ္ဓိ-ပွားစေမှုက ဘယ်ကျမှပြည့်စုံသလဲဆိုတော့ အရဟတ္တဖိုလ်ကျမှ ပြည့်စုံတယ်။ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော အကြောင်းကိုလဲပဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က သိပါတယ်တဲ့။ အစဉ်အတိုင်း ပွားများ အားထုတ်တဲ့ကာလ၊ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်တဲ့ကာလ ပွားစရာမရှိဘူး၊ လမ်းဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ သိတာပဲ။ အဲဒီတော့ ပဿဒ္ဓိပွားမှု ဘယ်မှာဆုံးသလဲ၊ ဘာကြောင့် ဘယ်တရားကြောင့် ပြည့်စုံသွားသလဲ၊ အရဟတ်ဖိုလ်တရားကြောင့် ဒီရောက်တဲ့အခါမှာရှုရင်ရှုရင်းကနေပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်သွားတယ်၊ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်ရောက်သွားတာပဲ။ ပဿဒ္ဓိတစ်စိတ် တစ်ပိုင်းတော့ ပြည့်စုံသွားတာပဲ။ သကဒါဂါမ်မိဖိုလ်ရောက်လဲ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတော့ ပြည့်စုံသွားတာပဲ။ အနာဂါမ်ဖိုလ် ရောက်တဲ့အခါလဲ ပြည့်စုံတာပဲ။ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ် ရောက်တဲ့အခါ ကြတော့ အကုန်လုံးပြည့်စုံသွားတာပဲ။ နောက်ထပ် မှာစရာ မလိုဘူး၊ ပြည့်စုံသွားတာ။

ဒါကြောင့် အကြင်အရတ္တမဂ်ဖိုလ် တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်ကို ပွားများမှ ပြည့်စုံတယ်။ အရဟတ္တမဂ်အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော အကြောင်းကိုလည်း ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်တိုင် တွေ့သိ သွားပါတယ်။ ဒီနေရာလေးရောက် ဒါလေးနဲ့ပြည့်ငြင်းကြောင့် ပဿဒ္ဓိ တရားတွေ နောက်ထပ် ပွားစရာမလိုဘဲနဲ့ ကိစ္စပြီးသွားတာပဲတဲ့။ ကိုယ်တိုင် သိနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ရောက်မှ သိရမှာ၊ အဲဒီလိုအစဉ်အတိုင်း သိဖို့ရာကို ရှေးကနေပြီး ညွှန်ကြားထားရတယ်။ ဒီနေ့ ပဿဒ္ဓိ သမ္မောဇ္ဈင်လဲ ပြီးသွားပြီ၊ နာရီကလဲ ၄နာရီ တီးသွားပြီ၊ သမိသမ္မောဇ္ဈင်နဲ့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် ၂-ခုပဲ ရှိတော့တယ်။ နောက်သီတင်းတွေကျတော့ ဆက်ဟောမယ်၊ ရပ်ဦးမှ။

ဤ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်တရားတော်ကိုရိုဗသစ္စာ နာခံ မှတ်သားရသော ဓမ္မသဝန ကုသိုလ်စေတနာ၏ အစွမ်းအာနုဘော်ကြောင့် ပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် မိမိတို့သန္တာန်၌ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်နှင့် တကွ ကြွင်းသော ဗောဇ္ဈင် တရားတို့ကို ဖြစ်ပွား ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်နိုင်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ် အစဉ် အရိယာဂေါဉာဏ်အစဉ်သို့ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာမြတ်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု။

သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် တရားတော်

၁၃၂၃-ခု၊ တော်သလင်းလဆန်း ၈-ရက်နေ့ ဟောသည်။

သန္တံဝါအဇ္ဈတ္တံ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ အတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ သမာဓိ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂါတိ ပဇာနတိ။

အသန္တံ ဝါ အဇ္ဈတ္တံ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ အတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ သမာဓိ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂါတိ ပဇာနတိ။

ယထာ စ အနုပ္ပန္နံ သမာဓိ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ ဥပ္ပါဒေါ ဟောတိ တဉ္စ ပဇာနတိ ယထာ စ ဥပ္ပန္နံ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ ဘာဝနာ ယ ပါရိပူရိ ဟောတိ တဉ္စ ပဇာနတိ။

ဒီနေ့ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ကို ဟောဖို့ အလှည့်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ သမ္မောဇ္ဈင်ကို သိပုံကို မြတ်စွာဘုရားက ခုနရွတ်တဲ့အတိုင်း ဘာဟောသွားတယ်။ ဒါ ပါဠိဘာသာနဲ့ဟောတာ၊ ဘုရားဟောတဲ့အတိုင်း ကြည်ညိုရအောင် လို့ ရွတ်လိုက်တာ။ ဒါကတော့ ဒါကြားလို့ နားလည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ နည်းနည်း ပါးပါးရှိမယ်။ များသော အားဖြင့်တော့ ပါဠိဆိုတာ နားမလည်ဘူး။ မြန်မာပြန်ပြီး ပြောရဦးမယ်။

အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တိုင်း သန္တာန်၌၊ သန္တံ-ထင်ရှားရှိသော၊ သမာဓိ- သမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ ဝါ-သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် တရားကိုလည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ- ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၌၊ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ အတ္ထိ- ရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနတိ-သိ၏။

သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်တရား ရှိလျှင်လဲ ရှိမှန်းသိပါတယ်တဲ့။ သမ္မောဇ္ဈင် တရား မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်နေလို့ရှိလျှင် ဖြစ်နေမှန်း ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကသိတယ် သိရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်သန္တာန်ဖြစ်တဲကိုး၊ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်နေတာ ဖြစ် မှန်း သိတော့သိတာပေါ့။ ဖြစ်မှလဲသိတာ၊ မဖြစ်ရင်လဲ မသိဘူး။ သမာဓိ သမ္မောဇ္ဈင်က မဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဟာ၊ စာပေအရကကော့ ကိုယ်ကြားနာပြီး မှတ်ယားထားရတော့ ကိုယ်တိုင်တွေ့တော့၊ ကိုယ်တိုင် တွေ့သိ ဖို့ရာကတော့ ကိုယ့်သန္တာန်ဖြစ်မှပဲ သိမှာပဲ၊ ခုဟာက ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က အစဉ် အတိုင်း တရားအားထုတ်နေတော့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တဲ့ အခါကာလက

စပြီးတော့ ရှုတိုင်းမှတ်တိုင်း သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ် စာယ်၊ ဖြစ်နေတာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးတော့ သိရပါတယ်တဲ့။

အသန္တံ ဝါ အဗျတ္တံ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်။

အဗျတ္တံ-ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၌၊ အသန္တံ-ထင်ရှားမရှိသော၊ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် ဝါ-သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်တရားကိုလဲ၊ မေ-ငါ၏၊ အဗျတ္တံ-ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၊ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်- သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ နတ္ထိ-မရှိ၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။

သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် တရားမရှိရင်လဲ မရှိမှန်း သိပါတယ်တဲ့၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ရောက်ပြီး ရပြီးနေတဲ့ အခါကာလ အကြောင်းမညီညွတ်တဲ့ အခါကျတော့ သမာဓိက မဖြစ်ပြန်ဘူး။ အဲဒီလိုမဖြစ်တဲ့အခါလဲ မဖြစ်ဘူး။ သမာဓိမရှိဘူး သိနေတာတော့၊ အဲဒါတော့ အဲဒီလိုသိရုံနဲ့လဲပဲ သတိပဋ္ဌာန်ဘာဝနာလဲမဖြစ်ပါဘူး။ ဒီလိုဆိုလို့ရှိရင် တရားအားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် မရှိရင်လဲ မရှိမှန်း သိနေတာနဲ့ ဘာဝနာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။ တရားအားမထုတ်ဘဲနဲ့ သမာဓိ ကျနေပြီး သမာဓိမရှိဘူးလို့ သိရုံနဲ့လဲ သတိပဋ္ဌာန် ဘာဝနာမဖြစ်ဘူး။ အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲပဲ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် မရောက်သေးခင် သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် မရှိမှန်း သိနေရုံနဲ့ အဲဒါလဲပဲ သတိပဋ္ဌာန်ဘာဝနာတည်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။

ခုဟာကတော့ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် ရောက်နေတာကိုး၊ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် ကိုယ့်သန္တာန် ဖြစ်နေတာ၊ ဖြစ်နေတဲ့ခါ ဖြစ်မှန်းလဲ သိတယ်၊ အကြောင်းမညီညွတ်တဲ့အခါ အဲဒီဥစ္စာက မဖြစ်ပြန်ဘူး၊ ဝိပဿနာ သမာဓိဆိုတာက မပျက်စီးနိုင်တဲ့ တရား မဟုတ်ဘူး၊ ပျက်စီးနိုင်တဲ့တရားပဲ၊ မပျက်စီးနိုင်တဲ့တရားက အကုပ္ပံ မေ ဝိမုတ္တိ၊ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်သွားတဲ့အခါကျတော့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားဆင်ခြင်တဲ့ ပစ္စဝေက္ခဏဉာဏ် ရှိတယ်။ အကုပ္ပာ မေ ဝိမုတ္တိ၊ မေ-ငါ၏၊ ဝိမုတ္တိ-ကိလေသာမှ လွတ်ခြင်းသည်၊ အကုပ္ပာ-မပျက်စီးနိုင်တော့ပြီ၊ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အခါကာလကျတော့ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်တဲ့စိတ်ဟာ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးတော့ဘူး၊ သမာဓိကလဲ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးတော့ဘူး၊ အဲဒီသမာဓိကတော့ အဲဒါသာ မဟုတ်ဘူး။

အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် ပရိပူရကာရီဆိုတော့ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်လဲ အနာဂါမ်မဂ်ဖိုလ် ရောက်သွားလို့ရှိရင် သူလဲ သမာဓိမပျက်ဘူး၊ အနာဂါမ် ရဟန္တာကမှ သမာဓိကမပျက်ဘဲနဲ့ ဒီပြင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ သမာဓိကောင်းတဲ့အခါလဲကောင်းမှာပဲ၊ ပျက်တဲ့အခါလဲ ပျက်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့

အခါကောင်းတဲ့ခါကောင်းတဲ့သမာဓိကိုလဲ သိတယ်၊ ပျက်တဲ့အခါလဲ ပျက်
တဲ့သမာဓိကိုသိတယ်၊ ဒီလိုသိရမယ်တဲ့၊ သမာဓိဆိုတာဟာ မြတ်စွာဘုရား၏
သာသနာတော်မှာ သာသနာသုံးရပ်ထဲက အလယ်ပိုင်းပဲ သီလတဲ့ သမာဓိ
တဲ့၊ ပညာတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မှာ အရေးအကြီးဆုံး သာသ
နာကြီးသုံးရပ်၊ သာသနာဆိုတာ ဆုံးမညွှန်ကြားချက်ကို သာသနာခေါ်တာပဲ၊
သာသနာဆိုတာ ဆုံးမခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ ဆုံးမတဲ့ စကားရပ်တွေဟာ
သာသနာတွေပဲ။

ဒါပေမယ့် ဆိုဆုံးမချက် ဒေသနာအရအားဖြင့် ကျင့်သုံးပြီးတော့
ပြည့်စုံတဲ့ တရားတွေကိုလဲ သာသနာလို့ပဲ ခေါ်ရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ညွှန်
ကြားဆုံးမထားတဲ့ ဝိနည်းသုတ္တန် အဘိဓမ္မာတရားဒေသနာတော်တွေရှိတယ်၊
အဲဒါတွေဟာ မြတ်စွာဘုရား သွန်သင်ဆုံးမထားတဲ့ တရားတော်တွေ ဖြစ်ခြင်း
ကြောင့် ဒါတွေဟာ သာသနာတွေပဲ၊ ဒါတွေက ပရိယတ္တိသာသနာ ခေါ်
တယ်၊ ပရိယတ္တိသာသနာတွေတဲ့၊ အဲဒါတွေက သင်ကြားရတယ်၊ မကြားဘူး
မနာဘူးသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြားရ နာရတယ်၊ မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေသိအောင်လို့
သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဟောကြားရတယ်၊ ခုခေတ်ကာလတော့ အင်မတန်
လွယ်တာပဲ၊ ခုတော့ စာအုပ်တွေကရှိတာကိုး၊ အဲဒီစာအုပ်တွေကြည့်ပြီးတော့
လေ့လာရင်ကို ဒီတရားတော်တွေ အဆုံးအမတွေ ရနိုင်တာပဲ။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော် အခါကာလတုန်းကဆိုရင် ဒီလိုစာအုပ်
တွေ မရှိသေးဘူး၊ ဘုရားကလဲ အကြောင်းအားလျော်စွာ ကြံတဲ့အခါ ဟော
သွားတာပဲ၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ကြည့်ပြီးတော့ ပရိသတ်နဲ့ ဒီတရားနဲ့
သင့်လျော်တယ်ဆိုရင် အဲဒီပရိသတ် အဲဒီတရားဟောသွားတယ်၊ ဘုရားဆို
တော့လဲ တရားက အထူး နှလုံးသွင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ပရိသတ်ကြည့်ပြီး
ဟောသင့်ဟောထိုက်တဲ့တရား ဟောသွားတာပဲ၊ အဲဒီ ဟောသွားတဲ့ တရားတွေ
ကို ကြားနာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မှတ်သားထားရတယ်၊ ဟိုတုန်းက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ဉာဏ်သိပ်ကောင်းလို့ ပေါ့၊ ဘုရားကတစ်ခေါက်ဟောသွားတာပဲ၊ တစ်ခေါက်
လျှောက်တန်း ဟောသွားတာ အကုန်လုံး နောက်က လိုက်မှတ်ရတာကိုး။
ဆောင်ထားရတာ။

ဒီဆောင်ထားလို့ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ မြတ်စွာဘုရားကဘယ်ခါတုန်းက
ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဘယ်လိုပရိသတ်တွေအကြောင်းပြုပြီးတော့
ဘယ်လိုတရားတွေဟောတယ်၊ ဘယ်-ဘယ်လိုပဲ ဒါတွေ လျှောက်ပြီးမတော့
အဆင့်ဆင့် ညွှန်ကြားပေးရတာပေါ့၊ အဲဒါတွေ ဆောင်ထားရတယ်၊ ဒီတော့

မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတွေကို လေ့လာချင်လို့ရှိရင် အဲဒီ တတ်သိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဟောမှပဲသိနိုင်တယ်။ မဟောရင် မသိနိုင်ဘူး။ စာအုပ်စာတမ်း တွေလဲ ရေးမထားကြသေးဘူး။ ဟိုတုန်းကမရေးကြသေးဘူး။ နောက်မှ ပေခေတ်တွေပေါ်လာတော့မှ သာသနာ ၄၅၀-လောက်ကျမှ ပေနဲ့ ရေးပြီး တော့ ပိဋကတ်တွေဖြစ်လာတယ်။ ပေဆိုတောင်မှ တော်တော်ရှားသေးတယ်။

ခုခေတ်ကျတော့ စာအုပ်တွေဖြစ်လာတာကိုး။ စာအုပ်တွေကတော့ ပေါ်ပါတယ်။ စာအုပ်တွေက အင်မတန်ပေါ့။ ဟိုတုန်းက စာကြည့်ချင်လို့ရှိရင် ပေထုပ်တစ်ထုပ် ထမ်းရဖို့ရာ တယ်မလွယ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေက သွားငှားဖို့ရာ တယ်မလွယ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးတွေကလဲ မျှောက်သွားမှာစိုးလို့ တယ်မငှားချင်ကြဘူး။ တစ်ထုပ်လုံးများ မငှားတူး။ အပိုင်းအပိုင်းလေးတွေနဲ့ ဘုန်းကြီးများ ငယ်ငယ်တုန်းက စာအုပ်ကလဲ မရှိ တော့ အဲဒီစာကို ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သွားပြီးတော့ ပေထုပ်ရတာ၊ ပေထုပ်တဲ့ခါမှာ ဆရာတော်ကြီးက ဘယ်နဲ့လဲတဲ့၊ စာပုလွေလေး ဘာလေး မပါဘူးလားတဲ့၊ အထုပ်လိုက် ငှားလို့ ရလိမ့်မယ်လို့ အောက်မေ့တာကိုး။ ဟာ ဒီလိုမလုပ်ရဘူး။ စာပုလွေလေးယူခဲ့ရတယ်တဲ့၊ ပေတွေ ဘာတွေ ထုပ် ရတာကလေး။

အဲဒါလေးက ဝါးခြမ်းတွေနဲ့ အဝတ်နဲ့ ကပ်ထုပ်ထားတာလေး။ အဲဒါလေးနဲ့ယူသွားမှ တစ်အင်္ဂါနှစ်အင်္ဂါချင်း ထုတ်ပေးတာကိုး။ စာသင်ပြီးလို့ တက်ပြီးရင် ပြန်ပို့ရတယ်။ ပြန်ပို့ နောက်အသစ်ထုတ် ဒီလို လုပ်ရတာကိုး။ မလွယ်ဘူး ရှေးတုန်းက အခုတော့ တော်တော်တော့ ကြာသွားပါပြီ။ စာအုပ်တွေ ပေါ်လာတာ စာအုပ်ပေါ်တဲ့ခေတ်ကစပြီးတော့ စာအုပ်တွေ က ပေါ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဘုန်းကြီးများ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ကြည့်ကော့လဲ ကြည့်ပါရဲ့ နေရာတိုင်းတော့ မပေါ်သေးဘူး။ ခုတော့ ပေါ်ကုန်ပါပြီ။ ဆဋ္ဌ သင်္ဂါယနာ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ကနေပြီးတော့ စာအုပ်တွေ ရိုက်လိုက်တာမှ အင်မတန်ကို ပေါ်သွားတယ်။ ထိုထိုဆရာတွေ ရေးပြီးထုတ်တဲ့ အမျိုးမျိုး သော တရားစာအုပ်တွေကလဲ ခုကာလ အင်မတန် ပေါ်ပါတယ်။ လေ့လာ ချင်လို့ရှိရင် တရားတော့ အင်မတန် လေ့လာဖို့လွယ်တယ်။ အဲဒီလို လေ့လာ သင်ကြားပြီး ယူရတဲ့တရားကို ပရိယတ္တိ သာသနာတော့တဲ့။

ပရိယတ္တိ သာသနာ၊ အဲဒီ ပရိယတ္တိ သာသနာကော်က ညွှန်ကြားထား တဲ့အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်တော့ ဖြစ်ပေါ်လာတာတော့၊ အဲဒါတွေကပဋိပတ် တော့ ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ကာလဖြစ်ပေါ်တာတော့၊ ပဋိပတ် သီလ အကျင့်

ကျင့်တယ်၊ သမာဓိအကျင့်ကျင့်တယ်၊ ဒါပဋိပတ်အကျင့်တွေ၊ အဲဒီလို အကျင့်
တွေ ကျင့်လို့ ပြည့်စုံတဲ့အခါကျမှ ပဋိဝေဓလို့ ခေါ်တာကိုး၊ ပဋိဝေဓဆိုတာ
တရားထူးတရားမြတ်တွေ ရသွားတာကိုခေါ်တယ်၊ ပဋိဝေဓ ထိုးထွင်းပြီး
သိသွားတယ်တဲ့၊ အဲဒီရောက်အောင် အားထုတ်ရတာ။

အဲဒီလို အားထုတ်တဲ့ထဲမှာ သီလဆိုတဲ့ ကျင့်သုံးရတဲ့ သာသနာက
တစ်ခု၊ သမာဓိဆိုတာ တစ်ခု၊ ပညာဆိုတာ တစ်ခု၊ သုံးခု၊ အဲဒီ ၃-ခုထဲမှာ
သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဆိုတာက အလယ်ပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်းကျတယ်၊ အလယ်ပိုင်း
ထဲမှာ ပါဝင်နေတယ်၊ အဲဒီသမာဓိတရား၊ သမာဓိကလဲ အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်၊
သမာဓိကလဲ ကုသလာဓမ္မာ၊ အကုသလာဓမ္မာ၊ အဗျာကတာဓမ္မာ ဆိုတဲ့
အဘိဓမ္မာဒေသနာ၊ ပထမဆုံးတိတ်နဲ့ တွဲလိုက်လို့ ရှိရင် ကုသိုလ်သမာဓိလဲရှိတာ
ပဲ၊ အကုသိုလ်သမာဓိလဲရှိတာပဲ၊ အဗျာကတသမာဓိလဲ ရှိတာပဲ၊ အမျိုးမျိုး
ရှိတယ်၊ အကောင်းလဲရှိတယ်၊ အဆိုးလဲရှိတယ်၊ သမာဓိအကုသိုလ် မကောင်း
မှုတွေ ပြုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ သူတို့အထိုက်အလိုက် သူတို့လဲ သမာဓိနဲ့ပဲ၊
သူတို့လဲ သမာဓိ စိတ်တည်ကြည်မှု ရှိတန်သလောက်ရှိလို့ အလုပ်လုပ်လို့ ဖြစ်
တာ၊ လောကဘက်ကနေပြီး စူးစူးစမ်းစမ်းတွေ ကြံစည်ပြီးသကာလ အား
ထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ သမာဓိတွေကလဲ သူတို့လဲ သမာဓိတွေနဲ့ပဲ လောက
ဘက်ကနေ ကျမ်းစာအုပ်တွေရေး၊ ဘာသာရေးဝါဒတွေရေး၊ ဟောဒီလိုလုပ်
နေတာတွေ သူတို့လဲ သမာဓိတွေနဲ့ သူတို့သမာဓိနဲ့ လုပ်နေတာ စက်မှုလက်မှု
စသည်တွေ ကြံစည်တည်ထွင်တဲ့နေရာတွေ သူတို့လဲ သမာဓိတွေပါတယ်။

သမာဓိ မရှိရင် ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မတုန်း၊ သူတို့လဲ တော်တော်ကြီးတဲ့
သမာဓိနဲ့ လုပ်ရတာ။ သို့သော်လဲ ဒီသမာဓိတွေကတော့ ကုသိုလ်သမာဓိလို့
မဆိုနိုင်ဘူး၊ လောဘဦးစီးပြီးတော့ ကြံစည်နေတဲ့ သမာဓိလဲဖြစ်နိုင်တယ်၊
ဒေါသဦးစီးပြီးတော့ လက်နက်တွေ၊ ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ သေရာသေ
ကြောင်းတွေ လျှောက်လုပ်နေတာကိုး၊ ဒေါသဦးစီးပြီးတော့ ကြံစည်နေတဲ့
သမာဓိလဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ မောဟတို့၊ မာနတို့၊ မိတ္တိတို့ အဲဒါတွေ ဦးစီးပြီး
သကာလ ကြံစည်ပြီးနေတဲ့ သမာဓိတွေလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အကုသိုလ် သမာဓိ
တွေပဲ။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့ စပ်ပြီးတော့ တည်ကြည်နေတဲ့ စိတ်တည်ကြည်
မှုက ကုသိုလ်သမာဓိပဲ၊ ဒါက ဒါနပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီးတော့
ဖြစ်တယ်၊ သီလစောင့်ထိန်းမှုနဲ့ စပ်ပြီးဖြစ်တယ်၊ သမထဝိပာသနာ ဘာဝနာ
အားထုတ်မှုနဲ့ စပ်ပြီးတော့ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီသမာဓိဟာ သူ့ရဲ့အမည်ကို လိုက်ပြီး
တော့ ပြောရမယ်ဆိုရင် သမာဓိဆိုတာ ကောင်းစွာထားတတ်တဲ့ တရားပဲ၊

ယှဉ်ဖော်ယှဉ်ဖက် တရားတွေကို စေတသိက် တရားတွေကို တစ်ခုတည်းသော အာရုံ၌ ကောင်းစွာ ထားတတ်တဲ့ တရား၊ တည်ကြည်စေတတ်တဲ့ တရားလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ စူးစိုက်ပြီး တည်ကြည်တတ်တဲ့ ဟရား၊ အကုသိုလ် သမာဓိကလဲ အကုသိုလ်အာရုံမှာထားမှာပေါ့၊ ကုသိုလ်သမာဓိကလဲ ကုသိုလ် အာရုံမှာထားမှာပေါ့၊ တည်ကြည်စေတတ်တဲ့တရား၊ ခု ဘာဝနာနဲ့ စပ်တဲ့နေရာမှာတော့ ကုသိုလ်သမာဓိလို့ ပြောရလိမ့်မယ်၊ အကုသိုလ် သမာဓိတော့ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ သမာဓိခန်းဖွင့်တော့မယ်ဆိုတော့ သမာဓိ ဆိုတာဘာလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်လိုက်တယ်။ ရှေးဦးစွာ မေးခွန်းယူတ်ပြီး ဖြေတော့ သမာဓိအမျိုးမျိုးအစားစားတွေ ရှိနေတာတဲ့၊ အဲဒီ သမာဓိ အဲမျိုးမျိုးအစားစားရှိနေတာတွေ လျှောက်ပြောနေရင် ဒီမှာ လိုအပ်တဲ့သမာဓိ တွေ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ အတိုချုပ် မြန်မာလို သမာဓိ ပြောရမယ် ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ကုသိုလ်နဲ့ယှဉ်တဲ့စိတ် ဧကဂ္ဂတာပါပဲတဲ့၊ ကုသိုလ်နဲ့ ယှဉ်ပြီးဖြစ်တဲ့စိတ် ဧကဂ္ဂတာ၊ စိတ္တက-စိတ်၊ ဧကဂ္ဂတာက-တစ်ခုတည်းသော အာရုံမှာတည်ပြီးတော့နေတာ၊ တစ်ခုတည်းသော အာရုံမှာ တည်တဲ့ စိတ်ပါပဲတဲ့၊ စိတ်၏တစ်ခုတည်းသောအာရုံမှာ တည်တဲ့သဘောပါပဲတဲ့၊ ဒါကုသိုလ်နဲ့ ယှဉ်ပြီးဖြစ်တာပဲ၊ အကုသိုလ်နဲ့ယှဉ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဗျာတကနဲ့ ယှဉ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဝနာနဲ့စပ်တော့ ကုသိုလ်သမာဓိလို့ ပြောရတယ်၊ အဲဒီ ကုသိုလ်သမာဓိက ခုနကပြောတဲ့အတိုင်း ဒါနသီလနဲ့လဲ စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်တာလဲ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ်လို့ ဒါတွေကသိပ်မထင်ရှားဘူး၊ ဒါနသီလနဲ့ ဖော်ဖြစ်တာ တွေက မထင်ရှားဘူး၊ ဘာဝနာနဲ့စပ်ဖြစ်တဲ့ သမာဓိက ထင်ရှားတယ်၊ ဘာဝနာနဲ့စပ်ပြီးဖြစ်တဲ့သမာဓိမှာလဲ ဥပစာရသမာဓိ၊ အပ္ပနာသမာဓိ၊ ခဏိက သမာဓိ၊ မဂ်သမာဓိ၊ ဖိုလ်သမာဓိ၊ ဒီလိုသမာဓိတွေ အမျိုးမျိုး အစားစား ရှိပါတယ်၊ ဥပစာရသမာဓိဆိုတာ သမထဘာဝနာ အားထုတ်တော့ သမထ ဘာဝနာမပြည့်စုံသေးခင် ဈာန်သမာပတ် မရောက်သေးခင် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ စိတ်ထည်ကြည်မှုတွေ ဥပစာရသမာဓိခေါ်တယ်၊ ဥပစာရ-အနီးကပ်ဖြစ်တဲ့ သမာဓိတွေ၊ ဈာန်အပ္ပနာသမာဓိတွေရဲ့ အနီးအပါးဖြစ်တဲ့ သမာဓိတွေ ဒီလို ဆိုလိုတယ်၊ ဒါကလဲ တော်တော်လေးနီးသွားမှ ခေါ်တယ်၊ စုကာစ လက် ဦးစတော့ မခေါ်သေးဘူး၊ သာမညတော့ သမာဓိပဲဖြစ်တယ်၊ စုကာစ တော့ သူက သိပ်ပြီးတော့ စာရင်းမဝင်သေးဘူး၊ ဥပစာရ သမာဓိဆိုတာ ပဋိဘာဝနာမိတ်။

ထူးထူးခြားခြား နိမိတ်တွေ၊ အာရုံတွေ၊ တင်လာပြီဆိုတဲ့ အခါက စပြီးတော့ ဥပစာရသမာဓိဖြစ်တယ်။ ဥပစာရသမာဓိဖြစ်တဲ့ အခါကာလမှာ နီဝရဏစိတ်တွေလဲ ကင်းစင်ပြီးတော့သွားတယ်။ နီဝရဏစိတ်တွေ မကင်းစင်သေးလို့ရှိရင် ဥပစာရသမာဓိမဖြစ်သေးဘူး။ နီဝရဏစိတ်တွေက ဘာဘုံဆိုရင် ကာမတ္ထန့နီဝရဏတဲ့၊ ဗျာပါရနီဝရဏ၊ ထိနမိဒ္ဓနီဝရဏတဲ့၊ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ ဝိစိကိဗ္ဗ နီဝရဏတဲ့၊ ကိလေသာနီဝရဏတဲ့ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ၅-ခုရှိတယ်။ အကျယ်ဆိုရင်တော့ ၈-ခု ရှိပါတယ်။

ကာမအာရုံတွေကို စဉ်းစားကြံစည်နေတာလေးတွေဟာ ကာမတ္ထန့နီဝရဏခေါ်တယ်။ ကာမဘုံက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အမြဲတမ်းလိုပဲ ဒီကာမအာရုံတွေကို ကြံစည်နေကြတာပဲ။ ကာမအာရုံတွေ မရသေးတာတွေရဖို့ ရပြီးတာတွေ သိမ်းပိုက်ပြီးထားဖို့၊ မြင်စရာအာရုံတွေ၊ အကောင်းတွေကို ရဖို့မြင်ဖို့၊ ကြားစရာအာရုံတွေ အကောင်းတွေကို ရဖို့ကြားဖို့၊ နံစရာအာရုံတွေအကောင်းတွေကို စားစရာအာရုံတွေ အမကောင်းတွေကိုရဖို့၊ စားဖို့၊ တွေ့ထိစရာ အာရုံအကောင်းတွေကို ရဖို့တွေ့ထိဖို့၊ အသုံးအဆောင်အမျိုးမျိုးတွေကို ရဖို့၊ အပေါင်းအဖော် ပရိသတ်တွေ၊ အခြံအရံတွေရဖို့၊ လောကဂုဏ်သတင်း ကျက်သရေတွေရဖို့၊ ကြီးပွားဖို့၊ ချမ်းသာဖို့ အဲဒါတွေ လျှောက်စဉ်းစားနေတာ။ ကာမတ္ထန့နီဝရဏလို့ ခေါ်တယ်။ ကာမ အလိုဆန္ဒတွေတဲ့၊ လောက ရေးရာနဲ့စပ်ပြီးတော့ ကောင်းစားဖို့၊ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့၊ ချမ်းသာဖို့ရာတွေ လျှောက်ကြံနေတာ။ အကုန်လုံး ကာမတ္ထန့ချည်းပဲတဲ့၊ အဲဒီလို စိတ်မျိုးတွေ ကင်းနေရမယ်။

ဥပစာရသမာဓိ ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဒီစိတ်မျိုးတွေ မရှိတော့ဘူး။ ခုဒ္ဒိမ္မာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်တဲ့အခါမှာ ရှုရမည့်တရားလေးတွေ ရှုမှတ်နေတာပဲ။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်နေရင်း ကြားထဲကနေ ဒီစိတ်ကလေးတွေဘယ်သွားလဲ ထွက်ထွက်သွားတယ် မမိဘူး။ သူက ကာမအာရုံတွေ ပြန်ပြန်သွားတယ်။ သူနေနေကျ နေရာလေးကို သူက ကာမအာရုံတွေမှာ နေရတာက ချောင်ချောင်ချိချိရှိတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိတယ်။ သမထအာရုံ ဝိပဿနာအာရုံတွေမှာ နေရတာက သိပ်ပြီးတော့ မလွတ်လပ်ဘူး။ အမြဲတန်းကြောင့်ကြစိုက်နေရတာပဲ။ သူ့ကို မသွားအောင်ဟာ ဒီအာရုံနဲ့ စိတ်နဲ့ဟာအမြဲတန်းကပ်ပေးနေရတာပဲ။ တစ်ခုပြီးတစ်ခုအမြဲတမ်းကပ်ပေးနေရတယ်။ ကြောင့်ကြစိုက်ပေးနေရတယ်။ လွတ်လပ်ခြင်းမရှိဘူး။ အဲ - သူ့အလိုလို သွားနေတဲ့ ကာမအာရုံတွေကတော့ လွတ်လပ်တယ်။ ကိုယ်လဲ ဘာမှ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘူး။ သူ့ဟာသူသွားနေတာပဲ။ ဘာမှ ကြောင့်ကြ မစိုက်ရဘူး။

တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးသွားနေတာ၊ တယ်သက်သာတာပဲ။ သွားနေတာလဲ တယ်ပျော်စရာကောင်းတယ်။ သူက ဟိုဟာစဉ်းစား ဒီဟာစဉ်းစား စဉ်းစား တိုင်း စဉ်းစားတိုင်းဟာ ကောင်းနေတာပဲ။ အဲဒါ ကာမစ္ဆန္ဒနိဝရဏတွေ ခေါ်တယ်တဲ့။

ဒီကာမစ္ဆန္ဒတရားတွေ ဖြစ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘာဝနာတွေပျက်၊ လုံးလုံးအားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လုံးလုံး တစ်ခုမှမဖြစ်ဘဲ အရပ်ထဲမှာနေကြ တယ်။ ဘာဝနာတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အရပ်ထဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားအား မထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။ အရပ်ထဲလဲ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိနေလို့ အဲဒါတွေတော့ မပါဘူးပေါ့။ တရားလဲအားမထုတ်ဘဲနဲ့ အလွတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ဘာမှ သူ့မှာ ဘာဝနာတစ်ခုမှ မဖြစ်ရဘူး။ ဘာပြုလို့တုန်း ဆိုတော့ ကာမစ္ဆန္ဒနိဝရဏတွေ ဖြစ်နေတာပဲ။ တချို့ တရားနှလုံးသွင်းတဲ့ စိတ်တောင် မဖြစ်ဘူး။ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်က တရားနှလုံးသွင်းတဲ့စိတ်ကလေးတွေဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီမှာ ကာမစ္ဆန္ဒနိဝရဏလေး ကွာသွားတယ်။ တချို့ တရားနှလုံး သွင်းဖို့ တရားနာဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တာနဲ့ ကာမစ္ဆန္ဒက လာပြီး တားတယ်။ နေဦး တယ် မသွားနဲ့ဦး။ မင်း ဟိုအလုပ်ကလေးက ရှိသေးတယ်။ ဘယ်သူနဲ့က တွေ့ရဦးမယ်။ ဘာလုပ်ရဦးမယ်။ ဒါလေး မရဘဲ ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်။ ဒီကနေ့က အရေးကြီးတယ်။ မသွားနဲ့ဦး ဒီလို လုပ်တာကိုး။ သူက အဲဒါဟာတားနေတာ၊ တားလိုက်တာ၊ တရားနာပြီးတော့ ကုသိုလ်ဖြစ် မယ့်ဟာတွေကိုမတွေ့ရအောင်လို့တားလိုက်တာ၊ မသွားနဲ့ဦးလို့တားလိုက်တယ်။ အဲဒါ နိဝရဏလဲ။ နိဝရဏဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ တကယ် တားနေတာ၊ တရားအားထုတ်ဖို့ရာကြုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သာပြီးတော့ တားတာပေါ့။ သူ တရား အားထုတ်မယ်လို့ဆိုတော့ တရားအားထုတ်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် တရားအားထုတ် တာကလဲ တစ်နာရီ ၂-နာရီနဲ့ ပြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲဟာကိုး။ တကယ် အားထုတ် ရမှာဆိုတော့ မဂ်ဖိုလ်ရအောင်အားထုတ်မယ်ဆိုဟော့ တော်တော်ကြာအောင် အားထုတ်ရမှာ။ အဲဒီမှာ ယခုနေတော့ သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး။ အေးလေ၊ ယခု ငယ်ငယ်ရှိသေးတာပဲ။ ကြီးတဲ့အခါကျတော့မှ အားထုတ်ရမှာ ဒီလိုရှိပါတယ်။

တချို့လဲ အလုပ်အကိုင်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးသကာလဖြစ်စေ၊ တစ်ခု သော ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သကာလဖြစ်စေ သူက ရွှေ့တယ်။ သူဟာက စိန် နှစ် တော့ အကြောင်းမညီညွတ်သေးပါဘူး။ နောက်နှစ်မှဆိုပြီး ရွှေ့လိုက်ပြန်ရော။ သူ့ဥစ္စာ ဒီလအကြောင်းမညီညွတ်ဘူးဆို နောက်လ၊ ဒီတစ်ခါ မအားသေးဘူး။ ဘယ်တော့မှဆိုပြီး ဒီလို ရွှေ့သွားတယ်။ ဒါနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်ချင်လဲကုန်သွား တာပဲ။

အဲဒါ ဘာကြောင့်တုံးဆို ကာမစ္ဆန္ဒကနေ သူတားမြစ်နေတာပဲ။ အဲဒါ အားမထုတ်ခင်ကနေပြီးတော့ တားမြစ်တာ၊ အားထုတ်တဲ့အခါကာလ ကျတော့ (အားထုတ်ရင်း-၂) ရှုလို့မှတ်လို့ ဘာဝနာဖြစ်အောင် အင်မတန် ကြောင့်ကြစိုက်နေတဲ့ကြားထဲက သူက ထွက်ထွက်ပြီးတော့ ကာမအာရုံတွေ သွားနေတာ၊ အခွင့်အားရယူနေတာကိုး၊ ဒီမှာ တရားအားထုတ်တဲ့အချိန် လေးမှာ ဝင်ပြီးတော့ ကာမစ္ဆန္ဒအာရုံတွေ၊ ကာမအာရုံတွေဆီကိုစိတ်ကသွား တာ၊ စိတ်ကသွားတယ်ဆိုရင် ပျက်တာပေါ့၊ ဟိုမှာ ၅-မိနစ်လောက်စိတ်ကူး နေရင် ၅-မိနစ်လောက်ပျက်သွားတာပဲ၊ ၁၀-မိနစ်လောက် စိတ်ကူးနေမယ် ဆိုရင် ၁၀-မိနစ်လောက် ဘာဝနာတွေပျက်သွားတာပဲ။

အဲဒါ မင်းနိဗ္ဗာန်မသွားနဲ့ဦး မဆိုသော်လည်း ဆိုသလိုပဲ၊ သူ့ဟာ တားနေတာ၊ ဒါကြောင့် နီဝရဏတရားတွေလို့ခေါ်တယ်၊ ကာမစ္ဆန္ဒလို့ပဲ၊ ဗျာပါရဆိုတဲ့စိတ်ဆိုးမှုတွေလဲရှိတယ်၊ အဲဒီ ဗျာပါရဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုးမှုတွေဖြစ် နေပြန်လဲ ဘာဝနာတွေပျက်နေတာပဲ၊ ထိနမိဒ္ဓတဲ့ ပျင်းရိတာတဲ့၊ သူကလဲ တားတယ်၊ ထိနမိဒ္ဓက သူက တယ်ပျင်းတာကိုး၊ တရားနဲ့စပ်ပြီးတော့ ပျင်း တယ်၊ သူက တရားနာရမှာလဲပျင်းတယ်၊ တရားစာအုပ်ဖတ်ရမှာလဲပျင်းတယ်၊ တရားနှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရမှာပျင်းတယ်၊ အားထုတ်ရမှာပျင်းတယ်၊ ပျင်း တတ်ပါတယ်၊ သူက တော်တော်ကိုပျင်းတယ်။

ဒီအထဲကနေပြီးတော့ တချို့ တရားအားထုတ်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ ပေါ်လာတာ အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်၊ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းတယ်၊ အများအားဖြင့် ပျင်းကြတယ်၊ အားလုံးသောပုဂ္ဂိုလ်တွေ လူရော၊ ရှင်ရော၊ ရဟန်းရောပဲ၊ အကုန်လုံးပဲ ပျင်းကြတယ်၊ တရားအားထုတ်ရမှာ ဆိုလို့ရှိရင် ပျင်းတယ်၊ တချို့ ကိုယ်အားထုတ်ဖို့မပြောနဲ့ သူများ အားထုတ်တာတောင် သူက ဝင်ပြီးတော့ ပျင်းနေသေးတယ်၊ ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အားထုတ်နေတော့ အောင်မယ်လေး ပျင်းစရာ ကောင်းလိုက်တာမှ တကယ်မှပဲ၊ သူ အား မထုတ်ဘဲ ဘေးကနေပြီးတော့ ပျင်းပေးနေလို့ရှိရင်တော့ တရားက မဖြစ်ဘူး၊ လုံးလုံးကို အားမထုတ်ချင်ဘူး၊ အားထုတ်ပြန်လဲ ပျင်းပျင်းရိရိ အား ထုတ်နေရင် တရားက မတိုးဘူး၊ ပျင်းပျင်းရိရိ အားထုတ်နေလို့ကတော့ တရားက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှမထူးဘူး၊ မတက်ဘူး၊ အသားမတက်ဘူး၊ ဥဒ္ဓစ္စ ကုက္ကုစ္စတဲ့၊ ဥဒ္ဓစ္စဆိုတာ ပျံလွင့်တယ်၊ ကုက္ကုစ္စ ပူပန်တာ၊ ပျံလွင့် ပူပန် နေတာရှိတယ်၊ အဲဒါဆိုလဲ တရားမတက်တော့ဘူး၊ သူကလဲ တားမြစ်တာပဲ၊ ဝိစိကိစ္ဆာတဲ့ ယုံမှားတာ အဲဒါလဲ၊ အရေးကြီးကယ်။

တရားအားထုတ်လို့ရှိရင် တရားကို ရနိုင်တယ်ဆိုတာလေးဟာ မယုံ ကြည်လို့ရှိရင် ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား၊ ဝိစိကိစ္ဆာဖြစ်နေရင် အားမထုတ်ဖြစ်

ဘူး၊ တကယ်ဟုတ်မယ်၊ တကယ်ဖြစ်တယ်၊ တကယ်ရမယ်၊ ဒီလိုစိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်မှ မလေးလေးနက်နက် ယုံကြည်မှ တရားဆိုတာ တက်တာကိုး၊ အခုက ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားဆိုရင် တရားအားမထုတ်ဘူး၊ အားထုတ်ရင်း၊ အားထုတ်ရင်း ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ စိတ်တွေက စင်နေလို့ရှိရင် အဲဒီစိတ်တွေဟာ ပျက်နေတာပါ။ ရှေ့လဲပဲ တယ်မတိုးတက်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သူကလဲတားမြစ်အံ့ နီဝရဏပဲတဲ့၊ အဲဒီနီဝရဏ တရားတွေကင်းစင်ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ဥပစာရ သမာဓိဖြစ်တယ်တဲ့၊ ဥပစာရ လမာဓိ ဖြစ်တဲ့အခါ ကျတော့ စိတ်ကလေးဟာ ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ ဥပစာရသမာဓိမှာ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်က ၃-မျိုးလောက်ခွဲပြီးတော့ ပြထားပါတယ်။

ဥပစာရသမာဓိတဲ့၊ ဧကတ္ထံ ၄-မျိုးရှိရာမှာ ဧကတ္ထံ ၃-မျိုးက ဥပစာရ သမာဓိနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်၊ သမာဓိနိမိတ္တုကဋ္ဌာနေကတ္ထာ သမာဓိနိမိတ် ထင်ပြီးတော့ နေတဲ့ ဧကတ္ထံက တစ်ခု၊ ဧကတ္ထံ-တစ်ခုထည်းသော သဘောကိလေသာ တွေနှင့် ပရောယျက်ဘဲနဲ့၊ ကိလေသာ အာဘော်တွေနဲ့ မရောဘဲနဲ့၊ တစ်ကိုယ်ချင်း၊ တစ်ခုချင်း တည်နေတာတဲ့၊ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကိုတည်အောင် အားထုတ်ရတာ၊ စိတ်ကူးက သူက အဖော်တွေနဲ့ပဲ၊ အမြဲတန်း သူက ရာဂနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ဖြစ်လိုက်၊ ဒေါသနဲ့ပေါင်းပြီးတော့ဖြစ်လိုက်၊ မောဟနဲ့ပေါင်းပြီးတော့ဖြစ်လိုက်၊ မာနနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ ဖြစ်လိုက်၊ ခွံ့နဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ ဖြစ်လိုက်၊ ဝိစိကိစ္ဆာနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ ဖြစ်လိုက်၊ သူ့မှာ ကိလေသာ အဖော်တွေ အများကြီးရှိတယ်။

ကိလေသာ အဖော်တွေနဲ့ နေရလို့ စိတ်ကပျော်တယ်၊ ကိလေသာ အဖော်တွေနဲ့ပဲ၊ စိတ်ကူးပြီးတော့နေရတာ ပျော်နေတယ်၊ အဲဒီအဖော်တွေနဲ့ ခွဲပြီး စိတ်ကလေးတစ်ကိုယ်ချင်းတည်အောင် အားထုတ်ရတာကို စိတ်ကလေး တည်နေအောင် သမထ ဘာဝနာ အားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ သမထအာရုံမှာ စိတ်ကလေးတစ်ကိုယ်ချင်းတည်အောင် အားထုတ်ရမယ်၊ အဲဒါသမထ နိမိတ္တုကဋ္ဌာနေကတ္ထံ-သမထ နိမိတ်ထင်ပြီးတော့ စိတ်တစ်ကိုယ်ချင်းတည်နေတဲ့ ဧကတ္ထံက တစ်ခုတည်း၊ ပထဝီ ကသိုဏ်းရှုတယ်ဆိုလို့ရှိရင် မြေပုံသဏ္ဌာန်လုပ်ပြီး အဲဒီမှာယူရတာကိုး၊ ပထဝီ၊ ပထဝီ စသည်ဖြင့် ရှုပြီးတော့ နေတာ၊ ပါဠိလို၊ မြန်မာလိုတော့ မြေ မြေဆိုရင်လဲ ပြီးတာပါပဲ၊ လိုရင်းတော့ အဲဒီမြေ ကသိုဏ်းဝန်းထဲမှာစိတ်ကလေးစင်နေတာပဲ လိုရင်းပါပဲ၊ စိတ်အာရုံရှိနေတယ်၊ ဘယ်မှ စိတ်မသွားဘူး၊ ဒီထဲက ကြားထဲကနေပြီး ပြောခဲ့တဲ့ ကာမစန္ဒတို့ ဘာတို့ ဝင်ချင်လဲဝင်မှာပေါ့၊ ဝင်လာလို့ရှိရင်လဲ ဒီအာရုံပြန်ပြီး နှလုံးသွင်း၊ ဒီလိုလုပ်ရတယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်လို့ကြာတော့ စိတ်ကတခြားကို မသွားဘူး။

ဒီကသိုဏ်း အာရုံထဲမှာပဲ စိတ်ကလေး တည်နေတော့ ကသိုဏ်း အာရုံထဲမှာ အဲဒါက သမထနိမိတ်ထင်ပြီးတော့ နေတဲ့ ကေတ္တပဲတဲ့၊ စိတ်ကလေး တစ်ကိုယ်တည်း တည်နေတာတဲ့၊ ဗုဒ္ဓရနုဿတိ-ဘုရားဂုဏ် အာရုံပြုနေတာ၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ-ဘုရားဂုဏ်ကို အာရုံပြုတာပဲဆိုရင် အများအားဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူ အာရုံပြုတတ်တာကတော့ ဘုရားပုံတော်ပဲ အာရုံပြုတတ်ကြတယ်၊ ဘုရားပုံတော်ထဲ ထားပါတော့၊ အများ နားလည်တာက စပြောမှ၊ ဘုရားပုံတော်ပဲ အာရုံပြုပြီး မြတ်စွာဘုရား ၃၂-ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီးတွေနဲ့ သင်္ကန်း သပ္ပာယ်ထားပုံနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေပုံနဲ့၊ ဘုရားပုံတော် စိတ်ထဲကမှန်းပြီး အာရုံပြုရမယ်၊ ဘုရားပုံတော်ထဲ စိတ်ကလေးကတည်နေတယ်၊ သမာဓိအာရုံရတယ်၊ ဘုရားနိမိတ်တည်းဟူသော သမာဓိအာရုံ တစ်ခုတည်း တည်နေတာကိုး။

သမထ နိမိတ္တုကဋ္ဌာနေကတ္တ-စိတ်တစ်ခုတည်း တည်နေတာကိုး၊ ဒါကတော့ကို အများ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နားလည်လွယ်တာ ပြောရတာ၊ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အလိုရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကလဲ အဲဒါကတော့ သိပ်ပြီးတော့ ပဓာနမဟုတ်ဘူး၊ ပဓာနအလိုရှိတာကတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေ အလိုရှိတယ်။

တစ်နေ့က ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်တုံးက တော်တော်ပြောပြီးသွားပြီ၊ အရဟံ-ကိလေသာကင်းဝေ စင်ကြယ်တော် မူပါပေတယ်တဲ့၊ သူတကာ၊ လူတကာ တွေ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကိလေသာတွေနဲ့ နေကြ၊ မြတ်စွာဘုရားမှာ ကိလေသာတွေ အကုန်လုံး စင်ကြယ်တော်မူပါပေတယ်၊ ကင်းတော် မူပါပေတယ်၊ အလုံးစုံသော တရားတွေ မြတ်စွာဘုရား သိတော် မူပါပေတယ်၊ စသည်ဖြင့် ဘုရားဂုဏ်တွေကို သိသမျှ လျှောက်ပြီး နှလုံးသွင်းနေတော့ အစတော့လဲ ဘုရားဂုဏ် နှလုံးသွင်းရင်း ဟိုအရေး ဒီအရေး၊ ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စတွေ စိတ်က သွားဦးမှာပဲ၊ နှလုံးသွင်းပါ များလာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီစိတ်ကလေး ဘုရားဂုဏ်ထဲမှာ စိတ်ကလေးတည်ပြီးတော့ နေတာကိုး၊ မြတ်စွာဘုရား ကိလေသာကင်းတော်မူပုံ၊ လောဘကင်းတော်မူတယ်၊ ဒေါသကင်းတော်မူတယ်၊ မောဟကင်းတော်မူတယ်၊ မာနကင်းတော်မူတယ်၊ အလုံးစုံသောတရားတွေ သိတော်မူတယ်။

စျာန်အဘိညာဉ် တရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူပုံ စသည့် ကိုယ်သိသမျှ တွေ လျှောက်နှလုံးသွင်း၊ ဘုရားဂုဏ်တွေကြည့် လျှောက်ပြီးတော့ ဆက်ပေါ်နေတဲ့အခါ ဒါဆို သမထနိမိတ်တွေ ထင်နေတာပါပဲ၊ ပြီးတော့ မေတ္တာ

ဘာဝနာ ပွားများတယ်ဆိုပါတော့၊ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများတဲ့ အခါ ကာလမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရည်စူးပြီးတော့ မေတ္တာပို့လို့ရှိရင် မည်သူ မည်ဝါ ချမ်းသာပါစေ၊ ဘေးကင်းပါစေ၊ ရန်ကင်းပါစေ၊ အန္တရာယ်ကင်းပါ စေ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ချမ်းသာစေလိုတဲ့စိတ်၊ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းစေလိုတဲ့စိတ်ချည်း ဆက်ပြီးတော့ဖြစ်နေရင် အဲဒါလဲ သမာဓိနိမိတ်မှာ တည်နေတာပဲ၊ နောက်အများစုအနေအားဖြင့် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတွေ ချင်းသာပါစေလို့ မေတ္တာပို့လို့ရှိရင်လဲ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာ စေလိုသောစိတ်ချည်း ဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ သမာဓိနိမိတ်တည်နေတယ် ဆိုရ မှာပေါ့။

ထွက်သက် ဝင်သက် နှလုံးသွင်းနေတယ် ဆိုပါတော့၊ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်း ရောက်လာပြီ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းနှာခေါင်းမှာတိုက်ပြီးသကာလ နှာသီးဖျား၊ နှာခေါင်းဖျား တိုက်ပြီးတော့ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်၊ ဒါလေး စူးစိုက်နေတာ၊ (ဝင်တယ်-ထွက်တယ် ၂) ဒါလေး နှလုံးသွင်းပြီးတော့ အစကတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ စိတ်တွေ သွားဦးမှာပဲ၊ နောက် ရှုပါများတဲ့အခါ ဘယ်မှ မသွားဘဲနဲ့ ဝင် လိုက်-ထွက်လိုက်၊ ဒီတိုင်ပဲ တည်နေတယ်၊ အဲဒါဟာ သမာဓိနိမိတ် တည်နေ တာပဲ၊ စိတ်တစ်ခုချင်းတည်နေတာ၊ အဲဒါလဲပဲ ကေတ္တုပဲ၊ အဲဒါက သမာဓိ နိမိတ်တည်တယ်ဆိုတာကတော့ ဥပစာ သမာဓိလဲရှိတယ်၊ အပ္ပနာသမာဓိလဲ ရှိတယ်၊ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။

စောစောပိုင်းက ဥပစာသမာဓိပေါ့၊ ဈာန်ရောက်သွားတဲ့အခါကျတော့ အပ္ပနာသမာဓိရောက်သွားတယ်၊ ဒါနဝေါသက္ကပဋ္ဌာနေ မတ္တ ဒါန ဝေါ သက္ကစွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းနေတဲ့ အနေအားဖြင့် အာရုံထင်ပြီးတော့နေတဲ့ ကေတ္တုပဲတဲ့၊ စိတ်တစ်ခုတည်း တည်နေတာ၊ ဒါက စာဂါနုဿတိ-စာဂါ နုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း နှလုံးသွင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းမှုပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မိမိတို့ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းဟာတွေ ရက်ရက်ရောရော လှူဒါန်းတာတွေ၊ ပစ္စည်းကို မတုယ်တာဘဲနဲ့ လှူဒါန်းခဲ့တာတွေ၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလိုရှိတိုင်း-ရှိတိုင်း လှူဒါန်းပေးကမ်းခဲ့တာတွေ၊ အဲဒါလေး တွေ ပြန်စဉ်းစားလိုက်၊ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ဆင်ခြင်လိုက်တဲ့ အခါကာလ တစ်ခြား တစ်ပါးစိတ်တွေ မဝင်ဘဲနဲ့ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းမှုကလေးထဲ မှာ စိတ်ကလေး ငြိမ်ပြီးတော့ တည်နေတာ၊ စိတ်တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်နေတာ။

အဲဒါ ဒါနဝေါသက္က နောက် ဝယဝေါသက္ကပဋ္ဌာနေ ကတ္တ ဒါက ဝိပဿနာယောဂီနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ဝယလက္ခဏကဋ္ဌနေကတ္တ-အပျက် လက္ခဏာတွေ ထင်နေတာ၊ ဥပသက္က ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝိပဿနာရှုတဲ့ယောဂီ

ပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ ကေတုပဲတဲ့၊ ဝိပဿနာရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အစကော့ဒွါရ ဖေးပါးက ဖြစ်တိုင်း-ဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်ရှုနေတာပဲ၊ ဖြစ်တာ ပျက်တာတွေ ဘယ်သိဦး မလဲ၊ ဘာမှမသိသေးဘူး၊ ဖောင်းကယ်-ပိန်တယ် စသည်ဖြင့် ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ် ကလေးတွေ ရှုနေရတာပဲ၊ ဖြစ်တိုင်း-ဖြစ်တိုင်း လိုက်ရှုနေရတာ၊ ဒီအထဲက နေပြီး စိတ်တွေက တခြားထွက်ထွက်သွားလိုက်သေး၊ အဲဒါ နီဝရဏတွေပဲ၊ အဲဒါတွေကို မှတ်မှတ်ပြီး ပယ်ဖျောက်ရတယ်၊ ပယ်ဖျောက်လို့ နောက်တခြား တပါးစိတ်မသွားဘူးဆိုတဲ့ အခါကာလကျတော့ (မှတ်တိုင်း-၂) အာရုံ ကသေးတွေ ရုပ်နဲ့နာမ်ကလေးတွေ ပိုင်းခြားသိတယ်၊ ပိုင်းခြားသိရာက နေ ပြီးတော့ နောက်တော့ အပျက်အပျက်တွေချည်း ထင်လာတယ်။

ဒါ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာချည်းပဲ၊ တည်နေ တာမရှိဘူး၊ ပုံသဏ္ဌာန် အထည်ခြပ်မရှိဘူး၊ ဖောင်းတာ ပိန်တာ မှတ်လိုက်လဲ ပျောက်သွား၊ ပိန်တာမှတ်လိုက်လဲ ပိန်တာပျောက်သွား၊ ကွေးတာ ဆန့်တာ မှတ်ရင် ကွေးတာဆန့်တာလေးတွေ ရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်သွား၊ မြင်တာ ကြားတာ တွေ မှတ်လဲပျောက်သွား၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားတာတွေမှတ်လည်း ပျောက်သွား တာပဲ၊ ညောင်းတာ၊ ကျင်တာ၊ ကိုက်ခဲတဲ့ ဝေဒနာတွေ မှတ်ရင်လဲ ဝေဒနာ တွေဟာ ပျောက်သွားတာပဲ၊ ရှုတဲ့စိတ်တွေလဲ ပျောက်နေတာပဲ၊ ဘာမှ အထည်ခြပ်ရှာလို့မရဘူး၊ ဖြစ်တိုင်း-ဖြစ်တိုင်း၊ ရှုတိုင်း-ရှုတိုင်း၊ မှတ်တိုင်း-မှတ် တိုင်းဟာ အာရုံရော၊ စိတ်ရော ပျောက်ပျောက်နေတာချည်းပဲတွေ့တယ်။

အဲဒါ ဝယလက္ခဏာ အပျက်လက္ခဏာထင်နေတာတဲ့၊ ဘင်္ဂဉာဏ်ကျမှ ထင်တယ်၊ အစနားမှာ ထင်တာမဟုတ်သေးဘူး၊ တော်တော်လေး ရောက် လာမှ အဲဒါလဲ စိတ်တစ်ကိုယ်တည်း တည်နေတာပဲတဲ့၊ ဒီကာလမှာ အဲဒီလို တည်နေတဲ့သမာဓိတွေဟာ ဒါ ဥပစာရ သမာဓိလက္ခဏာရှိပါတယ်၊ အပ္ပနာ ဈာန် မဟုတ်သေးဘူး၊ အပ္ပနာဈာန် မရောက်သေးခင် အဲဒါ ဥပစာရ သမာဓိတဲ့၊ နီဝရဏတရားတွေ ကင်းစင်နေပြီတဲ့၊ ဥပစာရသမာဓိတွေ၊ အပ္ပနာ သမာဓိဆိုတာကတော့ ကသိုဏ်း အစရှိသော အာရုံ နိမိတ်တွေထဲမှာ စိတ် ကလေးဝင်ပြီးတော့ တည်နေသလို ကြောင့်ကြ မစိုက်ရဘဲနဲ့ သူ့အာရုံနဲ့သူ တည်ပြီးနေတာ၊ ဈာန်စိတ်ကလေးပဲ၊ ဈာန်ဆိုတာလဲ စိတ်ကလေးပါပဲ တည်တံ့နေတဲ့ စိတ်ကလေးပဲ၊ အဲဒါ အပ္ပနာသမာဓိခေါ်တယ်။

အဲဒီ ဥပစာသမာဓိ၊ အပ္ပနာသမာဓိ၊ နောက် ခဏိကသမာဓိတဲ့၊ ခဏိက သမာဓိဆိုတာ အခုန ဝယလက္ခဏာထင်တဲ့ သမာဓိမျိုးပဲ၊ ဒါက ဝိပဿနာသမာဓိပဲ၊ ဝိပဿနာရှုတဲ့အခါကာလမှာ အခိုက်အတန့်မျှတည်တယ်၊ ဈာန်သမာဓိများလို သူက တစ်တန်းကြီး တစ်စဉ်ကြီး အကြာကြီး တည်နေ

တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း အာရုံလေးမှာ တစ်အာရုံမှာ တစ်ခါ၊ တစ်အာရုံတစ်ခါ ဒီလို တည်တာကိုး၊ အဲဒါကို ခဏိကသမာဓိ ခေါ်တယ်။

ခဏမတ္တဌိတိကော သမာဓိတုံ၊ ခဏမတ္တဌိတိကော-စိတ်၏ ခဏမျှ ကလေးတည်တဲ့ သမာဓိပဲတဲ့၊ စိတ်ခဏလေးစိတ်ဖြစ်ခိုက် ခဏလေးပဲ တည်တယ်တဲ့၊ သူက ဒါပေမယ်လို့ သူကလဲပဲ အားကောင်းနေတဲ့ အခါကျတော့ ဈာန်သမာဓိလိုပဲ၊ ဒီစိတ်ဖြစ်တဲ့အခါ ဒီတစ်ခါရှုလိုက်တဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်တဲ့ အခါမှာ အဲဒီစိတ်ကလေး အခိုက်အတံ့ တည်နေတာ၊ ဒီလို တည်နေတာ၊ သူဟာ အပြောင်းအလဲမရှိဘူး၊ အာရုံတွေ ပြောင်းသွားပေမယ်လို့ တည်ကြည်ပျံ့ကတော့ မပြောင်းဘူး၊ တစ်မျိုးတည်းပဲ တည်နေတာပဲ၊ သမာဓိကောင်းလာတဲ့ခါကြာ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေတယ်၊ ဝိပဿနာရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီသမာဓိမျိုး ကိုယ်မှာမဖြစ်ဘူးသေးဘူး၊ ဒီသမာဓိမျိုးဖြစ်ပုံကိုလဲ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်သေးဘူး၊ တချို့ကတော့ ဝိပဿနာရှုတာဟာ ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းတွေ လျှောက်သိနေတာ သမာဓိဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါတွေ ပျံ့လွင့်နေတယ်လို့ တချို့က ပြောတယ်၊ ပျံ့လွင့်နေတာပဲ၊ သမာဓိမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ မြင်တာရှုလိုက်၊ ကြားတာရှုလိုက်၊ ဟိုအာရုံရှု၊ ဒီအာရုံရှုနဲ့ သမာဓိ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီးတော့ တချို့က ပြောကြတာကိုး၊ သူက သမာဓိတော့ မဖြစ်ဘူးသေးဘဲဟာကိုး၊ မဖြစ်ဘူးသေးတော့ သမာဓိကို ကောင်းကောင်းမသိဘူး၊ သမာဓိဆိုတာ တစ်ခါတည်း တစ်အာရုံတည်းမှာ တည်နေမှ သမာဓိ၊ ဒီလို အောက်မေ့တာကိုး။

စာပေကျမ်းဂန်အရအားဖြင့်ဆိုရင်လဲ သူပြောတာ ခပ်ကိုက်ကိုက်ပါပဲ၊ ဧကဂ္ဂတာလို့ ဆိုထားတာကိုး၊ ဧက-တစ်ခု၊ အဂ္ဂ-က အာရုံအဖို့၊ တစ်ခုတည်းသော အာရုံအဖို့ ရှိတယ်လို့ သူက ဆိုထားတာကိုး၊ အဲဒါနဲ့ သမာဓိဆိုလျှင် တစ်ခုတည်းသော အာရုံအဖို့ရှိရမယ်၊ အာရုံနှစ်ခု ရှိနေရင် သမာဓိ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ (ဖြစ်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း) ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်းဟာတွေ လျှောက်ပြီးသိနေရင် အာရုံတွေများနေတာကိုး၊ အဲဒီတော့ သမာဓိပဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ဒီလို အပြစ်တင်ပြီး ပြောကြတယ်၊ ဒါက သမာဓိအကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိလို့ ပြောကြတာပါ၊ အဲဒီ ဈာန်သမာဓိဟာ ပဗ္ဗသမာဓိခေါ်တယ်၊ ကသိုဏ်းအစရှိသော အာရုံမှာ တကျုံ့တည်းပြုပြီးတည်နေတယ်၊ ပထဝီ-ပထဝီ စသည်ဖြင့် ရှုလိုက်တာ၊ အဲဒီ မြေကသိုဏ်းနိမိတ်ဟာ တကျုံ့တည်းတည်နေတာ အဖြစ်အပျက်မရှိဘူး၊ မြဲပြီး

တော့ တည်နေတာ၊ ထွက်သက်ဝင်သက် ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ထွက်သက်ဝင်သက် နိမိတ်ထင်လာတဲ့အခါကျတော့လဲ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက်တော့လဲအတွင်း ဝင်သွားလိုက် အပြင်ထွက်သွားလိုက်၊ ဒီလို တည်နေတာကိုး အာရုံကတော့ တစ်ကျုံ့တည်းပဲ၊ အပြတ်မရှိဘူး၊ ကျန်ပြီးတော့ အပြတ်အခြား မရှိဘူး၊ ကြိုးဟာ တစ်ခါတည်း ဆွဲလိုက်၊ ထုတ်လိုက်ဆိုသလို၊ အဲဒီ သဘောမျိုးပဲ၊ အထည်ဝတ္ထုတစ်ခုတည်း အနေအားဖြင့် ထင်တာ၊ အဲဒါက ပဗန္ဓသမာဓိ ခေါ်တယ်၊ ဒါကမြဲနေတယ်၊ ဒါဝိပဿနာမဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါ ပဗန္ဓသမာဓိ မျိုး၊ ဈာန်သမာဓိမျိုးဖြစ်နေရင် ဝိပဿနာကို မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ သာသနာပစ္စာန်ရပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်မဖြစ် တာတော့ သူတို့မှာ မြဲတဲ့အနေအားဖြင့် အာရုံရနေတာကိုး၊ မမြဲတဲ့ အနေ အားဖြင့် အာရုံကိုမရဘဲနဲ့ ဝိပဿနာ သမာဓိဆိုတာကတော့ မြဲတဲ့အာရုံ ဆင် ခြင်နေရင် ဝိပဿနာသမာဓိ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အာရုံက တစ်ခုတည်း အနေအား ဖြင့် တည်ပြီးတော့ ဒီအာရုံကို စိုက်ပြီး ထပ်ကာ ထပ်ကာနှလုံးသွင်းနေရသလို ထင်ရင် အဲဒါ ဝိပဿနာကို မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်သေးဘူး၊ (အဟောင်း-၂) ပညတ်၊ (အသစ်-၂) ပရမတ် အဟောင်းအဟောင်းတွေပဲ တွေ့နေရလို့ရှိရင် အဲဒါပညတ်ပဲ၊ ဝိပဿနာရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဟောင်းကွေ့ ထပ်ကာ ထပ်ကာ တွေ့နေရင်လဲ အဲဒီဝိပဿနာ မစင်ကြယ်သေးဘူး၊ တက်လမ်းမကျသေးဘူး။

အသစ်အသစ်တွေတင်မှ မြင်တိုင်း၊ မြင်ဟိုင်း၊ အသစ်ကြားတိုင်း၊ အသစ်တွေတိုင်း၊ တွေ့တိုင်း၊ အသစ်အသစ်ကြီးပဲ၊ တစ်ခါတည်းမြင်ပြီးရင်း ပျောက်သွား၊ အသစ်ကြီးပဲ ထင်နေမှ၊ ဒီမှ ပရမတ်အစစ်ကို မြင်တယ်၊ အမှန် ရုပ်နာမ်တရားတွေဆိုတာ ၂-ကြိမ်အာရုံပြုလို့ မရဘူး၊ တစ်ကြိမ်တည်း အာရုံပြုရတယ်၊ ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ တခဏဖြစ်တာပဲ၊ လျှပ်စီး လက်သ လိုပဲ၊ လျှပ်စီးလက်တာ တစ်ခါလက်လိုက်တာ နောက်တစ်ခါ ဒါကပြန်ပေါ် တာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ လက်တာကအသစ် အဲဒါလိုပဲ၊ ဒွံ၊ ရ ၆-ပါး မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေဟာ အသစ်ချည်းပဲ၊ မြင်တာလဲ အသစ်၊ ကြားတာလဲအသစ်၊ အကုန်လုံးအသစ်အသစ်ကြီးပဲ၊ ခုလိုပြောဆိုနေတဲ့ အသံ တွေလဲ အသစ်ချည်းပဲ၊ ပြောဖို့ရာ ကြံတဲ့ စိတ်တွေလဲ အသစ်အသစ်တွေ ချည်းပဲ၊ နာကြားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အသစ်တွေချည်းပဲ။

ကြားပြီးရင်း၊ ပျောက်သွားရင်း၊ ပျောက်လိုက်နေတာပဲ၊ အဲဒါတွေ ဟာ အသစ်အသစ်တွေချည်းပဲ၊ အဲသလို အသစ်တရားတွေကို အသစ်အသစ် တရားတွေအနေအားဖြင့် သိပြီးတော့ တစ်အာရုံချင်း ပိုင်းခြားပြီးတော့

အဖြစ်အပျက်တွေ ထင်နေမှ ဝိပဿနာဆိုတာ ဖြစ်တာ၊ ဝိပဿနာဆိုတာက တော့ ပဗ္ဗသမာဓိမဟုတ်ဘူး၊ ခဏိကသမာဓိတဲ့၊ တခဏမျှပဲ တည်တယ်၊ ဥပမာ ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါကာလ စိတ်ကလေးက တခဏမျှပဲ၊ ဖောင်းတဲ့အာရုံပေါ်မှာပဲ ခဏမျှထင်သွားတယ်၊ ပိန်တယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါ ကာလမှာ ပိန်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ကပ်တည်သွားတယ်၊ ညောင်းတယ်လို့ မှတ် လိုက်ရင် ညောင်းတဲ့အာရုံပေါ်မှာ ကပ်တည်သွားတယ်။

နောက်တစ်ခါ ညောင်းတယ်လို့ မှတ်ရင်လဲ နောက်တစ်ခါ အာရုံ ပေါ်မှာ ကပ်တည် သွားတာပဲ၊ နာတယ်လို့မှတ်ရင်လဲ ပတမ တစ်နာ၊ အာရုံပေါ်မှာ စိတ်စွဲကပ်ပြီးနေတယ်၊ နောက်တစ်ခါ နာတယ်လို့ မှတ်ရင်လဲ နောက်တစ်ခါ နာတဲ့အာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကလေးကပ်ပြီး တည်သွားတာပဲ၊ တစ်အာရုံတစ်အာရုံမှာ တစ်ခါတစ်ခါ တည်တည်သွားတာ၊ ဒါက ခဏိက သမာဓိပဲတဲ့၊ ဒီ ခဏိကာသမာဓိနဲ့မှ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်တယ်၊ ခဏိကသမာဓိ နဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ပြီးတော့ အစဉ်အတိုင်းတက်သွားမှ အရိယာမဂ်ရောက် ပြီးတော့ မဂ်သမာဓိ၊ ဖိုလ်သမာဓိတွေ ဖြစ်ရမှာကိုး၊ ဒီအတိုင်းသွားရမှာ၊ အဲဒီ သမာဓိ ဘယ်လိုလက္ခဏာရှိသလဲဆိုရင် သမာဓိဟာ အဝိက္ခေပလက္ခဏာရှိ တယ်၊ မပျံ့မလွင့်ခြင်း လက္ခဏာရှိတယ်၊ အဝိသာရလက္ခဏာရှိတယ်တဲ့၊ ပြန့် ကြဲမသွားခြင်း လက္ခဏာလဲရှိပါတယ်တဲ့၊ အတူတူပါပဲ၊ ပျံ့လွင့်သွားတယ် ဆိုတာနဲ့ ပြန့်ကြဲသွားတယ်ဆိုတာ ဝေ ဟာရလေး နည်းနည်းပါးပါးလောက် ပဲ ထူးပါတယ်၊ ပြန့်လွင့်ပြီးမသွားဘဲနဲ့ ရှုရာရှုရာအာရုံမှာ ကပ်ပြီးသကာလ တည်တာ၊ သမထ သမာဓိဆိုရင်တော့ တစ်ခုတည်းသော အာရုံမှာ တည်ရှိ နေတာ ပထဝီကသိုဏ်းပေါ်မှာ တစ်ခါတည်း တစ်ကျုံ့တည်းတည်နေတယ်။

ဝိပဿနာ သမာဓိဆိုရင်တော့ ဝိပဿနာအုပ်တဲ့ အာရုံလေးပေါ်မှာ ရှုရာရှုရာအာရုံပေါ်မှာ ကပ်ခနဲကပ်ခနဲတည်နေတာပဲ၊ ဖောင်းတာပေါ်လာ တဲ့အခါဖောင်းတာရှု၊ ဖောင်းတာမှာတည်တာပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဖောင်း တာပေါ်လာရင်လဲ အဲဒီပေါ်တည်တာပဲ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားတာလေး ပေါ် ရင်လဲ စိတ်ကူးစဉ်းစားတဲ့အပေါ်မှာတည်တာပဲ၊ လက်ကွေးလိုက်ရင် ကွေး စာပေါ်မှာတည်တယ်၊ ဆန့်လိုက်ရင် ဆန့်တာပေါ်မှာတည်တတ်၊ ပေါ်ရာ ပေါ်ရာပေါ်မှာ ဖြစ်ရာဖြစ်ရာအာရုံပေါ်မှာလိုက်ပြီး ရှုရာရှုရာအာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကလေးက ဆပ်ခနဲရောက်ပြီး တည်သွားတာကိုး၊ ခဏိကသမာဓိခေါ် တယ်။

ဒီသမာဓိကလဲပဲ၊ စပြီးအားထုတ်ခါစမှာ ကောင်းကောင်း မထင်ရှား သေးဘူး၊ အားမကောင်းသေးဘူး၊ ခုနကပြောတဲ့ ဟိုပြေး ပီပြေး ပြေးနေတဲ့

နီဝရဏအာရုံတွေ နီဝရဏစိတ်တွေ ကင်းပြီးသွားတဲ့ခါကျတွေမှ စိတ်ကလေး တစ်ကိုယ်တည်းချင်း တည်နေတဲ့ခါကျတွေမှ အာရုံနဲ့မှတ်စိတ် ကပ်ပြီး အဲဒီ တော့မှ သမာဓိအားကကောင်းတယ်။ တစ်ခါတည်း ပစ်ပြီး ချလိုက်သလိုပဲ။ မှတ်တိုင်း-မှတ်တိုင်း မှတ်ရာအာရုံလေးပေါ်မှာ ပစ်ချလိုက်သလို ပစ်ချလိုက် တော့ တစ်ခါတည်း ကပ်ကပ်သွားတာပေါ့။ ဥပမာဆိုပါတော့ မြေပျော့ပျော့ မှာဆိုရင် ချွန်ချွန်အရာဝတ္ထုနဲ့ လှံစသည်တို့နဲ့ စိုက်လိုက်ရင် ဘယ်မှမသွားဘူး တစ်ခါတည်းတန်းခနဲကျသွားတာပဲ။ ဥပမာ အလွန်လေးလံတဲ့ ဆန်အိတ်ကြီး တွေကိုချလိုက်ရာ ကျရာတွင်တစ်ခါတည်းကပ်နေတာပဲ။ ဘယ်မှ လိမ့်မသွားဘူး။

ကလေးတွေကစားတာရှိတယ်။ ကော်စီးတွေ၊ ကော်စီးတွေနဲ့ပစ်လိုက်ရင် နံရံပစ်လိုက်၊ နံရံဖတ်ခနဲဆို ကပ်နေတာပဲ။ တိုင်ပစ်လိုက်လဲ တိုင်မှာ ဖတ်ခနဲ ကပ်နေတာပဲ မရွေ့ဘူး။ အဲဒီလိုရုရာရုရာ အာရုံမှာ ကပ်ကပ်ပြီးတော့သွားတဲ့ သဘောလေးပဲ။ ဝိပဿနာအရာမှာ ခဏီကသမာဓိပဲတဲ့။ အဲဒီသမာဓိကို လက္ခဏာနဲ့ဆောင်ပုဒ်ကလေးက ဆိုထားတယ်။ လိုက်ဆိုရမယ်။

ပျံလွင့်မထွက်၊ ကပ်လျက်တည်သည်။ (ဆို-၃)

ပျံလွင့်ပြီးတော့ တခြားတပါးထွက်မသွားဘဲ၊ အာရုံနဲ့စိတ် ကပ်ကပ်ပြီး သကာလ အာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကလေးက ကပ်ကပ်ပြီး တည်တည်သွားသလိုပဲ။ ဒါကလဲ အဲဒီသမာဓိမျိုး ဖြစ်ဖူးမှသိတယ်။ မဖြစ်ဘူးရင် သိပ်မသိသေးဘူး။ မဖြစ်ဘူးရင် ပဗ္ဗသမာဓိကတော့ တွေးကြည့်ရင်ရတယ်။ ဒီခဏီကာသမာဓိက တွေးလို့မရဘူး။ (သူကတစ်ခါမှတ်လို့ တစ်ခါ ကပ်ခနဲသွားလိုက်-၂) သူ့ ဟာနဲ့သူ အံကျတစ်ခါတည်း ကိုက်ပြီးသွားနေတာ၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သမာဓိလေးပဲ ဆိုရမယ်။

ပျံလွင့်မထွက်၊ ကပ်လျက်တည်သည်။ (ဆို-၃)

အဲ-အဲဒီ သမာဓိအားကောင်းလာတဲ့ခါ ဝိပဿနာ သမာဓိက အဲဒီလို ဖြစ်တာပဲ။ ပယ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း အာရုံပေါ်မှာ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အာရုံ ဆီကိုပြေးပြေးပြီးတော့ ကပ်ကပ်သွားတာပါပဲ။ တခြားကိုဘယ်မှ ပျံ့မသွား ဘူး သမာဓိမဖြစ်ခင်ကတော့ ဒီအာရုံတစ်ခုရှုနေရင် ဟိုအာရုံတစ်ခု သွားတော့ မလိုလိုဘဲ၊ ဂဏာမငြိမ်ခါလိုဖြစ်နေတယ်။ မတည်တန့်ဘူး။ သမာဓိဖြစ်လာတဲ့ အခါတော့ မှတ်ရာ မှတ်ရာပေါ်မှာ ကပ်ခနဲ ကပ်ခနဲကျသွားတာကိုး။ မှတ်လို့လဲ ကောင်းတယ် စီးစီးပိုင်ပိုင်၊ အဲဒါ ခဏီကာသမာဓိပဲ။ ပျံလွင့်မထွက် ကပ် လျက်တည်သည်။ နောက် သမ္ပိန္နနရသရှိတယ်တဲ့။ စိတ္တံ စေတသိကာနံ သမ္ပိန္န- နရသော စိတ်တရားတွေကို ပေါင်းစည်းစေခြင်းဟာ သူ့ကိုစွဲပဲတဲ့။

အစတုန်းကတော့ ဟိုအာရုံပြုလိုက်၊ ဒီအာရုံပြုလိုက်၊ ဟိုသွားလိုက်၊ ဒီသွားလိုက် စိတ်တွေဟာ ကစဉ့်ကရဲဖြစ်နေတဲ့သဘောရှိတာကိုး၊ အဲဒါတွေဟာ သမာဓိဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ စိတ်ကလေးက တစ်ခါတည်း စုပြီးတော့ အာရုံဆီကိုစူးဝင်သွားသလိုပဲ၊ ဘယ်မှမသွားဘူး၊ မပြန့်ကြဲဘူး၊ တစ်ခုတည်းသော အာရုံထဲမှာ စုပေါင်းပြီးတော့ လုံးပေးသလို ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် ဆန်မှုန့်တွေ၊ ဂျုံမှုန့်တွေ တစ်မှုန့်စီတစ်မှုန့်စီ သူဟာသူနေရင် ပြန့်ကြဲနေတယ်၊ ဒါတွေကို ရေလေးနဲ့ စုတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အမှုန့်တွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ကပ်သွား လုံးသွားတယ်၊ အလုံးအခဲဖြစ်သွား အဲဒါများလိုပဲတဲ့။

သမ္ပယုတ်တရား စိတ်စေတသိက်တရားတွေ ထိုထိုအာရုံဆီကို ပျံ့ပြီး မပြေးသွားရအောင် ဒီသမာဓိကနေ စုပြီးလုံးပေးသလိုပဲတဲ့၊ မှတ်ရာမှတ်ရာ အာရုံကလေးမှာ စုစုပြီးသွားတော့၊ ညအခါကာလမှာ လက်နှိပ်ခတ်မီးရှိတယ်၊ လက်နှိပ်ခတ်မီးနဲ့ ပြန့်ကျယ်ကြီးဖြစ်အောင်ထိုးရင် ပြန့်ကျယ်ကြီးဖြစ်တယ်၊ စုအောင်လုပ်ရင်လဲစုလို့ရတယ်၊ စုပြီးတော့ထိုးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ရှေ့တည့်တည့်ဟာလေးက ပီပီသသမြင်ရတယ်၊ ပြန့်ကျယ်ကြီးဆိုတဲ့ အခါကြတော့ တယ်ပြီး မပီသဘူး၊ ပြားပြားကြီးပဲ၊ အဲဒါလိုပဲ။

ခု သမာဓိအား ကောင်းလာတဲ့အခါကျတော့ ခတ်မီးဟာ စုထိုးလိုက်သလိုပဲ၊ စိတ်စေတသိက်တွေဟာ ဟခြားအာရုံဆီမှာ ဘယ်မှမသွားဘဲ ရှုရာရှုရာ အာရုံကလေးပေါ်မှာ တစ်ခါတည်း တန်းခနဲတန်းခနဲ ကျသွားတာကိုး၊ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ ကိုယ်တိုင်တွေ့မှဖြစ်မှာ၊ မတွေ့ရင်တော့မသိဘူး၊ ရှုရာရှုရာ အာရုံလေးမှာ ချိန်ထားသလိုပဲ၊ တစ်ခါတည်း ပေါ်လိုက်၊ ပေါ်ရာလေးမှာ စိတ်ကလေး တစ်ခါတည်း အဲဒီမှာပဲ တန်းသွားတာပဲ၊ ဒီပြင်နေရာ မသွားဘူး၊ အဲဒီသမာဓိမျိုး မတွေ့ဘူးသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရှုမှတ်နေတဲ့ဥစ္စာ ပုံသဏ္ဌာန် အထည်ခြပ်တွေ ဒီရောက်နေမှာပေါ့၊ ဒီလို ပြောကြတယ်။

သူ့ဟာ ဒီသမာဓိမှမရောက်ဘဲနဲ့၊ ဒီသမာဓိ ရောက်တဲ့အခါကျတော့ သဘောတရားလေးတွေ သက်ရောက်တာ၊ ဘေးအကျယ်အပြန့်တွေ သွားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခု ဘေးအကျယ်အပြန့်တွေသွားပြီးတော့ မြင်တယ်ဆိုရင်၊ ဘာပဲ ကြားတယ်ဆိုရင်၊ ဘာပဲ စသည်ဖြင့် ပုံသဏ္ဌာန် အထည်ခြပ်တွေကို လျှောက်ပြီးသိနေတာ၊ ပြန့်ကြဲပြီး ဘေးသွားနေတာ၊ ဘေးကို အရှာသွားနေတာ၊ အဲသလိုမသွားဘဲနဲ့ မှတ်ရာအာရုံကလေးမှာ တစ်ခါတည်း စိုက်ခနဲ စိုက်ခနဲ ကြနေတာကိုး၊ အဲဒီသမာဓိဟာ သူ့ရဲ့ကိစ္စကတော့ သမ္ပယုတ်တရား

တွေ့ကို၊ တစ်ခြားတစ်ပါး၊ ပြန်ကြဲပြီးမသွားစေဘဲနဲ့ တစ်ခုတည်းသောအာရုံ
မှာ ပေါင်းစုပေးခြင်းဟာဖြင့် သူ့ရဲကိစ္စပါပဲတဲ့၊ တစ်ခုတည်း တစ်လုံးတည်း
ဖြစ်ပြီး အာရုံမှာရှုမိတာကိုး၊ တစ်အာရုံပြီး ပေါင်းစည်းစေသည်၊ သမ္ပယုတ္တာနံ
စိတ္တစေတသိကာနံ-သမ္ပယုတ်ဖြစ်သော စိတ်စေတသိက်တရားတို့ ကို၊ သမ္ပိန္နန
ရသော-ပေါင်းခြင်းဟာ သူ့ကိစ္စပါပဲ၊ ပေါင်းစည်းခြင်း၊ လုံးပေးခြင်းဟာ
သူ့ကိစ္စပါပဲ၊ ဆိုရမယ်။

တစ်အာရုံတည်း ပေါင်းစည်းစေသည်။ (ဆို-၃)

ဥပသမပစ္စုပ္ပန်-ငြိမ်သက်နေတဲ့ သဘောအားဖြင့်လဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်
ဉာဏ်မှာထင်ပါတယ်တဲ့၊ စိတ္တဌိတိ ပစ္စုပ္ပန်-အဋ္ဌကထာတွေက စိတ်တည်
တံ့နေတဲ့ သဘောအနေထားအားဖြင့်လဲ ထင်ပါတယ်တဲ့၊ လေငြိမ်တဲ့နေရာမှာ
ထွန်းထားတဲ့ မီးကလေးများ ငြိမ်နေသလိုပေါ့၊ ပဗ္ဗသမာဓိ နေရာမှာလဲ
ဒီတိုင်းပဲ၊ ဈာန်သမာဓိ နေရာမှာ တစ်ခုတည်းသော အာရုံမှာ စိတ်ကလေးက
တည်နေတာပဲ၊ ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ ပထဝီ-ပထဝီ တစ်ခုတည်းသော အာရုံ
ထဲမှာ တည်နေတယ်။

အဲဒီ ရှုမှတ်တဲ့ ဝိပဿာမှာလဲ ခုရ ၆-ပါးပေါ်ခိုက်၊ ပေါ်ခိုက်၊ ရှုတော့
အာရုံသာပြောင်းတာ၊ တည်ပုံတော့ ဒီအတိုင်းပဲ၊ မှတ်ရာ၊ မှတ်ရာ အာရုံ
ကလေးထဲမှာ ကပ်ခနဲ၊ ကပ်ခနဲ တည်နေတာ၊ ငြိမ်ပြီးတော့ တည်နေတာ၊
တည်တံ့ ပုံခြင်းဟာ မကွဲဘူး၊ ရှေ့ စိတ်တည်တံ့ပုံ၊ ဒီနောက်စိတ်က တည်တံ့ ပုံနဲ့
(မှတ်တိုင်း-၂) တစ်ကျုံ့တည်း တည်တံ့ပြီးနေတဲ့ သမာဓိ၊ အဲဒါ စိတ္တဌိတိပစ္စု-
ပ္ပန်နာ-စိတ်၏ တည်တံ့တဲ့ သဘောဆိုရင် ငြိမ်သက်နေတဲ့သဘောပါပဲ၊ ဒီလို
ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ်မှာ ထင်ရှားပါတယ်တဲ့၊ ဒီမှာတော့ ဥပသမပစ္စုပ္ပန်-
ဆိုတဲ့ အဋ္ဌကထာ စကားကို ယူပြီးတော့ ဘာသာပြန်ထားတယ်၊ ငြိမ်သက်
တည်မှု၊ ရှေးရှုထင်သည်၊ လေငြိမ်ရာ နေရာမှာ ထွန်းထားတဲ့ မီးလေးလို
မှတ်ရာ၊ မှတ်ရာအာရုံမှာ ဝပ်ပြီး တည်နေတဲ့ သဘော၊ ကပ်ပြီး တည်နေတဲ့
သဘော၊ ငြိမ်သက်ပြီးတည်နေတဲ့ သဘောအားဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ်မှာ
ထင်ရှားပါတယ်တဲ့၊ ဆိုရမယ်။

ငြိမ်သက်တည်မှု ရှေးရှုထင်သည်။

သမာဓိ မှတ်သိဗောဇ္ဈင်မည်။ (ဆို-၃)

သမာဓိဗောဇ္ဈင် မည်ပါတယ်လို့ မှတ်ရမယ်၊ လက္ခဏာနဲ့၊ ရသနဲ့၊
ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ လက္ခဏာက ဘာလဲ စိတ်မပျံ့လွင့်ခြင်း၊ ပျံ့လွင့်မထွက် ကပ်လျက်
တည်သည်၊ တခြား တစ်ပါးက အာရုံတွေမှာ ပျံ့လွင့်မထွက်ဘဲနဲ့ မှတ်ရာ၊

မှတ်ရာအာရုံမှာ ကပ်ခနဲ၊ ကပ်ခနဲ တည်နေတာ၊ သူလကွံဏာပဲ၊ တစ်အာရုံ တည်း ပေါင်းစည်းစေသည်။ ဒီလိုအာရုံတွေဟာ စိတ်တွေဟာ မပြေးသွားဘဲနဲ့ တစ်အာရုံတည်းမှာ နေပြီးတော့၊ လုံးပြီးတော့ အာရုံပြုလိုက်သလို၊ လုံးပြီး အာရုံပြုတာဟုတ်လဲဟုတ်တယ်၊ ပြောစရာမရှိလို့သာ ပြောတာ အာရုံထဲမှာ စုပြီးတော့ ကပ်ရောက်ပြီး သွားတာပဲ။

အဲဒီ အနေအားဖြင့် စိတ်စေတသိက်တွေကို ပေါင်းစု ပေးသလိုပဲ၊ သူ့ကိစ္စရှိပါတယ်။ နောက်လေငြိမ်ရာနေရာမှာထွန်းတားတဲ့မီးလေးလို့ပဲ၊ ငြိမ်လို့ ထိုထိုအာရုံတွေဆီကို ဘယ်မှ ခြေလှမ်းမပြင်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း လှုပ်ရှားခြင်း မရှိဘူး၊ ငြိမ်သက်နေတဲ့ သဘောအားဖြင့်လဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ် ထင်ပါ တယ်တဲ့၊ အဲဒီလို လက္ခဏာနဲ့ ရသနဲ့၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ တရားဟာဖြင့် သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် မည်တယ်လို့ မှတ်ရမယ်၊ ဒီလိုဆိုပါတယ်၊ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် တရားက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က ဖြစ်တယ်၊ ဒီရှေ့ကလဲဖြစ်ပါတယ်၊ နာမရူပပရိစ္ဆေဒ ဉာဏ်လောက်ကလဲ စပြီးတော့ ဖြစ်တယ်။

ခုနု နီဝရဏတွေ ကင်းသွားတယ်ဆိုတာ အဲဒီကနေ ကင်းသွားတာ၊ နီဝရဏတွေ မကင်းသေးလို့ရှိရင်ဒီသမာဓိကောင်းကောင်းမဖြစ်သေးဘူး၊ ပထမ ရှုကာစပုဂ္ဂိုလ်က နီဝရဏတွေက ရှိတာကိုး၊ ဟိုအာရုံပြေး၊ ဒီအာရုံပြေး၊ ဟိုထွက် လိုက်၊ ဒီထွက်လိုက်၊ ဒါတွေက အင်မတန် ထိန်းပေးနေရတယ်၊ အဲဒီလိုထိန်း ပေးနေသမျှကာလပတ်လုံးဟာ ဒီသမာဓိဟာ ကောင်းကောင်း အားမကောင်း သေးဘူး၊ သမာဓိအားကောင်းလာတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်မှ မပြေးတော့ဘူး၊ စိတ်ကလေး တစ်စိတ်တည်း တည်နေတာ၊ ဝိပဿနာစိတ်ကလေး တစ်စိတ် တည်း ရှေ့စိတ်ကလဲ မှတ်စိတ်၊ နောက်စိတ်ကလဲမှတ်စိတ်နဲ့ မှတ်စိတ်နဲ့ချည်းပဲ မှတ်ရာ၊ မှတ်ရာ အာရုံကလေးမှာ မှတ်စိတ်ချည်းပဲ ကျနေတာပဲ၊ အဲဒီမှာ နီဝရဏ ကင်းသွားတာပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး နာမ်ရုပ်တွေလဲ ပိုင်းခြားပြီး သိလာတာ၊ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ရင် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိဖြစ်တယ်၊ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပြီး အစဉ် အတိုင်းဟက်လာတော့ ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ခုနု-

ဝယလက္ခဏုပဋ္ဌာနေကတ္တဉ္စ ဝိပဿကာနံ၊ ဝယလက္ခဏုပဋ္ဌာ
နေကတ္တဉ္စ။

အပျက်လက္ခဏာထင်သော စိတ်တစ်ခုခြင်းတည်းသော ကေတ္တာသည်၊ ဝိပဿကာနံ-ဝိနဿနာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့၏၊ ကေတ္တံ-စိတ်တစ်ခုခြင်းအဖြစ် တည်သော ကေတ္တပေတည်း၊ ဝိပဿနာရုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီကေတ္တနဲ့ ရှုမှ စိတ် တစ်ခုတည်း တည်နေရမယ်၊ ဒီပြင်ဟာတွေနဲ့ မရောရဘူး၊ ရာ၊ ဒေါသ၊

မောဟစသည်တို့နဲ့ မရောရဘူး၊ စိတ်တစ်ခုတည်း တည်နေရမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် တည်သလဲဆို အပျက်လက္ခဏာလေးထင်ပြီး တည်နေရမယ်၊ မှတ်တိုင်း-မှတ် တိုင်း အာရုံလေးတွေဟာ ပျက်သွားတယ်၊ ပျောက်သွားတယ်၊ ကုန်သွား တယ်၊ ဆုံးသွားတယ်။

အဲဒါတွေဟာ အမြဲသိနေရမယ်၊ (တစ်ခါမှတ်ရင်းပျောက်သွားရင်း-၂) နောက်တစ်ခါမှတ်ရင်း ပျောက်သွားရင်း၊ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် အပျောက် ကြီးပဲ ထင်နေတာပဲ၊ မှတ်တဲ့စိတ်ရော ပျောက်နေတာ၊ မှတ်တဲ့စိတ်ရော တစ်ခါ တည်း ပျောက်နေတာ၊ ဖောင်းတယ်မှတ်လိုက်ရင် ဖောင်းတာတွင်မဟုတ်ဘူး၊ မှတ်တဲ့စိတ်ကလေးပါ ပျောက်သွားတာ၊ ပိန်တာမှတ်လိုက်ရင် ပိန်တာတွင် မဟုတ်ဘူး၊ မှတ်တဲ့စိတ်ကလေးပါ ပျောက်သွားတာ၊ နှာတာမှတ်ရင် နှာတာ လေးလဲပျောက်၊ မှတ်တာလေးလဲပျောက်ပဲ၊ လက်ကလေးလှုပ်လိုက်ရင် လှုပ် တာမှတ်လိုက်၊ လှုပ်တာလဲပျောက်၊ မှတ်တာလဲပျောက်၊ မှတ်တာက တစ်ခါ တည်း ပျောက်ပျောက်သွားတာ တစ်ခါမှ တည်နေတာမရှိဘူး။

ဒီတော့ မှတ်တိုင်း-မှတ်တိုင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာချည်းပဲ သိနေ တဲ့အတွက် ဒီပုဂ္ဂိုလ်က အနိစ္စမမြဲဘူးဆိုတာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိတာပေါ့၊ အနိစ္စာ နုပဿနာဉာဏ် ကောင်းကောင်းကြီးဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီ အနိစ္စာနုပဿနာ ဉာဏ်ဖြစ်သလိုပဲ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေချည်းပဲဆိုတာလဲ ထင်လာတယ်၊ ဒီတိုင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ မြဲနေတယ်ထင်တော့ ချမ်းသာတွေ အကောင်းတွေ အများ ကြီးရှိတယ်ထင်နေတာကိုး၊ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေ ဘာမှချမ်းသာ တာ မရှိဘူး၊ အားကိုးစရာဘာမှမရှိဘူး၊ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေ ခဏမစဲ တွေ့ပြီးနေရတော့ ပုဂ္ဂိုလ်မတ္ထဝါရယ်လို့ ဘယ်ရှိမလဲ၊ သူ့သဘောနဲ့သူ ဖြစ် နေတဲ့ တရားချည်းပဲ၊ အနတ္တလက္ခဏာတရားချည်းပဲဆိုတာ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ် ဉာဏ်ထဲ ရှင်းပြီးတော့ သိလာတာ၊ အဲဒီလိုသိရမှာပေါ့။

အဲဒီလို သိအောင်လို့ ဒီသမာဓိက ကျေးဇူးပြုပေးတာ၊ သမာဓိ ဘိက္ခဝေ ဘာဝေထ သမာဟိတော ဘိက္ခဝေ ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ ပဟုတိ။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ သမာဓိ-စူးစိုက်တည်ကြည်မှု သမာဓိကို၊ ဘာ ဝေထ-ဖြစ်ပွားစေကြပါကုန်လော့၊ သမာဓိ ဖြစ်စေရမယ်၊ သမာဟိတော- စူးစိုက်တည်ကြည်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ယထာဘူတံ-ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ ပဇာနာတိ- သိ၏၊ ပဿတိ-မြင်၏။

သမာဓိဖြစ်လို့ စိတ်တည်ကြည်လာရင် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မြင်ပါတယ် တဲ့၊ ဘာတွေသိသလဲ။

အနိစ္စန္တိ ပဇာနာတိ-မမြဲဘူးလို့လဲ သိပါတယ်တဲ့၊ ဒုက္ခန္တိ ပဇာနာတိ-ဆင်းရဲလို့လဲ သိပါတယ်တဲ့၊ အနတ္တဘိ ပဇာနာတိ-အတ္တမဟုတ် သဘောမျှလို့လဲ သိပါတယ်တဲ့။

ဘုန်းကြီးများ ရှေးက ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက စဉ်းစားဖူးတယ်၊ သမာဓိဖြစ်ရင်၊ ယထာဘူတ-အမှန်အတိုင်း သိတဲ့ဉာဏ်ဖြစ်တယ်တဲ့၊ ဒီဒေသနာ ဟောထားတာ အားလုံး စာပေဗဟုသုတ လိုက်စားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကုန်လုံး သိနေတာပါ။ ဒီအဓိပ္ပာယ်ကတော့ သမာဓိဖြစ်ရင် ဉာဏ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိနေတယ်၊ ဒီတော့ သမာဓိဖြစ်ရင် ဉာဏ်ဖြစ်တယ်လို့တော့ ဆိုတယ်၊ သာသနာပက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဈာန်ရရသေ့တွေရှိတာကိုး၊ သူတို့ သမာဓိတွေတော့ ဖြစ်နေတယ်၊ ဈာန်ရရသေ့ သမာဓိဖြစ်နေတယ်၊ ဈာန်လဲရတယ်၊ အဘိညာဉ်တွေရလို့ ကောင်းကင်တွေဘာတွေတောင် သွားနိုင်နေတာပဲ၊ အဲဒီရသေ့တွေဟာ သမာဓိတော့ ဖြစ်နေတာ၊ တာမှ ငြင်းစရာမရှိဘူး၊ သူက သမာဓိသေသေချာချာ ဖြစ်နေတယ်။

သမာဓိဖြစ်ပေမယ့်လို့ အဲဒီ ရသေ့တော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ မသိဘူး၊ သမာဓိဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မသိရလဲ၊ သမာဟိတော ဘိက္ခုဝေ ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ-သမာဓိဖြစ်ရင် ဉာဏ်ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး သမာဓိဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဉာဏ်မဖြစ်သလဲ၊ ဘုန်းကြီးများ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစားဖူးတာပေါ့၊ သူများနဲ့တော့ မဆွေးနွေးဖူးပါဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစားကြည့်တာ သဘောမပေါက်ဘူး၊ နောက် ဝိပဿနာတရားနဲ့ စဉ်းစားတော့မှ တော်တော်ကြီးလာမှ ဝိပဿနာတရားတွေလဲ အားထုတ်ပြီးတော့မှ ဝိပဿနာနဲ့ စဉ်းစားမှ သဘောပေါက်တယ်၊ သာသနာပက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သမာဓိဖြစ်ရင် သမာဓိသက်သက် ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဝိပဿနာ ရှုနည်းမှ ရှိမှ မရှိဘဲ။

ရုပ်နာမ်တွေဟာ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတာ၊ မမြဲတဲ့တရားလို့ သူတို့မှာ စောစောကလဲ သိမထားဘူး၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တရားတွေ စောစောကလဲ သိမထားဘူး၊ ဒါတွေသိအောင် ရှုရမယ်လို့ဆိုတာ သူတို့မသိဘူး၊ မသိတော့ သမာဓိဖြစ်ရင် သမာဓိဖြစ်ရုံပဲရှိတယ်၊ ဒါပဲ ရုပ်နာမ်တရားတွေ အဖြစ်အပျက် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို မသိဘူး၊ သာသနာတိုင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေသိတော့ သမာဓိ ဖြစ်လာလို့ရှိရင် ရုပ်နာမ်တရားတွေပဲလို့၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေပဲ စောစောကလဲ ကြားသိထားတဲ့ ဗဟုသုတရှိလို့ သမာဓိဖြစ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ့် သန္တာန်မှာ ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်နေတဲ့ တရားတွေကို စိတ်စိုက်လိုက်လို့ရှိရင်

စိုက်ရာ-စိုက်ရာမှာ အပိုင်း-အပိုင်းနှင့် အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေ ထင်လာတာကိုး၊ ဒါကြောင့် သမာဓိဖြစ်ရင် ဉာဏ်ဖြစ်စာယ့်လို့ ဘုရားက ဟောထားတယ်၊ ဟောတဲ့အတိုင်းလဲ ဟုတ်တယ်။

သမာဓိကောင်းကောင်းသာဖြစ်၊ ဖြစ်လို့ရှိရင် ကိုယ်ထဲမှာ စိုက်၊ ဘယ်နေရာက စိုက်စိုက် စိုက်ပြီး ရှုလိုက်လို့ရှိရင် ရှုရာကနေပြီးတော့ တစ်ခုခြင်းတစ်ခုခြင်း၊ တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီ ပိုင်းခြားပြီး သိရမှာပဲ၊ ယခု ဒီမှာ ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်တွေ ရှုနေကြတယ်၊ ဖောင်းတာ ပိန်တာက စပြီးတော့ ဒွါရ ၆-ပါး ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်တွေ သမာဓိ မဖြစ်သေးခင်ကတော့ ရုပ်နာမ်တွေ ဘယ်သိဦးမလဲ၊ သမာဓိဖြစ်လာတော့ မှတ်တိုင်း-မှတ်တိုင်း ရုပ်တရားနဲ့ နာမ်တရားတွေ ပိုင်းခြားသိတယ်။

ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား ပိုင်းခြားသိရုံမကဘူး၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အာရုံကလေးတွေဟာ တစ်ခါသိလိုက် တစ်ခါပျောက်သွားလိုက်၊ နောက်တစ်ခါသိလိုက် တစ်ခါပျောက်သွားလိုက်၊ တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီဖြစ်ပြီးတော့ ထင်လာတာကိုး၊ ဘယ်အပိုင်းကနေပြီး ရှုရှု ဒီလိုပဲ၊ တရားအားထုတ်လို့ အချိုးအစားကျနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရှုချင်ရာကရှုပဲ၊ ဘယ်ကရှုရှု ရတယ်၊ ဖောင်းတာ ပိန်တာသာ မဟုတ်ဘူး၊ တွေ့ထိရာကနေပြီး ဘယ်နေရာကနေ ရှုရှုပဲ၊ မြင်ရာကနေ စရှုလဲ ရတာပဲ၊ ကြားရာကနေ စရှုလဲရတာပဲ၊ စိတ်ကူးရာကနေ စရှုလဲရတာပဲ၊ ဘယ်ကနေပြီးတော့ပဲရှုရှုပဲ၊ ပေါ်ရာ ပေါ်ရာက နေပြီးတော့ လျှောက်ရှုသွား ရှုလိုရှိရင် အဲဒီမှာ အပိုင်း အပိုင်းတွေ၊ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီလေးတွေ ပိုင်းခြားသိတယ်၊ ဒီလို သိရတယ်။

အဲဒါကြောင့် သမာဓိဖြစ်လို့ရှိရင် သမာဓိရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ယထာဘူတာ-ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ ပဇာနာတိ-သိတယ်၊ မြင်တယ်တဲ့၊ တကယ်ကို သိတာ၊ အဲဒီ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်လာတဲ့အခါ ပညာဖြစ်လာတာပေါ့၊ သီလ သမာဓိ၊ ပညာ ၃-ခုထဲမှာ အဲ-ယခု သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် (အလယ်ပိုင်း-၂) သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ပြည့်စုံလာရင် အဆုံးပိုင်းပညာက ပြည့်စုံလာတယ်၊ ပညာက ဟောခဲ့ပြီ၊ ပညာက ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်အစနားက ပြီးခဲ့ပြီ၊ အဲဒါ ဟောခဲ့ပြီ၊ အဲဒီ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဟာ သူဖြစ်ပွားခြင်း အကြောင်းတရားတွေလဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းတရားတွေ သိရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတယ်၊ ယထာစ-အကြင်အကြောင်းကြောင့်လည်း၊ အနုပ္ပန္နဿ-မဖြစ်ပေါ်သေးသော၊ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဿ-သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်၏၊ ဥပ္ပါဒေါ-ဖြစ်ပေါ်၍လာခြင်းသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တဉ္စ-ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊

ပဇာနတ်တို့သိ၏။ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းကိုလည်း သူသိပါ
တယ်ကဲ့။ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်းက ဘာသို့ဆိုရင်
သမထနိမိတ်၊ သမာဓိနိမိတ်ရှိတယ်။ အဲဒီ သမာဓိနိမိတ်ကို သင့်တင့်စွာ
နှလုံးသွင်းလို့ရှိရင် သမာဓိဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ သမာဓိနိမိတ်ဆိုတာဟာ သမထ
အာရုံနိမိတ်တွေပဲတဲ့။ သမထ အာရုံနိမိတ်တွေကို နှလုံးသွင်းမှု နှလုံးသွင်းတတ်
ရမယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ နှလုံးသွင်းတတ်လို့ရှိရင် သမာဓိဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်း
တတ်ရင် သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်တယ်လို့ အဲဒီလိုဆိုပါတယ်။

ယခု ဝိပဿနာရှုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဝိပဿနာသမာဓိပေါ့၊ ဝိပဿနာ
ရှုပုံရှုနည်းကလေး နားလည်နေလို့ရှိရင် အဲဒီနည်းအတိုင်း စူးစိုက် ရှုလိုက်လို့
ရှိရင် သမာဓိဖြစ်တာပဲ။ ဆရာသမားတွေက ညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း ပေါ်
ရာ ပေါ်ရာလေး စူးစိုက်ပြီးတော့ စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်သွားရင် ပျံ့လွင့်တဲ့ စိတ်
ကလေး ရှုလိုက်၊ ရှုပြီးလို့ရှိရင် ရှုနေကြ အာရုံကလေး ပြန်ပြီးရှုလိုက်တော့
တော်တော်ကြာတော့ ငြိမ်နေတယ်၊ စိတ်ကလေးက တည်သွားတယ်၊ သမာဓိ
ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါ သမာဓိဖြစ်ကြောင်းတရားဟာ သမာဓိဖြစ်အောင်လို့
နှလုံးသွင်းမှုပဲတဲ့။ အဋ္ဌကထာဆရာက ဒီနေရာမှာ အကြောင်း ၁၁-ခု ပြ
ထားတယ်။

ဧကာဒသ ၁၁-ပါးသော တရားတွေဟာ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်
ခြင်း၏ အကြောင်းတရားတွေပဲဆိုပြီးတော့ ပြထားတယ်။ အဲဒီသမာဓိဖြစ်ခြင်း
အကြောင်းတွေ ဒီမှာ ဆောင်ပုဒ်အနေနဲ့ ၁၁-ခု မှတ်ရအောင် လက်ခံလေး
ရေးထားတယ်။

ဝတ္ထုသန့်စင် ညီမျှယှဉ် ကျွမ်းကျင်နိမိတ်မှာ၊ အဲဒါ ၃-ခုရှိတယ်။
ဝတ္ထုသန့်စင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေညီမျှရမယ်၊ နိမိတ္တကုသလ သမာဓိ နိမိတ်
မှာ ကျွမ်းကျင်နားလည်ရမယ်။ အဲဒီ ၃-ခုက ကဲ ကဲ ဒါလေး ဆိုရဦးမယ်။
တစ်နေ့ကလဲ ပြောပြီးသားတွေပါ၊ ဒါတွေက -

ဝတ္ထုသန့်စင် ညီမျှယှဉ် ကျွမ်းကျင်နိမိတ်မှာ။ (ဆို-၃)။

ဝတ္ထုဝိသဒ ကြိယာဝတ္ထု သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းကိုပြခြင်း၊ ဒါတစ်နေ့
ကဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်အခန်းက ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဝတ္ထုဆိုတာမိမိကိုယ်ပဲ၊ မိမိ
ကိုယ်ကိုယ် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရဖို့ ရဟန်းဆိုလို့ရှိရင် လက်သည်း၊ ခြေသည်း
တွေရှည်နေရင် ဖြတ်ပစ်၊ ခေါင်းက ဆံပင်ရှည်နေရင် ရိတ်ပစ်၊ ရေမိုးချိုး
သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် လုပ်ရမှာကိုး။ အဝတ်တွေ၊ ဘာတွေ ညစ်နွမ်းနေလို့

ရှိရင်အဝတ်တွေလျှော်၊ အခန်းတွေဘာတွေ မသန့်မရှင်းဖြစ်နေရင်လဲ အမှိုက်
တွေ ဘာတွေလဲ သန့်ရှင်းအောင်လုပ်၊ အဲဒီလို မိမိကိုယ် အသုံးအဆောင်တွေ
သန့်ပြန့်အောင်လို့ လုပ်ပေးခြင်းဟာ ဝတ္ထုသန့်စင်တာပဲ၊ တရားအားထုတ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်မှာ တရားမတက်တဲ့အခါကျရင် ဒါလေးတွေလုပ်ရတယ်၊ ဒါတွေ
ရှုပ်နေလို့လဲပဲ တရားက မတက်ဘဲနဲ့နေတယ်၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တော့ စိတ်
ကြည်လင်ပြီးတော့ သမာဓိလဲဖြစ်တယ်၊ ဉာဏ်လဲဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဒါလုပ်ရမယ်တဲ့၊ ဘာနဲ့တူတုန်းဆိုရင် ရှေးကဆီမီးခွက်တို့၊
ရေနံဆီမီးခွက်တို့ဆိုတာရှိတယ်၊ ယခုတော့ ယခုလူတွေ နောက်မှကြီးလာတဲ့
ကလေးတွေက သိတောင်သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မီးခွက်မရှိတော့ဘူး၊ ဓာတ်မီးတွေ
ချည်းဖြစ်နေလို့၊ အဲဒီ ဆီမီးခွက်၊ ရေနံဆီမီးခွက်တွေ အဟောင်းဆိုလို့ရှိရင်
သိပ်မသန့်ရှင်းဘူး၊ မီးခွက်ကအဟောင်း ပွတ်တိုက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျီး
တွေ ညှော်တွေနဲ့ ဆီတွေကလဲ အဟောင်းတွေ၊ ဂျီးတွေညှော်တွေနဲ့ မီးစာက
လဲ အဟောင်းနဲ့ဆိုရင် အဲဒီမီးတောက်ဟာ ကောင်းကောင်း ကြည်ကြည်လင်
လင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မလင်းဘူး၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းမလင်းဘူး၊ ယခု နားလည်
ရမှာကတော့ ဖန်သီး ဂျီးတွေဘာတွေ ပေနေလို့ရှိရင် မလင်းဘူးပေါ့၊ အဲဒါ
နဲ့လဲ အတူတူပါပဲ၊ မီးခွက်ကိုလဲ ဆေးကြော သုတ်သင် သန့်ရှင်းအောင် လုပ်၊
အသစ်ရင်လဲ လဲပေါ့လေ၊ ဆီလဲအသစ်ထည့်၊ မီးစာလဲအသစ်ထည့်၊ ထည့်ပြီး
ထွန်းလို့ရှိရင် ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း လင်းတယ်။

ယခုလဲ ဖန်သီး ဂျီးတွေ ဘာတွေပေနေလို့ရှိရင်ဆေး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်
အသစ်ရင်လဲ လဲတပ်လိုက်ပေါ့၊ အဲဒါလိုပဲ သမာဓိတွေ ဉာဏ်တွေမဖြစ်တဲ့
အခါကာလမှာ သမာဓိတွေ ဉာဏ်တွေ မတိုးဘက်နိုင်တဲ့အခါကာလမှာ မိမိ
ကိုယ် မသန့်ရှင်းလဲ သန့်ရှင်းအောင်လုပ် အဝတ်အစား စသည်တို့ လျှော်တန်
လျှော်၊ အခန်းတွေ ဘာတွေ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလုပ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ခြင်းကြောင့်လဲ
စိတ်ကြည်လင်ပြီးတော့ ပြောခဲ့တဲ့ မီးစာတို့၊ ဆီတို့၊ မီးခွက်တို့ သန့်ရှင်းတဲ့အခါ
မီးဟာ ကြည်ကြည်လင်လင်တောက်သလိုပဲ၊ သမာဓိဉာဏ်တွေ ကြည်ကြည်
လင်လင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါလေးကလဲပဲ နည်းနည်း
ပါးပါး အကူအညီလိုလို့ အဲဒါလဲပဲ အကြောင်းတစ်ခုပဲတဲ့၊ သမာဓိဖြစ်ခြင်
အကြောင်းတစ်ခုပဲတဲ့။

ဣန္ဒြိယသမတ္တပဋိဘာနတဲ့-ဣန္ဒြေညီမျှခြင်းကို ပြီးစေရမယ်တဲ့၊ ဒါလဲ
ပြောပြီးသားပါပဲ၊ ဒါပြောမယ်ဆိုရင် ဒါကအကျယ်ကြီး၊ ဣန္ဒြေတစ်ခုနဲ့

တစ်ခုနဲ့ မညီမျှဘဲနဲ့ လွန်ကဲနေလို့ရှိရင် တစ်ခုခုကလွန်ကဲနေလို့ရှိရင် လုပ်လို့ကို မဖြစ်ဘူး၊ အညီအမျှလုပ်ရတဲ့အလုပ်ဟာ တစ်ခုခုကနေပြီးတော့ လွန်ကဲနေလို့ ရှိရင် အလုပ်လုပ်လို့မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ အညီအမျှလုပ်ရတယ်၊ ဥပမာအားဖြင့် ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုကို လူလေးယောက်စိုင်းပြီးတော့ မှရမည့်ဥစ္စာတစ်ယောက် ကနေပြီး နင်းကန်ပြီး မှထားလို့ရှိရင် ဟိုဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေပိနေရင် အဲဒါ မလို့မဖြစ်ဘူး၊ ညီညီမျှမျှလုပ်ရတယ်။

သဒ္ဓါဝီရိယ ငါတိ သမာဓိ ပညာဆိုတဲ့ ဣန္ဒြေ ၅-ပါးရှိတယ်၊ အဲဒီ ဣန္ဒြေ ၅-ပါးဟာ အညီအမျှဖြစ်မှတဲ့၊ သဒ္ဓါက အားကောင်းနေလို့ ယုံကြည်မှုတွေ သဒ္ဓါတွေကများလွန်းနေရင်လဲ တရားမတက်ဘူးတဲ့၊ တချို့ယောက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တချို့ သဒ္ဓါတရားသိပ်ကောင်း၊ သဒ္ဓါတရားသိပ်ကောင်း နေတာနဲ့၊ သဒ္ဓါတရားတွေ သိပ်များနေတာနဲ့ သမာဓိတွေ ဉာဏ်တွေ မဖြစ်ဘူး၊ ကောင်းတော့လဲကောင်းနေတာပဲ၊ မတက်ဘဲနဲ့ဖြစ်နေတယ်၊ တချို့က ဝီရိယတွေကလွန်ကဲနေတယ်၊ သိပ်အားထုတ်တယ်၊ အားထုတ်လွန်းအားကြီးတော့လဲ စိတ်ပျံ့လွင့်နေတယ်၊ မတက်ပြန်ဘူး။

တချို့က သမာဓိ တစ်ခုတည်းသော အာရုံမှာ စူးစိုက်ပြီး စိုက်လွန်း အားကြီးနေလို့ တရားမတက်တာလဲရှိတယ်၊ သမာဓိလွန်နေလို့ တချို့ကပညာ၊ ပညာဆိုပေမယ်လို့ သူက ဝိပဿနာပညာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စူးစမ်း ဆင်ခြင်တဲ့ ပညာတွေများတယ်၊ ဟိုဟာစဉ်းစား ဒီဟာစဉ်းစားနဲ့ ဆင်ခြင် သုံးလပ်နေတာနဲ့ တရားကမတက်ဘူး၊ အဲဒါပညာလွန်နေလို့ အဲဒါတွေ မလွန်စေနဲ့တဲ့၊ ဒါတွေအညီအမျှလုပ်ပေးရမယ်တဲ့၊ သဒ္ဓါနဲ့ပညာကို ညီမျှအောင် လုပ် သဒ္ဓါအားမကြီးအောင် ပညာကလဲအားမနည်းအောင်၊ ပညာအား မကြီးအောင် သဒ္ဓါကလဲအားမနည်းအောင် ညီမျှပြီးပေးရမယ်၊ မမျှလို့ရှိရင် မျှအောင်လုပ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက ဟောပေးရတာပေါ့။

သမာဓိနဲ့ ဝီရိယကလဲ သမာဓိအားကြီးနေလို့ရှိရင် ဝီရိယက အားမထုတ်ဘူး၊ ဝီရိယကအားကြီးလို့ရှိရင် အားထုတ်နေပေမယ့် သမာဓိက သိပ်မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါလဲ ညီမျှအောင်လုပ်ပေးရတယ်၊ ရှင်သောနမထေရ်တို့ ဝီရိယလွန်ပြီးတော့ လျှော့ရတယ်၊ ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်လဲ စကြိုလျှောက်ပြီးတော့ တရားအားထုတ်လွန်းအားကြီးလို့ လျှော့ရတယ်၊ ဝီရိယများနေလို့ အဲဒီလို လျှော့လိုက်တဲ့အခါကျမှ သူက ညီမျှပြီးတော့သွားတယ်၊ ညီမျှသွားမှ တရားတက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် သဒ္ဓါနှင့်ပညာ ဝီရိယနဲ့သမာဓိ၊ အထူးအားဖြင့် အဲဒီတရားတွေကို ညီမျှအောင် လုပ်ပေးရမယ်တဲ့၊ တစ်ခုခု လွန်နေလို့ရှိရင် လွန်တဲ့ဟာ လျှော့ပစ်ရုံပါပဲ။

နည်းတဲ့ဟာလဲပဲ အားတက်လာအောင် အားပေး ပေါ့လေ။ အားပေးပြီးတော့ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရမယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် သမာဓိတိုးတက်ပြီးတော့ လာတတ်ပါတယ်။ ကျွမ်းကျင်နိမိတ်မှာတဲ့။ သမာဓိ နိမိတ်ကို နားလည်ရမယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ သမာဓိဖြစ်အောင်လို့ နှလုံးသွင်းမှုကလေး သမထ သမာဓိဆိုရင် သမထအာရုံကိုရှုဖို့ အားထုတ်ပုံ နှလုံးသွင်းပုံကလေးကို နားလည်ထားရမယ်။ နားလည်ထားရင်တော့ သမာဓိအားနည်းနေတဲ့အခါကို နားလည်ထားတဲ့ သမာဓိ ကမ္မဋ္ဌာန်းလေး နှလုံးသွင်းလိုက်ရုံပဲ။ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် သမာဓိတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ယခု သမာဓိကမ္မဋ္ဌာန်း နှလုံးမသွင်းချင်လို့ရှိရင်လဲ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှာလဲ သမာဓိဖြစ်အောင် ရှုပုံတွေ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုပုံကလေး နားလည်ထားရမှာကိုး။ နားလည်ထားလို့ရှိရင် စူးစူး စိုက်စိုက် ရှုလိုက်လို့ရှိရင် သမာဓိလေး ဖြစ်ပြီးတော့ သွားပါတယ်။

ဝတ္ထု သန့်စင် ညီမျှယှဉ် ကျွမ်းကျင်နိမိတ်မှာတဲ့။ သမာဓိ သမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်ကြောင်းတရား ၃-ပါးတဲ့။ ကြွလျှင် နှိမ်လင့် ကျလျှင်ပင့် ရှင်သင့်ရှင်စေရာ၊ သမယေ စိတ္တဿပဂ္ဂဏှတာ-တစ်ခုတစ်ခု၊ စိတ်ကတက်ကြွနေလို့ရှိရင် နှိမ်ပေးရမယ်တဲ့။ စိတ်က တစ်ခုတစ်ခု၊ အားတက်လွန်းနေတဲ့ အခါရှိတယ်။ လျှော့ပေးရတယ်။ ကြွလျှင် နှိမ်လင့်၊ ကျလျှင်ပင့်၊ တစ်ခုတစ်ခု၊ စိတ်က ကျနေတယ်။ သမယေ စိတ္တဿ ပဂ္ဂဏှတာ-တစ်ခုတစ်ခုကျ အဲဒီစိတ်ကို မြှင့်မြှောက်ပြီးတော့ ပေးရမယ်။ အောက်က မြေတောင်မြှောက်ပေးတာလို စိတ်ဓာတ်မြှောက်ပြီးတော့ ပေးရမယ်တဲ့။ သမယေစိတ္တဿ သမ္ပန္နနာ-တစ်ခုတစ်ခု စိတ်က အရသာကင်းမဲ့ပြီးတော့ နေတဲ့အခါ ရှိတယ်တဲ့။ အားမတက်ဘဲနေတာပေါ့လေ။ အဲဒီအခါမှာ စိတ်ကို ရှင်လန်းစေရမယ်တဲ့။ ဒီလို ဆိုပါတယ်။ ဒါလေး ဆိုရဦးမယ်။

ကြွလျှင်နှိမ်လင့် ကျလျှင်ပင့် ရှင်သင့်ရှင်စေရာ။ (ဆို-၃)

တစ်ခုတစ်ခုကျတော့ တရားက တိုးတက်လို့၊ တရားက တိုးတက်လာတော့ စိတ်တွေက သိပ်ပြီးတော့ မြှောက်ပြီး ကြွနေတဲ့အခါ ရှိတယ်။ သိပ်ကြွတယ်။ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာတွေ သိပ်ပြီးတော့ အားတက်နေတာလဲ ရှိတယ်။ တစ်ချို့ကလဲပဲ လုံ့လ ဝီရိယတွေ နင်းကန်ပြီးတော့ အားထုတ်နေတာ။ တရားတွေ အလွန်အကဲ သိပ်အားထုတ်နေတာလဲ ရှိတယ်။ အဲဒီလို ကြွလွန်းနေတဲ့အခါကျတော့ နှိမ်ပေးရမယ်တဲ့။ ကြွလွန်းလို့ မနှိမ်တော့ မနှိမ်လို့ ရှိရင်လဲ သိပ်နေရာမကျဘူး၊ တရားမတက်ဘူး၊ တရား မတက်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ပျက်ကုန်တတ်တယ်။ သူက-

ဒါကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ နှိမ်ပြီးတော့ ဟောရတယ်။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ် စိတ်ကြံနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျရင် နှိမ်ပေးရတယ်။ နှိမ်ပြီးတော့ ဟောရတယ်။ အဲဒီလို ကြံနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မြောက်ပေးရင်တော့ သွားရောပဲ၊ တစ်ခါတည်း တိုးပြီးတော့ ကိုးယိုးကားယားတွေ လျှောက်ဖြစ်ကုန် တတ်တယ်။ ကြံတာတော့ မမြောက်ဘူး၊ ကြံလျှင် နှိမ်လင့်တဲ့။ အဲဒါ ဘယ်လို နှိမ်မလဲ ဆိုရင် ကြံနေတဲ့အခါကာလကျတော့ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်၊ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်၊ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်တွေကို ပွားပေးရမယ်။ ပဿဒ္ဓိ-စိတ်ငြိမ်းအေးမှုပေါ့လေ။ ကြောင့်ကြ ဗျာပါရတော့ မစိုက်ဘဲ ကြောင့်ကြဗျာပါရတော့ စွန့်လွှတ်ပြီးတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း ကလေး ခပ်လျှော့လျှော့လေးပေါ့လေ။ အားထုတ်ခိုင်းရတယ်။ ပဿဒ္ဓိ သမ္မောဇ္ဈင် ပွားများပေးရတယ်။ ဥပေက္ခာကလဲ လစ်လဲ။ ရှိရတယ်။

ဥပေက္ခာကလဲ လစ်လျူရှုပြီးတော့ စိတ်တိုးတက်အောင်၊ ဘာဖြစ်အောင်၊ ညာဖြစ်အောင်ကော မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ မှန်မှန်ကလေးပဲ မလွှတ်တမ်းလေးဘဲ အားထုတ်ပြီးနေလို့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် သမာဓိကတော့လဲပဲ စိတ်ငြိမ်သက်ရုံလောက်ပဲ၊ ငြိမ်သက်မှု သမာဓိဖြစ်အောင် ထိုထိုအာရုံတွေကို များများလျှောက်ပြီးရှုမှတ်မနေဘဲနဲ့အာဓိတစ်ခုတည်းပေမယ်လို့ ရှုပေါ့လေ။ အာရုံနည်းနည်း-နည်းပြီး သကာလ စိတ်တည်ကြည်အောင်၊ ငြိမ်သက်အောင်လို့ သမာဓိဖြစ်အောင်လို့ပဲ။ အဲဒီလို ရှုဖို့ရာလေး အားထုတ်ခိုင်းရတာပဲ။ အဲဒီလို အားထုတ်လိုက်လို့ရှိရင် သူကတော့ လွယ်ပါတယ်။ ကြံနေတဲ့ဟာကို နှိမ်ပေးတာ လွယ်တယ်။ မခက်ဘူး။ သူကတော့ ကြံနေတာ လျှော့ဖို့ရာကတော့ တော်တော်လွယ်ပါတယ်။

အဲဒီလို ကြံနေတာ လျှော့လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အနေတော် ကျသွားတဲ့အခါမှာ သမာဓိ ဖြစ်လာတယ်တဲ့။ သမာဓိ ဖြစ်ပြီးတော့ ဉာဏ်တွေဖြစ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်းတက်သွားတယ်။ ကြံလျှင် နှိမ်လင့် ကျလျှင် ပင့်၊ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်တွေကကျနေတယ်တဲ့။ တရားက မတိုးတက်နိုင်တော့ စိတ်တွေက လျှော့ပြီး စိတ်ပျက်ပျက် စိတ်တွေ အားလျော့နေတယ်။ တစ်ချို့တော်တော်ပျက်တယ်။ တရားကို အားမထုတ်ချင်အောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းက ထွက်ချင်အောင်လို့ကို စိတ်တွေက ပျက်သွားတတ်တယ်။

အဲဒီလိုအခါကာလကျတော့လဲ စိတ်ကို မကျရအောင်လို့ ပင့်ခေါ်မြှောက်ပြီး သကာလ ပေးရတယ်။ ဘာလဲ မြောက်ပေးရမယ်ဆိုရင် ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်၊ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ကြောင်းတရားတွေ နှလုံးသွင်းပြီး ရှေးကလဲ

ဟောခဲ့ပါပြီ။ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်၊ ဝီရိယသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ကြောင်း တရားတွေ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ဝီရိယဖြစ်အောင်၊ ဝီရိယ တိုက်တွန်းပေးရတာ၊ ဝီရိယနဲ့ တိုက်တွန်းပြီး အားထုတ်တဲ့အခါ ကျတော့သူကနည်းနည်းခက်တယ်၊ ကျနေတာ ကို ပင့်ဖို့ရာခက်တယ်၊ ဝီရိယချဖို့ရာလွယ်တယ်၊ အဲဒါ လောကမှာလဲ ဒီတိုင်းပါ။

မြင့်ရာက အောက်ဆင်းရင် လွယ်တယ်၊ အောက်ကနေ အထက် တက်ဖို့ အင်မတန်ခက်တယ်။ လွန်နေတဲ့ဥစ္စာက ပြန်လျော့ဖို့ရာ မခဲယဉ်းဘူး၊ လွယ်လွယ်ပဲ၊ လျော့နေတာက တင်းဖို့ရာ နည်းနည်းခက်တယ်၊ သူက နည်း နည်းခက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ရတာကိုး၊ ဝီရိယနဲ့ ဓမ္မ ဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ကြောင်းတရားတွေ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပြီးတော့ စိတ်ကို မြင့်တက်လာအောင် အားပေးရတယ်၊ တရားဟောတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ ကလဲ ဒီလိုပဲ အားပေးရတယ်၊ ကြွလျှင်နှိမ်လင့်၊ ကျလျှင်ပင့်၊ ရှင်သင့်ရှင်စေရာ၊ တစ်ခါတရံကျတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ တရားရသွားပြီ၊ မပေါ့ဘဲ ဖြစ်မှာစိုးလို့ စိတ်က မရွှင်မလန်းဖြစ်နေမှာကိုး၊ စိတ်က ကျတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မတိုးတက်ဘဲဖြစ်ပြီး စိတ်မရွှင်မလန်းနဲ့ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီခါကျတော့ စိတ်ရွှင် လန်းစရာပဲ၊ စိတ်ရွှင်လန်းပုံက နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ စိတ်ကို ခြောက်လှန့်ပြီးတော့ သံဝေဂဖြစ်ပြီး ရွှင်လန်းစေတာတစ်မျိုးပဲ၊ ဖိတိပါမောဇ္ဇတွေဖြစ်ပြီး ရွှင်လန်း စေတာ တစ်မျိုးပဲ၊ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်၊ အဲဒီ ၂-မျိုးထဲမှာ စိတ်ကို ခြောက်လှန့် ပြီး ရွှင်တာ သံဝေဂဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်တာကတော့ သံဝေဂဝတ္ထု၊ ဂ-ပါး နှလုံးသွင်းရမယ်၊ သံဝေဂဝတ္ထု၊ ဂ-ပါး သံဝေဂဖြစ်ကြောင်းတရား ဂ-ခု ရှိတယ်တဲ့။

သံဝေဂဝတ္ထု၊ ဒီပနီဆိုပြီးတော့ ရှေးက ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါး ရေးထားတာ ကောင်းပါရဲ့၊ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဖတ်ဖူးတယ်၊ သံဝေဂဝတ္ထု၊ ဒီပနီဆိုတာ တယ်သံဝေဂရတယ်၊ သံဝေဂနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီ စာအုပ် ကြီး ကြည့်စရာကောင်းတယ်၊ အခုတော့ နောက်ထပ် ရိုက်ပုံမရဘူး၊ သံဝေဂ ဝတ္ထု၊ ဒီပနီ။ သံဝေဂဝတ္ထု၊ ဂ-ပါး၊ သံဝေဂဝတ္ထု၊ ဂ-ပါး ဆိုတာကတော့ ဇာတိ ဇရာ၊ ဗျာဓိ မရဏ အများသိနေတာပဲ၊ ၄-ခု ဒါက နှုတ်တက် ရနေ ပါပြီ၊ ဓမ္မစကြာထဲလဲပါတယ်၊ နောက် အတိတေဝဋ္ဋ မူလက ဒုက္ခ၊ အပါယဒုက္ခ၊ အပါယ်ဆင်းရဲက ငါးခု၊ အတိတေဝဋ္ဋမူလကဒုက္ခ အနာဂတေဝဋ္ဋ မူလကဒုက္ခ၊ အာဟာရ ပရိယေသဒုက္ခ၊ အဲဒါက ၃-ခု၊ အားလုံး ဂ-ခုရှိတယ်၊ အဲဒီ ဂ-ခုနဲ့ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သံဝေဂဖြစ်စေရမယ်၊ ဇာတိ-ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဒုက္ခနဲ့ရောက်၊ ပြီးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ယခုလောလောဆယ် ပဋိသန္ဓေနေနေရတဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းပဲတဲ့။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အခု တရားအားထုတ်ဖို့ရာ အခွင့် ဘယ်ရမလဲ၊ တရား နာဖို့ရာ ဘယ်ရမလဲ၊ ပဋိသန္ဓေ ဒုက္ခကြောင့် ပဋိသန္ဓေ အဆင့်ဆင့် ပဋိသန္ဓေ တည်ပြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မွေးဖွားဆဲဖြစ်ပြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မွေးဖွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင် မကဘူး၊ မိခင်ရော ဘာရော ဒုက္ခတွေ့ရောက်ပြီးနေ တာတွေ၊ ဘယ်တရား အားထုတ်ဖို့ရာ၊ တရားနာဖို့ရာ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီတော့ ငါတို့မှာ ဇာတိဒုက္ခက လွတ်နေတဲ့အခိုက်အတံ့ အကြောင်းညီညွတ် လို့တရားနှလုံးသွင်းရတယ်၊ အားထုတ်ရတယ်လို့ နှလုံးသွင်းပေးရမယ်၊ ဒီလို စိတ်ကလေးက နည်းနည်း အားတက်လာတယ်၊ ရှင်လန်းမှု ရလာတယ်၊ ဇရာ ဒုက္ခနဲ့ တွေ့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တချို့က ဇရာတွေနဲ့ အလွန်အလွန် အိုလာပြီဆိုတော့ကို သွားချင်တိုင်း မသွားနိုင်၊ ကိုယ်စားချင်တိုင်း မစားနိုင် ဘူး၊ နေချင်လဲမနေနိုင်ဘူး၊ ထိုင်ချင်လဲ မထိုင်နိုင်ဘူး၊ အိပ်ချင်လို့လဲ မအိပ် နိုင်ဘူး။

ဒုက္ခတွေ့ရောက်နေလိုက်တာ၊ ဒီလိုတော့ရှိတာပေါ့၊ အိုနာ ဖြစ်နေ တယ်၊ အိုနာဖြစ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ အရပ်ထဲဘာထဲ ရှိနေတာပဲ၊ ဟိုနား ဒီနားရှိကြပါတယ်၊ ဒုက္ခရောက်နေတာပဲလို့ အိုကြီး၊ အိုပြီးတော့ အိုနာကြီး ဖြစ်ပြီးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာလဲပဲ တရားနှလုံးသွင်းအားထုတ်ဖို့က မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဟစ်ချို စောစောစီးစီး တရားအားထုတ်ဖို့ရာ စိတ်မဝင်စားခဲ့လို့ပေါ့လေ၊ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့နည်းအတိုင်း ကာမစ္ဆန္ဒတွေ တွေ့လာတဲ့အချိန် ကာမစ္ဆန္ဒက ငယ်ပါကယ်၊ (ကြီးမှအားထုတ်မယ်-၂) ကြီးတော့ သိပြီး အိုလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီကျမှ တရားအားထုတ်ချင်တဲ့စိတ်တွေက ပေါ်ပြီး နေ တော့မတုံး။

အဲဒီ အိုကြီးအိုပြီးနေတဲ့အခါ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ နှိုင်းစာပြီးတော့ ကြည့်လို့ရှိရင် ငါတို့မှာ အိုမင်းခြင်း ဇရာကလဲ မနှိပ်စက်သေးလို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ်နဲ့ အားထုတ်ခွင့်ရတယ်၊ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ၊ ကံကောင်းတာပဲ လို့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ပေးလိုက်လို့ရှိရင် စိတ်က ရှင်လန်းပြီး လာနိုင်ပါ တယ်၊ ဗျာဓိ-မကျန်းမမာ နာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ၊ အဲဒါကတော့ အထင်ရှား ဆုံးပါပဲ၊ ဒုက္ခဝေဒနာဖြစ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘာမှ သက်သာရာမရဘူး၊ ရောဂါ ဝေဒနာတစ်ခုရှိနေရင် ဆေးကုရတာ ရောဂါဖြစ်လာလို့ရှိရင် ဘာမှ နေရာ မကျဘူး၊ မဖြစ်လောက်ကတော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့၊ တော်တော်လေး ကြီးလာ ရင်တော့ သေးသေး မပြောပလောက်တဲ့ ရောဂါပေမယ့် အားကောင်းလာလို့ ရှိရင် မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ဖြစ်လာတယ်၊ ဘာမှ အားမထုတ်နိုင်တော့ဘူး၊ တရားနှလုံး မသွင်းနိုင်တော့ဘူး၊ ဘာကိုမှ မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ စိတ်အားတွေ ကုန်သွားတာပေါ့၊ အားမထုတ်နိုင်ဘူး။

အဲဒီတော့ ခုလောလောဆယ် ဗျာဓိဒုက္ခနဲ့ မကျန်းမမာ ရောဂါ ဝေဒနာ အသည်းအသန်တွေ ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားအားမထုတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ မကျန်းမမာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သာ ဗဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့စပ်ပြီး ကျန်းမာ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပြုစုနေရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိသေးတာကိုး။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တော့ ဘယ်တရားအားထုတ်နိုင်မှာလဲ။ သူတို့လဲ ပြုစုနေရတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဒုက္ခရောက်နေရတာ။ အဲဒီတော့ တို့မှာ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ကျန်းမာနေလို့ ကိုယ်နဲ့ စပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကျန်းကျန်းမာမာရှိလို့ ဒီလိုကျန်းမာနေလို့ တရား အား ထုတ်နေရတာပဲ။ ဒီလိုနှလုံးသွင်းပြီးတော့ စိတ်တွေဟာ ရှင်လန်းပြီး လာနိုင် ပါတယ်။ မရုဏဒုက္ခ-သေလုဆဲဆဲဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုယ်က မသေသော် လဲ ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သေနေရင် အဲဒါလဲ တရားအားထုတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။

အဲဒီလိုဒုက္ခတွေကကင်းနေလို့ တရားအားထုတ်နေရတာ။ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်လို့ရှိရင် စိတ်ရှင်လန်းစရာပါပဲ။ အပါယဒုက္ခ-အပါယ်ကျ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။ အဲဒါမှသာဆိုတာ။ ငရဲရောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အထူးပြောစရာ မလိုဘူး။ ဒုက္ခတွေကတော့ရောက်နေတာ။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါတွေ မြင်နေရတာ ငရဲကပမြင်ရဘူး ထားဦးတော့။ ငရဲက မမြင်ရလို့ တယ် မကြောက်ဘူးထားဦးတော့။ သူကတော်သေးရဲ့။ မမြင်ရလို့ တိရစ္ဆာန်တွေက မြင်ရတယ်။

တိရစ္ဆာန်တွေက နှားတွေ၊ ခွေးတွေ၊ ငှက်တွေ၊ ဝက်တွေ၊ အသေးစား အကောင်တွေ ပြေးနေတာပဲ။ ပုရွက်ဆိတ်တွေက စပြီးတော့ အများကြီး ပဲ။ သတ္တဝါတွေကတော့ အဲဒီသတ္တဝါဟာ တချို့သတ္တဝါတွေက တရားမှန်း ဘာမှန်း ဘယ်သိမှာလဲ။ တချို့ နည်းနည်းပါးပါး သိခြင်လဲသိမှာပေါ့။ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကနည်းတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေကတော့ မသိတာ များမှာပါပဲ။ တရားအားထုတ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်ဖြစ်မှာတဲ့ တရားအားထုတ်ဖို့ အခွင့်အရေး ဘယ်ရမှမတုံး။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရဖို့ရာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘယ်တော့များ ရမယ် မပြောတတ်ဘူး။ စဉ်းစားလို့ မပေါ်နိုင်ဘူး။ မျှော်လင့်စရာလဲမရှိဘူး။ တချို့ သတ္တဝါတွေက ဘာမှမသိတတ်တဲ့ သတ္တဝါတွေကများတယ်။ တချို့ သတ္တဝါ တွေက နည်းနည်းပါးပါးသိတယ်။ လူနဲ့ဘာနဲ့စပ်နေတဲ့ သတ္တဝါတွေက နည်းနည်းသိပုံပေါ်တယ်။ အငယ် အသေးအကွေးတွေက ဘာမှ သိပုံမရဘူး။ အဲဒီလို သတ္တဝါတွေဖြစ်နေရင် ဒုက္ခပေါ့။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

အဲဒီလို အပါယ်လေးဘုံက လွတ်ပြီးတော့နေလို့ ငါတို့မှာ အခွင့် ကောင်း အခါကောင်းရပြီးတော့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရရာရကြောင်း ဖြစ်တဲ့

သူတော်ကောင်းတရားတွေ ပွားများပြီးနေရတာပဲ။ ဒီလို နှလုံးသွင်းလိုက်တဲ့ အခါ ဝမ်းမြောက်စရာ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ စိတ်ရှင်လန်းစရာပါပဲ။ အတိတေ ဝဋ် မူလကဒုက္ခတဲ့။ အတိတ်ကာလက လွန်ခဲ့ပြီးသော ဘဝ၊ ဘဝတွေကပေါ့လေ။ ဝဋ်ဆင်းရဲအကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ဆင်းရဲတွေ ဒါတွေကလဲ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းက အမျိုးမျိုးဒုက္ခတွေ တွေ့လာတာပေါ့။ ဝဋ်ဆင်းရဲတွေ တစ်ဘဝ တစ်ဘဝတွင် နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ခုနကပြောတဲ့ ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိမရဏဆိုတာ ခုဘဝအတွက် ပြောနေတာ။ အပါယ်ဘေးနဲ့ တွေ့ကြုံနေတာလဲ ခုလောလောဆယ် တွေ့ကြုံနေတော့ ခုပြောတာ ကိုယ်အတွက်မဟုတ်ဘူး။ ခုအတိတေ ဝဋ် မူလကဒုက္ခဆိုတာ အကိတ် အတိတ်ဖြစ်ပြီးသားဘဝတွေက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒုက္ခရောက်လာခဲ့တာ ပြောတာ။ အဲဒါတွေ ပြန်စဉ်းစားဖို့ အများကြီးပေါ့။

မမြင်ရလို့ဘဲ ကိုယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ဘဝတွေကို ရုပ်ပုံနဲ့ ရေးပြီးတော့ ကြောက်စရာ အင်မတန် ကောင်းတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ လူဖြစ်နေတာလဲ ရှိမှာပဲ။ လူဖြစ်နေတဲ့အခါလဲအများကြီးပဲ။ ဒုက္ခတွေ ရောက်နေတာ။ သူများတွေက နှိပ်စက်နေလို့၊ ညှဉ်းဆဲနေလို့၊ ခံနေရတာလဲရှိမယ်။ အများကြီးနေမယ်။ ခုနပြောတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေဖြစ်ပြီးတော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခ ရောက်နေတာလဲ အများကြီးရှိမယ်။ အစစအရာရာ မပြည့်စုံလို့ ဒုက္ခရောက်နေတာလဲ အများကြီးရှိတာပဲ။ ဒီထဲက လူမဟုတ်လို့ တိရစ္ဆာန်တွေ ဖြစ်နေတဲ့ အခါလဲရှိမယ်။ ပြိတ္တာဖြစ်နေတဲ့အခါလဲရှိမယ်။ ငရဲကျနေတဲ့အခါလဲရှိမယ်။ အဲဒါတွေကို ဇာတ်လမ်းရေးပြီး ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းမယ်။

ကိုယ်ကကိုယ် သိပ်ကြောက်စရာကောင်းမယ်။ ပုဗ္ဗေနိဓါသာနုဿတိ အဘိညာဉ်ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီ ကိုယ်ဖြစ်စဉ်တွေ အကုန်လုံး လျှောက်ပြီး သိတာပဲ။ ကြောက်စရာ ဘဝတွေလဲ အများကြီးပါတယ်။ ရှေးရှေးသော သံသရာ ဘဝတွေက မရေမကွက်နိုင်သော ဆင်းရဲတွေ ခံစားခဲ့ရပြီးလို့ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခတွေ တွေ့ခဲ့ပြီး၊ အမျိုးမျိုးသေခဲ့ပြီ။ အမျိုးမျိုးညှဉ်းဆဲနှိပ်စက် ခံခဲ့ရပြီ။ သမင်တို့ ဖားတို့ ဘာတို့ဖြစ်ပြီးတော့ ကျားတွေ မြွေတွေစားတာလဲ အကြိမ်များစွာ ခံခဲ့ရပြီ။ သွေးသံအမျိုးမျိုးတွေဖြစ်ပြီးတော့ လူကွေသတ်ဖြတ်စားတာလဲခံခဲ့ရပြီ။ ငါးကွေ ဘာတွေ ဖြစ်ပြီးသကာလ တစ်ခြားသော သတ္တဝါတွေက ဒီဟာတွေလဲ မရှုမလှခံခဲ့ရပြီ။ ဘဝကွေ ပြန်စဉ်းစား လိုက်ပယ်ဆိုရင် ကြောက်စရာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။

ခုနေခါကာလဆိုရင် အဲဒီလိုဆင်းရဲတွေလွှတ်မြောက်အောင်လို့ အားထုတ်နေရတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် စိတ်ရှင်လန်းစရာ အကြောင်းပါပဲ။

အနာဂတေ ဝန္တမူလကဒုက္ခ၊ အဲဒါက အရေးကြီးတယ်၊ အတိတေက ပြီးပြီး သားမို့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပြီးပြီးသား ဆင်းရဲတွေက ပြီးနေပြီ၊ ဒါက အရေး မကြီးဘူး၊ အောင်ခဲ့ပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ မကောင်းတာ မကောင်းတယ်၊ အောင်လာခဲ့ပြီပြီ၊ အနာဂတေ နောင်ခါက ခက်တယ်၊ နောင်ရေးက ခက်တယ်၊ နောင်ရေးကတော့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ရမှာ၊ ယခုဘဝတွင် စဉ်းစား ကြည့်ပါလား၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလတွေက နေမကောင်း ထိုင်မကောင်း ခဲ့တာ အရေးမကြီး၊ ယနေ့ နက်ဖြန် နောင်ခါကာလတွေမှာ နေမကောင်း ထိုင်မကောင်းဖြစ်မှာ အရေးကြီးတယ်။

ဒုက္ခတွေရောက်မှာ နောင်အနာဂတ်က အရေးကြီးတယ်၊ အနာဂတေ ဝန္တ မူလကဒုက္ခတဲ့၊ နောင်အနာဂတ်ဘဝတွေမှာ ရှေးရှေးသော ဘဝတွေက လိုပဲ၊ အပါယ်လေးပါး ကျပြီးတော့ ဒုက္ခတွေ ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ငရဲ သိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာတွေဖြစ်ပြီး ဒုက္ခတွေ ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ လူ့ဘဝ လူ ဆင်းရဲတွေဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊ အဲဒါတွေက တစ်ဘဝတည်းလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝဘဝတွေ ယခုဘဝမှာ တရားကျင့် အားထုတ်လို့ မဂ်ဖိုလ် တရား မရဘူး၊ သောတာပန်အဖြစ်မရောက်သေးဘူးဆိုရင် သိပြီးတဲ့အခါ ဘယ် သွားမလဲ မည်သူမှ တာဝန်မခံနိုင်ဘူး၊ သေပြီးတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်လိုဘဝ ရပါလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ တာဝန်မခံနိုင်ဘူး။

အဲဒီနောက်ဘဝကျ ဘယ်သွားမယ်၊ နောက်ဘဝကျ ထားပါဦးတော့၊ စုဘဝ ဒါန သီလကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေပြုလို့ နောက်ဘဝမှာ ကောင်းရာ ရောက်မယ်ဆိုတာ တော်တော် သေချာပါတယ်၊ ဒါကတော့ နောက်တစ်ခါ တတိယ ဘဝကျတော့ ဘယ်သွားမလဲ၊ အဲဒါရှိသေးတာကိုး၊ ဒုတိယဘဝက တော့ ခုဘကက ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ နောင်ဘဝမှာ ချမ်းသာတဲ့ ဘဝ တော့ဖြစ်ပါပြီ၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းနေတာပဲ၊ သို့သော်လဲ **အဲဒီဘဝမှာ သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ ပေါင်းမိမလား၊ သူယုတ်မာတွေနဲ့ပေါင်း မိမလား၊ ဘယ်လိုမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပေါင်းလို့ ဘယ်လို မိဘတွေနဲ့ ဘယ်လို ဆွေမျိုးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီးတော့ ဘာအယူဝါဒတွေယူပြီး တော့ ဘာတွေလုပ်မလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ တာဝန်မခံနိုင်ဘူး။**

စု-ဒီကနေပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်ကနေပြီးတော့ တစ်ခြားဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ သွားပြီးတော့ အဲဒီဘာသာဝင်ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘာသာမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ သွားဖြစ်ရင်လဲ အဲဒီလို ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒီလိုဖြစ်တဲ့အခါကာလကျတော့ အပေါင်းအသင်းတွေ အဆွေအမျိုး

တွေ အားလုံး အယူဝါဒတွေအတိုင်း ယူပြီးကော့ အဲဒီလူတွေလိုပဲ လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်မှာ၊ အဲဒီလို မကောင်းမှု အကုသိုလ်ဖြစ်မှာ၊ အကုသိုလ်မဖြစ်ဘူးလို့လဲ ဘယ်နဲ့မှတာဝန်မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီမကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေရ၊ အဲဒီက သေတဲ့အခါကျရင် နောင်ဘဝကျတော့ ကောင်းရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်လို့ တာဝန်မခံနိုင်ဘူး၊ မသေချာပါဘူး၊ နောင်သံသရာဘဝတွေ အများကြီး သွားဦးမယ်။

အဲဒီတော့ နောင် သံသရာဘဝတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် ဆင်းရဲတွေ တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ လျှောက်တူးလိုက်လို့ ရှိရင် ခုနေကာလ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ အခွင့်ကောင်း အခါကောင်းကြီးပေါ့၊ အဲဒီဟော့ ဒီကာလကနေပြီးတော့ တရားအားထုတ်လိုက်လို့ တရားထူးတရားမြတ်နဲ့ ပြည့်စုံသွားမယ်ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီလို ဘဝဆိုးတွေ မဖြစ်ရတော့ဘူး၊ မကြောက်ရတော့ဘူး၊ စိတ်ချရပြီး သေချင်သေ၊ ကြေချင်ကြေ၊ ဘာမှ စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ စိတ်ကလေးက အားတက်ပြီးတော့လာတယ်၊ အားတက်ပြီးသွားတော့ တရားက တကယ်အားထုတ်ရမယ်၊ ကံကောင်းလို့ အခွင့်သာလို့ အားထုတ်နေရတာပဲလို့၊ စိတ်ကလေးက တစ်ခါတည်း ကြွပြီး ရွှင်လန်းလာပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ အနာဂတဝဇ္ဇမူလကဒုက္ခ - အနာဂတ် ဆင်းရဲတွေ အနာဂတ်ဘဝတွေ ဝဋ်ဆင်းရဲအမှီပြုဖြစ်တဲ့ အနာဂတ်အင်းရဲတွေလဲစဉ်းစားဆင်ခြင်ပါ၊ အာဟာရ ပရိယေသနဒုက္ခ-ရှာမှီးရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဒါကလဲ အရေးကြီးတယ်၊ ရှာမှီးရတာကတော့ အာဟာရကို ခေါင်တတ်ထားတာ၊ အာဟာရကွင်း မကဘူး၊ အကုန်လုံး ရှာနေရတာပဲ၊ အာဟာရ ဆိုတာ သိပ်ရှာနေရတယ်၊ စားစရာ ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်း စားစရာ ရှာနေရတာပဲ၊ အခုလူဖြစ်လာတယ်ဆိုရင် ငယ်ငယ် မွေးကတည်းက စပြီးတော့ မိဘတွေကနေပြီး နို့တိုက်ပြီး ကျွေးလာခဲ့ရတာကိုး၊ ငိုတိုင်း ငိုတိုင်း နို့တိုက်ပြီး ကျွေးလာခဲ့ရတာ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ မိဘတွေက ကျွေးမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ရှိလို့ ကျွေးမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်မရှိရင် သေဖို့ပဲ၊ နောက်ပြီး ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါကျ မိဘတွေက မကျွေးနိုင်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာပြီးစားရတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီမှာ ဒီပြည်ကတော့ တော်ပါရဲ့၊ မိဘတွေက သားသမီးတွေ တတ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကျွေးနေတာပါပဲ၊ ဘာမှမလုပ်လဲ ကျွေးနေတာပဲ၊ လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ များတော့ များပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ မလုပ်မကိုင်လဲ မိဘတွေက ကျွေးနေတာပဲ၊ မြန်မာပြည်မှာ နေရာကျတယ်၊ တခြားနိုင်ငံတွေများ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလို့ ကြားတယ်၊ သေချာတော့ မသိဘူးပေါ့၊ ဒီလိုပြောကြတယ်။

အနောက်နိုင်ငံတွေများမှာ တော်တော်ကြီးလာရင် မိဘတွေက မကျွေးဘူး ဆိုတာပဲ။ အရွယ်ရောက်လာရင် ဥပမာ ၁၈-နှစ်လောက်ဆိုရင် ကိုယ့်ဟာကို ရှာဖွေစားရတယ်ဆိုတာကိုး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှာဖွေစား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပုံတော်သလိုနေ၊ ဒီအရွယ်ဆိုတော့ မိဘတွေကလဲ ကြောင့်ကြမစိုက်ဘူး။ အဲဒီလိုနေရတယ်။ အဲဒါတွေနဲ့ဆိုရင် မြန်မာပြည်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးကံကောင်းတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ။ အဲဒါလဲပဲ ရှာမှီးရတာပဲ။ မြန်မာပြည်မှာလဲ အားလုံး ရှာမှီးရတယ်။ စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေးတွေဟာ တစ်ခါတည်း နေ့မအား ညမအားရှာနေကြတာပဲ။ ရှာမှီးနေကြတယ်။

တစ်ချို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲရှာရတယ်။ တောထဲ ကောင်ထဲ၊ လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်း စသည့် လုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်မတန်ကို ဆင်းဆင်းရဲရဲ မြေဘေး ကင်းဘေး အသက်ဘေးကိုစွန့်ပြီးတော့ အားထုတ်ရှာကြရတယ်။ ဒီထဲက နေပြီး ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်လို့ရှိရင် ပုံပတော် သေကုန်ကြတာပဲ။ ရှာမှီးရင်း ရှားမှီးရင်းနဲ့ရှာရတယ်။ မြို့ကွေ့ဘာတွေနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မိမိတို့ စားရေး သောက်ရေး၊ နေရေး ထိုင်ရေး အမြဲတန်းရှာနေရတယ်။ ဒီဘာထဲ ရှာရတာလား၊ ဘာဟုတ်မလဲ၊ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ဒီလိုရှာနေရတာ ရှေးကလဲ ဒီလိုပဲ။ ရှေးက လူဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီဘဝလိုပဲ ရှာရတာပဲ။ နောက်ဘဝ၊ တွေ့လဲ လူတွေဖြစ်သွား၊ ဒီလိုရှာရမှာပဲ။ လူမဖြစ်လို့ တိရစ္ဆာန်တွေဖြစ်တော့ သက်သာမလား၊ တိရစ္ဆာန်တွေလဲ ရှာနေရတာပဲ။ စားရေး သောက်ရေး အဲဒါ ပဋိသန္ဓေမှာ စဉ်းစားကြည့်ရင် အတော် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

လူတွေကတော့ စားစရာ သောက်စရာတွေ အစစအရာရာကို သိမ်းဆည်းထားတတ်တာကိုး။ အသုံးကျတဲ့ခါမှာ အလွယ်တကူ စားဖို့သောက်ဖို့ သုံးဖို့က ရတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေမှာ သိမှီးတားတာလဲမရှိဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အသစ်အသစ် ရှာစားနေရတာ၊ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီသတ္တဝါတွေက အစာမစားရဘူးထင်တယ်။ ဒီကောင်တွေဟာ သူတို့ကို တစ်ချို့ကလဲ လိုက်ဖမ်းစားရတာကိုး။ တစ်ကောင်ကောင် လိုက်စားနေတာပဲ။ တစ်ကောင်ကောင် လိုက်စားနေတော့ စ,စားစရာအကောင်တ ကိုယ့်နား အနီးအနား မရရင် အခက်သားပဲ။ ဘာများ စားနေသလဲ မသိဘူး။ တစ်ချို့ မစားရဘဲနဲ့ ငတ်နေတဲ့အခါတွေရှိမှာပေါ့၊ ဒုက္ခတွေ အများကြီး ရောက်နေမှာပေါ့၊ သူ့ဥစ္စာ သနားစရာ ကောင်းတယ်။ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ အဲဒီ သနားစရာ ကောင်းတာတွေဟာ သူများတွေ မဟုတ်ဘူး။ တော်တော့ကြာ ကိုယ်လဲ ဒီလိုပုံပတော် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊ တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီတစ်သံသရာလုံးလုံး ရှေးရှေးကဟာတွေကတော့ ရှာမှီးပြီးသားမို့ ထားပါတော့၊ ယခုဘဝလဲ ရှာမှီးကြရတယ်။ ယခုဘဝ ကံကောင်း

လို့ သက်သက်သာသာနဲ့ လှုပ်ခါလှက်ခါ ပြည့်စုံနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိပါ
တယ်။ အဲဒါပေမယ့် သူလဲ ကြောင့်ကြတော့ စိုက်ရတာပဲ။ သူလဲပဲ မအေး
ဘူး၊ နောက်နောက်သော သံသရာဘဝတွေကျတော့ ဒီလိုရှာသွားရဦးမှာ၊
တစ်ဘဝထဲလဲမဟုတ် မပြီးနိုင်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ပြီးတယ်လို့လဲ မရှိဘူး၊
နိဗ္ဗာန်မရမချင်း ဒီလိုပဲ ရှာသွားနေရမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ရှာမှီးရတဲ့ဒုက္ခကြီးကလဲ
တယ်ကြီးပါလားလို့ တစ်သံသရာလုံး လျှောက်ပြီးတော့ မျှော်ကြည့်လိုက်တဲ့
ခါမှာ ကြောက်စရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။

ဒီကြောက်စရာကောင်းလဲ ရှာမှီးရတဲ့ ဘေးဒုက္ခကြီးက ကင်းလွတ်
အောင်ဟာ ယခုတရားအားထုတ်ရတာဖြင့် အကောင်းဆုံးပဲလို့ တို့အကြောင်း
ညီညွတ်လို့ အားထုတ်ရတာ၊ တရားအားထုတ်ပြီးတော့ အဖျင်းဆုံး သောတာ
ပတ္တိမဂ်ဖိုလ်လောက် ရသွားတယ်ဆိုရင် ရှာမှီးရတဲ့ဘဝဟာ အလွန် ၇-ဘဝပဲ
ရှာရတော့မပေါ့၊ ၇-ဘဝလဲ သက်သက်သာသာနဲ့ ရှာရတာပေါ့၊ ဆင်းဆင်း
ရဲရဲမဟုတ်ဘူး၊ ၇-ဘဝထက် ပိုလွန်ပြီးတော့ ရှာမှီးတဲ့ဘဝတွေက ငြိမ်းလို့
သွားမှာပါပဲ။

ဒီတော့ စဉ်းစားလို့ တရားအားထုတ်စရာ အားတက်စရာ အင်မတန်
ကောင်းပါတယ်။ တစ်သံသရာလုံး ဆင်းရဲငြိမ်းသွားစေနိုင်တဲ့ အလုပ်
အကောင်းဆုံးအလုပ်ကို လုပ်နေရတာပဲ။ စဉ်းစားလိုက်ရင် အားတက်စရာ
အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီ သံဝေဂဝတ္ထု ၈-ပါးစဉ်းစား
ရမယ်။ များများစဉ်းစားနိုင်ရင် များများကောင်းတာပဲ။ သိပ်ကောင်း
တာပဲ။ ဘုန်းကြီးက ကျောင်းသားအရွယ်လောက်တုန်းက သံဝေဂ ဝတ္ထု
၁၁-ပါး ဖတ်ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းကတည်းက သဘောကျတယ်။ ဘာမှ တရား
တွေဘာတွေ သိပ်သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းသားဆိုတော့ ၁၂-နှစ်က
သင်္ကန်းဝတ်တာကိုး။ အဲဒီအချိန်ကပေါ့။ ငယ်ပါသေးတယ်။ တော်တော်
သဘောကျတယ်။

ဒီစာအုပ်ကလေးက သံဝေဂ ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ ယခုဟာကဟော့
အကျဉ်းချုပ်ကလေးပြောတာ၊ ဘာမှ မစုံသေးပါဘူး။ ဟိုမှာ အများကြီး
စုံတယ်။ အဲဒီ သံဝေဂ ဝတ္ထု ၈-ပါး ခေါင်းစဉ်ကလေး ဆိုကြဦးစို့။ ဆောင်
ပုဒ်တော့ မပါဘူး။ ဒီအတိုင်း အလွတ်ဆိုမှပဲ။

ဂဠိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း၊ ဘေးရခြင်း၊ အပါယ်
လေးမီး၌ ဆင်းရဲရခြင်း၊ ရှေးရှေးသော ဘဝ၌ ဆင်းရဲခဲ့ရခြင်း၊
နောက်နောင်သော ဘဝ၌ တွေ့ရမည့် ဆင်းရဲတွေ၊ စားဖွယ်သောက်

ဖွယ် စသည်ကို ရှာတဲ့ ဆင်းရဲတွေ၊ ဤ ဂ-ပါးသည် သံဝေဂ ဝတ္ထု၊ ဂ-ပါးမည်၏။

အဲဒီ သံဝေဂ ဝတ္ထု၊ ဂ-ပါး၊ မှတ်မိလောက်ပါပြီ၊ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း၊ သေရခြင်း သူကဘော့ မှတ်မိလောက်ပါပြီ။

နောက်အပါယီလေးပါးနှင့် တွေ့ကြုံရတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့၊ ယခုရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တွေ့ရတာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အပါယ်ဘုံရောက်ပြီးတော့ ငရဲ ရောက်နေ၊ ဒုက္ခရောက်နေ၊ တစ်ချို့ ပြိတ္တာဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပြီးတော့ ဒုက္ခ ရောက်နေကြတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆင်းရဲတွေ၊ အဲဒီတော့ ရှေးရှေးသော ဘဝတွေကတွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ဆင်းရဲတဲ့၊ ဒါကတော့ကိုယ်တိုင်တွေ့လာခဲ့တာပြီးခဲ့ပြီ၊ ပြီးလို့ တော်ပါသေးတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ နောက်နောက်သော ဘဝတွေမှာ ကြုံရမည့်ဆင်းရဲ၊ ဒါကတော့ မတွေ့ရသေးဘူး၊ အဲဒါ ယခုဘဝ မဂ်ဖိုလ် ရအောင် အားမထုတ်နိုင်ရင်တော့ တွေ့သွားမှာ၊ ဒီဒုက္ခတွေ တွေ့ရမှာ ပြေး လို့ မလွတ်ဘူး၊ ဒါတွေ့ရမှာ၊ အဲဒါတွေ့ အရေးကြီးတယ်။

စားဖွယ် သောက်ဖွယ် စသည်ကို ရှာမှီးရတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့၊ ဒါကတော့ လက်ငင်းတွေ့နေတာ၊ ယခု ရှာနေရတာ၊ ဒုက္ခရောက်နေရတာ တစ်ချို့ သက် သက်သာသာနဲ့ တော်သေးရဲ့၊ ကံကောင်းလို့၊ မသက်သာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အများကြီးမဲ၊ ဒုက္ခတွေ့ရောက် သတင်းစာတွေ ဘာတွေက ကြားရသယ်၊ ရေ ဘေးသင့်ရတာနဲ့ ဘာသင့်ရတာနဲ့ ဒုက္ခတွေ့ သိပ်ရောက်တယ်၊ ရှာမှီးရတဲ့ ဆင်းရဲတွေ အများကြီး၊ အထူးအားဖြင့် ဆင်းရဲတယ်၊ အဲဒါ နောက် တစ်သံ သရာလုံးလဲ ဒီလိုပဲသွားမှာ၊ နောက်နောက်က ဘဝတွေလဲ စားဖွယ် သောက် ဖွယ် စသည် ရှာမှီးရတဲ့ဘဝ တွေ့သွားရဦးမှာ၊ နောက်လဲ တွေ့သွားဦးမှာ၊ အေးမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီဘဝက ဘယ်လောက် ရှာထားပေမယ်လို့ ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဘဝက ရှာတာတွေ၊ ဒီဘဝတွင် ထားခဲ့ရမှာတွေ ယခုဘဝ ပြုတဲ့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုလောက်လေး ပါသွားမယ်၊ အဲဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုလေး ပါသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ နောက်ဘဝ အရှာ သက်သာပေါ့လေ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ သူကတော့ နောက်ဘဝ အရှာသက်သာလို့၊ ယခုဘဝ ဒါန၊ သီလ စသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုထားလဲ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက နောက်ဘဝ သက်သက် သာ သာနဲ့ ရှာရမယ်၊ ဒီလိုပြုထားတာတွေ မရှိရင်တော့ နောက်ဘဝလဲ အဲဒီလို ဒုက္ခရောက်ပြီးတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ရှာပြီး သွားရမှာတွေ၊ တစ်သံသရာလုံး သက်သက်သာသာနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရှာမှီးရအောင်လို့ ရနိုင်အောင်လို့

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြည့်စုံအောင် ပြုသွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ ဒါကလဲပဲ မလွယ်ဘူး။

ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက တရားအားထုတ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ တရားအားထုတ်လို့ သောတာပတ္တိမဂ်ဖို့ရင် ရောက်သွားပြီဆိုရင် အလွန်ဆုံး ၇-ဘဝပဲ ရှာရမယ်တဲ့၊ ဒီ ၇-ဘဝအတွင်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ မရှာရဘူး၊ လွယ် လွယ်ကူကူ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ပြည့်စုံပြီးတော့ သွားမှာကိုး၊ ဘဝကောင်း ဘဝမြတ်ချည်း ဖြစ်သွားမယ်၊ အဲဒီ ၇-ဘဝအတွင်းမှာပဲ ပါရမီတွေရင့်ပြီးတော့ တရားတွေ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးတက်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန် ရောက်သွားမှာကိုး၊ တစ်ခါတည်း ဆင်းရဲ ငြိမ်းသွားမယ်၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ။

မိမိ ယခု တရားအားထုတ်ခွင့်ရနေတာဟာ ဖြင့် အင်မတန် ကံကောင်း တာပဲလို့ စဉ်းစားလိုက်ရင် စိတ်ကလေးဟာ ရှင်းပြီးတော့ တက်လာနိုင်ပါ တယ်၊ အားထုတ်စရာကောင်းတယ်၊ စိတ်ကျနေတဲ့ စိတ်က တက်လာနိုင် တယ်၊ ဒါကြောင့် သံဝေဂ-ဝတ္ထု ၈-ပါး စဉ်းစား ဆင်ခြင်ရမယ်၊ နောက် ဘုရားဂုဏ် စသည်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးတော့လဲ စိတ်ရှင်လန်းစေရမယ်၊ ဒါ တစ်နေ့က ပြောခဲ့ပါပြီ၊ ဒါကတော့ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်စေတတ်တဲ့တရားတွေ ရတနာသုံးစုံ သီလဂုဏ် စွန့်ပုံအောက်မေ့ပါတဲ့၊ တစ်နေ့က ဟောခဲ့တာ၊ အဲဒါ မျိုးတွေပါပဲ၊ ပီတိပါမောဇ္ဇ ဖြစ်စရာတွေ မြင်လိုက်တော့ တစ်ခါတည်း ပီတိ ပါမောဇ္ဇတွေ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ပီတိတွေဖြစ်လာရင် စိတ်တွေ တက်ကြွ လာတာကိုး။

အဲဒီလိုလဲ အားပေးရမယ်တဲ့၊ အားပေးလို့ရှိရင်လဲ ရှင်သင့်စေရာ စိတ်ရှင်လန်းပြီးတော့ သမာဓိဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်တဲ့၊ ကြွလျှင်နှိမ်လင့် ကျလျှင် ပင့်၊ ရှင်သင့် ရှင်စေရာတဲ့၊ သူက ပြီးသွားပြီ၊ ညီနေလျှင် ရှုမြဲပင်၊ ထိုတွင် စိတ်ညွတ်ရာတဲ့၊ ဒါက လွယ်တယ်ဆိုရမယ်၊ အလုပ် မလုပ်ရဘူး၊ သိပ်နေရာ ကျတယ်။

ညီမျှနေလျှင် ရှုမြဲပင် ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ရာ။ (ဆို-၃)။

အဲ-တစ်ခါဟရံ ကျတော့ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အစစ အရာရာ ညီမျှနေတယ်၊ မယုတ်မလွန် ညီနေတယ်၊ ဘာများလို့တုန်း ဆိုရင် မြင်းရထားနဲ့ ဥပမာ ပေးထားတယ်၊ မြင်းနှစ်ကောင်က ခြေညီနေတယ်ပေါ့၊ လေ၊ မြင်းလိမ်မာတွေ ခြေညီ နေတယ်၊ အသွားညီတယ်၊ ဘယ်မြင်းကမှ မမြန်ဘူး၊ ဘယ်မြင်းကမှ မနှေးဘူး၊ ခြေလှမ်း တစ်ခါတည်း ခြေလှမ်း စုံပြီး

တော့ ကျနော်တယ်၊ ဒီလိုအခါကာလမှာ ရထားမောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာမှ မလုပ်ရတော့ဘူး၊ ဘာမှလုပ်စရာ မလိုဘူး၊ မြင်းကို သွားပြီး နှင်တံနဲ့တို့ဖို့ ကလဲမလိုဘူး၊ ဒီမြင်းတို့ဖို့ကလဲ မလိုဘူး၊ ဟိုမြင်းဆွဲဖို့ရာလဲ မလိုဘူး၊ တစ်ခုခု သွားလုပ်လိုက်ရင် ခြေလှမ်းပျက်ကုန်မှာပေါ့၊ သူဟာ အဲဒီအခါမှာ ရထား မောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အသာလေး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေသွားရုံပဲ၊ ဆေးလိပ် သောက်ချင် သောက်နိုင်သေးတယ်၊ သူက နေရာကျတယ်၊ အဲဒီလိုပဲတဲ့၊ ရှေးတုန်းက မြင်းရထားခေတ်ကိုး၊ မြင်းရထားခေတ်ဆိုတော့ မြင်းရထားနဲ့ ပေးရတယ်၊ မြင်းရထားတောင်မှ အတော်နည်းကုန်ပြီ၊ နောက်ကျလို့ရှိရင် ဒီစာ တွေတောင် အဓိပ္ပာယ် ပြောဖို့ ခက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ မြင်းရထားတွေ ပျောက်ကုန်တာနှင့် မော်တော်ကားနဲ့ ပြောရမှာပဲ၊ ဒီဥစ္စာ ကားဏလဲ ပတမ အချိုးမကျခင်တော့ တစ်ခါတရံ တစ်ချို့တစ်ချို့ မော်တော်ကားတွေက နှီးလို့မရနိုင်တာနဲ့ မောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တော်တော် ဒုက္ခရောက်တယ်။

အဲ လမ်းကလဲကောင်းလို့၊ စက်ကလဲ အချိုးကျပြီး သွားနေတဲ့အခါ တိမ်းစရာ ရှောင်စရာကလဲမရှိဘူး၊ လမ်းဖြောင့်နေလို့ရှိရင် မော်တော်ကား မောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ သက်သာပါတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ အသာလေး မွေးလိုက် သွားရုံပဲ။

အဲဒါလိုပဲတဲ့၊ ရှုမှတ်နေတာ အချိုးကျနေတဲ့အခါ ရှိတယ်၊ အချိုးကျ နေတဲ့အခါ သူဟာသူ သွားနေတာပဲ၊ လူက ထိုင်ရုံထိုင်နေရသလိုပဲ၊ အမှတ် ကလေးတွေက သူဟာသူသွားနေတယ်၊ သိပ်နေရာကျတာပဲ၊ ဒါရောက်ဖူး မှလဲသိတယ်၊ မရောက်ဘူးရင် ဘာမှ မသိနိုင်ဘူး၊ ဒါကတော့ ရောက်ဖူးမှ သိတယ်၊ ဒါစဉ်းစားလို့လဲမရဘူး၊ သိစရာလေးတွေ သူဟာသူသိနေတယ်၊ အာရုံကလေးတွေကလဲ သူဟာသူပေါ်လိုက်၊ ပေါ်တာလေးတွေ သိပြီး တော့လဲ နောက်တစ်ခါအာရုံကလေးတွေ သူဟာသူပေါ်လာတယ်၊ ဒီကလဲ သိစရာလေးကလဲ သူဟာသူသိသွားတယ်၊ ဘာမှ လုပ်နေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အစလောက်ပဲ နည်းနည်း ကြောင့်ကြစိုက်ပေးရတာကိုး။

နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့အရှိန်နဲ့သူသွားနေတာ၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အဲဒါကတော့ အားထုတ်လို့ ရောက်မှပဲသိမှာပဲ၊ မရောက်ရင်တော့ မသိဘူး လေ၊ ဒီဥစ္စာ ညီမျှနေတာတဲ့၊ ညီမျှနေတဲ့အခါတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာမှ မလုပ်နဲ့၊ သွားလုပ်လိုက်လို့ရှိရင် တရားတိုးပြီးတော့ အားထုတ်လိုက်ရင် အဲဒါပျက်ကရော၊ ဒါတော့ သူဟာ မှန်မှန်လေးသာလိုက်တဲ့၊ ညီမျှနေရင် ရှုမြဲပင်၊ ထိုတွင် စိတ်ညွတ်ရာဆိုတာက အဲဒီသမာဓိမဖြစ်ရင် ဖြစ်အောင်လို့ပေါ့၊

လေ။ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်အောင် စိတ်ညွတ်ပြီးတော့ အားထုတ်ပါတဲ့။ ပျံ့လွင့်သူကြည် တည်သူယှဉ် ဆင်ခြင်စွာန်မောက္ခတဲ့။ ပျံ့လွင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သမာဓိမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပျံ့လွင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မပေါင်းသင်းပါနဲ့တဲ့။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် ဆရာ သမားအဖြစ်နဲ့ မပေါင်းသင်းနဲ့၊ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ မပေါင်းသင်းနဲ့၊ အထူးအားဖြင့်တော့ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလမှာ ရောပြီးသကာလ နေရင် မကောင်းဘူးပေါ့တဲ့။ ရှောင်နိုင်သမျှရှောင်ရမှာပေါ့၊ မရှောင်နိုင်ရင်တော့လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။

အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ရောနှောမနေနဲ့တဲ့။ ရောနှောနေရင် သူလိုပဲ သူက တရားကို စူးစူးစိုက်စိုက်ရှုတာမဟုတ်တော့ ပျံ့လွင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ သူ့ကိုအတုလိုက်သွားရင် ကိုယ်လဲ သမာဓိတွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ပျံ့လွင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှောင်ကြဉ်ပါတဲ့။ သမာဓိရ တည်ကြည်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်များမှီဝဲပါတဲ့။ ဆရာသမားတွေ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် မှီဝဲ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ရောပြီးနေလို့ရှိရင် သမာဓိတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကဲ ဆို-ဆို။

ပျံ့လွင့်သူကြည်၊ တည်သူယှဉ်၊ ဆင်ခြင်စွာန်မောက္ခ။ (ဆို-၃)

အဲ သမာဓိမရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့၊ ဥပစာသမာဓိ၊ အပ္ပနာသမာဓိမှ ကင်းလွတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အလေးအမြတ် ပြုပြီးတော့ မပေါင်းနဲ့၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဥပစာရသမာဓိလောက်ကတော့ ရောက်နေတာ၊ သူ့ဟာ အမှတ်ကောင်းရင် ရောက်နေတာပဲ၊ အပ္ပနာသမာဓိကတော့ စွာန်ရနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့၊ အရိယာမဂ်ဖိုလ်ရနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အရိယာမဂ်ကို အပ္ပနာသမာဓိနဲ့ပြည့်စုံနေတာ၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မှီဝဲရမယ်တဲ့။

ဒါက အချို့အဋ္ဌကထာတွေမှာပါတယ်၊ စွာန်ဝိမောက္ခတွေ ဆင်ခြင်တာလဲ သမာဓိဖြစ်ခြင်း အကြောင်းပဲတဲ့၊ အချို့၊ အချို့ အဋ္ဌကထာတွေ ကျတော့ အဲဒီအပိုဒ်မပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ စွာန်ဝိမောက္ခ ဆင်ခြင်ပုံလဲ အကျယ်တဝင့် ထုတ်ပြထားတော့ ဘယ်အဋ္ဌကထာမှလဲ မပါဘူး၊ ဒီစာပိုဒ်ကလေးဟာ ပိုသလိုလိုကော့ ရှိနေတာပဲ၊ သူ့နုတ်လိုက်လို့ရှိရင်လဲ ၁၁-ပါးတောင်မရှိဘူး၊ ၁၀-ပါးရှိတာပေါ့၊ ယခုတော့ သတိပဋ္ဌာန် အဋ္ဌကထာကတော့ပါတယ်၊ ပါတော့ ဒီမှာထည့်ပြီးတော့ ပြောရမှာပဲ၊ အဋ္ဌကထာထဲမှာ အကျယ်ချဲ့ထားတာမပါဘူး၊ မပါလဲ ဘုန်းကြီးကပြောရမှာပဲ၊ စွာန်ဝိမောက္ခ တရားတွေက ကိုယ်မှာရှိရင်တော့ အထူးပြောစရာ မလိုဘူးပေါ့လေ၊ ကိုယ်ရှိ

ရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ ရှိတဲ့တရား နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် သမာဓိ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ သမာဓိ ဖြစ်မှာပဲ၊ ယခုဟာကတော့ ကိုယ့်မရှိတာ ဆင်ခြင်မှ ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့်မရှိပေမယ့်လို့ သူများမှာ ရှိဖူးတဲ့ သူများ သန္တာန်မှာ ဖြစ်ဖူးတဲ့ ဈာန်တရား ဝိမောက္ခတွေ့ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆင်ခြင်လိုက်ရင်လဲ ဈာန်ဝိမောက္ခတရားတွေဖြစ်အောင် အားထုတ်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ တိုးတက်လာမှာပါပဲ၊ အဲဒီတော့ ဈာန်ဝိမောက္ခတရားတွေ ဆိုတာ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ဈာန်တရားတွေ အင်မတန်ကို ကောင်းတဲ့ တရားတွေ၊ အဲဒီတော့ ကြည့်ညှိစရာ ဖြစ်အောင်လို့ ဘုန်းကြီးက မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တိုင် သမာဓိ ဖြစ်ပုံလေး တစ်ခုကို ကိုယ်တိုင် ဟောထားတာလေး ရှိပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံမည့် နေ့ရက် ဆိုပါတော့ ပါဝါ-ပြည်က ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော့ ကုသိနာရုံကို ကြွလာတယ်၊ ပါဝါပြည်က နံနက်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးတော့ ကုသိနာရုံကြွတယ်၊ ၃-ဂါဝုတ်ဝေးတယ်၊ ၄-ဂါဝုတ် တစ်ယူဇနာရှိတယ်၊ တစ်ယူဇနာကို ယခုကာလ မိုင်နဲ့ တွက်ကြည့်လို့ရှိရင် ၇-ဂ-မိုင်ရှိတယ်၊ ဒါ ဒေသန္တရဗဟုသုတ လိုက်စားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ယူဆကြတယ်၊ ၈-မိုင်ထားပါတော့ တစ်ယူဇနာ ၈-မိုင်ဆိုတော့ အဲဒါ ၄-ဂါဝုတ်မှ ၈-မိုင်ရှိမှာကိုး၊ တစ်ဂါဝုတ် ၂-မိုင်လောက် ရှိနေတာ၊ ၃-ဂါဝုတ် ဝေးတယ်ဆိုတော့ ၆-မိုင်လောက် ရှိမှာပေါ့၊ ပါဝါနဲ့ ကုသိနာရုံဆိုရင် ၆-မိုင်လောက် ဝေးမှာပေါ့၊ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံမည့်နေရာ ကြွလာတယ်။

ခရီးစဉ် ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဆိုတာ နံနက်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော့ ၆-မိုင်ခရီးကြွလာတာဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးကတည်းက ရောဂါဝေဒနာလဲ တစ်ခါတည်း အရင်က ရောဂါဟောင်းပေါ့လေ ထလာတယ်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလောက် အောင်ဖြစ်လာတယ်၊ ရောဂါဟောင်း ထတယ်၊ ထလာပေမယ့်လို့ မြယ်စွာဘုရား ဒီအတိုင်းကြွတာပဲ၊ ခြေကျင်၊ ဟိုတုန်းက ယခုအခါများလို့ ဘယ်ယာဉ်ရထားတွေ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဟိုတုန်းက ယာဉ်ရထားတွေက မြင်းရထားတွေ ဘာတွေဆိုတာ မစီးကောင်းဘူး၊ ဂိလာနမှ စီးရတယ်၊ ခြေကျင်ကြွတာပဲ၊ နောက်က တပည့်သံဃာတော် ပရိသတ်တွေနဲ့ ဒီအတိုင်းခြေကျင်ကြွတယ်။

သပိတ်တွေ၊ သင်္ကန်းတွေနဲ့ တစ်ခါတည်း ဘုရားတော့ သပိတ်လွယ်ရပုံ မပေါ်ပါဘူး၊ နောက်က ဇတ်ကြီးဇတ်ငယ် ပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က လွယ်လာတယ်၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေက သပိတ်နဲ့ကိုး၊ သင်္ကန်းတွေနဲ့ လွယ်ပြီးတော့ ကြွရ

တာကိုး၊ ပါဠိပြည်က ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးကြတယ်၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးကြလော့တော့ အဲဒီက ရောဂါထလို့ အပြင်းအထန်၊ အသည်းအသန်ကို ထတာပဲ၊ ဝမ်းတွေ ဘာတွေသွားလို့ သွေးဝမ်းတွေသွားတယ်၊ အားတွေ အင်မတန် ကုန်သွားတယ်၊ ဝမ်းသွားတယ်ဆိုတာ အင်မတန် အားကုန်တယ်၊ ရောဂါဖြစ်တာမပြောနဲ့ ဝမ်းနုတ်ဆေးစားတာတောင် အတော်အားကုန်သွားတာ။

အဲဒီတော့ အဲဒီက ကြွပြီးလာလို့ တစ်နေရာ ရောက်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရား မောပန်းတာနဲ့ လမ်းဘေးဖယ်ပြီးတော့ သစ်ပင် တစ်ပင်မအာက်မှာ သီတင်းသုံးဖို့ အရှင်အာနန္ဒာကို သင်္ကန်းကြီး ခင်းပြီးတော့ ပေးခိုင်းတယ်၊ နှစ်ထပ် သင်္ကန်းကြီး ခေါက်ပြီး သကလာ ခင်းပြီး ပေးတယ်၊ အဲဒီအပေါ်မှာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတယ်၊ ယခုနေအခါ ဆိုလို့ရှိရင်တော့ မြတ်စွာ ဘုရား ပြောနဲ့တော့ အင်မတန် လေးစားလောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ရှိရင် နောက်က ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုမည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီး နေမှာပေါ့၊ ယခုဟာ ပရိနိဗ္ဗာန် စံခါနီးရောက်နေပြီ ဒါတောင် ဘယ်သူမှတောင် လိုက်ပြုစုမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဘူး ဟိုခေတ်တုန်းက ဘယ်လိုနေသလဲ မပြောတက်ဘူးပေါ့လေ၊ အဲ-ရဟန်းတော်တွေပဲ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုတယ်၊ တိုင်ဖို့ ရှာကလဲ ဘာမှ လူးလူးဆန်းဆန်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီး ခင်းပြီးတော့ ထိုင်ရတာကိုး။

ထိုင်ပြီးတော့ အတော် ပင်ပန်းတယ်၊ ပင်ပန်းတော့ မြတ်စွာဘုရားက ရေ ဘုဉ်းပေးချင်လို့ ရှင်အာနန္ဒာကို ရေခပ်ခိုင်းတယ်၊ ရေခပ်ခိုင်းတော့ အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ ဒီအနား ချောင်းကလဲ ရှိတာကိုး၊ နဒီ-မြစ်လို့လဲ ပြောတယ်၊ မြစ်ဆိုပေမယ့် ချောင်းပါပဲ၊ ချောင်းကလေးပေါ့လေ၊ ချောင်းတော့ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ဟုတ်ပုံမရပါဘူး၊ တော်ရုံ တန်ရုံဟာနဲ့ တူပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ရေသွားပြီး ခပ်ဖို့ရာပြောတော့ လှည်းကလဲ ဒီမှာ လှည်း ၅၀၀-ကလဲ ဖြတ်ပြီးတော့ ကူးထားတယ်၊ လှည်းလမ်းကြောင်း ရေတွေက နောက်နေတယ်။

ရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်တယ်၊ အရှင်ဘုရားတဲ့၊ ယခုတွင်ပဲ လှည်း ၅၀၀-လဲ ဖြတ်သွားပါတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ရေတွေလဲ နောက်နေပါတယ်တဲ့၊ မကောင်းပါဘူးတဲ့၊ တော်တော်ကြာရင် ဒီက လျှောက်သွားပြီးရင် တယ်မဝေးပါဘူးတဲ့၊ ကကုဒါ ဆိုတဲ့ မြစ်ကလေးတစ်ခု ရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါလဲ ချောင်းလေးနေမှာပါပဲ၊ သူက နည်းနည်းကြီးပုံပဲ ပေါ်ပါတယ်၊ အဲဒီက ရေလဲ ကြည်ပါတယ်တဲ့၊ ဆိပ်ကမ်းလဲ ကောင်းပါတယ်၊ သာယာပါတယ်၊ အဲဒီကျမှ မြတ်စွာဘုရား ဘုဉ်းပေးတော်မူပါလို့ ရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်တယ်၊

မြတ်စွာဘုရား ဟိုမှာ တကတဲမှ သွေးစမ်းတွေ သက်ပြီးတော့ အင်မတန်ကို တကထဲ အားတွေ သျှော့ပြီးတော့နေတော့ ရေဘုဉ်းပေး ချင်လို့ ရေအခပ်ခိုင်းတာ ရှင်အာနန္ဒာကနေပြီးတော့ ရေမကောင်းလို့တာမြစ် နေတယ်။ ဆိုင်းငံ့ဖို့ရာ လျှောက်နေတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက နှစ်ခါပြော၊ နှစ်ခါပြောလဲပဲ ရှင်အာနန္ဒာကဟားမြစ်၊ ဒီလိုပဲ ဆိုင်းငံ့တော်မူပါဦးဆိုပြီး တော့ လျှောက်နေတယ်။ သုံးခါပြောတော့မှ ရှင်အာနန္ဒာက သွားပြီးခပ်ဘာ ကိုး၊ သွားတော့ မြတ်စွာဘုရားဘုန်းကံအားလျော်စွာ သူ့သွားတော့ ရေတွေ က ကြည်နေတယ်။ သူထင်တဲ့အတိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ လှည်း ၅၀၀-ဖြတ်ကူး သွားတဲ့ဟာ ရေတွေ နောက်နေရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဘုရားဘုန်းကံတော် အရနဲ့သွားတော့ ရေတွေက ကြည်လို့တဲ့၊ တစ်ခါတည်း အံ့ဩတယ်။ မြတ်စွာ ဘုရား သိပ်ပြီးတော့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတာပဲ၊ ကြည့်စမ်း လှည်းတွေ မောင်းသွားတာ ရေနောက်နေရမှာ မနောက်ဘူး၊ ရေက များပုံ မပေါ်ပါ ဘူး၊ နည်းနည်းနဲ့ တူပါတယ်။

ဒါနဲ့ စမ်းမြောက် စမ်းသာဖြစ်ပြီး တစ်ခါတည်း သပိတ်နဲ့ ရေခပ် ပြီးတော့လာတော့ မြတ်စွာဘုရား ရေကပ်တယ်။ ရေကပ်ပြီးတော့ ရေ ဘုဉ်းပေးတယ်။ ရေဘုဉ်းပေးပြီး အဲဒီအခါမှာ လှည်းကုန်သည်ထဲက မလ္လ အမျိုးသား၊ ပုတ္တုသဆိုတဲ့ လှည်းကုန်သည် ကုန်သူကြီးပေါ့လေ၊ ရှေးက တော့ ကုန်သည်တွေဟာ တစ်နေရာက တစ်နေရာ၊ တစ်ရွာကတစ်ရွာ၊ တစ်မြို့ ကတစ်မြို့ လှည်းတွေနဲ့ သွားကြပြီးတော့ အကြီးအကျယ် ရောင်းကြတာပဲ၊ လှည်းငါးရာ သွားကြတာကိုး၊ ဒီကကုန်တွေတင်သွား၊ ဟိုက ကုန်တွေ ယူလာပြီး ဒီလိုလုပ်ကြတာပေါ့၊ ကုန်သည်ကြီးတွေပါပဲ။

ဒါကို ဟိုတုန်းက သူဌေးသူကြွယ်တွေနေမှာပေါ့၊ အဲဒီ ပုတ္တုသဆိုတဲ့ မလ္လအမျိုးသား၊ မင်းမျိုးထဲကနေမှာပေါ့၊ မလ္လအမျိုးသားဆိုတော့ သူက ကုန်သည်လုပ်နေသူ မြတ်စွာဘုရားထံ ဇင်ရောက်ပြီးတော့ ဆည်းကပ် ကန်တော့၊ ကန်တော့တော့ စပ်မိစပ်ရာ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားတဲ့ တပည့်တော် တွေဖူးကြုံဖူးတာလေးတစ်ခု လျှောက်ချင်ပါ တယ်တဲ့၊ ရသေ့ရဟန်းဖောက်တွေဟာ အင်မတန်သိမ်မွေ့တဲ့ ဂီဟာရ၊ အင် မတန် သိမ်မွေ့တဲ့ သမာပတ်တွေနဲ့နေကြတာ သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတယ် ဘုရားတဲ့၊ ဘယ်လိုကြားဖူးတွေဖူးပါသလဲဆိုလို့ရှိရင် တစ်ခါက လှည်းကုန် သည်တွေ လှည်းအစီး ၅၀၀-နဲ့သွားကြတော့ တစ်နေရာမှာ အာဠာရ ရသေ့ ကြီး သီတင်းသုံးနေတယ်၊ အာဠာရရသေ့ကြီးက သူ့ဆရာပဲ၊ သူကိုးကွယ် တာကိုး၊ ဘုရားအလောင်းတော် တောထွက်ခါစတုန်းက အာဠာရရသေ့ကြီး ထံမှာ ဈာန်သမာပတ်နည်းတွေယူဖူးတာပဲ။

အဲဒီမှာ တရားစောင့် အားထုတ်ဖူးသေးတာပဲ။ ဒီကနည်းတွေနဲ့ အားထုတ်ဖူးသေးတယ်။ လောကီသမာပတ်တွေ သူက ရှုပဇာန် ၄-ပါးနဲ့ အရူပဇာန် ၃-ပါး၊ ဇာန်သမာပတ် ၇-ပါးတိုင်အောင် ပြည့်စုံတယ်။ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးပါပဲ။ ထိုခေတ်တုန်းကတော့ လေးစားလောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ ဘုရားမပွင့်ခင်ကဆိုတော့ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်က အရှားသားပဲ။ အင်မတန်ကို လေးစားလောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။ အဲဒီ အာဠာရဆရာကြီးက တပည့်တော်တို့ဆရာပဲ။ ဆရာရသေ့ကြီးဟာ အဲဒီ လှည်းလမ်းဘေးမှာ သီတင်းသုံးနေပါတယ်တဲ့။ လှည်းအစီး ငါးရာ မောင်းသွားတာ သူ့နားက ကပ်ပြီး မောင်းသွားတာပဲ။

လှည်းအစီးငါးရာ ပောင်းသွားတယ်။ နောက်ဆုံးက လိုက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်က ရသေ့ကြီးတွေတော့ ရသေ့ကြီးထံ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ပြုစုပြီးတော့ မေးမြန်းတယ်။ အရှင်ဘုရား ဒီမှာ လှည်းအစီးငါးရာ မောင်းသွားတာ မတွေ့လိုက်ဖူးလား။ ဟာ မတွေ့ဘူး။ နို့ဘုရား ဒီနားက မောင်းသွားတာပဲ။ လှည်းအစီးငါးရာ 'မောင်းသွားတာ' အသံများ မကြားဘူးလား။ လှည်းသံလူသံကြားရမှာပေါ့။ ဒါလဲ မကြားလိုက်ဘူး။ နို့ အရှင်ဘုရား အိပ်ပျော်နေတာလား။ အိပ်လဲမပျော်ပါဘူး။ ဒါဖြင့် အရှင်ဘုရား သတိမှရှိတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ သညာများရှိရဲ့လား။ သညာလဲရှိပါတယ်။ မေ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီတော့မှ သူက အံ့သြတယ်တဲ့။ အဲဒီယောက်ျားက ရသေ့ ရဟန်းတော်တွေဟာ အင်မတန် သိမ်မွေ့တဲ့ သမာပတ် ဝိဟာရတွေနဲ့နေကြတာပဲ။ ကြည့်စမ်းပါ။ အံ့သြစရာသိပ်ကောင်းတာ။ ဒီနား လှည်းအစီးငါးရာ သူ့နားက ကပ်မောင်းသွားတာ ဒါတွေ မြင်လဲမမြင်လိုက်ဘူး။ ကြားလဲ မကြားဘူးလို့ ဆိုတယ်။ အိပ်ပျော်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မေ့နေတာ။ သတိမရဘဲ နေတာ။ မှတ်သိဉာဏ် ကင်းမဲ့တာ ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူး။ သူ့သင်္ကန်းမှာ လှည်းက ဖုံတွေကပ်လို့ ဒီမှာ ဖုံတွေကလဲပေနေ၊ တော်တော်နီးပုံ ရပါတယ်။ ကပ်မောင်းသွားတာ ဖုံတွေကလဲ ကပ်နေတယ်။ အရှင်ဘုရား ဒါလဲ သတိမရဘူးဆိုတာ သိပ်အံ့သြစရာကောင်းတာပဲ။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က အာဠာရ ရသေ့ကြီးပေါ်မှာ အများကြီး ကြည်ညိုသဒ္ဓါပေါက်ပြီးတော့ မိမိကြည်ညိုသဒ္ဓါပေါက်တာတွေလျှောက်ထားပြီးတော့ သွားပါတယ်တဲ့။ တပည့်တော် ကြားဖူး တွေဖူးတာဟာဖြင့် အင်မတန် အံ့သြစရာမကောင်းလို့ ဆိုပြီးတော့ သူက လျှောက်တယ်။ လျှောက်တော့ မြတ်စွာ

ဘုရားက အဲဒီ ပုတ္တုသင်္ကေ မေးကယ်။ ပုတ္တုသတဲး သင် စဉ်းစားကြည့်ပါ လားတဲ့ လှည်းအစီး ငါးရာကို မသိတာနဲ့ မိုးကြိုးပစ်လို့ရှိရင် မသိတာနဲ့ ဘယ်ဟာကများ ပိုပြီးတော့ ထူးကဲမလဲလို့ မေးတော့ ဟာ-မိုးကြိုးပစ်တာမှ မသိလို့ရှိရင်တော့ လှည်းအစီးငါးရာ မပြောပလောက်ပါဘူးတဲ့၊ ဒါတော့ မပြောပလောက်တော့ဘူးတဲ့၊ မိုးကြိုးပစ်တာတောင် မသိတဲ့ဥစ္စာ။

ငါဟာ တစ်ခါက မြတ်စွာဘုရားက သူကိုယ်တိုင် အတွေ့ကို ပြော တယ်၊ ငါဟာ တစ်ခါက ဒီကောက်ရိုးတဲ့တစ်ခုမှာ နေတယ်တဲ့၊ လယ်သမား တွေ တဲလေးမှာနေမှာပေါ့၊ ကောက်ရိုးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ကောက်ရိုးတဲ့လေးတစ်ခု မှာ သီတင်းသုံးနေပါတယ်တဲ့။ အဲဒီအခါမှာ မိုးက ရွာတယ်တဲ့။ မိုးရွာတော့ မိုးကြိုးပစ်တယ်တဲ့၊ မိုးကြိုးပစ်တော့ လယ်သမား ညီနောင် နှစ်ယောက်လဲ မိုးကြိုးပစ်လို့ သေရှာတယ်၊ နွားလေးကောင်လဲ သေရော၊ ဒါနဲ့ လယ်သမား ညီနောင် နှစ်ယောက်လဲဆုံး၊ နွားလေးကောင်လဲသေ၊ ဒါနဲ့ စပ်ရာ ဆိုင်ရာ ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေက လာပြီး ကြည့်ကြ ရှုကြပေလေ၊ သူတို့ လုပ်သင့်တဲ့ တာဝန် ဝတ္တရားတွေ လုပ်ကြ ကိုင်ကြ စုစုနဲ့ လုပ်နေကြတယ်။

အဲဒါ မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးတဲ့ ကောက်ရိုးတဲ့နဲ့ နီနီး မလှမ်းမကမ်း မယ်၊ အဲဒီထဲက လူတစ်ယောက်က မြတ်စွာဘုရားဆီ ရောက်လာတယ်တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားကလဲကောက်ရိုးတဲ့အပြင်ဘက်မှာထွက်ပြီး ဒီခါမှာလမ်းလျှောက် နေတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရှေ့ကိုရောက်လာတယ်၊ ရောက်လာတဲ့အခါ မြတ်စွာ ဘုရားက မေးတယ်၊ သိတော့ သိတာပေါ့၊ ဘုရားဆိုတာ ဆင်ခြင်လိုက်ရင် သိနေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့်လို့ အကြောင်းပေါ်လာအောင်လို့ ဟေ့ ဟိုလူတွေ စုစုနဲ့ ဘာလုပ်ကြတာတုန်း၊ နို့ဘုရား ဒီမှာ မိုးကြိုးပစ်လို့တဲ့၊ ဟိုမှာ လယ် သမားနှစ်ယောက် သေရှာတယ်၊ နွားလေးကောင်လဲ သေရောတဲ့၊ အဲဒါ ကြောင့်မို့ ဒီမှာ လူတွေစုနေတာ၊ အရှင်ဘုရား ခုနက ဘယ်မှာ ရှိနေလဲ ဒီမှာပဲ သီတင်းသုံး ရှိနေတာပဲ၊ ကောက်ရိုးတဲ့ထဲမှာ ရှိနေတာပဲ၊ နို့ အရှင် ဘုရား အိပ်ပျော်နေသလား၊ အိပ်ပျော်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မိုးကြိုးပစ်တာလဲ မြင်လဲ မမြင်လိုက်ဘူးလား၊ မမြင်လိုက်ဘူး၊ ကြားလဲ မကြားလိုက်ဘူးလား၊ မကြားလိုက်ဘူး၊ အိပ်ပျော်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ နို့ အမှတ်သညာများ မရှိဘဲနဲ့ ဖြစ်နေသလား၊ မေးမြန်းကြည့်တော့ ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အမှတ် သညာလဲ မယုတ်ဘူး၊ အမှတ်သညာလဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီနေရာမှာ ဒီလူက အင်မတန်အံ့ဩတယ်။

ရဟန်းတော်များ အင်မတန်သိမ်မွေ့တဲ့ ဝိဟာရသပာပတ်တွေနဲ့ နေကြ တာပဲလို့ ချီးကျူးပြီသကာလ သွားတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကိုပြောပါဟယ်၊

ပြောတော့မှ ခုနက ပုဏ္ဏသထိုတဲ့ မလ္လအမျိုးသားက အင်မတန်ကို အံ့သြတယ်၊ ကြည်ညိုပြီးတော့ သွားတယ်၊ တပည့်တော် အရင်က အာဠာရ ဆရာကြီး ကြည်ညိုတဲ့ဥစ္စာ အဲဒါတွေ ကုန်သွားပါပြီ၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောလိုက်တာနဲ့ မိုးကြိုးတောင် မကြားလို့ ရှိရင်တော့ အဲဒါက ပိုပြီးတော့ လွန်ကဲနေတာပဲ၊ သမာပတ်က ပိုလွန်ကဲနေတာပဲ၊ သမာပတ်မှာဖြင့် အာနန္ဒ သမာပတ်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အာနန္ဒ သမာပတ်ဆိုတာ စတုတ္ထဈာန် သမာပတ်တွေ၊ ဒီဈာန် သမာပတ်တွေ ဝင်စားနေလို့ ရှိရင် မိုးကြိုး ပစ်တာတောင် မကြားဘူး၊ သူ့အာရုံမို့ သူတော့ ရှိနေတာပဲ။

မေ့တာလဲမဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ပျော်နေတာလဲမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာနေတာပဲ၊ သမာပတ်ဝင်စားနေတာအိပ်ပျော်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အမှတ်သညာလဲ သူဟာနဲ့သူရှိနေတာပဲ၊ ပထဝီကသိုဏ်းနဲ့ဆို ပထဝီကသိုဏ်း အာရုံပဲ၊ အာကာသနဉ္စာယတနဈာန်ဆိုရင် ကောင်းကင် ပညတ်အာရုံ၊ ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်ဆိုရင် အာကာသနဉ္စာယတနဈာန်စိတ်ကလေးကို အာရုံပြု၊ သူက အင်မတန် သိမ်မွေ့တဲ့စိတ်ကလေး ဝိညာဏဉ္စာယတန အာကိဉ္စညာယတန ဆိုလို့ရှိရင်လဲ အဲဒီဈာန်စိတ်မရှိတဲ့ သဘော နတ္ထိဘောပညတ်လို့ခေါ်တဲ့ ဈာန်စိတ်ကလေး အာကာသနဉ္စာယတန ဈာန်စိတ်ကလေး မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ နှလုံးသွင်း၊ နေဝသညာနာသညာယတန ဈာန်ဆိုရင်တော့ အာကိဉ္စညာယတန ဈာန်စိတ်ကလေး သိမ်မွေ့တာကို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ သိမ်မွေ့တယ်၊ သိမ်မွေ့တယ် စသည်ဖြင့် နှလုံးသွင်းနေတာ၊ အဲဒါ လောကီဈာန်သမာပတ်ထဲ အာနန္ဒ သမာပတ်၊ လောကုတ္တရာမှာလဲပဲ အဲဒီ အာနန္ဒသမာပတ်က တက်လာပြီးတော့ ဝိပဿနာရှုပြီး ဖလသမာပတ် ရောက်နေတာ ရှိတယ်၊ အရဟတ္တ ဖလသမာပတ်ကိုပဲ ပစာန ပြုပြီးတော့ ပြတယ်၊ အရဟတ္တ ဖလသမာပတ်၊ မြတ်စွာဘုရားကလဲ အဲဒီ အရဟတ္တဖလသမာပတ် ရောက်နေတာပါ၊ အရဟတ္တဖလသမာပတ်ရောက်နေ၊ စတုတ္ထဈာန် အရဟတ္တ ဖလသမာပတ် ရောက်နေတာ၊ အဲဒီအခါကာလမှာ နိဗ္ဗာန်အာရုံပြုနေတယ်၊ ဒီကတော့ဘယ်မှ မရောက်ဘူး။

အဲဒါ ၈ လို သမာပတ်ဝင်စားနေတဲ့ အခါကာလမှာ မြင်စရာ ရှိပေမယ်လို့ မြင်စရာတွေလဲ မမြင်ဘူး၊ ကြားစရာ ရှိနေပေမယ်လို့ မကြားဘူး၊ မိုးကြိုးပစ်တာတွေလဲ မကြားဘူး၊ သမာပတ်လဲ ဖပျက်ဘူး၊ အိပ်ပျော်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သညာမရှိဘဲနဲ့ အမှတ်မရှိဘဲနဲ့လဲ မယုတ်ဘူး၊ သူ့အာရုံနဲ့သူ ရှိနေတာပဲ၊ အဲဒါဟာ သမာဓိတရား၏ အစွမ်း သတ္တိပဲ၊ အဲဒီလိုဟာတွေ ခေါ်တယ်၊ ဈာန်သမာပတ်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေဟာ တကယ် ပြည့်စုံလာလို့ ရှိရင် တကယ်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါတွေကို နှလုံးသွင်းရမှာပဲ၊ နှလုံးသွင်းတော့

ဈာန်သမာပတ်တွေရအောင်၊ သမာဓိဖြစ်အောင်၊ အားထုတ်ဖို့ရာ စိတ်တွေဟာ
ဓာတ်ကြွပြီးတော့လာမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဈာန်သိမောက္ခတရားတွေလဲ ဆင်
ခြင်ရမယ်လို့ ပြောထားတာ။

အဲဒီတော့ နတ်တော်စုံသွားပါပြီ၊ တော်တော်စုံသွားတော့ တရား
သိမ်းဦးမှပဲ၊ သမာဓိပွား ဆယ့်တစ်ပါး ညွှန်ကြားအဋ္ဌကထာတဲ့၊ ဝတ္ထု သန့်
စင် ညီမျှယှဉ် ကျွမ်းကျင်နိမိတ်မှာ၊ ကြွလျှင်နှိမ်လင့် ကျလျှင်ပင့်၊ ရှင်သင့် ရှင်
စေရာ၊ ၆-ခုရှိသွားပြီ၊ ညီမျှနေလျှင် ရှိမြဲပင် ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ရာ၊ ဒီက ၂-ခု၊
၈-ခုရှိပြီ၊ ပျံ့ထွင့်သူကြည်၊ တည်သူယှဉ်၊ ဆင်ခြင်ဈာန်မောက္ခာ၊ ဒီက ၃-ခု၊
၁၁-ခုရှိသွားပြီ၊ သမာဓိပွား ဆယ့်တစ်ပါး ညွှန်ကြားဋ္ဌကထာ၊ သမာဓိပွား
ကြောင်းဖြစ်တဲ့အင်္ဂါတွေ အကြောင်းအရာတွေ ၁၁-ပါးရှိပါတယ်တဲ့၊ အဋ္ဌ
ကထာဆရာတွေက ညွှန်ကြားပြီးထားပါကယ်၊ ကဲ-ဆိုကြရမယ်။

သမာဓိပွား ဆယ့်တစ်ပါး ညွှန်ကြားအဋ္ဌကထာ။ (ဆို-၃)

အဲဒီ ၁၁-ပါးသော အကြောင်းအင်္ဂါတွေနဲ့ သမာဓိဖြစ်အောင် အား
ထုတ်တဲ့ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်တွေ တစ်စတစ်စ ရင့်ပြီးတော့ သွားလို့ ရှိရင် သော
တာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်ရောက်၊ နောက် သကဒါဂါမိမဂ်၊ အနာဂါမိပဂ်ဖိုလ်ရောက်၊
အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်တဲ့အခါကျရင် ဒီသမာဓိဟာ ပွားများခြင်းကိစ္စ ပြည့်စုံ
သွားတယ်တဲ့။

ယထာစ-အကြင် အကြောင်းကြောင့်လဲ၊ ဥပ္ပန္နဿ-ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော၊
သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ဿ - သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်တရား၏၊ ဘာဝနာယ ပါရိပူရီ-
ပွားများမှု ပြည့်စုံခြင်းသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တစ္ဆ-ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊
ပဇာနာတိ-သိ၏။

သမာဓိ ပြည့်စုံတဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်တဲ့ အခါကာလ ကျတော့
သမာဓိပွားများမှုနဲ့ ပြည့်စုံသွားပါပြီလို့ ကတံ တရဏီယံ၊ ကရဏီယံ-ပြုဖွယ်
ကိစ္စကို၊ ကတံ-ပြုအပ်ပေပြီ။

အနာပရံ ဣတ္ထတ္တာယ၊ ဣတ္ထတ္တာယ-ဤကိစ္စအလို့ငှာ၊ အပရံ-တစ်ပါး
သော ပြုဖွယ်ကိစ္စသည်၊ န-မရှိတော့ပြီ။

အဲဒီ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီလို သိရမှာကိုး၊ အရဟတ္တဖိုလ်
ရောက်တဲ့အခါ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်တွင်မကဘူး၊ အားလုံးသော သမ္မောဇ္ဈင်
တရားတွေ ဒီမှာပြည့်စုံတာပါပဲ။ ခုတော့ သမာဓိခေါင်းတပ်ပြီးတော့ ပြော

နေရတာ၊ သမာဓိခန်းမို့ သမာဓိ ပြောနေရတာ၊ အဲဒီ သမာဓိအစရှိတဲ့ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ ပွားများခြင်းကိစ္စဖြင့် ပြည့်စုံသွားပြီ၊ ဒီဗောဇ္ဈင်တရား တွေ ဒီတရားထူးတွေကို ပွားများဖို့ရာ လုပ်ငန်းဆောင်တာ နောက်ထပ်ပြီး လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး။

အစစအရာရာ ပြည့်စုံသွားပြီလို့ ဆိုတာ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကာဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင် ပြီးသကာလ သိနိုင်မိတယ်တဲ့၊ နောက်သီတင်းကျတော့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် ဟောရမယ်၊ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်တရားကို ရိုသေစွာ နာခံမှတ်သားရသော ဓမ္မသဂ္ဂနုသိုလ်ကံစေတနာ၏ အစွမ်းအာနုဘော်တော်တို့ကြောင့်၊ ယခုတရား နာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် မိမိတို့သန္တာန်၌၊ သမာဓိ သမ္မောဇ္ဈင်အစရှိသော ဗောဇ္ဈင်တရား၊ ထိုမှတစ်ပါး မင်္ဂလာတရားတို့ကိုလည်း ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်အဆင့်ဆင့် တိုးတက်၍ ကိလေ သာ ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

သာဓု...သာဓု....သာဓု....။

ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်တရားစောဓိ

၁၃၂၃-ခု၊ တော်သလင်းလပြည့်နေ့ဟောကြားသည်။

ဒီကနေ့တော့ သတိပဋ္ဌာန်ဓမ္မာနုပဿနာ ၅-ပိုင်းထဲက ဗောဇ္ဈင် ပဉ္စဗောဇ္ဈင်ပိုင်း နောက်ဆုံးဟောဖို့ရာအလှည့်ပါ။ ဒီနေ့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် ဟောဖို့ အလှည့်ကျတယ်။

သန္တံ ဝါ အဇ္ဈတ္တံ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ ဝါ အတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါတိ ပဇာနာတိ။

အသန္တံ ဝါ အဇ္ဈတ္တံ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ နတ္ထိ မေ အဇ္ဈတ္တံ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါတိ ပဇာနာတိ။

ယထာစ အနုပ္ပန္နဿ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ ဥပ္ပေါဒါ ဟောတိ တဉ္စ ပဇာနာတိ။

ယထာစ အနုပ္ပန္နဿ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ ဘာဝနာယပါရိပူရီ ဟောတိ တဉ္စ ပဇာနာတိ။

အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်ထင်ရှားရှိသော၊ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ ဝါ- ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်တရားကိုလည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၌။ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ-ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်သည်၊ နတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။ အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၌၊ အသန္တံ-ထင်ရှားမရှိသော၊ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံ ဝါ-ကိုလည်း၊ မေ-ငါ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၌၊ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ-သည်၊ အတ္ထိ-ရှိ၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။

ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်တရား၊ မိမိသန္တာန် ဖြစ်ပေါ်လာရင် ဖြစ်ပေါ် လာမှန်းသိတယ်တဲ့၊ မဖြစ်ပေါ်ရင်လဲ မဖြစ်ပေါ်မှန်းသိ၊ မဖြစ်ပေါ်မှန်း သိတာကတော့ စောစောက လုံးလုံးမဖြစ်လို့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် လုံးလုံး မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ငါ့မှာဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် မရှိဘူးလို့ သိတာ၊ ဒါမျိုးကို တော့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကတော့ ကိုယ်လုံးလုံး မရှိတာနဲ့ မသိတာနဲ့ ဗောဇ္ဈင်ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဟော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အရင် အရင်နေ့တွေက ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ဝိပဿနာ အစဉ်အတိုင်း ရှုလို့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တော့ ရုပ်နာမ်ကလေးတွေဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက် ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက် ဖြစ်ပျက်စလေးတွေ မြင်တဲ့အချိန်ကာလကစပြီး ဒီ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေကဖြစ်တာ။ အဲဒီ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရားတွေ ဖြစ်တဲ့အခါမယ် မိမိသန္တာန် ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတွေကဖြစ်လာတော့ ဖြစ်လာ မှန်း သိတာပဲ။

ဒီအထဲကနေပြီး အကြောင်းမညီညွတ်တဲ့အခါကျတော့ ဗောဇ္ဈင်တွေက မဖြစ်ပြန်ဘူး။ ဝိပဿနာလျော့သွားတဲ့အခါမှ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ အဆင့် အတန်းမြင့်တဲ့ ဗောဇ္ဈင်တရားထိအောင် မရောက်တော့ဘူး။ ဝိပဿနာရှုတော့ ရှုနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ အောက်လျော့သွားတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီ အခါကျတော့ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေမရှိဘူး။ မရှိတော့လဲ မရှိမှန်းသိတယ်။ အတိုချုပ်အားဖြင့်ဆိုရင်တော့ ရှုမှတ်လို့ကောင်းနေတာလေးရှိတယ်။ မကောင်း တာရှိတယ်။ ကောင်းတဲ့နေရာက မကောင်းသွားတဲ့အခါမှာ ကောင်းနေရင် ကောင်းနေမှန်းသိတယ်။ မကောင်းရင် မကောင်းမှန်းသိတယ်။ အဲဒါ အတို ချုပ် ဧါပါပဲ။

ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်လေးဖြစ်နေရင် ဖြစ်မှန်းသိတယ်တဲ့။ ဖြစ်နေရာက နေပြီး အကြောင်းမညီညွတ်လို့ မဖြစ်တဲ့အခါရှိတယ်။ မဖြစ်တော့ မဖြစ်မှန်း သိတယ်တဲ့။ ဒါကတော့ ဖြစ်ရင်လဲဖြစ်မှန်းသိတော့မှာပဲ။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်တိုင်းသော တရားတွေ အမြဲရှုနေတော့ ဝိပဿနာ အထူးကောင်းပြီးတော့ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့အခါမှာ ဗောဇ္ဈင် တရားမှန်းသိတာပေါ့။ မသိဘဲဘယ်နေမလဲ။ တော်တော်ကြာတော့ ဒီအထဲက နေပြီး မကောင်းပြန်တော့ မကောင်းလို့ မဖြစ်မှန်းသိပြန်တယ်။ မသိဘဲနဲ့မနေ နိုင်ဘူး။ သူကတော့ သိရမှာပဲ။ အဲဒါကို ဆိုလိုပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဗောဇ္ဈင်ဆိုတာဟာ ပထမ ဟောကာစတုန်းက တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ဗောဇ္ဈင်အကြောင်းကို ရှင်းပြီးတော့ ပြောဖူးပါပြီ။ ဒီနေ့တော့ နောက်ဆုံးကိုးပြီးတော့ ပြီးကောင်းပါရဲ့။ ပြီးပါ့မလားတော့ မပြောဘတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးလို့ ဖြစ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် ဗောဇ္ဈင်အကြောင်း ပြန်ပြောရဦး မယ်။ ဗောဇ္ဈင်ဆိုတာ ဗောဓိအင်္ဂါ၊ ဗောဓိ-သစ္စာလေးပါးကို သိသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ အင်္ဂါ-အကြောင်းအင်္ဂါသစ္စာလေးပါး သိသော အကြောင်းပဲ။ အကြောင်းအင်္ဂါ လို့ ပေါ်တယ်။ ဗောဓိအင်္ဂါ-ဗောဇ္ဈင် တစ်နည်းအားဖြင့် ဗောဓိ-သစ္စာလေးပါး ကိုသိသော တရားအပေါင်း သစ္စာလေးပါးသိမှု၊ အင်္ဂါက အစိတ်အပိုင်းရှိတာ၊

သစ္စာလေးပါး သိမှုထဲက တရားအပေါင်းထဲက အစိတ်အပိုင်း အင်္ဂါလေး တစ်ခုပါပဲတဲ့။

ဗောဇ္ဈင်ဆိုတာ သစ္စာတရားလေးပါး တရားသိဖို့ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း အင်္ဂါလေးတစ်ခုပါပဲတဲ့။ အဲဒါလေးတွေ ပထမဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေနဲ့ အဆိုခိုင်းထားတယ်။ ဒီနေ့ဆိုကြဦးစို့။ နောက်ဆုံး ဒီကနေ့ ပြီးကောင်းပါရဲ့။ မပြီးလဲဘဲ ဆက်ဟောရမှာပေါ့လေ။ သစ္စာလေးပါးကို သိသူ၏ အကြောင်း အင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်တဲ့ဆိုတာ ဗောဇ္ဈင်ဆိုတဲ့ပုဒ်နဲ့အနက် ဗောဇ္ဈင် ဆိုတာ ဘာဘူးလို့မေးရင် သစ္စာလေးပါးကိုသိသူ၏ အကြောင်းအင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်။ ကိုင်း ဆိုရမယ်။

သစ္စာလေးပါးကို သိသူ၏ အကြောင်းအင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်။ (ဆို-၃)။

အဲ သစ္စာလေးပါးကို သိတဲ့သူရဲ့ အကြောင်းအင်္ဂါပဲတဲ့။ ဝိပဿနာ အစဉ်အတိုင်းရှုလို့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါကာလကျတော့ ဒီဗောဇ္ဈင် ခေါ်တဲ့ ဂုဏ်သော တရားတွေကိုတွေ့တယ်။ အဲဒီ အခါကာလကစပြီးတော့ သစ္စာလေးပါး တရားတွေကို ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ သိသွားတယ်။ အရင် ကလဲပဲ သစ္စာလေးပါးဆိုင်ရာဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခသစ္စာတွေ သိတော့သိနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ သူက အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် မသိသေးဘူးပေါ့လေ။ ရှေ့နားက နာမ်ရုပ် ပိုင်းခြားသိတဲ့ဉာဏ်လဲ ရှိပါတယ်။ အကြောင်းနဲ့အကျိုး ဆင်ခြင်ပြီး သိတဲ့ဉာဏ်လဲရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ အဆင့်အတန်း မမြင့်သေးဘူး။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်း ရုပ်နာမ် ကလေးတွေ အပိုင်းအပိုင်းနဲ့ ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိတော့ အဲဒီ ရုပ်နာမ်လေး တွေဟာ ဆင်းရဲတရားပဲလို့ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေပဲဆိုတာ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိတယ်။ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေမှန်းသိတော့ ဒီဒုက္ခသစ္စာ တရားတွေအပေါ်မှာ သာယာမည့်တဏှာဟာလဲ ငြိမ်းသင့်သလောက်ငြိမ်းသွားတယ်။ သမုဒယသစ္စာ ကိုလဲ ပယ်ခြင်းကိစ္စပြီးတယ်။ အဲ သမုဒယသစ္စာ ငြိမ်းသွားသဖြင့် ကိလေသာ တွေ၊ ကံတွေ၊ ဆက်ဖြစ်ရမှာတွေ မဖြစ်ဘဲနဲ့ ငြိမ်းသွားတာ။ ဒါက နိရောဓ သစ္စာကို မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ဆိုက်ရောက်နေတယ်။ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း အဖြစ် အပျက်ကလေးတွေ သိနေတာက ဝိပဿနာ မဂ္ဂသစ္စာပဲတဲ့။

ဒါကြောင့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကစပြီး သစ္စာလေးပါးတရား ထိုက်သည့် အားလျော်စွာ သိတယ်တဲ့။ ဒီလိုသိတာဟာ ဘာကြောင့်သိသလဲဆိုရင် သတိ သမ္မောဇ္ဈင် အစရှိသော ဂုဏ်သော တရားတွေနှင့် ပြည့်စုံလို့တဲ့။ ဒီအစိတ်

အပိုင်းတွေနှင့် ပြည့်စုံမှသိတယ်၊ လူမှာ မျက်စိတည်းဟူသော အင်္ဂါရှိသည့် အတွက် အဆင်းကိုမြင်ရတယ်၊ မျက်စိအင်္ဂါ မရှိရင် အဆင်း မမြင်နိုင်ဘူး၊ နား ကိုယ်မှာရှိတဲ့အတွက် အသံကိုကြားရတယ် နားမရှိရင် မကြားနိုင်ဘူး၊ အဲဒါလိုပဲ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရားတည်းဟူသော အစိတ်အပိုင်း အင်္ဂါနဲ့ မပြည့်စုံခဲ့လို့ရှိရင် ဒီသစ္စာလေးပါး တရားတွေကို မသိနိုင်ဘူး၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် မရောက်ခင်က ရှေ့အဖို့ဆိုလို့ရှိရင် ဒီဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေနဲ့ မပြည့်စုံဘူး၊ အစိတ်အပိုင်းအင်္ဂါတွေ ကောင်းကောင်း မပြည့်စုံသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် သစ္စာလေးပါးတရားတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပသိရသေးဘူး၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် စပြီးတော့ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အတွက်ကြောင့် သစ္စာ လေးပါးတရားတွေ သိရတယ်တဲ့။

ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရားတွေက သစ္စာ လေးပါး တရားကို သိတဲ့သူ့ရဲ့ အကြောင်းအင်္ဂါတရားတွေပါပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ ဗောဇ္ဈင်လို့ ခေါ်တယ်၊ သစ္စာလေးပါးကို သိသူ၏ အကြောင်း အင်္ဂါကို ဗောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်၊ ဆောင်ပုဒ်က နောက်တစ်ခုက သစ္စာလေးပါး သိမှု၏ အစိတ်အပိုင်းကိုလဲ ဗောဇ္ဈင်ဟုခေါ်သည်၊ သစ္စာလေးပါး သိမှု၏ အစိတ် အပိုင်း ခုနက သိသောပုဂ္ဂိုလ်၏ အကြောင်းအင်္ဂါ ယခုဟာကတော့ သစ္စာ လေးပါးသိမှု၏ အစိတ်အပိုင်း ဒါပါပဲ၊ ဗောဓိပုဒ်က အနက် ၂-မျိုး ရပြီး နေလို့ အဋ္ဌကထာဆရာများက နည်းနည်းဖွင့်ထားတယ်၊ ကဲ-ဆိုရမယ်။

သစ္စာလေးပါး သိမှု၏ အစိတ်အပိုင်းကိုလည်း ဗောဇ္ဈင်ဟု ခေါ်သည်။ (ဆို-၃)။

ဗောဇ္ဈင်ဆိုတာဟာ သစ္စာလေးပါး သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၏ အကြောင်းအင်္ဂါ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိမှုထဲက အစိတ်အပိုင်း အင်္ဂါလေး တစ်ခုတဲ့၊ ဒီလိုဆိုလိုရီတယ်၊ အဲဒီ အစိတ်အပိုင်းအင်္ဂါဟာ ဘယ်နှစ်ခု ရှိသလဲ ဆို ၇-ခုရှိတယ်၊ အဲဒီ ၇-ခုကို ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးလို့ခေါ်တာပဲ၊ အဲဒီ ၇-ခု သော ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရားထဲက ရှေ့ ၆ ပါးကတော့ ဟောပြီးပါပြီ၊ ဒီနေ့ ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင် မိမိသန္တာန်ရှိရင် ရှိမှန်းသိတယ်၊ မဖြစ်ရင်လဲ မဖြစ် မှန်းသိတယ်။

အဲဒီ ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင်ဟာ ဘယ်လိုသဘော ရှိပါသလဲဆိုတော့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်က လက္ခဏာအားဖြင့် သမဝေါဟိတလက္ခဏာ အညီအမျှ ဆောင်ခြင်း၊ အညီအမျှဖြစ်စေခြင်း လက္ခဏာ ရှိပါတယ်တဲ့၊ အတူတကွ ပူးပေါင်းပြီးတော့ ဖြစ်တဲ့တရားတွေကို ညီမျှစေတယ်တဲ့၊ သူက အလယ်

ကြားက နေပြီးတော့ အလေးချိန် ဟိုဘက် မသာရအောင် ဒီဘက် မသာရအောင် မျှပြီးတာ့ ပေးတဲ့ သဘော။

ဥပမာအားဖြင့် ကလေးတွေ ကစားတာလဲ ရှိတတ်ပါယ်။ ဘားဆပ်ကတွေ ပြတဲ့နေရာမှာလဲရှိတတ်ပါတယ်။ တုတ်ချောင်းတစ်ခုကို တုတ်တန်းတစ်ခုပေါ် တန်းပေါ်မှာ ရပ်ပြီးနေတော့ ဟိုဘက်က လေးသွားရင်လဲ ဒီဘက်ကိုတစ်ခါ အားပြုလိုက်ရတာကိုး။ ကျမသွားအောင် ဒီဘက်က လေးသွားပြန်လို့ရှိရင်လဲ ဟိုဘက်ကိုအားပြုရတယ်။ အဲဒီလူက အလယ်ခေါင်က လူက နေပြီး ထိန်းထားတယ်။ ဘေးအစွန်ကနေပြီးတော့ လူနှစ်ယောက်ထိုင်နေရင် ဘေးအစွန်က လူနှစ်ယောက်ထိုင်နေ၊ ဟိုဘက်က လေးသွားတဲ့အခါ ဟိုဘက်စောင်းသွားတော့ ပေါ်တဲ့ဘက်က နေပြီး လူတစ်ယောက်ကနေပြီး ဖိနင်းပေးရတာကို မျှနေအောင်၊ လိမ့်မသွားအောင် လုပ်ရတယ်။ ကလေးတွေ ကစားတဲ့အခါမှာလဲ ရှိကြပါတယ်။ ဘားဆပ်ကတွေ ဘာတွေ ပြတဲ့နေရာမှာလဲ ရှိတတ်တယ်။ အဲဒါများလို့ပဲ အလယ်ခေါင်က နေပြီးတော့ ဟိုဘက်ဒီဘက် မလွန်ရအောင်၊ မလျော့ရ၊ မလွန်ရအောင် မျှပေးတဲ့ သဘောကို ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် ခေါ်တယ်တဲ့။

သမဝါဟိတ လက္ခဏာ-အညီအမျှ အညီအမျှဖြစ်ခြင်းဟာ သူ့သဘောပါပဲတဲ့။ အညီအမျှ မဖြစ်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး တရား အားထုတ်လို့ မကောင်းဘူး။ အားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အညီအမျှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဝီရိယလျော့နေတဲ့အခါလဲ ရှိတယ်။ လွန်တဲ့အခါလဲ ရှိတယ်။ သမာဓိကလဲ လျော့တာရှိတယ်။ လွန်တာရှိတယ်။ သဒ္ဓါကလဲ လျော့တဲ့အခါရှိတယ်။ လွန်နေတဲ့အခါရှိတယ်။ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှုတွေ ပညာလို့ ခေါ်ရတာပေါ့လေ။ ပညာအစစ် ဟုတ်ချင်မှလဲ ဟုတ်မယ်။ အဲဒါတွေကလဲ လျော့နေတဲ့အခါရှိတယ်။ လွန်နေတဲ့အခါရှိတယ်။ အဲဒီတရားတွေ မညီမျှသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ရှုမှတ်တာလေးက အချိုးမကျဘူး။ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားလေးတွေ ပိုင်းခြားပြီးတော့ တည့်တည့်မတ်မတ် မသိဘူး။ ရုပ်တရား နာမ်တရားလေးတွေရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သူမသိသေးဘူး။ ညီမျှသွားတဲ့အခါကျတော့မှ အပိုင်းပိုင်း အခြားခြား သူသိတယ်။ ညီမျှသွားတဲ့အခါကျတော့ ကြောင့်ကြလဲ မစိုက်ရဘူး။ မှတ်ရတာကလေးတွေက အချိုးကျနေတယ်။

ဒီနေ့တော့ ညီမျှတဲ့ သဘောလေးတွေ ပြောရမယ်။ သရုပ်တရားကိုယ် အားဖြင့်ဆိုရင် အဘိဓမ္မာကျမ်းဂန်တွေမှာ ပြထားတာက စေတသိက် ၅၂-ပါးတဲ့။ အဲဒီ ၅၂-ပါးထဲက ဒီညီမျှစေတဲ့ စေတသိက်ကလေးက တစ်ခုရှိတယ်။

တတြမဇ္ဈတ္တတာ စတသိက်တစ်ခုရယ်၊ တတြမဇ္ဈတ္တတာ ခေါ်တယ်၊ တတြမဇ္ဈတ္တတာ-ထိုထိုသမ္ပယုတ်တရားတွေထဲမှာဖြင့်ရင် အလယ်အလတ် ဖြစ်နေတဲ့ သဘောပဲတဲ့၊ ညီမျှနေတဲ့ သဘောပဲတဲ့၊ ညီမျှတဲ့အပိုင်းကလေး ရောက်လာတဲ့ အခါကျရင် ရှုမှတ်တာလေးတွေ ကောင်းလာတာပဲ၊ ညီမျှတာလေးကလဲတရား အားထုတ်မှသိတယ်၊ တရားအားမထုတ်လို့ရှိရင် ဒီဟာလေး မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ တတြမဇ္ဈတ္တတာဆိုတဲ့ ညီမျှတာလေးဟာ ကုသိုလ်စိတ်တိုင်းစိတ်တိုင်း မှာ ပါပါတယ်၊ ဘုရားရှိခိုးလဲ သူပါတာပဲ၊ ဒါနကုသိုလ်ပြုရင်လဲ ပါတာပဲ၊ ကောင်းသော အလုပ်လုပ်ရင်လဲပါတာပဲ၊ အရိုအသေပေးရင်လဲ ပါတာပဲ၊ ဘယ်အချိန်မဆို ကုသိုလ်စိတ်ကလေး ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းမှာ ဒီ မျှတတဲ့ သဘောလေးဟာ ပါတော့ ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်လို့ သူက မထင်ရှားဘူး၊ သူက အသိခက်တဲ့ ဟာလေးပဲ၊ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလမှာ ညီမျှတာလေးက ထင်ရှားတယ်၊ တရားအမှတ်ကောင်းနေတဲ့အခါကျတော့ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲနဲ့ သူ့အချိုးအတိုင်း သွားနေတာ အချိန်မှန်ပြီး သွားနေတာရှိတယ်၊ ညီမျှတဲ့သဘောလေး၊ အဲဒါ တတြမဇ္ဈတ္တတာ ခေါ်တဲ့သဘောလေးပဲ၊ အဲဒါလေးကို ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် လို့ခေါ်တာ၊ သူခေါ်တာ ဥပေက္ခာက ညီမျှစေသည်တဲ့၊ သမဝါဟိတလက္ခဏာ ဥပေက္ခာ၊ ဥပေက္ခာ-ဥပေက္ခာသည်၊ သမဝါဟိတလက္ခဏာ-အညီအမျှဆောင်ခြင်း အညီအမျှဖြစ်စေခြင်း လက္ခဏာရှိ၏တဲ့၊ သူနဲ့ ယှဉ်ဖော်ယှဉ်ဖက် တရားတွေကို မယုတ်မလွန်ရအောင်လို့ ညီမျှစေပါတယ်တဲ့၊ ကိုင်း-ဆိုရမယ်။

ဥပေက္ခာက ညီမျှစေသည်။

တစ်ဖက်လိုက်ခြင်း ပါယံခွင်းတတ်သည်။

တစ်ဖက်သတ်မလိုက်ဘူးတဲ့၊ သူက ဟိုဘက်ဒီဘက်တစ်ဖက်သတ်လိုက်ပြီး တော့ မသွားပါဘူးတဲ့၊ သူက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အလယ်ခေါင်ကနေ ညီမျှပေးနေတာကိုး၊ ဟိုဘက်မလွန်ရအောင်၊ ဒီဘက်မလွန်ရအောင် ဟိုတရားက လွန်သွားလို့ရှိရင် အဲဒီတရားမလွန်ရအောင်လို့ သူက လျော့ပေးတယ်၊ ဒီတရားက လျော့သွားလို့ရှိရင် မလျော့ရအောင်ဖြည့်ပေးတယ်၊ သူက အလယ်ခေါင်က နေပြီးတော့ မျှပေးနေတဲ့သဘောပဲတဲ့၊ အဲဒီဟာက ဘက်လိုက်ခြင်း တစ်ဖက်သတ်လိုက်ခြင်းကို ပယ်တတ်တဲ့ သဘောရှိပါတယ်တဲ့။

ပက္ခပါတုပစ္ဆေဒ ရသာ-ပက္ခပါတဆိုတာ တစ်ဖက်သတ် လိုက်ခြင်းကို ပက္ခပါတလို့ ပါဠိလို့ခေါ်တယ်၊ ပက္ခက-တစ်ဖက်၊ ပါတဆိုတာ-ကျတယ်လို့က်တယ်၊ တဖက်သတ် လိုက်ခြင်းကိုး၊ ဥပစ္ဆေဒ - ပယ်ဖြတ်ခြင်းဟာ သူ့ကိစ္စ

ပါပဲတဲ့၊ သူ့အလုပ်က ဒါပဲ၊ တစ်ဖက်သတ်လိုက်ခြင်းကို ပယ်ဖို့ရာပဲ သူ့အလုပ်ပဲ၊ ဥပမာပြောခဲ့တာထဲမှာ ဒါနိုးစီးတဲ့နေရာမှာ အလယ်ခေါင်ကနေပြီး မျှပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူ့အလုပ်ကဘာတုံး၊ မျှပေးဖို့ကသူ့အလုပ်ပဲ၊ ဟိုဘက် ထောင် မသွားအောင် ဒီဘက်ထိုးကျမသွားအောင် ဒါသူ့အလုပ်ပဲ၊ ဒါလုပ်နေရတာတဲ့၊ သူကအဲဒါလိုပဲ၊ သမ္မယုတ်တရားတွေထဲမှာ မလွန်ရအောင်လို့ ညီမျှအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနေတာဟာ သူ့အလုပ်ပဲ၊ ညီမျှအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ဥပပက္ခာအားကောင်းတဲ့အခါမှာ အမှတ်ကလေးတွေက ကောင်းလာတာပဲ။

ဒါတယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့ စောစောကတော့ ဖြစ်တော့မဖြစ်ဘူး၊ အစဉ်အတိုင်း ရှုပြီးသွားလို့ရှိရင် သူ့အချိန်ကတော့ ညီမျှတာသေး ဖြစ်လာတယ်၊ အဲ ညီမျှတဲ့အချိန်လေးမှာ မှတ်ရတယ်၊ ဆွဲတင်လိုက်သလိုကို သူက ကောင်းလာတာ၊ အစက အာရုံတွေဖမ်းလို့မမိဘူး၊ စိတ်တွေက ပြေးချင်တိုင်းပြေးနေတာတွေ ညီမျှတဲ့အချိန်လေးကျတော့ တစ်ခါတည်း မှတ်စရာအာရုံနဲ့အသိနဲ့ မှတ်စရာအာရုံနဲ့အသိနဲ့ တစ်ခါတည်း ကပ်ပြီးတော့ (ကင်ခနဲ-၂) ကျသွားလိုက်တာ၊ သူ့အချိန်လေးနဲ့သူ သွားနေလိုက်တာ နာရီစက်ကလေး သွားနေသလို အင်မတန်ဟန်ကျတယ်၊ အဲဒီလို ညီမျှပြီးသွားတဲ့ဟာ ဒါဥပပက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်တဲ့၊ တစ်ဖက်လိုက်ခြင်း ပယ်ခွင်းတတ်သည်တဲ့။

အဇ္ဈတ္တ ဘာဝ ပစ္စုပ္ပန်-အလယ်အလတ် သဘောအနေအားဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ရှားပါတယ်တဲ့၊ မလွန် မယုတ်ဘဲနဲ့ လွန်လဲ မလွန် ယုတ်လဲမယုတ်ဘူး သဒ္ဓါအားဖြင့် ကြည်ညိုမှုတွေ ယုံကြည်မှုတွေ အဲဒါတွေလဲ တွန်ကဲပြီးတော့ မနေဘူးတဲ့၊ ပညာအားဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုတွေ ဒါတွေလဲ လွန်ကဲပြီးတော့ မနေဘူး၊ သဒ္ဓါလျှော့ပြီးတော့လဲ မနေဘူး၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုတွေလဲ လျှော့ပြီးတော့ မနေဘူး၊ ဝီရိယတွေဟာ လွန်လဲ မနေဘူး၊ လျှော့လဲ မနေဘူး၊ အားထုတ်မှု ဝီရိယတွေ သမာဓိ စူးစိုက်တည်ကြည်မှုဟာလဲ လွန်မနေဘူး၊ လျှော့လဲမနေဘူး၊ ညီမျှပြီးတော့နေတယ်၊ အဲဒီလို အလယ်အလတ်သဘောအားဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါပစ္စုပ္ပန်ခေါ်တယ်၊ အိုရမယ်။

အလယ်ဗဟိုမျှ ချိန်ကြနေသည်။

အလယ်ဗဟို ချိန်ခွင်လျှော့များ အလယ်မှာ တည့်မတ်ပြီး နေလေ့ရှိပါတဲ့၊ ဟိုဘက်မလိုက်၊ ဒီဘက်မလိုက် အလယ်ခေါင်ကနေပြီးတော့ ချိန်ခွင်လျှော့သဘောအားဖြင့် ညီမျှပြီးတော့ နေပါတယ်တဲ့၊ လယ်ဗဟိုမှ ချိန်ကျနေသည်။

အဲဒါ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာထင်တဲ့ အခြင်းအရာပဲ။ အဲဒါ ပစ္စုပ္ပန် ခေါ်တယ်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဒီအမှတ်ကလေး ရောက်လာတော့ တစ်ခါတည်း လျော့လဲမလျော့၊ လွန်လဲမလွန် ဘယ်ဘက်မှမလိုက်ဘဲနဲ့ အမှတ်ကလေးဟာ တစ်ခါတည်း ငြိမ်ပြီးတော့ သွားနေတာ ညီမျှပြီး သွားနေတယ်တဲ့။ ယောဂီ ဉာဏ်ထင်ရှားတယ်။

ဘာနဲ့ ဥပမာအားဖြင့် တူသလဲဆိုရင် သမပဝတ္ထာနံ အဿာနံ သာရထိဝိယ ဒါတဗ္ဗံ၊ သမပဝတ္ထာနံ-အညီအမျှပြေးသွား၍ နေကုန်သော၊ အဿာနံ - မြင်းတို့အား၊ အဇ္ဈပ္ပာကာသာရထိဝိယ-လျစ်လျူ ရှုနေသော ရထားထိန်းကဲ့သို့၊ ဒဠဗ္ဗာ-မှတ်အပ်၏တဲ့၊ ရှေးတုန်းက မြင်းရထားတွေ ၂ ကောင်ဆွဲ မြင်းတွေကို မြန်မာပြည်မှာ တယ်မရှိဘူး၊ ဘုန်းကြီးကတော့ လှည်းနဲ့ပဲ ဥပမာ ပေးထားတယ်။ နွားနဲ့ လှည်းနဲ့ ဒါကတော့ လူတိုင်း လူတိုင်း မြင်ဖူးတယ်။ နွားနှစ်ကောင်ကတဲ့လှည်း မြန်မာပြည်မှာ ထင်ရှားတယ်။ မြင်းနှစ်ကောင်ကပြီး မောင်းတဲ့ရထား နည်းနည်းပါးပါတော့ ရှိပါတယ်။

ယခုခေတ်ဆိုရင် မြင်းတောင် မမြင်ရတော့ဘူး၊ ဒါ ဥပမာပေးလို့ ရှိရင် သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီထဲကတော့ မြင်းနဲ့ဥပမာပေးတယ်၊ ဘုန်းကြီးက နွားနဲ့ပဲ ဥပမာပေးရတယ်။ အဲ နွား ၂ ကောင်က အညီအမျှ သွားနေတဲ့အခါ လှည်းမောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်နွားမှလဲ မမောင်းရဘူး၊ ဘယ်နွားမှလဲ မဆွဲရဘူး၊ အသာလေးမှေးလိုက်၊ မှေးလိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပါဦးမှ ဖြစ်မယ်၊ မပါလို့ရှိရင် နွားက တစ်ဖက်က လွန်သွားရင်လဲ သွားမယ်၊ တစ်ကောင်က မသွားဘဲနဲ့နေချင်လဲနေမယ်၊ မဟုတ်ရာတွေလဲ လှည်းသွားချင် သွားမယ်၊ လူကတော့ ပါဦးမှဖြစ်မယ်။

အဲဒီလိုပဲ သမုဒယရုပ်တရားတွေ၊ စိတ်စေတသိက်တရားတွေ ဝိပလ္လနာ ရှုပြီးနေတဲ့ တရားတွေ၊ အညီအမျှ ဖြစ်ပြီးနေတဲ့ အခါကာလ ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင်ဆိုတဲ့တရားလေးက လှည်းမောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လိုပဲ၊ နွားနှစ်ကောင် ဟိုဘက်လဲမလွန်၊ ဒီဘက်ကလဲမလွန်၊ ဟိုဘက်ကလဲမလျော့၊ ဒီဘက်ကလဲ မလျော့ဖြစ်ပြီးနေတော့ အညီအမျှဖြစ်ပြီးနေတော့ အသာလေး မှေးပြီးတော့ လိုက်သွားသလိုပဲ။ အဲဒါနဲ့တူပါတယ်တဲ့။

တရားအားထုတ်လို့ အမှတ်ကောင်းတဲ့အခါကျတော့ အဲဒါလေး ရောက်လာတယ်။ ဒါလေး ရောက်ဖို့ရာလဲ ကြိုးစားနေရတာ၊ ဒီဟာလေး ရောက်နေလို့ရှိရင်ဖြင့် တစ်ဉာဏ်ပြီးတစ်ဉာဏ်တက်သွားတာပဲ၊ ဒါအဆင်လေး

မသင့်တဲ့အခါလဲ ကျသွားတာပဲ ဒါလေး အဆင်သင့်တဲ့အခါ တက်သွားပြန်
တာပဲ။ ဒီလို ဒီလိုနဲ့ တက်သွားလိုက်တာ တစ်ခါတည်း သင်္ခါရုပေက္ခာက
တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ အဲဒါတွေ ညီမျှနေတာပဲ။ အဲဒီကနေပြီး ကောင်း
သွားတာ အရိယာမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ တစ်ခါတည်း တက်သွားတာ
တန်းပြီးတော့ ဒါကြောင့်-

နှားစုံကောင်း နှင်မောင်းတူပေသည်။

ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ နှားစုံကောင်းနေတဲ့ နှားလှည်းများ မောင်းနေရ
တာနဲ့တူတယ်။ မောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘာမှ မလုပ်ရဘူး အသာလေး မွေးလိုက်
နေရုံပဲ။ ကိင်းဆိုရမယ်။

နှားစုံကောင်း နှင်မောင်းတူပေသည်။ (ဆို-၃)။

နှားစုံကောင်း၊ စုံလုံးကောင်းတဲ့ နှားတစ်ကောင်ကောင်ကနေ ညှိနေ
ရင်လဲ အဲဒါ မောင်းရတယ်။ တစ်ကောင်ကောင်ကနေပြီးတော့ လွန်သွားနေ
ရင်လဲ အဲဒါ ဆွဲထားရတယ်။ အဲ-နှားတစ်စုံ နှစ်ကောင်လုံး ညှိနေရင် ညှိပြီး
သွားနေရင် နှားမောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာမှ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘူး။ မွေးလိုက်
နေတယ်။ အဲဒါလိုပဲ။

အမှတ်ကလေးက အချိုးကျနေတဲ့အခါကျတော့ မယုတ်မလွန်သွားနေ
တာပဲ။ ကြောင့်ကြကို မစိုက်ရဘူး။ သူဟာသူ သွားနေတာပဲ။ တချိန်တည်း
သွားနေပြီးတော့ အဲဒါနဲ့တူပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ဥပေက္ခာဆိုတော့ ဥပေက္ခာလဲအမျိုး
မျိုးရှိတယ်။ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်ပြောတော့ ဥပေက္ခာ သရုပ်လဲ ဖော်ဦးမှ
ဖြစ်မှာ။ ဆယ်မျိုးတောင် ရှိတယ်။ ဥပေက္ခာက ဥပေက္ခာဆိုတာ ဆယ်မျိုး
ရှိတယ်တဲ့။ အဋ္ဌကထာများမှာ ဖွင့်ထားတယ်။

ပိဋကတ်သုံးပုံမှာ ဘုရားဟောတဲ့ ဥပေက္ခာတွေဟာ အမျိုးပေါင်း
၁၀-ခုရှိတယ်။ ဆယ်ခုဆိုတော့ ဒါကလဲ ဆောင်ပုဒ်နဲ့ မှတ်လို့ရမှာ။ ဆယ်ခု
ဆိုတော့ ဒီအတိုင်းကတော့ မှတ်ထားလို့ ထပ်မေ့မှာပဲ။ လွယ်လဲ မလွယ်ဘူး။
ဒါ ဗဟုသုတ အလေ့အလာ မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆယ်ခုမှတ်ဖို့ ကော်တော်
မလွယ်ပါဘူး။ ဒီဆယ်ခုလဲ ကျကျနန မှတ်ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဆင်မတန်ကိုနည်း
ပါလိမ့်မယ်။ စာပေကျမ်းဂန် သင်ကြားထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ စာထဲတော့
လဲသိနေတာပေ။ စာကြည့်ရနေတာ။ အဲဒါလဲပဲ အဲဒါတွေလဲ မှတ်မထား
ဘူး။ သူက တော်တော် မှတ်မိခဲ့တယ်။ ဒါလေး ဆောင်ပုဒ်ကလေး ပေး
ထားမှာ။ ဆောင်ပုဒ်ကလေးက ဘုန်းကြီးကတော့ ရေးထားတယ်။ ဆောင်ပုဒ်
ဥပေက္ခာ ဆယ်ခု မှတ်စရာလဲ ကောင်းပါတယ်။

ဒီဥပေက္ခာ ဆယ်ခုကလဲ. ဆဋ္ဌင်္ဂဥပေက္ခာ အင်္ဂါ ၆-ပါး၊ အနေအားဖြင့် ဟောထားတဲ့ ဒေသနာမှာ လာတဲ့ ဥပေက္ခာက တစ်မျိုး၊ ဗြဟ္မဝိဟာရဥပေက္ခာ မေတ္တာ, ကရုဏာ, မုဒိတာ ဥပေက္ခာလို့ ဗြဟ္မဝိဟာရတရားထဲလဲ လာတဲ့ ဥပေက္ခာတစ်မျိုး၊ ဗောဇ္ဈင် ဥပေက္ခာတဲ့၊ ခုဒ္ဒိဥပေက္ခာပေါ့၊ ဥပေက္ခာလို့ ခေါ်တယ်၊ ဗောဇ္ဈင် ဥပေက္ခာကတော့ ဆဋ္ဌင်္ဂဗြဟ္မဗောဇ္ဈင်ဆောင်ပုဒ်က ဒီလိုစီသွားရမယ်၊ တတြမဇ္ဈတ္တတာ ဥပေက္ခာတဲ့၊ ဒီဗောဇ္ဈင်ဥပေက္ခာနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ တရားကိုယ်က တတြမဇ္ဈတ္တတာ ဆိုသည်ကတော့ အဘိဓမ္မာကျမ်းဂန်တွေမှာ ဝေါဟာရကိုး သူက အဘိဓမ္မာကျမ်းဂန်တွေမှာ တတြမဇ္ဈတ္တတာလို့ ဟောတယ်။

ဒါက စေတသိက် နာမည်ပဲ သူတော့၊ သူက သုတ္တန် ဒေသနာတော်တွေမှာ အထူးဟောထားတာကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ 'ဈာန ဥပေက္ခာတဲ့၊ ဈာန်ထဲမှာပါတဲ့ ဥပေက္ခာ၊ ပါရိသုဒ္ဓိ ဥပေက္ခာတဲ့၊ ဒါကလဲဈာန်ထဲပါတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပါရိသုဒ္ဓိနဲ့ ဟောထားတယ်၊ ပါရိသုဒ္ဓိ ဥပေက္ခာကို ကွဲနေတယ်၊ အဲဒီ ဥပေက္ခာ ၆-ခုရှိတယ်၊ ဒီ ၆-ခုက တစ်မျိုးဘည်းပါပဲ၊ တတြမဇ္ဈတ္တတာ ခေါ်တဲ့ စေတသိက်အရပါပဲ၊ အဲဒါလေး ခေါင်းစဉ်လေး ရှေးဦးစွာ ဘုန်းကြီးပြောမယ်၊ ဆဋ္ဌင်္ဂဗြဟ္မဗောဇ္ဈင် ဆဋ္ဌင်္ဂဗြဟ္မ ဒါကတော့ ဆောင်ပုဒ်မရှိဘူး၊ ဒါစာလုံးကြီးကြီးနဲ့ ရေးထားမှဖြစ်မယ်၊ ဒါက ဆောင်ပုဒ်မပါဘူး၊ ဆဋ္ဌင်္ဂဗြဟ္မ ဗောဇ္ဈင် တတြ ဈာန်ပါရီ၊ တတြရယ်၊ ဈာန်ရယ်၊ ပါရီ၊ ပါရိသုဒ္ဓိ ဥပေက္ခာလို့ ခေါ်တယ်၊ ကိုင်း-ဆိုရမယ်၊ သူက ရှည်တယ်။

ဆဋ္ဌင်္ဂဗြဟ္မ ဗောဇ္ဈင် တတြဈာန်ပါရီ။ (ဆို-၃)။

အဲ-ဆဋ္ဌင်္ဂဥပေက္ခာ သူက ကျယ်ဝန်းတယ် နောက်ဆုံးမှ ပြောမှ၊ ဝိပဿနာမှာ သူကလဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ သူတို့ နောက်ဆုံးမှ ပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ ကားလိုက်ဦးမှ သူပြောနေ ဒီပြင်ဟာတွေ အကုန်လုံး ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆဋ္ဌင်္ဂဗြဟ္မဝိဟာရ ဥပေက္ခာတဲ့၊ ဗြဟ္မဝိဟာရ ဥပေက္ခာ ဆဋ္ဌင်္ဂဗြဟ္မ ဗြဟ္မဝိဟာရ ဥပေက္ခာဆိုတာ မေတ္တာ, ကရုဏာ, မုဒိတာ, ဥပေက္ခာဆိုတာ ဒါတွေရနေကြတာပါပဲ၊ သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေရာဟောန္တု၊ အဗျာပဇ္ဇာဟောန္တု၊ အနိဿာဟောန္တု၊ သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု လို့ မေတ္တာ ပို့ကြတယ်။

အဲဒီရှေ့ပုဒ်ကမေတ္တာကိုသဗ္ဗေသတ္တာ-အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည်၊ အဝေရာ-ရန်ကင်းကုန်သည်၊ ဟောန္တု-ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း၊ မေတ္တာပို့တာ အားလုံးသောသတ္တဝါတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေတဲ့၊ တစ်ယောက်တည်းလဲ

ပို့လို့ရပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အာရုံပြုပြီးတော့ ရန်ကင်းပါစေလို့ အဝေးတွေ ဘယ်တွေရောက်ပြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သွားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အာရုံပြုပြီးတော့ သွားလေရာရာမှာ ဘေးကင်းပါစေ၊ ရန်ကင်း ပါစေလို့ နှလုံးသွင်းရင်း ဒါမေတ္တာဖြစ်နေတာပဲ။ မေတ္တာ ပို့ရစ်ပါဆိုတာ အဲဒါပဲ။ မေတ္တာပို့နေပါတယ်ဆိုတာ ဒါပဲ။

ဒီလို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ နှလုံးသွင်းပြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မေတ္တာ ပို့နေတာပဲ။ ပါးစပ်က ဆိုရင်လဲဆို မဆိုရင်လဲ စိတ်ထဲက ဒီလိုဆင်ခြင်တာ မေတ္တာပို့နေတာပဲ။ အဝေရာဟောန္တ၊ (အဗျာပဇ္ဇာ-၂) ဆင်းရဲကင်းကြကုန် သည်။ ဟောန္တ၊-ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ သဗ္ဗေသတ္တာ-အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည်။ အဗျာပဇ္ဇာ-စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြကုန်သည် ဟောန္တ၊-ဖြစ်ကြ ပါစေကုန်သတည်း။ အားလုံးသတ္တဝါတွေ စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ နှလုံး မသာ မဖြစ်ကြပါစေနဲ့ ဒါမေတ္တာပို့တာပဲ။ ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုဖြစ်စေ၊ အများဖြစ်စေ၊ ဘဝတစ်ပါး ရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်စေ၊ အဲဒါ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို အာရုံပြုပြီးတော့ သွားလေရာရာ ရောက်လေ ရာရာ ဘယ်နေရာမှ စိတ်ဆင်းရဲမရှိပါစေနဲ့၊ ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိပါစေလို့ ဒီလိုနှလုံးသွင်းနေတာ၊ ဒါ မေတ္တာပို့နေတာပဲ။

အနိဿာဟောန္တ၊-သဗ္ဗေသတ္တာ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ သည်။ အနိဿာ-ကိုယ်ဆင်းရဲ မရှိကြကုန်သည်။ ဟောန္တ၊-ဖြစ်ကြပါစေကုန် သတည်း။ ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ထဲမှ ပင်ပန်းမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်မှုတွေ၊ အနေအထိုင်ခက်မှုတွေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ အဲဒီ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြ ပါစေလို့ အားလုံးသတ္တဝါတွေအား အာရုံပြုပြီးတော့ မေတ္တာပို့တယ်။ ကိုယ် နဲ့စပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်လဲ အာရုံပြုပြီးတော့ ပို့လို့ရတာပါပဲ။ မည်သူမည်ဝါဟာ ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းပါစေ၊ ဆင်းရဲမရှိပါစေနဲ့ ဆင်းရဲကင်း ပါစေလို့ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်၊ နှလုံးသွင်းတိုင်း သွင်းတိုင်း မေတ္တာဖြစ်နေတာပဲ။

သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တ၊-သုခိ-ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍၊ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို၊ ပရိဟရန္တ၊-ဆောင်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါချမ်းသာပြီး မိမိကိုယ်ကိုချမ်းသာနဲ့ဆောင်နိုင်ပါစေလို့၊ ခန္ဓာ ဝန်ကောင်ဆိုတာဟာ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဆောင်ရတာ တယ် မသက်သာဘူး။ ရောဂါဝေဒနာတွေ အမျိုးမျိုးလဲဖြစ်တတ်တယ်။ ပုံမတော် လို့ရှိရင်ဖြင့် ခလုတ်တိုက်တာကစပြီးတော့ နာတတ် ကျပ်တတ်တဲ့ဥစ္စာတွေကို ကိုယ်ကြီးက ဘာမှ ခိုင်ခံ့တဲ့သဘောပရှိဘူး။

အကြောင်းမညီညွတ်ရင် ဥတုအဆင်မသင့်ရင် နေမကောင်း ထိုင်
မကောင်းလဲဖြစ်တာပဲ။ အစားမှားပြီးနေမကောင်းထိုင်မကောင်းလဲဖြစ်တာပဲ။
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဆောင်ရတာ သက်သက်သာသာမဟုတ်ဘူး။ သေချာ စဉ်းစား
ပြီးတော့ ကြည့်လို့ရှိရင် မလက်သာဘူး။ အရွယ်ကြီးလာလေလေ မသက်သာ
မှန်း သိလေလေပဲ။ ငယ်သေးရင် သိပ်မသိသေးဘူး။ အဲဒီလို ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ
တာဝန်လေးပြီးတော့နေတဲ့ ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာဝန် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အစာရှာပြီး
ကျွေးရတယ်။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ကျွေးနေရ၊ ရေမိုးချိုးပေးရ၊ နေကောင်း
ထိုင်ကောင်း ကျန်းမာရှိအောင်လို့လဲ ဆောင်ရွက်ပြီးတော့ နေရတယ်။ ဒီခန္ဓာ
ကြီး အင်မတန် တာဝန်လေးတဲ့ခန္ဓာကြီး။ ဒီခန္ဓာကြီးက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး
များ ထမ်းနေရသလိုပဲ။

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ထမ်းနေရတာများတော့ စဉ်းစားလိုက်ရင် ဒါက
တော့ ထင်ရှားတယ်။ ဆန်အိတ်ကြီးတစ်အိတ်လောက် ကျောပေါ်မှာ ထမ်း
ထားရသလို ကြောက်စရာကြီး။ ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်ထားရမယ်ဆိုလဲ ကြောက်
စရာကြီး။ ဒါအင်မတန် ဝန်လေးတယ်။ အဲဒါလို့ပဲ။ မိမိတို့၏ ခန္ဓာဝန်ဟာ
ရလာကတည်းက စပြီးတော့ ခန္ဓာဝန်ကြီးကို ထမ်းဆောင်ပြီး နေကြရတယ်။
လွယ်လွယ်ကူကူမဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ မိမိတို့ခန္ဓာဝန်ကို ကိုယ်ရောစိတ်ရော ချမ်းသာပြီးတော့
ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ။ ကိုယ်လဲ ချမ်းသာချင်တယ်။
သူများတွေ ချမ်းသာကြပါစေလို့ မေတ္တာပို့ရတာပါ။ အဲဒါက မေတ္တာရှိ
သေးတာ။ ဒီမေတ္တာက စပြောမှ နောက်ဥပေက္ခာကပေါ်မှာကိုး။

ဒါကြောင့် မေတ္တာက စပြောတာ၊ ဗြဟ္မာဝိဟာရထဲက သူကတစ်ပါး၊
ကရုဏာ၊ ကရုဏာကတော့ ဒုက္ခ၊ မုဉ္ဇန္တု-မေတ္တာပို့ ထဲပါတယ်။ ဒုက္ခာ-ဆင်းရဲ
မှ၊ မုဉ္ဇန္တု-လွတ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ သဗ္ဗေယတ္တာ-အလုံးစုံသောသတ္တဝါ
တို့သည်၊ ဒုက္ခာ-ဆင်းရဲမှ၊ မုဉ္ဇန္တု-လွတ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ အားလုံးသတ္တဝါ
တွေဟာ ဆင်းရဲမှ လွတ်ကြပါစေလို့ ဆင်းရဲရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အာရုံပြု
ပြီးတော့ ဆင်းရဲမှလွတ်ကြပါစေ။ ဒီလိုနှလုံးသွင်းပြီးတော့ ကရုဏာကတော့
သနားတာ၊ ကရုဏာပိုတယ်လို့တော့ မည်သူမှ မပြောကြဘူး။ ဒါတော့
သနားတာပဲ။

အဲဒီလိုသနားတိုင်းသနားစရာပုဂ္ဂိုလ်တွေတွေတိုင်းဆင်းရဲဒုက္ခ
ကင်းကြပါစေ။ ဆင်းရဲလွတ်စေချင်တဲ့ စေတနာတွေနဲ့ ပို့တိုင်းပို့တိုင်းကရုဏာ
တွေဖြစ်တယ်။ အဲဒါလဲဗြဟ္မာဝိဟာရပါပဲ။ မုဒိတာတဲ့၊ ယထာလဒ္ဓသမ္ပတ္တိတော
မာဝိဂစ္ဆန္တိ။ ယထာလဒ္ဓသမ္ပတ္တိတော-အကြင်ရအပ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာမှ

ရရှိမြဲတိုင်းဖြစ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာမှ၊ မာဝိဂစ္ဆန္တိ-မက္ခာမကင်းကြပါစေ ကုန်သတည်း။

ရရှိမြဲတိုင်းဖြစ်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ မက္ခာမကင်းဘဲနဲ့ရမြဲရနေကြ ပါစေ၊ ချမ်းသာမြဲချမ်းသာနေကြပါစေ၊ ကြီးပွားမြဲ ကြီးပွားနေကြပါစေလို့ ဒီလိုနှလုံးသွင်းရမှာကိုး၊ ကောင်းတယ် သူ့ဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဥစ္စာ တွေပဲ၊ သူများချမ်းသာနေတာ၊ ကိုယ်က သူစီးပွားလေးနဲ့သူ ကြီးပွားမြဲ ကြီးပွားပါစေ၊ ချမ်းသာနေပါစေလို့ နှလုံးသွင်းတာ တော်တော် ကောင်း တယ်၊ ဘာမှစရိတ်လဲမကုန်ဘူး၊ သူ့ဟာ ကုသိုလ်ရတယ်၊ တယ်ဟန်ကျတယ်၊ လောကလူတွေက အဲသလိုဟာ သိပ်မအောက်မေ့နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ထက်သာရင် မနာလိုဖြစ်ကြတယ်၊ မုဒိတာဖြစ်ဖို့ရာ မုဒိတာမဖြစ်ဘဲနဲ့ မနာလိုတဲ့ ဣဿာ ရောက်ရောက်သွားတတ်တယ်၊ အရေးကြီးတယ်၊ ဒါ ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ကိုယ်နဲ့အစတုန်းက တန်းတူဖြစ်နေတယ်၊ သူက ဘိုးတက်သွားပြီဆိုရင် တယ်ပြီးတော့ မကြိုက်ချင်ကြဘူး ဖြစ်တတ်တယ်၊ ကိုယ့်ထက် သာသွားပြီဆိုရင် မမြင်ချင်ဘူး၊ မကြားချင်ဘူး၊ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ကိုယ်က သာချင်နေတာကိုး၊ ဒီလိုစိတ်ကလေးတွေက ရှိတတ်တယ်။

အဲဒီလို စိတ်ကလေးတွေ ပယ်ပြီးတော့ကို သူ့အကြောင်း ကံအား လျော်စွာ သူကြီးပွားပြီးတော့နေတာ ကြီးပွားမြဲ ကြီးပွားနေကြပါစေ၊ ချမ်းသာမြဲ ချမ်းသာနေကြပါစေ၊ ဒီလို နှလုံးသွင်းတာ မုဒိတာခေါ်တယ်၊ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ မုဒိတာအားကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လောကတွင်လဲ ကြီးပွားတယ်၊ သံသရာမှာလဲကြီးပွားတယ်၊ အနှောက်အယှက် ဘေးအန္တရာယ် မရှိဘူး၊ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ သူက မုဒိတာခေါ်တယ်၊ အဲ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ ပြီးတော့ အဆုံးက ဥပေက္ခာလို့ခေါ်တယ်၊ ဥပေက္ခာကတော့ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ၊ သဗ္ဗေသတ္တာ-အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ သည်၊ ကမ္မသကာ-ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြကုန်၏၊ ကံအတိုင်းပဲ၊ ကံဘရားအတိုင်းပဲ၊ သူကံကောင်းရင်လဲ သူချမ်းသာမှာပဲ၊ သူကံမကောင်း ရင်လဲ သူဆင်းရဲမှာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီးတော့ ဒီလိုနှလုံးသွင်းရတာကိုး၊

ဒါကလဲ စစခြင်း နှလုံးသွင်းရတာ မဟုတ်ဘူး၊ စစခြင်းဆိုရင် ဥပေက္ခာက အလွယ်ဆုံးဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ လောကအနေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆို ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သူများကို ဘာမှမပဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဆိုပြီး အပြစ်တင်စရာ ရှိလာတယ်၊ ဒါက စစခြင်း လုပ်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ နှာနံ့ထဲမှာဆိုရင် ပေတ္တာနဲ့ ပွားများ၊ မေတ္တာနဲ့ပွားများပြီးတော့ မေတ္တာဈာန်တွေရတယ်၊ ကရုဏာနဲ့

အဲဒီတော့ မရောက်ရအောင် ဘာလုပ်ရတုံးဆိုရင် ကမ္မသကာပါ။
သူ့ကံနဲ့သူပဲ။ သူ့အကြောင်းနဲ့သူပဲလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ

နည်းနည်း သက်သာရာ ရသွားတယ်။ ဒါ သူများအတွက်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ ကိုယ်လဲ ဘာမှမတတ်ဘဲနဲ့ ကြားထဲကနေပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရင် အဲဒီဥပေက္ခာ ဟာ တော်တော်အသုံးကျတယ်။ ဥပေက္ခာ နှလုံးသွင်းရတယ်။ ကောင်းတယ်။ လောကနဲ့ စပ်ပြီးတော့ နှလုံးသွင်းရတယ်။ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကောင်းအောင်လို့တော့ ဆောင်ရွက်ရတာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ကံနဲ့ကျ တော့ သက်သက်မဲ့ စိတ်ဆင်းရဲခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဥပေက္ခာပဲ နှလုံးသွင်းလိုက်ရ တာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး။

အဲဒီတော့ အဲဒါ ဗြဟ္မဝိဟာရဥပေက္ခာတဲ့။ ဥပေက္ခာ ဆယ်မျိုးထဲက တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ဆဋ္ဌင်္ဂဗြဟ္မဗောဇ္ဈင်က ဗောဇ္ဈင်ပါပဲ။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က နေပြီး အညီအမျှဖြစ်နေတဲ့ သဘောကလေး။ ဗေက္ခာဇ္ဈင်ဥပေ ခါကတော့ နားလည်ပြီး ဆဋ္ဌင်္ဂဗြဟ္မ ဗောဇ္ဈင် တတြ မဇ္ဈတ္တတာတဲ့။ တတြမဇ္ဈတ္တတာ ဆိုတာလဲပဲ ဒီဗောဇ္ဈင်နှင့် အတူတူပဲ။ ကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းမှာ ပါတယ်။ သမ္ပယုတ္တတရားတွေ မယုတ်မလွန် ညီမျှစေတဲ့ သဘောလေးပဲတဲ့။ တတြမဇ္ဈတ္တတာ ဆဋ္ဌင်္ဂဗြဟ္မဗောဇ္ဈင်က တတြဈာန်ပါရိဈာန် ဥပေက္ခာဈာန် ဈာန် ဥပေက္ခာတစ်မျိုး။ ဒါ တတိယဈာန်မှာရှိတယ်။ ပထမဈာန်မှာ ဈာန် အင်္ဂါ ၅-ပါးရှိတယ်။ ဝိတက်၊ ဝိစာရ၊ ပီတိ၊ သုခ၊ ဧကဂ္ဂတာ ၅-ခုရှိတယ်။

ဒုတိယဈာန်ကျတော့ သုတ္တန်နည်းတွေမှာ ဈာန်က ၃-ခုပဲ ခွဲတယ်။ ၅-ခု မခွဲဘူး။ အဘိဓမ္မတ္တသင်္ဂဟကျမ်းတို့မှာတော့ ၅-ခု ခွဲတယ်။ သုတ္တန် နည်းတွေကတော့ ၃-ခုပဲ ခွဲတယ်။ ဝိတက် ဝိစာရ မပါဘူး။ ဒုတိယဈာန် ကျရင် ပီတိ၊ သုခ၊ ဧကဂ္ဂတာဈာန်အင်္ဂါ ၃-ပါး၊ တတိယဈာန်ကတော့ ပီတိ မပါဘူး။ သုခ၊ ဧကဂ္ဂတာဈာန် အင်္ဂါ ၂-ပါး။ အဲဒီ သုခနဲ့ ဧကဂ္ဂတာဈာန် အင်္ဂါ ၂-ပါးနဲ့ ဖြစ်တဲ့အခါမှာ သုခက အင်မတန် ကောင်းတယ်တဲ့။ ချမ်း သာတယ်။ အင်မတန်ကို ချမ်းသာတယ်တဲ့။ ပီတိနဲ့ ဖြစ်တုန်းကလဲပဲ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ပြီးတော့ သုခနဲ့ ချမ်းသာနေတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့်လို့ ပီတိနဲ့ရောနေလို့ သုခဟာ အရသာ ပေါ်သင့်သလောက် မပေါ်ဘူး။ တတိယဈာန်ကျတော့ ပီတိနဲ့ ကဲ့သွားတဲ့အခါမှာ သုခသက်သက် ဖြစ်တာ။ အင်မတန် ကောင်းတယ်တဲ့။ ဝိပဿနာအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ တစ်ခါတစ်ခါပြောတယ်။ သူတို့ သုခတွေ တစ်ခါတစ်ခါ ဖြစ်နေတာဘယ်လို ကောင်းမှန်း မသိဘူး။ ကောင်းမှန်းမသိ ကောင်းနေတာ။ သူဟာ ပီတိနဲ့လဲ မရောဘူး။ ပီတိနဲ့ရောပြီး ဝမ်းမြောက်နေတာ ဟက်ကြနေတာ ဒီလိုလဲမဟုတ်း ဘူး။ သူဟာ ကောင်းနေတာ၊ ထိုင်နေလဲကောင်း၊ ထနေလဲကောင်း၊ လမ်း

လျှောက်နေလဲကောင်း၊ ဘယ်လို ကောင်းမှန်း မသိသူး၊ ကောင်းပုံကောင်းနည်းကို ပြောလို့မဖြစ်အောင် ကောင်းနေတာရှိတယ်၊ ဒါ ချမ်းသာနေတာ၊ အဲဒါ သုခတွေဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီသုခတွေ မမှတ်နိုင်ရင်တော့ ဉာဏ်မတက်ဘူးပေါ့၊ အဲဒါ ရှုရမှတ်ရတယ်၊ အဲဒါ တတိယဈာန်က သုခမျိုး၊ အဲဒီသုခမျိုးနဲ့ တွေ့ပင် တွေ့ငြားသော်လည်း ဒီဥပေက္ခာကလဲ အဲဒီမှာ ကောင်းနေတယ်၊ ဥပေက္ခာ မကောင်းလို့ရှိရင် ဒီဈာန်က မတည်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ပီတိယာစ ဝိရာဂါ ဥပေက္ခာကောစ ဝိဟာရတိ၊ သံတောသမ္ပဇာနော ယန္တံ အာရိယာအစိက္ခတိဥပေက္ခကော သတိမာ သုခ ဝိဟာရတိ၊ တတိယဈာန ဥပသမ္ပဇ္ဇ ဝိဟာရတိ-ဒီဒေသနာမှာ ဒီလိုဟောတာကိုး။

ပီတိယာစ-နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပီတိ၏လည်း၊ ဝိရာဂါ-ကင်းခြင်းကြောင့်၊ ဥပေက္ခကောစ-အညီအမျှ ရှုသည်ဖြစ်၍လည်း၊ ဝိဟာရတိ - နေ၏။ သံတော-အမှတ်ရသည်ဖြစ်၍၊ သမ္ပဇာနော-သိသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟာရတိ-နေ၏။ ယန္တံ - အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ အာရိယာ-အာရိယာသူမြတ်တို့သည်၊ ဥပေက္ခကော-လျစ်လျူရှုနိုင်ပါပေသည်ဟူ၍၊ သတိမာ - သတိထင်နိုင်ပါပေဟူ၍၊ သမ္ပဇာနော-သိနိုင်ပါပေသတည်းဟူ၍၊ အာစိက္ခတိ-ချီမွမ်း ပြောကြားကြလေ ကုန်၏၊ တတိယဈာနံ - ထိုကဲ့သို့သော တတိယဈာန်ကို၊ ဥပသမ္ပဇ္ဇံ - ကပ်ရောက်၍၊ ဝိဟာရတိ-နေ၏၊ ဈာန်အစဉ် အတိုင်းတက်သွားတာ၊ အဲဒီဈာန်တွေ ရောက်သွားတာကိုး။

အဲဒီဈာန် ရောက်တဲ့အခါမှာ သုခ ချမ်းသာက သိပ်ကောင်းတယ်တဲ့၊ သိပ်သိမ်မွေ့တယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ခါတည်း ဘယ်လိုချမ်းသာနေမှန်း မသိဘူးတဲ့၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြောတတ်ပါတယ်၊ (ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း-၂)တော့ မဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်ကို ပြောတယ်၊ အဲဒါတွေ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုကောင်းနေမှန်း မသိဘူးတဲ့၊ ဘာဖြစ်နေတယ်လို့ကို မပြောတတ်ဘူးတဲ့။ ကောင်းနေတာ၊ သိပ်ကောင်းနေတာ၊ အဲဒီသုခတွေဖြစ်နေတာ၊ အတွေ့အထိတွေ့ရော ဘာတွေရော နေတကာကနေဖြစ်နေတာ ကောင်းနေတာ အဲဒါ သုခတွေ ဖြစ်နေတာ။

အဲဒီ သုခတွေ ဖြစ်နေပေမယ့်လို့ ဥပေက္ခာကလေးကလဲ ထင်နေတယ်တဲ့၊ လျစ်လျူရှုပြီးနေတယ်၊ ဥပေက္ခာကလေး၊ ဒီသုခတွေ ကောင်းနေပေမယ့်လို့ ကောင်းတာလေးကို သာယာလိုက်တာ ကောင်းလိုက်တာ ဆိုပြီးတော့ စိတ်ထဲက နှစ်သက်မှု၊ သာယာမှုတွေ နောက်က လိုက်နေတာကိုး၊ သတိလေးကလဲ ထင်နေတယ်တဲ့၊ သိလို့ သိနေတယ်၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့လဲဒီအခိုင်းပဲ ဥပေက္ခာ

သုခတွေ့ဖြစ်နေတဲ့အခါ အမှတ်ကလေးက ကောင်းပြီးနေတော့ သတိနဲ့ လျစ်လျူရှုပြီးတော့ သွားနေတာ၊ ကောင်းနေတာပဲ၊ သူက မပျက်ဘူး၊ နို့မို့ သာယာမှုတွေ ရောက်သွားရင် ပျက်ကျသွားတယ်၊ လျော့ကျသွားတယ်၊ ဒီနေရာကနေပြီးတော့ ဘယ်...သူက အလွန်မခံဘူး။

အဲဒါကြောင့် အဲဒီလို သုခနဲ့ပြည့်စုံနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဥပေက္ခာနဲ့လျစ်လျူရှုပြီးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို အရိယာ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတွေက ချီးကျူးကြပါ တယ်တဲ့၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ချမ်းသာကို တစ်ခါတည်း မသာယာဘဲ၊ တေပိမက်ဘဲ မစွဲလန်းဘဲနဲ့ သတိကလေးနဲ့ သတိရပြီး သိပြီးတော့ လျစ်လျူရှုပြီးတော့ နေနိုင်ပါပေတယ်၊ တော်လဲတော်ပါပေတယ်ဆိုပြီးတော့ ချီးကျူး ကြတယ်၊ ဒါ ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးမှ ပိုပြီးကောင်းတယ်၊ ဝိပဿနာကသဲ ရှိပါ တယ်၊ ဈာန်ရယ်လို့ ပြောလို့မဖြစ်ပေမယ့် ဈာန်နဲ့တူနေတယ်၊ တစ်ချို့ ပုဂ္ဂိုလ် မှာ တွေ့တယ်။

အဲဒီ သုခ ကောင်းနေတဲ့ဟာလေး မသာယာဘဲနဲ့ အမှတ်ကလေး ထင် ပြီးတော့ သွားနေတာရှိတယ်၊ အဲဒီလိုအခါကာလမှာ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ သုခကိုလည်း စွဲလမ်းခြင်း၊ ပက်မောခြင်း၊ သာယာဝုဿီကာခြင်း မရှိဘဲနဲ့ လျစ်လျူရှုပြီးတော့ မှတ်မြဲတိုင်းမှတ်သွားနိုင်တဲ့ သဘောလေးဟာ ဈာနုပက္ခာ ခေါ်တယ်၊ အဲဒါ ဈာနုပက္ခာလေး၊ ဒါ ဝိပဿနာထဲမှာလဲ ဟောပြီးတော့ ပါ နေတယ်၊ ဈာနုပက္ခာလေး၊ (ပါရိသုဒ္ဓိ-၂) ဥပေက္ခာတော့ စတုတ္ထဈာန် ထဲကပဲ၊ အလုံးစုံသော စိတ်အညစ်အကြေးတွေ ကင်းပြီးနေတဲ့အတွက်ကြောင့် သူကလဲ လျစ်လျူရှုတာ တစ်မျိုးပဲတဲ့၊ အဲဒါ စတုတ္ထဈာန်မှာရှိတယ်။

အဲဒီ ဥပေက္ခာတွေ ဘယ်နှစ်မျိုးရသွားမလဲ၊ ဩဟ္မဝိဟာရ ဥပေက္ခာ ဗောဇ္ဈင်္ဂ ဥပေက္ခာ၊ တတြိမဇ္ဈတ္တတာ ဥပေက္ခာ ဈာန ဥပေက္ခာ၊ ပါရိ သုဒ္ဓိဥပေက္ခာ၊ ပါရိသုဒ္ဓိ-ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်တာ၊ ဥပေက္ခာ သတိ- ပါရိသုဒ္ဓိ သတိ၏ ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဥပေက္ခာပဲတဲ့၊ သတိကောင်းလွန်းလို့ လျစ်လျူရှုမှုကလေး အညီအမျှရှုမှုကလေးဟာ အထူး သဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီးသကာလ နေပါတယ်တဲ့။

အဲဒါလေးက စတုတ္ထဈာန်မှာရှိတယ်၊ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ပြောခဲ့တဲ့ သုခမပါဘဲနဲ့ အမှတ်ကလေး ကောင်းနေတာ ရှိတယ်၊ လျစ်လျူရှု ပြီးနေတယ်၊ အထူးအားဖြင့် သင်္ခါရုပက္ခာဉာဏ်မှာရှိတယ်၊ ခုနကလို သုခ တွေ မပါတော့ဘူး၊ ခုနကတော့ သုခတွေနဲ့ကောင်းနေတာကိုး၊ ဟိုက ကောင်း၊ ဒီကကောင်း တစ်ခါတည်း အင်မတန်ကိုကောင်းနေတာ၊ ခုတော့

ဒီလိုကောင်းတာမပါဘူး၊ အဲဒီလို ကောင်းတာ မပါဘဲနဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ကလေးဖြစ်ပြီးတော့ အရှုအမှတ်သတိကလေးကောင်းပြီးတော့ အသိကလေး ချည်းကောင်းနေတာ ဒါကတော့ အဲဒီဟာ အထက်ပိုင်း ဣန္ဒြေတွေမှာ ရှိပါ ကယ်၊ အထူးအားဖြင့် သင်္ခါရပေက္ခာဣန္ဒြေမှာရှိတယ်၊ ဒါလေးဖြစ်ပြီးတော့ နေတယ်၊ ဒီက ၅-ခုပေါ့လေ၊ နောက်တစ်ခုက ဆဠင်္ဂုပေက္ခာ ၆-ခုရှိတယ်၊ အဲဒီ ၆-ခု၊ ဒါလေး ဆိုကြဦးစို့၊ သူက ၆-ခုရှိတယ်။

ဆဠဗြဟ္မ ဗောဇ္ဈင် တတြုဗျာန်ပါရီ၊

ဆဠင်္ဂုပေက္ခာ-ဒါက တစ်မျိုး၊ ပြောရသေးဘူး၊ တော်တော်ကြာမှ ပြောရမယ်၊ ဗြဟ္မဝိဟာရဥပေက္ခာ ဗောဇ္ဈင်က ဥပေက္ခာကိုး။

တတြုမဇ္ဈတ္တတာ ဒါလေးက ဆိုရမယ်၊ ဒါကတော့ ခေါင်းစဉ်ကလေး တွေ တိုတိုလုပ်ရတာကိုး၊ အရှည်တွေ ဓလျှောက်ဆိုလို့ရှိရင်လဲ ပုဒ်တွေများကုန် မယ်၊ တတြုမဇ္ဈတ္တတာ ဥပေက္ခာကတစ်မျိုး၊ တတြုမဇ္ဈတ္တတာ သူက စေတသိက် နာမည်ပဲ၊ ဗျာနဥပေက္ခာ သူက တစ်မျိုး၊ ပါရီက ပါရီသုဒ္ဓိဥပေက္ခာ သူကလဲ နည်းနည်းရှည်တယ်၊ ပါရီသုဒ္ဓိဥပေက္ခာတဲ့၊ သူက အဲဒါ ၆-ခုရှိတယ်၊ အဲဒီ ၆-ခုထဲမှာ ယခု ဆဠင်္ဂုပေက္ခာပြောမယ်၊ ဆဠင်္ဂုပေက္ခာက သူက တော်တော် ကျယ်ဝန်းတယ်၊ ဝိပဿနာနဲ့လဲဆိုင်တယ်၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့လဲ ဆိုင်တယ်။

ကထဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ၊ ဆဠင်္ဂုသမ္ပန္နာဂတော ဟောတီ။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ ကထဉ္စ-ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့်၊ ဘိက္ခူ-ရဟန်း သည်၊ ဆဠင်္ဂုသမ္ပန္နာဂတော - ၆-ပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်ပါသနည်း၊ အင်္ဂါ ၆-ပါးနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်၊ အင်္ဂါ ၆-ပါးနှင့် ဘယ်လိုပြည့်စုံရမလဲလို့၊ အင်္ဂါ ၆-ပါးရှိတယ်၊ ပြည့်စုံပုံ ဆဠင်္ဂုက ဥပေက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံပုံ။

ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခူ၊ စက္ခုနာ ရူပံ ဒိသ္မာနေဝ သုမနော ဟောတီ၊ နေဝ ဒုဗ္ဗနော ဥပေက္ခာကာ ဝိဟရတိ သတော သမ္မဇာနော။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ ဣဓ-ဤသာသနာတော်၌၊ ဘိက္ခူ-ရဟန်းသည်၊ စက္ခုနာ-မျက်စိဖြင့်၊ ရူပံ-အဆင်းကို၊ ဒိသ္မာ-မြင်ပြီး၍၊ မြင်ပြီးလတ်သော်၊ နေဝ သုမနော ဟောတိ-ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလည်းမဖြစ်။

မျက်စိဖြင့်အဆင်းမြင်ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ်မြင်ချင်တာတွေမြင်ရလို့ လှလှပပ ဟင့်ကင့်ဟယ်တယ်တွေမြင်ရလို့လဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မဖြစ်ရဘူးတဲ့၊ လောက

လူတွေကတော့ ကိုယ်မြင်ချင်တာတွေ မြင်နေရရင် ဝမ်းသာနေတာပဲ၊ တမင်
တကာ အကောင်းတွေမြင်ရအောင်လဲ လိုက်ရှာကြတယ်၊ မြင်လို့ရှိရင် ကြည့်
ရလို့ရှိရင် သူက သဘောလဲကျတယ်။

နေ့စသုမနောဟောတိ-ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာလဲမဖြစ်၊ န ဒုမ္မနော-
ဟောတိ-နှလုံးမသာယာခြင်းသည်လည်း မဖြစ်၊ မကောင်းတာတွေ မြင်ရလို့လဲ
နှလုံးမသာခြင်းမဖြစ်ပါဘူးတဲ့၊ နှလုံးမသာခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း၊
ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်း၊ ရှုံ့ခြင်း၊ အဲဒါတွေလဲ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊
ဘာဖြစ်နေတုန်းဆိုတော့ ဥပေက္ခာကောဝိဟရတိ-၊ ဥပက္ခကော-အညီအမျှ
လျစ်လျူရှုလျက်၊ ဝိဟရတိ-နေ၏တဲ့၊ မချစ်မမုန်းပေါ့လေ၊ ဝမ်းသာ ဝမ်း
နည်းခြင်းလဲ မရှိ၊ မချစ်မမုန်းဘဲနဲ့ အညီအမျှပဲတဲ့။

ဒီအာရုံနဲ့ စပ်ပြီး ဘာမျှမဖြ သိရုံကပ်ဘူး၊ လေးပဲတဲ့၊ ဘာကြောင့်တုန်း
ဆိုရင် ထဘောသမ္ပဇ္ဇာနော၊ သဘော-အမှတ်ရသည်ဖြစ်၍၊ သမ္ပဇ္ဇာနော-
သိသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟရတိ-နေ၏တဲ့၊ အမှတ်ရပြီးတော့ သိနေပါ၏လို့ပါပဲ၊ မျက်စိ
ဖြင့် မြင်ခိုက်မှာ ထင်ရှားရှိတဲ့ တရားလေးအမှတ်ရတယ်၊ အမှတ်ပြီးတော့
မြင်ပြီး ပျောက်သွားတာလေးသိတယ်၊ ဒါပဲသိတာကိုး၊ (ပေဏ်ပြီးရင်းပျောက်
သွားရင်း -၂) ဒါလေးအမှတ်ရပြီး သိနေရုံကလေးပဲ သိလိုက်နေတယ်၊
အဲဒီ အာရုံကလေး ကောင်းလို့လဲပဲ ကောင်းတာလေး မြင်ရလို့လဲ ဝမ်း
သာခြင်း မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ မကောင်းတာ မြင်ရလို့လဲ စိတ်ပျက် နှလုံးမသာခြင်း
မဖြစ်ဘူး၊ အရေးကြီးတယ်၊ ဒါကတော့ လူတွေအနေအားဖြင့်တော့ ကောင်း
တာမြင်ရင် ဝမ်းသာရမှာပဲ။

ဒါသာယာရမှာ သဘောကျရမှာပဲ၊ မကောင်းတာ မြင်လဲ စိတ်ညစ်
နှလုံးမသာရမှာပဲ၊ အဲဒါတွေ မဖြစ်ဘဲနဲ့ နေတာတိုး၊ ဒါသေသေချာချာ
ပြည့်စုံတာကတော့ ဘယ်သူ ပြည့်စုံလဲ ဆိုတော့ ရဟန္တာမှပဲ ပြည့်စုံတယ်၊
ရဟန္တာမှာ (မြင်တိုင်း-၂) ဘယ်လိုကောင်းတဲ့ အာရုံတွေ မြင်ရလို့လဲ ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး၊ သူက ပကောင်းတဲ့ အာရုံတွေ မြင်ရလို့လဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မြင်ရုံပဲ
ရှိတယ်၊ မြင်ရုံမျှပဲ ရှိတယ်၊ မြင်ရုံမျှ၊ သိရုံမျှပဲရှိတယ်။

အဲဒါလိုပဲ ယခုတရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲပဲ ဒီအဆင့်အတန်း
အရောက်ရမှာကို ဆဋ္ဌင်္ဂဥပေက္ခာခေါ်တယ်၊ မြင်ရာကနေပြီးတော့ ဥပေက္ခာ
လေး ဖြစ်ရမယ်တဲ့၊ မချစ်မမုန်း၊ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းမရှိ၊ ကောင်းတယ်ဆိုတယ်
လို့လဲမရှိ၊ ကောင်းတယ်လို့လဲ မထင်၊ ဆိုးတယ်လို့လဲ မထင်၊ သဘောတရားမျှ

ကလေး၊ အဖြစ်အပျက်ကလေး သိပြီး သက်သာနေရမယ်တဲ့၊ ကိုင်းဒါလေး၊
ကတော့ ဆောင်ပုဒ်ဆိုရမယ်။

အဆင်းမြင်ရာ ရှုမှတ်ပါ၊ မှန်စွာသိပါစေ။ (ဆို-၃)

စက္ခုနာရူပံ ဒိဿာကို စက္ခုနာ-မျက်စိဖြင့်၊ ရူပံ-အဆင်းကို၊ ဒိဿာ-
မြင်ရ၍၊ အဆင်းမြင်ရာ ရှုမှတ်ခါ မှန်စွာသိပါစေ ဆိုတာကတော့-သတော
သမ္ပဇာနော သညိတော-အမှတ်ရသည်ဖြစ်၍၊ သမ္ပဇာနော - သိသည်ဖြစ်၍၊
ရှုမှတ်ပြီးတော့၊ သဘော - အမှတ်ရမယ်၊ ရှုရမယ်၊ သမ္ပဇာနော-သိရ
မယ်တဲ့၊ ဒါကို ဆိုလိုပါတယ်၊ အဆင်းမြင်ရာ ရှုမှတ်ကာ မှန်စွာသိပါစေ၊
ဝမ်းသာမဖက် စိတ်မပျက်၊ ရှုလျက်လျစ်လျူနေ-ဝမ်းမသာရဘူးတဲ့။

ဝမ်းသာခြင်း မဖြစ်စေရဘူး၊ မကောင်းလို့လဲ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ နှလုံး
မသာယာခြင်း မဖြစ်စေရဘူး၊ ဘာဖြစ်ရမလဲ လျစ်လျူရှုပြီးတော့နေရမယ်တဲ့၊
ဒါက သူ့အဆင့်အတန်း မရောက်ဘဲနဲ့တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီတိုင်း ဘာမှ
လေ့လာမှုမရှိဘဲနဲ့(ရှုတိုင်း-၂) ဒီလိုချည်းလျစ်လျူရှုနေလို့ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မတုန်း၊
သူက အစဉ်အတိုင်း အားထုတ်သွားမှ ဖြစ်တယ်၊ အစဉ်အတိုင်းအားထုတ်ပြီး
ရောက်နေတာ အဆင့်ကိုပြောတာ၊ ဝမ်းသာမဖက် စိတ်မပျက် ရှုလျက်လျစ်
လျူနေ-ဆိုရမယ်။

ဝမ်းသာမဖက် စိတ်မပျက် ရှုလျက်လျစ်လျူနေ၊ (ဆို-၃)

ဝမ်းမသာရဘူး၊ နေဝသုမနော-ဟောတိ၊ ဝမ်းသာခြင်းလဲ မဖြစ်
ရဘူး၊ နဒုဗ္ဗနော ဟောတိ-နှလုံးမသာခြင်းလဲ မဖြစ်ရဘူး၊ ဝမ်းသာမဖက်
စိတ်မပျက်ဆိုကာ ရှုလျက်လျစ်လျူနေ၊ ဥပေက္ခကော ဝိဟရတိ၊ ဥပေက္ခ
ကော-လျစ်လျူရှုသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟရတိ-နေ၏၊ ဒီဒေသနာအရကိုး၊ ဒါက
ဘုန်းကြီး ဆောင်ပုဒ်ကလေး ပေးထားတယ်၊ ပါဠိလိုဆိုတော့ ကျက်ဖို့
ဟာလဲ မလွယ်ဘူး၊ ကျက်ပြီးလဲ အနက် အဓိပ္ပာယ် သိဖို့ရာလဲ မလွယ်ဘူး၊
ဆောင်ပုဒ်ကလေးက လွယ်တယ်၊ အဆင်းမြင်ရာ ရှုမှတ်ခါ မှန်စွာသိပါစေ၊
ဝမ်းသာမဖက် စိတ်မပျက် ရှုလျက်လျစ်လျူနေ၊ နားလည်ရောပေါ့၊ ဒါတော့
နားလည်မှာပါပဲ၊ အဆင်း မြင်လို့ရှိရင် ရှုမှတ်ပြီးတော့ အမှန် အတိုင်း
သိရမယ်၊ အမှန်အတိုင်းသိအောင် ရှုမှတ်ရမယ်၊ အမှန်အတိုင်း သိအောင်
ရှုမှတ်ပြီးတော့ ဝမ်းသာမှုလဲ မရောက်စေရဘူး၊ ဝမ်းနည်း နှလုံးမသာမှုလဲ
မဖြစ်စေရဘူး၊ အမှန်အတိုင်း သိနေလို့ရှိရင် ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း မဖြစ်ပါဘူး၊
မသိလို့ ဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်မှာတည်ရမလဲ ဆိုရင် လျစ်လျူရှုပြီးတော့ နေရမယ်၊
ဒါကို ဆိုတာကိုး။

အဆင်းမြင်ရာ ရှုမှတ်ခါ မှန်စွာသိပါစေ။

ဝမ်းသာမဖတ် စိတ်မပျက် ရှုလျက်လျစ်လျူနေ။

ဒါတော့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ပြည့်စုံမလဲ၊ ရဟန္တာမှ ပြည့်စုံမှာ သေသေ ချာချာ ဆိုတော့ ရဟန္တာမှ ပြည့်စုံတာ၊ ရဟန္တာမှ ပြည့်စုံလို့ရှိရင်တော့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်။ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ဖြစ်တယ်။ ရဟန္တာအသွင် ယောဂီရှင် ရှုလျင်ဖြစ်နိုင် သည်။ ရှုရင်ဖြစ်မယ် မရှုရင်တော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ အစဉ်အတိုင်းသာ ရှုသွား ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်ခိုက်၊ ပေါ်ခိုက်ကလေးသာ လိုက်ပြီးအော့ ရှုသွား လို့ရှိရင် သူ့အဆင့်အတန်း မှီလာတဲ့အခါကျတော့ ဒီအတိုင်း ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါ ကိုယ်တိုင်တွေ့ရမှာပဲ။

ဒါဖြစ်နိုင်တဲ့ဟာတွေပဲ။ ရဟန္တာအသွင် ယောဂီရှင် ရှုလျင်ဖြစ်နိုင်သည်။ ရဟန္တာများလိုပါပဲတဲ့။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရဟန္တာအသွင် ယောဂီရှင်၊ အဋ္ဌကထာကပြောတယ်။ ဝိပဿကော ကာဘုံ သက္ကောတိ၊ ဝိပဿကော- ဝိပဿနာရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း တတ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒါကို ဒါမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရဟန္တာအသွင် ယောဂီရှင် ရှုလျင်ဖြစ်နိုင်ပေ။

ရဟန္တာအသွင် ယောဂီရှင် ရှုလျင်ဖြစ်နိုင်ပေ။

ဆဋ္ဌင်္ဂ ဥပေက္ခာထဲက ဒါတစ်ခု၊ ဥပေက္ခာတစ်ခုပဲ။ ၆-ခုရှိရမှာကိုး၊ သူ့ဥစ္စာက မျက်စိထဲက အဆင်းမြင်တဲ့ကာလ ဥပေက္ခာဖြစ်ရမယ်။ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း ရှုမှတ်ပြီးတော့သိရမယ်။ သိပြီးတော့ နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက် ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းလဲမဖြစ်၊ စိတ်ပျက်၊ စိတ်ဆိုးခြင်းလဲမဖြစ်၊ ဝမ်းသာမှုလဲ မဖြစ်ဘဲနဲ့ (သိရုံ-၂)မျှ လျစ်လျူရှုပြီး နေနိုင်ရမယ်။ မြင်ရာမှာ ဥပေက္ခာဖြစ်ပုံ၊ ထို့အတူ ကြားရာတွေမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။

သောတေန သဒ္ဓံ သုတော သုမနော ဟောတိ။

န ဒုမ္မနော ဥပေက္ခာကော ဝိဟာရတိ၊ သောတံ သမ္ပဇာနော။

သောတေန-နားဖြင့်၊ သဒ္ဓံ-အသံကို၊ သုတော-ကြား၍၊ နေဝသုမနော ဟောတိ-ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလဲမဖြစ်၊ နဒုမ္မနောဟောတိ-နလုံးမသာမယာ လဲမဖြစ်၊ သတော-အမှတ်ရသည်ဖြစ်၍၊ သမ္ပဇာနော-သိသည်ဖြစ်၍၊ ဥပေက္ခာ- ကော-လျစ်လျူရှုလျက်၊ ဝိဟာရတိ-နေ၏။ ဒီအတိုင်းပါပဲ။

ဆောင်ပုဒ်ကလဲ ဒီလိုပါပဲ။ ဆောင်ပုဒ်က နည်းနည်းလေး ပြင်လိုက် ရုံပဲ။ လွယ်လွယ်ပဲ မခက်ဘူး။ သူက အဆင့်သင့်ရာ ရှုမှတ်တာ အသံကြားရာ

ပေါ့၊ သူကလွယ်လွယ်လေးပဲ၊ ဒါလေးပြောင်းလိုက်ရတာပဲ၊ အသံကြားရာ ရှုမှတ်ခါ မှန်စွာသိပါစေ၊ အနံ့နံရာ ရှုမှတ်ခါ မှန်စွာသိပါစေ၊ အရသာ သိရာ ရှုမှတ်ခါ မှန်စွာသိပါစေ၊ အတွေ့တွေ့ရာ ရှုမှတ်ခါ မှန်စွာသိပါစေ၊ သဘောသိရာ ရှုမှတ်ခါ မှန်စွာသိပါတယ်၊ ဒွါရ ၆-ပါးလုံး အကုန်လုံး ရပါတယ်၊ အကုန်လုံး ပြောင်းလိုက်ရုံပဲ၊ ဘာမှမခက်ဘူး၊ အဆင်းမြင်ရာ၊ အသံ ကြားရာ၊ အနံ့နံရာ၊ အရသာသိရာ၊ အတွေ့ထိရာ၊ သဘောသိရာ ဒါလေး ပြောင်းလိုက်ရုံပဲ။

နောက်ကဟာတွေက အကုန်လုံးအတူတူပဲ၊ သဘောဆိုတာ စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်တဲ့ အာရုံတွေပေါ့၊ စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်တဲ့ အာရုံတွေ ရောက်လာလို့ရှိရင် သဘော-သိတာပဲ၊ သဘောသိရာ ရှုမှတ်ရမှာပဲ၊ စိတ်ကူး တွေဖြစ်တိုင်း ရှုမှတ်ရုံပါပဲ၊ သူ့ကို ချမ်းသာပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ သဘောသိရာ ရှုမှတ်ပါ မှန်စွာ သိပါစေ၊ ဝမ်းသာမဖက် စိတ်မပျက် ရှုလျက်လျစ်လျူ နေ၊ စိတ်ကူးအာရုံတွေ အကြောင်းပြုပြီး ဝမ်းသာလွဲမနေနဲ့၊ စိတ်ပျက်လဲ မနေနဲ့၊ လျစ်လျူရှုပြီးခဏာ နေရမယ်။

ဝမ်းသာမဖက် စိတ်မပျက် ရှုလျက်လျစ်လျူနေ။

ရဟန္တာအသွင် ယောဂီရှင် ရှုလျှင်ဖြစ်နိုင်ပေ။

ဥပေက္ခာ ၆-ပါး စုံသွားပါရော၊ အဲဒါကို ဆဠင်္ဂပေက္ခာတဲ့၊ ဒါက ခုပြောတဲ့ ဥပေက္ခာတွေဟာ တရားကိုယ် စစ်လိုက်လို့ရှိရင် တတြမေဇ္ဈတ္တကာ ဥပေက္ခာပါပဲ၊ ဆဠင်္ဂဗြဟ္မဗောဇ္ဈင်၊ တတြဈာန်ပါရီ ဆဠင်္ဂ ဥပေက္ခာ ဗြဟ္မ ဝိဟာရ ဥပေက္ခာ၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂဥပေက္ခာ၊ ဈာန်ဥပေက္ခာ၊ ပါရိသုဒ္ဓိ ဥပေက္ခာ ဆိုတာတွေဟာ တတြ မေဇ္ဈတ္တကာ စေတသိက်ပါတယ်၊ တရားကိုယ်အား ဖြင့်တော့ အတူတူပဲ၊ ဒါဖြင့် ၆-ခုက ပေါင်းပြီးတော့ ဆောင်ပုဒ်ပေး ထားတယ်၊ ဘုန်းကြီးကသာ ၆-ခုက တတြမေဇ္ဈတ္တဟာ စေတသိက်ချည်းပဲ၊ တရားကိုယ် ကောက်လိုက်တော့ ဒါရတယ်၊ နောက် ၄-ခုလာရမယ်၊ ဝိပဿီ သင်္ခါ ဝိ ဇေဒနာ၊ တစ်လုံးတောင် ပိုနေပြီ၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဇေဒနာ ဆိုလို့ တောင်ဟန်တော့မကျလှဘူး၊ ဆိုလို့ကောင်းတယ်၊ ဝိ-ဝေဒနာ၊ ဝိပဿီသင်္ခါ၊ ဝိဇေဒနာ၊ ဝိရိယကိုး။

ဥပေက္ခာဆယ်မျိုးနောက် ၄-ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဝိပဿနာနုပေက္ခာ တဲ့၊ သင်္ခါရုပေက္ခာတဲ့၊ သူတို့နှစ်ခုကတော့ ဝိပဿနာဥပေက္ခာ၊ သင်္ခါရုဥပေက္ခာ၊ ဒီဥပေက္ခာနှစ်ခုကတော့ အမျိုးတူပါပဲ၊ ဉာဏ်ပဲ သူကတော့ ဝိ-ဝိရိယ၊ ဝေဒနာ ဇေဒနာဥပေက္ခာ၊ ဝေဒနာဥပေက္ခာကတော့ အများပဲသိကြပါတယ်၊ သူက

တော့ကုသိုလ်လဲရှိတာပဲ၊ အကုသိုလ်လဲရှိတာပဲ၊ အဲဒီ ၄-မျိုးမဲ၊ ဝိပဿနာ ဥပေက္ခာတစ်ခု၊ သင်္ခါဥပေက္ခာဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာကတစ်ခု၊ ဝိရိယကတစ်ခု၊ ဝိရိယဥပေက္ခာ၊ ဧဝေနာဥပေက္ခာတစ်ခု၊ ၄-ခုပေါ့၊ ခုန ၆-ခုနဲ့ပေါင်း တော့ ဆယ်ခု၊ ဥပေက္ခာဆယ်မျိုးသည်း၊ ဆယ်မျိုးရှိပါတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်၊ ကိုင်း ဆိုရအောင်။

ဝိပဿနာသင်္ခါ ဝိဝေဒနာ ဥပေက္ခာ ဆယ်မျိုးတည်း။ (ဆို-၃)။

ဆဋ္ဌဗြဟ္မ ဗောဇ္ဈင်္ဂ တတြုဗျာန်ပါရီ၊ အဲဒါက ၆-ခုပဲ၊ ဝိပဿနာသင်္ခါ ဝိဝေဒနာ ဒီက ၄-ခု၊ ဥပေက္ခာဆယ်မျိုးတည်းဆိုတာ ဒါပဲ၊ ဝိပဿနာဥပေက္ခာ နဲ့ သင်္ခါဥပေက္ခာ၊ ဉာဏ်ကြီးထဲပဲတဲ့၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ကြီးပဲ၊ ဝိပဿနာဥပေက္ခာ ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာတုံးဆို၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က အစဉ်အတိုင်း ရှုမှတ်ပြီးတော့ ပထမ နာမ်နဲ့ရုပ်ပိုင်းခြားပြီးတော့သိတယ်၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်သိစရာ အာရုံရုပ်ကတစ်မျိုး၊ မှတ်သိနေတဲ့ စိတ်နာမ်ကတစ်မျိုး အစရှိသည်ပေါ့။

ရှုကာစ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ရုပ်မှတ်ရတာများတယ်၊ (ရုပ်အာရုံနဲ့ အသိ နဲ့-၂) တစ်နည်းအားဖြင့် (ကိုယ်ရုပ်နဲ့အသိနဲ့-၂)ကွဲပြီး မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ကိုယ်မှာ ကွေးတယ်ဆိုရင် ကွေးတယ်၊ ကွေးတယ် မှတ်လိုက်ရင် ကွေးရွေ့ လာတာက ရုပ်ကိုး၊ ကွေးတယ်လို့သိလာတာလေးက နာမ်ကိုး၊ ရုပ်နဲ့နာမ် ဒီနှစ်ခုပဲ၊ ဒါဝိပဿနာဉာဏ် ကောင်းကောင်းမဖြစ်သေးခင်တော့ ကွေးတယ် လို့ မှတ်ရမယ်ဆိုလို့ မတ်နေရတာပဲ၊ ကွေးတာ လက်ကလဲ ငါပဲ၊ ရှုမှတ်နေတာ လဲ ငါပဲ၊ ဒီလိုပဲ သိနေသေးတာတဲ့၊ ဘာမှ မကွဲပြားသေးဘူး။

သမာဓိဉာဏ် ရင့်လာတဲ့ခါကျတော့ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းဟာ ကွေးတယ် ဆိုရင် ကွေးတာလေးဟာ ကွေးတဲ့သဘောလေးက တစ်ခြားပဲ၊ ကွေးတယ်လို့ သိတာလေးက တစ်ခုပဲ၊ ကွေးတာနဲ့ ကွေးတယ်သိတာ ရောလို့ကို မရဘူး တစ်ခြားစီဖြစ်နေတာပဲ၊ အဲဒီလိုကွဲနေတာ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ကွဲနေတာ၊ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကျတော့ ဒီလိုကွဲနေတာပဲ၊ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်မှတ်လဲဒီတိုင်းပဲ၊ ဖောင်းတက်လာလဲ ရုပ်ကလေးက တစ်ခြား၊ ဖောင်းတယ်လို့ သိတာလေးက တစ်ခြား၊ ပိန်တယ်မှတ်ရင်လဲ ပိန်တာလေးကတစ်ခြား၊ သိတာလေးက တစ်ခြား၊ ရုပ်နဲ့ နာမ်နှစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အစမှတ်ခါစတော့ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ် မှတ်လို့ သာ မှတ်နေရတယ်၊ ဖောင်းတာကလဲ ကိုယ်ကြီးနဲ့ က ကိုယ်လုံးငါပဲ၊ ဖောင်း တယ်လို့ ရှုနေတာလဲ ငါပဲ၊ စိတ်ကလဲငါပဲ၊ အတူတူပဲလို့ အောက်မေ့တာကိုး၊ မကွဲဘူး သမာဓိဉာဏ်ရင့်လာတော့ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်လို့ မှတ်ရင် ဖောင်း တက်လာတာလေးက တစ်ခြား၊ ဖောင်းတာလေးကို ပြေးပြေးပြီး သိတာ လေးက နာမ်ကလေးက တစ်ခြား ရုပ်နာမ် ဒီနှစ်ခုပဲရှိတယ်။

သွားနေပြန်လဲ ခြေထောက်ကြွလို့က်၊ လှမ်းလို့က်၊ ချလို့က်၊ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်၊ ဒီလိုမှတ်ရတယ်။ ကြွတယ်လို့ စုံတ်ရင် ကြွတက်လာတာ လေးက တစ်ခု၊ ကြွတယ်လို့ သိတာလေးက တစ်ခု၊ လှမ်းတယ်ဆိုရင်လဲ ဒီတိုင်းပဲ လှမ်းတာလေးက တစ်ခု၊ သိတာလေးက တစ်ခု၊ ချတယ်ဆိုရင်လဲ ချတာလေးကတစ်ခု သိတာလေးကတစ်ခု၊ ဒီလိုပဲ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ် စရာအာရုံကလေးက တခြား မှတ်သိတဲ့စိတ်ကလေးက တခြား၊ ကွဲပြားနေ တယ်။ အဲဒီလို ကွဲပြားထင်လာတော့ နောက်တော့ မှတ်တိုင်း၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တဲ့အာရုံကလေးတွေ အစကနေအဆုံးနဲ့ ပေါ်ပြီးရင်း ပျောက်သွားတာ လေးတွေ တွေ့လာတာပဲ။

ဥပမာ စိတ်ကူးလေးဆိုပါတော့။ စိတ်ကူးလေး တခြားထွက်သွား၊ ထွက်သွားတယ် သွားတယ်။ စိတ်မှတ်လေးလဲမရှိဘူး၊ ဧဟာ မရှိတော့ နောက်ကလိုက်လာတုံး မမြဲတာ ဟုတ်သားပဲ၊ သုံးသပ်ဆင်ခြင်လာတာ ဒီလို ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာကိုး၊ နောက်က သူက စဉ်းစားလိုက်လာတာ၊ ဆင် ခြင်မှုကလေးက နောက်ကပါလာတယ်။ ကိုယ်ထဲမှာ ညောင်းတာ၊ ပူတာ၊ နာတာ၊ ကျင်တာ၊ ကိုက်ခဲတာ အဲဒါလေးဖြစ်ရင်လဲ အဲဒါလေးမှတ်ရတာပဲ၊ ညောင်းတယ်၊ ညောင်းတယ်၊ ပူတယ် (ပူတယ်-၂)မှတ်၊ မှတ်ရင်း၊ မှတ်ရင်းနဲ့ ပျောက်သွားတာပဲ၊ မမြဲတယ်ဆိုတာ ဒါပဲ။

ပျောက်သွားတာ၊ ပျောက်တယ်ဆို မမြဲတဲ့တရားပဲ၊ နောက်ကလိုက် လာတယ်။ အဲဒီလိုမမြဲတဲ့သဘောတွေ၊ ဆင်းရဲတဲ့သဘောတွေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်တဲ့ သဘောတရားတွေပဲလို့ ဆိုတာလေးတွေ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးတော့ လိုက်နေတာပဲ။ အဲဒီလိုသုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးလိုက်လာတော့ ဒါမမြဲတဲ့သဘော လေးတွေ ကိုယ့်ဉာဏ်ထဲမှာ ပိုင်လာပြီဆိုတော့ မဆင်ခြင်တော့ဘူး။ ဆင်ခြင် မှုကို လျစ်လျူရှုလိုက်တယ်။ တမင်တကာ ရှုနေတာဟုတ်ဘူး။ သူဟာသူကို မဆင်ခြင်တော့ဘဲနဲ့ မှတ်ရုံလေး သိရုံလေးသိနေတာ၊ အဲဒါကို ဝိပဿနာ ဥပေက္ခာခေါ်တယ်။ ဥဒယဇယဉာဏ်ကျ ဖြစ်လာတာပဲ၊ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် ဥပမာပေးထားတယ်။ ညနေချမ်းမှောင်ရီချိန်မှာ အိမ်ထဲကို မြှောင်လာတယ်။ ဥပမာပေးထားတယ်။

ညနေချမ်း မှောင်ရီချိန်မှာ မြှောင်လာတယ်ဆိုပါတော့ အိမ်ရှင်က မြှောင်လာပြီဆိုပြီးတော့ ဝင်သွားတာ လိုက်ပြီးတော့ တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ လိုက်ပြီးတော့ ကြည့်ရတာကိုး၊ မြေဆိုတာ ချောင်ကြို ချောင်ကြားမှာ နေတတ်တယ်။ သူက ချောင်ကြိုချောင်ကြား မှောင်တဲ့နေရာမှာ သူကနေ

တတ်တယ်။ မှောင်တဲ့နေရာမှာတော့ မှောင်ထဲမှာ ကြိုးလိုလို၊ မြေလိုလို ဘာပါလိမ့်မတုန်း၊ ပထမ မသေချာသေးတော့ စဉ်းစားနေတာပေါ့။ စဉ်း စားပြီးကော့ မြေမှာ အရစ်ကလေးတွေ၊ ဘာလေးတွေ ရှိတတ်တယ်။ မြေရဲ့ လက္ခဏာကလေးတွေ ဒီမှာတော့ ပုံတူ ဥပမာပေးတယ်။

သူကတော့ မြေမှာ လည်ပင်းအရစ်ကလေး သုံးခုရှိတယ်။ အဲဒီအရစ် ကလေးသုံးခုကို မြင်ကတည်းက မြေပဲဆိုတာ အိမ်ရှင်က ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သေချာသွားပြီ။ သေချာပြီးတဲ့နောက် ထပ်ပြီး မြေဟုတ်လေသလား၊ မဟုတ် လေသလား ထပ်ပြီးစဉ်းစားပါဦးမလား၊ ဘယ်စဉ်းစားတော့မလဲ။ မြေမှန်း သူသိသွားပြီ။ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ အဲဒါလိုပဲတဲ့။

ဝိပဿနာ ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စပြီး အားထုတ်ကာစတော့ ဘာမှမသိသေး ဘဲနဲ့ရှုတာပဲ။ နောက်ရုပ်နဲ့နာမ်ကို သိလာတာ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်ရှိတာပဲဆိုတာ သဘော ကျလာ၊ မှတ်စရာအာရုံနဲ့ မှတ်သိနေတဲ့ စိတ်နာမ်တရားတွေရှိတယ်။ သဘော ကြုံ၊ ဒါကနေပြီးတော့ အဲဒီတုန်းကပဲ ဖြစ်တယ်၊ ပျက်တယ် မထင်သေးဘူး။ နောက်တစ်ဆင့် တိုးတက်လာတဲ့အခါကျတော့ စပြီး ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက် သွားလိုက်။ ဒါလေးတွေ တွေ့တော့ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားတဲ့ မမြဲတဲ့တရားပဲ။ မမြဲဘူးဆိုတာ ဒါပဲ။ ဒါကြောင့် မမြဲတာပဲ။ နောက်ကလိုက်ပြီး စဉ်းစား တယ်။ ဒီလို ဖြစ်ပျက်နေလို့ မကောင်းတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ တရားပဲ။

ကိုယ်ထဲမှာ မရှုလိုဘဲ၊ ရှုရင်တော့ ကိုယ်ထဲမှာ ဆင်းရဲတွေ ပြည့်နေတာပဲ။ မရှုလိုဘဲ ဆင်းရဲတွေချည်းပဲ။ သုံးသပ်ဆင်ခြင်တာတွေ လိုက်လာတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါမဟုတ်တဲ့တရားတွေပဲ။ သူ့ဟာအတိုင်းသူဖြစ်၊ သူ့ဟာသူဖြစ်နေတာပဲ။ မဖြစ်မအောင်လို့လဲ တားလို့မရဘူး။ သူ့ဟာသူ ဖြစ်နေတာပဲ။ အကြောင်းရှိမှ ဖြစ်လာတဲ့ တရားတွေ၊ သဘောတရားတွေပဲ။ အနတ္တတရားဟုပဲဆိုတာ ရှုရင်း မှတ်ရင်း သဘောကျလာတာပဲ။ အဲဒီ သဘောကျတိုင်း ကျတိုင်း သုံးသပ် ဆင်ခြင်လိုက်တာပဲ။

ခုနက မြေမဟုတ်လေသလား စဉ်းစားတာနဲ့ တူနေတယ်။ သေသေ ချာချာတွေမြင်လို့ သဘောကျသွားပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ရှုရုံကလေးပဲရှိတော့ အပြစ်အပျက်ကလေးတွေ ရှိရုံပဲ။ အဲဒါ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်တော့ မစဉ်းစားဘူး။ အဲဒါလို အဲဒါ ဘာနဲ့တူတုန်းဆို ခုနမြေပဲဆိုတာ သေချာပြီးတဲ့နောက် ထပ် မစဉ်းစားသလို ပဲတဲ့။ အဲဒါ ဝိပဿနပေက္ခာ ခေါ်တယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလက္ခဏာလေးတွေ တွေ့တော့ ခုနက မြေမှာ လည်ရေး လည်ပင်းမှာ အရေးကလေး သုံးစင်းမြင်လို့ မြေပဲဆုံးဖြတ်သလိုပဲ။

ဒီအနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ၊ အနတ္တလက္ခဏာ ၃-ခုကို မြင်တာနဲ့ သေချာ သိသွား တဲ့အခါမှာ အနိစ္စလေလား၊ ဒုက္ခလေလား၊ အနတ္တလေလား၊ ဟုတ်လေသလား၊ မဟုတ်လေသလားလို့ သုံးသပ်ဆင်ခြင်နေစရာ စဉ်းစား နေစရာ မလိုတော့ ဘူးတဲ့။ သိရုံလေးသိပြီး လိုက်သွားတယ်တဲ့။ သိရုံလေး သိသွားတာဟာ ဝိပဿနပေက္ခာ ခေါ်တယ်။ ဘယ်မှာဖြစ်တုန်းဆိုတော့ ဒီဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်မှာ ဖြစ်တယ်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တာပဲ။

ပထမက ယမ္မသနဉာဏ် သုံးသပ်တဲ့ အပိုင်းရောက်ရင် သုံးသပ်တယ်။ ဆင်ခြင်တယ်။ ဆင်ခြင်လို့က ကောင်းပါတယ်။ ဗဟုသုတရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိပ် ဆင်ခြင်တာ ဒီမှာ ဆင်ခြင်နေရင် တိုးကို မတိုးဘူး၊ ဒီနားက မတက်ဘူး၊ မသုံးသပ် မဆင်ခြင်ဘဲနဲ့ ရှုသွားလို့အားရပြီဆိုရင် အားရသွား၊ သုံးသပ်ဆင်ခြင် သို့ အားရပြီးတော့ ရှုရုံလေးရှုပြီးသွားတော့မှ တိုးတက်ပြီး ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်သွားတာ။ အဲဒီမှာ ဖြစ်တာ ဝိပဿနပေက္ခာ ဝိပဿနပေက္ခာ ပြီးတော့ သင်္ခါရပေက္ခာ ဆိုတာကတော့ သင်္ခါရတွေ လျစ်လျူရှုတာတဲ့။ ဒါကတော့ ခုနက ဆဠာဂ်ပေက္ခာထဲလဲ ပါဝင်ပြီးတော့သွားပါတယ်။ ဆဠာဂ်ပေက္ခာကတော့ တဩမေဇ္ဈတ္တတာ အရ ကောက်ထားတယ်။

အဲဒီတဩမေဇ္ဈတ္တတာယှဉ်ပြီးတော့ သင်္ခါရပေက္ခာနဲ့ဖြစ်နေတာ၊ အတူ တူယှဉ်တဲ့ဖြစ်နေတာ၊ သင်္ခါရအာရုံတွေကို ဝမ်းမြောက်စရာနှစ်သက်စရာလို့လဲ ပအောက်မေ့ကြဘူး။ စိတ်ပျက်စရာ နှလုံးမသာစရာလို့လဲ မအောက်မေ့၊ သိရုံ သိရုံတလေးပဲ လျစ်လျူရှုပြီးတော့ လိုက်နေတာ၊ လိုက်နေတာ သူက အာရုံ တွေ ကောင်းလို့လဲ သူစွဲပြီးမထားဘူး။ အာရုံတွေ မကောင်းလို့လဲ စိတ်ထဲ စွဲပြီး ကျန်မနေဘူး။ သိရုံ သိရုံကလေးပဲ သိပြီးတော့ လိုက်နေတာပဲ။ အဲဒါ သင်္ခါရပေက္ခာခေါ်တယ်။ အဲဒီ သင်္ခါရပေက္ခာက အင်မတန်ကောင်းပါ တယ်။

သင်္ခါရပေက္ခာရောက်တော့ ရှုမှတ်စရာ အာရုံတွေ ကြောင့်ကြ စိုက်ပြီး တော့ ရှာဖွေပနေရဘူး။ သူ့ဟာသူ ပေါ်တယ်။ တစ်မှတ်ပြီးရင် တစ်မှက်က သူ့ဟာသူ ပေါ်နေတာပဲ။ မှတ်စရာအာရုံတွေ သူ့ဟာသူပေါ်နေတာပဲ။ ပေါ် လာတဲ့ အာရုံလေးကို မှတ်ပြီးသားဖြစ်နေတာ၊ အထူးကြောင့်ကြ မစိုက်ရဘူး။ မှတ်ပြီး သိသိသွားနေတာ၊ သူ့ဟာသူ သိသွားနေတာ၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ထိုင်ရုံထိုင်နေရသလိုပဲ။ သူ့ဟာသူ သိပြီးတော့ သွားနေတာ၊ ငါးမိနစ်ဆယ် မိနစ်၊ ဆယ်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်၊ နာရီဝက်၊ နှစ်နာရီ စသည်ဖြင့် တစ် တစ်ခါတည်း တစ်ရှိန်တည်းတန်းသွားနေတာကောင်းတယ်။ ဒါသင်္ခါရပေက္ခာ

ခေါ်တယ်၊ ဝိပဿီသင်္ခါ အဲဒါက(ဉာဏ်ချည်း၂-၂) ဒါကတော့ ဝိပဿီ သင်္ခါ၊ ဝိဝေဒနာ၊ ဝီရိယယုပေက္ခာ-ဝီရိယဥပေက္ခာကတော့ မယုတ်မလွန် ညီမျှနေတဲ့ ဥပေက္ခာက ဝီရိယ ဥပေက္ခာခေါ်တယ်၊ မယုတ်မလွန် ညီမျှပြီး တော့ နေတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ ဝီရိယ သိပ်လွန်တဲ့ခါရှိတယ်။ ရှင်သောနမထေရ်တို့၊ ရှင်အာနန္ဒာတို့ တရားအားထုတ်ရာ လွန်နေသလို ဝီရိယတွေ သိပ်လွန်နေတဲ့ အခါရှိတယ်။ အခု တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီတွေလဲ တစ်ခါတစ်ခါ လွန် နေပါတယ်။ သိပ်လွန်နေတော့ နည်းနည်းလျော့ပေးရတယ်။ လွန်နေရင်လဲ တရားကမတက်ဘူး။ တစ်ခါတရံကျ ဝီရိယကလျော့နေ့ များသောအားဖြင့် တော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လျော့လျော့နေပါတယ်။ လျော့ လျော့နေတော့ နေ့စဉ်နေ့စဉ်ပဲ လျော့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက တရားမတက်ဘူးဆိုရင် တိုးပြီးမှတ်မှတ် ဆိုရမှာပဲ။

တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ သူတို့ကတော့ အစွမ်းကုန်အားထုတ် နေတာပဲ။ အစွမ်းကုန်အားထုတ်နေတယ်ဆိုတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာက တယ် အားမရတော့ (တိုးမှတ်ဦး-၂)ခိုင်းတော့ နောက် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတောင် တယ်ပြီး မကျေနပ်ဘူး၊ မကျေနပ်ဘူး အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ငါဒီလောက် အားထုတ်နေတာပဲ တိုးရဦးမလား၊ တိုးစရာ ကုန်နေပါပြီလို့ သူက ဒီလို အောက်မေ့တယ်။ ဟုတ်တော့လဲဟုတ်တာပဲ။ သူ့အင်အားနဲ့သူတော့ ခပ် ကုန်ကုန်ပဲဖြစ်နေတာ၊ လိုနေလို့သာ (တိုးမှတ်ဦး-၂) ခိုင်းရတာကိုး၊ အဲဒါ ဝီရိယလျော့နေလို့။

အဲဒီတော့ အဲဒီလို ဝီရိယ မယုတ်မလွန် လွန်လဲမလွန်ဘူး၊ လျော့လဲ မလျော့ဘူး၊ ညီမျှနေတဲ့အခါမှာ ဝိပဿနာတွေဟာ ကောင်းလာတာကိုး၊ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်လဲညီမျှတဲ့အခါကောင်းတာပဲ။ အထူးအားဖြင့်ဥပယဗ္ဗယံ ဉာဏ်ကျမှဖြစ်တယ်။ အဲဒီကစပြီးတော့ ဝီရိယ မလွန်မယုတ် ကျနေတဲ့ခါမှာ တက်ပြီးသွားတယ်။ အဲဒီ ဝီရိယ မလွန်မယုတ်ညီမျှနေတဲ့ဥစ္စာကို ဝီရိယဥပေက္ခာ လို့ ခေါ်တယ်။ ဝီ-လို့ တစ်လုံးတည်းစီထားတယ်။ ဒီမှာတော့ များများအကွရာ မထားနိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ ဝိပဿီသင်္ခါတဲ့၊ ဝီ-ဝီရိယ ဝေဒနပေက္ခာတဲ့၊ ဝေဒနာ ဥပေက္ခာကတော့-

ယသ္မိံ သမယေ ကာမာစစရံ ကုသလံ စိတ္တံ ဥပ္ပန္နံ ဟောကိ၊
သောမနဿ သဟာတံ ဒေါမနဿသဟာတံ။

လို့ပါတယ်။ ဥပေက္ခာသဟဂုတ်၊ ဥပေက္ခာနဲ့ယှဉ်ပြီးတော့ စိတ်ကလေး ဖြစ်တယ်တဲ့၊ အာရုံကောင်းရင် ကောင်းတဲ့အာရုံ အကြောင်းပြုပြီးတော့

စမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ အာရုံပြုတယ်။ အာရုံမကောင်းလို့ရှိရင် မကောင်းတဲ့ အာရုံအကြောင်းပြုပြီးတော့ စိတ်နှလုံး မလာမယာ မချမ်းသာတဲ့ သဘောလေးနဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်တယ်။ အာရုံက အလတ်စားဖြစ်ရင်တော့ စမ်းမြောက်တာလဲမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ပျက်တာလဲမဟုတ်ဘူး၊ အလယ် အလတ် ဥပေက္ခာဝေဒနာလေး ခေါ်တယ်။ အဲဒါလေးနဲ့ကွဲပြီးဖြစ်တယ်။

အဲဒါ ဝေဒနာ ဥပေက္ခာခေါ်တယ်။ အဲ အခုသိနေတာ ဒါပါပဲ။ ဒီဥပေက္ခာက အများသိပါတယ်။ အကြမ်းဖျင်းသိတာပေါ့လေ။ သိတယ်ဆို ပေမယ်လို့ သူကလေး သိဖို့ရာ အခက်သားပဲ။ အကြမ်းဖျင်းတော့ သိနေကြတယ်။ ကိုယ်ထဲစိတ်ထဲမှာ ကောင်းနေတာ၊ ချမ်းသာနေတာက သောမနဿ သုခကို ချမ်းသာနေတာ၊ ကိုယ်ထဲစိတ်ထဲမှာ မကောင်းနေတာ၊ ဆင်းရဲနေတာက ဒေါနေဿဒုက္ခကိုး။ သုခနဲ့ဒုက္ခက ထင်ရှားနေတယ်။ ဥပေက္ခာကတော့ သိမ်တော့ သိမ်မွေ့ နေတယ်။ ကောင်းတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုးတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ နေသာထိုင်သာရုံ ဖြစ်နေဟာ။ ဥပေက္ခာတွေပဲ သူကတော့ သိပ်မထင်ရှားဘူး။ သူကသိမ်မွေ့တယ်။ ဘာနဲ့ထူကိုးဆိုတော့ သူက မှောင်ထဲမှာရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုများနဲ့တူတယ်။ အလင်းထဲနေတဲ့ဟာတော့ မြင်ရတာပေါ့၊ အမှောင်ထဲနေတဲ့ဟာ မမြင်ရဘူး။ သူ့ကိုမြင်ချင်လို့ရှိရင် မီးနဲ့ဘာနဲ့ ထွန်းပြီး ကြည့်ရတယ်။ အဲဒါလိုပဲ။

သူ့ကိုမြင်ချင်လို့ရှိရင် သုခနဲ့ဒုက္ခနဲ့ ဖောက်ပြီးကြည့်ရတယ်။ ချမ်းသာနဲ့ ဆင်းရဲနဲ့ဖောက်ပြီး ချမ်းသာဆင်းရဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ အလယ်အလတ် ဖြစ်နေတာ။ ဒါ ဥပေက္ခာပဲလို့သိရတယ်။ အဲဒါ တောလိုက်တဲ့ မုဆိုးများ သမင်ခြေရာခံကာနဲ့ သမင်ခြေရာခံတဲ့ ဥပမာများနဲ့လဲ သိနိုင်ပါတယ်။ တောလိုက်တဲ့ မုဆိုးဟာ သမင်ခြေရာတွေ တွေ့လို့ရှိရင် လျှောက်ပြီး သမင်ခြေရာခံ လိုက်သွားတယ်။ သမင်ခြေရာက မြေပျော့တဲ့နေရာမှာ ထင်တာကိုး၊ မြေမပျော့တဲ့ ကျောက်ဖျာပေါ်ကျတော့ မထင်ဘူး။ ကျောက်ဖျာပေါ် တက်သွားတဲ့နေရာ ကျောက်ဖျာကတော့ ခြေရာရှိတာပေါ့၊ ကျောက်ဖျာပေါ်ကျတော့ ခြေရာမရှိဘူး။ ကျောက်ဖျာ ဟိုဘက်ကျတော့ တစ်ခါ လွန်သွားတဲ့အခါကျတော့ ဆင်းသွားတဲ့ ခြေရာထင်တယ်။

အဲဒီတော့ ဒီဘက်က ကျောက်ဖျာဆီကို လာတဲ့ ခြေရာတွေရင် ဆင်းသွားတဲ့ ခြေရာတွေမယ်။ ဒီအတက်အဆင်း ခြေက ၂-ခုတွေရင် အလယ်ခေါင် တည့်တည့်က ခြေရာတော့ မရှိဘူးပေါ့၊ ကျောက်ဖျာပေါ် မရှိပေမယ့်လို့ မုဆိုးက သိတယ်တဲ့။ ဒီကပဲ ဖြတ်သွားတာပဲ သိရတယ်။

ဒါကတော့ တောထဲမှာ ကျက်စားတဲ့ မုဆိုး ပြောရတာပေါ့။
 လေ၊ ဒီ့ပြင် ပုဂ္ဂိုလ်ကွေလဲ ဒါလောက်တော့ သိပ်ပါတယ်။ ဒါလောက်တော့
 ရိပ်မိပါတယ်။ အဲဒါလိုပဲ သုခနဲ့ ဒုက္ခကြားထဲမှာ ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာ
 မဟုတ် အလယ်အလတ် ဖြစ်နေတာလေးရှိပါတယ်။ အဲဒါ-ဥပေက္ခာပဲတဲ့။ ယခု
 လူတွေမှာ အများအားဖြင့် ဥပေက္ခာ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ သူကများ
 တတ်ပါတယ်။ ကိုယ်စိတ်ထဲမှာ နေသာထိုင်သာပြီးတော့၊ ကောင်းပြီးတော့
 နေတဲ့အခါရှိတယ်။ အထူးကောင်းနေတာ ရှိတယ်။ ချမ်းသာတွေ ဖြစ်နေတာ
 ရှိတယ်။ ကိုယ်ထဲစိတ်ထဲမှာ မနေသာ မထိုင်သာဖြစ်ပြီးတော့ ဆင်းရဲတွေဖြစ်
 နေတာရှိတယ်။ ဒုက္ခတွေပဲ ကောင်းတယ်လဲမဟုတ်၊ မကောင်းတယ်လဲမဟုတ်
 ဘူး။ သို့သော်လည်း နေတော့ နေတာပဲ။ အဲဒါ ဥပေက္ခာတွေပဲ။

အဲဒီဥပေက္ခာတွေ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာတော့ ဒါလေးတွေ(ဖြစ်တိုင်း-၂)
 လိုက်ပြီးတော့ မှတ်နေ၊ သူကထင်ရှားတယ်။ (တစ်ခါ-၂) ကိုယ်ဒုက္ခတွေ ဖြစ်
 တယ်။ ဒုက္ခတွေဖြစ်လာတယ်။ ညောင်းတာ၊ ပူတာ၊ နာကျင်ကိုက်ခဲတာ၊ စိတ်
 မချမ်းမသာတာတွေ စိတ်ထဲက အဲဒါတွေ ရှုမှတ်ရတယ်။ ရှုရင်းရှုရင်းနဲ့တော်
 တော်ကြာတော့ သူကပျောက်သွားတယ်။ ပျောက်သွားပြီး တော်တော်ကြာ
 တော့ကို မချမ်းသာဘူး။ ဒီအထဲမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီးပေါ်လာတယ်။
 ကိုယ်ထဲကနေသာထိုင်သာဖြစ်ပြီးပေါ်လာတယ်။ အဲဒါလဲကောင်းတယ်။ ကိုယ်ထဲ
 နေသာထိုင်သာဖြစ်လာလို့ နေသာထိုင်သာ မှတ်ရတယ်။

ချမ်းသာရင် ချမ်းသာတာမှတ်၊ ဝမ်းမြောက်ရင် ဝမ်းမြောက်တာမှတ်
 ရတယ်။ အဲဒီရှေ့က ဆင်းရဲချမ်းသာနဲ့ နောက်က ဆင်းရဲချမ်းသာကြားထဲမှာ
 မဆင်းရဲ မချမ်းသာ ကြားလေး ရှိတယ်။ ကောင်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။
 မကောင်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ အလတ်စားရှိတယ်။ သူက အပူနဲ့ အအေး
 ကြားထဲ မပူလဲမပူ မအေးလဲမအေး။ အဲဒါလေးလိုပဲ အလယ်စပ်ကလေးလို့
 ဥပေက္ခာလေးရှိတယ်။ အဲဒါလေးကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် အမှတ်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 က သိတယ်။ ဒါလေးတွေတယ်။ စိတ်ကလေး ပြောင်းသွားတတ်တယ်
 ချမ်းသာလဲမဟုတ်၊ ဆင်းရဲလဲမဟုတ်၊ အလယ်အလတ် လကောလေး အဲဒါ
 တွေ့ရတယ်။ အဲဒါဟာ ဝေဒနာဥပေက္ခာပဲတဲ့။ အဲဒီတော့ ဥပေက္ခာပေါင်း
 ဘယ်လောက်ရှိတုန်းဆို ၁၀-ခုရှိတယ်။ ဥပေက္ခာ ၁၀-မျိုးသိတာကိုဆိုတာကိုး။
 ဝိပဿနာ-ဝိဝေဒနာ ဥပေက္ခာ ၁၀-မျိုးရှိ၊ ဥပေက္ခာ ၁၀-မျိုး တစ်ခါမှတ်
 ပေါ့။ မှတ်ရခဲတယ်။ ဥပေက္ခာ ၁၀-မျိုးက ဥပေက္ခာ ၁၀-မျိုး ဆိုတာ ဒါပဲ၊
 ကိုင်းကိုင်း ပြန်ပြီးတော့ အရင်းကစပြီးတော့ ဆိုဦးစို့ရဲ့။

ဆဋ္ဌင်ဌာ ဗောဇ္ဈင်္ဂ တတြုဗ္ဗာန်ပါရီ။
 ဝိပဿနာ ဝိ ဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာ ၁၀-မျိုးတည်း။ (ဆို-၃)

ဆဋ္ဌင်ဆဋ္ဌင် ဥပေက္ခာ နာမည်ကလေးတွေ ခေါ်တတ်အောင်လို့ ဆဋ္ဌင်ဥပေက္ခာ-ခုံနက အကျယ်ပြောသွားပြီ၊ အဆင်းမြင်ခါ ရှုမှတ်ခါ ဆဋ္ဌင် ဥပေက္ခာပဲ၊ ဥပေက္ခာအကျယ်ပဲ၊ သူကတော့ ဗြဟ္မ-ဗြဟ္မဝိဟာရ ဥပေက္ခာ-သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ နှလုံးသွင်းတာ ဆဋ္ဌင်ဗြဟ္မ ဗောဇ္ဈင် ယခုဟော နေတဲ့ ဗောဇ္ဈင် တတြမဇ္ဈတ္တတာတဲ့၊ ဒါက စေတသိက် နာမည်ပဲ၊ ဈာနတဲ့၊ ဈာန်ထဲမှာပါတယ်၊ ပါရိသုဒ္ဓိတဲ့၊ စတုတ္ထဈာန်မှာပါတယ်၊ ဥပေက္ခာပဲ၊ ဒီက ၆-ခု ဝိပဿနာ ဝိပဿနာ ဥပေက္ခာတဲ့၊ ဝိပဿနာပေက္ခာ၊ ဝိပဿနာ ဥပေက္ခာ ဒါက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်မှာ ရှိတယ်။

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ မဆင်ခြင်ဘဲနဲ့ သိရုံလေး သိသွားနေတာ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ သူက သဘောကျနေတာ၊ ဖြစ် ပျက်နေတဲ့ တရား၊ မမြဲတဲ့တရားပဲလို့၊ ဆင်းရဲတဲ့ အနတ္တပဲဆိုတာပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သူသဘောကျတယ်၊ မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ရှုရုံလေး ရှုသွားနေတာ၊ သိရုံလေး သိသွားနေတာ အဲဒါ ဝိပဿနာလက္ခာ ခေါ်တယ်။

နောက် သင်္ခါရပေက္ခာ-သင်္ခါရတွေကိုလှူစံလှူတာ၊ အဲဒါလဲ ဥပမာ ပေးထားတယ်၊ မြွေပဲ၊ ဥပမာပေးထားတယ်၊ မြွေက အိမ်ထဲကမြွေ ဖမ်းပြီး သကာလ ဖြစ်ဖို့ရာကြုံရတာကိုး၊ ဖမ်းပြီးတော့ ဖြစ်ဖို့ရာ ကြုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဖြစ်တဲ့ အခါမှာ ဒီမြွေကို သိမ်းပိုက်လိုတဲ့စိတ်မရှိဘူး၊ မြွေကို မလွဲသာလို့သာ ယူခဲ့ရ တာကိုး၊ သိမ်းပိုက်ချင်တဲ့စိတ် မရှိဘူး၊ ဒီလိုပဲ သင်္ခါရတွေ ရှုတော့ ရှုတယ်။ သင်္ခါရတွေမှာ မတူတယ်တာဘူး၊ ရှုတော့ရှုတယ်၊ သိတော့သိတယ်၊ သိပေမယ် လို့ သိတဲ့အာရုံတွေကို တွယ်တာ သာယာပြီးတော့နေတာ၊ စိတ်ထဲမှာစွဲနေတာ မရှိဘူး၊ ပကတိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ မြင်ရာကြားရာကနေ စွဲနေတယ်၊ ပြန်ပြန် စဉ်းစားတယ်၊ စမြို့ ခတ်သလို ပြန်ပြန်ပြီး စဉ်းစားတယ်။

လောဘ ဖြစ်စရာရှိရင်လဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒေါသဖြစ်စရာရှိရင်လဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒေါသဖြစ်စရာရှိရင် ကြုံဖြစ်နေတာပဲ၊ တွေ့ကြုံဖူးတဲ့ အာရုံတွေပြန်ပြီး စဉ်းစား တယ်၊ အဲဒီလို စဉ်းစားပြီးတော့ ကိလေသာတွေ ဖြစ်နေကြတာ၊ ယခု သင်္ခါ ရပေက္ခာကျတော့ သင်္ခါရအာရုံတွေ ရှုတော့ ရှုတာပဲ၊ မြင်ရင်လဲ မြင်တာရှု ရတာပဲ၊ ကြားရင်လဲ ကြားတာရှုရတာပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီ မြင်တာ ကြား တာတွေကို သူက စွဲပြီးတော့ ရှုမနေဘူး၊ သိမ်းပိုက်ပြီးတော့ မထားဘူး၊ ခုနက မြွေကို သွားပစ်သလို သူက လွှတ်ဖို့ရာပဲ၊ သူအလိုရှိနေတယ်၊ မြွေကို သိမ်းပိုက်ထားဖို့ရာ အလိုမရှိဘူး၊ အဲဒါလိုပဲတဲ့ ဥပမာပေးထားတယ်။

ဝီရိယ ဥပေက္ခာကို မယုတ်မလွန်ဖြစ်နေတဲ့ ဝီရိယ ဒါကတော့ အမှတ် ကောင်းတိုင်း ကောင်းတိုင်း ဝီရိယ မယုတ်မလွန်ဖြစ်နေတာပဲ၊ နာမရူပရိစ္ဆေဒ

ဉာဏ်အစပ်နားထဲက အမှတ် ကောင်းတိုင်း ကောင်းတိုင်း ဝီရိယ ညီမျှနေတဲ့ အခါမှာ ရှုမှတ်တဲ့ အသိတွေဟာ ကောင်းနေတာကိုး၊ ဝေဒနာ-ဝေဒနာ ဥပေက္ခာကတော့ ဒါက တရားအားထုတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တရားထဲမှာလဲ ပါတယ်၊ တရားမဟုတ်တာထဲလဲပါတယ်။ သူကတော့ လောဘဖြစ်တဲ့အခါလဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ လောဘဖြစ်တယ်၊ ခမ်းမမြောက်ဘဲနဲ့ လောဘဖြစ်တာ ရှိတယ်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ လောဘဖြစ်နေတဲ့အခါ သောမနဿ ဝေဒနာ ခေါ်တယ်၊ ဝမ်းမမြောက်ဘဲနဲ့ လောဘ သာယာနှစ်သက်မှု ဖြစ်နေတဲ့အခါ ရှိတယ်။

ဒါကတော့ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာခေါ်တယ်။ သူကတော့ ကုသိုလ်လဲ ရတယ်၊ အကုသိုလ်လဲရှိတယ်၊ စုံလို့ ပါပဲ။ သူကတော့ ကုသိုလ်တရားချည်းလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနက ဝိပဿနာတို့ သင်္ခရုပေက္ခာတို့ ဒါတွေကဟော့ ဝိပဿနာ ဆိုင်တာတွေ၊ ကုသိုလ် ဝေဒနာတွေ ဒါတွေက အကောင်းတွေပြောခဲ့တဲ့ ဆဠာဏ်ဗြဟ္မ ဗောဇ္ဈင်္ဂ တဩဇာန်ပါရီဆိုတာတွေက ဒါတွေလဲ တဩမဇ္ဈတ္တတာ အကောင်း တရားတွေချည်းပဲ၊ အညံ့ဒီအထဲမပါဘူး၊ အကောင်.ချည်းပဲ၊ သူကတော့ အဲဒါ ဥပေက္ခာ ၁၀-မျိုးတဲ့၊ အဲဒီ ဥပေက္ခာ ၁၀-မျိုးထဲက ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂဆိုတာက ဒီဗောဇ္ဈင်္ဂက ဥပေက္ခာပေါ့။

အဲဒီ ဗောဇ္ဈင်္ဂ ဥပေက္ခာ လက္ခဏာအားဖြင့် ဥပေက္ခာက ညီမျှစေ သည်တဲ့၊ လက္ခဏာတဲ့၊ ရသအားဖြင့် တစ်ဖက်လိုက်ခြင်း ပယ်ခွင်းတတ်သည်၊ ပစ္စုပ္ပန်အားဖြင့် အလယ်ဗဟိုမျှ ချိန်ကျနေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဆိုရင် နွားစုံကောင်း နှင်မောင်းဟူပေသည်၊ နွားစုံကောင်းလို့ စုံကောင်းတဲ့နွားတွေ သူ့ဟာသူ သွားနေတာလို့ လှည်းမောင်းသမားလိုပဲတဲ့၊ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂ ကတော့ သမ္ပယုတ်တရားတွေ အညီအမျှဖြစ်ပြီးတော့ ဝိပဿနာရှုမှတ်ပြီးတော့ သွားနေတာ၊ တစ်ခါတည်း ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲနဲ့ သူ့အရှိန်လေးနဲ့ သူ ညီမျှ တော့ လိုက်သွားနေတာ၊ အဲဒါ ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင်္ဂပဲတဲ့၊ အဲဒါ တရား အားထုတ်ဖူးမှပဲသိမယ်၊ တရားအားထုတ်ဖူးတာလေး တွေဖူးမှသိမယ်၊ စာနဲ့ ပေနဲ့တော့ ဟောနေကြတာပဲ၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂဆိုတာ ရှိနေကြတာပဲ၊ တချို့က ကျန်းမာရေးဖြစ်တယ်ဆိုပြီးတော့ အဖျင်းဆုံး ပရိတ်ကြီးထဲက ဗောဇ္ဈင်္ဂတော့ ရနေတာပဲ။

ပရိတ်ကြီးထဲမှာ ဗောဇ္ဈင်္ဂ ၇-ပါးရှိတယ်၊ ဒါလေးဘော့ ရနေတာပဲ၊ အဲဒီ ဗောဇ္ဈင်္ဂတွေရနေပေမယ်လို့ ကိုယ့်လက္ခဏာနဲ့ပဲဖြစ်ဖူးရင် ဒီတာလေးက အညီအမျှဖြစ်နေပုံကလေးက သိဖို့အတော်ခက်တယ်၊ စာနဲ့ ပေနဲ့ ကျမ်းဂန်

တွေနဲ့ အဋ္ဌကထာဋီကာတွေနဲ့ ပို့ချရေးသားပြီး နေပေမယ်လို့ ကိုယ့် သံန္တာန်မဖြစ်ဘူးရင် ဒါလေးသိဖို့ခက်တယ်။ ဒီဟာ လွှမ်းလွယ်လေးနဲ့ ခက် နေတာ။ သမ္ပယုတ်တရားတွေ အညီအမျှဖြစ်တဲ့သဘောလေးဆိုတာ ညီမျှပြီး လိုက်နေတာ။ တရားအားထုတ်ဖူးလို့ရှိရင် သူက ဘယ်ကစပြီး ဖြစ်လာတုန်း ဆိုတော့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်က စဖြစ်လာတယ်။ တဩမဇ္ဈတ္တတာ-ကောင်း တာကတော့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကျမှ ပိုပြီးကောင်းတာ။ ညီမျှပြီးတော့ ကောင်း တယ်။ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ကျရင် အကောင်းဆုံးပေါ့လေ။ ကြောင့်ကြမစိုက် ရဘဲနဲ့ သူ့ဟာသူသွားနေတာ။ ညီမျှပြီးတော့ လိုက်နေတာ။ အင်မတန်ကို ကောင်းတယ်။ အဲဒါလေးဟာ ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင်ပဲတဲ့။

ဥပမာအားဖြင့် နွားစုံကောင်း နှင်မောင်းတူလေသည်။ နွားစုံကောင်း အညီအမျှသွားနေတော့ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲနဲ့ လိုက်နေရတဲ့ နွားမောင်း သမားလိုပဲ အညီအမျှဖြစ်ပြီးတော့ လိုက်နေတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဗောဇ္ဈင်ဟာ ဖြစ်ကြောင်းတရား ပြည့်စုံကြောင်းတရားတွေ ရှိပါသေးတယ်တဲ့။ ယထာ စ- အကြင် အကြောင်းကြောင့်လည်း ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂဿ - အညီအမျှ ရှိသော ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်၏။ အနုပ္ပန္နဿ - မဖြစ်သေးသော ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင်၏။ ဥပ္ပါဒေါ-ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည်။ ဟောတိ-ဖြစ်၏။ တဉ္စ- ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊ ပဇာနာတိ-သိ၏။ မဖြစ်သေးတဲ့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်ပေါ်လာတာ ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလေး၊ အဲဒါလေးကို သိရမယ်။

အဲဒါ ဘာကြောင့်ဖြစ်တုန်းဆို မြတ်စွာဘုရားက ယောနိသော မန- သိကာရပဲတဲ့။ ဒီဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်အောင်လို့ ရှုမှတ် နှလုံးသွင်းနေလို့ ဖြစ်လာတာတဲ့။ ဒါကတော့ မလွဲဘူးပေါ့လေ။ ရှေးက ဒီဟာဖြစ်အောင်လို့ ဒီလို အညီအမျှဖြစ်အောင်လို့၊ အမှတ်ကောင်းအောင်လို့၊ ကြောင့်ကြစိုက်ပြီး ရှေးက မှတ်လာတဲ့အတွက်တွေ ဒါလေးက ကောင်းတာကိုး။ ရှုမှတ်တာ အချိုးမကျလို့ရှိရင် ဒါလေးက မကောင်းဘူး။ တစ်ခါတရံကျ အရင်ကကောင်း သလို ကောင်းအောင်ဆို မဲပြီးအားထုတ်လိုက်မှ မညီမမျှဖြစ်ကုန်လို့ မကောင်း ဘဲနဲ့ဖြစ်နေတာရှိသေးတယ်။ ကချီ ယောဂီက တစ်ခါတည်း ကောင်းလာ လို့ တစ်ခါက အမှတ်တွေကောင်းပြီး၊ ညီမျှပြီး အထူးကောင်းလာတော့ နောက်တစ်ခါလဲ ဒီလို ကောင်းဦးမှာပဲဆိုပြီးတော့ ကောင်းချင်အားကြီးနဲ့ တစ်ခါတည်း ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ အတင်း တွန်းမှတ်တာကိုး။

အဲဒါ အကြောင်းမညီညွတ်တော့ မကောင်းဘူး။ ဝီရိယတွေ လွန်နေ တော့ မကောင်းဘူး။ မှန်မှန်လေး သူ့ဟာသူ သူ့တရားသဘောအတိုင်း သူ့

ဟာသုဖြစ်မှာပဲ ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကလေး မှန်မှန်လေး ရှနေမှ ကိုယ်က သိပ်ကောင်းချင်လို့ သိပ်အားထုတ်လို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်တာ၊ လျော့ထားရင်တော့လဲမဖြစ်ဘူး၊ မှန်မှန်လေး ရှနေကြအတိုင်း အစဉ်အတိုင်း လိုက်ပြီးရှသွားမှ သူ့အချိန်ကျတော့ သူ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲနဲ့ မယုတ်မလွန် ညီမျှတဲ့ ဥပေက္ခာလေးတွေဖြစ်လာတယ်။

အဲဒါကြောင့် ယောနိသောမနသိကာရ - သင့်တင့်တဲ့ နှလုံးသွင်းမှု၊ ရှုမှတ်မှုကြောင့်ဖြစ်တာပါပဲတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားကဟောတယ်၊ ဒီ ယောနိသော မနသိကာရလေးကို နှလုံးသွင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သိတယ်၊ ဘယ်လို၊ ဘယ်လိုဆိုတာ နှလုံးသွင်းလို့ ဒါအမှတ်ကောင်းလာတာပဲလို့ သိတယ်၊ ရှေ့နားက ဗီလို့ နှလုံးသွင်းလာလို့ ဘယ်လိုမှလာလို့ ဘယ်လို အကောင်းဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ဒီလိုသိတဲ့အတွက် နောင်ကိုလဲ ကောင်းချင်လို့ ရှိရင် အဲဒီလို အသိတရားလေးနဲ့ ထားပြီးတော့ မှတ်သွားရမယ်၊ ဒါလေးလဲမှတ်ထားရမယ်၊ အဋ္ဌကထာက

ပစ္ဆ ဓမ္မာ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်္ဂံသ ဥပ္ပါဒါ သံဝတ္တန္တိ။

ငါးပါးသော တရားတွေဟာ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ဖို့ လာတာပဲ၊ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်စေတတ်တဲ့တရား ငါးပါးရှိတယ်၊ ဘာတွေလဲဆိုလို့ ရှိရင် သတ္တမဇ္ဈတ္တတာ-သတ္တဝါတို့၌ အညီအမျှသဘောရှိသည့်အဖြစ်၊ သတ္တဝါတွေလို သတ္တဝါနဲ့ စပ်ပြီးတော့ လျစ်လျူရှုနိုင်တဲ့သဘော ရှုနိုင်ရမယ်၊ သင်္ခါရမဇ္ဈတ္တတာ သင်္ခါရတို့နှင့် လျစ်လျူရှုသည်၏အဖြစ်၊ သင်္ခါရတရားတွေ မှာ လျစ်လျူရှုနိုင်ရမယ်တဲ့။

သဗ္ဗသင်္ခါရ လောယနပုဂ္ဂလ ပရိဝဇ္ဇန သင်္ခါရတို့နှင့် ယုယု ယယ အလေးအမြတ်ပြုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ကြည်ရှောင်ရမယ်တဲ့၊ ဒါလေး အကြောင်း တစ်ခုပဲ။

သတ္တသင်္ခါရ သတ္တသင်္ခါရ၊ အလောယနပုဂ္ဂလ သတ္တသင်္ခါရမဇ္ဈတ္တ ပုဂ္ဂလတာ သေဝနတာ-သတ္တဝါသင်္ခါရ၌ ယုယုခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း မရှိဘဲ လျစ်လျူရှုသောပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရမယ်၊ အဲဒါ အကြောင်းတစ်ခုပဲ။

တထာဒိမုဒ္ဒတာ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်စေရန် ညွှတ်ကိုင်းခြင်းရှိသော စိတ်နှလုံးရှိသည်၊ အဲဒါလေး အကြောင်းတစ်ပါးပဲ၊ ၅-ပါးရှိသွားပြီ၊ အဲဒီ ၅-ပါး၊ ဒီမှာ ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်ဝတ္ထု လျစ်လျူရှု မှတ်မှုထိုက်သော။

ပုဂ္ဂိုလ်ကို လျစ်လျူရှုရမယ်၊ ဝတ္ထုကို လျစ်လျူရှုရမယ်၊ ၂-ခုပေါ့၊ တဒရိမုတ္တတာ-ထိုက်မှတ်ရမယ်၊ ဒါက တစ်ခု၊ ၃-ခု၊ ကဲ ဒါလေး မျှော်ငြီးစွာ ဆိုကြစို့၊ ပြီးမှ အဓိပ္ပာယ်ပြောမယ်။

ပုဂ္ဂိုလ် ဝတ္ထု လျစ်လျူရှု မှတ်မှု ထိုတွင်သာ (ဆို-၃)။

ပုဂ္ဂိုလ် ဝတ္ထု လျစ်လျူရှုတဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်လျစ်လျူရှုနိုင်ရမယ်၊ ဝတ္ထုကိုလဲ လျစ်လျူရှုရမယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ သက်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ နီးစပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ လျစ်လျူရှုနိုင်ရမယ်တဲ့၊ ဘယ်လို ရှုရမလဲ ဆိုတော့ ကာမသတ္တာ ပစ္စဝေက္ခဏတာ-ကံ၏အကျိုးကို ကံနှင့် ကံ၏ အကျိုး သာလျှင် ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ နှလုံးသွင်းရင် ခုနက ဗြဟ္မဝိဟာရပေက္ခာ ထဲက ဥပေက္ခာလေးနဲ့ နှလုံးသွင်းရမယ်၊ သဗ္ဗေကဏ္ဍာ ကမ္မသကာပေါ့လေ။

အဲဒါလဲ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းပဲတဲ့၊ ဒါနဲ့ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်နဲ့ စပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ကြောင့်ကြစိုက်လွန်း အားကြီးနေလို့ ရှိရင် ကိုယ်က ကောင်းစေချင်တာကို ချမ်းသာစေချင်၊ ကြီးပွားစေချင် ကိုယ်လိုတဲ့အတိုင်းက မဖြစ်ဘူးဆိုရင် စိတ်မချမ်းမသာတွေ အများကြီး ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဥပေက္ခာ လျစ်လျူမရှုနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ မဖြစ်လှတဲ့ ဟာတွေ ကျတော့ ခုနကအတိုင်း ကမ္မသကာရှုထားလိုက်မှာ သူ့ကံနဲ့ သူပဲလို့ နှလုံးသွင်း လိုက်တော့ သူလဲ သူ့ကံနဲ့ သူပဲ၊ ငါလဲ ငါ့ကံနဲ့ ငါပဲ၊ သူများ ကိုယ်အတွက် စဉ်းစားရင်လဲပဲ ဟိုရှေးက ကံအားလျော်စွာ အကျိုးပေးနေတာပဲလို့ သူများ တွေအတွက်လဲ သူ့ကံနဲ့ သူပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ စပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သူ့ကံနဲ့ သူပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ မုန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိလဲ သူ့ကံနဲ့ သူပဲ၊ အကုန်လုံးပေါ့လေ၊ တစ်ခါတည်း အဲဒါ ကံအားလျော်စွာ သူ့အကျိုးပေးနေတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်လို့ ရှိရင် အဲဒီ နှလုံးသွင်းတဲ့အခါ ဗြဟ္မဝိဟာရ ဥပေက္ခာဖြစ်တယ်၊ ဗြဟ္မဝိဟာရ ဥပေက္ခာမှီပြီးတော့ တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာ ဗောဇ္ဈင် ဥပေက္ခာတွေ ဆက်ပြီးသကာလ ဖြစ်လွယ်တာပေါ့လေ၊ သူက နီးစပ်လို့ သူကဆိုတာ၊ အဲဒီလို ဆိုရုံနဲ့ အားလုံး သတ္တဝါတွေဟာ သူ့ကံနဲ့ သူပဲလို့ နှလုံးသွင်းကနေ ဗောဇ္ဈင်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူး၊ နီးစပ်လို့ နီးစပ်တာချင်း ဆက် သွယ်ပြီး သိရအောင်လို့ ညွှန်ကြားပြီးတော့ထားတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်အတွက် ဖြစ်ဖြစ်၊ သူများကိုယ်အတွက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်အတွက် ကိုယ်လိုတာတွေ မပြည့်စုံဘူး၊ နို့မို့ သူများ အနှောက်အယှက်ပေးလို့ကို ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ် ရဘူးဆိုရင် စိတ်မချမ်းမသာတွေဖြစ်တတ်တာပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ စပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ကောင်းစားစေချင်လို့ မကောင်းစားလို့ ရှိရင်လဲ စိတ်မချမ်းသာမှု ဖြစ်တတ် တယ်၊ ကိုယ်နဲ့ မတည့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြီးပွားချမ်းသာနေတာ အကြောင်း ပြုပြီးတော့လဲ အဲဒါတွေကိုလဲ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်တတ်တယ်။

အဲဒါတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ကြောင့်ကြဗျာပါရ ဘာမှမစိုက်ဘဲနဲ့ လျစ်လျူ ရှုနေရအောင် ကံ-ကံ၏အကျိုးနှလုံးသွင်းပါတဲ့၊ ကမ္မသကာ ပစ္စဝေက္ခဏတာ၊

တံအတိုင်းပဲလို့ သူများတွေလဲ သူ့ကံနဲ့သူဖြစ်နေတာ၊ ငါလဲ ငါ့ကံနဲ့ ငါ
 ပဲလို့ ဒီလိုနှလုံးသွင်းလိုက်တော့ သက်သာရာရသွားတာပေါ့၊ အဲဒီလိုဆိုတော့
 အဲဒီလို ဗြဟ္မဝိဟာရဥပေက္ခာနဲ့ လျစ်လျူရှုနေနိုင်တဲ့အခါမှာ ဝိပဿနာရှုလိုက်
 လို့ရှိရင် ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ အနိစ္စလို့
 ဟောထားတယ်၊ နောက်တစ်ခုက နိသတ္တနိဇ္ဇိဝ-ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မရှိဘူးဆိုပြီး
 နှလုံးသွင်းနိုင်ရမယ်တဲ့၊ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းစား ချမ်းသာရေး လိုလား
 တောင့်တနေတယ်ဆိုတာ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေအားဖြင့် ထင်မှတ် စွဲလမ်း
 နေသလိုပဲ၊ သူများအတွက် ကောင်းစားစေချင်တယ်၊ မကောင်းစားစေချင်
 တယ်ဆိုတာတွေဟာလဲပဲ ဒါကလဲ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေနဲ့ ထင်မှတ်စွဲလမ်း
 နေလို့ပဲ။

အဲဒါကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မရှိဘူးဆိုတာကိုလဲ နှလုံးသွင်းနိုင်
 ရမယ်၊ ရုပ်တရား နာမ်တရားရှိတာပဲ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်ပဲရှိတယ်၊ ဝိပဿနာရှုတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်ကသာသိတယ်၊ သာပြီးကော့ ထင်ရှားသေးတာပဲ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 သတ္တဝါရယ်လို့ မရှိဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်းသူဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နဲ့နာမ်တရား
 ရှိတာပဲ၊ သည်လို နှလုံးသွင်းလိုက်တော့လဲပဲ ကိုယ့်အတွက်ဖြစ်စေ၊ သူများ
 အတွက်ဖြစ်စေ ကြောင့်ကြဗျာပါရတော့ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ကြောင့်ကြ
 ဗျာပါရမရှိတဲ့အခါကာလမှာ ဝိပဿနာရှုလိုက်လို့ရှိရင် ဒီဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်
 ကို ရောက်သွားတာပဲ ရောက်သွားတတ်ပါတယ်။

အဲဒါ အရေးကြီးတယ်၊ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဲဒါကအရေး
 ကြီးတယ်၊ ကိုယ့်အတွက်ဖြစ်ဖြစ် သူများအတွက်ဖြစ်ဖြစ် ကြောင့်ကြစိုက်စရာ
 လေးတွေက ရှိနေကြတာပဲ၊ မရှိပါဘူးလို့ လုံးလုံးကင်းနေတဲ့သူ ဘယ်ရှိမလဲ၊
 ရှိတယ်၊ ကြောင့်ကြစရာလေးတွေရှိနေတာပဲ၊ အဲဒီကြောင့်ကြတွေ မပယ်နိုင်လို့
 ရှိရင် တရားက လွယ်လွယ်နဲ့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အရွယ်ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သာပြီး
 တော့ကြောင့်ကြစိုက်ရသေးတယ်၊ ငယ်ငယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကမှသန်သန်စွမ်းစွမ်းနဲ့
 စွမ်းဆောင်နိုင်လို့ရှိရင် စွမ်းဆောင်နိုင်တာ တော်သေးတယ်၊ အရွယ်ကြီးလာ
 ပြီဆို လူကလဲ သိပ်လဲ မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ဘူး။

ဒါပေမယ့်လို့ သူများလဲသိပ်အားမကိုးရဘူး၊ ကိုယ်က ဆောင်ရွက်
 ပေးမှဖြစ်မလိုလို့၊ ကိုယ်မရှိရင် မဖြစ်တော့ဘူးလို့လို့၊ တစ်ခါတည်း သိပ်
 ကြောင့်ကြစိုက်တာ၊ အဘွားကြီးတွေ၊ အဘိုးကြီးတွေ သိပ်ကြောင့်ကြစိုက်
 တယ်၊ သူတို့က လူငယ်တွေအတွက် စိတ်မချဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူလဲ ဘာမှ
 မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုဟာတွေရှိတာကိုး၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားအားထုတ်လို့

ဘယ်ထုတ်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ မထုတ်နိုင်ဘူး၊ တရားအားထုတ်နေတုန်း သိပ်ပြီး တော့ ကြောင့်ကြစိုက်နေတာနဲ့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်မရောက်ဘူး။

အဲဒီတော့ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေက အရေးကြီးတယ်၊ ဒါကတော့ ကံပဲ၊ ကမ္မသကာပဲလို့ ဒီလိုနှလုံးသွင်းလိုက်တော့ သူ့ကံနဲ့သူ၊ သူ့ဟာနဲ့သူ အကျိုးပေးနေတာ၊ ဒီ့မရှိ သေသွားတဲ့နောက်လဲ သူ့ဟာသူ ပုံတော်သလို ဖြစ်နေမှာပဲလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်တော့ အေးသွားတာပဲ၊ တရားကို စိတ်အေးလက်အေး အားထုတ်နိုင်တယ် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါရယ်လို့ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါရယ်၊ သူရယ်ဆိုတာ လောက ဝေါဟာရပဲ၊ ရုပ်နာမ်တွေဟာ သူဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေပဲဆိုပြီး နှလုံးသွင်းလိုက်ရင်လဲပဲ ကြောင့်ကြဗျာပါရ နည်းသွားတာပဲ၊ ကြောင့်ကြဗျာပါရအေးတဲ့အခါကာလမှာ တရားနှလုံးသွင်းလိုက်ရင် ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်တွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်၊ ဒါ ကျေးဇူးများပါတယ်၊ အရေးကြီးတယ်။

ဒါကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်ဝတ္ထု၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလျစ်လျူရှုနိုင်ရမယ်၊ ဒါတစ်ချက်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီမှာ ကော်မာလေးဆွဲထားတယ်၊ “ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝတ္ထု” လျစ်လျူရှု ဒါလေးကတစ်ပိုဒ်နော်၊ တော်ကြာ ၇-ပါးမစေ့ဘဲနေမှာစိုးလို့ ပုဂ္ဂိုလ်ဝတ္ထုနဲ့ နှစ်ခုပေါင်းလိုက်မှ တစ်ခုဆိုလျော့သွားလိမ့်မယ်၊ ငါးခုမဖြစ်ဘဲနဲ့ ၄-ခုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ကော်မာလေးဆွဲထားတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် လျစ်လျူရှုဒါက တစ်ခုယူရမယ်၊ ဝတ္ထုလျစ်လျူရှု-ဝတ္ထုဆိုတာကတော့ သက်မဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ သင်္ခါရကို ပါဠိမှာတော့ သင်္ခါရလို့သုံးတယ်၊ သက်မဲ့ဝတ္ထုပစ္စည်း ဒါသက်မဲ့ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကိုလဲ ကြောင့်ကြဗျာပါရတော့ စိုက်နေလို့ရှိရင်လဲ ဒါကလဲ ဥပေက္ခာ လျစ်လျူရှုပြီးတော့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ကြောင့်ကြ စိုက်လွန်းအားကြီးနေရင် ဒါက လောကဆိုရင်တော့ လောကကြီးကြောင့်ကြစိုက်စရာတွေ အများကြီးရှိတာပေ၊ လောကမှာ ကိုယ့်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဒါလေးက ငါမရှိလို့ရှိရင် ဒါလေး လုံ့လုံခြုံပါ့မလား၊ ဒီအလုပ်ကလေးက ရှေ့လျှောက်ပြီးတော့ ပျက်များသွားမှာလေလား စသည်ဖြင့် စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ လူ့လောကမှာတော့ ရဟန်းတွေမှာလဲရှိတာပဲ၊ ရဟန်းတွေမှာလဲ ကိုယ့်စည်းစိမ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သာယာနေ၊ သဘောကျနေ၊ ရချင်နေ၊ ကြောင့်ကြနေ၊ ဒီလိုစိုးရိမ်စရာတွေရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ကြောင့်ကြစရာတွေ များနေလို့ရှိရင် ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လျစ်လျူရှုပြီး တရားအားမထုတ်နိုင်ဘူး။

အားထုတ်နိုင်အောင်လို့ ဘယ်နဲ့လုပ်ရမလဲဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် သူလဲပဲ လျစ်လျူရှုပါ။ လျစ်လျူရှုတော့ ဘယ်လိုလျစ်လျူရှုရမလဲဆိုတော့ တာဝကာလိက-အခိုက်အတန့်ပဲလို့ စဉ်းစားထားရတယ်။ တာဝကာလိက-အခိုက်အတန့်ပဲလို့ အခိုက်အတန့်မျှပါပဲ။ မြဲတဲ့တရားမဟုတ်ဘူး၊ ဥပမာ အဝတ်အထည်ဆိုပါတော့ အဝတ်အထည်ကလေး ရလာကာစဆိုရင် မရဘူးတာလေး ရလာတဲ့အခါ သာယာတယ်။ မရဘူးတာလေး ကိုယ်ကလဲ လိုချင်နေရင် ဒီ ဝတ္ထုကလေးကို ရလာလို့ရှိရင် သာယာတယ်။ **အဲ**-သာယာပြီးတော့ ဒါလေး ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ နေလို့ရှိရင် တရားနှလုံးသွင်းဖို့ရာ အနှောက်အယှက် ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

အဲဒီ အဝတ်အထည်လေးဟာ စဉ်းစားကြည့်ပါတဲ့၊ သူဘယ်သောက် အထိတောင်ခံမလဲတဲ့၊ တော်တော်ကြာ ဟောင်းနွမ်း သွားမှာပဲ ဟောင်းပြီးတော့ ဆွေးမြေ့သွားမယ်၊ ဂျီးတွေညော်တွေနဲ့ ကြာတော့ သိပ်ပြီးတော့ ဟောင်းနွမ်းညစ်ပေပြီး သကာလ ဘာမှသုံးမဖြစ်တဲ့အထိ ရောက်သွားတာပဲ။ ဥပမာ ၁၀-နှစ်၊ ၁၅-နှစ်နေတဲ့အခါ ဒီအဝတ်အထည်လေးဟာ ဘာမှအသုံးမကျဘူး၊ တချို့လဲ တစ်နှစ်လောက်နဲ့ မကောင်းတော့ပါဘူး၊ ထားပါတော့ တစ်နှစ်လောက်တော့ ထားလို့ကောင်းတယ် ထားပါတော့၊ ၁၅-နှစ်လောက်ရှိရင် အသွေးအရောင် ဒီအထည်ကလေးဟာ အဲဒီကျတော့ ဘာမှမကောင်းတော့ဘူး၊ အဲဒီကနောက် အမှိုက်ပုံထဲ ရောက်သွားမှာပဲ၊ အမှိုက်ပုံထဲ ပစ်ထားရာကတဖြေးဖြေး ဆွေးပြီးတော့ အမှုန့်ကလေးတွေဖြစ်ပြီး ပျက်စီးသွားတယ်၊ နောက် ၁၅-နှစ်၊ အနှစ် ၂၀-လောက်ဆိုရင် အမှုန့်တောင်ရှာလို့မရတော့ဘူး။

အဲဒီတော့ အခိုက်အတန့်မျှတည်တဲ့ ပစ္စည်းလေးပဲလို့ ဒါလေးသာယာ နေလို့ရှိရင်ဖြင့် မသင့်ဘူးလို့ အောက်မေ့နေပြီးသကာလ နှလုံးသွင်းလျစ်လျူရှုနေရမှာပဲ၊ ဒီတော့ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရင် ဝတ္ထုပစ္စည်းကလဲ မပျက်နဲ့ဦးတော့ ကိုယ်က ပျက်သေးတာကိုး၊ ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်ပိုင်နေတဲ့ ပစ္စည်းရယ်လို့ ကိုယ့်ပစ္စည်းရယ်လို့ အနေအားဖြင့် ကိုယ်က သိမ်းပိုက်ပြီးထားရော၊ ကိုယ်ကလဲ အမြဲတမ်း တည်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ကျလို့ရှိရင် ကိုယ်ကပဲ ပစ္စည်းတွေ တည်နေသော်လည်း ကိုယ်က မရှိတော့ဘူး၊ အသက်အတိုင်းနေပြီး သကာလ သေသွားတာထားပါကော့ လတ်တလော သေတာကို မဆိုလိုပါဘူး၊ အသက်အတိုင်းနေပြီးတော့ ၇၀-၈၀-၉၀-နေတဲ့အခါကာလ ကိုယ်က သေသွားမှာကိုး၊ ၇၀-၈၀-၉၀-က ဟိုဟက်ကျတော့ ဒီပစ္စည်းက ကိုယ့်ဟာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ဒီလိုဟုတ်ကဲ့လား ကိုယ်ကတော့ မရှိဘူး၊ ပစ္စည်းကတော့ရှိနေဦးမှာပဲ၊ မပျက်မည့် ပစ္စည်းတွေကရှိနေဦးမှာပဲ၊ ထို့မှာ အိမ်တို့ တိုက်တို့ အိုင်အမာတွေ

ဒီဟာတွေ ဆိုလို့ရှိရင် ရှိရင်လဲ ရှိနေမှာပဲ။ လောက ဥပမာ မြို့ကြီးတွေ၊ ပြို့ကြီးတွေလို လမ်းတွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ တောတွေ၊ တောင်တွေ၊ ဒါတွေကတော့ ဒီလိုနေမှာပဲ။ လောက လူတွေကသာ ဥပမာ သေသေပြီးတော့ ပျောက်ပျောက် သွားတယ်။ နောက်အနှစ်တစ်ရာလောက် နေလဲ ဒီလိုနေမှာပဲ။ အနှစ် ၂၀၀-လောက်နေလဲ ရှိဦးမှာပဲ။ ၃၀၀-လောက် နေလဲ ရှိမှာပဲ။ လူကတော့ မရှိဘူး။

ဒီတော့ ပစ္စည်းဆိုတာဟာ အခိုက်အတန့်မျှ သုံးဆောင်တာတွေပဲလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင်လဲပဲ ဒါတွေကြောင့်ကြစိုက်စရာ သက်သာတာပေါ့။ အဲဒီလို လျစ်လျူရှုနေရမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ် ဝတ္ထု လျစ်လျူရှု ညွှတ်မှု ထိုတွင် သာ၊ ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ဖို့ရာလဲ စိတ်ညွတ်ပြီးသကာလ အားထုတ်ရမယ်။ ဒါတော့ ရှုမြဲရှုနေရုံပါပဲ။ စိတ်ညွတ်နေဖို့ရာတောင် မလိုပါဘူး။ ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်ဖို့ရာ တရားကောင်းဖို့ အတွက် တစ်မှတ်ပြီး တစ်မှတ် မှတ်ရုံ လေးပဲ ရှုမှတ်ပြီး သကာလ သွားနေရုံလေးပါပဲ ဒါကို ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒါလေး ဆိုရပယ်။

ယုယသုအား ပယ်ရှောင်ရှား စိတ်ထားမျှသုမ္ဘိပေါ။ (ဆို-၃)။

ယုယသုအား သင်္ခါရာ ကေလာယနုပုဂ္ဂလ ပရိဝဇ္ဇနတာ - သင်္ခါရ သတ္တဝါ ဝတ္ထုပစ္စည်း အဲဒါတွေအပေါ်မှာ ကေလာယနု-ယုယုယယအမြတ် တန်း လုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မပေါင်းနဲ့တဲ့။ ဒီလိုဆိုလိုပါတယ်။ တချို့ ယုယတယ်၊ သိပ်ယုယတယ်၊ အဋ္ဌကထာစာထဲက ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဘုန်းကြီးပြောတာပါ လူတွေဆိုလို့ရှိရင် အရပ်ထဲလူတွေ ဆိုလို့ရှိရင် သားလေး သမီးလေးတွေ သိပ်ယုယတယ်တဲ့။ ကိုယ့်သားမှ သား ကိုယ့်သမီးမှ သမီး၊ အဲဒါတွေက သိပ်ယုယတယ်။ အထူး ကြောင့်ကြစိုက်နေ တာပဲ။ ဒါက လူတွေကိုး၊ ကျမ်းကတော့ ဘုန်းကြီးတွေ လေ့လာပြီး ရေး ထားတယ်။ ရဟန်းတွေကလဲ ကိုယ့်တပည့်လေးတွေ ဘာလေးတွေ ရှိသတဲ့၊ ဒါလေးတွေ ကြောင့်ကြစိုက်ပြီး ဟုတ်တယ် ထင်နေတာ။ ဒါလေးတွေက ကြောင့်ကြစိုက်စရာမှတ်ပြီး တစ်ချို့ ရဟန်းတွေက ကိုယ့်တပည့်လေး ဘာ လေးတွေကို အယူးတွေကို တစ်ခါတည်း ဂရုစိုက်တာ ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီပြင်တပည့်တွေဆ တကယ်တောင် မကျေနပ်ဘူး။ ဘယ်ကျရင် ပိုဂရုစိုက် တယ်ဆိုပြီးတော့ တော်တော်မကျေနပ်ကြဘူး။ ရှိတယ်။ အဲဒီလို ယုယုယယ လုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယုယုယယနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သားသမီးဖြစ်စေ၊ နီးစပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။ ကိုယ်က ကြောင့်ကြစိုက်နေ အစစအရာရာ ကိုယ်က ဆောင် ရွက်နေတာ၊ ဘာမဆို မပြည့်စုံ ပြည့်စုံရအောင် ဆောင်ရွက်နေတာ။

ဥပမာ တပည့်ဆိုရင် ခေါင်းလေးဘာလေး ရိပ်ပေးဦးတော့ သူ ကိုယ်တိုင် ရိပ်ပေးလို့ အစစ အရာရာ ဆောင်ရွက်နေတာ ဒီလိုဟာတွေ လုပ်နေတာကိုး၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကို သူများကများလာပြီးတော့ ဒီကလေးကို ခဏထည့်လိုက်ပါဦးဆိုရင် မကျေနပ်ဘူးတဲ့၊ သဘောမကျဘူးတဲ့၊ အမယ် ဒီကလေးထည့်လိုက်ရင် ပင်ပန်းနေမှာပေါ့၊ ကိုယ်တောင်မှ မခိုင်းရက်ဘူး၊ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ကိုယ်တောင် မခိုင်းရက်ဘူး၊ အရှင်ဘုရားတို့ ဘယ်ထည်နိုင်ပါ့ မတုံးဆိုပြီးတော့ ဒီလိုပေမဲ့ ငြင်းတတ်သေးတယ်။

ကျမ်းဂန်တွေကပြောတယ်၊ အဲဒါ စာထဲကပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ခုကာလ လဲရှိတယ်၊ ဒီဥစ္စာက လူဆိုတော့ပြောစရာမရှိဘူးပေါ့၊ ကိုယ့်သားသမီးဟာကိုး၊ ကိုယ့်သားသမီးဆိုတော့ သာပြီး ယုယမှာပေါ့၊ အဲဒီလို ယုယပြီးတော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ယုယနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မပေါင်းနဲ့တဲ့၊ ယုယတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မပေါင်းနဲ့တဲ့၊ ပေါင်းရင် ကိုယ်လဲ ယုယပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ဆက်စပ်တာလေးတွေ ယုယလုပ်နေတော့ ဟုတ်တယ် အတုဆိုတာ လိုက်တတ်တယ်၊ ယုယုယ လုပ်နေလို့ရှိရင် ဒီတရားကို လျစ်လျူရှုပြီးတော့ တရားကို အားထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယုယတဲ့ဥစ္စာအကျင့်မပါနေတာ။

ပြီးတော့ ဝတ္ထုပစ္စည်း ယုယတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝတ္ထုပစ္စည်းလဲ အဖိုးတန် ပစ္စည်းလေးတွေ ယုယနေတာရှိတယ်တဲ့၊ တသသနဲ့ သူ့ဟာလေး ညစ်ပေ သွားမစိုးလို့ ကိုယ်တောင်မှ သိပ်မကိုင်ရက်ဘူးပေါ့လေ၊ ရှိသေနေတာ၊ သူများကိုင်မှာဆိုတော့ သိပ်စိုးရိမ်တာ၊ သူများသွားကိုင်မှဖြင့် ပျက်သွား မှာ ပြုသွားမှာသိပ်စိုးရိမ်နေတာ၊ အဲဒီလိုဟာ ရှိတာကိုး၊ အဲဒီလို ယုယနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိပါတယ်တဲ့၊ ဒါကတော့ သက်ရှိ သက်မဲ့ နှစ်ခုရှိတယ်၊ သက်ရှိ သက်မဲ့ နှစ်ခုလုံးကို ပေါင်းပြီးတော့ဆိုထားတယ်၊ ယုယတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သက်ရှိ ဝတ္ထုပစ္စည်း၊ သက်မဲ့ဝတ္ထု ပုဂ္ဂိုလ် ပစ္စည်း ဖြစ်ဖြစ်၊ ယုယတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ရှိပါ တယ်တဲ့၊ အမြတ်တနိုး ပြုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှောင်ပါ၊ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အထူးအားဖြင့် တရားအားထုတ်နေတဲ့ အခါပေါ့လေ၊ တရား အားထုတ်နေတဲ့အခါကာလမှာ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ရောပြီးနေလို့ရှိရင် တရား နည်းနည်းပျက်တာပေါ့၊ သူ့လို အတုလိုက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ သာဆိုး တာပေါ့၊ သူ့လို အတုလိုက်သွားမယ်ဆိုရင် အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ့်ပစ္စည်း လေးတွေ ကိုယ့်ဟာလေးတွေဆို သိပ်ဂရုစိုက်တယ်၊ အဲဒါတွေ ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင် မဖြစ်တတ်ဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ် ကြံည့်ရှောင်ရမယ်တဲ့၊ မယုယတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ယုယုယယမလုပ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်အတုကလဲ မယုယဘူး၊ ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

အတွက်လဲ မယုယဘူး၊ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေလဲ မယုယဘူး၊ ယုယုယယမလုပ်ဘူး၊
 ရှမစိုက်ဘူး၊ လျစ်လျူရှုပြီးနေတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ရှိသေးတာကိုး၊ အဲ
 ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ် မှီဝဲပါတဲ့၊ စိတ်ထားမျှသူဆိုတာ ဒါပဲ၊ စိတ်ထား ညီညီမျှမျှ
 ထားနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့၊ ယုယခြင်းမရှိဘဲနဲ့ ညီညီမျှမျှထားနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကေ မှီဝဲ
 ပါတဲ့၊ အထူးအားဖြင့် အရေးကြီးတာကတော့ ဆရာသမားတွေ ပိုအရေး
 ကြီးတယ်၊ ဆရာသမားက ကိုယ်ယုယယလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆီက ဆရာလုပ်လျှင်
 တပည့်ကလဲ ဒီလို အတုလိုက်သွားမှာပဲ၊ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဟာ ဆရာသမားက
 ယုယုယယမရှိဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ယုယုယယ မရှိဘူး၊ သူများတွေကိုလဲ ယုယု
 ယယမရှိဘူး၊ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေပေါ်လဲ ငဲ့ကွက်တယ်တာပြီး ယုယုယယအလေး
 အမြတ်ပြုနေတာမရှိဘူး၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မှီဝဲပါတဲ့၊ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် ဖြစ်တတ်ပါ
 တယ် ဒီလိုဆိုပါတယ်။

ယုယသူအား ပယ်ရှောင်ရှား ဒါကတစ်ခု၊ စိတ်ထားမြတ်သူ မှီဝဲပါ
 ဆိုတာက မယုယတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့၊ ပါဠိလို ပါဠိလိုက်ပြီးစစ်မယ်ဆိုရင် ဒီလို
 မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ခုတည်းနဲ့မပြီးနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ အဓိပ္ပာယ်ရရုံ ဒီမှာစိတ်ထား
 ရတယ်၊ ပါဠိကဟော့ သတ္တသင်္ခါရ လောယနံ ပုဂ္ဂလပရိဝဇ္ဇနတာ - သတ္တဝါ
 သင်္ခါရ ဝတ္ထုတို့ကို အမြတ်တနိုး ယုယုယယပြုလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်
 ရှောင်ခြင်း၊ အဲဒါကတစ်ခု၊ ‘သတ္တဝါသင်္ခါရ မေဇ္ဈတ္တ ပုဂ္ဂလ ပရိဝဇ္ဇနဘာ’
 သတ္တဝါ သင်္ခါရတို့၌ လျစ်လျူရှုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အညီအမျှရှုသော ပုဂ္ဂိုလ်
 ကို မှီဝဲခြင်း၊ အဲဒါ အညီအမျှရှုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒီမှာ စိတ်ထားမျှသူမှီဝဲပါ၊
 ဒီလို ဆောင်ပုဒ်ကလေးပေးထားတယ်၊ ဒါပါပဲ၊ ယုယသူအား ပယ်ရှောင်
 ရှား စိတ်ထားမျှသူ မှီဝဲပါ၊ ၅-ခုရှိသွားပြီး ဥပေက္ခာပွား အကြောင်း ငါး
 ပါး ညွှန်ကြား ဌကထာ၊ ဒါလေးက နိဂုံးလေး။

ဥပေက္ခာပွား အကြောင်းငါးပါး ညွှန်ကြား ဌကထာ။(ဆို-၃)

ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင်ပွားခြင်း၏ အကြောင်း ၅-ပါးတဲ့ ဒီအကြောင်း
 ငါးပါး ထိုက်သင့်သည့်အားလျော်စွာ ဒီအကြောင်း ငါးပါး ပြည့်စုံအောင်
 အားထုတ်ပြီးတော့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်ကို များများ အားထုတ်ရမယ်လို့ ဆိုလို
 ပါတယ်၊ အဲသလို ပွားများလို့ရှိရင် ဒီဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်ဟာ ပြည့်စုံ
 သွားမှာပဲ၊ ဘယ်ကျမှ ပြည့်စုံမလဲဆိုရင် အရဟတ္တမဂ်ကျမှ ပြည့်စုံမယ်။

ယထာစ-အကြင် အကြောင်းကြောင့်လဲ၊ ဥပ္ပန္နသ-ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော၊
 ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်ဇာ - ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်၏၊ ဘာဝနာယပါရိပုရီ- ပွား
 များမှုပြည့်စုံသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ တဉ္စ-ထိုအကြောင်းကိုလည်း၊ ပဇာနာတိ-
 သိ၏၊ ဥပေက္ခာ-အစဉ်အတိုင်း ပွားပြီးတော့၊ ဗောဇ္ဈင်တွေ ပြည့်စုံသွားတာ၊

အရဟတ္တမဂ်ရောက်တော့ ပြည့်စုံပွားများစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ကတိကရဏီယံ၊ ရှုဖွယ်ကိစ္စတွေ အကုန်လုံးပြီးပြီလို့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ အကုန်လုံးဆင်ခြင် ကြည့်တယ်၊ လမ်းဆုံးသွားပြီး၊ အောင်မြင်သွားပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆင်ခြင်တယ်၊

အဲဒါကြောင့် အရဟတ္တမဂ်ရောက်တဲ့အခါ ဗောဓ်ဇ္ဈပွားများမှုက ပြီးဆုံးသွားပါတယ်တဲ့၊ အရဟတ္တမဂ်ဆိုလဲပဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကသိပါတယ်တဲ့၊ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ခါ သိမှာပေါ့လေ၊ စောစောကတော့ မသိနိုင်သေးဘူး၊ တချို့ ကတော့ သိချင် ဒီလိုစာကျက်ထားရမှာပဲ၊ ကိုယ်တိုင်သိ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဣတိ- အဇ္ဈတ္တံ ဧဝံ ဓမ္မေသု ဓမ္မာနုပဿီ ဝိဟာရတိ၊ ဗဟိဒ္ဓါ ဧဝံ ဓမ္မေသု ဓမ္မာနုပဿီ ဝိဟာရတိ၊ အဇ္ဈတ္တံ ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ဓမ္မေသု ဓမ္မာနုပဿီ ဝိဟာရတိ။

ဣတိ-ဤသို့ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အပြားအားဖြင့်၊ အဇ္ဈတ္တံ ဧဝံ ဓမ္မေသု- မိမိကိုယ်တိုင်းသန္တာန်၌ရှိသော ဗောဇ္ဈင်တရားတို့၌လည်း၊ ဓမ္မာနုပဿီ-သဘော တရားမျှ ရှုသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟာရတိ-နေ၏၊ ဗဟိဒ္ဓါဝါဓမ္မေသု-ဗဟိဒ္ဓုဗောဇ္ဈင် တရားတို့၌လည်း၊ ဓမ္မာနုပဿီ-သဘောတရားမျှရှုသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟာရတိ-နေ၏၊ အဇ္ဈတ္တံ ဗဟိဒ္ဓါဝါဓမ္မေသု-ကိုယ်တိုင်းကိုယ်ပတရားတို့၌လည်း၊ ဓမ္မာနုပဿီ- သဘောတရားမျှဟု ရှုသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟာရတိ-နေ၏။

မိမိသန္တာန်မှာ တစ်နေ့က ပြောခဲ့တဲ့ ယတိသမ္မောဇ္ဈင်ကစ၍၊ ဗောဇ္ဈင် တရားတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း သိနေတာ၊ အဲဒီတော့ မိမိသန္တာန်ဖြစ်ပေါ် နေတဲ့ ဗောဇ္ဈင်တရားသိတော့ သူများသန္တာန်လဲသိတာပေါ့၊ ဟိုရှေးက ဘုရားရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီလိုတရားမျိုးတွေပဲလို့ ဒီလိုသိတာပေါ့၊ သူများ သန္တာန် တကယ်ဖြစ်နေတာတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ကိုယ့်သန္တာန် ဖြစ်တာတော့ ပဿဒ္ဓိ-ကိုယ်ရော စိတ်ရော အေးနေတယ်၊ သမာဓိ-ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံကလေး ကွေမှာ တစ်ခါတည်း ဖပ်ခနဲ ဖပ်ခနဲ ကပ်သွားသလို ကျရောက်ပြီးသွားတာ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်၊ ယခုပြောတဲ့ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင် မယုတ်မလွန်ညီမျှနေတဲ့ ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင် အဲဒီ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေကို သန္တာန်ဖြစ်လာတာ တွေရ တော့ သူများသန္တာန်လဲဖြစ် ရှေးက ဘုရား ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သန္တာန်မှာ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒီတရားမျိုးတွေပဲလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ၊ ဒီလိုတွေသွားတာပဲလို့ ဘုရားရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေ တွေ့ပြီးနေတဲ့တရားမျိုးတွေ ငါ့မှာ တွေ့နေရတာပဲလို့ ဒီလိုလဲနှလုံးသွင်းပြီးတော့ သိသွားပါတယ်၊ အဲဒါ ကို ပြောတာ။

ဗဟိဒ္ဓါ ဧဝံ ဓမ္မေသု၊ ဗဟိဒ္ဓါ ဧဝံ-အပြင်ပသန္တာန်၌လည်း၊ ဓမ္မေသု- ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတည်းဟူသော သဘောတရားတို့၌၊ ဓမ္မာနုပဿီ-သဘော တရားမျှရှုသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟာရတိ-နေ၏။

မိမိသန္တာန် ဗောဇ္ဈင်တရားတွေဖြစ်တော့လဲ ငါမဟုတ်ဘူး သူတစ်ပါး မဟုတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ အမြဲတည်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ချမ်းသာနေတယ်၊ ကောင်းစားနေတယ်၊ အကောင်အထည်မဟုတ်ဘူး၊ သူတစ်ပါးသန္တာန်တွေ မှာ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ ရှိတယ်ဆိုတာလဲ ဒါမျိုးပဲ၊ သဘောတရားတွေပဲ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အကောင်အထည်မဟုတ်ဘူး၊ သဘော တရားမျှပဲ၊ အဲဒီလို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က သဘောကျပြီး သိသွားတာကိုး။

သမုဒယဓမ္မာ နုပဿီဝါ ဓမ္မေသု ဝိဟရတိ ဝယဓမ္မာ ဓမ္မေသု ဝိဟ ရတိ၊ သမုဒယဓမ္မာနုပဿီဝါ ဓမ္မေသု ဝိဟရတိ၊ ဓမ္မေသု-ဗေဇ္ဈင်တရား တို့၌၊ သမုဒယဓမ္မနုပဿီဝါ - ဖြစ်ခြင်းသဘောကို ရှုသည်ဖြစ်၍လည်း၊ ဝိဟရတိ-နေ၏၊ ဝယဓမ္မနုပဿီဝါ - ဗျက်ခြင်းသဘောကို ရှုသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟရတိ-နေ၏၊ သမုဒယဝယဓမ္မနုပဿီဝါ - ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်း သဘောကို ရှုသည်ဖြစ်၍လည်း၊ ဝိဟရတိ-နေ၏။

အဲဒီ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေဖြစ်တဲ့ အခါကာလမှာ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေကို အဖြစ်အပျက်ထင်နေတာပဲ၊ ရှုတိုင်း-ရှုတိုင်းဟာ ဥပမာ ဖောင်းတယ် မှတ် လိုက်တော့ ဖောင်းတာ မှတ်ရတဲ့ အသိလေး ဖောင်းတာလေး ဖြစ်ပျက်သွား တာကို သိတယ်၊ မမြဲဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ ဒါပဲလားဆိုတော့ ဒါတောင် ဘယ်က မလဲ ဖောင်တယ်လို့မှတ်တာသိလေး သူဖြစ်ပျက်သွားဟာ မမြဲတာသိတာ၊ အဲ ဖောင်းတယ်လို့ အမှတ်ရတဲ့ သတိလေးလဲဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတာပဲ၊ ဖောင်း တယ်လို့ သိသွားတဲ့ အသိလေးဟာလဲ ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတာပဲ၊ ဖောင်းတယ် လို့ အားထုတ်မှုကလေး မှတ်နိုင်အောင် အားထုတ်မှုကလေး ဝီရိယကလေး ကလဲ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတာပဲ၊ ကြောင့်ကြစိုက်မှုတွေဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတယ်။

အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာ ပီတိဖြစ်နေသေးလို့ရှိလဲ အဲဒီ ပီတိကလေးက လဲ ဖျင်းခနဲဖြစ်ပြီးတော့ သူကလဲ ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတာပဲ၊ ပဿနီ ငြိမ်းအေးမှု ကလေးကလဲ ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတာပဲ၊ သမာဓိ-မှတ်ရတဲ့ အာရုံကလေးမှာ ကပ်ခနဲကပ်သွားတဲ့ သမာဓိကလေးကလဲကပ်ပြီး ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတာပဲ၊ မှတ်နေတဲ့သဘောလေးကလဲ ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဗောဇ္ဈင် တရားတွေရဲ့ ဖြစ်ခြင်းသဘောကိုလည်း လူ့ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်က ရှုပြီးတော့ သိပါတယ်၊ ပျက်ခြင်းသဘောကိုလဲ ရှုပြီးသိပါတယ်၊ အာရုံတောင် မဟုတ်ဘူး၊ အာရမ္မဏိကဖြစ်တဲ့ ဗောဇ္ဈင်တရားတွေပါ အကုန်ရှုပြီးတော့ သိသွားတာ၊ အဲဒီလိုသိသွားတာက အဲဒါက အရေးကြီးတယ်။

တချို့ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေ ဂိပဿနာတရားတွေပြုကြ၊ ဟောကြတယ်၊ အာရုံအပျက်တွေကိုသာရှုဖို့ရာ တိုက်ဟုန်းထားလို့ အာရုံတွေပျက်တော့ ဖိုးဖိုး

ဖွားဖွားတွေ သူတို့နည်းအတိုင်း သူတို့ထင်နေကြတာပေါ့လေ။ ဖွားဖွားတွေ တစ်ခါတည်း ဖြစ်ပြီး ပျက်နေတာတွေ သူတို့ပြောတယ်။ သို့သော်လည်း ရှုတဲ့ စိတ်ကလေး ပျက်တာကတော့ သူတို့ မတွေ့ဘူး။ ရှုတဲ့ စိတ်လဲပျက်မှာပဲလို့ မှန်းပြီးတော့ ဒီလိုပဲပြောရတယ်။ ရှုတဲ့စိတ်ကလေးပျက်တာ မတွေ့ဘူး။ အဲဒါ ဘုန်းကြီးများတို့ အမြင်ကတော့ မပြည့်စုံသေးဘူးလို့ ယူဆတယ်။ ဘာပြုလို့ တုန်းဆို ရှုတဲ့စိတ်ကလေး မပျက်ရင် ရှုတဲ့စိတ်ကလေးက ငါဖြစ်နေမှာပေါ့။ ငါက ရှုနေတာဖြစ်နေ၊ ငါက မြဲနေတယ် ထင်မှာကိုး။ ရှုတာက အာရုံတွေ ကတော့ မမြဲဘူး။ သို့သော်လဲ ရှုတဲ့စိတ်ကလေးက မြဲတယ်။ ရှုတာလေးက ငါဖြစ်နေတာကိုး။ ငါကျန်နေတယ်။

အခု သတိပဋ္ဌာန်နည်းအရ ရှုမှတ်တာကတော့ ရှုတိုင်းမှတ်တိုင်းတော့ အာရုံလေးတွေ ဖြစ်လိုက်ဖြစ်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ ဘယ်ဟာ ရှုရပေါ်လာတဲ့ အာရုံလေးတွေဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတယ်။ မြဲနေတာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ဒါတောင် လားဆို ဒါတောင်မဟုတ်ဘူး။ ရှုတဲ့စိတ်ကလေးပါကိုပဲ။ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတရား ဆိုတာ ရှုတဲ့စိတ်တွေ တခြားတွေမဟုတ်ဘူး။ အာရုံတွေ မဟုတ်ဘူး။ ရှုတဲ့ စိတ်တွေ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း တစ်မှတ် တစ်မှတ်အတိုင်း ပေါ်တဲ့တရားလေး တွေ သတိဆိုတာ အမှတ်ရတဲ့ တရားပဲ။ ဝီရိယ ဆိုတာကလဲ အားထုတ်မှု လေးပဲ။ သမာဓိဆိုတာကလဲ မှတ်ရတဲ့ အာရုံလေးမှာ စိတ်ကလေး ကပ်ပြီး ကျသွားတဲ့ဟာလေး။ စူးစိုက်ပြီး ကျသွားတဲ့ဟာလေးဟာ သမာဓိပဲ။ မှတ်ရတဲ့ အာရုံ သိသွားတာက ဓမ္မဝိစယဆိုတာ သူပဲ။

ဒီအထဲမှာ ပီတိတို့၊ ပဿဒ္ဓိ တို့ဆိုတာ တရံတစ်ခါ ထင်ရှားတယ်။ သူတို့လဲပါသွားတယ်။ ဥပေက္ခာကလဲ ညီမျှပြီးတော့ ပါသွားတယ်။ အဲဒါ ရှုတဲ့စိတ်ကလေးထဲမှာ တစ်ပေါင်းတည်းပါတယ်။ ဒီ ၇-ပါးလုံး အကုန်လုံး ရှုတဲ့စိတ်တိုင်း စိတ်တိုင်း ပါနေတယ်။ အဲဒါလေးတွေရဲ့ ပေါ်လာတဲ့ ဖြစ်မှု လေးတွေကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ရှုလိုက်တာနဲ့ ပေါ်လာတာ သိတယ်။ ပေါ်ပြီ တော့ ပျောက်သွားတာ သိတယ်။ ပါကြောင့် သမုဒယဓမ္မာနုပဿိ-ဖြစ်ခြင်း သဘောကို သိသည် ဖြစ်၍၊ ဝယဓမ္မာနုပဿိ-ပျက်ခြင်းအဘောရူသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟရတိ-နေ၏ ဖြစ်တာပျက်တာလေးကို ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်က ရှုမြင်နေတာ။ ဒီတော့ မြဲနေလဲ ငါကောင် ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ ပေါ်လာတဲ့ အာရုံတွေကလဲ သူဟာသူဖြစ် ပျောက်သွားလို့ မမြဲဘဲ တရားချည်းပဲတဲ့။ အနိစ္စချည်းပဲတဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး။ အနတ္တတရားချည်းပဲတဲ့ ဒီလိုသိနေတာ။

ရှုနေတဲ့ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး ရှုသိနေတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေဟာ ဒါတွေ ဟာဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ မမြဲတဲ့ တရားတွေချည်းပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ

မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါရှိတော့လို့လဲ ဘယ်မှမရှိတော့ဘူး၊ သူက အပြင်က ပေါ်လာတဲ့ အာရုံတွေလဲ ပျောက်ပြီး သွားလို့ မမြဲတဲ့တရား ချည်းပဲ၊ ရှိသိနေတဲ့ စိတ်တွေကလဲ သိပြီး ပျောက်သွားလို့ မမြဲတဲ့ တရားချည်းပဲ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတရားချည်းပဲဆိုတာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူ့ဟာသူ ရှင်း ပြီးတော့ သိနေတာ၊ ဘုန်းကြီးများကတော့ ဟောပြောနေဖို့ရာ မလိုဘူး၊ သူ့ဟာသူ ရှင်းနေတာ၊ အနတ္တတရားတွေ သူ့ဟာသူ ရှင်းနေတာ။

အတ္တိဓမ္မာတိ ဝါ ပဿတိ မစ္စုပဋိတာ ဟောတိ။

ဝါ ပန - တစ်နည်းအားဖြင့်သော်ကား၊ ပဿ-ထို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် အား၊ ဓမ္မာ-သဘောတရားတို့သည်၊ အတ္တိ-ရှိကုန်၏၊ ဣတိ-ဤသို့၊ သတိ- အမှတ်ရမှု သတိသည်၊ မစ္စုပဋိတာ-ရှေ့ရှုထင်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင် သဘောတရားတွေချည်းပဲလို့ ဒီလိုထင်တဲ့သတိလဲရှိတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အကောင်အထည် မရှိဘူး၊ မြဲတည် နေတာ မရှိဘူး၊ ငါကောင်၊ သူကောင်၊ သတ္တဝါကောင်ရယ်လို့ မရှိဘူး၊ သဘောတရားတွေချည်းပဲ၊ အမှတ်ကောင်းတယ်၊ သူကလဲ သဘောတရားပဲ၊ အသိကောင်းတယ်ဆိုတာလဲ သဘောတရားပဲ၊ ဓမ္မံမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ် တာလဲ သဘောတရားပဲ၊ ငြိမ်းအေးနေတယ် ဆိုတာလဲ သဘောတရားပဲ၊ အညီ အမျှဖြစ်နေတယ် ဆိုတာလဲ သဘောတရားပဲ၊ အားလုံး ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ၊ သဘောတရားတွေချည်းပဲ၊ ဥစ္စာ ငါကမှတ်သိနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါကစူးစိုက် တည်ကြည်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ဓမ္မံမြောက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက အညီအမျှဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောတရားတွေချည်း၊ သူ့ ဟာသူ ဖြစ်နေတာပဲဆိုတာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထင်ပါတယ်၊ ဒီလိုထင်ရမှာကိုး၊ ဒီလိုထင်မှလဲ သူ့ဟာ လမ်းမှန်ရောက်တယ်။ ထင်လဲထင်ပါတယ်။

ယခု တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သူ့အဆင့်တန်း ရောက်တော့ သမ္မာလနညာဏ်ကစပြီးတော့ ထင်လာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အထက်ဘက်ကျမှ ပိုကောင်းပါတယ်၊ ရှိတဲ့ စိတ်ကလေးတွေက သဘော တရားချည်းပဲ၊ သူ့ဟာသူ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောတရားချည်းပဲ ထင်နေတယ်၊ အဲဒီ သတိ အားကောင်းတဲ့ သတိပဲ၊ ဘာအကျိုးရှိသလဲဆိုရင်-

ယာဝ ဒေဗညာဏာမတ္တယ ပတိသတိ မတ္တာယ။

သာသတိ - ထိုအမှတ်ရမှုသတိသည်၊ သာသတိ - ထိုဖြစ်ပေါ်သော အမှတ်ရမှု သတိသည်၊ ယာဝ ဒေဝညာဏ မတ္တာယ-အသိဉာဏ် အဆင့်ဆင့်

တိုးတက်ရုံအလိုငှာသာလျှင်၊ ယာဝ ဒေဝ ပတိသတိ မတ္တာယ-အမှတ်ရမှု သတိအဆင့်ဆင့် တိုးတက်သွားဖို့ငှာသာလျှင်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏၊ အဲသလို သိတဲ့ဉာဏ်လေးဟာ ဘာအကျိုးရှိသလဲ အဲသလိုထင်တဲ့ အသိတရားလေးက ဘာအကျိုးရှိသလဲဆိုတော့ အဆင့်ဆင့်တိုးပြီးတော့ သတိတွေ၊ ဉာဏ်တွေ ကောင်းသွားဖို့ပါပဲ။

အနိဿိတောစ ဝိဟရတိ၊ အနိဿိတောစ-တဏှာဒိဋ္ဌိ အမှီအတွယ် မရှိသည်ဖြစ်၍လည်း၊ ဝိဟရတိ-နေ၏၊ တဏှာဒိဋ္ဌိတို့သည် ဖြစ်၍လည်း၊ ဝိဟရတိ-နေ၏။

တဏှာဒိဋ္ဌိတို့သည် တဏှာနှင့် သာယာပြီးတော့လည်း အေးငြိမ်း နေပြီး အမှတ်ကောင်းနေတာကလေးတွေ သာယာနေတာကိုး၊ ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်ဒါလဲသာယာတာပဲ၊ အဲဒီမှာသာယာနေတာ၊ အမှတ်ကောင်းလို့ သတိ လေးကောင်းနေတာ၊ သာယာတယ်၊ အသိဉာဏ်တွေ ကောင်းနေတာ သာ ယာတယ်၊ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေတာ သာယာတယ်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ သာယာမှုမဖြစ်တော့ဘူး။ ရှုမှတ်မှု အမှတ် နိုင် လာတဲ့အခါကျတော့ သာယာတဲ့တဏှာတွေလဲ မှီပြီးတော့ မနေတော့ဘူးတဲ့၊ ငါရှိနေတယ်၊ ငါကောင်းနေတယ်၊ ငါသိနေတယ်၊ ဒီလို ဒိဋ္ဌိအမှီတွေနဲ့ ကင်းပြီးသကာလနေပါတယ်၊ အဲဒီလို ရှိပါတယ်။

န ကိဉ္စ လောကေ ဥပါဒိယတိ၊ လောကေ-လောက၌၊ ကိဉ္စ-တစ်စုံ တစ်ခုသောတရားကိုမှ၊ န စ ဥပါဒိ ယတိ-စွဲလဲမစွဲလမ်း၊ အဲဒီရှုရတဲ့ အာရုံ တွေထဲမှာ ရှုသိနေတဲ့သဘောတရားတွေထဲမှာ ဘယ်ဟာမှ တဏှာဒိဋ္ဌိနဲ့ မစွဲ လမ်းပါဘူး၊ တဏှာတွေနှင့် သာယာပြီးတော့ ဟိုဟာလေးက ကောင်းလိုက် တာ၊ ဒီဟာလေးကကောင်းလိုက်တာ သာယာပြီးတော့ မစွဲလမ်းဘူး၊ အဲဒီလို ဖြစ်ပါစေလို့ သာယာပြီးတော့ တောင့်တပြီးတော့လဲ မစွဲလမ်းဘူး၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ ငါပဲ သူပဲ စသည် အနေအားဖြင့် ဒီလိုလဲ မစွဲလမ်းဘူး၊ တဏှာဒိဋ္ဌိ အစွဲ အလမ်းတွေကင်းနေပါတယ်၊ အဲဒီလိုကင်းပြီးနေတာနဲ့အစဉ်အတိုင်းလျှောက် ရှုသွားရင် သင်္ခါရုပေက္ခာရောက်မှ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက် မှောက်ပြုမှာကို တွေ့သွားတာကိုတွေ့ရမှာ၊ မှတ်ရင်း-မှတ်ရင်းဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ တရားတွေသိရင် တခါတည်းဖြုတ်ခနဲဆို ရုပ်နာမ် သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားရော။

ဧဝံပိ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုဓမ္မေသု ဓမ္မာနုပဿီ ဝိဟရတိ။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ ဧဝံ-ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်လည်း၊ ဘိက္ခု- ယောဂီရဟန်းသည်၊ ဓမ္မေသု-ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးတည်းဟူသော သဘောတရား တို့၌၊ ဓမ္မာနုပဿီ-သဘောတရားမျှဟု ရှုသည်ဖြစ်၍၊ ဝိဟရတိ-နေ၏။

အဲဒီနည်းဖြင့်လည်း ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရားတွေကိုသိပြီး၊ သိသိပြီး တော့ နောက်ဆုံး အရိယာမဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် အစဉ်အတိုင်း ဆိုက်ရောက်ပြီး သကာလ သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီနိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတစ်ခုပဲ။ အချိန်လဲ တော်တော်ကြာသွားပြီ။ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တစ်ပိုင်းလည်း ပြီးသွားပြီ။ နောက် သီတင်းကျရင်တော့ အရိယာသစ္စာ ၄-ပါးအပိုင်း ဟောရမှာပဲ။ ဆက်ပြီး တော့ ဟောရမှာပဲ။ တရားသိမ်းကြဦးစို့။

ဤဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး တရားကို နာခံ မှတ်သားရသော စေတနာ၏ အစွမ်းအာနုဘော်တို့ကြောင့်ယခုတရားနာပရိသတ်အပေါင်းသူတော်ကောင်းတို့သည် မိမိတို့သန္တာန်၌ သတိသမ္ပောဇ္ဈင် အစရှိသော သစ္စာလေးပါး တရားကို သိကြောင်း သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမှု၏ အစိတ်အပိုင်းအင်္ဂါ ဖြစ်သော ဗောဇ္ဈင်တရားတို့ကို ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ် အစဉ်၊ အရိယာမဂ်ဉာဏ်အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

သာဓု....သာဓု....သာဓု....။

ဗောဇ္ဈင်္ဂတရားတော်ဆောင်ပုဒ်များ

- မလွတ်စတမ်း စောင့်ဖမ်းနေသည်၊
ဖြစ်ပျက်သရွေ့ မမေ့စေသည်၊
အာရုံရှေ့ရှု စောင့်မှုထင်သည်၊
မြတ်သတိ မှတ်သိ ဗောဇ္ဈင်မည်။
- ရုပ်နာမ်ခွဲခြမ်း စူးစမ်းသိသည်၊
သဘောမှန်များ ထင်ရှားစေသည်၊
တွေဝေမှုကင်း ရှင်းရှင်းသိသည်၊
ဓမ္မဝိ မှတ်သိ ဗောဇ္ဈင်မည်။
- ကြောင့်ကြပြုလုပ် အားထုတ်တတ်သည်၊
စိတ်အားတက်ရေး အားပေးတတ်သည်၊
မဆုတ်နစ်ဘဲ စိတ်ဇွဲသန်သည်၊
ဝီရိယ မှတ်ကြ ဗောဇ္ဈင်မည်။
- နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲ ဝမ်းလဲမြောက်သည်၊
ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့် ပျံ့နှံ့စေသည်၊
ကိုယ်စိတ်ပေါ့လျက် ကြွတက်ထင်သည်၊
မြတ်ဝီတိ မှတ်သိ ဗောဇ္ဈင်မည်။
- ဘောဇဉ်ဥတု နေထိုင်မှု မှီပြုသင့်မြတ်ရာ၊
မလွန်မယုတ် လုံ့လထုတ် ကြမ်းကြုတ်သူရှောင်ပါ၊
ငြိမ်းအေးသူတွင် မှီဝဲယှဉ် ထိုတွင်စိတ်ညွတ်ရာ၊
ပဿဒ္ဓိပွား ခုနစ်ပါး ညွှန်ကြားဌကထာ။
- ပျံ့လွင့်မထွက် ကပ်လျက်တည်သည်၊
တစ်အာရုံတည်း ပေါင်းစည်းစေသည်၊
ငြိမ်သက်တည်မှု ရှေးရှုထင်သည်၊
သမာဓိ မှတ်သိ ဗောဇ္ဈင်မည်။
- ပုဂ္ဂိုလ်ဝတ္ထု လျစ်လျူရှု ညွတ်မှု ထိုတွင်သာ၊
ယုယသူအား ပယ်ရှောင်ရှား စိတ်ထားမျှသူမှီဝဲပါ၊
ဥပေက္ခာပွား အကြောင်းငါး ညွှန်ကြားဌကထာ။